

„ИЗГРЕВЪТ“

НА

БЯЛОТО БРАТСТВО

ПЕЕ И СВИРИ,

УЧИ И ЖИВЕЕ

10

Библиотека

„Житен клас“

ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО

**ПЕЕ И СВИРИ
УЧИ И ЖИВЕЕ**

**Сборник
ТОМ 10**

**Спомени на съвременници и последователи на
Всемировия Учител БЕИНСА ДУНО**

**Събрал, подбрал, записал, съхранил и представил
Вергилий Кръстев**

**Библиотека "Житен клас"
София 1999**

Посвещение

1. Посвещава се на онези Братя от Айтоското Бяло Братство с велите ризи, червените пояси и черните потурни, които построиха салона на Изгрева 1927 год. в София, където Учителят Дънов, Учителят на Всемирното Велико Бяло Братство – Беннса Дъно до 20. XII. 1944 год. предаваше Словото на Бога за идното човечество на VI-та раса.
2. Посвещава се на онези братя и сестри от времето на Школата на Великият Учител (1922 – 1944 год.), чиято спомени, случки и събития документират историческото им присъствие между българите.
3. Посвещава са на онези братя и сестри, които вяха при нозете на Великият Учител, слушаха Словото му и то се насаждаше в душите им като жито зърно, което възрастна като “Житен клас” в Сила и Живот.
4. То се пожъна и ожъна чрез техния живот в опитности, спомени и присъствие земно и небесно. И се превърна в живият хляб небесен за душите им.
5. Опитностите на учениците в Школата са реализираните духовни закони от Словото на Великият Учител – Беннса Дъно.
6. Словото на Всемировият Учител на Вселената – Беннса Дъно е Слово на Живия Бог и Слово на Бога в Дух и Сила.
7. И когато Словото на Великият Учител и Слово на Бога, влезе у човека земен и стане в него път и претвори се в живот, то той ще възкръсне чрез Сила и Мощ човек небесен и ще стане Син на Възкресението.
8. Възкресението е рожба на Духът Божий и Духът Вечний на Дървото на Живота.
9. Синът на Възкресението е рожба на Виделината и Безсмъртието.
10. Синът на Виделината, Синът на Възкресението има пряка връзка с Бога и като такъв влиза във Вечния живот като Син Божий.

Амин.

Д-р Вергилий Кръстев

2. 06. 1999 година
сряда – София

ISBN 954-9915-01-8

© Всички права запазени

Не се разрешава препечатването на отделни части от книгата в периодичния печат - вестници и списания, без разрешение на съставителя на сборника. Не се позволява преразказването на отпечатания летописен материал от нелегални и явни разказвачи с цел - издаването на пиратски издания

ГЕОРГИ СЪБЕВ

ГЕОРГИ КУРТЕВ

ЖИВОТОПИС

ГЕОРГИ КУРТЕВ ЖИВОТОПИС

1. ЗАКУСКИ И УРОЦИ

Епохата на петвековното робство била към своя край. Зачестилите бунтове и въстания против турското робство веднага били потушавани с цената на много жертви – палежи на села и градове, опустошения и убийства. Тия бунтове и въстания били предвестници на приближаващия ден на нашата политическа свобода.

Седем години преди освобождението на България от турско иго, на 3 март 1870 г. в семейството на бай Вълчо – чешмеджията, в град Айтос, се ражда третото му дете от мъжки пол, което кръстили Георги.

Бай Вълчо имал голямо семейство, а доходите му били оскъдни, защото занаятът му носел колкото да преживява. Те едва стигали за най-важните нужди на семейството. Децата му не познавали радостта от получаване на нови дрешки и обувки за големите християнски празници като Рождество, Великден или Гергьовден. В замяна на това природата ги била надарила с интелигентност и силна памет. Георги запомнял урока, още когато го разказвал учителят и вече бил готов за идващия учебен ден. Той нямал учебници, но те и не му трябвали, защото имал силна памет, която много му помагала.

Децата на бай Вълчо закусвали сутрин още в постелите си с коричка хляб, но и тя им се услаждала. В къщи спели в студена стая, защото нямали пари за гориво. Колкото дърва имали, майката ги пазела за готвене и печене на хляб. Спели на земята под общ губер. Ходели боси на училище и през зимата, като тичали по замразената улица до училище, а след като седнели на чина, дълго си търкали краката един в друг, докато се затоплят. Богатите деца в класа сутрин закусвали с бюреци или банички, чийто вкус Георги не познавал, а само ги гледал и преглъщал. Но тези деца, като виждали успеха на Георги в училище, посъветвани от родителите си, почнали да му купуват закуска, а той да им разказва уроците и да им помага, за да си решават задачите. Оттогава Георги вече не останал без закуска. Незабелязано изминали четирите години и той завършил четвърто отделение – началния курс по онова време, което днес се равнява на четвърти клас. Георги много искал да продължи да учи, но не можел поради бедност. Баща му го пазарил чираче в една кръчма да пали печката и да прави кафета на клиентите сутрин.

2. ГЕОРГИ КАТО ЧИРАЧЕ

През есента на 1882 г. малкият Георги постъпил на работа в кръчмата на бай Тома Вълчев. Чирачето било честно, акуратно и трудолюбиво момче, поради което бай Тома бил доволен от него. Но за да услужи на клиентите си, той често го пращал по домовете им да им носи поуките. Тази допълнителна работа почнала да омръзва на Георги и той я вършел без желание. Ето защо веднъж, след като изпълнил поръчката на бай Тома, не се върнал в кръчмата, а се спрял да брои пироните на една нова сграда. Когато се върнал в дюкяна, бай Тома го запитал защо се е забавил толкова. Георги му отговорил откровено, че вече му било омръзнало да го праща по домовете на клиентите. Бай Тома си взел бележка и вече по-рядко го пращал.

3. ГЕОРГИ ИЗПУСНАЛ ВИНОТО

Всеки ден Георги отивал рано да премете и запали печката, преди да са дошли клиентите, но веднъж, още преди да е премел помещението пристигнали първите клиенти и поръчали кафе. Чирачето, за да им услужи, набързо смело и оставило сметта зад вратата и отишло да прави кафе. Но ето че бай Тома пристигнал и като видял събраната смет зад вратата, ядосал се, че не е изхвърлена, взел една солница от масата и започнал да я соли. Посолването на сметта трябвало да означава много неща: каквато е манджата, такъв е и готвачът, а щом гостбата е сготвена, трябва и да се посоли. Това бил един назидателен метод за обучение по онова време, който трябвало да предизвика смях у очевидците и срам за готвача. Георги, като я видял, много се докачил и намислил да си отмъсти на стопанина. Вечерта, когато всички излезли, влязъл в мазето и пуснал да изтече виното от малката бъчва, която не била пълна. На утрото, когато бай Тома дошъл, лъхнало му на вино и казал на чирачето да слезе в мазето и да види да не би да се е скъсал някой обръч, понеже миришело на вино. Тогава Георги му казал, че никакъв обръч не се е скъсал, а той е пуснал да изтече виното от малката бъчва. Когато стопанинът го запитал защо е направил това, Георги му казал, че причината е в това, дето той е посолил сметта. После му обяснил какъв е бил случаят, че клиентите били подранили и бързали за кафе преди още той да е премел кръчмата. Тогава бай Тома се извинил, като и на него поръчал друг път да не прави така, защото с вино се полива и разлива за истинска сготвена манджа. След няколко години, през 1884 г., бай Тома станал кмет на града, тогава той си спомнил за някогашното си чираче, повикал го и го назначил писар в общината, за да му даде професия в ръцете, за което Георги му бил благодарен и признателен. После го повишил в старши писар, което било равно на секретар-бирник. Когато по-късно се открила такава длъжност в село Сара-кая, а сега с. Скалак, Георги бил назначен за секретар-бирник.

4. ТОРБА С ПАРИ В С. СКАЛАК

Като секретар-бирник в с. Скалак, Георги бил повикан в гр. Айтос от държавния бирник, който му посочил една торба с пари и му казал: „Това са ваши пари, които са събрани от отчисления. Тези пари никъде не се водят, нито някой ще ги търси. Решете с кмета как да ги оползотворите.“ Георги взел пълната торба с пари, върнал

се в общината и казал на кмета, който бил турчин – неграмотен, обаче много честен човек. Както кметът, така и секретар-бирникът били честни хора и вместо да си поделят парите, употребили ги за обществени нужди за селото. Разчуло се между турското население, че бирникът донесъл торба с пари и вместо да ги закопае като имане, ги предал на техния турски кмет. Благодарили в джамията на следващия ден на Аллах, че им изпратил такъв бирник, а не обирджия посред бял ден. Георги бил бирник в това село от 1887 г. до 1901 г., след което отива да отбива редовната си военна служба.

5. ТУРКИНЧЕТО ГЮЛСЮМ СИ ТЪРСИ ЖЕНИХ

Веднъж, когато Георги тръгвал за града по работа и току-що бил минал реката, и влязъл в гората, пред него излязло едно туркинче на около 18 години, в цветущата си възраст. Казвало се Гюлсюм и била тайно влюбена в него, а той бил на същата възраст, още преди да е отбил военната си служба. Гюлсюм му казала: „Георгиефенди /господине/, аз много те обичам. Искаш ли да се оженим? Готова съм да ти пристана. Ето, нося си и бохча с дрехи. Харесваш ли ме? Взимаш ли ме?“ – „Тук не е въпрос за харесване – казал Георги – ти си хубава, но си от друга вяра и народност. Как може така? Ти помисли ли по този въпрос? Ако се оженим, децата, които ще се родят, от каква вяра и народност ще бъдат?“ Девојката се смутила, защото и през ум не ѝ било минало такова нещо. „Ти ще си намериш мъж от вашата вяра – продължил Георги – и аз ще си намеря жена от моята вяра. Сега побързай да се прибереш у дома си, докато не са ни видяли, че разговаряме насаме на такова скришно място, че ако ни видят, лошо ни се пише и на двамата.“ Гюлсюм въздъхнала дълбоко и тръгнала бавно към селото. Разминала се с жениха. Други са били пътищата и на двамата – всеки поел своя си път.

6. САНИТАРНАТА ШКОЛА

През 1901 г. Георги отбива редовната си служба в Бургас, но много искал да следва санитарната школа в гр. Сливен. За школата му трябвало ходатайство на някой военен. Имали един познат в град Бургас и Георги отишъл да се срещне с него. Но колкото пъти отивал да го търси в казармата, сякаш нещо отвътре му казвало, че този човек няма да му свърши работа. Всеки път, когато той отивал да го търси, същият глас у него му прошепвал същото и няколко пъти се е връщал, без да се срещне с него. Вечерта майка му го питала за тази среща, а той ѝ казал, че един глас отвътре непрекъснато му напомня, че техният познат няма да може да му свърши работа. „Може да е за добро“ – казала майка му и го успокоила.

Колко бил радостен Георги, когато след 2-3 дни получил писмо да се яви в санитарната школа. Кой бе му ходатайствал и досега никой не знае, но на неговата писмена молба се получил отговор. Значи някой е ходатайствал. Останал е непознат и невидим с едно направено добро. Със завършване на санитарната школа през 1893 г., Георги се освобождава от военна служба. Скоро след това той се задомява. По липса на място за фелдшер в гр. Айтос, отива секретар-бирник в с. Люляково, където служи до 1907 г., след което се връща в Айтос като фелдшер и до края на живота си работи като фелдшер. Непознатият и невидим благодетел е предвидил това и определил точно пътя на Георги Куртев.

7. ЗАПОЗНАВАНЕ С БИБЛИЯТА

През времето от 1901 – 1907 г., Георги е бил секретар-бирник в с. Люляково. Когато отивал в града по служба, пътят му минавал през с. Череша. На всяко минаване се отбивал при бай Петър абаджията за малка почивка на коня, който яздел. Там често намирал една Библия отворена, от която майсторът четял на калфи и чираци, като ги учел освен на занаят, но ги и възпитавал в християнската вяра и добродетели. Веднъж Георги, като заварил Библията пак отворена, поискал позволение да почете малко от нея. Прочел една глава, прочел втора, но все му се искало да продължи, а път го чакал. Ето защо още същия час решил да си купи Библия. И когато наскоро намери и купил, много се зарадвал, че вече със себе си има неразделна спътница. Тя го придружавала през целия му живот. Една среща може да промени пътя на човека, ако човек е тръгнал наистина на път.

8. ОТМЪЩЕНИЕТО

Като дойдел в общината държавният бирник, Георги отивал при него и проверявал за кого е приготвено червено известие, вземал го, прибирал го, гласал данъка и си мълчал. Когато турците отиват в общината, подлежащи на секвестър и молят за отсрочка на данъка, те с изненада виждат, че данъкът им е платен. Те скоро разбрали кой е направил тази работа и мълком решили да му „отмъстят“. Когато станало време за жътва, събрали се една дружина от около 20-30 човека и отишли да му пожънат нивата с жито от двайсетина декара. Общината му била дала едно място за посеви, за да си изхранва семейството.

Научил Георги, че чужди хора му жънат нивата и отишъл да им се кара: „Какво правите тук, бе керата? Кой ви позволи да жънете чужда нива? Отговаряй, Осман Ага.“ Тогава също „разсърден“, Осман Ага му отговаря: „А на тебе, Георги ефенди, кой ти позволи да ни плащаш данъка на държавния бирник?“ Тогава и двамата се усмихнали и „кавгата“ се прекратила. Ето така е работил между турци и българи.

9. ЗАПАЛИЛИ КОШАРАТА МУ

По онова време имало две политически партии, които се състезавали кой да вземе властта: демократи и народняци. Първата била партия на народа, а народняшката партия била за богатите хора. През 1904 г. народняците загубили изборите, въпреки голямата агитация. Демократите в село Люляково, с 3/4 турско население, не се виждали да агитират, но се случило така, че спечелили изборите. Понеже Георги бил демократ, имал добро отношение към турското население, то чорбаджиите го намразили и търсили начин да му отмъстят. Една вечер кошарата му била опожарена, стадото избягало през отворената врата и се пръснало през нощта из гората. Събрали се добри хора, направили нова кошара и събрали разпръснатото стадо. През нея година имало голяма суша. Реколтата в полето не станала. Настъпил глад. Бедните скоро изiali онова, което били оставили за семе, за посев. Като нямали пари, почнали да вземат заем срещу новата реколта. Алчността на богатите излязла наяве. Някои от тях, като Христо Върбицалията,

давали царевица вместо жито. Между гладните бил и Ильо-Късия, който бил купил храна, която скоро била изядена. Само от бай Георги не бил взел, защото се стеснявал от него, като знаел каква бея му бил направил. Но гладът го принудил и той отишъл при него. "Бай Георге, гладни сме. Ще ни дадеш ли малко храна?" – „Заповядай, Ильо, ще ти дам. Колко искаш?“ – „Десет крини, бай Георге. На каква цена?“ – „Както другите я продават, или пък ще ми я върнеш когато можеш.“ Тези думи развълнували Ильо-Късия. Съвестта заговорила у него: „Бай Георге, ти ни храниш децата, а ние ти палим кошарата...“ – „Не думай тъй, Ильо. Как ще ми запалиш кошарата! Ти не си лош човек.“ – „Вярно е това, бай Георге, ние с Тодор Босяка я запалихме. Прати ни Върбицалията, който и сега иска да дере от една овца две кожи. Ние трябваше неговата кошара да запалим, а не твоята. Сега разбрах, че ти си добър човек, който мислиш за бедните като им помагаш когато са в нужда. Ето защо, от днес аз ти ставам приятел и ще те пазя от твоите врагове.“ Един пали огън отвън – кошари изгаря. Друг пали огън отвътре – лошотии изгаря. Трети съвест развързва и човек освобождава.

10. ОТ ВРАГ – ПРИЯТЕЛ

Не минало много време след палежа на кошарата и бил организиран банкет в гората на хаджийската поляна, на който били поканени мнозина гости, включително и Георги. Два дни преди банкета се явил човек, късно през нощта пред пътната врата на Георги Куртев. На вратата стоял Смаил-ага и заговорил: „Георги ефенди, ако си получил покана за банкета, недей да ходиш, защото има заговор срещу живота ти. Животът ти е оценен на тридесет наполеона. Аз съм човекът, който трябва да те убие, скрит в гората на завоя. Ето, виж кесията – цената на твой живот. Най-добре е да си намериш работа и да се махнеш преди това от селото. Така тебе няма да те има и аз няма да има кого да убивам.“ След това Смаил-ага се загубил в нощта.

Рано в зори Георги станал, оседлал коня и тръгнал от селото за града, но по околел път от предпазливост. Така банкетът не се състоял и гуляят се отложил.

След няколко дни в дома на Христо Върбицалията почнали да се чуват крамоли и закани. Бащата бил против синовете си, а снахите скочили срещу свекървата. Чули ги съседите, но никой не искал да се меси в чужди работи. Не било така обаче за Георги и за жена му. Той знаел, че Върбицалията е негов враг, но въпреки това неговото християнско човеколюбие не му давало покой, като го подтиквало да се намеси и да ги помири. Жена му обещала да му бъде в помощ. Още на следния ден планът му за помиряване почнал да се прилага. Докато Георги отивал при бащата, съпругата му отивала при свекървата и се опитвали да помирят двете озлобени страни, които не искали дори и да чуват за помирение. Но само след няколко срещи двете страни омекнали и били готови на отстъпки. Тогава Георги предложил взаимно помирение, като се събрал на обща вечеря. На тази вечеря поканили Георги и жена му. Когато всичко било готово, свекърът произнесъл следното слово: „Мили деца и добри снахи, ние сме се събрали на тази вечеря за помирение, ето защо трябва да забравим всичко лошо, което сме си казали. От днес ние трябва да си простим и помирим. Ние сме ваши родители, а вие сте наши деца. Всичко, което имаме, е и ваше. Няма какво да делим. Трябва да си простим, ето защо аз първо трябва да поискам прошка от нашия добър съсед Георги, на когото досега съм мислил само зло и съм му бил враг.“ – „Не говори така, бай Христо. Ти не си лош човек, как ще ми бъдеш враг? Това не мога да допусна!“ – „Вярно е, Георги. Досега

аз ти бях смъртен враг. Аз пратих да ти опожарят кошарата. Аз устроих банкет в гората, но ти не дойде и добре стана, че не дойде. Ако беше дошъл, щеше да бъдеш убит и сега ти щеше да лежиш в гробищата, а ние тук щяхме да се избием и изколим, без да има кой да ни помирява. Прости ми, Георги, за злото, което съм ти мислил. Аз до днес не съм те познавал, защото само ти от всички съседи единствен остави своето спокойствие и дойде да ни помиряваш. Прости ми за злото, което съм ти сторил."

Двамата се прегърнали и разцелували. Запрегръщали се всички, като взаимно си искали прошка с просълзени очи. „Георги, от днес аз ти ставам приятел.“ – отсякъл Христо Върбицалията.

Това е станало в с. Люляково през 1907 г.

Неразделната спътница на Георги – Библията, е била най-добрият му съветник. А там е написано: „Люби Бога, обичай ближния си и любете враговете си.“

11. ТВОЕТО МЯСТО НЕ Е ТУК

Това било през първите години на духовно пробуждане в Айтос, около 1908 г., когато няколко души: Георги Куртев, Христодор, бай Станчо Барабана и Янаки Кавръков се събирали в парка при воденичката да пеят, да четат псалми и да се молят с молитвите, които знаели от православната църква. След това, на връщане, се отбивали в близката кръчма, да се почерпят по една ракия. Веднаж, тъкмо били седнали и чашките били на масата, готови за черпната, вратата на кръчмата се отворила и един човек с дълга, подрязана до раменете си коса и с черна брада, казал: „Георги, твоето място не е тук“ и пак затворил вратата. На следния ден, пак по същото време, същата картина се повторила. Когато на третия ден се готвели да влязат в кръчмата, Георги им казал: „Абе, братя, ние какво правим? Събираме се да се молим, а след това се отбиваме в кръчмата да се черпим. Това аз го намирам за неправилно, дори грешно. От днес аз в кръчма няма да вляза, нито ще пия вино и ракия.“ – „Вярно бе, Георги“, казали другите и от него ден се отказали да влизат в кръчмата и да пият. Понеже никой от групата не заговорил за непознатия, Георги си замълчал и му станало ясно, че само той го бе видял, в чието лице по-късно Георги познал Учителя през 1910 г., когато той дошъл в Айтос да държи сказка по френология.

След като решили повече в кръчма да не стъпват, то през зимата почнали да се събират по къщите, където идвали и жените и децата им. Те прекарвали до късно през нощта в четене на молитви и пеене на песни. Пеели църковни песни, като: „Ангел вопияше“, „Богородице Дево“, „Протимен глас осми“ и други. Понякога осъмвали с песните и чак тогава си отивали. Така се работело тогава. Поповете, като научили, взели да ги гонят и преследват, ето защо те престанали вече да ходят на църква. Тогава разбрали, че най-хубавата църква е вътре в нашата душа, в която най-хубавото кандило е нашето сърце.

12. С ПУШКА ИЛИ БИБЛИЯ

През 1908 г. брат Георги Куртев се върнал на работа в гр. Айтос като медицински фелдшер. Живее в една стара турска къща с голямата си челяд. След като стопаните на къщата се поминали, къщата станала безстопанствена и общината

я обявява за продан чрез търг. На търга се явили няколко души между възможните хора от града. Явил се и брат Куртев, който си мислел, че тържната комисия, като знае, че той живее в къщата, ще възложи търга на него, но не станало тъй. Друг наддал и взел търга. Това много огорчило брат Куртев, като виждал как нехайно богатите се отнасят към неволите и трудностите на бедните. Новите собственици пуснали слух, че ще го принудят да освободи къщата, като отидат и почнат да свалят керемидите. Тревогата на брата се увеличила многократно. Вечерта се върнал от работа много обезпокоен, затова влязъл в спалнята и там останал сам. Докато жена му се занимавала с децата в кухнята, той посегнал и взел пушката, която висяла закачена над леглото, смазал я и пак я оставил на мястото. Късно вечерта си легнал, но сънят бягал от очите му. Като почнало да се разсънва, станал и се приготвил за работа, но преди да излезе, поръчал на жена си: „Дойдат ли стопаните и почнат да разпокриват, прати едно от децата да дойде да ми каже“ – и след това заминал на работа. Работил той, но цял ден бил като на тръни. Щом се хлопнела вратата, той си мислел, че идва някое от неговите деца да му съобщи неприятната вест. Денят изминал в мъчително очакване. На следния ден пак никой не дошъл с лоша вест и това малко го поуспокоило.

Планът на брат Куртев бил: щом дойдат и почнат да разпокриват къщата, той веднага ще грабне пушката и ще ги избие, а после каквото ще да става. Как може новият стопанин да го принуди да излезе, да напусне къщата посред зима и то с няколко дребни деца!? Неговото чувство за социална справедливост било възбудено до крайна степен и той бил готов на саморазправа. Бил сам в стаята, без жена му да подозира какво става в душата му. Седнал при масата, на която стояла мълчаливо Библията, а на стената висяла заредена пушката, която му говорела твърдо и настойчиво: „Вземи ме! Аз ще им дам да разберат как се гони човек с дребни деца посред зима от квартирата.“ В това време погледът му се спрял на Библията, която сякаш тихо и кротко му шепнела като майка над плачущо дете: „Аз много пъти съм ти помагала и пак ще ти помогна. Вземи ме! Не се колебай!“ В душата на брата ставала борба кой глас да послуша – на пушката или на Библията. След кратко колебание сякаш невидима сила го насочила към Библията. Взел Библията и я отворил: Притчи: 3 гл., 3-ти стих: „Милост и истина да те не оставят. Вържи ги около врата си, начертай ги на плочата на сърцето си...“ Отговорът бил кратък и ясен. Вече нямало място за колебание. Станал, отворил прозореца, взел пушката и изкомандвал: „Вън, вън от къщата ми!“, като я изхвърлил из прозореца и пак го затворил. В този момент една тиха радост изпълнила сякаш душата му. В това време децата си играели в кухнята.

Не било минало и половин час от този решителен момент, когато на вратата се почукало. Сърцето на брата трепнало от възмущение. „Кой ли може да идва в този късен час?“ – „Георги, отворете!“ – се чул отвън ясен женски глас. – „Идваме ви на гости със синовете, приемате ли ни?“ – запитала новата стопанка. – „Заповядайте, заповядайте! Гостите са винаги добре дошли“ – казал брат Куртев, който все още не можеше да скрие изненадата си от това късно посещение. – „Ха деца“ – обърнала се тя към синовете – „извадете меда и орехите и дайте тук да се почерпим, както е редно и прилично. Георги, ние сме дошли да ви кажем да бъдете спокойни. Живейте си както досега, а на нас ни стига оная малката стаичка. Не се притеснявайте. А вие, момчета, начупете орехите да се почерпим.“ Ето, в тоя случай виждаме как любовта победи насилието. Не пушката, а Библията помогнала.

Не минало и месец от този ден на голямо изпитание и брат Георги Куртев намерил друга къща, по-широка и по-удобна, където се настанил и заживял мирно и тихо, както душата му копнеела.

13. НАЧАЛО НА ДУХОВНО ПРОБУЖДАНЕ

По това време групата растяла. Почнали да се събират по домовете, където в песни и молитви почти осъмвали. Те не забелязвали как минавали дългите студени зимни нощи. Голямо било въодушевлението им от новата вяра в Бога и Учителя. Хората от Бялото Братство тогава били между най-редовните в посещаване на богослуженията в православната църква и изпълнявали всичко, което църквата предписвала. Но по-късно, когато поповете научили за тях, че са от Бялото Братство, почнали да говорят пред тях срещу Учителя и учението му, за да ги възвърнат отново в своето стадо, понеже ги смятали за заблудени овце по чужда богохулна секта. Тогава хората от Бялото Братство престанали да ходят в църквата и започнали да се събират по домовете.

14. ИЗЯВЛЕНИЕТО НА ПРОРОК ЕЛИСЕЙ

По време на 1906-1908 г. приятелите от града се събирали вечер по къщите да пеят, да разучават песни и да се молят. Една вечер те се събрали в дома на Еленка Цочева. Всички пеели възторжено духовни песни, които знаели от православната църква, която тогава редовно посещавали. Песните били: „Богородице дево“, „Ангел вопияще“, „Осми глас“, „Достойно ест“. А там, на единия ъгъл на масата седяло момчето Борис, братчето на Еленка – дванадесетгодишно момче и пишло нещо на една тетрадка. То било написало вече няколко страници, когато било забелязано от другите. Накрая му обърнали внимание, взели тетрадката и почнали да я четат. Момчето се оказало пишуш медиум. От съдържанието на написаното се разбирало, че пророк Елисей давал нареждане да отидат на Аязмото за предстоящия празник, като предварително се образуват четири групи и в тетрадката се казвало кой коя група да води. Написано било още коя група откъде да мине, като се определял още и часът на тръгване за Аязмото. След кратко съвещание определили часа за тръгване, за да могат да се съберет в 12 часа през нощта на мястото. Георги Куртев по това време имал две момиченца, близнаци – Верка и Надка, които били сериозно болни. Животът им бил в опасност. Същите трябвало да бъдат заведени на Аязмото и сутринта да им се омият очите според посланието на пророк Елисей. Всички групи пристигнали навреме и се събрали заедно. Намерили куп дърва, както им бил казал пророк Елисей и ги запалили. Събрали се всички около огъня и почнали да пеят духовни песни. Като видели големия огън, един гайдарджия и един с тъпан се приближили, за да им посвирят, но като чули да се пеят духовни песни, се върнали. Така приятелите от Айтос прекарвали в песни до сутринта. Като почнало да се развиделява, отишли на Аязмото, омили очите на болните деца и веднага тръгнали обратно за града. Нека не се забравя, че било предварително казано от пророк Елисей, че ако всичко се изпълни както трябва, като се върнат в града и влязат в двора, ще завали един ситен дъжд, което ще е доказателство, че всичко е минало тъй, както трябва и че децата ще оздравеят. Така и станало – завалил дъждец.

Понеже всичко, което било наредено, е било изпълнено, децата оздравели. Всичко това станало и се изпълнило, за да укрепне вярата им в Бога и в неговите пратеници – пророците. Има и други случаи на излекуване, които няма да изброяваме. Така е минал животът в ония ранни години – в работа, молитви и песни. С песни и молитви са живели и общували приятелите с духовния свят. Така те се подготвяли за истинското Христово учение, изразено в словото на Учителя, начиная от 1914 г. след срещата им с Учителя.

15. ПЪРВАТА СКАЗКА ПО ФРЕНОЛОГИЯ

През 1910 г., когато Учителят обикалял България и изнасял сказки по френология, посетил и гр. Айтос. Сказката била изнесена в читалището, средно посетена. След сказката няколко души съмишленици, заедно с Георги Куртев съпроводили г-н Дънов до хотела, без някой да се сети да го покани за по-близко опознаване. Тогава за тях той е бил г-н Дънов – един много учен човек. Предполагаме, че сказките по френология са били едни от начините Учителят да се свърже и запознае по-отблизо с първите хора, които трябва да поемат Божието дело.

16. ВТОРАТА СКАЗКА ПО ХИРОМАНТИЯ

За изнасянето на втората сказка Георги Куртев е бил предизвестен от Тодор Стоименов, за да ги посрещне на гарата. Сказката този път била по-добре посетена от първата, която събудила интерес и била добре посрещната от публиката. След сказката Тодор Стоименов отпътувал за Бургас, а Учителят бил поканен от брат Георги на гости у дома. „Георги, нямаше нужда“ – казал Учителят. – „Да се благослови трапезата ми, Учителю.“ – „Добре, щом е така.“

Вечерта, когато двамата се изправили на молитва, присъствала и Цветанка – дъщеря му, вече девойка. Тогава невидима ръка взела газената лампа от масата и я поднесла под брадата на девойката, но тя не помръднала. Тогава лампата по същия начин се върнала на масата. След този опит Учителят казал за Цветанка, че тя е със силен характер. От срещата с Учителя останало благословението за дома на Георги и една опитност за възможностите на невидимия свят.

17. ОТКАЗ ОТ ТЮТЮНОПУШЕНЕ

Дъщерята на Георги Куртев, Цветанка, понякога имала видения. Един път, когато Куртев и дядо Христофор Сапунов се изправили на молитва наред с нея, Цветанка видяла следното видение: Едно черно дяволче чука по главата му с едно чукче. Тя извикала: „Я гледайте как едно черно дяволче чука с чукче по главата на дядо Христофор.“ Христофор бил буден човек и веднага разбрал, че това се отнася за него, дето още пуши тютюн. Тогава бръква в джоба си, изважда кутия със сто къса цигари, стъпква ги с крака и се зарича вече да не пуши тютюн. В същото време и Куртев се отказал от цигарите, което станало през 1912 г. От горния случай виждаме как учениците на Учителя постепенно се освобождават от вредните си навици.

18. ПОСЛЕДНИЯТ СЕАНС В АЙТОС – 1912 Г.

След втората сказка по хиромантия брат Георги Куртев поканил Учителя да присъства на сеанс през 1912 г. Учителят приел поканата. Когато вечерта се събрала групата около масата, Учителят бил седнал на отделна маса. Сنيшили пламъка на газената лампа и направили всичко необходимо, но нямало проявление. Не се

проявил и не се явил никакъв дух чрез масата, която мълчала. Обикновено около кръгла масичка, тринога, направена само от дърво, без железен гвоздей по нея, се събират няколко човека. Всички присъстващи се хващат за палците си отдолу и правят верига. В същото време на един голям кръг е написана азбуката. Обикновено когато дойде духът и има проявление, то масичката се вдига на двата си крака и с третия си крак чука по дъските. Броят се ударите и се гледа в кръга. Ако се чука 3 пъти, значи буквата е „Д“. След това буквите се съединяват и се идва до думата. Сеансът продължава обикновено дълго с това чукане.

И така, нямало проявление. Настъпила тишина. Групата се чудеа какво да прави. Тогава г-н Дънов, както го именуваха приятелите, извадил от джоба си един молив и почнал да чука леко на своята маса, както се чука при морзовата азбука. Първо той ги бил предупредил по време на сеанса никой да не говори и да не шава. Тогава горе на тавана в ъгъла се чуло чукането на будилник, което чукане сякаш било в движение по въздух. След това почнали да се явяват светли точки, които плавали по въздуха над главите им, приличащи на кичур череши. След свършването на сеанса всеки бързал да каже какво е видял. Тогава разбрали, че неговото присъствие респектира духовете.

Тогава Учителят поискал от брат Куртев бял лист хартия, на която написал 6 реда и ги предал на брат Куртев да ги съхранява. Той казал на Учителя, че брат Христофор е ръководител на братската група и че той трябва да вземе листа. Но Учителят настоял Георги да го вземе и съхранява. Взел листчето и когато в къщи го прочел, там било написано, че е определен за ръководител. На следващия ден идва Христофор да прочете какво е писал г-н Дънов в листчето и разбрал, че за ръководител е избран Георги Куртев. След това листчето се загубило, изчезнало. По-късно той съжалявал, че не го е преписал.

Този е бил последният сеанс на приятелите от Айтос. Повече сеанси не били нужни. Те са били за онези, които не са вярвали в невидимия свят, за да се уверят и да добият доказателство за съществуването на невидимия свят чрез викането на духове чрез медиуми.

19. ПЪРВАТА БЕСЕДА В АЙТОС

Това било на 19 януари 1914 г. Тогава Учителят говори на тема: „Който дойде при мене“. Беседата била изслушана с голямо внимание. Била интересна, но съдържанието ѝ не се запомнило. За тази беседа приятелите от селата били поканени поименно кой да присъства. Още от сутринта завалял дъжд, който продължил до обяд. Приятелите пристигнали мокри до кости и кални, но никой не се разколебал. Всички били ентусиазирани да опознаят Учителя и да следват учението. Брат Куртев тогава изготвил списък на желаещите да получават печатното Слово, което вече излизало на отделни брошури. След беседата Учителят останал на разговор с братята. Казал им, че понеже дошли при дъжд и кал, това означавало, че в техния духовен път препятствията ще са в началото и накрая трябва да се победят. Така и станало.

20. ЗАПОЗНАВАНЕ С ВЕГЕТАРИАНСТВОТО

Това станало през 1917 г., когато брат Георги Куртев бил мобилизиран в гр. Чорлу. По това време той се запознал с хора от Бялото Братство, под чието влияние

станал вегетарианец. Написал писмо на домашните си, с което ги уведомявал, че вече не яде месо, и че занаят в неговия двор няма да се хранят и отглеждат никакви животни, които сега хората колят или убиват за храна. Ако до получаването на това писмо прасето не е заклано, да го продадат; ако е заклано, да го раздадат на бедните. Ако на децата им се яде месо, ще им се купува и ще им готвят. Те са свободни сами да избират своя духовен път. Писмото било от 17 декември 1917 г.

Жена му все отлагала да коли прасето, било й свидно за него. Получила тя писмото, отдъхнала си и го продала на комшиите на живо. Като се върнал от фронта, той и жена му вече не ядели месо, но децата ги оставили свободни. След известно време те свободно и непринудено се отказват. Всички в семейството станали вегетарианци.

21. ОГНЕНАТА РИЗА

През Европейската война, 1917 г., брат Куртев и брат Боян Боев са работили заедно в етапната болница в гр. Скопие: Георги като медицински фелдшер, а Боян – като аптекар. Тогава Учителят им бил дал служба, която да се изпълнява всяка нощ в 12 часа. Службата била много важна, състояла се от пеене на духовни песни, молитви и четене на псалми и стихове от Евангелието. Тя се давала само на много верни хора. Но не след много време брат Куртев заболял и имал висока температура – до 40 градуса, която му пречела на духовната служба. Ето защо той сърдечно се помолил на Небето щото болестта да го освободи, когато идвал часът на службата. И тъй станало. Щом като приближавало 12 часа, температурата спадала, сякаш е напълно здрав. След като си свършел службата, след един час, температурата му пак се качвала на 39-40 градуса. Това продължило 10-15 дни. Щом като приближавал часът на службата, като че ли невидима ръка събличала огнената му риза, а след службата отново му я обличала. Чрез болестта Бог изпитвал вярата му. Небето го проверявало дали ще се поколебае и дали ще прекъсне службата, която е имал да изпълни. Изпитът бил положен. Останала опитността като едно от малките чудеса, които са ставали с него по време на Европейската война.

22. ЕТО ЧОВЕКЪТ

По време на Европейската война един наш ешалон пътувал нощно време по разкалян път и при валеж на ситен дъжд. Хора, коли и добитък, уморени, едва се движели в тъмната и непрогледна нощ. А имало опасност дори да се отклонят и да загубят пътя. Тогава брат Куртев се отбил встрани, спрял се и се помолил. След като свършил молитвата си, той почувствал, че при него стои човек. Драснал кибрит да види кой е и видял генерал, който му козирувал. Попитал го: „Г-н генерал, защо ми козирувате?“ – „Не на тебе, войниче, а на тия, които бяха край теб като едри и светли хора, всички на коне. Докато ти се молеше, те стояха при тебе.“ – „Г-н генерал, хората са много уморени. Пътят е кален, вали дъжд. Ако можем, нека спрем в първото село да си отпочинат хората и добитъкът.“ – „Тъй ще стане, войниче, както ти казваш, защото край тебе има по-големи от мен. Това, което видях край тебе, ме задължава.“

Късно през нощта пристигнали в селото и били разквартирувани. Брат Куртев бил настанен в стая с две легла. Едното за него, а другото – свободно, което веднага предложил на един ранен войник. Войникът отказал, като легнал на земата: „Леглото

райте на друг, който е по-тежко ранен. Аз мога и на земята да лежа." Като чул тия думи, брат Куртев се възхитил от благородството на този войник и си рекъл: „Ето човекът! Ето истинският човек, за когото Господ се е пожертвал. Ето образът на новия човек, който е готов да се пожертва за доброто на друг.“

Ето човекът!

Ето човекът, който се моли, който козирува и който се жертва!

23. СОЛУНСКАТА ПЕСЕН

През време на Европейската война – 1917 г. – брат Георги Куртев е бил мобилизиран в етапната болница в гр. Скопие като медицински фелдшер. Няколко души през късните часове на нощта се събирали и са провеждали наряд – служба, дадена им лично от Учителя в едно и също време, която всеки е изпълнявал на мястото, където се намирал. По същото време брат Станю от с. Вресово, който служел в друга част като войник, се научил, че брат Куртев е в Скопие при Калето – място, което строго се охранявало. Една нощ, като се моел, явил му се Христос и му казал да отиде при Куртев, за да му каже „Солунската песен“. Чудил се е каква ли ще е тази „Солунска песен“, но понеже видението било толкова явно и категорично, той решил да послуша. Решил и тръгнал. Когато дошъл при входа на Калето, часовите стояли от двете страни на вратата и никого не пускали, но той минал покрай тях. Те го погледнали бегло и изобщо не го спряли. Отива и намира брат Куртев. „Как влезе тук?“ – запитва го брат Куртев – „Тука пиле не може да прехвъркне, а камо ли човек да мине.“ – „Минах и никой не ме спря, бай Георге. Христос ме прати да ми кажеш Солунската песен.“ Брат Куртев се усмихнал и разбрал всичко. „Солунската песен“, това било паролата, с която е означен нарядът – службата, дадена от Учителя, която те изпълнявали по строго определен ден и час. Казал му „Солунската песен“, преписал си наряда и си излязъл свободно от охраняваната местност, така, както бил влязъл свободно. Понеже Христос го бил изпратил за наряда на Учителя, затова и часовите го пропуснали – и на отиване, и на връщане.

След малко на Калето пристигнал генерал Макензи – главнокомандващ Обединената армия. Поискал да влезе, но часовите го спрели. Офицер от неговата охрана веднага извадил шашка срещу постовете, но часовите щракнали затворите на пушките, заредили ги и ги насочили срещу генерала. Генералът разбрал, че постовете няма да ги пропуснат, сгълчал охраната си и поискал да се съобщи за неговото пристигане. След малко идва началникът на караула и с дежурния офицер пропускат свитата на генерал Макензи да влезне в охраняемата територия. След като приятелите научили, че главнокомандувачият е бил спрян от часовите, а брат Станю от с. Вресово влезнал свободно, зарадвали се много и въздавали хвала с песни и молитви на „Солунската песен“, защото Духът Христов е отворил пътя на една жадна душа и една готова душа, която търси общение с Бога. Тази опитност брат Куртев разказваше с особено вънание и тя се разбираше много добре от онези, които бяха прекарвали през Балканската и Европейската войни по фронтовете и знаеха какво значи военна заповед, какво значи пагон и какво значи войнишка преданост и генералска доблест. За тях „Солунската песен“ не беше само служба и наряд, а служение пред Бога. За нас е една хубава опитност за силата и възможностите на Христовия Дух.

24. КАК СИ ДОШЪЛ

По време на Европейската война брат Куртев е медицински фелдшер във войсковата болница, която била горе на Калето в Скопие. Болницата се охранявала от войници. Достъпът до нея бил строго охраняван.

Една сутрин щабният писар Иванчо Манев от село Карагеоргиево, след като се събудил, минала една мисъл през главата му, че трябва да отиде при бай Георги, да се види с него и да го пита нещо. Изчакал известно време, но вече едно силно желание го обзело и го повело. Идва му една мисъл да вземе разносната книга под предлог, че има да носи писма за болницата, за да може да мине през строгата охрана. Намислено и сторено. Когато минавал покрай часовете, единият гледал в една страна, а другият – на друга и той преминал покрай тях, като че ли те не го видели. Никой не го спрял, нито го попитал накъде отива. Отышъл той при бай Георги, който по това време бил на съвещание заедно с офицерите в болницата. Офицерите го огледали – Иванчо Манев, обикновен войник, държащ под мишница някаква книга, но никой не се обадил. Брат Георги станал, посрещнал го и тихичко му казал: „Как си дошъл? Тук пиле не може да прехвъркне.“ – „Дойдох да те видя, какво правиш и да ми кажеш нещо. Когато минах покрай часовете, никой не ме спря и никой нищо не ми каза.“ Брат Георги бръкнал в джоба на куртката си, извадил един свитък от хартия и му казал да седне и да го препише, докато си свърши работата. Нали е бил щабен писар, с голямо старание преписал свитъка, а това бил наредът от „Солунската песен“. Привършил с преписването и брат Георги Куртев застанал до него и поел обратно свитъка. „Тебе Господ те е пратил, за да препишеш наряда Му и затова те е направил невидим за часовете.“ Брат Иван Манев става, ръкува се и си тръгва с онази вяра в себе си, която отваря врати и прави проходими пътищата на човешките, които вървят в пътищата Божии. Онзи, който има вяра, има и връзка и чрез тази връзка невъзможното става възможно, защото Бог не е само Бог в Слово но и в Сила.

За тези приятели от войните, техните опитности бяха живи и чрез тях се вливаше живото Слово на Мировия Учител и те останаха верни и предани до края на живота си на Делото на Учителя.

25. ТРИТЕ ХЛЯБА ОТ СКОПИЕ

Отново по време на Европейската война през 1917 г. на брат Куртев била възложена трудна и отговорна работа – да гледа в Скопие 800 холерно болни, 60 от които в тежко положение. Това продължило около 11 месеца, през което време имал само 11 смъртни случая. Това станало възможно поради обстоятелството, че брат Куртев е бил със силна вяра в Бога. Макар че бил постоянно между болните, не се е заразил, докато лекарите ги гледали от разстояние 3-4 метра, страхувайки се от заразната болест.

Брат Куртев усял да намали смъртността между холерно болните, като на свой риск увеличил капките йод от 3 на 7, които болните гътали по 3 пъти на ден, без да е имал нареждане от по-горна медицинска власт. Като се научил за това, главният лекар го заплашил с наказание, дето е действал без заповед. Но понеже резултатът бил благоприятен, му простил наказанието и за награда му дал 15 дни отпуск.

Преди да тръгне от Скопие, взел три хляба, от които един за него, втория за Учителя и третия за някого. Знаело се, че по време на войната цялото цивилно население гладува. Щом пристигнал в София, побързал да се срещне с Учителя, който живеел на ул. „Опълченска“ 66. Виждайки Учителя, веднага му подал единия хляб, който той приел и му казал: „А другия хляб занесете на семейство Иванови.“ И му дал адреса. Като пристигнал на посочения адрес, вратата била полуотворена и той дочул следния разговор: „Майко, вече три дни, откак не сме вкусили залъх хляб. Защо Господ не ни изпрати?“ В същия момент брат Куртев почуква на вратата, подава хляба. Дъщерите взели хляба и започнали да го целуват и мият от радост. Тогава братът разбрал защо Учителят го бил изпратил на този адрес. Нали някой е трябвало да изпълни волята на Бога в този ден, в този час и на това място.

26. ТОЗИ ХЛЯБ ТИ ЩЕ ГО РАЗДАВАШ

Една нощ брат Куртев, когато бил в Скопие, се събудил и в същия миг му се явява във видение брат Пеню Киров, който бил болен на легло у дома си в гр. Бургас. Бил видим до кръста, като в ръце държал панерче с нафора. Погледнал към брат Куртев и му казал: „Този хляб занаяпред ти ще го раздаваш“, след което образът се стопил и изчезнал. Погледнал часовника си – показвал три часа без двадесет минути. Брат Куртев дълго размишлявал върху значението на видението, но скоро се унесъл и заспал. На утрото получил телеграма, че вечерта в два часа и четиридесет минути брат Пеню се поминал – на 27 януари 1918 г.

От изложението по-горе се разбира, че брат Пеню, щом се отделил от физическото си тяло, веднага се явил на брат Георги с панерче в ръка. Нафората – хлябът – символизира Словото, а това ще рече, че брат Пеню Киров отстъпва духовното ръководство и го определя за негов заместник като духовен ръководител на източния край, на Източния духовен район в България със седалище гр. Айтос.

27. НА ГОСТИ В СЕЛО ИЗВОРИЩЕ

След като войната свършила, всички останали живи войници се прибрали в домовете си. Като минало известно време, брат Куртев тръгнал на обиколка по селата, като на първи януари 1918 г. посетил с. Изворище, придружен от двама братя от Айтос. Били на гости у Черню Калушев, който скоро се бил запознал със Словото на Учителя чрез Пеню Киров в Бургас. Щом пристигнали гостите, жените веднага се хванали да приготвяват вечеря. Една почнала да приготвя шиш-кебап, друга слагала софрата, та за всяка имало работа. Брат Куртев само наблюдавал, мълчал и разговарял от време на време с брата-домакин. Когато всичко било сложено на софрата, брат Куртев казал на брат Черня: „Брат Черньо, където отидем, все месо ни предлагат. Няма ли малко кисело зеле?“ – „Има, има, бай Георге, и кисело мляко, и кисело зеле, и сирене. Всичко има. Благодарим на Господа. Дал изобилно.“

Тогава казал на жените да приберат месните яденета и да сложат постни. Разбрал той, че брат Куртев не яде месо. От нея година брат Черню и семейството му приели вегетарианството, без да им се проповядва. Животът на брат Куртев бил пример за тях. Той на никого не говореше. Той чакаше душите сами да потърсят и хората да узреят с ума си, за да бъдат насочени. От горния пример е видно колко деликатен е бил брат Куртев. Той оставял хората свободни сами да изберат с каква

храна да се хранят, защото въпросът за вегетарианството не бе от маловажните, но той го оставяше по-назад за разрешение в общуването си с душите на тези хора.

28. УВОЛНЕН ПО СЪКРАЩЕНИЕ

През 1919 г. брат Георги Куртев бил съкратен като фелдшер по бюджетни причини. В града били двама фелдшери и едната щатна бройка се съкращавала. Понеже учението се разраствало, това се зловидяло на двамата попове и те използвали влиянието си над кмета, така че Георги Куртев трябвало да бъде съкратен, понеже е оглавявал общество „Бяло Братство“. А за поповете това е било богохулна секта и църковният синод отлъчил Учителя от църквата и всички приятели били низвергнати от нея.

Получил той заповедта за съкращението си, отишъл у дома си и се чудел как да съобщи на жена си и как ли тя ще посрещне това съкращение. Голямо семейство и нито лев спестен. Намерил той удобен момент и й разказал. „Съкратиха ме“, прошепнал. – „Нищо, Георги, ти имаш златни ръце.“ Като чул тия думи от нея, сякаш тежък товар паднал от плещите му. Успокоил се. Но гражданството, като научило за неговото съкращение, протестираше в кметството. Застъпването за Куртев било толкова голямо, че се образувала делегация от няколко души, които заедно с кмета отишли да го молят да се върне на служба, като другият фелдшер щял да бъде съкратен. „Не – казал Куртев. – Ако бяхте съкратили него, беше друг въпрос, но сега аз не съм съгласен. Щом единият трябва да гладува, то нека да бъда аз. Нали и той има семейство и деца?“

Делегацията се върнала, без да могат да го разколебаят в решението му. Знаел той, че това съкращение било изпит за неговата вяра. Не минали и няколко дни, когато късно през нощта се почукало на тяхната врата. Търсили го за тежка злополука, за човек със скалпирана глава. Брат Куртев се заел с лекуването на пострадалия. Налагало се да зашие скалпа и да покрие с него оголения череп, което той направил сполучливо и болният до един месец оздравял. Възнаградили го щедро, така че възнаграждението възлизало на три фелдшерски заплати. Така брат Куртев не останал без работа и без прехрана. Гражданството само започнало да го търси и му заплащало услугите скъпо и прескъпо, за да го подпомогне в неговата беда. Това бил отговор на гражданството срещу решението на двамата попове да го уволнят.

29. РЕШИЛИ ДА БИЯТ ПОПА

Около 1920-1921 г. православната църква почнала гонения срещу духовните движения, така наречените секти. На първо място, като най-опасна секта се считало Бялото Братство. Синодът спуснал инструкции за борба със сектите, която борба се изразявала в това, църквата да им отказва венчаване, кръщаване и погребение, освен на ония, които подписат декларация, че се отказват от идеите си. Отпочнала се словесна пропаганда от амвоните на църквата и със сказки по читалищните салони.

Един ден из цялата главна улица били разлепени афиши за сказките на поп Димитър Шаханов в читалището против новите богомими и слънцепоклонници. Георги Куртев и дядо Сапунов като прочели афишите, си уговорили среща, за да обмислят план какво да правят, ако попът почне да хули и черни Божието дело.

Решават да се качат на сцената и да го набият хубаво и след това да се предават на властта. Но колко голяма била изненадата им, когато един ден преди сказката получили писмо от Учителя, от съдържанието на което се разбирало, че Той знае намеренията им. Казал им, че ако те влязат в саморазправа с попа, Небето ще се оттегли. „Вие знаете как майката Божия е гледала мъките на своя син и всичко е понасяла. Ако претърпите, ще имате Божието благословение.“ – „Бре, какво щяхме да направим“ – си рекли те. Тогава вземат следното решение: Брат Георги да отиде и да чуе сказката. Отишъл той и седнал на първия ред. Хули и ругатни се сипели като из фуния по адрес на Учителя, но брат Куртев слушал и преглъщал, като през цялото време се молел Бог да му даде сили да издържи. Сказката свършила. Не се изминали и десетина години, и предсказанието на Учителя се сбъднало. Ония, които хулили и преследвали, не останало ни помен от тях. Всички били повикани в другия свят, за да дават отчет за земните си дела. А гражданството минало на страната на Бялото Братство, понеже познавали живота на обществото, като при различни случаи го защитавало от нападите от страна на свещениците.

Делото на Учителя растяло и крепнело в Дух и Сила.

30. НАМЕРЕНАТА КЕСИЯ

Това, което ще разкажем, вероятно е било през 1923 или 1924 година. Трима търговци от гр. Айтос – Стефан Стойнов, Йордан Кочев и Димитър Панайотов, тръгват към балканските села да купуват едър рогат добитък за кланицата. Пристигат в с. Орман, а сега Горица, но си спомнили, че хората по този край са крадци и разбойници, а те – търговци, хора с много пари. Обзело ги страх, че вече може би някой ги дебне. Наели стая за нощуване близо до общината, ако бъдат нападнати, да бъдат защитени от общинската стража. Но това не било достатъчно. Още нещо трябвало да се направи за собствената им безопасност. Проверили дали са здрави бравата и скобите на вратата. След това внесли още преди да е залязло слънцето няколко камъка да залостят вратата и една-две греди. Но за да бъдат още по-сигурни, наредили си дежурство, да не би да бъдат изненадани, обрани и убити. Но за тяхна изненада нищо лошо не се случило през нощта. Съмнало се, но те още не смеели да излязат вън. Излезли едва когато чули детски и женски гласове по улицата. Отишли на чешмата да се умият и чуват, че кехаята от баира вика и съобщава за намерена кесия, но не вярвали на ушите си. Тогава попитали един от минавачите какво вика кехаята. – „Някой си изгубил кесията с парите, да отиде на общината да си я получи.“ Като чули това, се слисали. – „А кой е намерил кесията?“ – запитали те. – „Намерил я е един беден човек, казвал се дядо Вълко, който не помнел да е имал обувки на краката си. Той е от „набожните“, от хората на Георги Куртев от Айтос.“

След няколко години църквата почнала гонение против духовните общества. Поповете един ден свикали най-тървите хора, с които да обмислят как да организират преследването. Един от поповете се изказал, поканили и други да се изкажат. Никой не взел думата. Тогава взел думата един от тримата търговци, като им разказал историята на намерената кесия. След което казал: „Граждани, кого да гоним и преследваме? Тези ли, които нито крадат, нито лъжат, нито на някого зло правят, но и загубените кесии носят на общината... Помислете, господа.“

Никой след него не взел думата. Хората се разпръснали, без да се вземе някакво решение. И тъй, честността на дядо Вълко обезсилила злото. Вече никой не обръщал внимание на поповете, а Божието дело растяло и крепнело, не толкова в численост, а в духовно израстване на всеки един от членовете му.

31. ДА ЖИВЕЕШ ЗА ИСТИНАТА

През 1923 г. Вълчо, синът на брат Куртев, бил повикан да отбива редовната си военна служба. Тогава такава е била практиката, че войникът, докато не си завърши службата, не се пуска в отпуск. Но какво станало в дома на Куртев? Едва било минало месец, откак Вълчо е в казармата и ето, че си идва в отпуск. Всички домашни му се зачудили. Като го питали защо си е дошъл, той казал, че го пуснали, без да обясни как и защо. След като изминал домашният отпуск, той се върнал в казармата. Не минало 2-3 дни, баща му бил повикан в общината. Кметът го попитал: „Бай Георги, жена ти болна ли е или да е била болна? Момчето ти беше ли в отпуск?“ – „Момчето ми беше тук три дни и пак замина за казармата, а жена ми нито е болна, нито е била болна“ – казал брат Куртев. Станало му ясно, че Вълчо е излъгал, че майка му е болна, за да си дойде в отпуск. Той бил получил телеграма от братовчед си, че майка му е тежко болна, което било предварително уговорено. Сега от казармата искали потвърждение на телеграмата.

– Какво да правим, бай Георге? От казармата чакат потвърждение на телеграмата. Ако кажем, че не е била болна, момчето ще го съди военен съд и го чака затвор. Кажки, че е била болна и всичко ще се оправи. Явно е, че момчето е направило глупост и сега го чака съд и затвор.

– И бесило да го чака, аз вече казах истината. Друго не мога да кажа. Аз цял живот служа на тази истина, че сега ли да я погазя? Това аз не мога да направя. За нищо на света!

Кметът бил разумен човек и като видял неговата категоричност, прескочил истината и спасил момчето от затвор. А брат Куртев останал верен на убеждението си, че любовта към Истината е по-голяма от бащинската любов.

32. ПРИ БОЛНО ДЕТЕ

Един зимен ден през 1918 г. при страшна виелица брат Куртев получил покана да посети болно дете в село Габерово, което беряло душа. Само преди два дни брат Куртев сънувал сън, в който видял Учителя, който бил много строг, като му казал: „Ученикът преди всичко пред нищо не трябва да се колебае. Даже ако трябва да пожертва и живота си.“ Куртев казал: „И аз съм готов да се пожертвам.“ Учителят спокойно отговорил: „Добре.“

Селото се намирало на 17-18 километра от града. Виелица, студ и мраз сякаш се били съюзили да разколебаят брат Куртев в предстоящото му пътуване. Даже и жена му, като видяла крайно неблагоприятното време за пътуване, му казала: „Отиваш да спасяваш други, а себе си излагаш!“ – „Тук се касае за живота на едно дете. Родителите ме чакат, как да не отида? Там се води борба на живот и смърт и аз трябва да отида.“ Нито лошото време, нито загрижеността на жена му били в състояние да го разколебаят от предстоящото пътуване. Легнал да спи. През нощта фъртуната утихнала. Небето се изяснило и на утрото брат Куртев тръгнал на път при хубаво време. Болното дете получило помощ и оздравяло.

Поетото обещание пред Учителя било изпълнено. Той взел решение да посети детето в най-голямата виелица и буря. Изпитът бил издържан.

33. МОЛИТВАТА НА ТУРКИНЯТА

Една вечер в дома на брат Куртев се събрали група приятели за духовна работа. Когато се изправили, готови за молитва, брат Куртев, който разбирал много добре турски, чул молитвата на една туркиня, която идвала отдалече. Тя била кратка и той я запомнил: „Господи, Ти, Който посещаваш, помагаш, храниш и обличаш всички, които са в нужда, помогни и на мене. Вдовица съм с дребни деца, нямам какво да им сложа на софрата. Като удовлетвориш всички, спомни си и за мен, бедната жена.“

Съобщил на братята каква молитва дочул. Тогава всички събрани решили да изпълнят Волята Божия, като събрали кой колкото носел в кесията си. Събраната сума брат Куртев взел да отнесе и предаде на бедната жена. А за да може да намери къщата, дала му се картина и той лесно я намерил. Отишъл още в тъмно и почукал на вратата. „Кой е?“ – попитала туркинята. – „Добър човек“ – отговорил брат Куртев, като й подал затворения плик. – „Кой го праща? Общината ли?“ – запитала тя. – „Не общината. Господ го праща“ – казал той и се дръпнал назад, да не го види и познае.

Брат Куртев спазвал едно правило: Когато правиш добро, никой не трябва да знае. Само така се слави Името Божие и така се прославят синовете Божии и Божията любов.

34. ПЕТ МИНУТИ ПРЕДИ ДВНАДЕСЕТ

Брат Куртев всякога, когато имал да се бори с някоя трудност или препятствие, си е налагал пост. Този пост можел да бъде пълен пост от всяка храна и вода или частичен, което значи само едно ядене на ден към 4-5 часа следобяд, само с филия хляб и няколко маслинки, като това продължавало един, два или три месеца, без никой да знае защо прави това. Това си оставало негова тайна. „Само Бог и аз знаем това“ – казвал той. Така един ден, когато бил в края на третия месец и трябвало вече да отпости, когато часът станал дванадесет без пет минути, горещата вода била вече завряла и жена му казала: „То вече стана време, ето водата е готова.“ Изпил си той горещата вода и след това обядвал. Вечерта сънувал, че се намира на гарата и Учителят бил във влака, който отминал, без да спре. Чул че Учителят му казал: „С другия влак.“ След като се събудил, дълго мислил върху значението на съня. Сякаш някой глас отвътре му казал: „Това е дето отпости в дванадесет без пет. Постът ти не е приет.“ Тогава брат Куртев постил още три месеца, като го изкарал тъй, както било редно.

Всякога, когато имал да разрешава някой важен въпрос, неговата първа стъпка била пост и молитва. Когато трябвало да помогне на някого, то той постел заедно с него.

За да има човек постижения, нужни са пост и молитва. Тъй укрепва волята и духът на човека. Който е опитал този метод, знае цената му.

35. ЯСНОВИДКАТА КОРТЕЗА В АЙТОС

Все по това време /1910-1912 г./ Кортеза, ясновидката от Сливен, обикаляше страната, градове и села, да сподели своите видения на отвъдния свят и да се укрепи вярата в Бога. Преди да се срещнат с „момичето“, както народът я наричал, те били пълни безверници, но след срещата те вече вярвали в задгробния живот и в единния и вечен Бог. Защо ставало това? Защото тя им казвала неща, които само те знаят. Пред нейните духовни очи всичко било открито. Казвала им имената на техните покойници, като и с какви дрехи са погребани. Кортеза описвала външния им вид, както и възрастта им, а още и това какво техните покойници искат от тях. Хората се слисвали от онова, което тя им казвала с абсолютна сигурност.

Веднъж Кортеза била в една къща. Стаята и дворът били пълни с посетители. Тогава тя, без да го е видяла с физическите си очи, извикала с висок глас: „Бай Георги фелдшерът идва. Дайте му път!“ Сторили му път и той се приближил до нея. Тогава тя казала също с висок глас: „Този човек ще ви стане духовен началник“, след което заговорила с него. На него му станало неудобно, дето тя така говори за него публично. Тогава тя казала: „Ти, бай Георге, идваш да ме питаш за момчето си, дето често го боли коремчето. Коремчето го боли, дето вие с жена си блажите в сряда и петък, като ядете сиренена попара. Ти искаш да постиш, а жена ти казва, че ще ядете попарата. Няма да я ядете в срядата. Така ли беше, бай Георге?“ – „Точно така ми казваше жена ми.“ – „Ако не блажите, ще му мине. Вече няма да го боли коремчето.“ И така станало.

Все по това време лоши хора от града я наклеветили, че всявала смут в гражданството. Дори подали заявление срещу нея и се образувало дело. Когато тя се явила в съда, преди още съдията да я е запитал нещо, тя му казала тъй: „Господин съдия, преди да ме съдите, ще ви кажа нещо за вашия дом, ако не е верно, съдете ме.“ Тогава тя му казала нещо, което само той знаел. Съдията, като видял с какъв човек има работа, веднага прекратил делото и й казал, че е свободна.

„Аз съм свободна, г-н съдия, но тези хора, които ме наклеветиха, ще отговарят, защото те наскърбиха Божия Дух, Духът на Христа и Той ще ги накаже.“ И още на следния ден се извила такава буря с дъжд и град, която избила стадата им в полето, че хората с янгъши /снопени ритли/ ходели да събират по полето мъртвите овце, а те били със стотици. Така айтозлии добре запомнили кога са водили дело срещу един чист и свят човек, който никому зло не бе сторил.

36. ВЛАКЪТ, СПРЯН В ПОЛЕТО

Една година, към края на пролетта, брат Куртев отишъл в София да се срещне с Учителя и да разговаря по някои въпроси. След няколко-часов разговор, когато братът станал да си отива, Учителят му казал: „Когато се намериш в голямо затруднение, произнеси формулата: „БОГ Е ЛЮБОВ“. При тая формула, изказана с вяра, няма трудност, която да не се преодолее.“

Качил се той на влака да пътува за Айтос. Времето минавало, а влакът сякаш летял. Трябвало да стигне навреме, да свари приятелите в събранието, да им предаде нареждане от Учителя. Когато влакът бил между гарите Стралджа и Карнобат, внезапно спрял в полето, без да може да се открие причината. Обслужващият персонал търсил повредата тук и там, но все не можел да я открие. Минало вече половин час, а влакът все още не тръгвал. Пътниците наслезли от влака да пушат,

други се разхождали по нивите. Слязъл и брат Куртев, отишъл малко настрана, като се престорил, че се любовува на изкласилата нива. Сетил се тогава за формулата и я казал. В същия момент един от влаковия персонал чукнал на едно място и казал: „Ето къде била причината.“ Влакът веднага тръгнал и хората едва успели да се качат. Закъснението било наваксано и той пристигнал навреме. Сварил приятелите в салона и им предал поръчението на Учителя. Било наряд за изпълнение на ученика за вътрешна духовна работа и истинско подвизаване в Бога.

37. ИСТИНСКИЯТ ЧОВЕК

Един мразовит зимен ден през 1947 г. брат Куртев отивал в града по работа. Когато се връщал, един вътрешен глас му нашепнал да не минава по обичайния си път. Той се вслушал в гласа и минал по друг път. Като наближил дома на баба Каля, майка на партизанин от преди 9 септември 1944 г., почувствал, че там трябва да отиде. Държавата им била направила голяма нова къща в замяна на малката къшурка, която жандармеристите били опожарили през 1944 г. Онази власт тогава палеше и изгаряше къщите на комунистите-партизани.

Когато влязъл в този дом, заварил семейството в тежко положение. Съпругът болен, жената родилка, а стаята голяма, гола, пуста, дори студена, без отопление. Имало две легла и една печка всред стаята, незапалена. Извадил всичките пари, които имал – 2000 лв. и ги оставил да си купят гориво и храна, както и всичко необходимо за бебето, чието гласче едва се чувало. Родилката станала и тръгнала да купува дърва за огрев и храна.

Болният съпруг скоро оздравял и почнал работа. Семейството укрепнало. Детето растяло и оживявало дома им. Когато веднъж в едно събрание на кварталната ОФ организация се обсъждал въпросът за вярващите, че сеели заблуда и че трябва да им се пресече пътя, споменали за Бялото Братство и за брат Георги Куртев като религиозно заблудени. Тогава станал Митко Ченгелиев и направил такова изказване: „Преди известно време, когато бях болен на легло и жена ми – родилка, нямаше кой да ни погледне...“ И разказал подробно какво е било положението в дома им. „Вие, от организацията, събрахте едва 150 лв. и ми ги донесохте като на просяк, а единствен бай Георги Куртев ме посети и даде 2000 лева – цялата си заплата, като даде всичко, що имаше, за да ми помогне. Кой сее заблуди не знам, но ако в Айтос има истински човеци, то бай Георги е един от тях.“ Така завършило събранието за осъждане на религиозно заблудените в гр. Айтос.

38. ПОМОЩ ЗА БЕДНАТА ВДОВИЦА

От няколко дни духал студен вятър. Било есен. Пожълтелите листа се стелели по земята. Тъмни облаци скривали синьото небе. Било ранна утрин, когато брат Куртев влязъл в кафенето да пие утринното си кафе. Хората от съседната маса разговаряли и той, без да иска, се заслушал в разговора им. Говорело се за бедственото положение на една вдовица. След като разбрал за коя жена става дума, платил си кафето и излязъл по своята работа. Обиколил и къщата на бедната жена, след което се прибрал у дома си. Тя имала нужда от помощ. Брат Куртев намислил как да ѝ помогне. Планът му бил всеки ден рано, още преди разсъмване, да отива и да ѝ оставя по един лев на прага, без никой да знае. А едно левче било достатъчно за един ден. Вдовицата, като стане, ще го намери. Това било задачата

за левчето, която Учителят дал. И тъй, брат Куртев всеки ден оставял по едно левче на прага. Когато това се повторило и потретило, жената си казала: „Това не е случайно. Някой човек го оставя, но кой е той?“ – питала се бедната вдовица. Ето защо тя решила една нощ да не спи, за да види човека, който ѝ помага. В стаята ѝ било тъмно и брат Куртев влязъл в двора и се приближил тихо към вратата. Тъкмо оставял левчето и вратата се отворила. „Ей, бай Георге, ти ли си бил? Чудя се кой е този човек, който ми храни децата и предполагам, че си ти, но сега вече се уверих.“ – „Ето какво, олум, аз не исках никой да знае, но тъй като ти ме видя, аз и занапред ще ти помагам, докато си намериш работа.“

Ето как брат Куртев – бай Георги, разрешил задачата за левчето.

Това е задачата за най-малкото добро. Не биваше да се пропусне сгодния момент. Не биваше да отмине денят, без да е направено по едно малко добро – добрите малки дела отварят пътя на човека към Великото добро, което е плод на Любовта на Бога.

39. ГЛЕДАЙ, НАГЛЕДАЙ МУ СЕ

Това било през есента на 1915 г., когато се обявила Общо-европейската война. Леки мъгли лазели по близките хълмове, когато Йордан, най-малкият брат на Куртев, получил мобилизационно известие и отишъл при брат си да се видят преди тръгване за фронта. Кой знае как и защо, но брат Куртев имал чувството, че това ще бъде последното им виждане. Запитвал го той за това, за онова, само и само по-дълго да го задържи. А нещо сякаш му нашепвало: „Гледай, нагледай му се!“ Йордан тръгнал, а брат Куртев дълго стоял на пътя и гледал след него, докато се скрил от погледа му.

Войната почнала. От двете страни падали ранени и убити. Йордан бил един от първите жертви на голямото човешко безумие – войната, човешка касапница. Останал живият спомен, който бил една от връзките между живите и заминалите отвъд в невидимия свят.

40. ПОКАНЕН ЗА СЪБОР

През първите години за съборите се практикувало така – всеки делегат получавал покана телеграфически лично от Учителя. Така станало и през 1919 година. Брат Куртев получил покана и веднага подал молба до околийския лекар д-р Николов за отпуск. Лекарят му отказал. Тогава той подал молба до кмета, който му разрешил да ползва отпуск. Кметът срещнал околийския лекар и му казал да разреши на Куртев отпуск, защото ако му откаже, последният пак ще отиде, дори с риск за службата си. „Когато Куртев реши нещо, никой не може да го спре. Куртев има авторитет в града. Не завързвай устата на кон, който вършее на гумното“ – посъветвал го кметът. Лекарят се съгласил, че доводът за вършитбата е разумен.

На другия ден лекарят среща Куртев на улицата и му казва да си подаде молба за отпуск и ще му бъде разрешен. „Аз и без ваше разрешение мога. Аз вече си взех отпуск и утре заминавам“ – казал Куртев. И опипал с ръката си в джоба едно малко четириъгълно картонче, на което с почерка на Учителя било написано, че се поканва на събор в гр. Търново. Така че той вече е получил и покана за събора, и отпуск за него Свише, от Оня, който разполага със съдби, събития и времена.

Когато брат Куртев е трябвало да предприеме нещо, първо добре го обмислял и след това предприемал намисленото. Той бил умен и тактичен и упорито следвал веднъж избраната цел. Сякаш природата го била предопределила за водач. А Учителят го определил за ръководител.

41. ПОМОЛИ СЕ СЪРДЕЧНО

Наближавала Нова Година. Снежна буря фучала навън и скоро земята била покрита с дебел сняг. Брат Георги Куртев пристигнал в с. Бата и отседнал в семейството на Д. Вергиев. Научили се приятелите за неговото пристигане и заприиждали един след друг. Всеки искал да чуе нещо ново и да разменят някои мисли помежду си. Присъствал и един току-що постъпил брат. Казвал се Петър. Накрая се престрашил и решил да попита за съвет. Имал голям кахър над главата си: Имал стадо овце, които блеели гласно в кошарата, а големият сняг затрупал всички пътища и пречел да се пренесе храна за добитъка. Имал той купа сено, нотя се намирала на другия край на селото, а снегът бил до пояс. Невъзможно било да се впрегне шейна и да се докара сено за овцете. Споделил мъката с брат Георги, а той му казал: „Виж какво, брат. Това е един изпит за тебе. Ти довечера, преди да си легнеш, помоли се сърдечно и който образ ти се яви, той ще ти помогне.“ Помолил се братът и си легнал да спи. Съмнало се, а виелицата продължавала да бъде все тъй силна и свирепа. Отишъл при брат Георги и му казал, че сънувал един богат съсед, но бил много голям скъперник и не се решавал да отиде при него. Той на никого не бил правил услуга досега. „Ще отидеш при него“ – казал брат Георги. „Щом той ти се е явил, той ще ти помогне.“

Отива брат Петър при съседа, изказал мъката си чистосърдечно и го помолил за малко сено, което той щял да върне след като се разтопи снега. „Може, бе комшу, ще ти дам, защо да не ти дам“, казал дружелюбно богатият съсед. „Иди, докарай колата и натовари си ей там, от оная, най-голямата купа сено.“

Светнало на брат Петър. Тичешком запряга колата, товари сеното от двора на съседа и се чудил сън ли е или яве. Товарил колата и пеел, не виждал виелицата и не чувствал студа, защото му било топло на душата. Радост изпълнила сърцето му, като видял какви чудеса прави Господ. Нали той лично беше се помолил вечерта Богу и Бог бе чул молитвата му и отворил сърцето на богатия съсед, което беше затворено досега за всички селяни. Товарел сеното и пеел любимата си песен: „Любовта е извор, тя живота ражда“. Пеел за себе си, пеел за съседа си, пеел за стадото си, което ще бъде нахранено и спасено от гладна смърт.

От този ден вярата на брат Петър в живия Бог, на Когото служим, укрепнала още по-здраво и той поел пътя на доброто, пътя на Бялото Братство.

Мнозина се запитаха през онези години, защо е така многолюдно айтоското братство и защо с такова уважение се отнасяха приятелите към брат Георги Куртев? Затова имаше причина. Имаше и отговор. Една от тези причини бе тази опитност, описана в този случай. Отговорът е ясен и категоричен. „По делата ще ги познаете.“ И те го опознаха. Но познаха у него белия брат и ученика на Учителя.

42. КОЙ ДА БЪДЕ РЪКОВОДИТЕЛ

При едно от първите посещения на Учителя в гр. Айтос, при един разговор, заобиколен с приятели, Учителят определил за ръководител на братството брат

Георги Куртев. Никой от групата приятели не очаквали такова решение на Учителя. Понеже брат Георги Куртев бил скромнен, стоял повече настрана и външно не се проявявал като много деен. Това било само привидно, било е така за обикновените погледи. Решението на Учителя учудило всички, включително и брат Георги Куртев. И той поел задължението да бъде ръководител. Разбира се, това не се харесало на други приятели, които са смятали, че те имат по-големи достойнства и качества за ръководители. Така брат Крум Илиев започнал трескава дейност и започнал да се готви за ръководител. Като чули това, някои от айтозлии отишли на Изгрева и разказали всичко на Учителя. За това, че брат Крум Илиев се готвел за ръководител. Учителят ги изгледал и казал строго: „От него ръководител не става. За ръководител се изисква човек със здрав гръб, за да може да търпи всички и да ги насочва в пътя. Ръководителят трябва да има качества, да обединява, да събира, да помирява. Неговият живот трябва да бъде пример за наизидание. Той не съди, не осъжда, не изобличава. Под неговото крило трябва да има място за всички търсещи истината.“ Записали си всичко, което казал Учителят и го занесли на Брат Куртев и на останалите в братството. Минали години и това нещо се позабравило. Някои му съдействали, други пречели, но брат Георги всички изтърпявал. Имало да разрешава много задачи. Всеки един от братството от Айтос за него е бил една задача за разрешаване. Затова поместваме част от тези случки и събития от живота на айтоското братство, за да се види пътят на един ученик и изпълнението на волята на Бога от него самия.

43. НА ИЗПИТ ЗА ДВАДЕСЕТ ГОДИНИ

Брат Куртев често се срещал с Учителя. Когато той му поставял някаква задача или трябвало да се свърши някоя работа, то при изпълнението ѝ един и същи брат се явявал като пречка. Това продължавало много пъти и продължило много години. Но брат Куртев никога не се оплакал на Учителя за него, макар че е бил запитван. Когато другият брат отивал при Учителя и бил питан за брат Куртев, този брат все намирал нещо да каже против брата-ръководител. Годините минавали. Когато изтекла и двайстата година, Учителят при един разговор му казал: „Георги, чрез този брат аз те поставих на изпит за двадесет години. Ти никога не се оплака от него и издържа изпита си.“

Ученикът държи изпита си сам пред Бога!

44. РАЗКАЯЛА СЕ

Всякога, когато брат Куртев предприемал нещо в интерес на Божието дело, една сестра от Айтос, Ташка Касабова, почвала да му пречи, като разколебавала хората, които той насочвал. Била вечната опозиция на брат Куртев. Той виждал и знаел за това ѝ поведение, но не променил своето братско отношение към нея. Когато заболеела и го повиквала, всякога отивал да ѝ помогне. Веднъж, когато била в добро разположение, му направила следното признание: „Бай Георге, много пъти съм се разболявала и когато те повикаме, ти си идвал и си ми помагал. Но аз забелязах, че всякога, когато съм пречила на твоите разпореждания по братските работи, заболявах и ти идваше да ме лекуваш. Това го забелязах многократно. И аз не оздравявах, докато ти не се заемеше с моето лекуване. От това разбрах, че

не съм била на правата страна. Моля те да ме простиш, като обещавам занапред да ти бъда вярна и послушна."

Да, брат Куртев знаеше да прощава, но огорченията си остават, тъй както остават дупките на дъската, от която сте извадили пирони.

Раните се лекуват с благ мехлем, а огорченията – с маслото на Любовта.

Животът на ученика е труден и славен. Труден, защото разрешава задачите, за които е слязъл на земята. И славен, защото ги разрешава със знанието, дадено от Словото на Учителя, което е Слово на Живия Бог. Бог е светлина, когато Словото Му оживее у нас и създаде новия човек на Виделината и Светлината.

45. НЕОБИКНОВЕНИЯТ ГОСТ

През лятото на 1926 г., привечер, преди залеза на слънцето, на пътната врата на брат Куртев се почукало. Непознат пътник запитал жена му, която го посрещнала: „Мога ли да се отбия и да си почина във вашия дом?“ – „Да, може, заповядайте.“ Поканила го да седне под асмата, на сянка. Предложила му столче, а тя продължила къшната си работа.

Едва изминали 20 минути и брат Георги Куртев пристигнал, поздравил госта, завързали раздумка. Било време за вечеря, а в къщи нямало нищо за ядене. Брат Куртев изтичал до близкия дюкян и купил от бакалина халва и маслини. Седнали да похапнат, като си разменяли по някоя дума. Като попривършили, гостът станал да си тръгва. Брат Куртев го изпратил до пътната врата. Тогава гостът казал, че иска да отиде на братската градина. „Вие отгде знаете, че имаме градина?“ – запитал с интерес брат Куртев. „Знам, аз съм ходил и съм работил там“ – отвърнал гостът. Думите на непознатия озадачили брата. Той знаел всички, които са работили на градината. А този човек за първи път го виждал. „Кажете на пазача, че аз ви пращам, тогава той ще ви приеме.“ – „И да му кажа, пак няма да ме приеме“ – казал гостът и се сбогували.

Брат Куртев влязъл в двора, но в същия миг му минала мисъл да види накъде ще заминее гостът, понеже се усъмнил, че не е бил обикновен човек. Върнал се обратно, но за голямо негово учудване на улицата нямало никой – тя била пуста. Гостът сякаш се бил стопил и изчезнал. Чудна работа! Върнал се и споделил с жена си за изчезването на госта от улицата. „Това е гост от други светове!“ – отсякъл брат Куртев. „И на мен ми направи впечатление, още като се хранехме, че беше бедно облечен, но имаше идеално чисти и красиви ръце, а дрехите му бяха също много чисти.“

Когато след два-три дни брат Куртев отишъл на братската градина, пазачът на градината, брат Васил, му казал, че идвал такъв и такъв човек и искал да ношува, но той не го приел. По описанието на пазача Васил, брат Куртев разбрал, че се отнася за необикновения гост. А този необикновен гост беше предварително споменал, че и да отиде на братската градина, пак няма да го приемат. Тогава си спомня брат Куртев за разговора с Учителя на 11 юли 1920 г. при лозарската чешма, когато той търсил разрешение от Учителя за построяване на братската градина – разговор, който завършил с въпрос: „С каква цел?“ А брат Куртев отговорил: „С идеална цел, Учителю, да имаме място, където да можем да си правим срещи и събори, място, където да можем да посрещнем и подслоним някой закъснял пътник.“ Спомнил си и две съзвиза се отронили от очите му. Една съзвиза за високия идеал и една съзвиза за неприютения пътник.

46. ИЗЧЕЗНАЛАТА БЯЛА РИЗА

Било есен, ръмьал дъжд. На градината нямало никой. Пазачът брат Васил отсъствал. Отишъл някъде по работа. Нали е валило дъжд? Кой ще тръгне по дъждовно време да посещава братската градина? Въпреки дъжда, в градината пристигнал непознат човек с просто селско облекло и ямурлук. Никой не го посрещнал. Той събрал трески и запалил огън на камъните пред вратата на мазето. В едно канче си варял чай. Току-що се разгорял огънят, от канчето се издигала пара и ето, пристигнал пазачът, брат Васил. Като видял непознатия, веднага се развикал и го изгонил с думите: "Я такива не приемем, отгдето си дошъл, там да си идеш." Непознатият въздъхнал, прибрал вещите си, разлял канчето с непитата топла вода и напуснал градината огорчен. Там нямало място за ношуване на закъснелия пътник, въпреки че имало две стаи, салон и маза. Място имало, но сърце нямало. Сърце имало, но и мързел имало, понеже, след като си заминае пътникът, е трябвало да се почисти и разтреби. Та мързелът излязъл по-голям от човешкото сърце.

Каква била изненадата на пазача, когато на следния ден отключил сандъчето си за дрехи и видял, че една тъкана бяла домашна риза липсва, а на нейно място намерил парче платно с отрязани дупки само за ръцете. А сандъчето било заключено. Седи брат Васил пред сандъчето и гледа платното с двете отрязани дупки, където трябва да бъдат зашити два ръкава за риза. Гледа и се чуди. Чуди се, защо му хрумнало точно днес да отключи сандъчето и да провери дали нещо не му липсва, след като е заварил непознат пътник в градината! Чуди се и се мае как така ще се отключи сандъка и каква е тая магия с бяло платно и с отрязани два ръкава. А къде му е бялата домашно тъкана риза, която е обличал само на Петровден, на събора и на съборните дни през месец август?

Знае брат Васил, че всеки бял брат трябва да има бяла риза и да я облича по празници и по съборни дни. А сега, без риза, какъв бял брат ще бъде? Пред него зеят само дупките в останеното платно, премрежават се очите му и тих вопъл се надига в гърдите му. Някой в него плаче. Плаче за загубения висок идеал и за откраднатата риза на белия брат.

Дълги години брат Васил съжаляваше за този случай. В сандъка си под ключ държеше като скъпа реликва плата с отрязаните дупки, да му напомнят за необикновения гост и за разлятото канче топла вода, ненапито от жадния пътник. Този пътник бе един от необикновените посетители на братската градина.

Неизследими са пътищата Господни и необикновени са пътеките човешки. А колко са поучителни делата човешки и проявленията Господни.

47. СВЯТИЯТ ЧОВЕК, ФАЙТОНЪТ И МУСТАФА

През 1910 г. Учителят посетил Айтос, където изнесъл сказка по френология, а през 1911 г. друга сказка – по хиромантия. След сказките пожелал да замине за Бургас през минералните бани. Наели файтон, а в него били трима пътници: Учителят, брат Куртев и брат Петко Епитропов. Пътуването от Айтос до баните било цяло удоволствие. Пътували се по равно шосе, с нов файтон, теглен от два хубави бели коня, а файтонджия бил един турчин – познат на брат Куртев. По пътя се водели различни разговори. На минералните бани трябвало да ги посрещне брат Минчо Сотиров, подполковник от Бургаския гарнизон и да ги поеме с неговия файтон.

Те пристигнали преди срещата и трябвало да почакаят, поради което брат Епитропов предложил докато се чака другия файтон да използват времето и да се изкъпят в банята. Учителят нищо не казал. Тогава брат Куртев продумал: „Ние, като сме тръгнали да вършим една работа, друго не ни трябва.“ По израза на лицето на учителя се четяло съгласието му с изказаната мисъл на Куртев. Останали да чакат. Не се изминали и 20 минути и ето брат Минчо Сотиров пристигнал с друг файтон от Бургас, който взел пътниците, а Куртев се върнал с първия файтон в Айтос. По пътя за Айтос, брат Куртев попитал файтонджията: „Мустафа, друг път били дошъл да ни возиш с файтона?“ – „Бай Георги, аз досега много пътници съм превозил, но като този, по-ниския, с братата, друг път не съм виждал. За мене той е свят човек, ако и другият до него е по-висок и да има по-голяма брада от него.“ Мустафа посочва с ръка и показва колко е висок и голям брат Епитропов и колко му е дълга брадата. Когато стане нужда, пак ще дойда, викай ме! За такъв човек посред нощ ставам и тръгвам. Святият човек се вижда отдалече“, заключава Мустафа. Не се лъже Мустафа, не се лъже от видими неща и големи бради и от големи глави. Знае Мустафа и отвърте има някой в него, който му казва кой е святият и кой – обикновеният пътник.

Седи брат Куртев във файтона и радва се, че обикновеният човек може да различи святото начало от обикновените неща на ежедневието. Само човекът с будно съзнание може да различава и оценява.

48. ОТ КОЕ ДА СЕ ОТКАЖА – ОТ МОМАТА ИЛИ ОТ ИДЕИТЕ

Европейската война приключила и останалите живи войници се върнали по домовете си. Върнал се и брат Станко от село Камено, млад момък с малки черни мустачки, червен пояс на кръста и бяла риза на гърба. Бил пръв между ергените. Той водел хорото, а селските момичета поглеждали – отличен хороводец и неуморим в играта. Някои от другарите му се били вече задомили. Дошъл и неговият ред. Имал си той своя изгора, но често се замислял дали любимата му няма да се поколебае, ако научи за идеите му. Работата дошла до годеж. Разменили си дарове, а майката на момата му казала: „Ако се откажеш от идеите си, ще ти дадем момата“, „Иначе не я даваме“, – допълнил бащата. – „Нека да си помисля и утре вечер ще ви отговоря.“ Сбогувал се Станко, макар че думите го огорчили. Взел с ръцете бухчалка с даровете и тръгнал за дома. Ляга да спи, но сънят бяга от очите му. Чуди се какво да прави. Мъка стягала сърцето му. Той от скоро бил възприел идеите на Бялото Братство. Такива хубави идеи, как да се откаже от тях? Но и момата е хубава – от хубава по-хубава. От кое да се откаже? Не можел да реши и не можал да заспи. Цяла нощ се въртял в леглото. Когато първи петли пропели, една мисъл озарила ума му. Да прескочи до Айтос и да се посъветва с брат Куртев. Като почнало да се зазорява, Станко тръгнал пеша от с. Камено до Айтос – тогава е нямало влак и автобуси както сега. Срещнал брат Куртев на чаршията и му казал мъката си, като едва сдържал сълзите си. Разказал всичко от игла до конец. Изслушал го брат Куртев търпеливо и го успокоил с думите: „Не се безпокой, Станко, този въпрос ще се уреди. То за всяка болка си има и лек.“ – „Да, ще се уреди, но как? Снощи се сгодих, дарове получих и в къщи ги отнесох. Майката ми дава дъщерята, ама иска да се откажа от идеите си. Бащата дава момата, ама иска да се откажа от братството. А аз искам и момата, и идеите, и Братството. Чудя се как ще стане тази работа и чудя се какво да правя. Умът ми не побира цялата тази бъркотия.“ – „Такава ли е била цялата работа, това ли са ти кахърите? За големи кахъри има благ мехлем.

Ще ги намажем кахърите с благия мехлем и раната ще оздравее. За една нощ ще оздравее", казал брат Георги. – „Брат Георги, ако тая рана е външна, тя и без мехлем ще мине, но тя е вътре у мене и сърцето ми изгаря, какъв ли ще е твоят мехлем, та да се намажа.“ Брат Куртев се усмихва и му казва: „Още довечера ще отидеш у момето, ще му върнеш торбето и всичко, що е у торбето, ще го изсипеш на масата и ще кажеш: „На ви торбето, вземете си момето, но от убежденията си не се отказвам.“ И ще си излезнеш. И няма да се обръщаш назад!“

Както го посъветвал бай Георги, така и направил Станко, но онези скочили и викнали: „Стой, Станко, не си отивай, ние снощи се пошегувахме. Я си вземи бохчата и не разваляй работата. Вземи си момата и си живеете, както Бог те е научил.“ И с това работата се оправила. Оженили се те и двамата поели по Божия път. Живели в мир и разбирателство много години.

Станало точно тъй, като брат Георги Куртев предвидил. „Готов ли си да пожертваш всичко за Бога, и Той ще направи всичко за теб“, казва Учителят. Този закон, даден чрез Словото на Учителя, брат Георги Куртев го проверява многократно и той действа безпогрешно за онези, в чиито умове са влезнали идеите на Словото и в онези сърца, където те са дали плод в добри начинания и дела.

49. КОЯ ЖЕНА ДА СЕ ИЗПЪДИ – НА БАЩАТА ИЛИ НА СИНА

Един ден при брат Куртев отишъл млад мъж, скоро задомен, но много отчаян. Когато разказал мъката си, идвало му да плаче. „Какво има, олум?“, го запитал прочувствено брат Куртев. Той обичаше да използва тази турска дума, която беше и гальовна, и състрадателна, и като я произнасяше, имаше голямо звучение в неговите уста. Това бе звучение на съпричастност. Младоженецът започнал за разказва, че мъката му била толкова голяма, че не могла да се побере ни в него, ни в жена му, и започнала да излиза от него като превтасало тесто от ношвите. Чудел се какво да прави и откъде да почне. „Щом тестото е прекипяло из ношвите, има само едно спасение: един да подава, друг да меси. После и двамата месят и с пот го премесват и накрая във фурна го опичат. Само да знаеш как да месиш, кога да месиш и как да го опичаш“, казал брат Куртев.

И младоженикът започнал да изплаква болката си: „Бай Георге, няма половин година, откакто съм се задомил, а моите родители не харесват булката ми и ме карат да я изпъдя. Аз това не мога да направя. Аз си я харесвам такава, каквато си е, а те не я харесват, искат да бъде другояче, по техен терк и модел. Ама моделът също не е мой, а на друг – теркът е на баща ѝ и на майка ѝ. И този терк ми харесва и ми допада. Баща ми каза или да изпъдя жена си, или да им напусна къщата барабар с булката. Нито едното искам, нито другото желая. Къде ще ходя немил и недраг, с една бохча и с две голи ръце? Чудя се какво да направя.“

„Твоят кахър не е кахър за умираща, нито за плачка. Има лек за него. Малък лек с голям ефект. Ще се върнеш у дома си и ще си гледаш работата. Ама така, както трябва и както друг път не си я вършил. Та баща ти, като види, да не може да се хване и да ти прави забележка, че не работиш както трябва. Това е първо. А второто е, когато баща ти започне да те принуждава да изпъдиш жена си, ти ще му кажеш следното: „Татко, когато ти изпъдиш майка ми, тогава и аз ще изпъдя моята жена.“ Това е лек за твоята болка. По-голям лек от него няма.“

Върнал се младият човек на село обнадееден от думите на брат Георги Куртев. Минали няколко дни и баща му пак почнал да му чука сол на главата и да го

увещава да изпъди жена си, защото не съмня, когато легнал да спи. „Татко, казал си, дай да се разберем. Когато ти изпъдиш майка, тогава и аз ще изпъдя моята жена. Качваме моята жена на моята кола и право у нейните родители, качваш своята жена у своята кола, и право у нейните родители. Така приключваме въпроса и ние с тебе оставаме сами тука, и на теб ще се възвърне апетитът и ще ти дойде сънят, и аз ще си замина нататък, където ми видят очите.“ Бащата не очаквал такъв отговор и се стъписал, и така втрещено го загледал, че накрая се уплашил. „А бре сине, този акъл откъде ти дойде?“, успял да продума баща му. – „Откъдето трябваше, оттам дойде“, троснато отговорил синът.

От него ден никога вече не продумал бащата на сина си срещу снахата. Заживели младите, народила се челяд. На свекъра му се възвърнал апетитът, дошъл му сънят и нощно време хъркал, ту тихо-ту високо. Някой път синът се събуждал от хъркането на баща си, усмихвал се и казвал: „Златни ти уста, брат Куртев, за златния лек, който ми даде и за златния мехлем, с който намаза моята болка.“

На следващия ден всеки ставал и си вършел своята работа мирно и тихо. Възвърнал се мирът в този дом. Било спасено едно семейство от разруха. Един мъдър съвет винаги идва от една мъдра глава, облечена в една разумна мисъл: тя трябва да разширява, да обединява и да освобождава.

50. СТРОЕЖЪТ НА ЗАСЛОНА И СМАЧКАНИЯТ ПРЪСТ

През времето на Школата на Учителя Братството летувахе на Рила, на 7-те езера. В първите години палатките се опъваха на северния бряг на езерото, които отдалече приличаха на бели гълъби, в които живееха хора с бели и прекрасни души. Един ден бе решено да се направи заслон на самия хълм, който бе необходим за нуждите на Братството през време на летуването. Учителят одобри идеята и след закуска работата започна. Мястото на заслона бе определено. За зидовете бяха необходими камъни. Намиращите се открити камъни не бяха достатъчни, ето защо се почна почистване от камъни на пътя към изхода от лагера. Докато едните се заловиха да полагат основи на заслон и да зидат стените му, други грабнаха кирки и железни лостове, за да вадят ония скали, които пречеха по пътя към езерото. Други няколко братя се спуснаха по пътеката за хижа Скавица, откъдето донесоха няколко греди, необходими за покрива на заслона. Работата вървеше добре, понеже здрави и опитни братя се бяха заели с нея. Между първите бяха Борис Николов, Гради Минчев, Пеню Ганев и др. Покоят на канарите и скалите бе нарушен. Те трябваха да напуснат местата, където бяха лежали може би няколко милиона години. Като че канарите се пробуждаха от дълъг сън. Особено една скала упорито се съпротивляваше на тяхната обща воля и тя щеше да бъде победена ако не беше се случило нещо непредвидено. Един от лостовете се отглесва и притиска ръката на брат Пеню и му премаза костта на малкия пръст на лявата му ръка. Очите на брат Пеню се насълзяхат. Голяма била болката, но още по-голяма била мъката му пред страха, че ръката му ще остане саката и не ще може вече да свири. А той беше учител в прогимназията и свиреше на цигулка. Съобщиха на Учителя и Той каза: „Повикайте брат Куртев да го превъже!“ След няколко минути беше превързана ранената ръка, след като я намаза с чист зехтин по препоръка на Учителя. Превръзките продължаваха ежедневно до заздравяване на раната. Учителят бе доловил опасенията на брат Пеню Ганев, отиде при него, помилва болното място и му каза: „Няма нищо, ще оздравее, ще стане както е била.“ Тези думи подеждяха

на Пеню като балсам и той се успокои. Само след няколко дни заслонът бе завършен, където монтираха два големи казана, сложиха два комина и стана прекрасна кухня, на която всички се радваха от сърце. Така бяха облекчени дежурните по кухня, които се сменяваха всеки ден, и които се грижеха да се сготви топла храна за 300-400 човека.

Пръстът на брат Пеню оздравя, без следа от счупване на костта, бе раздвижен и той можеше да свири така, както и преди злополуката. Преди да си тръгнем за София, на прощалната вечер бе изнесен концерт от музиканти. Брат Пеню изпълни една мелодия на цигулката си с вече оздравялата си ръка и благодари на Учителя и на брат Г. Куртев.

Мелодията, изсвирена от брат Пеню Ганев, излезна от цигулката, премина през нас и полетя в пространството. Коя бе тази мелодия от песните на Учителя, не можем да си спомним, но запомнихме друго, запомнихме думите на Учителя: „Няма нищо, ще оздравее, ще стане както е била!“ Така и стана. Ръката му оздравя за Слава на Божието Име и за радост на брат Георги Куртев, и за радост на всички ни. Бяхме преминали през едно премеждие. То беше общо за всички ни. Така и радостта от оздравяването на ръката бе радост обща за всички ни. Има един псалом, в който се казва: „Не нам, Господи, а на Твоето Име дай слава!“

Многократно ние бяхме свидетели за изявлението и проявлението на Славата Божия. Ние бяхме живи свидетели и нашият живот се градеше на живи опитности от живота на Словото на Учителя.

51. ТИ КОГА СИ ТЪКАЛ

Един ден бе дошъл един болен при брат Георги Куртев, за да прегледа и да превърже болната му ръка. Като работел на полето, изваждал камъни и някакъв голям камък затиснал ръката му. Брат Куртев поглежда ръката оттук-оттам, разпитва болния, след това промива раната и спокойно я превързва. Но случило се така, че в стаята присъствала и жена му. И понеже е стопанка на къщата и била свикнала винаги да има последната и решаваща дума, що се отнася до къщната работа, и понеже брат Георги Куртев превързвал ръката в стаята, където работела жена му, тя се обръща, оглежда го как превързва, нещо не ѝ харесало и казала: „Така тази рана не се превързва!“ Тонът ѝ бил твърд и категоричен. Брат Куртев вдигнал глава от ръката, която превързвал, погледнал жена си, веднага разбрал и доловил смущението на болния, който стоял пред него за помощ, огледал се наоколо, втренчил поглед към масата и казал: „Кой е тъкал тази покривка на масата?“ – „Защо?“ – попитала жена му. – „Ами като я гледам от тука, много аджамия е бил онзи, който я тъкал.“ Жена му тутакси троснато го попитала: „Ти кога си тъкал, че разбираш от тъкане и от покривки?“ А брат Георги Куртев се изправил, поел дълбоко въздух и с висок глас отговорил: „А ти кога си превързвала пръсти, че се обаждаш?“ Настъпила тишина. Болният въздъхнал дълбоко и с облекчение се обърнал към брат Г. Куртев и казал: „Брагодаря ти, брат Куртев, за тая приказка за покривката. Вече знам, че ръката ми ще оздравее.“

Брат Г. Куртев познаваше и знаеше как да използва разумните сили в живота, с които можеш да градиш. Знаеше и как да се противопостави на онези, които разрушаваха. Това беше знание, добито от Словото на Учителя и знание, потвърдено чрез живота му. В това се криеше неговата сила да лекува, да помага и да гради онова, което се съгражда у човека и около него.

Тази случка години наред се повтаряше като забавна история в семейството му и когато искахме да кажем на някой, който се бъркаше там, където не му беше мястото, задавахме въпроса на брат Г. Куртев: „Кой е тъкал тази покривка на масата?“ Понеже всички знаеха за случая, всички се усмихваха, усмихваше се и онзи, който се бъркаше там, където не му беше работата и така въпросът се приключваше и се разделяха по живо и по здраво и с мир в душите.

52. ПАРИ ЗА НОВИ ДРЕШКИ

Брат Куртев бе рядко предан на делото човек. Той редовно, поне веднъж в годината посещаваше всички села, където има макар и само един човек от Делото. Но когато се наложело, той правел и извънредни посещения, когато го повикат за някой болен. Лекуването на болните, както и срещата му с техните близки, създавали естествени условия за общуване с душите. Освен това той помагал на всички, без разлика дали са от Делото или не. Някога се случвало, че болните нямат пари за лекарства, тогава той помагал със свои средства, колкото и оскъдни да били те. Заболял един възрастен брат от едно далечно село, а болният имал нужда от всекидневни посещения, такова било страданието му. Тогава брат Куртев го взел в дома си, за да може да го лекува, като се грижел за всичките негови лични нужди. Това лечение продължило цели два месеца. Когато болният брат оздравял, предложил пари на брат Куртев за лекуването и храната, но брат Куртев, въпреки че изнемогвал, не ги приел. А децата му посрещнали Великдена със старите си дрешки и вехтите си обувки, докато излекуваният брат купил на своите деца нови дрешки за Великден, за да ги зарадва.

Голяма била жертвоготовността на брат Куртев. Нека този пример бъде пример за назидание. Опитайте се и вие да го приложите в живота си.

53. ОСТАВИ ЛИ КОЛАТА

Преди много години брат Георги Куртев сънувал сън, че теглил една каруца из един голям баир нагоре. Тегли той напред, а отзад бай Станчо Барабана и Яни Кавръков му помагат, тикат колата отзад. И когато билото било много близко, те и двамата изоставили колата и целият товар останал на брат Куртев, той да тегли колата. Тогава той ги помолил да не изоставят колата, защото билото е много близо, но те не го послушали. Отказали се. А той, въпреки че останал сам, не се отказал, а продължил да тегли товара с удвоени усилия. И според съня, той изтегли колата догоре. Това е сънят. Не минало много време и ето, бай Станчо-Барабана и Яни Кавръков престанали да ходят в салона и на събранието. Те се върнали към светския живот с неговите примамки, ударили го на ядене и на пиене и на ходене по кръчмите. Сбъднал се сънят – нали те бяха оставили колата наред пътя и брат Куртев трябвало да я изкара до билото. След като минали около 15 години, брат Куртев написал писмо на Янаки Кавръков, с което го поканил да се върне в Братството, където се бил подвизавал много години и е бил набелязан от него за ръководител на мястото на брат Куртев един ден. Срещнал се брат Куртев веднъж, два пъти с него и си поговорили надлъж и нашир на тази тема. Послушал той съвета на брат Куртев и наново се връща към трезвен и разумен живот. Наново се отказал от онова, което го съблазнявало – месото, виното и ракията. Преминали 3-4 години на примерен живот. Дойде време, брат Куртев беше болен на легло в градината и брат Янаки

ходеше често да го посещава. Шом отварял вратата на стаята му и като го поглеждал, заплаквал от умиление, че отново е при брат Куртев, който отново му помогнал да се върне в този Божествен път. Не мина много време и брат Янаки Кавръков се помина, докато брат Куртев, макар че беше болен на легло, но още беше жив и разумен в разсъдка си. Веднъж, при един разговор, брат Георги спомена: „Когато си замина брат Кавръков, беше посрещнат отвъд както подобава на учениците на Учителя.“ Присъстващите стояли като зашеметени. Ами как така? Нали те оставили колата насред път и колата бе извлечена само от брат Г. Куртев на върха? Нали 15 години се бяха запилели по кръчми в ядене и пиене? Как така ще бъдат посрещнати отвъд с клонки и вейки, както подобава на учениците на Учителя?

Това беше голяма загадка, а решението бе много просто. То се намирало в Словото на Учителя: „Вие сте верига от души и сте свързани помежду си. Падението на един е падение за всички. Спасението на един, е спасение за всички. Ти не можеш да сласиш и повдигнеш света около себе си, ако не повдигнеш себе си и не спасиш себе си. С твоето повдигане и с твоето спасение ти повдигаш и вдигаш нагоре всички ония, които сте завързани помежду си един за друг и представляват верига от души, дошли да свършат една работа за Бялото Братство и една работа за Бога. Повдигането на един е повдигане за всички.“

Така брат Куртев беше разрешил въпроса в съня си, така разреши въпроса и в живота си. В съня той извлече сам колата на баира, а в живота си той изчака 15 години тези приятели, накрая написа писмо, пушна им спасително въже и ги извлече на баира и на видело. Сънят стана реалност. Той ги извлече по закона на синархическата верига, който гласи: „Един за всички и всички за един.“ Този закон е Христовия закон: „Един в Христа и всички в Христа.“ „Аз и Отец едно сме!“

Сбъдна се онова пророчество на Учителя от преди много, много години, когато айтозлии бяха отишли при Учителя и бяха съобщили на Учителя че брат Крум Илиев се готвел да стане ръководител на Братството в Айтос. А думите на Учителя звучат още: „От него ръководител не става!“ За ръководител се изисква човек със здрав гръб и да ги насочва всички в пътя, ръководителят трябва да има качества да обединява, да събира и да помирява.

Ръководителят не се създава. Той се ражда по дух. Духът е този, който го води и го ръководи.

54. ЧОРТЛЕНСКАТА ВОДА

Веднъж Учителят поискал от брат Г. Куртев всяка седмица да му изпраща по една дамаджана от 10 литра чортленска вода. Знае се, че тази вода лекува стомах и други болести. Една дамаджана отивала за София, а друга се връщала. Случило се тъй, че веднъж брат Куртев бил много зает и не можал да отиде за вода, ето защо помолил друг брат, който бил по-свободен, той да отиде вместо него. Този брат приел поръчката и отишъл на Чортлен, където чешмата едва течала на тънка струйка, поради което много хора се трупали. Било зимен ден. Голям студ сковавал всичко. Въпросният брат измръзнал и не дочакал да се напълни дамаджаната, отишъл на близката чешма да я допълни с лъжънска вода, пак минерална. Когато Учителят получил водата, а след няколко минути минава Верка, дъщерята на брат Куртев, Учителят я извикал и й казал строго: „Пиши на баща си, той лично да пълни водата от Чортлен!“ Тя веднага писала и баща ѝ се изненадал от това писмо. Отива при онзи брат и го пита откъде е напълнил дамаджаната. Братът му отговорил както

си е било. Тогава брат Куртев разбрал защо Учителят изрично му напомнил лично той да пълни водата.

Тази задача за изпращане на чортленска вода продължила около две години, след което Учителят го освободил. Брат Куртев изпълнявал възложената му задача добросъвестно и с любов.

Забележка на Редактора: За Чортленската вода и построяването на чешмата от Борис Николов виж в „Изгревът“, том III, стр. 47.

55. МОЛИТВАТА НА БАДЕМЧЕТО

От няколко години бадемите на братската градина не раждат, а те са почти единственият източник за дохода, необходим за издръжка на градината. Налагало се бадемите да се отсекаят и на тяхно място да се посадят други плодни дървета. Решението било взето и се чакал само уреченият ден. Бадемите сякаш чували всичко, което се говори и чакали своя последен ден, тръпнейки от страх, свеждайки мълком клони един към друг. Една събота, само един ден преди сечта, пристигнала една сестра от далечно балканско село на братската градина, но нямало кой да я посрещне, защото на градината нямало никой. Тогава тя отишла между бадемите и се спряла при едно малко бадемче. След като постоела при него, сестрата сякаш доловила мъката му, което на своя език ѝ проговорило. Ето и думите: „Моля ви се, не ме отсичайте. Аз всяка година ще ви давам бадеми. Поощадете ме!“ Сестрата, като доловила тази молба и като нямало с кого да я сподели, намерила едно листче и я написала на него, забрала листчето на бадемчето и си отишла. Брат Куртев, като се върнал на градината, намерил листчето, прочел го и го прибрал.

На следния ден пристигнали братята с брадви, готови да почнат сечта на бадемите. „Чакайте,“ им казал той. „Не бързайте. Имам да ви съобща нещо важно.“ Тогава той извадил листчето от джоба си и им го прочел. Тогава братята казали: „Добре, него ще поощадем, но другите да ги изсечем. И без това сме дошли да свършим тази работа.“ – „Не – казал брат Куртев – не само него, а всички ще поощадим.“ Тогава всички се съгласили и оставили бадемите, като изкарвали едно хубаво гости на Градината и си отишли доволни.

Бадемите удържали думата си, като всяка година раждали кога повече, кога по-малко, но все раждали.

От окултната наука знаем, че дърветата са под покровителството на ангелската йерархия и по всяка вероятност някое от тия напреднали същества е внушило на сестрата това, което по-горе споменахме като молитва на бадемчето.

Така че молитвата на бадемчето бе изречена, тя бе чута, а се намериха и други, които да я приемат и изпълнят.

Ето, това е молитвата. Да бъде изречена, после чута от някого и накрая изпълнена.

56. ЗЕСТРАТА НА БРАТ КУРТЕВ

Една сестра, Койна, била заведена насън в отвъдния свят, където видяла една хубава къща на една височина. Пред стълбището пазели два лъва. Над вратата било написано: „Дом на Георги Куртев.“ Тя се заинтересувала и силно пожелала да посети този дом и да види уредбата му, но се страхувала от лъвовете, които пазели входа на този дом. Като стояла и се чудела какво да прави, чула глас, който ѝ казал

да мине край лъвовете, без да се страхува. И тя наистина минала, без те да я закачат, стоели като опитомени животни. Влязла сестрата вътре и почнала да разглежда стаите една след друга. Тя била слисана от онова, което видяла в този дом. Всички стаи били с рафтове и всички рафтове – пълни все с нови вещи. Зачудила се на това голямо изобилие и се събудила, като още дълго време била под впечатленията на този сън. Ето защо отишла на братската градина в Айтос, при бай Георги, който тогава беше още в път на земята, като му разказала съня си и накрая го запитала: „Бай Георги, как го събра толкова много чеиз, толкова зестра?“ – „Малко по малко, то се събира. Всичко, което човек дава тук, то отива горе, то ти става капитал.“ – „Бай Георге, дай ни малко от товоята зестра, ти имаш много.“ – „Не може, олум. Кой каквото тук даде на нуждаещите с ръката си, то не се губи, а веднага отива горе. То е неговият небесен капитал, неговото богатство, което крадец не може да открадне, нито огън да погуби, нито ръжда да изяде.“

(По разказа на Койна Тенева, кв. Лясково, Айтос.)

Така че за зестра трябва да се приготви чеиз. Навремето момичетата, като се замомят, първата работа, която почват да правят, бе да си приготвят чеиз, че като станат булки, да си занесат в новия дом приготвеното – изтъкано, ушито, извезано. Така че има чеиз земен и чеиз нетленен. В зависимост кой за каква сватба се готви.

57. ПОМАГАЙ НА ПО-СЛАБИЯ

(Случка, разказана от дъщеря му Донка, съпругата ми)

Един ден баща ми и майка ми копаели на лозето. Това вероятно е било около 1930 година. Времето било горещо. Въздухът треперел от жегата, а само на стотина метра от тях имало чешма, която пълнела коритата с изобилна чиста вода, която с незначителна сила ги привличала да се освежат и да утолят жаждата си. „Да, но това е изкушение за нас“, думали си двамата съпрузи. „Край чешмата е приятно, но кой ще копае лозето? Лозето нас чака.“ Така се разговаряли те, увлечени в работа. Не забелязали как минали часове и приближавало обяд. Вниманието и на двамата било привлечено от жален писък, но от какво, не можели да отгатнат. Баща ми оставил работата и бързо отишъл в посоката, от която се чувал жалния писък. Когато отишъл при бадема на високия синор наново чува жален писък, разгръща тревата при основата на бадема и вижда смок, налал задните крака на гущерче. Още миг и гущерчето щяло да изчезне в устата на хищника-смок. Няколко време за бавене. Един удар с чука на мотиката и смокът пунал гущерчето, което бързо полазило по тялото на спасителя си чак до гърдите, където той можал да види как силно биели хъбоците на гущерчето. То го погледнало с благодарност. Ударът за смока бил смъртоносен. Баща ми се върнал на работа при майка ми и ѝ разказал за случката, като се радвал, че бил спасил гущерчето, а смока бил убит. „Какво добро си направил“ – казала майка ми – „като си спасил гущерчето, а си убил смока?“ – „Аз мисля, че постъпих правилно. Нима трябваше да го оставя на смока да го погълне?“ Двамата съпрузи били на различно мнение. Решили да отнесат въпроса до Учителя, Той да си каже мнението.

След известно време на баща ми се паднало път и работа да отиде при Учителя. Разказал му за случката с гущерчето и смока. За да спаси гущерчето, пожертвал смока. „Вие правилно сте постъпили, понеже сте помогнали на по-слабия“ – казал Учителят.

За всички по-важни въпроси в живота си баща ми винаги намираше време да се срещне и се посъветва с Учителя. Той беше образец на изпълнителност. Думата на Учителя за него бе закон.

58. ЗАГУБЕНИТЕ ПАРИ

Една позната на брат Куртев от град Айтос току-що си бе получила заплатата и я бе прибрала някъде, а после забравила къде парите са скътани. Търси ги няколко дни, но все напразно. Най-после се сетила да се обърне за помощ към бай Георги, който вече бил покойник. „Моля ти се, бай Георги, помогни ми да си намеря парите. Забравих къде съм ги оставила. Вече три дена ги търся, но все не мога да ги намеря. Ти виждаш. Ти знаеш къде са оставени, помогни ми...“

След малко ѝ хрумва да ги потърси там, където още не бе търсила и за нейна голяма радост парите се оказват тъкмо на това място. Зарадвала се сестрата и сега пратила благодарствена молитва, че ѝ се бе помогнало в тежкия за нея момент.

59. ДЪЖДЪТ

(Случка, разказана от Паскал Стефанов от с. Брястовец)

През 1940 година имаше голяма суша. Всичко съхнаеше. Тревите пожълтяха и посърнаха. Листата на дърветата повяхнаха. На много от изворите водите намаляха, а други съвсем изсъхнаха. Хора и животни бяха тъжни и загрижени. Един ден селският пастир ни каза: „Вземете си добитъка. Вече вие се грижете за него. Аз повече не мога да гледам как се мъчат гладните животни.“ Отидох при брат Киро да се посъветваме какво да правим. Намерихме за най-добре да отидем в Айтос на Градината при бай Георги. Отидохме. Когато седнахме за обяд, той ни запита: „Какво има на село?“ – „Голяма суша ни мъчи. Всички са отчаяни.“ Казахме му и думите на овчаря. Той само ни изслуша и нищо не каза. Оттеглихме се на почивка, а той влезе в молитвената стая да проси от Бога дъжд.

Докато почивахме два-три часа, небето се заоблачи и се изля такъв пороен дъжд, че рекичката пред вратата не можеше да се мине. Чакахме да се оттече, за да минем. „Тук валя – си рекохме ние – но дано има и към нас.“ Като се върнахме на село видяхме, че навсякъде бе валило и жадната земя беше напоена.

Бай Георги бе светия, затова молбата му се чуваше.

(19.07.1980 г.)

60. АКО БЯХ НА ТВОЕТО МЯСТО

Веднъж един от приятелите причинил на брат Куртев една голяма неприятност, за която брат Куртев му простил. Минало известно време, след което друг наш приятел се научил за случката и отива на братската градина при бай Георги и го пита: „Бай Георги, вярно ли е че този брат ти причинил голяма щета, а ти си му простил?“ – „Вярно е. простих му.“ – „Бай Георги, ако аз бях на твое място, в никакъв случай нямаше да му простя. Щях да го направя на бъзе и коприва, че да ме помни.“ – „Да, олум – казал бай Георги – и аз, ако бях на твое място, тъй щях да направя. Но нека всеки бъде на мястото си.“

(1 октомври 1960 г. Бр. Градина. По разказа на Г. Куртев.)

61. КРАЙ БРЕГА НА ЧЕРНО МОРЕ

(Случка, разказана от брат Г. Куртев)

„Веднъж отидох в град Бургас и излязох край морския бряг да се поразходя. Седнах на една скамейка и съм се загледал в морската шир. Погледнах настрани и видях, че към мене идва селянин, облечен празнично с нови дрехи и бели навуща, и цървули, и с калпак на главата. „Добър ден, дядо,“ – ми каза той. – „Какво правиш?“ – „Наблюдавам морето и му се радвам“ – му казах аз. – „Не! Ти само наблюдаваш, а едни черни човечета излизат от морето, а ти ги гониш, като ги косиш с дясната си ръка и те бягат и се крият в морето.“

Този селянин бе видял нещо, което другите не виждаха. А когато прочетохме какво бе казал Учителят за Черно море, направо се слисахме. Според Учителя Черно море преставлява клоаката на Европа, която чрез река Дунав всички астарлни нечистотии се изливат в Черно море. И че всички черни духове се препращат по река Дунав в Черно море, откъдето има канали, чрез които се препращат в дъното и от там – в ада. Ето какво прочетохме за ада. И ето какво бе видял онзи селянин.

62. КОЛИКИ В СТОМАХА И ХРАНА ОТ ЛЮБОВ

(Разказва съпругата ми Донка, дъщеря на Георги Куртев)

„Беше есен, тъжна есен. Пожълтелите листа се стелеха по земята. Всичко бе тъжно. Тъжно бе и в нашия дом, защото баща ни беше тежко болен и ние се безпокояхме за неговия живот. Страдаше от колики в стомаха. Той вече втора година, откак бе преминал на по-краен режим на хранене, който режим изключваше яйца, мляко, сирене, кашкавал и масло. За мазнина употребяваше само шарлан (нерафинирано олио – слънчоглед).

Един неделен ден преди обяд дойдоха приятелите му от Бургас: Зурков, Пренеров, Щерев, Сотиров и Паскалев, които научили за болестта, както и за режима му на хранене и решили да го посетят групово. Още като дойдоха, внесоха една струя на бодрост, която като пролетен лъч стопли сърцата ни. Самото им групово идване бе един акт на внимание към баща ни. Те му казаха тъй: „Брат Георги, ние сме изпратени от Божията любов и ти носим нещо за хапване, каквото Любовта ни научи и те молим от любов да го приемеш и да си хапнеш. Това е нужно за твоето здраве, което ние искаме да се възстанови по-скоро.“ Тогава баща ни им отговори: „Братя, щом вие от любов ми предлагате, то и аз от любов ще почна да го употребявам, за да засвидетелствам любовта си към вас.“ Приятелите му бяха донесли сирене, кашкавал и др., които той отдавна не употребяваше. За едно скоро време здравето му се възвърна и той стана от леглото като вече никога не премина към такъв краен режим на хранене. Случката бе станала през една от предишните години, след което баща ни живя още много години и се помина на деветдесет и една година – 14 февруари 1961 г.“

Брат Георги, за когото става дума по-горе, бе възприел от Учителя между многото други правила за живот още и това: Да не се смесват храните. Ако човек иска разнообразие, то може да се постигне, като на всяко ядене се яде различна храна, но да не се смесват.

Веднъж, при една негова среща с Учителя, последният му казал: „Искаш ли да имаш бистра мисъл, пий само чиста вода.“ По отношение на пиетиетата брат Куртев бе преминал на краен режим, като бе изключил от употреба не само алкохолните пиетета, но даже боза и газирани напитки. Само чиста бистра вода. „Ето най-хубавото пиетие“, казваше той.

Здравият стомах изисква: подбор на храните, добро дъвкане и умерено ядене. Добре е да се дава почивка на стомаха поне веднъж седмично.

Крайностите вредят. В това се убедихме. Убеди се и брат Куртев и пое с благодарност храната от братята, поднесена с любов.

63. РАДОСТТА НА ПОКОЙНИЦАТА

(Случка, разказана от съпругата ми Донка, дъщеря на Георги Куртев)

Майка ми се помина през 1944 г. Няколко години след това баща ми се връщал от Главната улица, където ходил по работа, и минавал все по един и същи път. Но този ден, воден от един вътрешен глас, изменил обичайния си път иминал по друг, край къщата на една бедна вдовица и няколко дребни деца. Бедността била постоянна гостенка в този дом, поради което и двортът бил без ограда. Когато баща ми минавал по улицата, чул че децата плачат за хляб на майка си, а тя, сиротата, казвала: „Отгдето да ви взема? Вие нали знаете че нямаме...“ Баща ми веднага решава, че определеното за подаване трябва да се занесе там, а не другаде.

Баща ми си идва и ни казва, че е намерил най-подходящото място. Аз взех софрата, а баща ми бохчата с хляба и отидохме в този дом. Когато пристигнахме, майката я нямаше, бе отишла в махалата да търси малко хляб за децата. Ние оставихме всичко и си излязохме. Няколко часа след това бедната жена дойде да ни донесе софрата и бохчата. Баща ми, като я видя, я пита: „Чи са ния неща, гдето ти носиш?“ – „Ваши са, бай Георге, ваши са. Друг човек такова нещо не може да направи“ – каза тя и ги остави, и си отиде, абсолютно уверена, че не други, а ние сме я посетили. Представте си каква ще да е била радостта на ония гладни дечица и на она бедна майка, които са очикали за залъх хляб, а след нашето излизане вече имало много работи за ядене и то не само за един ден, освен всичко и няколко бели хляба.

Наскоро след това баща ми сънува покойната ми майка, която му казала: „Георги, все съм получавала това, което ми пращаш и съм се радвала, но като тази радост – последната, друг път не съм имала.“

Когато нашите заминали близки се нуждаят от нещо, те ни насочват към ония места, където трябва да направим нашата жертва. Радостта, която изпитват тия, на които сме дали нещо, е дарът, който те получават.

64. КАК БРАТ КУРТЕВ МУ ПОМОГНАЛ

През месец май 1958 г., след няколко последователни настинки и най-вече вследствие на голямо напрежение в работата, брат Методи Шишков почувствал силено изтощение. Наложило му се да вземе 7 дни отпуск по болест, но въпреки това положението му не се подобрило. Взел допълнително отпуск, но и това не помогнало.

Не намирайки изход за подобрене на здравето си, на 24 май отишъл на Братската градина в Айтос, при брат Георги Куртев. След като му обяснил естеството на страданието си, брат Куртев влязъл в молитвената стая, където останал около един час. След това му посочил кои пасажки от Светото Писание да чете, препрочита и размишлява върху тях.

Престоял на Братската градина четири дни, като през това време прекарал в молитвено настроение и при пълен покой, тъй като през тези дни на градината нямало други посетители. През същите дни с брат Куртев имал няколко събеседвания, които му подействали благотворно. Въпреки това, докато бил на градината, положението му не могло да се подобри. У него било залегнало дълбоко убеждението, че при това състояние на крайно изтощение на силите му, те не биха могли да се възстановят за по-малко от два-три месеца. Отпусъкът му бил към своя край, ето защо той трябвало да се прибре един-два дни по-рано. На тръгване бай Георги му казал: „Бъди абсолютно сигурен, че след изтичането на отпуска, ще постъпиш на работа.“ Това му се струвало невероятно, но той имал силна вяра в неговите изключителни възможности и тази вяра му дала голям импулс. „Действително, само след три дни от моето завръщане в Бургас, почнах работа, като след всеки изминат ден чувствах как силите ми се възвръщат. След около две седмици окончателно стъпих на краката си и у мене заблика такава енергия, която ми позволи да работя до времето на пенсионирането ми. За този сближен момент си спомням преизпълнен с благодарност към Всевишния, към нашия любим Учител и неговите предани ученици, един от най-достойните между които беше незабравимия и любим на всички брат Георги Куртев“ – разказваше Методи Шишков.

65. ПОСЛОВИЧНА ОТКРОВЕНОСТ

През есента на 1960 г., Ганчо Генчев от София посетил Братската градина на гр. Айтос, за да се види със старшия брат Георги Куртев, който вече беше болен и бе на легло. Като влязъл при брат Куртев, поздравил го с обичайния поздрав при такива посещения с думите: „Няма Любов като Божията Любов!“ /Н. А. К. Б. А./ Този поздрав е една окултна формула, която е дадена от Учителя и тя трябва да се произнася стоещо с вдигната дясна ръка и с длан, насочена към лицето, което поздравяваме. Брат Куртев се изправил на леглото и оттам изговорил отговора на тази формула: „Само Божията Любов е, която носи пълния живот!“ /С.Б.Л.Н.П.Ж./

След като произнесъл тази формула, брат Куртев му казал следното:

„Като брат не те приемам.

Като враг ти прощавам.

Като гост те приемам.“

След кратък разговор, брат Куртев го изпратил в кухнята на закуска. В трапезарията него ден имало много братя и сестри. Ганчо Генчев споделил своите впечатления от брат Куртев с присъстващите, като им казал думите, с които брат Куртев го посрещнал. Всички стояли изумени от едно такова разрешение на гостуването му. След това Ганчо казал: „По-кратко, по-ясно, по-точно от това, което днес чух от брат Куртев, досега не бях чувал. Пословична откровеност“, заключил той разказа си.

Този случай го разказваше години наред Иринка Слави Тодорова, дъщеря на Слави Тодоров. Същият, който се грижи за братската градина години наред и с когото брат Георги Куртев съжителства със заедно семейството му при искрено уважение и хармонично отношение.

66. КАК ДА НИ ПОЗНАВАТЕ

Веднъж един капитан от трудовите войски посетил Братската градина със своя кабриолет, който оставил долу при чешмата. Отишъл той при брат Куртев и почнали разговор, който продължил няколко часа. Запитал какво е отношението на Новото учение към войската и войната. Брат Куртев му говорел на неговия език, като му казал, че ние не сме против войската и войната. Че щом бъдем нападнати, ще се отбраняваме. Даже имаме случаи, когато наши хора са спасявали полкови знамена, като му било посочено име, място и дата /Минчо Сотиров – полкови командир/.

Разговорът бил приключен. Брат Куртев тръгнал да го изпрати до превозното средство. Когато капитанът турил крак на стъпалото на кабриолета, сякаш бил забравил най-важното, запитал: „Бай Георге, като имате такова хубаво учение и сте такива добри хора, колко души сте в България?“ – „Ние не знаем колко сме, понеже нямаме списък, но аз ще ви кажа как да ни познавате.“ – „Да“ – казал капитанът. – „И така може.“ – „Нашето учение се основава на пет принципа. Те са следните: Първият принцип е Любвта. Който прилага този принцип, винаги е готов да се жертва за доброто на другите. Срещнеш ли такъв човек, да знаеш, че е от нашите. Вторият принцип е Мъдростта. Който си служи с него, обича знанието, разбира законите на живота и всичко върши с разбиране – срещнете ли такъв човек, да знаете, че е от нашите. Третият принцип е Справедливостта. Който си служи с този принцип, не допуска неправда в живота си, винаги е справедлив към всички – от нашите е. Четвъртият принцип е Истината. Всеки човек, който обича истината и не лъже нито себе си, нито другите, който почита всички и им дава свобода – от нашите е. Петият принцип е Добродетелта. Всеки, който прави добро на другите, без да очаква отплата – от нашите е. Всеки, който прилага горните принципи, където и да се намира, било в учреждение, в кооперативното стопанство на село, в казарма или където и да било, ще знаете, че е от нашите. А който няма тези качества и не прилага тези принципи, и между нас да е, не е от нашите. Ето така ще ни разпознавате. Това е ключът.“ – „Умен си, старче. Много ти благодаря за хубавия разговор.“

Когато капитанът потеглил за града, слънцето ги поздравило със сетния си лъч и се закрило зад далечния хоризонт.

67. НЕВИДИМИТЕ И ВИДИМИТЕ ПЪТИЩА

Веднъж група офицери от съседното военно поделение посетили градината. Тогава един от тези с нисък чин запитал брат Куртев: „Ти, дядо, вярваш ли в Бога?“ – „Да, вярвам“ – му отговорил брат Куртев. – „Ти виждал ли си Бога, че вярваш?“ – „Виждал съм го.“ – „Как си го видял? Аз мога ли да го видя?“ – „Ити можеш,“ – казал брат Куртев – ако живееш както аз живея. Няма да пушиш, няма да пиеш, нито да ядеш месо. Ще живееш съгласно петтях основни принципа: Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел. Всяка сутрин ще ставаш рано да се молиш и да посрещаш слънцето.“ – „Мъчна работа, старче.“ – „Да, мъчна е, но не е невъзможна.“ – „Сега мога ли и аз да ви задам един въпрос?“ – „Може, разбира се“ – отговорил старшината. – „За колко години от низш офицер се стига до чин генерал?“ – „Иска се много време и много работа.“ – „Също така е вярно, че с един обикновен живот на хапване и пийване не може да се служи на Бога, нито да го познаеш.“

Невидими са пътищата Господни, защото Дух Господен ги определя.
Видими са пътищата на човеците, които служат на Бога, защото добрите им дела говорят за това.

68. КАК РАБОТЕШЕ БРАТ ГЕОРГИ КУРТЕВ

Брат Георги Куртев си беше изработил свой собствен модел и метод за работа. Един път в годината той обхождаше и обикаляше селата, за да се срещне с приятелите и да им окаже помощ според техните нужди. Може би той много добре си спомняше обиколките на Учителя през първите години 1910 – 1914 г. в Айтос и знаеше много добре какво означава личната връзка с приятелите. Неговата професия на медицински фелдшер много му е помагала да създава връзки с хората. По онези години малко бяха лекарите, които работеха по селата. А Георги Куртев пътуваше от село на село, пренощуваше в къщите на приятелите, преглеждаше и лекуваше твърде често напълно безплатно, а на крайно бедните дори е купувал и плащал лекарствата. Онзи, който веднъж е бил лекуван от него, завинаги става негов приятел, а по-късно и съмишленик в идеите. Този метод за работа наглед е много прост, но същевременно и много сложен и недостъпен за мнозина. Трябва да бъдеш образец на някаква идея, за да може да спечелиш доверието на обкръжаващите. На онези, които са имали някакви недоразумения в семействата си, той е помагал да разрешат кармичните си взаимоотношения и е укрепявал вярата им в Бога нагледно, като разрешавал техния проблем. Такива случаи има много. И те могат да бъдат описани от неговите съвременници.

Брат Куртев не изнасяше пламенни речи, не държеше сказки или беседи, за да възбуди интерес у населението. Той работеше по съвсем друг метод – строго индивидуално. За него хората бяха души, които се нуждаят подобно на цветята от почистване, прекопаване, поливане или торене. Той постъпваше специфично към всяка душа, не работеше по шаблон. Всички знаят и признават, че той се ползваше с особена почит, уважение и любов от хората, които го познаваха. На какво се дължеше това обаяние? Трудно е да се отговори. Той никога не казваше нещо, което няма да направи. Думи и дела, слово и живот се сливаха в едно. Ето защо каквото той кажеше, се слушаше и изпълняваше. Съмишлениците в негово лице виждаха един от учениците на Учителя. Така че те го поздравяваха с целуване на ръка, така, както поздравяваха Учителя. Това не бе идолопоклонство. Възприемаха го, че по този начин правеха обет за изпълнение Волята на Бога. Така го възприемаха. За вас това ще бъде чудно и непонятно. Други биха казали: "Нали Всемировият Учител е на Изгрева. И ако трябва някому да се целува ръка – това е на Всемировия Учител." Тези въпроси са уместни. Но отговорът се намираше в онези приятели от селата, които бяха съмишленици по идеи на брат Георги Куртев и на Учителя, и на Бялото Братство и те бяха се докоснали до идеите на Учителя чрез брат Георги Куртев. Затова те целуваха ръка и търсеха общение с тези идеи и целуваха десницата на оногова, който ги бе въвел в това учение. За нас, съвременниците на брат Георги Куртев, това бе естествено и никому не правеше впечатление. Правеше впечатление на онези приятели, които ни идваха на гости от Изгрева и наблюдаваха с какво страхопочитание те се докосваха до десницата на брат Георги Куртев. Имаше различни коментари и различни обяснения, но за вас най-доброто обяснение ще намерите в някои от онези снимки, запечатали образите на Георги Куртев и на онези, които му целуват ръка. Наоколо стояха изправени в чинно почитание

останалите и чакаха своя ред. Там ще намерите обяснението на този феномен. Изводът е ваш. А нашият извод бе направен по времето на брат Георги Куртев с целуване на десницата му. Неговият безупречен личен живот беше огледало за нас, по-малките. Той се отличаваше с голяма точност и изпълнителност на своите обещания и задължения. Ще припомним, че при един разговор с братя и сестри на Изгрева в София, Учителят казал, че ако имал десет души като брат Георги Куртев, много работа би свършил. Тази оценка помогна на онези приятели на Изгрева, които се съблазняваха в това, че ние целуваме ръка на брат Георги Куртев. Това е аналогично на думите на великия Архимед, който казвал: „Дайте ми опорна точка и аз ще повдигна земята.“ Брат Куртев бе една такава опорна точка за Учителя, за да проникне Учението в дълбините на живота в айтоския край. Ако учениците са опорна точка, кой ще бъде лостът, за който Архимед говори? Този мощен лост, с който може да се повдигне земята и стария свят в главите на хората, това са идеите на Учителя на Бялото Братство. Брат Георги Куртев бе една от онези опорни точки на Учителя през време на Школата на Бялото Братство.

69. ДЯСНАТА РЪКА НА ГЕОРГИ КУРТЕВ – БРАТ БОЖИЛ ИВАНОВ

Всяка работа най-добре се свършва, когато човек сам си я върши – това го знаят всички. Но когато работата е голяма, на човек му се налага да има помощници. В първите години айтоското братство получи един голям подем за работа и като един от най-добрите помощници се яви брат Божил Иванов от Айтос. Той беше дясната ръка на Георги Куртев. Беше скромнен, трудолюбив и ревностен в делото брат. Божил Иванов произхождаше от бедно семейство. Били са три деца – двама братя и една сестра. Той, Божил, е бил най-големият, роден през 1880 или 1881 г. Никой не знаеше точно годината на рождението му. Сестра му, Василка Иванова, е онази сестра, която отиде в дома на Петко и Гина Гумнерови на ул. „Опълченска“ 66 в София, в помощ на семейството им и която се грижеше за ежедневието на Учителя, който пребиваваше в този дом до 1927 г., а от 1928 г. до 1944 г. – на Изгрева. Василка придружаваше всички онези, които трябваше да се грижат за бита, обходата и домакинството на къщата, обитавана от Учителя. Василка е тази, която подари наследственото място, за да се направи братската градина в Айтос. Между личности и исторически събития има връзка. Тук тази връзка се осъществяваше в Айтос от брат Божил, а в София – от сестра му Василка. Брат Божил е бил иминиджия в града, от която професия прехранвал семейството си. Жена му се е казвала Станка. Имали са две деца: Любка, родена през 1921 г. и Божанка – през 1923 г. Божил Иванов се е поминал през 1923 г., преди да се роди второто му дете, а 40 дена след раждането на Божанка се поминала майката и двете деца остават кръгли сираци. Бебето Божанка, е било гледано известно време от семейството на брат Георги Куртев, докато се намерят осиновители. Любка е била веднага осиновена от семейството на Илия Габровски от гр. Айтос. Интересното е, че детето Любка, още преди да бъде осиновено от семейство Габровски, се е обръщало към сестра Габровска с думата „мамо“. Тогава всички смятали, че детето е малко и казва „мамо“ на всяка добра леличка. Но след като се развили тези драматични събития със заминаването на Божил и на Станка, оставили двама сираци, невръстни деца, и след като те бяха осиновени, тогава всички признаха, че детето Любка си е казвало нещата много точно и много вярно. Какви връзки и какви взаимоотношения,

непонятни за нас, възрастните, а понятни за едно малко три-годишно дете, което много точно е определило и намерило само втората си майка.

Когато се устройвала братската градина през 1922 – 1923 г., брат Божил Иванов, след като вижда, че градината има нужда от работници, заключил работилницата, дал няколко стотинки за геврек на детето и казал на жена си: „Станке, пари нямам да ти дам, ето защо, ако искаш, ела на градината да готвиш на майсторите и ще се храниш. Там имаме нужда от готвач.“ Станка отишла на градината с него и така се увеличила работната ръка с още двама души. Там двамата работеха всеотдайно. Брат Божил е изпълнявал длъжността на нещатен куриер при брат Георги Куртев. Щом станело нужда да се занесе някое писмо до ръководителите на братствата по селата на айтооска околия, брат Куртев, след като написал писмото, отивал при Божил в работилницата му и само го поглежда. Последният веднага снемал работната си престилка, обличал си сакото, вземал писмото и тръгвал да изпълни поръчението, точно тъй, както войникът отива да изпълни възложената му задача. Той твърде често не е имал време дори да се обади на семейството си, пътувал е пеш. Бил е беден, не е имал нито кон, нито магаре. Брат Божил из целия път пеел духовни песни или четял Псалми. Той е единственият човек, който не е мерел разстоянието от село до село с километри, а с броя на прочетените псалми: 10, 20, 50 или повече. Онези псалми, които не е знаел, четял ги пешком и така станало, че научил всички псалми наизуст. Пътува брат Божил до някое село, носи в джоба си писмото на брат Куртев до ръководителя на братството в същото село, а устните му произнасят псалмите на Давида. Подава той писмото, връчва писмото и си тръгва. Но във въздуха остават прочетените псалми, които той оставя в посетеното село. Тези Псалми са четени от Давида, а сега от брат Божил, но това са псалми, родени от Христовия Дух. А Христос е от вчера, Той живее днес и пребъдва в утрешния ден, обхващаш цели епохи.

По време на Европейската война, когато чул тревожното биене на камбаните през 1915 г., брат Божил разбрал, че ще има мобилизация. Ето защо оставил работата си и от една волска кожа скроил и ушил чанта за Библията. Когато постъпил в пехотната рота и бил на боевата линия, кожената чанта с Библията му била неразделен другар. Щом като спирали някъде за почивка, той отварял Библията и четял. Когато командирът забелязал, че носи чанта с Библия, го запитал: „Божил Иванов, ти пак четеш тази Библия. Остави я. Тук не е църква, а е фронт!“ – „Господин капитан, моля ви, оставете ми я, тя ми е най-добрият другар. Аз с нея се разговарям. Без нея не мога.“ Ротният командир повече не го закачал, защото знаел, че всякога, когато имало нужда за разузнаване, той пръв се явявал като доброволец и не се страхувал от смъртта. Бил много смел. Затова всички го уважавали и обичали.

Веднъж били в поход. През нощта валил дъжд и нищо не се виждало. Техният взвод се откъснал от ротата и се загубил, останали без храна. Премалели от глад, каталясали от умора, спрели до една поляна да си отпочинат и легнали, без да знаят какво да правят. Другите подразделения раздавали храна на своите войници, но на тях нямало кой да им даде. Тогава брат Божил веднага изчезнал, без някой да го види и след няколко часа се завърнал с няколко шепи овес, който изпросил от другите части, сварил го и раздал на другарите си по една чашка да хапнат и да пият сока на овеса, за да залъжат stomасите си. Всички се чудели с него, откъде намира тия сили, че не се уморявал. Чудили се на неговата желязна устойчивост.

Веднъж, по време на едно сражение, той минал на предна позиция и започнал да наблюдава откъде неприятелят ги обстрелва със снаряди. Командирът му заповядал да залегне, за да не го улучи някой куршум. Тогава Божил отговорил: „Г-н капитан, всеки куршум си има своя задача. И аз си имам своя задача.“ Всички го гледали, а той с едната ръка придържал кожената чанта с Библията, а с другата

придържал към очите си бинокъла на командира и докладвал местоположението на огневите точки на противника, откъдето те били обстрелвани. Наоколо свистели куршуми, защото всеки куршум си имал своя задача и предназначение. А задачата на брат Божил Иванов е била да носи през гърба си кожената чанта с Библията и да чете псалмите – рожба на Христовия Дух през вековете.

Войната завършила и всички, на които било съдено да останат живи, се завърнали, както и брат Божил, защото имал още работа, която го чакала.

След построяването на сградата, в която взема дейно участие, брат Божил се поминал след кратко боледуване. Вероятно той беше си свършил своята работа на земята – онази работа, за която бе дошъл.

А войниците, с които бяха воювали на фронта, и които бяха негови съселяни, се чудеха, цъкаха с език и казваха: „Божил бе винаги на предна позиция, що куршуми минаха покрай него и никой не го улучи, а сега тук, насред село, да си замине за три дена. Чудо видяно и чудо невиджано.“ За случая имаше много обяснения, но човешкият път не се определя по човешки усмотрения. Човек предполага, Бог разполага.

Брат Георги Куртев няколко десетилетия непрекъснато споменаваше с най-добри думи за брат Божил: „Не е имало случай, казваше брат Г. Куртев, да възложат работа на брат Божил и да не я приеме и изпълни с желание. Ето защо казвам за него, че ми беше като втора дясна ръка. Никой преди него и никой след него не е бил тъй всецяло отдаден на великото Дело на Учителя, Делото на Христа, както бе брат Божил.“

Тази оценка за брат Божил се разказваше при особени случаи с голямо смирение и с голямо почитание към живота и саможертвата на един ученик. От 1923 г. до 1962 г. не минаваше година, в която да не се спомене няколко пъти от брат Г. Куртев няколко похвални слова за брат Божил Иванов. Той завършваше с думите: „Мир и светлина на душата му!“

Любимата песен на брат Божил Иванов е била песента „Към Сион“. Това е братски марш от така наречените братски песни, създавани по текст на ученици и идеи на Учителя. Няма по-хубав завършек за живота на брат Божил, освен стиховете на песента „Към Сион“.

КЪМ СИОН

С крилата на орела,
Сионе наш любим,
стремително към тебе
Ний дружно днес летим
Смъртта ни веч не плаши.
В нас Дух живее свят.
Еднакво нас ни радва
и тоз, и онзи свят.

Плътта ще победиме
със смелост в подвиг нов.
Сърцата ще стопиме
с Христовата любов.

Сияй, свети Сионе,
ний бързо веч летим.
На Бога скоро в тебе
в дух ще се поклоним.

Днес, когато описваме живота на заминалите приятели, ние, останалите живи сънаследници от времето на Школата на Учителя и от времето на брат Куртев, можем също тъй да кажем за онзи закон, който обема Христовата Любов на земята. А този закон гласи:

„На Бога скоро в тебе

В дух ще се поклоним!“

Ний казваме: „Амин, тъй да бъде!“

70. ДВАТА ПОРТРЕТА НА ГЕОРГИ КУРТЕВ

На края на нашето повествование за живота на Г. Куртев ще споменем и това, че всеки човек има два портрета, два образа или две лица. Единият образ е видимият. Другият образ е вътрешният, който е невидим.

Физическият образ на Георги Куртев:

Той беше среден на ръст, ни слаб, ни пълен. Коса – оредяла и побеляла. Темето – почти голо. Очи по големина средни. Цвят на очите – син. Поглед на очите – будни, наблюдателни, проникателни. Овал на лицето – леко продълговат. Тен на кожата – светъл. Погледът, излизащ от очите бе мек, топъл, галещ. Нос правилен, с добре развити ноздри. Ушите – добре оформени. Мустаци увиснали. Ръце малки, но красиви – израз на неговата голяма справедливост.

Духовният образ на Георги Куртев:

Този образ бе много интересен. Той изразяваше благородство, търпение и великодушие. Брат Георги Куртев дълго наблюдаваше и проучаваше нещата, преди да реши да предприеме нещо, но след като веднъж проучаването е свършило, той пристъпваше към действие като следваше неотстъпно поставената цел. Брат Куртев бе умен, тактичен и предвидлив. Добър общественик.. Знаеше как да работи с големи групи хора. Той умееше да печели душите, без да проповядва. Неговото влияние бе не толкова в словото му, колкото в личния пример и жертвоготовност. Той не притежаваше голямо образование, но имаше природна интелигентност, която заместваше недостига на образование. Неговият почерк и ръкопис бе много четлив и особено красив – по онези години се изучаваше краснопис и писарите трябваше да го владеят и прилагат. А той ред години беше селски писар и секретар-бирник. Не обичаше многото говорене, не държеше беседи, нито изнасяше сказки, а водеше само назидателни разговори, като на никого не налагаше идейните си убеждения. Оставаше хората свободни. Казваше често: „Който човек е гладен или жаден, сам ще потърси хляба или водата.“ Бореше се с трудностите на живота и ги побеждаваше с работа, търпение и постоянство, без да се оплаква. Той винаги бе желан събеседник, защото говореше само за онова, от което отсрещната страна се интересува. Понякоя път той подхващаше някоя весела история като постепенно минаваше от веселото към сериозното или обратното, според случая. Или, с други думи казано, всякога намираще общ език, според равнището на събеседника си. Такъв беше брат Куртев – с чувство на достойнство, без да е горд. Това са малки скици, нарисувани от негов съвременник, нямащи амбицията да опишат напълно неговия духовен образ. В този край селяните го именуваха „Бай Георги“, обръщение, което напълно подходеше както на селяните, така и за брат Георги Куртев, като влагаха съвсем друг смисъл в това обръщение. А именно – баща, бащице. А това бе тяхното най-голямо признание към него.

71. ПОСЛЕДНОТО СЛОВО НА БРАТ КУРТЕВ

Когато брат Куртев почувствал, че вече е много близо края на неговия земен път, събрал близките си и казал следните прощални слова: „Мои мили братя и сестри, аз си отивам, но и вие ще дойдете след мен. Погрижете се за себе си навреме, като служите на Бога и на Неговото дело с любов, радост и мир. Довиждане по пътя на любовта.“

„В дома на Отца моего много жилища има.“

„Няма по-сладко, по-мило, по-велико, по-силно от Любовта!“

Последното му желание било брат Петър Камбуров от Пловдив да дойде на Братската градина и когато изнасят тленните му останки от къщи, да изсвири „Идилията“ на Учителя, което било и направено.

Случаят бил следният: Когато Учителят бил в Айтос през 1920 г., изсвирил му Идилията и му казал: „С тази музика ангелите поемат праведника и го водят към Бога. Затова, когато Бог те повика, с тази музика да тръгнеш с ангелите.“

Когато останали 3-4 дни до събитието, което се очаквало, казал на зетя си Добри да му приготвят всичко, което е нужно за неговото изпращане, като даже поискал да види и житото. Искал да се увери, че всичко е готово. Всичко било изпълнено както той искал.

Когато лентата на неговия жизнен път, богат с опитности, свършила, брат Куртев хванал с едната си ръка ръката на Добри, а с другата – ръката на дъщеря си Донка, подържал ги малко, помолил да отворят малкото прозорче за въздух и казал последната си молитва: „Господи, в Твоите ръце предавам духа си, приеми душата ми.“ Щом като изрекъл тези думи, главата му клюмнала и духът се отделил от тленното му тяло, за да се пресели във вечността.

Онова, което правело впечатление при боледуването на брат Куртев било, че той през цялото време бил в пълно съзнание, както когато е бил здрав. Само от време на време се излъчвал и е разговарял с невидими посетители на непознат език. След като те си заминели, се обръщал към присъстващите и ги запитвал нещо или им отговарял на зададени въпроси.

Когато бил положен в ковчега, лицето му си било възвърнало предишната свежест, сякаш бил заспал.

Това се случи на 14 февруари 1961 г. в 2 часа и 45 минути. В същия ден в 9 часа и 30 минути имаше пълно слънчево затъмнение, т.е. земята, слънцето и луната бяха на една линия и луната хвърляше сянка върху земята. Автомобилите в него ден и час, които се движеха по Карнобатското шосе, се движеха със запалени фарове, за да осветяват пътя си.

72. ПЪРВИТЕ МУ СПОДВИЖНИЦИ

Още през 1913 г. брат Куртев се запознал с Димо Джожев, Илия Киряков и Димитър Вълчев от село Кавак-махле, сега Тополица. Все по това време се запознава и с Владимир Калудов и Димитър Вергиев от село Бата, Михаил Вълков от Орман, сега Горица, Черню Калушев от с. Изворище, в чиито села по-късно се образуват първите групи на Бялото Братство. В село Вресово: Колю Киряков, Стоян Лечев и Коста Демирев, а след 1916 г. – Петър Костов и Станю Костов, Димитър К. Киряков, Димитър Костадинов, Яни Желев, Вълчо Станчев и Петър Ст. Лечев, Митю Костадинов Терзиев. Докато първите хора в Горица били: Дядо Вълко и синовете

му Михаил и Горан, Велико Киров, а отжените – Еленка Дойнова, Еленка М. Вълкова и Димитрина Апостолова.

В село Камено: Тачо Петков, Станко Георгиев и около 15-20 души със семействата си.

В Урумения, сега Българово: Сава Златев, Гани Костадинов и др.

В Апързак – Лясково: Димитър Тенев, Тоню Атанасов, Злати Желязков, Учков, Бою Грудев и др.

В Пещерско: Баба Василка, акушерката, Стоян ...

В Булчино, сега Карагеоргиево: Петра Г. Манева и синовете ѝ Иван и Еню Г. Маневи, Петър Митев, Иван Кибритев, почти всички са били в групите заедно с жените и децата си.

В Бурунжик, сега Просеник, също е имало група от няколко души.

В Кавак-махле – Тополица е имало най-голяма група от 20-30 души, чиито имена няма да споменаваме сега.

73. КРАТКИ СВЕДЕНИЯ ЗА РАЖДАНЕТО НА ДУХОВНИТЕ ГРУПИ И КРЪЖОЦИ В ГРАДА И СЪСЕДНИТЕ ОКОЛИИ

Айтос: Първите членове на братството били: Христофор Сапунов, Г. Куртев, Станчо Барабана, Янаки Кавръков и Янко Стоянов, а по-късно влизат: Киро Димитров, Ташо Тумбов, Иван Милевски и синовете му Петко, Слави и Велчо, Крум Илиев, Божил Иванов, Йовчо Иванов, Христо Марков и Георги Иванов с ръководител Г. Куртев. Всички с жените си, които не споменаваме.

С. Карагеоргиево: Петра Г. Манева и синовете ѝ Иван и Еню, Петър Митев, Георги Добрев и по-късно Иван Кибритев и др. /около 18-20 души/.

С. Тополица: Първите са: Димо Джожев, Илия Кирияков и Димитър Вълчев, а по-късно баба Драгана и синовете ѝ Петър и Ангел, Панайот Джибирев, Георги Къса Иванов, Димитър Къркеланов, а по-късно Слав Димов, Кинчо Димитров, Иван Г. Коларов, Димитър Иванов /Мичо/ и след 1930 г. Георги Драгнев.

С. Вресово: Колю Кирияков, Стоян Лечев, Петър и Станко Костови, Димитър К. Кирияков, Янаки Желев, Димитър Костадинов Терзиев и Петър Ст. Лечев.

С. Лясково: Димитър Тенев, Злати ..., Бою и др., всички с жените си.

С. Българово: Сава Златев, Гани Костадинов, Лечо ..., Ангел ... /15-20/.

С. Камено: Тачо Петков, Станко Георгиев, ... /15-16/.

С. Габерово: Слави Тодоров, Янко и Васил Карагеоргиеви, Ив. Бойчеви и по-късно Васил Долапчиев, който после се изселва в с. Каблешково, Айтос.

С. Бата: Владимир Калудов, Димитър Вергиев, Андей Калудов, Петър ...

С. Горица: Вълко Михалев, Велико Киров, Михаил, Горан и Ангел Вълкови, всички с жените и децата си, Донка Кирова, Колю Великов, Дядо Митю, Еленка Дойнова, Димитрина Апостолова, Мала Желева и др.

С. Оризаре: Иван, Петър и Гено Черневи, Атанаска ... и др.

С. Брястовец: Паскал Стефанов и Кирик Овчаров с жените си /1923 – 24/

С. Страцин: Недялка Василева, Ирина Пейкова, Гина Апостолова, а към 1938 г. Злати Янев, Георги Андреев, Здравка Генова, Драгана Стоянова и Деспа Тодорова.

С. Банево: Милю, Христо и Желю Черажийски, Филип Чернев, Михаил Божков и сестрите му Иманка и Гина.

С. Изворище: Черню Калушев, Михаил Сербезов с жените и децата, Нанка Драгнева и Илия Чернев.

С. Просеник: Радка Христова Янчева и Мара Вълканова, а след 1930 г. Иванка и Лифтер Христови и на Иванка братовата ѝ жена Йорданка.

С. Ябълчево: Иван Кънев, а по-късно и синовете му Георги и Антон.

РЪКОВОДИТЕЛИ НА БЯЛОТО БРАТСТВО В ГРАД АЙТОС

1. Георги Куртев –	от 1910 до 1958 год.
2. Велчо Ив. Милевски –	2. 07.1958 до 19.01.1976 год.
3. Добри Ганев Кънев –	от 1976 до 02.05.1978 год.
4. Вълко Пенев –	от 4.05.1978 до 1983 год.
5. Марко Христов –	от 1983 до 16.04.1995 год.
6. Андон Кънев –	от 16.04.1995 досега.

74. НА БРАТ ГЕОРГИ КУРТЕВ

Един живот дълъг, преминал в несгоди
с пример да ни свети, Бог го нам проводи.

На тънещите в мрака, той беше светило,
че здраво държеше духовното кормило.

Честността му грее. Животът му свети.
Пазеше свещено Божиите завети.

Тялото му тленно, може би е прах,
но духът му с нас е и не ни е страх.

Бог ще ни помага, кога сме в беда.
В пътя на доброто, чертаем следа.

Заветът му беше от кратки слова,
които отекват във всяка душа.

Люби, учи, мълчи. Брата си прости
и пътя си напред продължи.

Георги Събев – 1961 г.

НЕГОВИЯТ ЗАВЕТ

Бъдете вий будни всеки ден и час,
само тъй ще може Бог да бди над вас.

Всякога във всичко Любовта търсете,
времето ще дойде и за плодовете.

Един към друг бъдете с преданост верна,
с топлина в душата и любов безмерна.

На Учителя верни. С дела си светете,
на слабите братя опора бъдете.

Деца мои, мили братя и сестри,
във любов живеете със всички души.

Георги Събев – 14 ноември 1961 г.
/На деветия месец след заминаването му/

75. ИЗПРАЩАНЕ

Светилото златно отдавна се скри.
Венера изгрява. Юпитер блести.

Полунощ отмина. Веч три приближава.
Брат Куртев във молитва Богу дух предава.

В този миг последен, тук за първи път
изпращаме пътник за далечен път.

Скърбта натежала в нашите очи,
досега сдържана, бликна във сълзи.

Тази нощ последна отминала бе.
Вече зазори се. Слънцето изгря.

За чудо луната слънцето закри.
Денят помрачи се. Видяхме звезди.

Замлъкна навеки таз блага уста,
дето бе тешила скърбящи сърца.

Събрани край него, потънали в скръб,
днес за сетно сбогом и за сетен път.

Дигнаха ковчег с останките тленни,
а духът отлитнал в покои нетленни.

Смирено бадеми вейчици поклащат,
скъпия покойник навеки изпращат.

Боровете бдяха безмълвни, студени,
свидетели неми на очи насълзени.

Прощално тополи върхове разклащат,
скъпия брат Куртев навеки изпращат.

Тиха скръб в сърцата на вълни прелива.
Всяка душа близка в песен скръб налива.

Уста ни потрепват в молитвен екстаз,
и шепнат: „О, Велики Боже, грижи се за нас!“

Георги Събев – 1961 г.

76. ГЕОРГИ КУРТЕВ

Дълга бе твоята житейска пътека,
многостъпала възлезе:
всяко стъпало отделна задача
в трудний ти жизнен път беше.

В бедно семейство роди се,
беден живот заживя:
като търговско ратайче
на богатите чортленска носи вода.

После кат бирник държавен
беше ти честен, добър:
обичаше горе Балкана,
затуй и Балканът обикна пък теб.

Душата ти жадно диреше Бога:
И в храм православен надзърна,
и с масичка духове вика ...
Най-после ти срещна Учителя.

Дойде след това и войната,
А в нея раняват, убиват –
ранените после лекуват
да връщат живота в телата.

От войник и бирник финансов
ти стъпа на трето стъпало –
не да убиваш живота,
а кат' фелдшер живота да пазиш.

И фелдшера Куртев Георги
в бялата Школа постъпи:
кат' фелдшер цереше телата,
а в Школата ученик се зовеше.

„Приятел се в нужда познава“ –
казва народната мъдрост.
От войната беда по-голяма
друга човек не познава.

Приятел прекрасен намери,
там всред гърма на войната:
„Виж ко!“ – брат Боев започна,
„Ето ко!“ – брат Куртев отвърна.

Войната се свърши, войник веч не беше,
но ревностен бе ученик:
лекции, беседи, молитви четеше
и песни, и химни пееше подир.

И тез', на които душата бе жадна
твоята ревност съзряха:
за здраве, съвет, за подкрепа
при тебе отвред се търпяха.

И ти неуморен – словото сееше,
на любимия Учител помагаше:
така брат, наставник, ръководител,
на тези, що търсеха Бога, стана.

И не престана ти да работиш
до края на своя живот:
Градина съборна създаде,
обхождаше села, градове...

В живота си труден и скромен
ти всякога редник си беше,
за първенство и за началство
в душата си ти не ламтеше.

Но ей Бог вест ти изпрати.

Брат Пеньо Киров насън ти каза:

„Хляба до днес аз го раздавах,
от днес веч – раздавай го ти!“

Сънят тълкование получи.

От Изгрева вест долетя:

„Напусни дом и семейство,
духовен живот заживей!“

Напусна ти дом и семейство,
в градината сам заживя:
всеки, кой любеше Бога,
за теб' бе брат, син и баща.

Изчистен и в бели одежди
в молитви звездите те сварваха,
а денем при слънчевият зрак
Словото Божие сееше:

„Олум братя, по братски живеете,
сръдни и недоразумения между ви да няма,
цепнатините помежду си заглаждайте
и Божията благодат върху ви ще бъде.

Мили братя, от мен запомнете:

няма по-велико нещо от това –
Бога да обичаш, на Бога да служиш,
ученик на Бога да си ти.“

И семето в хубава почва попадна,
хубава жетва роди –
будни души тук имаше много,
краят се с братства покри ...

Най-после дойде и уреченият ден

и Бог призова те Отвъд.

И ти си замина готов и спокоен,
тъй както се тръгва на път.

И прахът ти чист сега лежи под земята,
над него шиби цъфтят.

„А где е паметникът? – някой ще запита,
нали той велик бе човек?“

На любопитния ний ще отговорим:

„Взри се, друже мой ти, в тези дела:
любима на всички градина,
обединени в Бога братства
и обич сърдечна от всички –
ей какъв паметник той сам си дигна.“

Брат Куртев, ти верна преценка
за брат Боев някога даде:
„Ако на земята един ангел има –
това е той – Боев.“

Но брат Боев също верно прецени те:
„Има ли България сал един светец –
това е той – Куртев.

И може ли някой да каже за тебе:

„Брат Куртев е вече починал“,

Нима ще почиваш Отвъд?

Не, братко, там ти пак ще работиш,
на Бога ще служиш с любов.

Затуй сега събрани в спомена за теб
ний изпращаме дружно в оня свят
твоего любимо пожелание:
„Учи, люби, напред върви!“

Пенка Краева от гр. Русе

14 февруари 1962 г.

/По случай една година от смъртта на брат Георги Куртев./

ГЕОРГИ КУРТЕВ И ИСТИНСКОТО ПОДВИЗАВАНЕ В БОГА

77. СЛОВО ЗА ГЕОРГИ КУРТЕВ ПО СЛУЧАЙ ЕДНА ГОДИНА ОТ ЗАМИНАВАНЕТО МУ

Тази вечер се събрахме, за да почетем светлата памет на нашия обичан брат Георги. Събрахме се да се поклоним пред този брат, който с живота си очерта един свят път, пример за всички ни. Аз дойдох тук не само от свое име, но и от името на брат Борис, който е в затвора за Божието Дело, на Учителя. Защото трябва да подчертаем, че искрената дружба и любов свързва двамата братя Георги и Борис и тази любов не само че няма да изчезне, но ще расте паралелно с великата идея за делото на Учителя, делото, за което посветиха своя живот. Съдебният процес срещу братството 1957/58 г. и ударът, нанесен на брат Борис отекна със същата сила в сърцето на брат Георги. Кръстът на брат Борис го изпълни със скръб. От този момент той беше в непрекъсната молитва за него. Всяка нощ, точно в 12 часа, той отиваше в молитвената си стайка, чисто облечен и отправяше горещи молитви за освобождението на този невинно принесен в жертва брат. Тази молитва не престана и тогава, когато той беше болен, на легло. Аз съм дълбоко трогната. Брагодаря искрено на брата и вярвам, че неговата молитва, която сега горе е превърната в дело, ще донесе желания резултат. Труден е земният път на всяка една душа. Още по-труден е земният път на оная душа, която е решила да служи на Бога. Казано е в Писанието: „Подвизавайте се в Господа“. И наистина няма по-голям подвиг от този, да изпълним Волята Божия на земята. Този именно подвиг е основният мотив, който характеризира земния живот на брат Георги – на първо място Волята Божия. Има хора, които при един случай са изпълнили Волята Божия и този случай остава за тях като свещен спомен. В живота на брат Георги няма случай, когато да не е изпълнил Волята Божия. А изпълнението Волята Божия подразбира да проявим в даден момент милосърдието, любовта, да постъпим разумно, да кажем истината там, където трябва. Трудно се говори Истината. Трудно се проявява любовта и разумността при големите противоречия на земния живот. Брат Георги се е подвизавал в този път и затова смело можем да кажем, че неговият живот на земята е един непрестанен подвиг в Господа.

Могат да се приведат много примери, които да характеризират подвига на този живот. Неговите близки, тези, които са били непрекъснато около него, знаят много и много примери. На първо място ще споменем неговата преданост към Учителя. Онова благоговение и пълно послушание към Него, онази жива вяра, която не го е напускала нито за момент. Приятелите от този край знаят за посещението на Учителя тук, около Петровден през 1920 г. Този ден обикновено се е празнувал

на Петров връх, където приятелите се изкачвали. И Учителят определил да се изкачат рано сутринта, обаче още от вечерта завалял пороен дъжд, който разколебал всички приятели, дошли за празника. В определения час брат Георги станал, излязъл в дъжда и обиколил братята. Всички мислели, че екскурзията няма да се състои. Само вярата на брат Георги не се поколебала. Със смела, решителна стъпка той се отправил към Учителя и почукал на стаята Му. Учителят отворил и казал: „Дойде ли, Георги?“ И си влязъл обратно в стаята. След малко светкавици и гръмотевици раздират нощта. Подир малко Учителят излязъл и казал: „Георге, я погледни, дали няма звезди на север?“ Това се повторило три пъти. И наистина поройният дъжд престанал и ивица светли звезди блестели на небето. Времето се оправило и всички отпразнували Петровден на върха. Този случай ще го чуете разказан по различен начин и всеки взема от него това, от което има нужда. Аз имам нужда от вярата на брат Георги, застанал в дъждовната нощ пред вратата на Учителя, настоявайки твърдо екскурзията да се осъществи. Аз също искам да получа вярата, проявена от брат Георги Куртев и да застана пред вратата на Учителя и твърдо да поискам: „Учителю, освободи двамата братя Борис Николов и Жечо Панайотов от затвора!“ И знам, когато се добера до тази вяра, която имаше брат Георги Куртев, братята ще бъдат освободени. Аз искам такава вяра. И такава вяра е достойна за подражание.

Една красива черта, която характеризира брат Георги и която трябва да служи за пример на всички ни, е неговата пожертвувателност. Достатъчно е да споменем за подвига им с брат Боян Боев в болницата с холерно болни през войната – случай, който е известен почти на всички. Жертвата, която направиха двамата братя там, спаси живота на осемстотин души. Брат Георги имаше голямо семейство, което изхранваше с мъка. Той заемаше скромната длъжност на фелдшер в града. Обаче по път в Айтос, голям враг на братството, настанява друг фелдшер в града и успява да уволни брата. Но добрите дела създават и добри приятели. Онези граждани, които обичат брат Георги, щом се научават за станалото, стъпват на крак, извикват брата, изказват възмущението си от попа и му казват, че ще го върнат на служба. Брат Георги ги запитува: „Новият фелдшер има ли семейство? Като го уволнят, ще гладува ли?“ Отговарят утвърдително. „Да.“ – „Тогава – казва той – по-добре е аз да гладувам!“ – и се отказва от службата. В онези години тази жертва се оценяваше много високо и струваше много скъпо на брат Георги. Този пример струва скъпо на всички

С брат Георги аз лично много малко съм общувала. Айтоския край аз посетих много късно, защото моето място в Школата бе да бъде на Изгрева и близо до Учителя. До този момент брат Георги за мен беше само един добър брат. Но когато дойдох в тази мъничка обител, наречена „Градината“, когато влезнах в горницата на тази малка къщичка, аз почувствах присъствието на Святия Дух. Това състояние на Святия Дух аз го познавах още през времето на търновските събори, когато в горницата на Учителя, Учителят допускаше братята по десет човека да влизат и да правят колективна молитва пред една маса, на която голяма положени скрижалите на Бялото Братство, а на стената беше окачена голяма цветна пентаграма. Учителят тук бе свалил Святия Дух и ние, в Негово присъствие, и на Святия Дух принасяхме своите молитви. Това състояние аз го познавам и от стаичката на Изгрева, където живееше Учителят. Бях изпълнена с благоговение и се изправих пред брат Георги и казах: „Аз долових в този дом и в това място нещо много хубаво. Позволи ми, брат, да ти целуна ръката.“

Брат Георги бе ръководител на братството в Айтоския край. Аз ще кажа: Той бе бащата на Айтоския край. Кого не е излекувал? Кого не е подкрепял материално? Неизброими са твоите красиви дела, брат Георге! За тях трябва да се напише цяла

книга. Приеми нашата благодарност, нашата преданост, нашата любов. Ние се покланяме пред светлата ти памет и твоят живот ще остане винаги в нашите сърца. Желая всички ученици на Учителя да бъдат като теб.

Мария Тодорова

Март 1962 г.
София

***Забележка на Редактора:** Това слово е прочетено в Айтос по случай една година от заминаването на Георги Куртев. Девет месеца след това слово бяха освободени двамата братя Борис Николов и Жечо Панайотов от Софийския затвор, на 1 януари 1963 г. Вярата бе победила, смъкна веригите на Петра и го извади от затвора на римската империя. Христовият Дух в онези времена и в тази епоха действуваше по един и същ начин, по закона на вярата и раздаде всекому според неговата вяра. Амин!*

78. ГЕОРГИ КУРТЕВ

Той беше от поколението приятели, които се бяха явили между войните около Балканската и Европейската война. Той беше съвременник на Боян Боев, Тодор Стоименов, Минчо Сотиров, Димитър Добрев, братя, които бяха преминавали войните с Псалом 91, написан собственоръчно и защит във военните куртки. Онова поколение имаше много опитности с Учителя и то тези живи опитности, от категорията на живото Божие присъствие и проявление, опитности на онези в Евангелието. Може би, че това бяха усилни и тежки години, когато техният живот на фронта е бил в ръцете на Небето, когато са преминали през войните на косъм от смъртта и са се озовали след тях с купища опитности, които за тях бяха съкровени и живо изявление на Бога. Тези приятели имаха жив, непосредствен контакт с Божественото чрез Неговото изявление, чрез Дух и Сила. Това беше довело у тях една непоклатима увереност към Учителя и знаеха много добре кой бе Учителят и защо и за какво бе дошъл на земята. Те бяха стожерите, около които се завъртя глумното, за да се вършеят снопите жито през цялата Школа. Аз смятам, че без тези живи опитности, без живото познание на Христа отвътре, те не биха могли да издържат нито ден в тяхната половинвековна дейност като ученици на Школата. Ние дойдохме като младежи и с нас се отвори Школата през 1922 г. и цели 22 години ние бяхме галените деца на Школата, но тези приятели бяха стожерите на Школата. Те бяха ръководителите на братствата в провинцията, те бяха онези дейни братя на Изгрева, които движеха всички организационни въпроси около салона и Школата, около печатането на беседите, екскурзиите, лагерите по планините. Ние, младежите, участвахме в братския живот, но нашето поколение имаше друга задача, която трябваше да решим след закриването на Школата със заминаването на Учителя през 1944 г. Тези възрастни приятели ние ги наричахме „старите братя“, защото те бяха сподвижници на Учителя преди 1910 г., както и през време на войните от 1910 – 1922 год., както и през време на Школата от 1922 – 1944 г. Те бяха свидетели как се разрастваше Божието Дело, как от трима ученици кошърът се рои за едно десетилетие на стотици ученици. Надойдоха нови братя и сестри, отвориха се кръжоци и се построиха салони на братствата в провинцията. Те бяха свидетели и очевидци на Школата на Учителя. Те бяха онези, които присъстваха и носеха тялото на Учителя на 31 декември 1944 година, когато трябваше да бъде погребан. Някои от тях доживяха да видят как бе погребан и унищожен и Изгрева. Такава съдба доживяха малцина. Едни от тях бяха Жечо Панайотов, Иван Жеков и Пеню Ганев.

Георги Куртев беше един от онези, който организира и около който се завъртя като на стожер от гумно многолюдното братство в Айтос с тяхната Градина, която остана като оазис сред оголената провинция, където салоните един след друг изчезваха. Те изчезваха, защото бяха изчезнали онези, които ги посещаваха и беше вече безпредметно да стоят празни. Животът бе минал в друга фаза. Но дървото, което бе посадил Георги Куртев, се оказа вековен дъб, корените дълбоки, дървото високо и братският салон и братската градина отстояваха на бурите на времето. Покрай този дъб израстнаха и други мощни дървета и устояха на ветровете на размирното време след 1945 г.

Аз лично виждах и присъствах на една среща на Учителя с Георги Куртев, който бе пристигнал от провинцията с влака. Бяха докладвали на Учителя и Той нареди да го доведат при Него. Аз стоях от страни и наблюдавах срещата им. По начина, по който се обърна към Георги, аз разбрах, че Учителят посреща своя ученик и го цени като ученик. А това много рядко се срещаше тогава, макар че наброявахме няколко хиляди последователи на Учителя. По-късно разбрах, че е от малцината ученици на Школата. Ученик по Дух и по дело, а не по форма и по буква. Минаха години и когато по-късно посещавах Айтос, само в три-четири разговора с мен той се отвори към мен и ме разпозна от останалите. Разпознаването на ученика е една голяма мистична тайна. Един контакт за минути между две души струва много повече от едно съжителство от 20-30 години. По-късно, когато отидох при него в Айтос, той се заинтересува от песнарката, а това беше ново издание на песните на Учителя, които аз бях издала след заминаването на Учителя. Тогава разправяха, че аз съм променила песните на Учителя в това издание. Атаката срещу мен беше много силна от всички страни: По въздух, по суша и по море – непрекъснато и денонощно. Бях при него и той ме запита: „Какво става с песните?“ Аз му казах: „Учителят на времето каза: „Не коригирай Божественото!“ Брат Георги отговори: „Точно така!“ Разбрахме се за минута. А как стана ли? Сега ще ви разкажа. Попитах го дали е съгласен да не се коригират песните на Учителя и да бъдат такива, каквито ги е дал Учителят преживе. Той каза: „Да не се коригира Божественото.“ Тогава се обърнах към него и го помолих да ми изпее някоя от песните на Учителя. Той се съгласи и ми изпя точно тази, за която песен имаше много спорове и обвинения срещу мене, че аз съм променила песните на Учителя. Но той я изпя точно така, както аз я бях дала в моето издание. После аз взех и му показах песнопойката, изсвирих му я на пианото, изпах му я и той не намери никакво отклонение между това, което той знаеше и което аз бях написала в песнарката. После му показах песнарката на Кирил Икономов и му я изсвирих така, както той бе я дал. Георги Куртев извика: „Ами тук е коригирано Божественото.“ Сега ще се попитате къде е цялата тайна, че за минута-две се разбрахме с Георги Куртев? Тайната е следната: Слушайте внимателно. Когато Учителят даде отначало песните, първите приятели като Георги Куртев, Минчо Сотиров, Димитър Добрев, Георги Томалевски и други ръководители от провинцията на братствата бяха ги научили така, както ги беше дал Учителят и така ги пееха и изпълняваха. От тогава бяха минали 10-15 години и нашите изгревяни започнаха да ги променят непрекъснато под въздействието на техни емоционални състояния ту в една, ту в друга посока. Учителят бе крайно недоволен от това положение. И на края Кирил Икономов се подведе по тези приятели и записа в нотен текст песните така, както се пееха в момента от изгревяни, а не така, както бяха дадени първоначално от Учителя. Споменавам нарочно думата „изгревяни“, защото ученикът не коригира Учителя. А според старите братя като Георги Куртев и др., които знаеха песните лично от Учителя, това издание ги постави в противоречие. Когато станаха големите разпрaveии по издаването на песните, бяхме се събрали на братски съвет и срещу

мен бяха насочени упреци и закани. Тогава аз лично попитах пред всички Георги Томалевски може ли да изпее една от песните така, както той ги знае и ги е научил от Учителя. Той стана и изпя една от песните така, както аз бях я дала в песнарката. Като чу Кирил Икономов как я пее Георги Томалевски, той се обърна към него и го упрекна, че я пее неточно, а Георги отговори: „Прощавай, Кириле, но тази песен лично Учителят ми я е пял десет пъти, докато я науча.“ Икономов не издържа и напусна съвещанието. А Томалевски през цялото време беше поддържал Икономов и неговата теза, но тук, без той да иска, застана на страната на Истината. Защо ли? Томалевски беше се оженил, заради жена си се отклони от Школата и го нямаше десет години на Изгрева. Но беше запомнил песента така, както беше я научил от Учителя. Така аз хванах първите братя и те разбраха веднага цялата истина: „Да не се коригира Божествено“ Те ми бяха най-голямата опора. Всички се учудваха, защо те ме поддържат и защитават.

Последният път, когато отидох в Айтос, той беше в градината. Беше сам, остарял. Поговорихме и аз го попитах как се подвизава в Господа, а той отговори: „През деня работя, а през нощта се моля, за да преуспее работата ми през следващия ден.“ След това той ме покани да влезна в неговата молитвена стайка. Влезнах в нея и усетих нещо особено, една духовна атмосфера. Той ме заведе да се помоля там. Остави ме сама. Аз много бърже влезнах в молитвено състояние на Духа. На отиване аз му благодарих и казах: „Брат Георги, благодаря ти, че имах възможност да изпитам нещо от духовната чистота в твоята стайка.“ Разделихме се. Аз вървах и плачех. Знаех, че това беше последната ми среща с един от истинските ученици на Учителя. Аз много пъти съм влизала в Горницата, във вилата на Търново през съборите 1919-1922 г. А там бяха поставени скрижалите на Духа и познавах много добре онова вътрешно състояние на Духа. Бях допусната от Учителя много пъти да посещавам Неговата стайка на Изгрева и много пъти ме е оставял да се моля в нея. Така че аз можех да различавам и разбрах, че тази молитвена стайка на брат Георги Куртев е изпълнена с чистота и святост на духовното общение с Духа.

Разказваше ми дъщеря му, Надка Куртева, че когато през 1957 г., декември, през времето на големите обиски дошли да изземат литературата на Учителя, напълнили с книги и беседи няколко чувала, влезнали в стайката му и свалили всички портрети от Учителя. Свалили и пентаграмата от Учителя. Когато научава, брат Георги се учудва: „Ама свалиха Пентаграмата? И не го ли порази светлината отгоре? И жив ли си отиде?“ Онзи беше си свършил работата като нечий служител, беше му заповядано да го извърши, а отговорността за това беше някъде на друго място. Георги Куртев застава слесу празното място, където е стояла по-рано пентаграма и се разридава като дете. Наоколо е имало братя и сестри, картината е била потресалюща. Брат Георги е плакал не за себе си, не от себе си, а е плакал, че неговия сънародници, българи по потекло са посегнали на една светиня и на скрижалите на Бога. Тези скрижали бяха дадени не в пустинята на Израил, не на планината Синай, а бяха дадени тук, на българска земя от българин, в чието тяло е бил Всемировия Учител и над Него е Бил Духът на Бога. Тогава друг българин е прострял ръка, за да оскверни тези скрижали на Бога, като ги унищожи. Плачел брат Георги от обида, че е българин и чрез българин се посяга и се кощунства върху скрижалите на Бога. Свещен плач за свещени неща. Свещен плач за свещените скрижали на Бога. А там бе написано: „В изпълнението Волята на Бога е силата на човешката душа.“

Както той, така и останалите братя от първото поколение доживяха да видят това посегателство срещу учението и Словото на Учителя. Та останаха твърди и отстояха докрай като ученици на Школата.

Той бе ученик на Школата на Учителя. Аз видях това и се убедих в това. А неговите дела и спомените на неговите съвременници говорят много повече от мен. Опитностите на този ученик са опитности от вяра и дух към делото и словото на Учителя.

Опитността на един ученик е опитност на цялата Школа. Това е основният закон на Школата. Защото ние сме верига от души. Едни слизат, други се качват и създаваме видимата и невидима Школа на Бялото Братство.

Бог царува на Небето, Бог царува в живота. Да бъде името Му благословено! Амин!

Мария Тодорова

Записал: Д-р Вергилий Кръстев

1972 г. – София.

79. ИСТИНСКОТО ПОДВИЗАВАНЕ

В Школата на Учителя всеки ученик си имаше своето място. То беше специфично за него, съобразно неговия път и неговите възможности. Друг не можеше да заеме неговото място. Това място бе определено от Учителя. Ако някой се опиташе да заеме друго място, за което не бе подходящ, тогава върху този брат се изсипаха купища неразбории и накрая неговият опит ставаше опитност на цялата Школа със своите изводи, защото тя се подчиняваше на строго определен закон. Аз също си имах своето място и постът, който заемах, ми даваше възможност да наблюдавам много приятели и техните срещи с Учителя и да присъствам на много събития, случки и действащи лица от Изгрева.

Така веднъж бе дошъл един брат Васил от Айтос да се оплаква на Учителя от брат Георги Куртев. Този брат Васил бил назначен за пазач на градината и сградата в Айтос, като за това получавал заплата, която се изплащала от доброволните вноски на братството в Айтос. А това е някъде от 1922-1927 г. През цялото това време този брат не хванал нито веднъж мотиката да прекопае някое дърво или да посади нещо в градината. Казвал: „Я не съм дошъл тук да работя, я съм дошъл тук да се подвизавам с песни и молитви в Господа!“ И по цял ден пеел, свирел на мандолина, учил есперанто и стенография – и така минали около пет години. Всички го търпели през тези години, но накрая не изтърпели и го освободили и той решил да дойде на Изгрева, за да се подвизава и тук по същия начин. Идва този брат на Изгрева през 1927 г. и като вижда, че на Изгрева има и други такива като него, които искат да се подвизават по неговия начин, и че няма кой да ги храни, тогава решава да отиде при Учителя и да му се оплаче от Георги Куртев. Решава да помоли Учителя да го върне отново в Айтос, за да може отново там да се подвизава по същия начин, защото тук, на Изгрева, нямало за него място за подвизаване. Местата за подвизаване били заети от други като него, които не си отстъпвали местата и той влязъл в конфликт с тях и дори опитал и юмруците им. Нали разбрахте, че всеки си имаше място на Изгрева и никой не си го отстъпваше доброволно, нито пък със сила. Само Учителят беше този, който можеше да променя местата на учениците. И при този случай аз присъствам на целия този разговор и слушам как подробно разказва този брат Васил, а Учителят го слуша най-внимателно. Изслушва го и накрая му казва: „Рекох, сега аз ще ти дам един метод за духовно подвизаване в Айтос.“ – „Слушам, Учителю!“ – радостно възкликва Васил и с радост и с отворени очи се взира в лицето на Учителя. Учителят започва да говори бавно, като отмерва всяка една своя дума в строго определен ритъм. „Методът е следният: Отиваш в

градината на Айтос и започваш да се молиш с „Отче наш“. Но тази молитва се казва по следния начин: Заставаш изправен и казваш „Отче наш“, после се навеждаш и с двете ръце хващаш дръжката на мотиката и я издигаш над главата си и казваш: „Който си на Небесата“ и после замахваш с мотиката към земята и правиш първата копка и казваш: „Да се свети Името Твое“, после вдигаш мотиката над главата си казваш: „Да дойде Царството Твое“, после правиш с мотиката втората копка и казваш: „Да бъде Волята Твоя“, вдигаш отново мотиката над главата си и казваш: „Както на Небето“ и правиш с мотиката третата копка и казваш: „Така и на земята.“ След това започваш да вдигаш мотиката до височината на очите си и продължаваш да се молиш: „Хлябът наш насъщни, дай го нам днес“ и копаеш с мотиката по земята и казваш: „Прости ни дълговете наши.“ После отново вдигаш мотиката до височината на очите си: „Както и ние прощаваме на нашите длъжници.“ Копаеш с мотиката по земята и казваш: „И не въведи нас во изкушение.“ Накрай отново вдигаш мотиката и казваш: „Но избави нас от лукаваго“, копаеш отново и казваш: „Защото е Твое Царството, Силата и Славата во веки, Амин.“ Така повтаряш 100 пъти тази молитва. На стотния път ще кажеш: „Бог Царува на Небето, Бог царува на земята, Бог царува в живота, да бъде Името му благословено.“ Ако искаш много да се подвизаваш, както досега, можеш да повтаряш молитвата по цял ден: по сто пъти сутрин, на обед и вечер – всичко триста пъти.“

Братът слуша и гледа като онемял. Аз едвам сдържам смеха си, нещо в мен лудо се смее и вика: „Осанна във висините. Благословен е този, който иде в Името Господне!“ Учителят го гледа сериозно. Братът се окопитва и казва: „Учителю, вие не ме разбрахте. Аз дойдох да искам от вас да накарате брат Георги да ме върне на градината.“ Учителят го гледа строго и му казва: „И мене ме е страх от брат Георги Куртев. Иди, и ти го помоли, ако те приеме, защото аз не мога да му кажа. Кажу ми само каква молитва съм ти дал.“ – „Ама учителю, аз искам да се подвизавам в Господа.“ – „По-хубаво подвизаване от тази молитва няма в света. Ще работиш и ще се подвизаваш. А тъй, без работа, кой ще те храни? Нали си чувал, че лозето не ще молитва, а иска мотика. А аз ти дадох и молитва, и мотика.“ Брат Васил стана и си излезна. Върна се в Айтос и отишъл и разказал всичко на брат Куртев – как Учителят не го разбрал и как вместо да му даде метод за подвизаване, му дал превод на Отче наш на езика на мотиката. А къде е по-горен човек от мотиката. И къде е по-горен човекът от молитвата. Не пасват. Не се свързват тези две нещо според брат Васил. А брат Георги Куртев слуша и сълзи се наливат в очите му. Той гледа брата и вижда величието на Учителя и Словото Му. Вижда и как е разрешил Учителят задачата с брат Васил. Ако брат Васил бе започнал да се моли с „Отче наш“ с мотиката, брат Куртев би го приел отново и би му дал условие да се подвизава в градината с метода на Учителя – с молитва и мотика. Но той отказа. Такива случаи имаме много по наше време. Ще ги има и по ваше време. Това е един от примерите, когато Словото на Учителя можа да стане плът и кръв, и живот за душите, които са готови. А такава готова душа бе брат Георги Куртев.

Мария Тодорова
Записал: Д-р Вергилий Кръстев
1972 г. – София.

80. ИЗПИТЪТ

През времето на Школата, 1922 – 1944 година, братският живот в провинцията се разрастна и поникнаха много кръжоци в градовете. Имаш братя, които бяха добри ораци на Божиата Нива и знаеха кога и къде да посаяват Божието Семе на

Учителя в душите на българите. Най-голямо и деятелно бе братството в Айтос. Това се дължеше на брат Георги Куртев. Той беше живият и истински пример на един ученик на Учителя. В това аз се убедих впоследствие, защото за времето, за което се отнася моят разказ, аз бях изключително на Изгрева около Учителя.

Присъствам на един случай, когато една сестра беше се завърнала от една братска среща в Айтос и разказваше как са се стекли стотици братя и сестри от околните села. Тя, като се въодушеви от преживяното там, че започна най-възторжено да ръкомаха и дръпна пред Учителя едно такова похвално слово за тях, за айтослии, че на мен ми стана дори неудобно. А Учителят я изслуша внимателно и когато тя прекрати възторжената си реч, я запита съвсем тихо: „Рекох, ами тези приятели изпитани ли са?“ Тези думи свалиха сестрата на земята и тя започна да се оглежда, като че ли бе паднала с парашут от небето и едва можа да каже: „Ами как така, Учителю?“ Учителят спокойно отговори: „Ами така. Рекох, изпитани ли са?“ Сестрата се сконфузи и си замина. Аз също целунах ръка и се оттеглих. Няколко дни бях под влияние на тази случка, вероятно за да намери тя добро място в моето съзнание. Минаха години, десетилетия, и аз бях свидетел как всички тези приятели бяха изпитани, както през времето на Учителя, така и след Неговото заминаване, особено през времето на съдебния процес срещу братството 1957 – 1958 г. Всички бяха изпитани и всеки получи своята оценка от Учителя чрез живота си, който бе най-точната оценка за положения изпит. А изпитите бяха многобройни, разнообразни, а развързките най-неочаквани и драматични. А аз доживях да видя всичко това дори тридесет години след заминаването на Учителя през 1944 г.

Учителят преподава урока. Ученикът учи урока. Животът го изпитва. Оценката за положения изпит остава като жива поука за съвременниците и е живата опитност, която като скъпоценен бисер ще бъде положена в неговата душа през вековете.

Словото на Учителя бе Слово за Школата. Уроците, получени през време на Школата, бяха уроци за учениците. А ученици бяха онези, които бяха готови души, дошли да възприемат Словото на Учителя като общение с Бога. Само ученикът можеше да бъде подложен на изпит, защото той посещава Школата, учи, а животът го изпитва чрез неговите дела.

Затова аз се обръщам към вас, следващите поколения: Вие, приятели, изпитани ли сте? Минахте ли през изпит? И каква е вашата оценка?

Аз само питам. Отговорът е ваш. Не с думи, а с дела. Ученикът се подвизава в Господа само с дела, богоугодни Богу!

Мария Тодорова

Записал: Д-р Вергилий Кръстев

1974 г.

81. РЕЛИГИОЗНО И ДУХОВНО СЪЗНАНИЕ

Братският живот беше много интензивен както на Изгрева, така и в братствата по градовете. Непрекъснато идваха братя от провинцията за срещи с Учителя и правеха контакти и запознанства с нас. Те се подслоняваха по за няколко дни при нас и после си заминаваха като настойчиво ни канеха да ги посетим. Понякога се събираха братя и сестри и по групи посещаваха братствата в провинцията – тогава се пееха песни, разказваха се новини от Изгрева, всеки носеше нещо в себе си от Словото на Учителя и го предаваше на онези, които го очакваха и бяха готови да слушат. Само готовите души могат да слушат и виждат. Ние бяхме една жива верига и всеки приемаше и предаваше онова, което бе възвишено и облагородяваше както

самия него, така и другите. Така една група софиянци посети братството в Айтос с цигулка, с песни и разговори. Завърнаха се след десет дни и веднага посетиха Учителя, да разкажат какво са видели и какво са чули. Обикновено всеки, който отиваше в провинцията, се обаждаше на Учителя и смяташе за свое задължение при завръщането си оттам, отново да Го посети. Идват приятелите и разказват за преживяването и споделят с Учителя, че това са най-прилежните ученици в провинцията, което бе вярно според мен, както и за всички съвременници и очевидци по това време. Аз стоя и слушам и наблюдавам Учителя. Учителят ги погледна съвсем по обикновеному и каза: „Тези души са с религиозно съзнание.“ – „Ами как така, Учителю? Те са толкова предани, толкова сърдечни, толкова усърдни в делото!“ – казва една сестра. Учителят я поглежда строго и продължава: „Ученичеството започва с пробуждането на човешката душа в търсене контакт с Бога и живот за Бога, което е проявената Божия Любов към себе си, към ближните си, към враговете си и към Божествения Дух. А това означава пробуждането на човешкото съзнание, навлизане в свръхсъзнанието, което е път на ученика и е фаза и състояние на ученичеството. Ученикът борави и живее с космическото съзнание. А всички ония души в Айтос са с религиозно съзнание. Трябва да преминат от него в Духовното Съзнание и чак тогава да преминат в свръхсъзнанието или космическото състояние на съзнанието, което е пътят на ученика. А дотогава има дълъг път да се извърви от тези души. А всяка душа е лъч от светлината на Бога. И всяка душа е ценна за Бога.“

Този случай ме накара впоследствие да обърна по-голямо внимание на въпроса за религиозното и духовно съзнание у човека. Годици наред записвах такива случаи, онези състояния, през които всеки един от нас минаваше ежедневно през материалистичното съзнание, през религиозното съзнание в стремеж да се добере до духовното съзнание. А пътят на ученика преминава през духовното съзнание и се добира до свръхсъзнанието, където се намира школата за учениците от Бялото Братство. Защото Божественият Дух пребивава в святост и мир. А това е светът на Истината, откъдето слиза Словото на Учителя Беинса Дуно – Всемировият Учител.

Мария Тодорова

Записал: Д-р Вергилий Кръстев
1973 г.

82. ДУШИ В ПОЧИВКА

Когато се започна да се строи сградата на салона на Изгрева през 1927 г., изведнъж на поляната на Изгрева изневиделица се изсипаха 20-30 братя с бели ризи, червени пояси и черни потури и започнаха да работят без всякаква суетня – ден и нощ – бяха и зидари, и джолгери, иззидаха сградата, измазаха я, покриха я и присъстваха на съборните дни през август на 1927 г. Съборът се състоя в новопостроения салон. Учителят седеше вътре на стол пред катедра и оттам говореше своята беседа, макар че нямаше още сложени врати и прозорци на салона. Има запазени снимки от това време: Едни седят вътре, а други са изправени и слушат пред прозорците Словото на Учителя. Та онези, които построиха салона на Изгрева не бяха братята от София, а братята от айтоския край, които бе изпратил брат Георги Куртев. Това трябва да се знае много добре както от софиянци, така и от айтозлии. Защо точно така стана, че айтозлии построиха салона – никой не можа да каже. А това не беше случайно, именно те да построят салона на Изгрева. Макар че изгревяни да се правеха важни пред тях, като по-духовно издигнати, но те не можаха да си построят салона на Изгрева, а го построиха онези простите и

неуките. И затова си има причини. И именно затова разказвам този случай, защото може да подведе много хора в погрешна посока.

Случи се така, че една група от Изгрева една година посети техния събор – празник. Бяха приети сърдечно в братската градина на Айтос. Направило им е впечатление, че братята дошли с черни потури, с бели ризи и с червени пояси, а сестрите били в сукмани и бели забрадки. Като че ли всички по команда са били облечени по един и същ начин. А те, софиянци, били с градски дрехи – братята с връзки и костюми, а сестрите с бели рокли и бели шапки. Изобщо контраст по всички правила за случая, който трябва да се случи. Всичко преминало от добре, по-добре. Връща се групата и веднага при Учителя, за да му разкаже за всяко чуто и видяно нещо. Една сестра разказва подробно цялата обстановка на смирение и послушност на братята и сестрите към брат Георги Куртев. И сестрата казва: „Учителю, а ние тук, на Изгрева, колко сме различни, а там в Айтос всичките са еднакви по послушание и по облекло.“ Учителят ги изглежда и казва: „Това са души, които са в почивка.“ Всички се оглеждат. Нещо ги попарва и техният вътрешен възторг охладнява и те си излизат един след друг от стаята му, като му целуват ръка. Минаха няколко дни и ние не можехме да проумеем и разберем казаното от учителя. Един ден, както се бяхме събрали около Учителя, се водеше разговор за преражданията и една сестра попита Учителя: „Ами брат Ради кой е по прераждане?“ Всички се изсмяха. Брат Ради беше градинарят на Изгрева – човекът, който вършеше всичко от сутрин до вечер. От сутрин до вечер работеше, копаеше, движеше цялото стопанство на Изгрева, докато други се подвизаваха в Господа само с молитви, без да работят. Той беше облечен непрекъснато с един панталон, превързан с калчишна връв през пояса, с много кръпки по панталона. Имаше голяма брада и разчорлена коса. Беше неписмен и неук. Пример за човек, стоящ на най-ниското стъпало на Изгрева по своето човешко развитие. Учителят изгледа всички и каза: „Брат Ради по прераждане е българският патриарх Евтимий. Но сега е душа, която е в почивка.“ Като че ли някаква невидима ръка спря въздуха около нас и в нас. Замяхме. Тишина. Стояхме и седяхме без да мръднем, без да шавнем. Там, на 50-60 метра от нас, брат Ради копаеше с мотика в градината, а ние, духовните ученици на Школата, се занимавахме с неговото прераждане. Като разбра моята мисъл, Учителят продължи: „Когато една душа е в почивка, тя заема обикновена длъжност на земята. Нали когато отивате при извора, трябва да отидете с празно шише или стомна, за да го напълните. Ако сте с пълно шише, няма нищо да ви ползва изворът. Брат Ради е дошъл при Извора с празна стомна и тя сега се пълни, за да може да работи в бъдеще с българския народ и да му предава Учението на Бялото Братство. Той сега се пълни със Словото Божие, ако и да е неук и неписмен. Той е неук за вас, но към Божественото той е учен. Защото го приема направо, без остатък. А това означава, че ще го прояви в следващия си живот.“

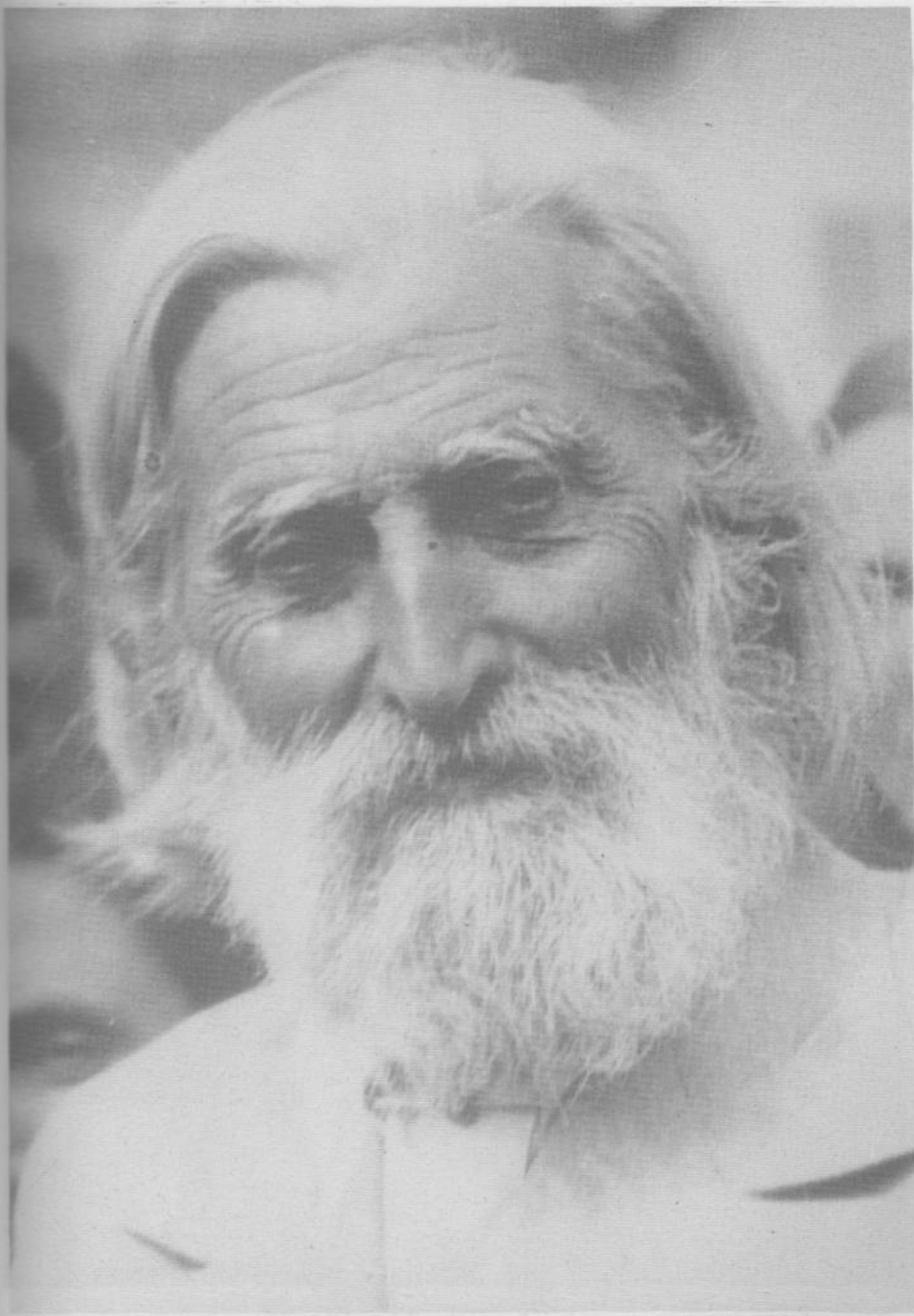
Седим ние и се оглеждаме смутено, ние, които бяхме студенти, други завършили университети. За най-голямо учудване в случая е, че имаше една сестра, която следваше българска филология и точно в този момент пишеше реферат за Търновската школа на патриарх Евтимий. Тя стана и отиде при брат Ради, взе мотика и няколко дни копа с него. Брат Ради я научи как да копае, как се седи лук и чушки и накрая получи похвала от него. Ние всички следяхме този опит. Накрая тя изнесе своя реферат за Патриарх Евтимий и получи бляскава оценка от професора си и от научния съвет на катедрата по българска филология. Така аз проумях какво означава и какво значи „души в почивка“. И винаги си запазих у мен това изказване на Учителя за братството в Айтос, като едно откровение на Духа за смисъла на човешкия живот на земята.

Затова посвещавам разказаните опитности за Айтоското братство на онези братя с белите ризи, червените пояси и черните потури, които построиха салона на Изгрева. И които бяха „души в почивка“, и които откликнаха на призива на Духа и на Словото на Учителя.

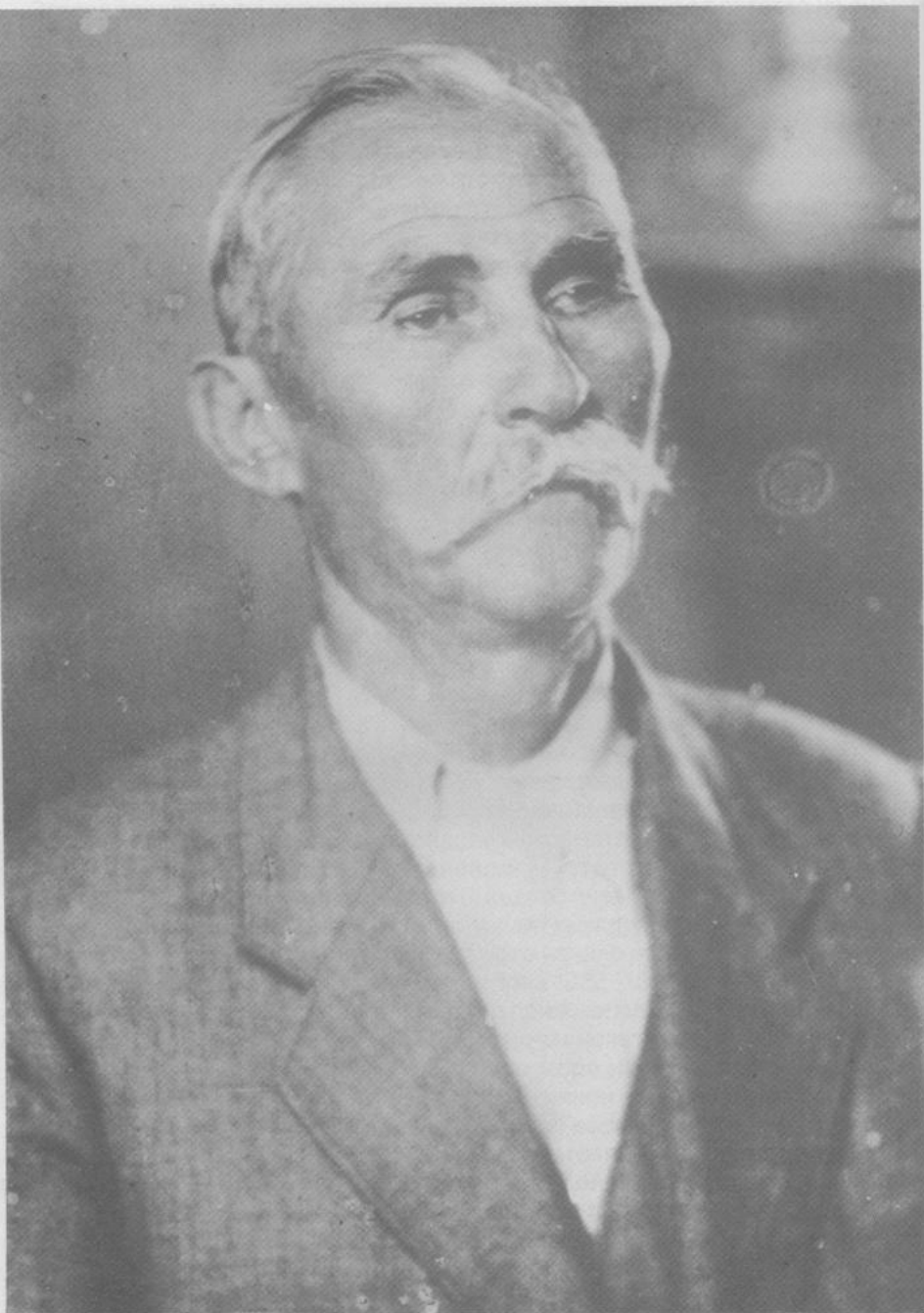
Настоящите приведени примери са за това, да покажат, че пътят на ученичеството е дълъг, път, представляващ цели човешки епохи на човешката цивилизация. А животът на братството в Айтос показва как българското съзнание в един отрязък от време и пространство се е проектирало чрез онези души, които слезнаха на земята, въплътиха се в плът, родиха се като българи, бяха онези братя и сестри от Айтос и околностите, които съставляваха живата верига и живите членове на това братство. Те бяха живата аудитория на Учителя, защото чрез тези души се даде Словото на Учителя, което Слово бе изява и проявление на Божествения дух. А опитностите им бяха живо проявление на това Слово и реализация на Божието Слово в тях, което стана кръв и плът чрез техния живот на земята. Затова Учителят казва: „Опитността на един ученик е опитност на цялата Школа.“ Пътят на един ученик от Школата е стъпало, през което трябва да премине всеки един от нас. Ние сме верига от души и долу, на земята, и горе, на Небето. Онези души, които слизат от небето, слизат под формата на верига от души и трябва да се качват отново горе на Небето като верига от души. Това става само при изпълнение Волята на Бога чрез живота на всеки един от нас от тази жива верига.

Брат Георги Куртев бе един от членовете на Синархическата верига на Бялото Братство, основана от Учителя още в първите години, в която верига са влизали само братя. Това бяха възрастните братя, които ние заварихме през 1922 година, когато се откри Школата и ние постъпихме като младежи и девойки в „Специалния Младежки Клас“ на Школата. Тази Синархическа верига работеше при строг, определен от Учителя наряд, като в строго определени дни и дати от всеки месец на годината те заставаха в строго определен час и минута и произнасяха строго определени молитви, определени от Учителя от представения им наряд. През нощта те ставаха и в строго определено време, произнасяха едни и същи молитви, разположени по строго определени градове в страната. Това бяха фарове, чрез които Синархическата Верига осветяваше мястото и чрез светлината на произнесените молитви показваха мястото, където онези души от невидимия свят трябваше да слезнат на земята и да се преродят между българския народ. Тази Синархическа верига действаше още от самото начало на първите събори и чрез тази верига нашето поколение, което дойде през 1922 – 1944 година в Школата на Учителя успя да намери мястото, където да се приземи между българския народ и да се родим като българи. Ние дължим много на членовете на тази Синархическа верига. Те бяха светещите фарове в бурното море и непозната земя, където трябваше да слезем като верига от души. Ако за някои е учудващо, че Айтоското братство бе най-многолюдно, това се дължи на брат Георги Куртев, понеже неговата молитва е била толкова силна и светлината толкова голяма, за да могат да дойдат и онези души, които са в почивка, но които трябва да дойдат, за да могат да направят общение с Божествения дух и да напълнят своите празни шишета и стомни от Извора на Словото на Учителя. Това е най-голямата заслуга на брат Георги Куртев. Амин.

Мария Тодорова
Записал: Д-р Вергилий Кръстев
1972 г.

3. Боян 1. Учителят Петър Дънов 1917 г.

2. Георги Куртев

3. Боян Боев и Георги Куртев в Скопие - 1917 г.

4. Георги Куртев, Боян Боев, Матей Станев - прав.

5. Прави ляво Боян Боев, а дясно - Георги Куртев - 1922

4. Георги Куртев, Боря Боря, Матей Станев - прад.
6. Семейството на Георги Куртев

7. Георги Куртев със семейството си

8. Бела и Георги Куртеви

9. Братска среща на връх „Бял Брат“, гр. Бургас - 29. VI. 1928

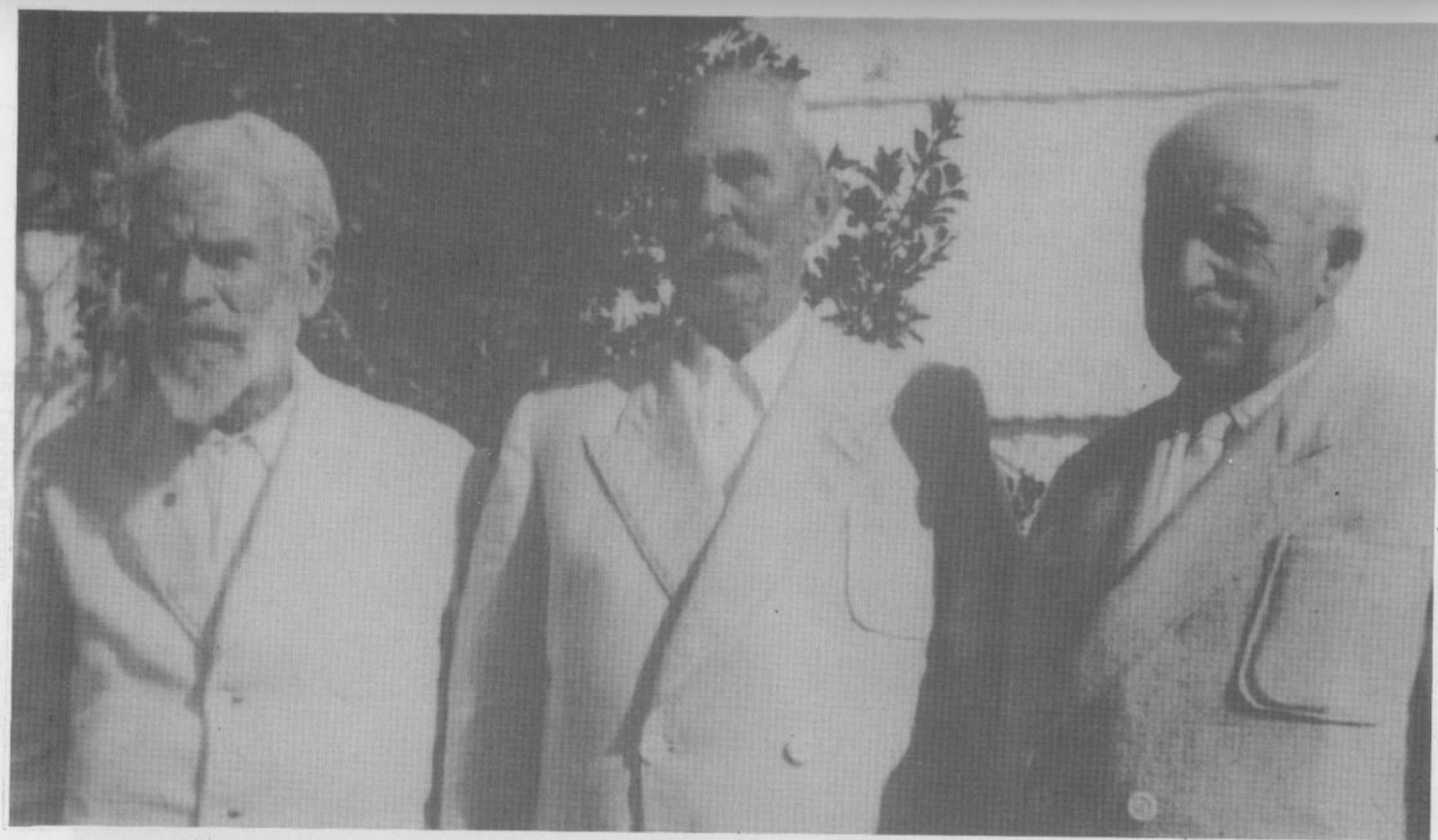
10. Георги Куртев и Минчо Сотиров - 29. VI. 1928

11. Братска среща в гр. Сливен

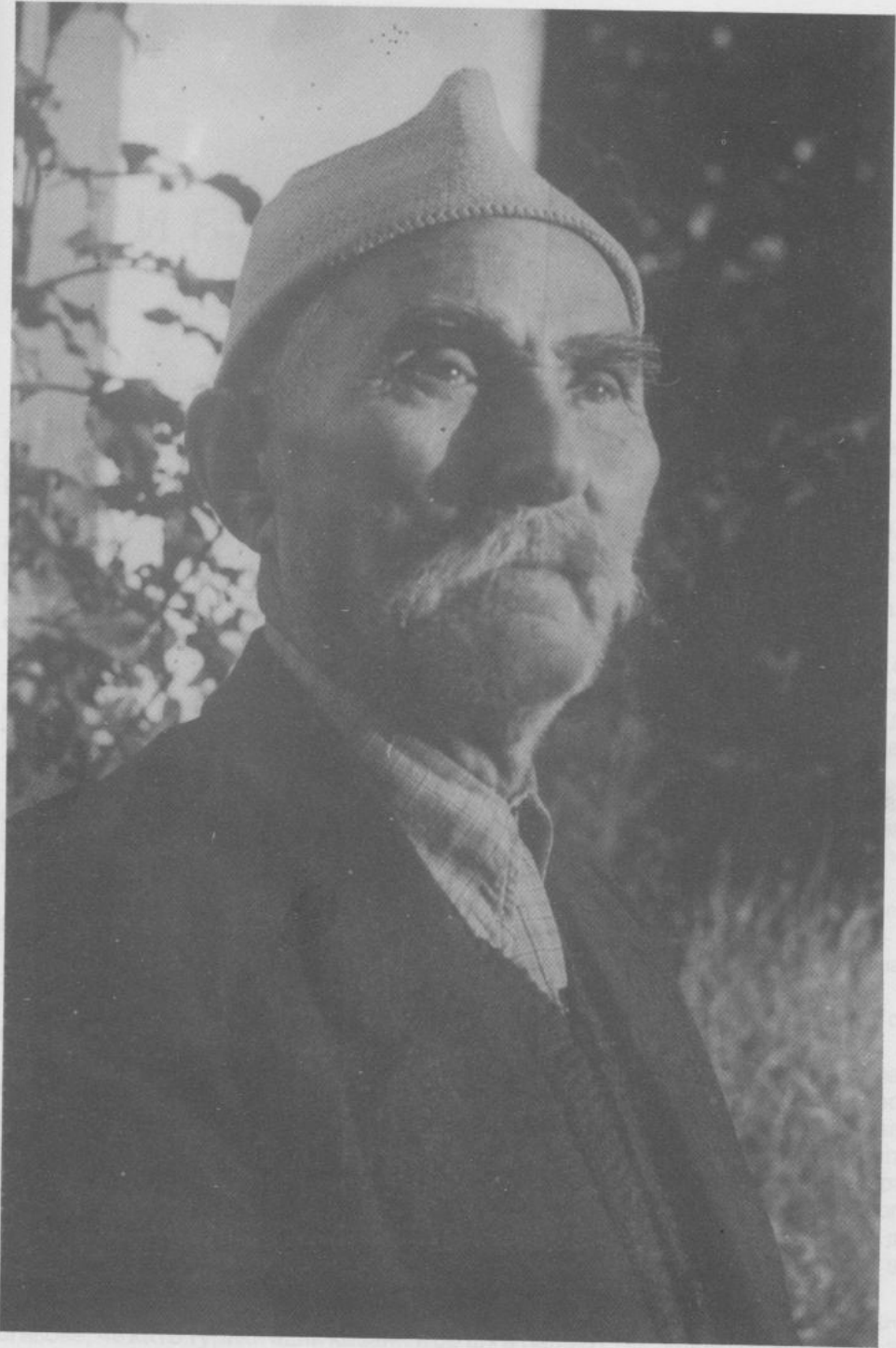
12. Михаил Стоицев, Георги Куртев, Минчо Сотиров в градината Айтос - 9. X. 1949 г.

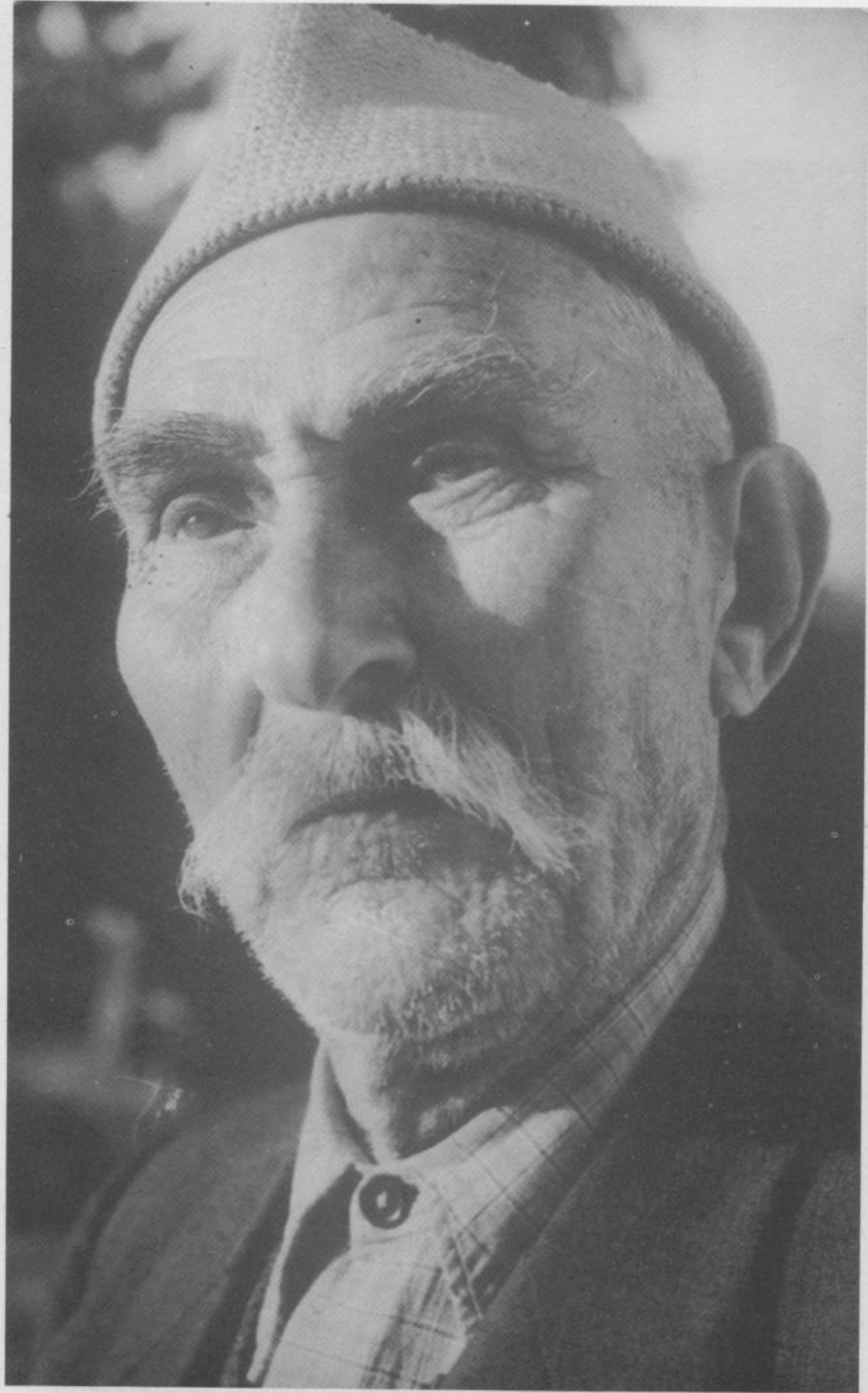
13. Михаил Стоицев, Георги Куртев, Минчо Сотиров

14. Градината Айтос - 12. VII. 1951 г.

15. Георги Куртев

16. Георги Куртев

ГЕОРГИ КУРТЕВ И БОЖИЕТО ИЗЯВЛЕНИЕ

83. БОЖИЕТО ИЗЯВЛЕНИЕ

Невидимият свят се изявява и чрез „мъртвата“ Природа. Явленията тук не са само механични. Някои от тях са изпълнени със съдържание – едно невидимо присъствие се чувства в тях. Един Разумен свят ги направлява и говори чрез тях. Който може да чете, ще разбере какво иска той да му каже.

Преди години Учителят беше на „Сините камъни“, в Сливенския балкан, с група приятели, край буйния извор Куш Бунар. Сутринта, като се миеше, Учителят посочи на запад три облачета и каза: „Днес ще имаме гости, трима души.“ И наистина, същата вечер пристигнаха от София трима възрастни братя, тръгнали инкогнито, никой да не ги знае.

Друг път, при една екскурзия ние имахме всички възможни пречки – и от транспорта, и от времето. От вечерта заваля дъжд, тежки облаци надвиснаха ниско над земята. Студено, кално, неприветливо. Някои от приятелите се отказаха да тръгнат в такова време. Беше уговорено да се тръгне в три часа сутринта, още в тъмно, за да се стигне за изгрев слънце на върха – Петров връх.

Братът Георги Куртев, който щеше да придружава Учителя, въпреки дъжда, се явява навреме. Учителят е готов, чака го, а дъждът вали из ведро. Учителят казва на братя: „Погледни на изток, не се ли вижда нещо?“ – Братът поглежда – нищо не се вижда. Учителят казва: „Почакай малко“ и влиза в стаята си.

Блясва мъния, гръм разтърсва къщата. Учителят се показва от вратата и казва: „Я погледни пак на изток.“ Братът казва: „Нищо не се вижда.“

Учителят пак влиза в стаята си. Три мънии една след друга и гръм разтърсват земята.

Учителят излиза и казва: „Я погледни пак.“ – Поглежда братът, на изток се проявява малко. Учителят казва: „Тръгваме.“

Учителят и брат Георги тръгват в дъжда, а той още вали. Те минават покрай възрастните братя, които са от Бургас, и които трябва да тръгнат с тях на Петров връх. Брат Петко Епитропов казва: „Аз в такъв дъжд не ходя!“ Но двамата тръгват нагоре по дъжда, който леко започва да намалява. По едно време настигат група сестри, които също отиват на върха. А между тях баба Иванка, възрастна сестра. „Е, Иванке, къде в туй време?“ – пита брат Георги. „На върха отиваме!“ – „Ами много дъжд.“ „Дъжд, не дъжд, отиваме! Един път ни е дошъл Учителят тук, че ние да останем и да не отидем с Него на върха!“ – и бабите не искат да чуят и знаят за дъжда. Като вървят нагоре, дъждът изведнъж спира.

А на върха дошли братя и сестри с талиги от селата. Че като наклали едни огньове, че като турили едни казани и се дига пара от тях, всичко приготвено за празника. Времето се оправя. На изток се освобождава небето от облаци. Появява се слънцето и има чуден изгрев. И наричат върха Петров връх, на името на Учителя.

ИСТОРИЯ НА БРАТСКАТА ГРАДИНА В ГР. АЙТОС

(1920 - 1984 г.)

1. ПРЕДИСЛОВИЕ

Идеята за написване на тази кратка история не е случайно хрумване на един или друг, а се породи от постоянно растящия интерес към идеите на Бялото Братство, които Учителят донесе и подари на света, за да му даде един мощен тласък към обновление. Заехме се да напишем тази кратка история, не само за да хроникираме събитията, а най-вече да помогнем на младото поколение, което търси своя път в живота. Да видят младите как са работили и побеждавали трудностите и изпитанията нашите по-старши братя, нашите ветерани. Брат Георги Куртев, един от първите ученици на Учителя, е един от тях. Той бе пожизнен ръководител на братството в гр. Айтос. Негова е идеята за създаване на братската градина.

2. НАЧАЛОТО

Създаването на братската градина е тясно свързана с живота на брат Георги Куртев, един от първите ученици на Учителя. Брат Куртев е духовно пробуден още преди запознаването си с Учителя през 1910 година. В нея година Учителят изнася сказки по френология в град Айтос. Оттогава се сформират първите групи в околните села. Тогава още е нямало печатно Слово от Учителя. В групите са четели псалмите, Евангелието, пеели църковни и духовни песни и се четели молитви на православната църква. По времето, когато се отпечатва първото Слово на Учителя, влиянието на църквата постепенно започва да отслабва. Новото Учение всяка година печелеше все нови привърженици. Интересът към Учението растеше, ето защо салонът на Братството вече беше малък да побере приятели и съмишленици. Това се чувстваше особено силно по време на някои наши празници като Петровден, Богородица и др. Грижата на ръководителя беше да намери подходящо за целта място. А това се оказа Паспалата – Петровият връх, както взеха да го именуват нашите приятели. Паспалата или Петровият връх е една височина в сред гората, намираща се на 6-7 километра в северо-западна посока от гр. Айтос. През 1920 г. Айтоското братство решило през тази година съборът по Петровден, на който да бъде поканен и Учителят, да бъде на Петровия връх. Духовните групи се умножават и растат. Беседите скоро завладяват сърцата на братята и сестрите, но Учителя те са виждали само на снимка. Копнежът да Го видят и да чуят Живото Му слово расте с всеки ден. За брат Куртев това не остава скрито. Той заминава за София и поканва Учителя в Айтос на събора. Учителят приема поканата. Уточнили се съборът да бъде във от града, на връх Паспалата на Петровден. Наближава Петровден. Писмата с покани отдавна били разпратени и получени по места. Вестта за скорошното гостуване се разнесе като мънция. Всички заживяват с мисълта за близкия събор и за срещата с Учителя.

Затова още от вечерта взели да приждат хора от по-отдалечените села на околията, както и хора от Поморийска и Карнобатска околии.

3. ПРИСТИГАНЕ НА УЧИТЕЛЯ В АЙТОС

Многоочакваният ден, 11 юли 1920 година, най-после дошъл. Любимият Учител пристигнал с влака от София, придружен от брат Петко Епитропов и бил настанен при семейството на брат Илия Габровски. Някои от братята и сестрите били разквартирувани по домовете, а други чакали в братския салон за тръгване към Паспалата. Времето за тръгване, което уговорили Учителят и брат Куртев, било 3 часа след полунощ. Пристигащи и посрещачи разговаряли с мълчаливи усмивки и радост в очите, тъй като душите им били в благоговение към Мирвия Учител.

4. БОГ НЕ Е В СЛОВО, НО В СИЛА

Неочаквано небето се заоблачило и заваял силен дъжд, продължил цялата нощ. Братският салон бил пълен с гости. Някои от тях, виждайки проливния дъжд, се били поразколебали. Няма ли да се осуети отиването до върха? В салона брат Куртев бил посрещнат от мълчаливия въпрос: „Какво ще правим?“ Дъждът се леел като из ведро. Брат Петко Епитропов почти се разколебал и запитал брат Куртев: „Георге, в таква време ходи ли се на върха?“ – „Ние тук имаме Учител, какво има да умуваме и от какво ще се страхуваме?“ – отговорил му братът домакин. А брат Нейчо Паскалев от Бургас бил настанен в съседна къща. Като слушал как плющи дъждът, заявил се с юргана през глава и съвсем се отказал от среднощния туризъм. Когато се събудил сутринта, разбрал, че всички са заминали, а времето се било изяснило. Много пъти след това изказвал съжаление за пропуснатия съборен ден.

Когато часовникът показвал 3 без пет след полунощ, брат Куртев, верен на дадената дума, бил вече до стълбите, но не бил се качил още на пруста, когато Учителят отворил вратата и попитал: „Идвате ли?“ – „Да, Учителю“, бил отговорът на брат Куртев. „Готов съм, Учителю!“ А дъждът продължавал да вали, все тъй проливен. „Виж небето на север, Георге!“ Георги излиза навън, проверява. „Цялото е обложено с облаци!“ Учителят се върнал назад в стаята си. Същият миг мълния разкъсала нощния мрак. Страшен гръм разтърсил земята и тръпки побили всичко живо. „Я виж пак“ – обадил се Учителят. Георги проверява. „Облаците се разделиха на две.“ Учителят отново влиза в стаята си. Отново гръмотевици и светкавици раздират небето. Учителят излиза и пита: „Георги, виж сега, виждат ли се звезди на север на небето?“ Отново брат Куртев проверява. „Учителю, вижда се част от небето и безброй звезди по него.“ – „Добре, тръгваме“ – казал Учителят. Дъждът продължавал да вали все тъй силно, както вечерта, но те поели пешком. Учителят си запретнал крачолите на панталона, същото направил и брат Куртев и двамата поели към върха.

5. ТРЪГВАНЕ ЗА ПАСПАЛАТА

Братята и сестрите, чакащи в салона, като видели, че Учителят и брат Куртев тръгват, и те поели пътя след тях. Място за колебание няма. Небето изпитвало вярата на учениците. Силна вяра не се смущава. Докато излязат извън града, минало половин час и ето, дъждът спрял. Било още тъмно. Двамата бродници – Учителят и брат Куртев били вече към лозята. Недалече след тях блещукали фенерите на

приятелите, които газели по калния път нагоре към върха. Пътуващите в дъжд, мрак и кал били различни по възраст, мъже, жени, деца. С приближаване на утрото небето се пояснило и дъждът минал в източна посока. Сипвала се зората. На разvideляване братята и сестрите поели стръмния нанагорен път. Мокри, кални и изморени, но ентусиазирани, те леко понасяли трудностите. Някои се хлъзгали, други падали, но вървели напред, защото трябвало да следват стъпките на своя Учител и неговия предан ученик, брат Георги Куртев. Всеки се силел да стигне по-скоро върха. Дали те много бързали или слънцето се забавило, както се казва в преданието за Исус Навин, но братята и сестрите пристигнали навреме за утринната молитва.

6. ИЗГРЕВЪТ

От всички посоки пристигат хора, тъй че върхът за няколко минути е обсаден отвсякъде. Всички пристигащи бързо си оставят настрана багажа и тихо и безшумно се нареждат на близката поляна за утринна молитва. Владее тишина. Всички са обърнати на изток и с молитвен трепет чакат изгрева на слънцето. Усещат едно мистично настроение, догадка за Новото, непознатото, което идва с раждането на деня. Пурпурна руменина залива целия хоризонт на изток. Чуват се звуците на тиха молитвена песен. Ето, настъва върховният момент и с него се подава първият слънчев лъч. Слънцето изгрява бавно, тържествено и величествено. Ражда се денят на 12 юли 1920 година. Беседата на Учителя започва спокойно, естествено и непринудено. Словото се излива от Всемировия Учител. Всички слушат със затаен дъх всяка казана и изречена от Учителя дума. А слънцето грее, лъчите се пречупват в обилната слънчева роса и правят утрото по-красиво и денят по-тържествен. Беседата завършва с обща молитва. След молитвата има достатъчно време за разговори и взаимно опознаване. Слънцето грее и топли. Под засъхналите дрехи по телата остава приятна, ободрителна влага. Постлали по още влажната земя черги и розогки и приготвили обща трапеза за сутрешна закуска. Всички били с приповдигнато състояние на духа. За пръв път посрещат изгрева на слънцето с Учителя и за пръв път чуват наживо Словото му. А това е живот вечен за човешката душа, както е живот вечен изгревът на слънцето за човеците по земята.

7. СЪБОРЕН ДЕН ИЛИ ПАНАИР НА СУЕТАТА

Разхождайки се из лагера, брат Куртев бил неприятно изненадан от присъствието на амбулантни търговци, бозаджии, бюрекчии, геврекчии, халваджии, дошли чак от града. Всеки от тях хвалел стоката си и чакал купувачи. Какво да се направи, че да се пресече веднъж завинаги пътят на тия търговци към срещите и съборите? Умът му заработил светкавично. Да им забрани, няма право. Единственото, което може да се направи – да не се купува нищо от тях и втори път те вече няма да дойдат. Отишъл той при тях, поздравил ги и им изказал съжалението си, дето са дошли от толкова далече в дъжд и кал. „Нашите хора си носят всичко и за ядене, и за пиене.“ После свикал ръководителите и им казал да предадат на хората си да не купуват нищо от търговците, които дотогава едва ли били продали нещо. До вечерта никой нищо не купил и амбулантните търговци, като видели, че стоката им не се харчи, прибрали я и поели обратно пътя за града като си думали: „Той, бай Георги право ни каза, че техните хора всичко си носят и нищо не купуват.“ Така завинаги брат Куртев отбил потока на амбулантните търговци към срещите и съборите на Бялото Братство в Айтос. Попречено било на опорочаването им.

Възможно е това обстоятелство да е породило у брат Куртев идеята за един братски имот и едно братско общежитие, отворено за жадните души за Словото на Учителя, но затворено за амбулантни търговци.

8. ПЪРВАТА И ПОСЛЕДНА БЕСЕДА НА ПАСПАЛАТА

Когато приближило време за обедната беседа, по указание на брат Куртев всички се събрали в полукръг под сянката на голяма кичеста дивачка. Учителят седял на импровизиран стол. По-възрастните братя и сестри седели, а по-младите стоели около тях. Изпели се няколко духовни песни, казали „Добрата молитва.“ Беседата почнала със стих от Библията. Върху кой стих е говорил Учителят, никой не запомнил. Едно дете заплакало и смущавало. Учителят казал майките с малките деца да се поотдалечат малко. Живото Слово на Учителя било увлекателно. Слушателите сякаш се изкачвали в един друг свят, по-възвишен и по-красив от света, в който живеем. Душите пиели жадно от нескончаемия извор на Учителското Слово. Беседата продължила около час, изслушана с внимание. Всяка нейна дума и мисъл били откровение за слушателите. След беседата всеки можел да сподели опитности с Учителя, да почерпи мъдрост от личния контакт. Сестрите сложили обяда в кръг на голямата поляна. Тогава още не били изградени навици за общо готвене, всеки сложил на трапезата каквото си носел. След обяда започнали приготовленията за път. Тези, които били дошли от най-далече, си тръгнали първи. Никога и преди, и сега, връх Паспалата не е видял толкова много хора, обединени от една идея, идея за общочовешко братство.

9. СЛИЗАНЕ ОТ ВЪРХА

При слизането от върха се спазвал известен ред. Най-първо тръгвали тия, които са дошли от най-далече, после които ще пътуват с влака и най-после айтозлии. Само след няколко часа на върха се възцарила отново тишина, мир и покой. А там долу, по пътеките, веселата глъчка се сливала с шума на каруците и с песните на приятелите. Когато по-голяма част от приятелите се оттеглили от върха, Учителят и брат Куртев тръгнали по една странична пътека към Балар-чешме. Наричали я още лозарската чешма. Вървели мълчаливо, вгълбени в себе си. Откъм върха се чували възторжените песни на останалите най-накрая ученици. От този ден преименували Паспалата на Петров връх. Този събор в Айтос остава единственият с личното участие на Учителя.

10. РАЗГОВОР ПРИ ЛОЗАРСКАТА ЧЕШМА

Слънцето клоняло към залез, когато те стигнали при лозарската чешма. „Да поспрем да си отдохнем“ – предложил Учителят. „Добре, Учителю“, съгласил се брат Куртев. Сядат и се повежда непринуден разговор между тях. Тогава брат Куртев споделил с Учителя идеята си за едно братско място, където при нужда, както днес на Петровден, ще да могат да се събират, без да бъдат обезпокоявани от никого. Да се събират и да общуват далеч от погледите на разни търговци и случайни хора. „Учителю, отдавна нося тази идея в себе си, с никого не съм я споделял, освен с Вас.“ След кратко мълчание Учителят попитал: „С каква цел ще я правите?“ – „С идеална цел, Учителю. Да имаме едно място, гдето да има една къща за приют и подслон, както за наши хора, тъй и за преходящи. Да може човек

да намери подслон при лошо време и храна за една скромна вечеря. "Като изслушал Учителят обяснението на брат Куртев, казал: „Щом е за такава цел, ще го имате.“ Почакал малко и добавил: „Помолете се и ще го имате.“ Голяма радост изпълнила душата на брат Куртев и една твърда увереност, че идеята ще се реализира и ще стане живо дело. Станали и тръгнали по същия път, сутринта кален и мъчителен, а сега сух и приятен. В него час нямало по-радостен човек от брат Куртев. Сякаш не стъпвал по земята. Не усетил как стигнали до града. Учителят веднага отпътувал за София. За брат Куртев оставали спомените от хубавия събор и надеждата за братски имот. Най-сетне неговата мечта щяла да се сбъдне. С никого не споделял за разговора. Чакал резултата.

11. ДЯЛБА И ДАРЕНИЕ

Минавали дни, седмици, месеци в търпеливо очакване. Брат Куртев бил уверен, че казаното при лозарската чешма ще се сбъдне. По това време сестра Василка Иванова от Айтос, която живеела в София на ул. „Опълченска“ 66, в дома на Петко Гумнеров, където била в услуга на Учителя, получава писмо от своя брат Божил да си дойде в Айтос, за да поделят бащиното наследство. При подялбата ѝ се паднала една нива от 25 декара, на три километра западно от града. На Василка нива не ѝ трябвало и тя решила да я подари на братството в града. Това дарение зарадвало всички приятели, но най-много се зарадвал брат Куртев, в чиито уши още звучали думите на Учителя, казани му на Балар-чешме. Брат Куртев като ръководител приел предложението. Имотът бил прехвърлен на братството.

12. ПЪРВИТЕ ДНИ НА ГРАДИНАТА

Брат Куртев събрал приятелите от града, за да обмислят какво да правят и как да стопанисват подарения им имот. Но тъй като никой не знаел състоянието му, решили най-първо да го огледат на място и след това да решат какво да правят. На другия ден било неделя и повече от 50 души, мъже и жени били на мястото. Картината била отчайваща: от години нивата била изоставена, неорана, обрасла с храсти и магарешки тръни, прокъсана от урви и чакъл, свлечен от близките височини. Земя тук там се виждала, понеже била отнесена от поройните дъждове. Като видели тази картина, някои от приятелите се поразколебали. „Братя, ето виждате състоянието на имота. Какво ще кажете, какво да правим?“ – запитал брат Куртев. Всички мъльчали. Тогава се обадил най-старият – бай Станчо Барабана. Казвали му така, защото от много години бил барабанчик в общината. „Георги, ти си фелдшер, ти знаеш да превързваш пръсти, ама тая земеделската работа не я разбираш, не я познаваш. От тази земя тука нищо не може да стане.“ – „Бай Станчо – обадил се брат Куртев – аз пък ти казвам, че ще стане отлична градина. Но ще трябва много труд. Имотът ни е подарен и от нас се иска труд и ние можем да го дадем.“ Един ден преди разговора била направена бригада за почистване камъните от изоставената и закелявяла нива. Мъжете с коли, жените с тарги, девойките с престилки, а децата с копанки събирали камъните и ги хвърляли в дерето, като по-едриите камъни, които могат да влязат в работа, трупали настрана за основа на бъдещата сграда. След като брат Куртев категорично заявил, че тук ще стане отлична градина и решението било взето от него, тогава още същия ден решили да почнат работата. Нивата трябвало да се очисти от храсти и тръне, да се освободи от поройните камъни, да се изоре с плугове. Докато плуговете орели земята, 14 здрави и силни мъже се хванали да правят изкопа от север и изток, около 300 метра. Докато слънцето клоняло към

залез, нивата била дълбоко изорана и изкопът привършен. Изкопът бил метър ширина на метър дълбочина и обгръщал нивата отгоре и от източна страна. Единадесет чифта волове с плугове пристигнали рано в понеделник. Разделили земята на единадесет парцела, за да не си пречат орачите и копачите и извозвали с коли извадените от плуговете камъни. Вечерта, на залез слънце, изораната нива се усмихвала с черния угар. Тогава и бай Станчо повярвал, че брат Куртев не само пръсти може да превързва, но е и добър организатор.

Цялата нива била преорана. Камъните извозени и изкопът завършен. Изкопът бил работа не за 20, но за 100 души. Никой не чувствал умора. Всеки искал повече работа да свърши. Сякаш зад всеки от братята имало невидими ръце, които помагали.

Хората, участвали в изкопа са: от село Тополица: Димо Джоджев, Илия Киряков, Димитър Вълчев, Георги Къса Иванов, Петър Тодоров, Ангел Тодоров, Слави Къркеанов, Димитър Иванов /Мичо/, Слав Димов; от село Горица: Михаил Вълков; от село Бата: Владимир Калудов и Димитър Вергиев; от село Изворище: Черньо Калушев, Мило и Христо Чараджийски от село Банево.

Единадесет чифта волове преорали цялата нива. Приятелите, като видяли как работата до вечерта била привършена, си отишли с укрепена вяра.

През есента на 1922 г. било посадено лозето и овощната градина, а през следващата, 1923 г. били посадени боровите. Същата година била направена колиба за пазача, защото без пазач не можело по ония години. Колиба с врата и прозорец, годна за зимуване.

13. ОСНОВИ НА СГРАДАТА

Още първата година нивата била посята с овес и от добитата реколта се турило основа на фонд „Сграда“. През същата 1921 г. доскоро пустеещата нива била засята с лозе, овощни дръвчета и борове. Насажденията й придали вид на градина. Започнали да я посещават все повече и повече братя и сестри. В летните дни често превалявал дъжд. Необходимо било да се помисли и за подслон, където да се приютяват хората. През лятото на 1922 година започнал строежът на сградата: салон, две стаи и мазе. В мазето била обзаведена първата кухня с огнище и оджакълк. Не било лесно да се строи сграда без средства. А време за отлагане нямало. Работната ръка била безплатна. Всеки ден имало помощници по двама, по трима човека. Майсторите, които са правили сградата, това са нашите братя строители – Васил Долапчиев и Слави Тодоров, които се отзовали веднага и работили всеотдайно. Всеки ден броят на работниците семенял, тъй като едни идвали, а други си отивали. Празничните дни се събирали и по 15-20 души. Работната ръка била безплатна, но все някой трябвало да се погрижи за прехраната на работниците. От селата кой каквото можел, пращал. А когато не достигне, някой е трябвало да бръкне в джоба си и да плати храната. Когато нямало кой, брат Куртев сам бръквал в своя джоб и работата продължавала. Целта била да не се прекъсва работата по строежа. Тук му е мястото да споменем за сестра Петра Георгиева Манева от Ченге, сега село Карагеоргиево, известна още като „баба Петра“. Баба Петра почти през ден е носела хляб в бохчи и баници за работниците по строежа на сградата, носела топла храна в котлета. Споменът за нея е още жив, а нейният пример е насърчителен за младите. Вечер, след работата си във фелдшерската служба, брат Куртев отивал на градината да наблюдава строежа, да види какво липсва, за да се разпорежи за следващия ден. Така продължило до завършването на строежа. Похвална е отзивчивостта на приятелите от селата: Тополица, Карагеоргиево,

Вресово, Страцин, Бата, Горица и Българово, които при различни случаи са се отзовавали на всеки повик на брат Куртев и със своя труд са отстоявали докрай.

Има едно име, което трябва да споменем. Това е брат Божил от Айтос. Още от първия ден, когато почнал строежа на сградата, той се отдал напълно в услуга на строежа. Той имал малко дюкянче в града, което му гарантирало прехраната. Но щом като се почнал строежа на сградата, той ударил ключа на дюкяна и отишъл на градината, за да се включи в работата от сутрин до вечер. Всяка сутрин давал пари за закуска на детето, а на жена си казал: „Ти ако искаш, ела с мене на градината. Хем ще ни готвиш, хем ще се храниш.“ Така продължило два месеца, без да отсъствува нито ден. Похвална ревност и преданост към Делото е образът на брат Божил от Айтос.

14. УСТРОЙСТВО НА БРАТСКАТА ГРАДИНА

През 1921 г. било посято лозето и овощната градина. Тогава била направена и колиба за бъдещия пазач на градината. Колибата била с врата и прозорец, годна и за презимуване в нея. През 1922 г. била направена сградата. Първият пазач на сградата е бил брат Васил Карагеоргиев от с. Габерово, който служел безплатно, само срещу прехраната. Казвали го „Вуйчо“. Брат Куртев е ходел седмично, а понякога и през седмицата, за да му занесе храна. Но това се оказало трудно и неудобно за през студените зимни дни и затова бил определен магазин, откъдето да пазари, като се вписват сметките в тефтерчето. Това продължило 6 месеца, но било отменено, понеже консумацията на брат Васил за лимони, зехтин и други продукти превишила разходите на едно семейство. Издръжката на брат Васил надминала възможностите на братството. Ето защо се наложило да му се определи една минимална заплата, в границите на която да се движат неговите разходи. Всеки, който идвал в градината, се опитвал да направи нещо полезно. Само брат Васил не искал да работи и все възразявал: „Я не съм дошъл тук да работя, я съм дошъл тук да се подвизавам.“ Отказал и на брат Куртев. По цял ден той се подвизавал в свирене на мандолина, пеел песни, учел есперанто и тъй той седем години свирил и пял, но мотика не хванал. Приятелите от далечните села, каквито са били Бата, Страцин и Горица, идвали да копаят, да пръскат, а той само се разхождал около тях и давал съвети. Най-после го освободили от длъжността пазач и той заминал на Изгрева в София през лятото на 1927 г. Срещнал се с Учителя и му се оплакал, че брат Куртев го изгъдил от градината и помолил Учителя да нареди на брат Куртев да го приеме отново като пазач. Учителят му казал: „И мене ме е страх от брат Куртев. Иди и ти го помоли. Ако те приеме, добре. Аз не мога да му кажа.“ – „Ама Учителю аз искам да се подвизавам!“ – „Ще работиш и ще се подвизаваш, а тъй без работа кой ще те храни?“ Брат Васил си отишъл от Изгрева. Така приключил един голям изпит за брат Куртев и за цялото братство в Айтос с едно подвизаване чрез песни.

Забележка на Редактора: Виж „Истинското подвизаване“ от Мария Тодорова.

Есента на 1927 г. на градината дошли Георги и Рада Господиновци от с. Караново, Айтоско на мястото на „Вуйчо“. Георги бил селски пастир и той малко бил скран с работата, но благодарение на това, че жена му Рада била добра и работна, нещата тръгнали по-добре. Рада била трудолюбива и гостоприемна. Знаела да посреща и изпраща братята и сестрите. Но Георги бил своенравен и непослушен. Не обръщал внимание на съветите на по-старите братя. Не слушал дори и брат Куртев, когато му казвал да свърши някоя работа. Така преминали 18 години. Ту са искали да ги освободят заради Георги, ту са се спирали, заради добрите качества

на Рада. Било голям изпит за брат Куртев и за братството. След като всички разбрали, че Георги не иска да се поправи, тогава взели решение след 18 години търпение. Накрая били освободени през 1946 година. Така завършва и вторият опит на брат Куртев и на братството.

Есента на 1946 год. Бил поканен за пазач брат Иван Колев от село Тополица. Той прекарал около година и половина, но бил болнав и като видял, че тази работа не е за него, се върнал на село. В началото на 1949 г. отново се върнали Георги и Рада, като се молили да бъдат приети отново и Георги дал големи обещания, че ще слуша и ще работи. Преди това двамата работили в местната болница – една тежка и изнурителна работа. Но ето че не минали и няколко месеца, Георги пак започнал да проявява своите лоши навици на мързел и непокорство. През м. май 1950 год. той напуснал градината и братството завинаги. И този опит се оказал несполучлив. Но с поука за останалите. През м. май, юни и юли 1950 год. братската градина останала без пазач. През това време брат Куртев бил сам на градината. Като научава това, дъщеря му Донка пристига при него. „Трудно е да живееш сам“ – казваше той. „Чети, пей, моли се, размишлявай, но всичко, което е еднообразно, омръзва. Човек има нужда от общество, от среда. Трудно е да си сам. Който никога не е бил сам, не познава тая мъка.“ Един ден вратата се хлопва и пред него застава дъщеря му Донка. Той се усмихнал, развеселил се, ободрил се и се занижали хубави пролетни и летни дни в разговори и общения с приятели. За този период брат Куртев казваше: „Много изпити съм минал през живота си и съм ги издържал. И този изпит издържам с Божия помощ и за слава Божия.“

През месец август 1952 год. на градината дойде семейството на брат Слави Тодоров от С. Габерово. Брат Слави, жена му Комня и дъщеря им Иринка. Най-после градината попадна на добро семейство. За пазачи и за работна ръка те бяха незаменими, въпреки напредналите години на брат Слави. Близо 12 години брат Куртев е живял с тях. Техният добър характер, трудолюбие и гостоприемство ги утвърдиха като хора, подходящи за това място. Иринка работи и живя до 1990 г.

15. УСТАНОВЯВАНЕ НА БРАТ КУРТЕВ НА БРАТСКАТА ГРАДИНА

Брат Георги Куртев поддържал постоянна връзка с Учителя. Всякога, когато имал да разрешава важни въпроси или се колебаел в решенията си, той се съветвал с Учителя било с лични визити или с кореспонденция. С положителност се знае, че той е поддържал постоянна вътрешна връзка с Него. При едно отиване на Изгрева през 1942 г., Учителят му загатнал, че вече е време той да се установи и да заживее на братската градина. Брат Куртев възразил, че болните в града имат нужда от него. „Болните в света никога няма да свършат“ – отвърнал Учителят. След завръщането си в Айтос, той се установява да живее на градината. По това време и жената на брат Куртев боледувала. Имал грижи и с нея. Но когато на 4 февруари 1944 г. тя си заминала, вече нямало причина, която да го задържи в града и той окончателно се установил на градината. Ние не знаем от какви съображения се е водил Учителят, за да го насочи към установяване на градината. Вероятно защото това оттегляне от професията трябвало да му спести време и сили, които той да отдаде изключително за делото. Вероятно тишината и спокойствието на градината трябвало да поднови силите му, за да има възможност да се отдаде напълно на разположение на приятелите. Вероятно неговото лично присъствие на градината и неговата духовна работа е трябвало да създаде подходяща аура и да превърне братската градина в духовен оазис. Така и става. Най-сетне тя добива истинското

си предназначение, за което е била създадена. По всяко време брат Куртев е бил на разположение. Често съм срещал хора обременени, отчаяни, сломенни, които след срещата си с него се връщат обнадеждени и обновени. Така градината се превърна в един духовен център. Тя се посещаваше от всички наши приятели. Там те намираха тишина и спокойствие от една страна, а активен духовен живот – от друга. Малцина са ония, които знаят как е работил брат Куртев с всяка отделна душа, за да се пробуди, за да укрепне и да поеме пътя към нов, светъл и красив живот.

16. РАЗШИРЯВАНЕ НА СГРАДАТА НА БРАТСКАТА ГРАДИНА

През 1930 година построили обора. В него подслонявали добитъка, от който често имали нужда. През 1948 г. била направена вместо мост, улама – вдлъбната каменна настилка за сухото дърво, което минавало пред сградата. Така се разрешил веднъж завинаги въпросът за мост на дървото. През 1932 г. били пристроени стая и кухня за семейството пазачи. През 1952 г. била направена галашитена обвивка на трапезарията и помещението придобило приветлив вид. През 1967 г. ремонтирали покрива на сградата и поправили стълбището, а салончето до стълбището превърнали в стая.

Тук ще ви разкажа една интересна случка по времето на поправката на покрива. Годината 1967 била сушава. Ето защо на братската градина през цялото лято се изпълнявала специална служба за дъжд, в която участвала група от 10 души. Сутрин, обед и вечер, в определен час се събирали, пеели специално подбрани духовни песни, правели молитви и казвали формули, после плискали вода на високо, за да привлечат дъждовните облаци. След десет дни съставът на групата се сменял. Това продължило през цялото лято. Една привечер, когато сградата била разпокрита, за да се поправи покрива, завалило. Присъстващите се смутили, не знаели какво да правят. Тогава един брат, участник в специалната служба за дъжд, без тревога казал: „Братя и сестри, ние тук цяло лято се молим за дъжд и ето, дъждът дойде. Но тъй като цялата сграда е разкрита, ако дъждът се усили, ще падне цялата мазилка от тавана, ще се намократ картините по стените, а освен това няма и къде да нощуваме. Ето защо, да се изправим за молитва и да поискаме да се отложи дъждът за 24 часа, за да можем утре да сложим покрива.“ Всички се изправили в сърдечна молитва. Молбата им била чута: Дъждовните облаци, които идвали откъм река Тополница, се разделили на два ръкава, като единият поел на юг и минал през село Пирня, а другият поел по посока на север и минал по билото на връх Караманица. Градината била заобиколена и отмината от дъждовните облаци, в Айтос те пак се слели в едно и се излили в пороен дъжд. През градината минала само една мека роса, която измила наседналия прах по тавана. На следния ден, току що бил завършен покривът и завалил пороен дъжд. И работата била вече свършена, и земята пиела щедро животворната влага. Такъв подобен случай има през времето на Търновските събори през 1922 г., когато е бил пререждан покривът на вилата на лозето. Покривът бил разкрит, надошли дъждовни облаци и Учителят с формула спира дъжда за два часа, докато се покрие покривът, след което облаци те връщат и завалил пороен дъжд от няколко часа. Брат Куртев е споделял с помладите, че всякога, когато човек искрено и безкористно се помоли, не е било Бог да не чуе молбата му. Горният случай напълно потвърждава това.

През 1972 г. бива направен водопроводът и прокарано електричество – неща необходими и желани. По това време била съградена и чешмата.

През 1984 г. е разширен братският салон в западна посока, а под пристройката е направена стая за гости. Подобренията следвали едно след друго. Външният вид на градината се променял бързо. Дори можело да се каже, че вече няма и помен от първоначалната постройка. Всичко било обновено. Животът продължавал. Едни поколения идвали, а други си заминавали, но идеята за братския живот, за братско обществено, и за братско общуване останало дълбоко в душите на Айтоското братство. Мечтата на брат Георги Куртев се осъществила. Ние и днес я виждаме като реалност.

17. КАКВА Е ЗАДАЧАТА НА БРАТСКАТА ГРАДИНА?

Да припомним и поддържа традициите на Бялото братство.

Всички хора са деца на едно велико, разумно начало. Те са братя и сестри.

Да съдействува за прекратяване на всякакви взаимни вражди.

Да ни привикне към колективен труд и към колективен живот.

Да ни привикне към безкористно служене.

Да култивира толерантност и братска любов.

Да се правят обяди и вечери, които ще помогнат за по-пълно взаимно опознаване.

Да се правят братски събори веднъж в годината, на които стават срещи между жителите на небето и земята.

Да се посреща слънцето, което не е само един външен акт, а е придружено с едно вътрешно разположение на душата, за приемане силите и енергиите, които то изпраща.

Съборният ден за събора на братството в Айтос, е Петровден. На този ден 1920 г. Учителят за пръв път посещава Айтос. На този ден е осъществен първия събор на братството. На този ден Учителят е дал съгласието си за реализиране на идеята на брат Георги Куртев за построяването на братската градина на град Айтос.

Този ден – Петровден, рожденият ден на Учителя, по стар стил, е денят на нашия духовен събор. На него присъстваме и тялом, и духом, заедно с всички заминали приятели от основаването на Школата досега. На него ние търсим общение с всички бели братя по земята и белите братя от невидимото Бяло Братство.

АМИН.

Написано 1962 г., Бургас.

Допълнено 1990 г.

АЙТОС – БРАТСКАТА ГРАДИНА

12 ЮЛИ, ПЕТРОВДЕН, 1968 г.

1. ДЕНЯТ НА УЧИТЕЛЯ

*А когато дойде Онзи, Духът на Истината,
Той ще ви научи на всичко.
Христос*

Там, където е Божественото, там е животът, там е бъдещето.
Там, където е успехът, там е разцъфтяването, издигането, величието; там е истинската култура, истинското изкуство, истинската наука; там е разрешението на всички трудни задачи; там е триумфът на Доброто, на Истината, на Любовта!

Там, където е Божественото!

Нека то бъде като „синапово семе“!

Нека то бъде едва забележимо, незабележимо, несъществуващо, „нереално“ за тези, погледа на които е впит в материалното, във временното, външното.

Нека то бъде отхвърлено, отречено, осмяно от човешката суета, от човешкото ограничение и късогледство ...

Нему принадлежи бъдещето.

Защото то носи лек за всички рани, хляб за всички гладни, свобода за всички поробени.

Защото то носи безграничната Светлина, която озарява човека и му сочи истинския път в живота.

Защото то носи всички блага – материални и духовни.

То носи великата Красота, великата Сила, великия Живот ...

То, Божественото, е Великият Извор, който единствен може да утоли жаждата на човешката душа за разумен, хармоничен живот, за истинско знание, за полет към висините на живота.

По неизповедимите, непонятни, недостъпни за човешкия ум пътища, на Провидението, на Бога, днес, в предверието на новата Ера за човечеството, Божественото озари първом България.

Великият Учител, Пратеникът на Бога, на Христа – Духът на Истината, за Когото говори Христос, дойде на земята и дойде именно в България.

И Той донесе тази Светлина, това Знание, това Богатство, от които ще черпят сила и живот хилядилетията на бъдещето; от които човешката душа вечно ще черпи, без да може някога да ги изчерпи.

Защото Учителят донесе именно Божественото – безграничното, неизчерпаемото, безсмъртното.

Учителят донесе Божествената Светлина, Божественото разрешение на всички въпроси, Божествения Мир, Божествената Любов, Божествената Истина...
Изворът на Божественото избликна в България и от тук ще залее цялата земя.

„Камъкът, който зидарите отхвърлиха, той стана глава на ъгла.“
„От Господа стана това, и чудно е в нашите очи ...“

2. БРАТСКАТА ГРАДИНА, 14 ЈУЛИ 1968

Днес, в неделния ден, ще се празнува тук деня на Учителя,
за да могат повече братя и сестри да дойдат на празника.
Още от предния ден, събота, обширната Братска градина е изпълнена
с хора, братя и сестри, дошли от околността на Айтос
и от други, по-далечни градове и села.

Колко светлина в очите на братята и сестрите!
Колко топлина в техните сърца!
Каква чиста, небесна, Божествена радост изпълва всички!
Ето, събрани сме отново тук всички заедно.
Като огромен кошер е днес Братската градина, като малки пчелици
са братята и сестрите, всяка от които носи събрания от нея мед ...
Това е Любовта, това е Братството, това е единството,
това е Светлината, донесена от Учителя.
Това е Божественото, което ни свързва, което ни е довело тука,
да приобщим душите си, да ги слеем в могъщ полет към висините,
да ги слеем в неземна, небесна, Божествена песен!

Прозвучава, подета от стотици гласове, „Братство, единство ...“
Следват други песни, изпълнявани също така от многогласния хор.
Какво по-хубаво от тия песни, в които най-ясно чувстваме
нашето единство?
По-велика, по-могъща, по-свята песен от тази на братското единение
и братската Любов няма!
Нищо земно не може да се сравни с Божественото, което се излива
от тези песни, дадени ни от Учителя!
Пеят душите, пеят сърцата, пее цялото ни същество.
Музика, каквата няма никъде другаде по света.
Песен, която те свързва с Небесата.
Песен, която те издига до подножието на Божия Престол ...

Срещат се мнозина, които отдавна не са се видели.
Възобновяват се стари връзки. Свързват се нови.
Нови? – Всички ний тук сме свързани от хилядолетия.
Всички ний сме свързани във Вечността.
Всички ний сме едно Ято, което придружава Учителя,
което изпълнява волята на Бога!
Песни, песни, песни! ...
Сърдечни поздравления, прегръдки, братски и сестрински целувки!
В неделя, 5 часа сутринта, всички са на крак.
Изпълнява се предвиденият за празника молитвен наряд.

Стотици уста пеят песента „На Учителя“.
И Той е тук, при нас.
Той ни обгръща в своята Любов, озарява ни със своята Светлина,
дава ни своето благословение.
В Бога, в Учителя, в Христа, ний всички сме едно.
Тук е брат Георги Куртев, Пеню Киров, Д-р Миркович.
Тук са Тодор Стоименов, Боян Боев, Георги Радев...
Тук са всички, всички!
Под крилото на Учителя, с благословията на Бога!
Тук са светлите Ангели, великите възвишени Същества,
които ни ръководят в живота
Отворете очите си! Тук са всички!
Няма „този“ и „онзи“ свят. В Божественото всичко е едно.
Няма раздяла, няма загубване, няма смърт.
Има вечно единство, вечна радост в Бога, вечен живот ...

През всичкото време, докато трае нарядът, едно гълъбче,
кацнало високо на борова клонка, мълчаливо присъства.
От околните дървета гугутките тихо пригласят на наряда.
Това е Храм, истински, неосквернен от никого и от нищо Храм,
вред природата ...

3. ПАНЕВРИТМИЯТА

След обикновените всекидневни гимнастически упражнения,
дадени от Учителя, започва Паневритмията.
Над 400 души, братя и сестри се нареждат двама по двама в голям кръг, опасващ
цялата свободна, необработена част на Братската градина.
От инструментите на десетина музиканти се разнасят звуците
на първото упражнение „Пробуждане“ ...
И огромният кръг се раздвижда с хармонични стъпки и движения на ръцете.
Нима това е само движение на телата?
Не! То е летене на душата в просторите на неземното.

Каквото да се каже за Паневритмията, както и да се обяснява и описва, каквито
думи, изрази, сравнения да се употребят, всичко ще бъде
недостатъчно, незадоволително, непълно.
Не се описва с думи, на човешки език, неописуемото.
Не може да се сравни с нищо земно небесното, несравнимото.
Не може да се определи, да се изрази Божественото.
Какво струва всяко човешко, всяко земно изкуство пред това,
което Учителят е снел от Небесата, което Той е подарил нам –
на братята и сестрите, на българския народ, на цялото човечество? Идва денят,
когато очите на хората ще се отворят, умовете им ще се
пробудят, съзнанието им ще просветне и те ще видят и разберат
какво несравнимо, неземно, Божествено Съкровище ни е донесъл
и завещал Учителят – Съкровище, способно да превъзпита,
да прероди народа ни, поколенията, човечеството,
когато неговите могъщи сили се сложат в действие.
Паневритмията е Божествен синтез на всички възвишени изкуства.
Тя е най-високото, съвършено постижение, в което етика и естетика,

хигиена и духовен растеж се сливат в едно...

Тя е това, което човечеството несъзнателно търси, към което се стреми, от което преди всичко друго се нуждае, макар все още да не знае къде ще го намери.

Защото, ще повторим: Това е Небето, слязло на земята.

Музиката и хореографията на паневритмията, това е изкуството на Ангелите.

4. ПОЗДРАВЛЕНИЯТА

Завършени са упражненията на Паневритмията, Пентаграма и Слънчеви лъчи.

Последните звуци на Божествената музика бавно замират.

Отново живият кръг на братята и сестрите опасва цялата градина.

Започват поздравленията.

Това е гениално хрумване, гениална идея, съдържаща в себе си, в своето реализиране неизчерпаем източник на сила и живот, на обновяване, на ободряване, на правилна обмяна; съдържаща в себе си великата реалност на единството, свещен символ, свещен израз на неразкъсваемата верига на Братството...

Раздвижва се кръгът. Свързва се началото с края.

Това е вечното движение, това е животът във Вечността.

Всеки един брат, всяка една сестра, следвайки непрестанно движещото се начало на кръга, ще мине по целия кръг и със сърдечно ръкуване, със свещения поздрав на уста: „Няма Любов като Божията Любов!“, приемайки отговора: „Само Божията Любов е Любов!“, с радостна усмивка на лице ще поздрави един по един всички останали братя и сестри.

Това е постижението на идеала, приело физически образ.

Това е пълнотата на единството.

То е символичният израз на Божественото единство на живота – връзката, свещената връзка на всеки един с всички.

Живият, взаимнообменящ се кръг, е живият символ на това, към което човечеството съзнателно или несъзнателно се стреми.

Той е това, за постигането на което всяка будна човешка душа копнее.

Той е свещеният, върховния идеал, даден на човечеството от Бога:

Ще влезеш във връзка с всяка душа, ще дадеш от Любовта си на всяка душа, ще се прелееш във всяка душа, без никакво изключение, и ще получиш частица от Любовта на всяка душа, ще получиш частица от нейния живот, от нейната сила, вдъхновение, своеобразие.

Това е най-великото, към което ний всички, цялото човечество, целият безграничен живот на милиардите светове, всички същества, съзнателно или несъзнателно се стремим.

Защото това е върховната задача, поставена ни от Бога.

Това е Любовта – истинската любов, Божествената Любов!

Да се свържеш с всички! На всички да дадеш, от всички да получиш!

Това е безкрайното богатство! Това е върховното постижение!

Това е животът в Бога!

Ти си във всичко, и всичко е в теб!

Велик е Символът, велико е съдържанието, велика е Божествената реалност, съдържаща се в живата движеща се верига на взаимнопоздравляващите се братя и сестри. Ето, туй е нашият идеал, туй е, към което се стремим, туй е, което Бог изисква от нас, от всички хора: връзка с всички, любов към всички, единство на всички. Силата на скачените батерии, на скачените, свързани помежду си източници на живот, нараства стократно, хилядократно. Кои земни задачи могат да бъдат неразрешими, да останат неразрешени за тази върховна Божествена Сила?

За човечеството, което днес все още е потънало в хаоса на ужасяващи противоречия, кризи, конфликти, има само един път за изход: Това е Божествената Светлина на великото Знание. Това е Божествената Любов, която обгръща и стопля всичко. Това е Божественото Единение, което хармонизира всичко. Учителят ни донесе тази Божествена Светлина, тази Божествена Любов, това Божествено Единение!

Всички да тръгнем по Неговите стъпки, като забравим, отхвърлим, изоставим всичко дребнаво, всичко ограничено, човешко, всичко несъвършено, лично, което ни отделя един от друг, което е спънка за действието на великия Закон за Единството, което ни отделя от Учителя, от Христа, от Бога!

Ако София е градът на мъдростта – на Божествената Мъдрост, то Айтос е свещеният град на Любовта – на Божествената Любов! Нито Мъдрост без Любов, нито Любов без Мъдрост! Да обединим Любовта и Мъдростта, за да заживеем в Бога! Да заживеем истински в Учението на Учителя.

За да можем с чисто сърце да кажем:
– Ето, Господи, ето Учителю, ето, Христе:
Слагаме пред нозете Ти всичко дребнаво, всичко несъвършено, всичко ограничено, отрицателно, което ни отделя и противопоставя един на друг.
– При Тебе идваме, Господи, дето всичко е Едно!

12 юли 1968 г., Петровден
Айтос

ГЕОРГИ СЪБЕВ

ИСТОРИЯ

НА

ЧЕШМАТА - ПАМЕТНИК

В

СЕЛО ТОПОЛИЦА

ИСТОРИЯ НА ЧЕШМАТА – ПАМЕТНИК СЕЛО ТОПОЛИЦА

1. СЕЛО ТОПОЛИЦА – КАВАК МАХЛЕ

Случили се да пътувате от град Айтос за Тополица, вие непременно ще минете по долината на неголямата айтоска река. Пътят за село Тополица ще ви преведе покрай най-източните разклонения на Стара планина. Айтоската река, макар и малка, пресича пътя за разклоняване на юг и затова те продължават безпрепятствено на изток, докато стигнат морето при нос Емине. Красива е айтоската долина. Това е забелязал всеки, който за първи път пътува по този край. Няколкото малки и големи склонове правят пейзажа по-разнообразен.

Ако преди тридесет или четиридесет години пътувахте по пътя Айтос – Тополица, вие щяхте да минете по кален междуселски път и след около два часа бихте стигнали малкото подбалканско село Кавак-махле, сега прекрасно курортно село Тополица.

Преди да влезете в Тополица, вие ще минете покрай голям, вековен дъб, който ви предлага дебела прохладна сянка, където може да си отпочинете, ако се случи да пътувате през горещ летен ден. Спрете ли се под сянката на стария дъб, вслушайте се в тихия шепот на неговите листа, и ако разбирате езика им, ще чуете неговата интересна история, свързана с това място и с извора, който извира от самите му корени. Старият дъб ще ви разкаже на свой език за ония отдавна минали времена, когато тук е било вековна гора, из дебрите на която са се разхождали диви свине и глигани на цели стада, както и всякакъв друг дивеч.

2. ПЪРВИТЕ ЗАСЕЛНИЦИ

Преданието разказва, че по този черен междуселски път, когато още не е имало ни помен от шосе, преди около два века, оттук минали пътници-въглищари, които се отбили при стария дъб да си отпочинат, както и да се освежат от студената изворна вода. Харесало им това място и решили да се заселят в близката околност, където множество извори изливали своите бистри и обилни води. Така се турило начало на сегашното село Тополица от поселници-въглищари. Въглищарството за много десетилетия си оставало главен поминък на населението, което постепенно преминало към скотовъдство и земеделие. По-късно, когато населението се увеличило, почнало се по-масово изсичане на гората наоколо, за да се набавя дървен материал за къщи на новите и стари поселници. Тогава само дъбът при извора останал сам, за да ни напомня днес за ония времена.

3. КАЙНАКЪТ ПОД СТАРИЯ ДЪБ

Нашата задача е не да пишем история на село Тополица, а ще говорим за извора Кайнака, както го наричали първите поселници. Ето защо ние наново ще се върнем към някогашния извор, който по-късно се е превърнал в прекрасна чешма, предмет на нашето описание.

Пътниче, ако пътуването ви се случи през пролетта или лятото, радвайте се, защото пътуването тогава по този път е леко и приятно. Но случи ли ви се да пътувате през дъждовна есен или калната зима, по-добре отложете пътуването си. Ако ли сте с превозно средство и благополучно стигнете до стария дъб, вие трудно бихте продължили по-нататък, защото пътят минава под извора, където е тресавище и не се знае дали бихте могли да измъкнете оттам кола или добитък. Тресавището при Кайнака било бедствие за цялото село в продължение на много години, но въпреки това никой не вземал грижата да направи нещо за общо добро. Всеки оставял друг да почне, да не е той. Зер, защо ще си губи времето да прави път за хората, нека да го направят други. Така минали много години, докато в това село след Балканската и Европейската война било посято семето на Новото учение, учението на Бялото Братство. Когато съмишлениците на тези идеи значително се увеличили, тогава няколко братя от по-старите се събрали да обменят мисли относно това бедствие при Кайнака. Приятелите, които първи обсъдили този въпрос, били следните: Димо Иван Джожев, Илия Кирияков, Димитър Вълчев, Димитър Джибирев, Димитър Къркеланов и др. Това е било в началото на 1929 г., когато при обсъждането на въпроса за Кайнака на някой от тях хрумнала идеята този извор да се превърне на чешма. Но за реализирането на такава идея били нужни много средства, с каквито те не разполагали, ето защо решили да отнесат въпроса до брат Георги Куртев, бай Георги, както по този край го назовавали. Поканили го и той дошъл, споделили с него идеята си и решили да отидат на самото място и там да преценят какво може да се направи. Бай Георги не само възприел идеята, той я намерил за прекрасна, но преди да се взема каквото и да било решение, трябвало да се допита до Учителя. Той писал писмо на Учителя и получил отговор, в който Учителят ги насочвал към брат А. Лулчев, който да отиде на мястото, за да открие дълбочината на главния извор с помощта на лескова пръчка. Брат Лулчев пристигнал в Тополица, заедно с брат Куртев. Събрали се братята и отишли на самото място, където брат Лулчев направил необходимите проучвания, открил посоката на подземното течение и ги насочил къде трябва да копаят. Братята били готови и веднага десет чифта здрави ръце почнали да копаят с кирки и лопати и тъй работата почнала.

На 10 август се турило начало на работата по направата на чешмата. Било през 1929 година, която година валили по-малко дъждове, а това благоприятствало за работа на мочурливи места. По указанията на брат Лулчев бил поканен и брат Бертоли, който да изработи мозаечната работа, на която покана той веднага се отзовал със своята работна група. В групата на брат Бертоли работел тогава и брат Борис Николов. Брат Борис и Бертоли дали идеята за формата и вида на бъдещата чешма. Тогава било обмислено и решено каква точно трябва да бъде чешмата, за да бъде един жив паметник и проповедник на идеите на Новото учение, идеи, облечени в символи. Веществен израз на тия символи са астрологическите знаци, които красят чешмата и карат посетителя да се замисли. Тези астрологични знаци да бъдат едно загатване, една мъчалива проповед на ония велики идеи, които идват да се вплотят в света, идеи, които идват да обновят и осмислят живота, да го направят красив и желан.

4. ОРГАНИЗАЦИЯ НА РАБОТА ПО СТРОЕЖА НА ЧЕШМАТА

Брат Борис Николов от своя страна поканил свой приятел – скулптора Колчаков от Княжево, син на наша сестра, който на място изработил и монтирал зодиакалните знаци. Когато пристигнал брат Борис, заедно с групата, тогава ентузиазмът и вярата, че чешмата ще стане, се увеличили десетократно. Така се случило, че брат Борис, без сам да иска, застанал в центъра на строителните работи, не само защото ги познавал добре, но и заради това, че всякога, когато имало да се върши някоя по-тежка работа, той винаги заставал начело на тая работа, без да си счита труда или да смята, че той, като квалифициран работник, не е за обща работа. Той твърде често помагал при разтоварване на торби с цимент, което се смята за една от тежките работи. За брат Борис селяните казвали, че е с херкулесова сила, понеже разтоварвал по две торби наведнъж.

Работата по направата на чешмата тръгнала добре, защото винаги имало достатъчно работна ръка и материали. Видим разпоредител нямало, но всички се съветвали какво е най-належащо и се правело всичко възможно да не се загуби нито ден, нито час, като не се допуска работата да спре. Приятелите от Тополица не спели, защото сън не ги хващало. Всеки от тях бил загрижен за работата на чешмата, която смятал като своя работа, като своя задача, за която всеки мълком бил поел обезателство. Приятелите от Тополица били в мълчаливо съревнование помежду си кой повече надници да даде в труд или кой повече камъни да подари и когато техните резерви свършили, купували от съседите или се задължавали да им ги върнат, когато чешмата бъде привършена. Тогава думата „съревнование“ не била популярна както днес, но съревнование пък е имало между нашите приятели. Ако едни превозвали камъни, други носели пясък, трети куфражни материали, а четвърти отивали в Айтос или Бургас за цимент. С една дума винаги навреме е било набавяно всичко необходимо, като се пресмятало какво ще потръбва в близките дни. Та ако въпреки всичко се допуснело нещо да липсва или да не достига, тогава някой от най-ревностните и готови за жертва бръквал в джоба си и пак всичко тръгвало като по часовник, без засечка, без да се допусне забавяне на работата нито за час.

Нямало е отделно лице, което да се грижи за своевременно набавяне на материали, но работата пак вървяла тъй, като трябвало, защото всеки се вслушвал в гласа на по-компетентния. Брат Куртев, въпреки че бил на работа в Айтос, и той отблизо следял хода на работата. Интересувал се от техните нужди и възможности, като и той помагал с каквото е можел. От всичко се виждало, че взаимното допитване и разбирателство са били на безупречна висота.

Всяка къща, всеки дом, всяко семейство от нашите приятели се старали да дадат повече работна ръка или да направят материални жертви, като никой не считал, че много е дал, след като имало нужда още нещо да се направи, още да се даде за общото дело. Братството в Тополица издържало един от своите изпити с отличие.

Вече пет-шест дни, откак край Кайнака кипи живот. Там хора, коли и добитък са в неспирна работа. В селото вече всички знаят, че „набожните“ – тук така наричат нашите приятели – правят чешма, голяма чешма. И млади, и стари идвали да видят какво става тук, на мястото, дето често добитъци са затъвали, откъдето са бивали изваждани с големи мъки. Младите интуитивно долавяли, че тук се прави нещо незапомнено небивало и, ето защо те се връщали по домовете си с таен копнеж в сърцето си щото чешмата да стане колкото може по-скоро. Ето място, където ще могат да излизат на разходка вечер, след работа или в празник. Тази мисъл ги

вдъхновявала и ги карала да изпълнят с готовност всяка работа, която ще помогне чешмата да стане по-скоро. Във всяка къща, във всеки дюкян или кръчма все за чешмата се говорело. Не се минавало ден, през който да не идват на чешмата мъже, жени, младежи, дори деца, които да предлагат услугите си, труда си. Нашите приятели вежливо ги отклонявали, като им казвали, че имат достатъчно работна ръка. „Да, знаем, че имате, но и ние искаме да помогнем“ – казвали те.

За работници на чешмата не са приемали външни хора, защото те често избухват и псуват, а нашите приятели били поели обезателство да направят чешмата без нито една лоша дума. За да се изпълни такова обезателство било нужно да се вземат предохранителни мерки. И наистина братята от Тополица изпълнили с успех поетото обезателство. Външните хора, като не били приемани да работят на чешмата, взели да носят хляб, ядене и други, но тъй като приятелите и това вежливо отклонявали, те взели да носят всичко нощем или рано сутрин, преди още да са дошли работниците. Често работниците, като отидели на чешмата, заварвали чувал с хлябове, бакър с кисело мляко или чувал с дини, зарзават и др., предназначени за храна на работниците. Това го правили ония селяни, които искали да участват в това благородно дело – направата на тази чешма.

5. ПРОМЯНА НА ОБЩЕСТВЕННОТО МНЕНИЕ

Когато приятелите от Тополица почнали работата по направа на чешмата, на никого и през ум не минавала мисълта, че това дело няма да успее, никакво съмнение в това, че чешмата ще бъде завършена. Но това не било така за другите хора от селото. Някои от светските хора все още мислели, че „набожните“ напразно си хабят труда и харчат средства, че на това тресавище нищо не може да стане. Не са били един и двама, които мислели така, които имали отрицателно отношение към възможността, че чешмата ще може да стане. Един от тях хора е бил Тодор Карапачов, един от първенците на селото. Но само след няколко дни, откато почнала работата на чешмата, след като видял реда и организацията на работата и той се убедил, че работата ще излезе на добър край и коренно променил отрицателното си отношение. Той се убедил, че „набожните“ не се шегуват и за да не се изложи пред селяните, веднага предложил своя чифт волове, заедно с колата на разположение, в услуга на чешмата. Тъй капитулирал и последният противник.

Чешмата станала причина да се разгори мълчаливо съревнование не само между нашите хора от селото, но и между външните. Не били малко случаите, когато в разговор на улицата един през друг селяните се надпреварвали да кажат кой с какво е помогнал за чешмата. Само нашите хора мълчали и търпеливо очаквали близкия завършек на това прекрасно дело. Всички братски семейства се самозадължавали да поемат прехраната на десет-петнадесет души работници за 3, 5, 20 или 15 дни, всеки според материалните си възможности. А това не било шега. Всеки ден да се хранят по три пъти 15-20 човека.

6. ПОДГОТОВКАТА

Работата по направата на чешмата започнала, като най-първо бил изкопан канал, който да отвежда непрекъснато извиращата вода. По този начин се турило начало за отводняване на здравето и се осигурило възможност за изчистване на тинята, докато се дойде до здрава земя, за да се каптира водата. След като каптажът бил направен, трябвало да се почисти мястото, където ще се полагат основите на чешмата. Чистенето на тинята е било една от най-неприятните работи. Но макар и

такава, и за нея се намерили желаещи. В тая неприятна на вид работа са включили младежи и девойки от десет до двадесет-годишна възраст, които, въоръжени с копанки и сандъчета се надпреварвали кой по-много тиня да изнесе, кой да бъде първенец. При носене на тинята те се изпръсквали и изцапвали до неузнаваемост, но това не ги отчайвало, а се заливали в непринуден смях. Веселите закачки, които младите си отправяли един към друг, правело труда лек и приятен. След няколко дни младежката бригада стигнала до здрава земя и трябвало да отстъпят място на възрастните работници. Това обстоятелство им причинило малка горчивина, но нямало как, защото вече нямало тиня за чистене. Някои от младежите си отишли по домовете, а други са извършвали някои помощни операции, като били в помощ на възрастните работници.

Всеки ден привечер, след прекратяване на работата, всички се измивали и преобличали с чисти дрехи и след като някой от момците засвирвал на кавал или цигулка, се извивало кръшно хоро. Тъй минавали дните един след друг в труд, шеги и смехове. Така трудът е лек и приятен, защото е без всяко принуждение. Когато младите вечер си лягали, нямали търпение по-скоро да съмне, за да отидат на строящата се чешма, за да почнат работа сред шеги и смехове. Трудът при чешмата се превърнал на приятно забавление.

По същото време в село Тополица се правело ново училище. Ето защо брат Куртев посъветвал нашите приятели да не се откъсват от другата обществена работа, каквато е направата на училището. Когато нашите приятели отивали на работа на новостроящото се училище, те бивали връщани от селяните си, като им казвали: „Че вие работите на чешмата, и там е обществена работа, чешмата не е само за вас, а за всички. И тука, и там – все работа. Отивайте на чешмата!“ От този ден нашите приятели неотлъчно работили на чешмата, без да има протести от страна на другите селяни.

7. ПЛАН И УСТРОЙСТВО НА ЧЕШМАТА – ПАМЕТНИК

Чешмата има две отделения: вътрешно – за водоползване и за пране и външно – за водопой. Чешмата има вид на полукръг, в средата е поставен астрологическият знак Водолей. Астрологическите знаци на чешмата, гледани отляво надясно, са поставени в следния ред: телец, овен, риби, а от дясна страна на водолей, който е над чучура, следват: козиорог, стрелец и скорпион. Следва циментова преграда, след което от двете страни са разположени по три големи водопойни корита. Отливките на астрологическите знаци, както вече споменахме, са направени от скулптора Колчаков с голямо художествено разбиране и майсторство и са монтирани от същия на самото място с помощта на брата Борис Николов.

8. ЗАВЪРШВАНЕ НА ЧЕШМАТА

С дружните усилия на приятелите от Тополица предимно и със съдействието на селяните от една страна, с добрата воля на брат Куртев и с благословението на Учителя чешмата-паметник била завършена на 30 август 1929 г. Бликнала чиста кристална вода из ръцете на Водолей, която само за няколко минути напълила коритата на вътрешното отделение и потекла навън, за да пои животни, дървета и цветя в китната долина. За откриване на чешмата се били събрали много хора – млади и стари, моми и момци, учители и учителки, цял празник, небивал, неповторим. Бликнала обилната вода, бликнала и радост в душите на всички присъстващи, неудържима радост. Била сложена обща трапеза, за да се даде още

по-тържествен вид на това празненство. Когато трапезата била към своя край, директорът на училището, Слав Топалов, засвирил с цигулка кръшни български хора. Наскачали младежите и се заловили и направили голямо хоро. Не могли да се въздържат и по-възрастните, и те се хванали на хорото. Така чешмата обединила усилията на всички добри хора, млади и стари. Всички били сплотени в едно.

Няколко месеца по-късно било завършено и училището, за освещаването на което бил повикан да присъства и тогавашният окръжен управител Радой Козаров. След привършване на освещаването, селяните го поканили да види чешмата. Когато отишли на самото място и я разгледали, той останал възхитен. Казал, че е чест за тях хора, които са могли да направят такава чешма със свои собствени средства. Казал: „Тези хора са ни изпреварили най-малко с два века. Това е чешма-паметник.“ А той е знаел, че Бялото Братство от Тополица е правило тази историческа чешма, чешма-паметник, която на свой език ще говори на поколенията за ония, които са я правили, както и за идеите, които са ги вдъхновявали.

Чешмата бе започната на 10 август и завършена на 30 август 1929 година.

Нека всичко бъде за славата на името Божие и всички пожелаем да станем като този извор, който неспирно дава и благославя.

Бургас, 1966 г.

БОЯН БОЕВ

СКРИТИТЕ СИЛИ В НАРОДА ЧЕШМАТА В ТОПОЛИЦА

Китното село Тополица, недалеч от Айтос, е разположено в живописните поли на Стара планина. При селото планината се прорязва от тясна клисура, от която понякога духат силни ветрове. Почвата тук е плодородна – повечето е благословеният чернозем, скъп дар на майката земя – приготвена от нея с любов преди стотици хиляди години за бедното население на тия места. Селото често през деня се оглася от свирката на локомотива, понеже линията е близо. То си има и спирка. Няколко пъти съм посещавал това село. Правило ми е впечатление оная доброта, духовно развитие, интелигентност, работоспособност и идеализъм на неговите жители.

Веднъж длъжностни лица от постоянната комисия посещават селото. Това било преди няколко години. Посещават между другото и прочутата чешма край селото. Останали учудени, понеже такава чешма не били виждали не само в България, но и в чужбина, дето са ходили. Попитали кой е построил чешмата. Отговорили им: „Набожните.“ Кой са тия „набожни“? Това са учениците на Всемирното Братство в селото. В селото някои ги наричали така.

Нека кажа няколко думи за тая чешма. Преди 7-8 години източно от селото, не по-далече от един километър, се намирили мочурища с дълбока кал и само биволите ги навестявали сегиз-тогиз.

Бивали тия мочурища да стоят в това положение? Какво може да се направи? Тая мисъл работи у „набожните“, те искат да творят! Искат да дадат реален израз на възвишените идеи, които ги вдъхновяват.

И ето, веднага пристъпват към дело. Всички работят с радост, за да въплотят един висок идеал в конкретна форма. Към тях идват на помощ доброволци и от

околните села, от близкия град, а някои и от София. Според нуждата се набирали различен брой работници: 20, 30, а понякога и 50.

Работата им била разнообразна. Най-първо трябва да се изхвърли голямата тиня, която покрива местността, за да се дойде на известна дълбочина до самите извори – 5 на брой. За всички има работа – както за най-неподготвения, тъй и за специалиста. Радостта е обща. Тя им дава крила! Трябват средства за материали. Всички дават доброволно, вдъхновени от любовта. Трудът изобщо е безвъзмезден. И при все това отиват около 50,000 лева за изграждането на чешмата.

При разкопаването намират следи от стара чешма – може би от римско време. Намират и тухли. Близката могила също загатва за следи от римско или даже от древнотракийско време.

При работата най-важният момент е бил каптажът. Той дълбоко е скрит под земята. Там има цял басейн с размери 4 на 6 м. Страните на басейна са циментирани, а дъното му е с чакъл. Той е напълнен целият с едър чакъл. Отгоре върху му има плоча, а върху последната – камъни и глина, за да не се втичат дъждовните води в басейна. И чешмата не се размътва при най-големите дъждове.

Най-съдбоносният момент е бил, когато се каптирала водата. Пуснали водата и искали да знаят дали тя ще се издигне на нужната височина, а именно на един метър повече от старото ѝ ниво. И ето, водата се изкачва на желаната височина. Колко голяма е била радостта! Увенчан бил с успех усиленият труд!

Изпърво в работата участвали само братя и сестри от братството. Даже у другите отначало имало недоверие, съмнение в успеха на работата. Но постепенно тая работа все повече спечелвала сърцата на цялото село. И към края вече почва да участва цялото село.

Всички сърца широко се отварят за работниците! Отначало храна им носят само семействата на братството. После постепенно цялото село почва да носи. От всички къщи изобилно се пращат за работниците хляб, гозби, плодове и пр. Народната душа заговорва. Тя е девствена почва, криеща красиви заложи, мощни сили. Тя се отваря, когато види безкористие и идейност. Често се натрупват на ден по 50 и повече хляба – от големите селски хлябове! Всеки ден се пращат по десетина баници и пр. Няма какво да се прави с всичко това!

Каква радостна готовност за жертва! По свой почин всички се притичват да помагат с труд, коли и храна. И това в най-работното време, в разгара на полската работа: вършитба и пр. Каква точност, каква изпълнителност! Когато ръководителите на работата кажат, че за другия ден ще трябва 25 кола, то на сутринта те са вече готови и чакат. Едни кола ще отидат в града за материал: желязо, цимент и пр. Други кола ще отидат за камъни в планината, а някои от тях ще изхвърлят пръстта. Колите са предимно на лица от братството. И всичко това безплатно! Или се казва, че за другия ден ще трябва 50 души. Сутринта те са на поста си. Едни копаят, други изхвърлят изкопаното, трети зидат или приготвяват коритата и барелефите.

Най-сетне, след триседмична усилена работа, чешмата е готова. Единствена е по своята архитектура на целия балкански полуостров. Тя е тъй красива, че като отидеш при нея, ще искаш дълго да я съзерцаваш. В централното корито се вливат изобилните бистри води на два чучура. От двете му страни се намират по едно корито за белене на платна. Освен това, от всяка страна са разположени още по 6 корита. Тия последните 12 корита са за добитъка. Напречна желязна ограда ги отделя от предните три корита. Една стена, висока повече от метър, огражда външно коритата. Тая стена е украсена с барелефите на зодиакалните знакове в грамадни размери: всеки с височина до един метър. Те са символ на ония космични разумни сили, които стоят зад всички явления на природата и ги направляват! Барелефът

при централното корито, разбира се, е Водолей. Всички барелефи са високо художествени.

Близо до чешмата, малко на заден план, се издига мощен вековен дъб – остатък от древната гора, която в доисторично време е покривала цялото Тракийско поле. Той тъй добре допълва красотата на местността!

Сега има дежурство в братството. Всяка седмица идват братя и сестри, за да чистят чешмата и цялата околност. Всички сърца са спечелени. Никой не говори против „набожните“. Даже кметството иска да залеси около чешмата, да направи парк.

Когато съзерцаваш водите, които бликат шумно из чучурите, пълнят коритата и се разливат по-долу в един поток, ти се потопяваш в един красив мир. Като че ли се докосваш до вечните творчески сили в природата, чувстваш успокоение, сила и вяра в Доброто, вяра в Разумното, което живее в цялата природа и в тебе. Една нова светлина те озарява, много нови идеи проблясват в тебе. Почваш да чувстваш олтаря, великото и красивото, което крие всяко човешко сърце. Като че ли проникваш великите пътища на Безграничния! Как не искаш да се разделиш с това свещено място. В това чисто място не искаш да говориш, за да можеш в мълчанието да доловиш говора на Вечното! И после, когато се отдалечиш оттам, тая неземна картина, която си съзерцавал, постоянно изпъква пред тебе! И нещо повече! Когато искаш да издигнеш съзнанието си в по-високи сфери, извикваш пред умствения си взор цялата тая картина, и веднага се променяш! Изпълваш се с радост, с мир!

Стоя пред чешмата, гледам как бликат кристалните й струи. Дълго стоя и се вслушвам в техния говор. Те ми нашепват:

„Ние носим радост на треви, цветя, дървета, хора, на всяка жива твар! Животът е музика! Животът е красота! Нека винаги великата симфония на живота да звучи в тебе и да те подтиква към висините! Вечната хармония на висшите сфери слиза към земята!“

*Вестник „Братство“, брой 143
Севлиево, 15 декември 1935 г.*

Забележка на Редактора: За чешмата в Тополица виж спомените на Борис Николов в „Изгревът“, том III, стр. 52-56.

САВА КАЛИМЕНОВ

ПЕСЕН ЗА ТОПОЛИЦА

Да запеем песен за великото и красивото!

Да запеем песен за чистото и светлото!

Да запеем песен за братството, единството и любовта –

песен за бъдещето, за туй, което идва вече, за всички хора и народи на земята,

за туй, което в един малък мащаб, в един скромен размер

е реализирано вече тук, в нашата малка България.

Да изпеем песен за Тополица!

Светлият пример за всички нас.

За всички села и градове, за всички хора и народи,

за цялата земя!

Тополица!

Светлината на Учителя те озари!

И ти ще останеш завинаги, във вековете, да светиш
с Божествена светлина.

Да ни даваш пример за единство между думи и дела.

Да ни сочиш пътя за дейно приложение на Учението,

за влагане в живота на могъщите сили, които се съдържат в живота Божествено
Слово, донесено ни от Учителя,

за прилагане на великите Божествени закони, на които Той ни научи.

Тополица! Айтос!

Светлина, светлина, светлина!

„Мир, Любов, Светлина“ – така е написано, така и днес стои написано с дребни
бели камъчета на върха, който се издига над Братската градина в околността на
Айтос.

Мир, Любов, Светлина!

Божествен мир, Божествена любов, Божествена светлина!

Това са Тополица и Айтос! ...

Тук тополите са много.

Тополите са емблема на Тополица и Айтос.

Тополите, с могъщ устрем, вървят право нагоре

– стремят се към небето, към Бога.

А думичката „АЙ“ – с която започва името на града, означава „свещен“.

Свещен е Айтос за нас.

Свещени са околностите му, дето е Братската градина.

Свещена е Тополица – дете, рожба на Айтос.

Свещени ще останат те здвинаги, за всички.

Защото те ни дадоха и ни дават жив, нагледен,
достоеен за подражание пример.

Защото те сложиха началото на дейното, искрено,
усърдно приложение на Учението.

1912 година!

Божествена Светлина, донесена на земята от Учителя,

озари тук първом най-високия връх

– гранитния, могъщия, непоколебимия стълб на Учението в този край, любимия,

незабравимия, предания, принципния,

винаги последователен в думи и дела наш старши брат:

ГЕОРГИ КУРТЕВ

Основоположник на братското движение в този край

– в Айтос и околността.

Брат Куртев предаде светлината на Учението, той пося семето

на Божественото тук, в Тополица, първом в душите на братята:

Димо Джоджев, Илия Киряков, Димитър Вълчев.

И от тях, чрез тях и с постоянните, усърдни бащински грижи

на брат Куртев пламна и се разгоря в буен пламък Божествения Огън

в това Богоизбрано място – Тополица.

И ще гори Божествения Огън, ще свети Божествената Светлина,

ще озарява, ще стопля, ще вдъхновява и ободрява завинаги – през вековете.

Няма да бъде забравена Тополица!

Няма да бъде забравен Айтос!
Няма да бъде забравен брат Георги Куртев!

СЪКРОВИЩАТА НА ТОПОЛИЦА

Тополица си има своите съкровища!

Своите безценни, нетленни, несравними с нищо земно съкровища!

Защото, макар и външно материални, в своята същност те са,

Те представляват нещо духовно, те са израз на безсмъртни, вечни,

Свещени, Божествени идеи.

Зад материалната форма, зад външната видимост, стои вечно живата,

Безсмъртна Божествена идея! ...

Съкровищата на Тополица – това са Братската чешма, Братския салон

и връх „Зора“ – „Ачи-фаил“, както го е нарекъл, както му е дал,

възстановил истинското име през вековете Учителят.

Братската чешма!

Представете си, че тук някога е било едно голямо тресавище

– вода и дълбока тиня, в която са растели нагъсто високи, стройни тръстики.

Вода много, но неизползваема за пиене, защото е застоявала

в низината, във вдлъбнатината, в която е направена днес чешмата.

Будните очи на нашите братя в Тополица виждат, че това е едно скъпоценно,

неизполвано съкровище – водата е чиста, вкусна, хубава,

но застояла в това тресавище, е неизползваема.

Освен това, намирайки се на пътя за Айтос, мястото, особено след

големи дъждове, е ставало непроходимо и често там са затъвали

коли и добитък.

И колкото трудно, дори невъзможно да е изгреждало на пръв поглед това за техните

ограничени сили и възможности, те решават, с общи усилия, да очистят, да отстранят

непроходимата тиня, кал, да намерят,

да извлекат и направят достъпна за пиене хубавата вода.

И тогава започва една славна, незабравима епопея.

След необходимите предварителни изследвания, започва се упорита работа.

Трябва да се очисти това, което десетилетия и столетия са натрупали тук.

Трябва да се намери източника, да се хване главата на извора, да се изгради чешма,

да се направи водата достъпна и годна за пиене.

Затлаченото пространство е голямо, работата е много, но решителността на нашите
братя и сестри в Тополица е непоколебима.

С песни и молитва, с упътванията и насърченията на брат Куртев,

С благословията на Учителя и Бога, работата започва.

Десетки коли, десетки хора, млади и стари, мъже и жени, работят от сутрин до
вечер: копаят, чистят, извозват пръст, карат камъни.

Идват от София някои наши братя специалисти по мозаични изделия и орнаментика.

Успяват, по особен, добре замислен начин, да издигнат постепенно нивото на водата,
която е извидала много ниско, на едно по-високо равнище.

И започва градежа на единствената в България по своята външност, по своята
внушителност, по своята специална орнаментика чешма.

Изкусни ръце на опитни майстори извайват в двадесетметровия полукръг на
фасадата на чешмата дванадесетте фигури на зодиака.

Въплотена е в свещени символи, художествено изваяни, пълнотата на всеобгръщащия живот.

Изобилната чиста вода блика от два големи крана и понеже те са недостатъчни да я поемат, изчерпят, част от нея се изтича встрани, в дълги циментови корита.

Чешмата е завършена!

Наведи се и пий с пълни шепи чистата бистра изворна вода.

Пий, колкото искаш, докато се чувствуваш жаден.

Нищо няма да ти стане, няма да почувствуваш тежест в стомаха.

Водата е прекрасна, лека, пивка.

Благословена е водата на Братската чешма в Тополица!

Старият, огромен, многовековен дъб е разперил крила почти над чешмата.

Той помни и с тихия шепот на своите листа ни разказва за нещо неописуемо, неизразимо красиво.

Той ни рисува незабравими картини на радостен братски живот, на безсмъртни, чисти, искрени чувства, на братска любов и единение.

Вслушайте се в стария дъб. Той говори, той пее, той непрестанно прожектира безсмъртния филм, той рисува безсмъртните картини на това, което е станало край него, на това, което, макар принадлежащо вече на миналото, си остава вечно живо:

Незабравимите братски обеда, незабравимите братски вечери, незабравимите братски песни, незабравимите братски и сестрински чувства, чистия Божествен възторг.

Един огромен кръг, една огромна трапеза заобикаля от всички страни стария, мощен, вековен дъб.

Изморени от тежкия, усилен труд, братята са насядали.

С радостно усмихнати лица сестрите разнасят яденето.

В пълна тишина десетки уста едновременно произнасят три пъти свещените слова: „Божията Любов носи изобилния, пълен живот.“

И обедът започва.

След обеда, след вечерите, започват песните – братските песни.

Това е кулминационната точка на братския живот!

Толкова песни, толкова нежни, чисти братски чувства, толкова възторзи помни старият дъб!

Душите, сърцата, вярата, волята за доброто, предаността се изливат в песента ...

Всичко материално е преходно.

Безсмъртна е само красотата на преживяното – безсмъртни са само братските чувства, братската любов, братското единение.

Безсмъртна е само красотата на душата.

Безсмъртно е всичко, което е преживяно край вековния дъб

Друго съкровище на Тополица е новият братски салон, изграден на мястото, дето е бил стария салон – няколко съединени стаи в дома на брат Димо Джоджев.

Мнозина биха могли да кажат: Салон като салон!

Има много по-обширни, по-изкусно наредени и украсени салони у нас и навсякъде по света.

Външно погледнато, това е наистина така. По големина, по украса, по външен вид, Братския салон в Тополица не може да се състезава с постиженията на модерната съвременна архитектура в това отношение.

Обаче тук има, тук присъства, тук живее и ще живее вечно нещо невидимо, неосезаемо, нещо величествено и свещено, нещо несравнимо – нещо Божествено:

Това е душата, духът, това е духовният облик, вложен, изграден, вграден в тази постройка, заедно с тухлите и камъните, от чувствата, мислите, предаността, жертвоготовността на нашите братя и сестри в Тополица, които са изградили безплатно, безкористно, със собствения си труд тази постройка.

Не е лесно да се построи със собствен турд едно подобно здание.

Обаче в нашите братя и сестри в Тополица има един ум, едно сърце,

Една душа, една воля, една непреклонна решителност.

Те се ръководят от правилото, дадено ни от Учителя:

„Кажи и направи!“

Те не отлагат, не се задоволяват само с планове и мечти.

А и народната пословица казва: „Речено – сторено!“

И още веднъж се повтаря тук красотата на вдъхновения, радостния, безкористния братски и сестрински труд, още веднъж се изживяват сцените, картините на братското единение и любов, на дълбоката преданост към делото на Учителя, както това бе край вековния дъб, при изграждането на чешмата.

Няма да споменаваме имена – кой повече, кой по-малко е дал – от своето сърце, от своите сили, от своята преданост, за изграждането на този наш храм. Всеки, кой повече, кой по-малко, е вложил по нещо от душата си, от любовта си в неговото изграждане.

И затова братския салон в Тополица не е обикновено здание.

Той не е изграден само от камъни, пясък, вар и тухли.

Той е постоянно, денонощно горящ фар, от който излъчват своята светлина и топлина чувствата – любовта, предаността, пожертвователността на тези, които са го изградили ...

Изградили са го със свещен трепет в душите си, без никакво лошо чувство, без да допуснат нито една лоша дума ...

Има нещо видимо – то е, да речем, обикновено.

Но има и нещо невидимо, нещо необикновено: то се издига безкрайно високо, то е безсмъртно, съвършено, несравнимо.

Защото, ще повторим:

Безсмъртни са само проявите на душата, безсмъртна е Любовта,

Бесмъртна е красотата на душата!

Времето, вековете, хилядилетията, нямат власт над тях!

И ако някога, след хилядилетия, никакви материални следи не останат от съграденото тук,

Окото на прозорливеца пак ще вижда да гори тук вечно духовния пламък, Създаден, роден в душите и сърцата, чрез мислите и чувствата на строителите.

И отново любящи сърца, чисти души и чисти ръце ще изградят,

ще възстановят в още по-голяма красота и величие това,

което е било някога тук ...

Това, което е днес тук! ...

Третото, може би най-ценното съкровище на Тополица, е върхът „Зора“.

Той се е наричал и досега още се нарича от някои „Караманеца“. Но, в изпълнение завета, напътстванията на Учителя, неговите ученици се стараят да превръщат всичко отрицателно, всичко несъвършено – в названия, чувства, мисли, отношения – в положително, светло, добро. И така, „Караманица“, черният връх, днес вече е връх „Зора“.

А истинското име на това свято място, името, което то носи във вековете, във вечността, името, дадено, възстановено от Учителя, е „Ачи файл“.

Навярно с това свещено име са го наричали още богомилите, които са имали тук някога свой център ...

Навярно така се е наричало и по времето на Орфея ...

Така ще се нарича и във вековете и хилядилетията на бъдещето.

И навярно името „Зора“ е земен, приблизителен превод на свещеното название.

„АЧИ ФАИЛ“!

Петровден, 12 юли 1968 година.

Група гости на Тополица от разни села и градове на страната, заедно с неколцина от домакините, се изкачваме рано сутринта на върха. Прекарваме тук почти целия ден в сърдечно братско общуване – разговори, Четене беседа от Учителя, молитви и – песни, песни, песни!

Наши, братски песни, песни от Учителя.

Незабравими песни, незабравими минути, часове, незабравим възторг.

Да бъдеш на „Ачи файл“ – да присъствуваш тук с душата си, със сърцето си, с духа си, това значи да се потопиш в един светъл, безграничен океан на свещени мисли и чувства, това значи да потънеш в неземна, нетленна, невиджана, неподозирана красота! ...

На пръв поглед, за обикновеното око, тук всичко е обикновено – обикновен връх, обикновена дъбова гора, слънчеви полянки, обраснали с трева, привлекателни, в горещината на жаркия слънчев ден сенки, под гъстата дъбова шума ... Обикновени неща!

Ще имаш ли обаче очи – да видиш тук невидимото, необикновеното!

Ще имаш ли слух – да чуеш недоловимото с обикновения земен слух?

Да чуеш неземното, небесното, Божественото!

Ще имаш ли будна душа – да се отзовеш, да почувствуваш невидимата, нетленна, Божествена красота, която се струи, която блика тук безспир, откъдето?

„АЧИ ФАИЛ“ е един Божествен духовен, невидим, нетленен Извор!

От тук бликат могъщи сили, които издигат, вдъхновяват, укрепяват, окриляват духа на тези, които са избрали и тръгнали по пътя на Доброто, по пътя на братството, единството, на Любовта ...

Тук трептят, обгърнати в дълбоко мълчание, вибрациите – мислите, чувствата, преживяванията, духовната сила и духовната красота на нашите предшественици, идвали, живели, свещенодействували някога тук, във вековете и хилядилетията на миналото ...

Да замълчим! ...

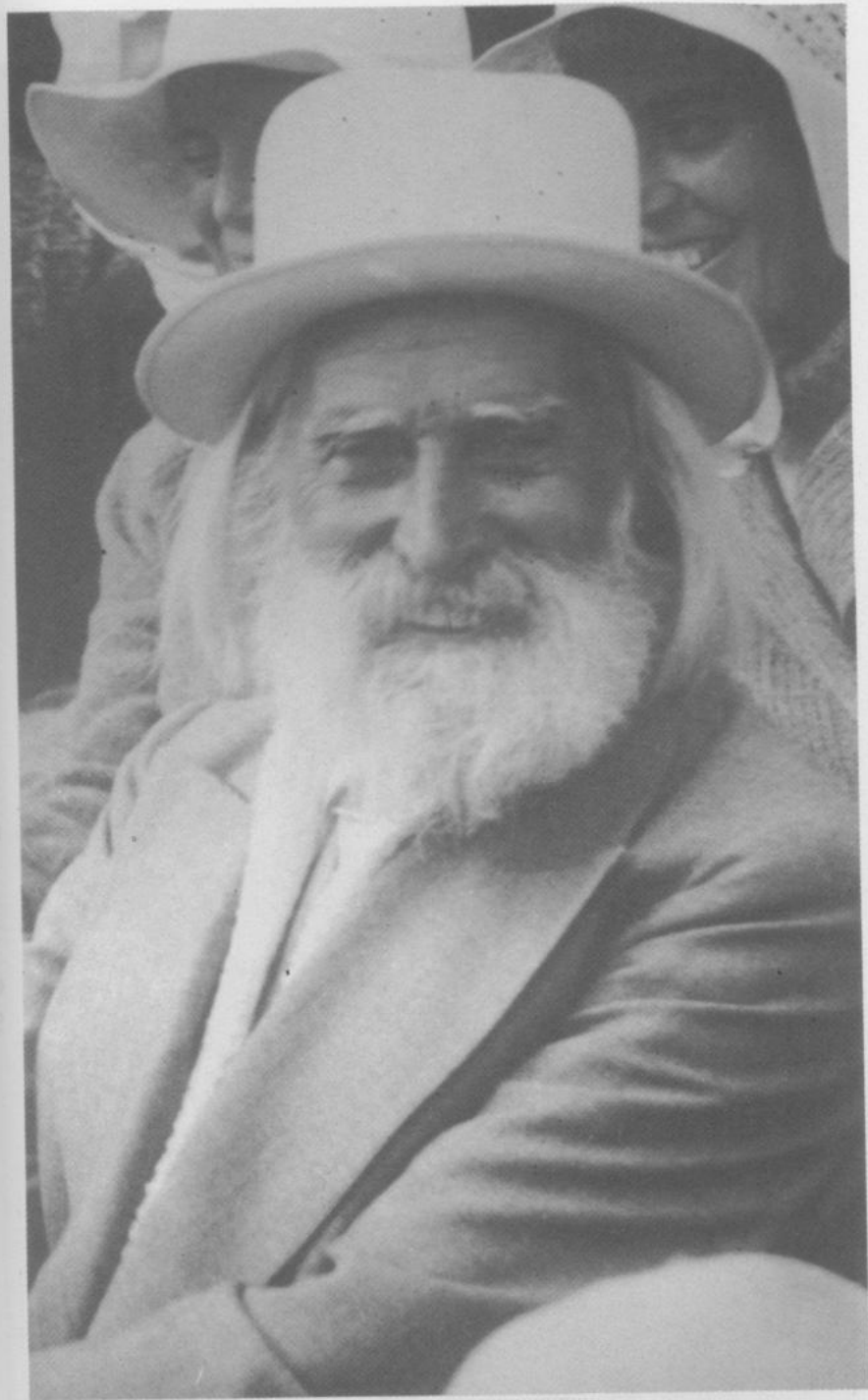
Нещата не могат да бъдат изказани.

Нещата трябва да бъдат преживявани, те трябва да бъдат почувствувани.

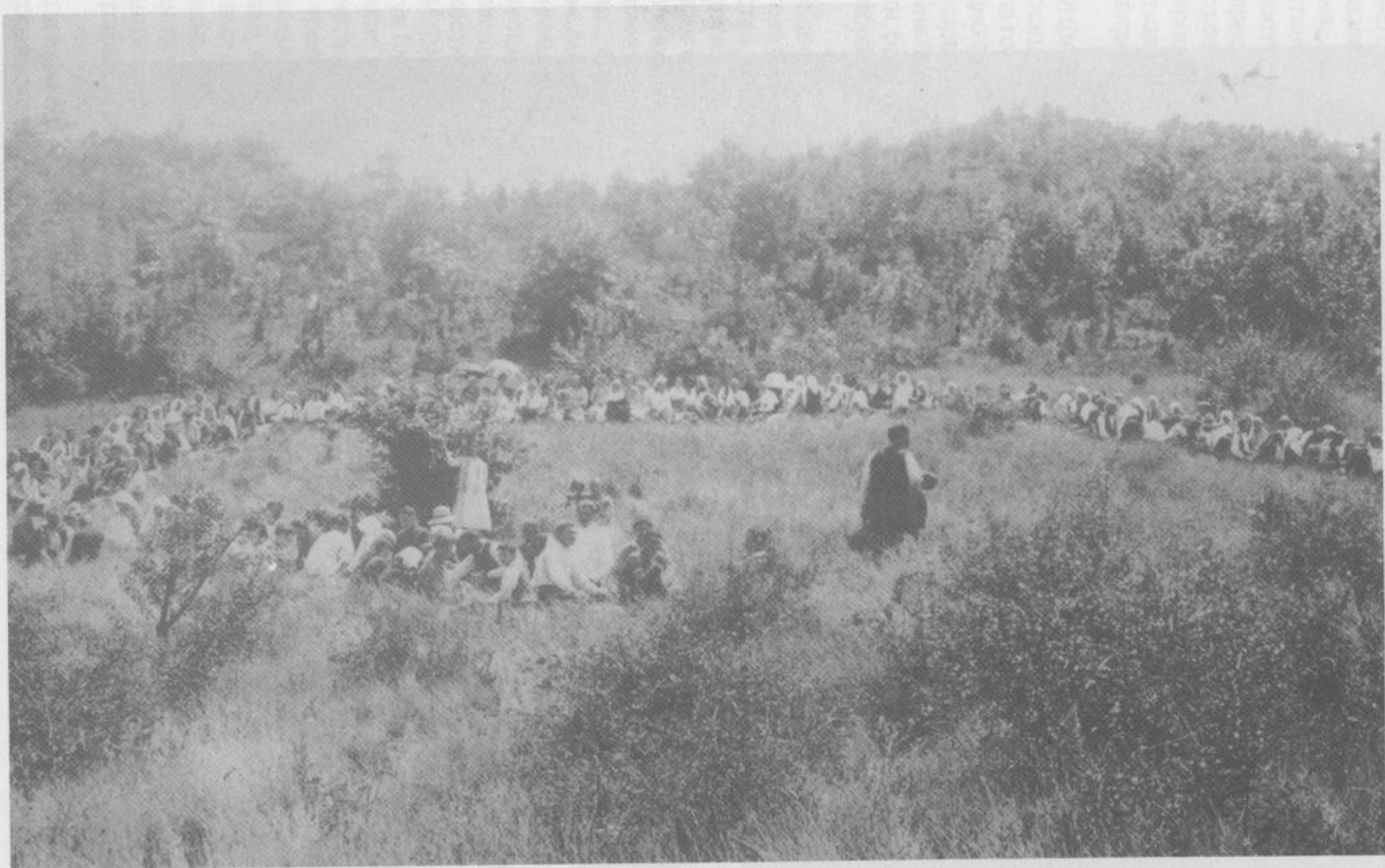
Те трябва да бъдат възприети в мълчанието! ...

И още едно съкровище притежава Тополица.

Съкровище с необикновена, нетленна, върховна стойност.

17. Учителят Петър Дънов

18. Паспалата - Петров връх - 12. VII. 1920 г.

19. На Петрова поляна, гр. Айтос - 12. VII. 1923 г.

20. Съборът в гр. Айто̀с - 12. VII. 1925 г.

21. Братска среща

22. Съборът в гр. Айтос - 12. VII. 1930 г.

23. На Братската градина - 1922-1923 г.

24. Братска среща в гр. Бургас

25. На пейката в гр. Айтос

26. Разливане на храната за обяд

27. Георги Радев и Верка Куртева на Рила

28. Първите заселници на Изгрева - София

29. Верка Куртева с Учителя на Рила

30. С Учителят на Рила

31. Петър Камбуров и Марин Камбуров в гр. Айтос

32. Надежда Куртева и Добри Ганев със сина си Живко

Това са двете картини в Братския салон от покойния наш брат, художника Генчо Алексиев, едната от които е самият оригинал, Втората, в умален вид, авторско копие на оригинала, който се намира в салона на Братската градина край Айтос. Истински великото никога не парадирва, никога не се натрапва, Не се вдига излишен шум около себе си. Така, брат Генчо Алексиев живя и си замина от този живот безшумно, за мнозина незабелязан, от мнозина неразбран и неоценен, без да дава вид колко велико, дълбоко, съдържателно, епохално е неговото творческо дело. Но за това – за картините на брат Генчо в Айтос и Тополица, ще говорим другаде ...

Най-хубавото в Тополица, това са очите на нашите братя и сестри, от които се излъчва Любовта!

Най-хубавото в Тополица – това са душите и сърцата, изпълнени, пламнали в огъня на любовта!

Най-хубавото в Тополица – това е устремът към Висините, стремежът към Бога, стремежът към единство в думи и дела. Вярата, предаността, твърдостта, постоянството в прилагането на Учението, в изпълнението волята на Бога.

Тополите растат право нагоре! ...

Всичко е символ!

Тук дори и лицата на новите жители на Тополица – преселниците помаци и турци, дошли от Кърджалийско, се четат нещо чисто, нещо благородно, духовно.

Защото в Тополица всичко е хубаво!

И затова – няма да забравим Тополица!

Незабравима е Тополица!

Незабравима ще остане тя днес, утре и завинаги, във вековете.

И затова – нашите души и сърца вечно ще пеят песен за Тополица.

Нашите мисли винаги ще летят към нея!

Нека цъфти, расте, нека крепне и се възвеличава духовно и физически Тополица!

Нека братската любов, братското единение, нека Божествената красота, Божествения мир и чистота завинаги простират крилото си над нея.

Лей се, песен за Тополица, по цялата наша страна!

Лей се, песен за Тополица, по цялата наша земя!

Лей се, песен за Тополица, по целия свят!

Да обичаме Тополица!

Да мислим, да си спомняме винаги за Тополица!

Да бъдем като Тополица!

15 юли 1968 г.
Братската градина - Айтос

ИЗ ТЕФТЕРЧЕТО НА ГЕОРГИ КУРТЕВ

ЗА СИНАРХИЧЕСКАТА ВЕРИГА

Преди Наряда всяка сутрин Съзерцание. Синархическата верига на Любовта на Господа Нашего Исуса Христа се представлява засега от 10 души братя членове с център благия ни Учител.

у

И. З.
Д. Ц.
Г. К.
Д. Д.

И. С.
Т. С.
Д. П.
П. Е.

П. К.

Н. В.

От дясната страна братята Илия Зурков, Деню Цанев, Георги Куртев, Димитър Добрев, Панайот Ковачев, Никола Ватев, Петко Епитропов, Драган Попов, Тодор Стоименов, Илия Стойчев.

Членовете на Синархическата верига трябва да се съединят с Божествения свят на Господа нашего Исуса Христа.

МОТО:

Синархическата верига има три основни закона:

1. ЛЮБОВТА. Божественият Свят на Господа нашего Исуса Христа. Там, дето съществува:

Абсолютната Истина
Абсолютната Любов
Абсолютната Мъдрост
Абсолютната Добродетел
Абсолютната Правда

Гдето е всичко в Мир, ред и Хармония.

2. ВЯРАТА. Ангелски свят 9 – там, отдето се управляват всички Държави на физическото поле и се създават всички нареждания, Закони, Духовенството и гдето се отделят доброто от Злото.

3. НАДЕЖДАТА. Материалният и физическият свят, в които живеем и се движим. Гдето се разглеждат всички сметки по вземание и даване и гдето се отглеждат сирачета и вдовиците.

Синархическата верига има шест вътрешни правила, които трябва да усвоим.

Първо Правило

Вярвам от Сърце и Душа в Единния Вечен Истинен и Благ Бог на живота, Който е говорил.

Второ Правило

Вярвам в Единния Господ Спасител, Който ни говори сега.

Трето Правило

Вярвам в Единния и Вечен и Благ Дух, Който е изработил спасението на всички.

Четвърто Правило

Вярвам в Господа Исуса Христа, Единичкия приятел и брат на всички.

Пето Правило

Да се изпълни волята на Единния Истинен и Праведен Бог без колебание.

Шесто Правило

Да се възцари хармонията на пълното единство между нас.

Особено Правило

Преди изгрев на Слънце ще мислим върху:

1. Любовта. Какво влияние оказва върху Живота, Тялото, Сърцето, Ума и волята.

2. Мъдростта. Каква светлина внася в Тялото, Сърцето, Ума и волята.

3. Истината. Каква сила внася в Тялото, Сърцето, Ума и волята.

След тия медитации произнасят се думите:

„БОГ ДА ВЪДВОРИ СВОЕТО ЦАРСТВО НА ЗЕМЯТА МЕЖДУ НАС.“

Продължителността на медитирането ще бъде по чувство.

Мястото и условията няма да се гледат. Непременно трябва да се медитира.

След това следва специалния наряд.

Молитва при 36 часовия пост.

Да премахне и разпръсне Бог всички ония врагове и всички лоши мисли, които пречат и спъват Божието дело. Да се прослави Името Му. Да бъде волята Му. Да дойде Царството Му, както горе на небето, така и долу на земята.

МОЛИТВА

Господи, ние Ти благодариме за този хубав живот, за този хубав свят, който си създал у нас. Искаме да живееме според тази Любов, Която си внесъл в Душата ни.

Твоята светлина озари умовете ни и с тази светлина да разрешим онзи Божествен въпрос, който седи пред вратата на нашата душа.

13 февруари 1927 година.

За съзерцание всяка вечер вън, на открито небе 1-10 минути.

„БОГ ЦАРУВА НА НЕБЕТО, БОГ ЦАРУВА ВЪВ ЖИВОТА, ДА БЪДЕ ИМЕТО МУ БЛАГОСЛОВЕНО“

Всяка мисъл, която произвежда светлина, е гениална. Тя е Божествена Мисъл.

Всяко чувство, което има малка светлина, е хубаво чувство.

Всяко действие, около което е образувана светлина, което създава приятна АУРА, направи го.

Всяка Мисъл, която е неопределена, около нея има тъмнина, тя е лоша мисъл, не се поддавайте на нея.

Всяко чувство, което няма светлина около себе си, е лошо чувство; пазете се от него.

От всяко действие, което е обградено с тъмнина, пазете се.

ЗАПАЛЕНАТА СВЕЩ Е УМЪТ

Щом умът се запали, т.е. почне да свети, т.е. да мисли, ти няма да го туриш в услуга на материалния свят, няма да го обгърнеш с ниски желания, с ниски мисли – няма да го изопачаваш.

МОТО ПРИ ХРАНЕНЕТО

След молитва ще кажеш: „Сила на ума, живот на сърцето, здраве на волята.“

СУТРИН КАТО СЕ СЪБУДИШ И СТАНЕШ, няма да бързаш да се омиеш, а 5-10 минути ще съзерцаваш, ще се обърнеш към Бога и възвишените и напреднали същества и ще кажеш: „Господи, малко знание имам, просвети ума ми, да възприема и изпълня Твоята Воля. Дай ми начин да реализирам Твоите желания, както Ти си определил.“

Кажете ли това, няма да мине много време и вие ще получите отговор на вашата молитва, ще почувствувате в душата си едно затишие, една радост.

Като се постъпва така, ще имате хармония в себе си.

ЕДНА ДОБРОДЕТЕЛ, ако не я поставиш в ума, сърцето и волята си, тя не може да се реализира.

Щом туриш реализирането на една ваша идея, ако си болен, ще оздравееш. На кои Господ помага? На мечтателите, които страдат!

Страданията винаги се произвеждат от едно разумно същество.

Колкото страданието е по-голямо, то съществото, което го произвежда, е по-разумно, но всичко това е за добро.

Когато мисълта на всички е насочена в една цел, всичко се постига. То мяза на една вещ, вързана с въже и като теглят всички, привличат я при себе си, а ако теглят на разни страни, нищо не се постига.

В 8-та серия, 24 беседа, 27 страница казва:

БОГ, Който живее в мене, **ТОЙ НЕ УМИРА**.

БОГ, Който жее в мене, сиромаш не става.

БОГ, Който живее в мене, роб не може да стане.

БОГ, Който живее в мене, не може да се обезсили, не може да се обезсърчи, не може да се отчае.

ПРАВИЛО ЗА ВЕЛИКИТЕ ДУШИ:

Искай Любовта.

Търси Мъдростта.

Хлопай за Истината.

Гдето е Истината, ходи там.

Гдето е Мъдростта, мисли там.

Гдето е Любовта, живеи там.

Слънцето, от което е слязъл Христос, се казва **АЛФЕОЛА**. И сега ние към това слънце пътуваме.

Волята в човека означава Божественото търпение, което той трябва да има.

Лъвът в Божествената сила, която човек трябва да има.

Орелът, това е полетът на човешкия дух – Вярата.

Човекът, това е човешката разумност в човека.

Който се обръща за помощ към Бога, веднага ще я има.

Да се чете Данаил и живота на Аврама, Исака, Якова, Йосифа.

ФОРМУЛА ЗА ЗДРАВЕТО:

„СЛУШАМ, СТАВАМ, ЗДРАВ СЪМ, СИЛЕН СЪМ“

Тази формула като се изговаря и ще се марширува, когато я изговаряш седнал или легнал, ще маршируваш мислено.

Когато усещаш страх, унилие или тревога, ще казваш:

Слушам Господа,

Ставам, когато Той иде,

Здрав съм, защото Бог е при мене.

Силен съм, защото обитавам в Неговата Сила.

Каквато работа и да работите, трябва да отделяте 10 минути, за да се изпраща по една добра мисъл в пространството.

„Господи, да се изпълни Твоят план на земята. Да се изпълни Небесният план на земята.“

12 август 1948 г.

„Господи, затвори врата на злото. Господи, дай Мир и Светлина на всяка душа.“

Гаспар

Валтасар

Мелихор

са тримата мъдречи, които дойдоха от Изток да се поклонят на родилия се Христос.

МОЛИТВА, ДАДЕНА ОТ НЕБЕТО НА УЧИТЕЛЯ

Господи, Боже мой,
Направи ме да видя Твоето Лице.
Развесели ме заради Името си,
Благослови ме заради Милостта Си,
Освети ме заради Духът Си,
Въздигни ме заради Словото Си
Помогни ми заради Обещанието Си,
Ръководи ме заради Истината Си,
Крепи ме заради Правдата Си,
И бъди Ти благословен всякога, защото Си
Благ и истинен към всички.
АМИН

Имената на тримата Мъдrecи, които посетиха рождението на Христа в яслите
са: ГАСПАР
ВАЛТАСАР
МЕЛИХОР

Ръководителят на Тодор Стоименов е
АРАХАНГЕЛ ФЕРОНИ

Той казва: Тодор Стоименов и Пеню Киров са от най-възвишената планета
„ФЕТОШ“.

Името на Пеню Киров е: четверовластний ПЕРУИЛ, а на Т. Стоименов: АЗАИЛ.

Духовете на Минералното Царство се казват „ГНОМИ“.

На ВОДАТА – „УНДИ“

На ВЪЗДУХА – „СИЛФИ“

На ОГЪНЯ – „САЛАМАНДРИ“

Книгата „Новото начало“, стр. 281-282 описва:

Изток, означава Божествената Правда, Справедливостта.

Север – Божествената Истина – Свободата.

Юг – Божественото добро, което всеки човек трябва да приеме и предаде.

Запад – Добрата обхода.

На същата страница: Ако дишаш и благодариш на Бога за въздуха, който
приема твоето свръхсъзнание, правилно приема благата, които въздухът носи и
правилно ги предава.

Благодари на Бога и като приемаш въздуха и като го изпускаш.

Из книгата „Пътят на ученика“, 1927 г., Съборни беседи на Учителя, стр. 456

За свещен час на размишление си избирам:

3 часа след полунощ, денят петък, който почва от 18 май 1951 година и ще
продължава цяла година:

1. През този час ще се прекарва в дълбоко размишление, за да се справим с
всички мъчнотии, които се изпречват на пътя ни.

2. В този час ще се разговаряме с всички окултни ученици на тази школа, на
която и аз съм ученик.

3. Всички окултни ученици в целия свят, също и в Духовния свят, се
интересуват от малкия духовен прогрес и успех на нас. И когато се намираме в
затруднение, те ни се притичат на помощ.

4. Работата ни в този свещен час ще е: За недоразуменията, които срещаме,
за надделяване на мъчнотиите и за нашето повдигане.

6. Резултат:

Когато премине този час на размишление, трябва да се почувствуваме:
окуражени, опреснени, с чисто сърце, за да можем с нови сили да прекарваме с
останалото време от деня.

Странник съм на този свят.

Никого не познавам освен тебе.

Ти, Господи Боже мой, си създал всичко за мене.

Аз възнасям своята благодарност към Тебе.

На тебе, Господи, възложих своето упование.

Да възлезе молбата ми към тебе.

МОЛИТВА ЗА БЪЛГАРИЯ

Господи, Боже наш, Ти, Който бдиш над света,
Чуй нашата утринна молитва.
Озари ни с лъчите на могъщия Си Дух
и разпали в сърцата ни искрата,
която Си вложил в нас.
Укрепи в гърдите ни пламъка на свободата и правдата.
Просвети ни да бъдем смели и
доблестни българи, достойни за своя славен род,
за Твоята велика милост.
Ти, Който Си вдъхновявал за светли дела
нашите духовни първенци.
Ти, Който Си благославял меча
на нашия воин и си го водил
към подвиг и величие.
Господи, Ти няма да забравиш и нас.
Простри десницата Си над нас
да вървим по Тоя път с нашия избран народ
и нашите братя, Твои верни,
заседнали в своята земя по Твоята воля.
Дай ни села да живеем, да работим
за благото и величието на Отечеството.
Дай на нашата скъпа родина твърдост
в изпитанията, воля за живот и вяра
в нейния устрем, за да летим през вековете,
водени от своя Мъдър Баща, към победи
и възход, към могъщество и вечност за
Твоя слава.
Амин

БЕЛЕЖКИ ИЗ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Събуди се, събуди се, ти, който спиш! Стани ти, който си паднал и протегни ръцете си към Надеждата, която си изгубил. Ръката, която те крепи, не е отслабнала и Любовта на живота към тебе не е угаснала.

Из „Наука и възпитание“. Учителят

В томчето „Новото начало“, стр. 40, ред 6 се казва: „Когато Духът те посети, ако кажеш на болния, че ще оздравее, най-много след два дни той ще стане от леглото си. Кажи на обвзсърдчения, че животът му ще се осмисли, той ще вдигне увисналата си глава и ще тръгне смело напред. Мощна е Божията мисъл, Тя върши чудеса.“

Беседата е държана на 17 август 1943 г.

В томчето „Великите условия на живота“, стр. 88, от ред 11 надолу се казва: „Дошло е време, християнските народи трябва да се побратимят и пригответ за бъдещата религия, която иде. След 1945 година тя ще дойде, ще се наложи на човечеството и ще го преобрази. Тя е религията на труда. След нея ще дойде Новото Учение, Учение на живота. Докато живеят в религията на труда, хората все още ще са карат и бият, но влезат ли в учението на живота, всичко това ще изчезне“ и пр. и пр.

В страница 92 е казано: „Всички хора, всички народи съставят част от голямото Божествено дърво“ и пр. и пр.

В стр. 93 е казано: „Който люби врага си, той е човек на бъдещата култура“ и пр. и пр.

Беседата е държана на 9 февруари 1919 г. в София.

В беседата „Вечно подмладяване“ на стр. 81 и част от 82 се казва: „Кой създава добрите и лошите условия.“ Прочети цялата страница, а особено внимание обърни, гдето се казва: „Дишайте дълбоко, за да се изпълнят дробовете ви с въздух, да се намести диафрагмата. Пазете се от гордостта, поддадете ли й се, падение ви очаква.“

„Който страда от сърцебиене, е горделив човек. Който страда от коремоболие, също е горделив. Който страда от главоболие, е тщеславен. Ето защо, като те хване сърцебиене, дишай дълбоко и заповядай на диафрагмата да слезе долу, да не натиска сърцето.“

Да се прочете цялата 95 стр., като се почне от 94 стр.

Беседата е държана на 14 ноември 1923 година – София.

В томчето „Новото начало“, стр. 282, най-долните редове, се казва: „Благодаря на Бога, като дишаш дълбоко, като приемеш въздуха и като го изпусаш.“

В беседата „Поучаваше ги“, стр. 129 от половината надолу се казва: „Ние не дойдохме да разрушим, но да изпълним великия закон на Любовта, Мъдростта и Истината. Всеки може да опита това. Направете само един опит, но искрено. Какъв опит да направим? Някой заболее до смърт, нека се обърне към Бога с думите: Господи, ако това, което ни се проповядва в Твое Име, е истина, помогни ми да оздравея. Обещавам, че ще Ти служа.“

„Ако объркате сметките си, пак ще се обърнеш към Бога и ще кажеш: Господи, ако това, което Учителят ни проповядва в Твое Име, е верно, помогни ми да се оправят сметките ми. Ще посветя живота си в служба на Бога“ и т.н. продължи страницата. Аз съм го проверил пръв. Поверете мъчнотиите си на Бога на Любовта, Мъдростта и Истината, и Той ще ви освободи от тях.

Беседата е държана на 18 февруари 1923 г. София.

А на стр. 207, от половината надолу, се казва: „Любов се изисква от всички ви. Защо да не отправим Любовта си към всички хора? Защо да не дадете от благата си на другите? Сега е време доброволно да дадете всичко за Христа. Ако не го дадете, след 20-30 години ще го дадете. Тогава насила ще ви вземат всичко.“

Беседата е държана на 8 април 1923 година в София, на Изгрева.

В 5 школна лекция на Общия окултен клас, III година, „Божествено съвършенство“, от стр. 28 до 30 се казва: „Че учениците сега не ще се прераждат вече на тази земя. Ще се раждат в астралния свят, понеже е почистен.“ Лекцията е държана на 7 ноември 1923 г.

В беседата от томчето „Новото начало“, стр. 74 и 78, „Плодовете на Духа“, се казва: „Старият свят заминава. Нов свят се създава“ и пр. На стр. 78 се казва: „Когато Духът влезе във вас, ще роди първо Любовта. Щом приемем Любовта като плод на Духа, и ние ще се храним с нея, и окръжаващите ще се хранят.“

„Сега аз прочетох 13 глава от 1 послание към Коринтяните, а вие прочетете 5 глава от Посланието към Галатяните, за плодовете на Духа“ и пр.

„Новото начало“, беседата „Право мисли“, стр. 119 от половината надолу казва: „Днес Бог иска нещо от нас, не със закон, но доброволно. Бог иска всеки човек да има отличен ум, чрез който той да се проявява. Бог иска човек да има отлично сърце, чрез което Той да се проявява. Бог иска от човека да има отлична Душа и отличен Дух, чрез които той да се проявява“ и пр.

„Но сега слушай, мой Якове, не се бой.
Защото ще изливам вода на жадния и река на сухата земя.
Ще изливат Духът си на семето ти;
И благословението на внуците ти.
И ще прозябнат както между трева,
Както върби при текущи води.
Ръката, която те крепи, не е отслабнала
И Любовта на живота към тебе не е угаснала.“

*Забележка на Редактора: От 65 стр. До 93 стр. някой злосторник е изрязал
с ножица въпросните страници. Това тефтерче бе ми предадено от дъщеря му,
Варка Куртева, когато тя живееше в София.*

КОРЕСПОНДЕНЦИЯ
НА
ГЕОРГИ КУРТЕВ

ПИСМА НА ПРИЯТЕЛИТЕ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

1. ПОКАНА ЗА СЪБОРА ПРЕЗ 1912 Г. В ТЪРНОВО

15 Август, Търново, 1912 г.

В. щ С
П. Р. н. Г. И. Х. С. Б.*
15. А. Т.

(Свещеният подпис.)

2. ПИСМО НА ПЕТКО ГУМНЕРОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ ГР. АЙТОС

София, 31 Август 1912

Любезни брате,

По поръка на Учителя, съобщавам Ви, че редът, по който ще стават моленията през идната година, е следният:

Засега на първа ръка се определят идущите 5 петъци: 7, 14, 21, 28 Септември и 5 Октомври 1912 година. И в първия петък, 7 септември, ще се молим за ония членове от веригата, които са от София, Бургас, Търново; във втория, 14 Септември (Кръстовден), ще се молим за ония от Русе, Варна, Шумен; третия, 21 Септември - за ония от Айтос, Ямбол, Сливен; четвъртия, 28 Септември - за ония от Казанлък, Панагюрище, Пловдив и петия, 5 Октомври - за ония от Стара Загора, с. Кровеник (Севлиевско) и с. Беброво.

След 5 Октомври ще последва нова разпоредба.

Моленията ще се ограничат изключително за членовете на веригата, участващи в събора, като в молитвата се споменават и имената им. Това споменаване на имената е задължително да стане еднаж през петъчния ден и то или сутринта между 4 и 7, или денем между 11 и 12, или же вечерта към 10 часа. Задължително е още през трите тия времена в Петъка, а именно сутринта между 4 и 7, денем между 11 и 12 и вечерта към 10 часа, да насочваме по за 2-3 минути мислите си нагоре за членовете от веригата.

Молението ще става: За да възрасти Бог Своето дело, Коего Той е насадил. За вселяване на Божествената любов между братията и сестрите във веригата, на които да се даде живот и здраве, Господ да просвети умовете им, да обнови сърцата им, да укрепи душите им, да им даде сила да вършат делото Му, да задоволи Бог всичките им нужди, да ги избави от дълговете и греховете им.

След като споменем това, да пожелаем и всичко туй от себе си, Коего Духът ще ни даде.

* Винаги Ще Съм Предан Раб на Господа Исуса Христа Син Божий.

Ивсякой, когато се моли, първои ще разтваря поканата, която е получил за събора и ще прегледа инициалиалите в Нея, понеже там се намират емблемите на Тойзи, Който ръководи делото.

Гореизложеното имайте и знайте само за себе си. Пазете го в тайна.

За получаване настоящето, моля известете на адрес: ул. „Опълченска“ N 66, София.

С братски поздрав,

Петко Ив. Гумнеров

По поръка тоже на Учителя, ако от Айтоския кръжок има някой да иска да се подвизава, на такъв ще препоръчат всекипетъчно четиво по една глава от Евангелията, начинай от 1-та глава от Матей, глос, в петъка, ограничено хранене - по малко хлебец сух с маслинки и чай или топла водица със захар вместо чая.

П. Ив. Гумнеров

3. ТЕЛЕГРАМА НА ГЕОРГИ КУРТЕВ ОТ ГР. ЧОРНО ДО АЙТОС

Айтос

Димитър Марков

Не забравяй. Телеграфирайте Господин Дънову.

Адрес:

Петър К. Дънов, улица Опълченска N 66, София.

Г. Куртев

4. ПИСМО НА ПЕТКО ГУМНЕРОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

София, 8 Август 1913 год.

Любезни Гос. Куртев,

Получихме писмото Ви.

Петъците остават да се тачат тъй, както се нареди миналото лято в Търново, освен ако някой сам си наложи абсолютен пост не за 24, а ако иска и за 48 и повече часове, за негово лично упражнение. Заповед, обаче, за абсолютен пост не е давана. Някои от бургаските приятели са си наложили сами такъв же пост, предвид на обстоятелствата, които преживяваме. И добре струват. Щом имат тази мисъл, никой не бива да ги разубеждава. Всякой е свободен да избира и си налага каквито ще средства за духовно упражнение.

Колкото за прочита на псалмите, то е вярно. Каза се на Софийския кръжок, а чрез нас и на другите приятели навън, да четем по колкото пъти щем на ден псалмите под следния ред: 91, 21, 121, 115, 116 и 117. Разбира се, когато ги четем, ще размишляваме и молителствуваме Господ да покровителствува България и да я изведе на безопасно пристанище, като твърдо вярваме, че Той вече е взел грижата да избави този народ от напастта, в която неприятелите му го увлякоха. Амин.

С поздрав,

Петко Гумнеров

5. ПОКАНА ЗА СЪБОР ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ ОТ УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ, 1914 Г.

Г-н Г. Куртев
Айтос

Среща на Веригата Г. ще стане на 10 Авг. Търново
1914

6. ПИСМО НА ПЕТКО ГУМНЕРОВ ДО ПЕНЮ КИРОВ, БУРГАС, НАРЯДА 1913 ГОД. С МОЛБА ДА БЪДЕ ИЗПРАТЕН НА ГЕОРГИ КУРТЕВ, АЙТОС

София, 19 август 1913 год.

Любезний братко,

Настъпилите събития налагат работа на вярующите. И затова по разпореждане чрез Учителя, за следующите три святи Недели, а именно 25 Август, 1-й и 8-й Септемврий т. год. се определя изпълнението на следния ред:

Първата свята Неделя, 25 Август т. год. от 10 до 12 часа преди и от 3 до 4 подир обяд вярующите членове на Веригата и други приближени до нея от местния кръжок, ще имат уединение за размишление и молитва, когато ще могат те както да четат шестиях псалми, по тук означения им ред, а именно: 91, 21, 121, 115, 116 и 117, така и да се молят със следната молитва: „Молитва на Избраните“:

„Господи, благослови тоя народ, укрепи го, повдигни го, дай му мъжество, окрили духа му, дай му вяра, упование, надежда в Теб, да се съвземе и да Те слави през всичките векове на бъдещето. Стори, Господи Боже наш, това, заради Великото си име с което си знаен през всичките векове. Направи да се освети Името Ти пред всички народи и да знаят, че Ти си само Един, в Когото няма измяна и Който си всякога силен да помагаш и да избавяш. Разпръсни враговете ни, Господи, от пред лицето си, ние ще те славословим с чисто сърце, когато ни помогнеш и превъзмогнеш против лукавите духове на ада, които искат да развалят Твоето дело. Ти, Господи, сам действуй сега с крепката си ръка. Стори това заради Господа Нашего Исуса Христа, чрез което име Ти си благоволил да Те призоваваме. Амин.“

(Тази молитва могат да си препишат само мъжете, които ще вземат участие в изпълнението наряда, а жените - ученици, нека си я научат наизуст, без да я преписват.)

Във втората и третата святи Недели - 1-й и 8-й Септемврий т. год. ще се изпълни същото, само с тая разлика, че последното уединение за размишление няма да става от 3 до 4 часа, а ще става от 10 до 11 часа нощя.

Размишлението и молението ще бъде за подобрене работите на България, за в полза на делото Господне.

Уединението всеки ще прави в дома си или гдето намери за угодно да се уедини, само че това уединение няма да се прави нито сам, нито всички, а или само по двама, или само по трима. Не бива нито по-малко от двама, нито повече от трима.

Горното разпореждане се отнася само за мъжете - вярующи. То не бива да се съобщава на жените, защото към тях то не се отнася.

На веруещите жени от Веригата и приближените до нея от местния кръжок да се каже само, че те през същите три святи Недели трябва да ходят в православната църква сутрин от 7 до 9 часа, през които часове ще се молят тоже за подобрене работите на България, за в полза на делото Господне. А вечерта от 10 до 11 часа (нощ) в същите неделни дни, ще прекарват в уединение по домовете си, прави в молитва пред Господа пак за работите на България за в полза на делото Божие.

На обяд и в трите святи Недели няма да се яде. Ядение ще има само сутрин между 7 и 8 часа и вечерта тоже между 7 и 8 часа и то лека храна. Това е за всинца.

Изложено то тук съобщете и на братята: Георги Куртев от Айтос и Майор Сотиров.

С братски поздрав до всинца

Петко Гумнеров

Вярно

Ваш духовен брат: Пеню Киров

Брате Георги, внимай да изпълниш точно и право настоящето. Само на веруещи, които отговарят, ще повериш тайната. На по-интелигентните жени дайте да учат молитвата от Вас, без да я преписват, а на другите само онова, което ти подчеркваш от страни.

За получаванieto отговори.

Добре си дошел, с поздрав

Твой П. Киров

7. ПИСМО НА ПЕНЮ КИРОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

гр. Бургас, 10.IX.1913 г.

Любезний брате,

Пред вид положението, в което се намира нашия народ, по благото разпореждане на небото ни се отреждат още 7 неделни дни, начинаей от 15 т. м-ц, да ги употребим за доброто на България по същия начин, както предшествуещите три седмици: Пред-обедното служение на първата седмица - 15.IX.1913 г. ще бъде от 10-12 ч., а след-обедното от 3-4 ч. Втората седмица - 22.IX пред-обедното от 10 до 12 ч. а след-обедното, от 10-11 ч. през нощта. Третата седмица - 29 същи пред-обедното от 10-12 ч., следобедното от 10-11 ч. през нощта. Четвъртата седмица, 6.X пред-обедното от 10-12 ч., след-обедното от 3-4. Неделя, 13 Октомври - почивка. Петата седмица, 20 Октомври, пред-обедното от 10-12 ч. след-обедното от 10-11 ч. през нощта. Шестата седмица - 27.X пред-обедното от 10-12 ч., след-обедното от 10-11 ч. през нощта. Неделя, 3.XI, почивка. Седмата седмица, 10.XI, пред-обедното от 10-12 ч., след-обедното от 10-11 часа.

За жените.

Във всичките тия определени неделни дни ще бъде преди обяд в православната църква от 7-9 часа, а след обяд, през първите четири седмици, ще се събират от 3-4 часа на групи от по две или по три, а останалите три седмици от 10-11 часа през нощта по единично в домовете си. Ще четат псалмите по реда, определен за мъжете. Храната - също както е казано за мъжете.

Друго. Понеже мнозина от нас не са погледнали на пентаграма с подобающата сериозност и значение и са забравили, че бе казано, че или трябва да работиш за славата Божия, или, ако не работиш, той - пентаграма, има демоническа сила за разорение и погубление, та ще ни докара зло. И ето, че това се изпълни, за което някои от нас в едно или друго пострадаха, а при това пострада и народа ни.

Този знак Божий в нас, за да може да ни ползва. Когато се молим и гледаме в него, трябва да го обграждаме **мислено** в долните два кръга от следующите цитати:
I Кръг: „Търсете първом Царството Божие и Неговата Правда и всичко друго ще ви се приложи.“

II Кръг: „Бог толкоз възлюби света, щото даде сина своего единородного да не погине всякой, който вярва в него, но да има живот вечен.“

И тогава ще настъпи първия кръг на пентаграма: „В изпълнение волята на Бога е силата на човешката душа.“

По такъв начин разрушителната сила на пентаграма ще се обърне за милост и благословение.

Разпоредете от своя страна да съобщите на всички, които се намират в кръжока ви - готови да изпълнят в точност горното разпореждане.

Всичко това ви предавам по заповед на нашия Учител.

С мир Божий и поздрав от всички приятели тук.

Ваш духовен брат

П. Киров

8. ПИСМО ОТ ПЕНЮ КИРОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

гр. Бургас, 18 Септември 1913 год.

Любез. Брате,

По разпорежданието на нашия Учител, явявам Ви, че молитвата на избраните ще я имат само членовете на Веригата и онези, които са най-приближени до нея (веригата) и то само от българска народност. На всички други от друга народност, на които е била дадена, ще я вземете обратно. Това вземане на молитвата ще им кажете, че е за доброто на България, за което те не трябва да им бъде мъчно.

За по-големи подробности, ако бихте искали такива, обърнете се до Г-н Дънова, който на 17 този сутринта замина за София.

Заповядано ми е още, че вместо Г-н Дънова, който засега предвид наложните си работи, не ще може да Ви посети, то да Ви заобиколя аз, което мисля в близко бъдеще да направя.

С братски поздрав в Господа:

П. Киров

9. ПИСМО НА ПЕТКО ЕПИТРОПОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

Любезни Брат Георги,

Съобщавам ти, че в Понеделник вечерта с трена ще пристигне Учителят в гр. Айтос, пригответе се. Ще го придружа и аз.

Поздрав от Учителя на всички братия и сестри и от мен.

До виждане.

Ваш брат в Господа

П. Епитропов.

10. ЗАПОВЕД ЗА СЛУЖБАТА, ДАДЕНА ОТ УЧИТЕЛЯ П. К. ДЪНОВ НА 2.XI.1913 ГОДИНА

След свършване на дадените седмици, т.е. след 10.XI. в първата неделя ще се почне.

1. На 27 Ноември 1913 год. неделя по 3 псалом на ред от Псалмите, които ще следват до свършване на Псалмите, т.е. до 50 неделни дни, а в последните 2 неделни дни ще се четат по 3 глави от Ефисияном Послание по единично.

Трите псалом ще се четат колективно като се четат и Добрата молитва, молитвата на хваление, молитвата Господи Боже Спасителю наш, от която ще се прескачат само думите **Благослови Учителя ни, който ни води в твоя път.**

Молитвата Господи Боже наш, да възлезе молбата пред твоето лице. Когато ще се започва службата, ако се почне с молитвата на хваление, ще се свършва с Добрата молитва и обратно.

Псалмите и молитвите и по единично.

2. Женското събрание ще бъде от 3 до 4 часа след обяд всеки неделен ден. Ще се четат същите псалми в Събранието и като се разотидат всяка грамотна жена в дома си същите псалми ще си изчита.

3. Когато ще се молим за нещо, то ще се събираме по 2-ма или 3-ма, та със същите псалми ще се молим.

4. Всяка сутрин всеки от членовете на кружока след молитвата ще изчита по 10 стиха като почне от 1 глава на Евангелие от Матей и следва до свършването му и така ще се продължава до свършването на 4-те Евангелия.

(Почерк на Георги Куртев.)

11. ПИСМО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ ДО ПЕНЮ КИРОВ – БУРГАС, КОЙТО ПРАВИ ПРЕПИСА И ГО ИЗПРАЩА НА ГЕОРГИ КУРТЕВ – АЙТОС

Търново, 19 ноември 1913 г.

Любезни Пеню,

Получих твоето писмо. Интересни са тия работи, които ми съобщавате просто като проявление на Българския духовен бит. Това според моите сведения не е за първи път.

В миналото на тоя народ са ставали още по-интересни неща. Сегашното е един отклик на миналото и то трябва да се преповтори в съкратена форма. Сега му е времето, нека всички покажат набраното с векове. В края на жетвата Аз ще имам думата, казва Господ. Плодът ще покаже всичко в своята истинска форма. I Кор. 3; 1-23. Аз познавам душата на тоя народ много добре; тя е страдала много от своите учители, проповедници и управници. Тя има още малко да пострада, след което тя веднаж за винаги ще се освободи от старото робство. Зная, вам ви е тежко като гледате да става онова, което причинява страдания. Вам ви е тежко на душата, като гледате да стават дребните подразделения, но такива са законите за сега, в тоя Божий свят. Господ е допуснал всичко да расте и да се развива; и на доброто, и на

злото е определил място. Ако първия човек, поставен при най-благоприятни условия, не устоя в своята първа чистота и измени на Господа; и ако първата жена, взета от най-чистата есенция на човешката душа, се увлече от примамливите думи на змията и стори първото престъпление. Сега какво очаквате от тяхното потомство?

Можели водата да се повдигне по-горе от извора си? - Не.

Цярът на всичките неща трябва да се търси другаде. Роденото от плътта е глът - казва Христос - сегашното положение, а роденото от духа - дух, то е бъдещето, в което е скрит еликсир на живота - на новото възвръщане, чрез възкресение и безсмъртие. Тук е потребна голяма виделина, дълбоко знание и обширна мъдрост. Дресировка и възпитание са две неща съвършено различни. Тъй различни в своето естество, както събиране и изваждане, и умножение и деление. Едина процес обхваща външната страна - механическа, а другия вътрешната - органическа. Който се е учил само да събира и изважда, той не е разбрал живота. Първите човеци съгрешиха там - в събирането и изваждането.

Ева направи първото събиране на запретените плодове и извади на яве вкусът на плодовете и Господ направи изваждането - изпъжданието. В начало беше им казано да умножават и разплодяват. Правя ви намек, за един велик духовен закон, върху който почива целия живот. Вий често отдавате всичко все на дявола. Да, това е вярно, само при тия отношения на живота, гдето има събиране и издаждане, но не и гдето има умножение и оплодяване.

Моите думи ще ви станат ясни, ако ви цитирам думите на Писанието, гдето се казва, делата на глътта и плодовете на духа. Дела и плодове, едно и също нещо ли са? - Не. Следователно, който очаква от делата си да се повдигне, той е първокласен невежа. Онова, което може да повдигне човека, то са плодовете на духа. За тия плодове е казано да се умножават и разплодяват вътре в човешката душа.

Желанията и мислите, това са скритите семена на Божествения живот. И аз ще пристъпя да ви посоча где започва злото. Баща повиква тримата си сина и им дава по три ореха. 1-ият ги изял, 2-ият ги дал, 3-ият ги посял. От първите се родили всичките вълци, от вторите - всичките овци, а от третите - всичките човеци. Изядеш - вълк си. Даваш - овца си. Посяваш - човек си. Сега изкуството е да се разбере какво иска бащата. Казано е, плодете се, умножавайте се и завладейте рибите, птиците и земята. Но затова се иска знание и мъдрост и сила. Не е казано завладявайте човеците. И всеки, който се стреми да завладява това, за което не му е позволено, е на крив път. Това са делата на плътта. Това е ядението, това е вълкът, това са раздорите, крамолите и тям подобните. Аз желая да ви заставя да гледате по-дълбоко, по-обширно на Божиите наредби. Ще плачем, кога сме деца, ще се смеем, кога сме млади, ще мислим, кога сме стари. Сега които плачат нека плачат, които се смеят, нека се смеят, които мислят, нека мислят. Някои хора са като търговци на вехто, всичко купуват. Други са като млади нагиздени момии, само очакват. А други - като млади момци обути, напети, потропват, похлопват, своето щастие търсят. А останалите обмислят кои от трите пътища да хванат. Малкото с Любов е за предпочитане пред многото с раздор. Имайте предвид, че небето може да ви даде да разполагате с неговото богатство и сила само тогава, когато се окажете достойни по ум, по душа, по сърце и по вяръност и смирение.

Дайте място на дървото, на дървото на живота да се разклонява, разширява, да се умножава и разплодява във вас и да принесе плод, достоен за ядение.

Дайте място на бащата Любов и на майката - радост и на чадото им - мирът да сте в свързка с Бога. Дайте място на Бащата - дълготърпението и на майката - благост и на детето им - милосърдието, за да сте в общение с Ангелите. Дайте

място на бащата - вяра и на майката - кротост и на чадото им - въздържанието, за да сте в свързка с добрите хора по лицето на земята и с любящите вас ваши напреднали братя и сестри в царството на мирът.

Моя душевен поздрав към всички приятели и братия.

Вам всякога верен

Т. 19^и 1913

(п) П. К. Дънов

Бургас, 13.XII.1913 г.

Вярно

Ваш духовен брат

Пеню Киров

Прочетете го на всички и които можете да си го препишете, но пак от кръжока.

12. ПОЩЕНСКА КАРТА НА ПЕТКО ЕПИТРОПОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

15/1914 г.

Братко,

Дадени са за Петъците да се четат следующите псалми в събранието под ред 145, 48, 37, 69, 123, 79, 17, 136, 148 и 150. По три псалми от тези, а третият петък четирите. Поздрав от Учителя твой.

П. Епитропов

Ще започнете от този петък по три псалма.

13. ПИСМО НА ПЕТКО ЕПИТРОПОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

Нова Загора 16/I.1914 год.

Любезни братко,

Вчера те чаках на гарата, но види се тъй е трябвало да стане. Изпратих ти по една сестра наряда за Петъците, която беше на гарата, моля яви ми получи ли ги, да зная.

Повтарям, ще четете по три псалми в петъците в събранието, а за III петък останалите 4, и пак ще приповтаряте, а ти ще ги четеш и 10-те в Петъка часно на молитва по 5 сутрин и вечер.

Псалмите са следующите:

145, 48, 37, 69, 123, 79, 17, 136, 148 и 150.

Поздрав на всички.

Твой П. Епитропов

Писмото ти получи и благодаря, поздрав от Учителя и Дядо Петко на всички.

Адрес: Чрез Ив. Котаров за мене.

ПИСМА НА УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ И НА ГЕОРГИ КУРТЕВ ДО УЧИТЕЛЯ

14. ПИСМО НА УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

София, 1 април 1913

Любез. Ц. Боздуганов и Г. В. Куртев,

Получих писмото ви. В тия времена на изпит потребна е пълна вяра в Господа, който управлява всичките работи на народите и тяхното повдигане и служение. Сега се намирате в една епоха, когато се ликвидират сметките на цели столетия. И всичко това, което гледате пред вас да става, това са вземаници и даваници на миналото. Както е казано, с каквато мярка си мерил, със същата ще ти се възмери. Държавите на земята трябва да се научат да управляват добре. Турция за своето вироглавство и несправедливост сега плаща кармичните последствия на тоя велик закон. Вий се радвайте, че сте в една струя, която носи тоя народ нагоре към доброто. Човешките несправедливости постепенно ще замрат. Когато се изстребят вълците от земята, няма да има вече кой да дави овцете. В сегашните времена се иска бодрост, сила, смелост, любов, правда за служение на правото дело на Господа, който иде да възстанови своето царство на земята и да научи хората как трябва да живеят. Бъдете радостни и весели. Господ е с нас. Той ще ни повдигне, Той ще ни укрепи и ний ще му бъдем народ предан да му служим с трудолюбие. Страданията, които гледате пред себе си, са уроци възпитателни за нас. Жертви трябва всякъде. Всяко дело, добро или зло иска своите жертви, иска своя труд и своята полза. Следователно вземайте поука в добрата страна на това, което гледате. А бъдещето пред вас след време ще ви разкрие тайните на живота. Струва си човек като умира, да знае защо умира и като напуска тоя свят, да знае защо го напуска. Аз ви следя на бойното поле. Всичко ясно пред моя поглед. Гледайте на великите дела, които Господ върши. Той оживява. Той умъртвява. Той дава радост и веселие и Той го взема, когато хората не слушат. Той повдига народите, благославя ги, праща ги да му вършат работата на земята и когато го не слушат ги наказва и ги лишава от своето благоволение. Като Господ люби един народ, Той му дава умни и добри ръководители, а когато ги наказва, дава им глупци. И добре е, когато слеп слепого като води и двамата в ямата. Сегашните събития са отлични. Те поясняват много работи. На Турция ѝ предложиха да даде права на тия народи. Тя отказа. Сега я биат за нейните безброй лъжи по минало оланджак*. И тъй лъжата не помага. Ако тя се бе завзела да тури едно добро управление на Справедливост, това не би ѝ се случило. Но Турция вече си заминава. Нейната съдба от небето е издадена и тя ще се приложи докрай в своето изпълнение. На турците като народ остава едно - да

* оланджак - тъй да се каже, един вид /тур./

възприемат Християнството и да тръгнат по един нов път на своя живот.
Мохамеданството това ново пиле, излюпено на стария Еврейски закон.

Бог да ви благослови всички.

В. В. *

П. К. Дънов

15. ТЕЛЕГРАМА ДО УЧИТЕЛЯ П. ДЪНОВ

Подадена на 29/VI 1913 год. от Чорло

София

Улица Опълченска № 66

Петър К. Дънов

Честит Именен Ден.

Погледите ни са обърнати към Вашето Съдействие и благословение.

Георги Куртев

16. ПИСМО НА ГЕОРГИ КУРТЕВ ДО УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Гр. Айтос, 7 Февруарий 1914 год.

Благий Учителю Наш,

Като прося твоето благословение, ида да Ви явя, че днес пристигна Г-н Пеню Киров да ни поучи в Божият път. Също днес пристигна от село Ачларе, Карнобатско, един брат: Жечо Вълков, в домът на когото от не дълго време е почнало да става молитвено събрание както другите градища и села; обаче на 4-то того вечерта като биле на молитва, неговата Г-жа, именуема Славка, е била обзета от един дух, който разпоговорел чрез нея, като е казал, че Германия и Австрия ще бъдат победени, Турция ще воюва с Гърция и последната щяла да бъде победена. Русия щяла да победи и унищожи Турция, но и на Руския Цар щяла да се търкаля главата и много още други работи, между които и това, че карала мъжа си да ляга на лявата си ръка и силно да я натиска, понеже дяволът е бил там, за да може да го победи и много други от такъв род приказки. Това положение в нея следва от 4-того вечерта и продължава досега, без да е освободена. Мъжът ѝ, Жечо, ръководител на това молитвено събрание, уплашен от това положение днес пристигна в Айтос и яви всичко това на мене и Г-н Кирова.

Съветвахме се с Г-н Киров и решихме някой от Айтос да отиде в това село в този дом и направи молитва и разбере работата, а най-вече да доложим на Вас за тази случка.

И сега, като Ви долагаме всичко това, молим Ви се, Учителю наш благий, тури ръка на този дом и на тази сестра Славка и ѝ съдействуй да бъде освободена от всяко зло. Съдействуй, молим Ви се и за тези там братя, които се събират в името Господне да ги укрепи Бог във вярата да не се откажат от това явление. Благослови и моя дом и всички братя и сестри в Айтос.

Приемете поздрав от Г-н Пеню Киров.

Като целувам десницата ти, Учителю благий, оставам винаги верен и покорен твой ученик:

Г. В. Куртев

17. ПИСМО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

София, 19 февруари 1914

Любезни Г. Куртев,

Получих вашите писма. Имайте пълна вяра и търпение, всичко ще се оправи. Вяра, с която да се приложи волята на Господа на земята. Всички страдат от свои грешки. Ходете във Виделината и не бойте се. Трябва да се исправят отношенията на хората към Бога. Имайте мир, радост. Животът е пълен със скърби и страдания, но той носи и радости и блага. Моето иго е леко, казва Господ.

Поздрави на всички ви.

Ваш верен

П. К. Дънов

18. ЗАПОВЕД ЗА ОТПРАЗНУВАНЕ ДУХОВНАТА НОВА ГОДИНА, КОЯТО СТАВА НА 9 МАРТ ВСЯКА ГОДИНА.

1. Всички сутринта ще бъдат на църква. Във време на Литургията всякой в себе си ще чете: Добрата Молитва и Гоподната Молитва.

2. Женското Събрание ще стане между 2 и 4 часа след обяд.

3. Смесеното събрание ще стане между 7 и 9 часа вечерта, в което ще се четат Евангелията от 4-тях Евангелиста за възкресението на Господа Исуса Христа. Ивсякой от членовете на събранията с глас ще благодари на Господа за великата му милост, с която ни е оградил.

Тази заповед се предаде устно чрез Г-жа Стойчева на 3 Март 1914 година, като идеше от София.

(Почерк на Георги Куртев.)

19. ТЕЛЕГРАМА НА ГЕОРГИ КУРТЕВ ДО УЧИТЕЛЯ

София

Улица Опылченска N 66

Петър К. Дънов

Като празнуваме Славното Воскресение Христово честитим Ви Именний Ви ден днес и от висотата на планината, на която сме сега възклицаваме още и пеем под скиптра на благия ни Учител. Ний сме чада Божии.

Куртеви, Вълчанови, Къвракови, Тумбови, Цочеви, Маркови, Теневе, Петкови, Божилови, Пучеви, Георгиеви, Желязови, Михайлови, Маркови, Андрееви, Тодорови, Кръстеве, Илиев, Андонови, Недялкова.

20. ПИСМО НА УЧИТЕЛЯ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

София, 23 юли 1914

Люб. Г. Куртев,

Г-н Марков може да дойде с теб заедно на 10 Авг. в Търново. Съобщи му това. Бъдете всички бодри и весели духом. Пълни с вяра и упование в бъдещето, което настъпва. Всеки страх да се замести с любов и истина.
Ваш В.

П. К. Дънов

21. ПИСМО НА УЧИТЕЛЯ

Варна, 17/III 1917

Любезни Георги и Боян,

Пращам ви редът за 9.22. Март. Изпълнете го на 9 и на първия ден на Великден. Предайте го на всички наши братия и приятели по Дух. Бог благославя своето дело в тоя свят. Любовта, Вярата, Надеждата не посрамят. Господ, който ръководи всичко в тоя свят, е същия, който е бил през всичките времена на миналото, той е същия и в настоящето. Той ще бъде същия и в бъдещето. Всичко става за добро. Тъмнината дава място на светлината; лъжата на Истината; омразата на Любовта. Злото на доброто; смъртта на Живота. „Аз съм Животът и Възкресението.“ Всичко живее у Бога, всичко Възкръсва у Господа. Моето благословение вам и на Ивана.

В. В.

Ж. К. В. О.*

(Свещеният подпис.)

22. КАРТИЧКИ ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

22/III 1915, София

Пътят на живота към Христа е светлина приятна.

Ц. Б. И. **

(Свещеният подпис.) П. К. Дънов

*
* *
*

5/III 1915 София

Л. Г. Куртев

Бъдете добър да съобщите на Крум Илиев да бъде търпелив. Аз имам предвид неговото желание. Той ще има П.

В. В.

П. К. Дънов

* Жив е, Който Ви Обича

** Царството Божие идва

23. ОТ УЧИТЕЛЯ ЗА ГЕОРГИ КУРТЕВ

Г. Б. В. Куртев
Г-н Георги Вълков Куртев
(почерк на Учителя Дънов)
върху празен глик

24. КАРТИЧКА ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

Варна, 28.X.1917 г.

Г-н Г. Куртев, федшер, Айтос
Моя привет на всички. Желая да сте бодри и весели всички.

25. ПИСМО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Варна, 28.X.1917 г.

До всички Приятели в А.

Моя привет и поздрав на всички ви. „Стойте прочее препасани с Истината през чреслата си и облечени в бронята на правдата. И нозете ви да бъдат обути в приготвяне за благовестие на Мир. А върх всичко това вземете щитът на вярата, с който ще можете да угасите всичките разжежени стрели на лукавия; и земете шлемът на спасението, и мечът на Духът, който е Словото Божие; моля ще се Духом на всяко време и всяка молитва и молба и в това истото бъдете бодри с всяко стърпяване.“* И Бог ще изпълни сърцата ви с любов да го познавате и да Му служите с вътрешна душевна пълнота. Само така всеки един от вас ще може да разбере и проумее защо е пратен на земята. Гледайте с вяра на бъдещето, то е светло. Бог, живият, който изпълня всичко и дава всички блага.

Ваш Верен

(Свещенният подпис) П. К. Дънов

26. НАПИСАНО ОТ УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Дайте Лозинката на Божию Иванов.

(Свещенният подпис.)

* Послание към ефесяните, глава 6, 14 - 18 стих.

27. НАПИСАНО ОТ УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Редът 9(22). П. Р. Ж. *

1918 Март.

Ставане в четири. Приготвяне. Почване.

1. С Добрата молитва, с размишление върху 12. точки, съдържащи се в Ней.

2. Прочитане на Истината и размишление върху основните мисли на беседата.

3. Спомняне на всички братя, сестри, приятели. Пожелаване Божието благословение да почине на тях. Да изпълни Господ мой и Господ ваш техните души, умове и сърца с всяко утешение, радост и веселие на Благия си Дух. Да разберат Смисъла на Любовта, която е Бог, изявен в Живота. Да разберат и проумяят съдържанието на Вярата, която е чистия Дух на Живота. Да схванат образа на Надеждата, която е Живата Божествена Душа, облечена в своята Божествена дреха служителка на Бога Живаго в Неговия Храм.

4. Прочитане на лозинката и Отче наш.

„Моето благословение и благословиенето на Господа Бога на всичката пълнота да пребъде с вас и с всички по лицето на земята сега и през всичките времена на Неговото Царуване.“

Амин, тъй да бъде.

(Свещеният подпис.) Ж. К. В. О. **

28. ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

София 1918

Любвни Георг. Куртев,

Пътят на праведния е като на зазоряване. Душата да минава от светлина в светлина. От сухота към влага; от твърдост към мекота. Да умножава органите на своите възприятия, да оголемява прозорците на своята душа. Да намазва остите на колелата на живота с масълце, за да става движението правилно.

Какво по-голямо благословение от това, човек радостно да върши Волята Божия.

В надежда радостни, в скръб търпеливи, в молитва постоянни.

Ваш В.

(Свещеният подпис.)

29. ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

София 26 II 1919

Г-н Г. Куртев, фелдшер, Айтос

А. Г. К.

Във вашия край, който сте близо до морето, стига ли повече влага и имате ли повече сол. Солта е потребна в развитието на духовния живот. Христос казва на своите ученици: Вие сте солта на земята. Всички вътрешни ферментации се спират

* 9 март по стар стил е 22 март 1918 г. по нов стил. П.Р.Ж. - Пролетно равенство на Живота.
22 март е астрологическата Нова Година

** Жив е Който Ви Обича.

чрез солта. Аз ви пожелавам добре да посрещнете пролетта на живота. 9. Това числото на възкресението. В трите, човека го посаждат, в шестте пониква, а в деветте оживява и възкръсва. Някои сега преминават числото три, други числото шест, а трети числото девет. А Господ да ви даде по-голяма виделина и свобода на духа. Да живеем всички в единомислие. Според вас как върви растението по вас?

Ако дърветата ви растат правилно ще имате и добър плод. Всяка ветка носи след себе си и обратни реакции упадък на духовно временно впускание към чувствения живот. Навярно скъпотията и по вас се отразява и обезпокоява. Но всичко това ще мине. Трябва да се подготвите за тая година за добри работи. Господ да осъществи своите добри намерения към всички. Моя поздрав.

В. В.

(Свещеният подпис.)

30. ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

София, 4 III 1919

А. Г.

Редът за 9 и 10 Март 1919 е следният: Ставане в 5 часа, започване в 5 ч. и 40 минути.

1. Добрата молитва; с малка пауза.
2. Четене от Лука, 2 гл., 8 ст. до 14 ст.
Размишление върху думите ангелски.
3. Четене от Матей 4 гл. От 11 ст. до 12 ст.
Размишление. След изпит ангелите помагат.
4. Четене от Деяния 4 гл. От 24 ст. До 31 ст.
Размишление, призоваване Господа на помощ.
5. Четене от Деяния 8 гл. От 26 ст. до 40 ст.
Размишление, да слушаме кога ангела говори.
6. Четене от Деяния 9 гл. От 3 ст. до 7 ст.
Размишление, да спираме лошите си намерения.
7. Четене от Деяния 10 гл., 3 ст. до 6 ст.
Размишление, да изпълваме като Корнилия.
8. Четене от Деяния 10 гл. От 34 ст. До 43 ст.
Размишление, да говорим, което Господ иска.
9. Свободна молитва на душата.
10. Отче наш. Закljučение.

Да се изпълва от по двама мъже отделно и по две жени отделно. Гдето остане някой, да се присъедини при някоя двойка. Съберете се на братска вечеря на 9-и вечерта. Редът дайте на всички, които могат да го изпълнят по дух. Бог е Бог на Любов Вечна и постоянна. Господ на всичката пълнота ще въздигне всичко в живот и истина. Светлата вяра да пълни сърцата ви. Верни всякога, защото Бог се нарича Верен и Истинен.

(Свещеният подпис.)

31. ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

София, 8.V.1919

Г-н Г. Куртев, федшер, Айтос

Л. Г. Куртев,

Получих писмото ви. Относително Божила. Събирайте се близки приятели с молитва се обърнете Господ да превърне всичко в добро. Това е плод на миналата му карма. Съдействайте мислено. Не се бойте и не мислете противно на това, което Господният дух върши. Противоречието в душата му е внесло този смут. Аз ще следя всичко. Чистота в мисли, желания и действия. Дълбоки са пътищата Божии. Доброто, което Господ твори, то е добро. Човешкото добро, то е привидно. Един от нашите приятели, Петко, ще мине наскоро. Човек в тоя свят се учи само от опитности, придобити от страдания. По-напредналите души се учат и от опитността на другите. Човешките постъпки често произвеждат горчиви последствия, когато се опаня на тях без Божествено ръководство. Виделината на Господното лице, Неговата сила и пълнота е нашия щит в тоя свят. Крепкия Му Дух е пазител и подслон във време на мъчности.

Ваш верен.

(Свещеният подпис.)

Поздрав на всички верни. П. У.

32. ПИСМО НА ГЕОРГИ КУРТЕВ ДО УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

Айтос, 23/II 1920 год.

Благий Учителю Наш,

С това си писмо ида да Ви доложa, че Специалните беседи за женските събрания, които бяха пратени в Айтос, а именно 10 гл. Притчи, 2 Исаяя, 4 гл. Ефисяном, 31 притчи, по тях се работи и се повтаря, като чакахме да ни посетите, та тогава да наставите по кои беседи ще продължава да се работи. Както бяхте ми казали в Търново. Обаче до сега като не се отвори път за Вашето посещение, то женските събрания продължават да стават с повторение на досегашните беседи.

Горното като Ви долагам, моля Ви от името и на всички жени от събранието да благоволите да ни изпратите други беседи за женското събрание, ако това Вий намирате за нужно или да ни наставите да се продължаваме повторение и потретвание на досегашните беседи.

Вам е известно, че Айтоският поп Шаханов с каква енергия работи против нашето събрание. Съгласно Вашето упътвание, ний молихме Господа ако той го е отредил да е против нас за изпитание, да ни даде сила да понесем, а ако това той прави от своя инициатива, то да ни освободи Господ от него. Обаче след тази наша постъпка, той много с по-голяма енергия се нахвърли против нас с много горчиви и неприлични думи, като отиде до там, че освен в църквата е говорил проклятие на нас, домовете ни и децата ни до века. Но това проклятие ни изпрати написано със собствената си ръка, като гледа да ни предизвика, обаче ний мълчим, учим се на търпение и упование на Господа. Чакаме резултата на Божията милост.

Не стигна и това, но тръгна по селата, гдето има наши приятели, събира селяните на публично събрание и говори против нашите събрания, като посочва за главен виновник Вас, а мен, Божил и Крум Ваши последователи, като сме внасяли разкол в църквата. Но, понеже събранията му са публични, като свърши своята реч, някой от нашите приятели са му възразявали доста чувствително, докато го заставят да признае, че събранията били полезни, но не трябвало да се слушат други хора вън от църквата, поповете и пр. и така той продължава да ни гони с разни средства, а ний продължаваме да се учим на търпение, като Ви молим да ни съдействувате да можем докрай да изтърпим изпитанията в живота и да понесем всичко за Славата Божия.

Сега, като целувам десницата Ви, оставам в надежда за Ваш отговор.
Ваш ученик Г. В. Куртев

33. ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

София, 9/III. 1920 г.

Обични Г. Куртев,

За вашите женски събрания ще си послужите с беседите от III серия.

Клетвата на П. Шаханов ще се върне на неговата глава. Съберете се всички, които сте в един дух с пост и молитва. Помолете се на Господа да му я върне. Нека се слави името на Господа. Бъдете смели и решителни. Господ ще затвори устата на пъкала. Лошият и нечестив дух на П. Шаханов няма да му помогне. А вий, чадата на Господа, бъдете благословени от Господа Бога на всичката пълнота. Ходете всички по стъпките на Святия Дух. Моя мир да пребъде с вас. Амин.

(Свещеният подпис.) П. К. Дънов

34. ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

София, 2.VI.1921

Л. Г. Куртев,

Живейте с вяра. Бъдещето е в ръцете на Бога. Онова, което е отредено, то ще дойде на своето време. Засега е мрачно, после ще бъде светло.

Само Божията Любов е Любов.

(Свещеният подпис.)

35. ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

2. IV. 1924. София

Любезни Георги,

Да бъде с вас мира Христов. В живота само Божията любов може да изгладя всички недоразумения в живота на душата. Временните противоречия на живота са като малките пращинки, подигнати от вятъра. Те ще се използват от Духа на

Божията Мъдрост. Вярa непреодолима в същността на Божието ръководство. Потърсете ме в ден скърбен. Аз ще ви помогна и ще ме прославите. Ний ще сторим всичко, което е угодно Богу.

Само Божията Любов.

(Свещеният подпис.)

36. ПИСМО НА ГЕОРГИ КУРТЕВ ДО УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

Айтос, 23 юни 1924

Благий Учителю Наш,

Н. А. К. Б. Л. *

Нашият брат Петър Касабов от гр. Айтос преди 3 месеца е довел в София болното си от ишиас на туберкулозна почва дете, което са гипсирали. Той е получил и вашите наставления, че след като се отнеме гипса, да се излага на слънце и се маже със зехтин. От 15 дни гипсът е отнет от крака му, отокът доста значително спаднал, болки не се чувствуват, а само тръпнение на крака. Мажат го със зехтин, а при добро време пекат го на слънце. Сега този брат чрез мен Ви моли за нови някои наставления: като правене топли бани със сено или употребление на някои билки вътрешно, които Вий определите.

Доколкото аз схващам, както неговата, тъй и на жена му Тошка вярата за окончателното оздравяване на детето е във вашето наставление и благоволение, затова ме и задължиха да ви моля за по-нататъшни наставления и как да постъпят.

В града ни Айтос, между приятелите владее дух на униние, охлаждане, отпуснатост - няма по-раншната жизнерадостност, енергичност, ентузиазъм, бодрост, смелост и решителност. Едни се загрижиха повече за материални придобивки поради скъпия живот и на втори план остават Божието дело, което сме започнали с Градината илозето. Други: Крум и сестрите Габровски поради духовен упадък почти не се интересуват а най-вече са отпаднали духом след като почна по-сериозно преследване на Божието дело във Вашето лице. Доста се поуплашиха, почнаха да се прикриват и държат повече сметка за общественото мнение; тъй че засега Божието дело за градината илозето е изостанало в ръцете на 3-4 приятели, обаче върви доста добре, понеже се подпомага и от смелите и решителни селски приятели.

Всички приятели от селата са бодри, смели и решителни - те добре помагат, за преуспяване на започнатото дело в Айтос. Колкото гонението става по-сериозно, толкова те стават по-смели и решителни.

Селата, в които има наши приятели, се обходиха от Сливенския владика Иларион - говори публично против нашето дело, заплашва с отказ на разни обряди и се мъчи да настройва населението към местни гонения против наши приятели, отправя проклетия против тези, които следват пътя на Вашето Учение и заповяда на поповете непрестанно да говорят против това дело.

След като обходи той селата, заобиколих ги и аз, да видя какво влияние е оказало словото му и клетвата му и да укрепя приятелите, обаче констатирах, че нашите приятели стават повече смели и решителни, а владишките православни правят малко брожение но много за малко време.

* Няма Любов Като Божията Любов

От всичко, каквото става, аз заключавам, че Бог е допуснал това гонение да опита нас колко сме верни Нему, колко сме верни на Учителя си и колко сме верни на самите себе си. Седна дума Бог сега ни пресява, но доколкото схващам, макар сега в някой и да има един малък упадък, то повечето от приятелите заедно с Петра ще рекат Учителю, няма другаде думи на живота къде да отидеме.

Това ме много радва и ми дава сила за по-смела и решителна работа.

Благий Учителю, като Ви излагам всичко това, моля Ви, съдействайте ни Бог да благослови и укрепи всекиго от нас смело и решително да вървим в пътя, който ни е начертал и в който вий ни водите на всички да се даде дух на бодрост, та силни в добро и мощни със словото Божие да победим до край и да прославим Бога в живота си, в сърцата си, в ума си, в душата си и духа си. Сега като чакам Вашия отговор, целувам десницата Ви и оставам Ваш верен ученик

Г. Куртев

37. ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

Любезни Георги,

Писмото ви получих. Да пазят тия наставления, които им дадох в София. Да се пече на слънцето по 3-4 часа на ден. Другото само по себе си ще дойде.

Ти ходи с вяра, любов и надежда. Най-после истината ще възтържествува. Сега се иска мъжество, търпение. Ако човек с Бога в себе си не може да успее, без него съвсем. Достойните ще разберат. Ний ще ви помагаме в пътя ваши и на всички, които любят Господа. Моя поздрав вам и на всички приятели.

Само Божията Любов.

(Свещеният подпис.)

38. ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

6. VIII. 1924. София

Любезни Георги,

Всичко в тоя свят става по силата на волята Божия. Има много неща, които стават, за да се опита света и да се разкрият затаените работи. Но силата е в Любовта, вярата и надеждата. За събора дали ще стане в Търново е висящ. Но нашето служение на Бога става под други закони. Ние ще ви съобщим за онова, което трябва да бъде. Бъдете бодри и весели. Иде великата развязка на всичкия земен живот. Да бъдат сърцата ви топли, умовете ви светли. Господ ще преодолее и свободата ще дойде. Не ще да се плашат вярующите от вълка. Божието благословение да бъде с вас. Моя мир да пребъде с всички, които доброволно служат Господу.

Само Божията Любов.

(Свещеният подпис.)

39. ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

30.III.1925, София.

Любезни Георги Куртев,

Всичко в живота работи за добро и самоусъвършенствуване. От противоречията ще изваждаш поука. Грешките на другите са добри уроци.

Желая ти да бъдеш умен и незлобив. В правия път на посвещението, потребни са: Невинност, кротост, търпение и чистота. Така само се преодоляват ония вътрешни сплетни на духовния живот. С пълна Любов на разумност, с Истинска Мъдрост на възмъжалост, с Истина и свобода на Духа да се върши волята Божия.

Пази душата си чиста всякога.

Моя Мир да бъде с вас.

Само Божията Любов.

(Свещеният подпис.)

40. ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

16.IV.1925, София.

Любезни Георги,

В живота трябва растене. „Растете в благодатта“, казва писанието. А живота сам по себе си иска усилване във всички добродетели. „Така да просветнат делата ви пред човеците, че като ги видят, да прославят Отца вашего на небесата.“

А Любовта е основа:

„Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила.“

Само така се добива онова постоянно състояние с Утешителя Дух святи, който носи Постоянно Божиите блага за душата.

Бог на всичката пълнота ще даде Духа си на всички, които го търсят, които вярват и го възлюбват.

Божията любов да сгрява сърцата ви в мир и радост. Поздрав на всички ученици.

(Свещеният подпис.)

41. ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

10.I.1926, София.

Любезни Георги,

Вяра непреодолима, Любов непрестанна, това води към сполука.

Само Божията Любов.

(Свещеният подпис.)

Поздрав на всички.

42. ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

31.X.1928, София.

Любезни Георги,

Вашето писмо е получено. Лекувайте дъщеря си със слънчевите лъчи, топлата вода и млечните компреси.

Ще мине. Това е следствие на душевни състояния. Жива вяра и Господ ще помогне.

Бог е пълен живот.

Мир да бъде с теб.

(Свещеният подпис.)

43. ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

24.II.1929, София.

Любезни Георги,

Доброто сърце дава топлина, добрият ум светлина.

Чрез тях Бог ни изпраща живота чрез Любовта.

Работете усърдно и Господ възнаграждава всяко добро дело.

Поздрав на всички приятели. Поздрави и дома ви.

Божията Любов.

(Свещеният подпис.)

44. ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

9.IV.1930.

Любезни Георги,

Надявам се моето писмо да ви направи бодър и весел духом. При сегашните условия изисква се силен дух, широка душа, светъл ум и силна вяра в Доброто, което Бог насажда в света. Борбата ще е дотогава, докато всичко се подчини на Любовта, Мъдростта и Истината и Живота вземе своя прав път, пътя на вечната светлина. Приемайте всичко с радост. Молете се Бог да превръща всичко за добро. Да дава сила и живот на своите си.

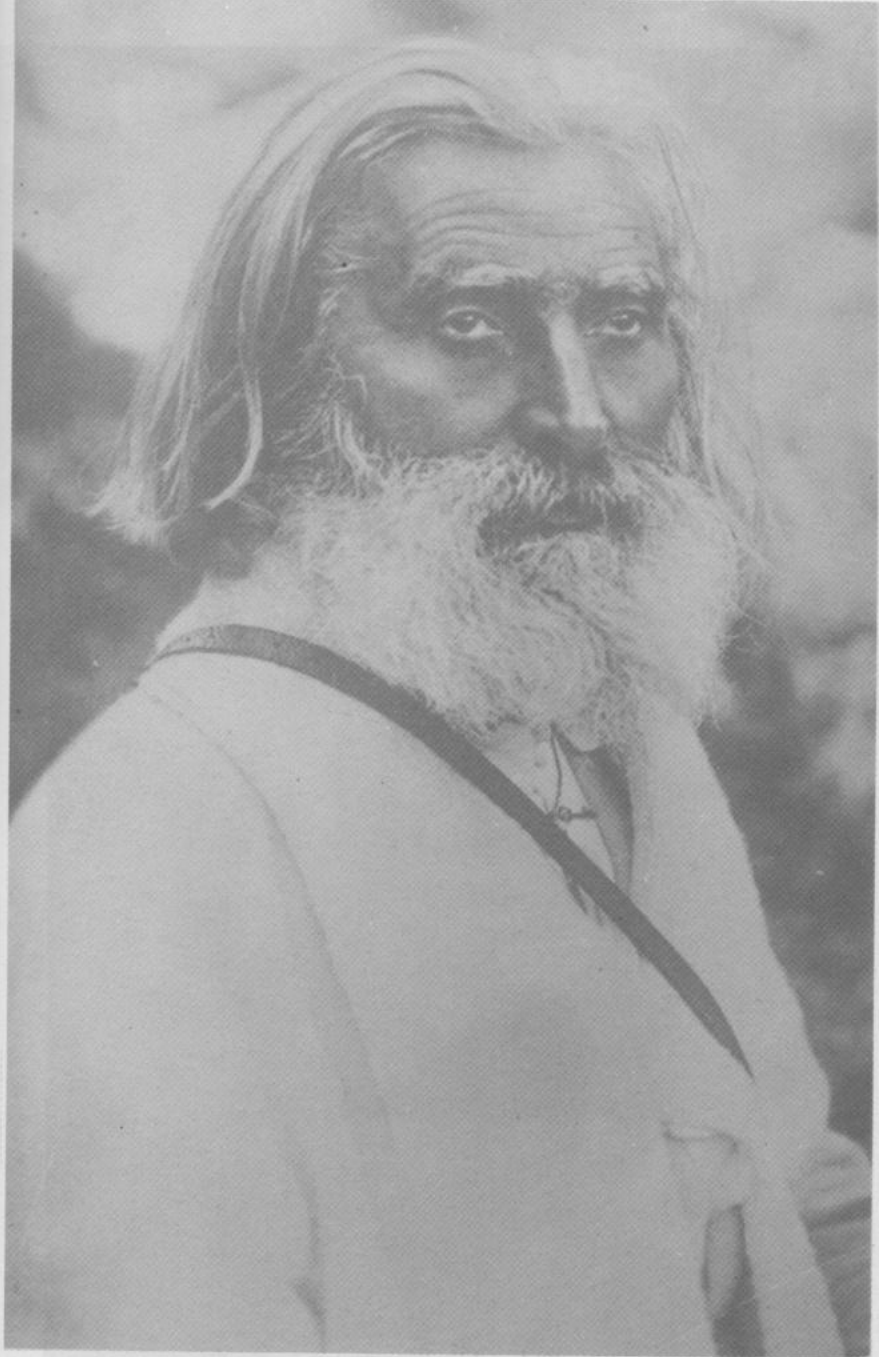
Божията Любов.

Поздрав на всички.

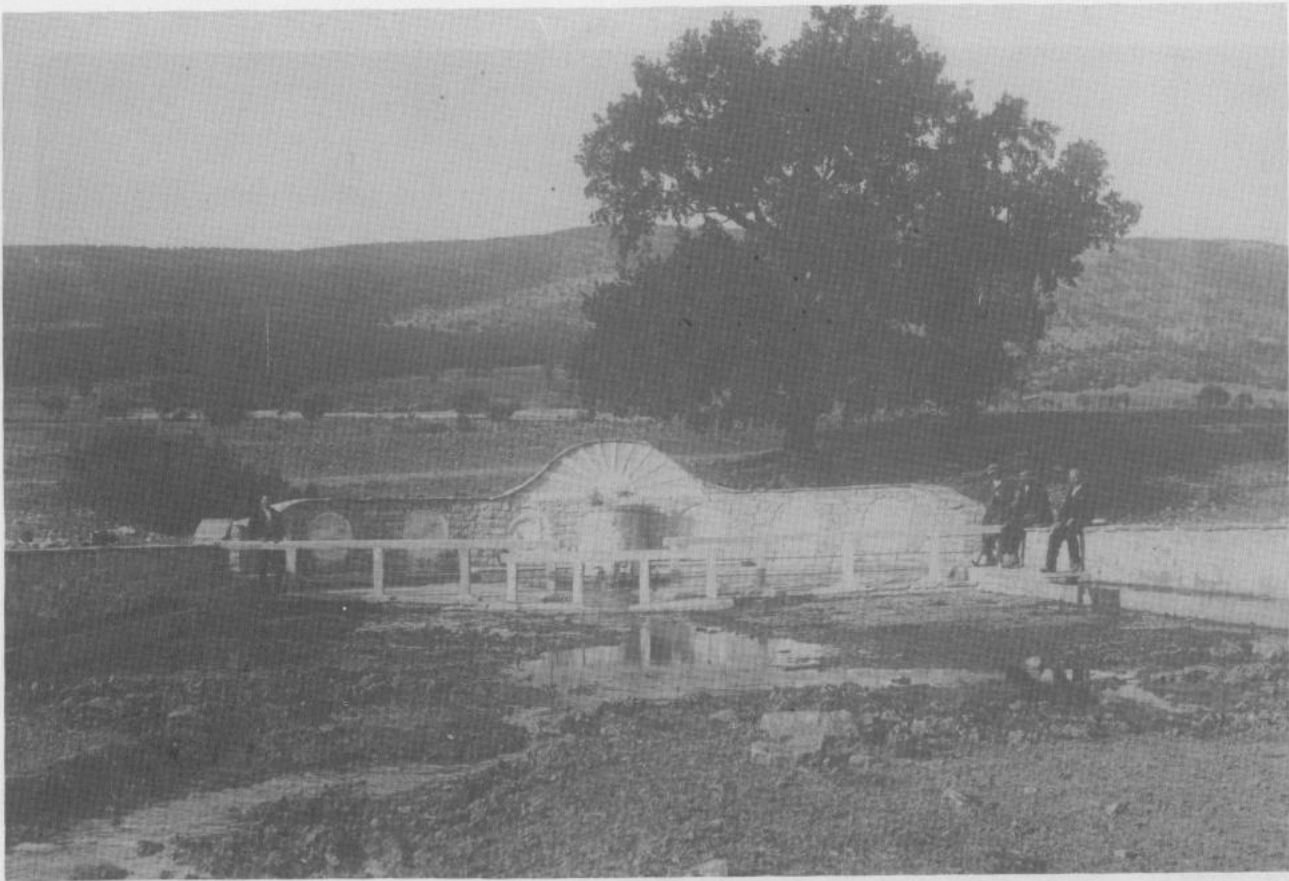
(Свещеният подпис.)

ГЕОРГИ СЪБЕВ

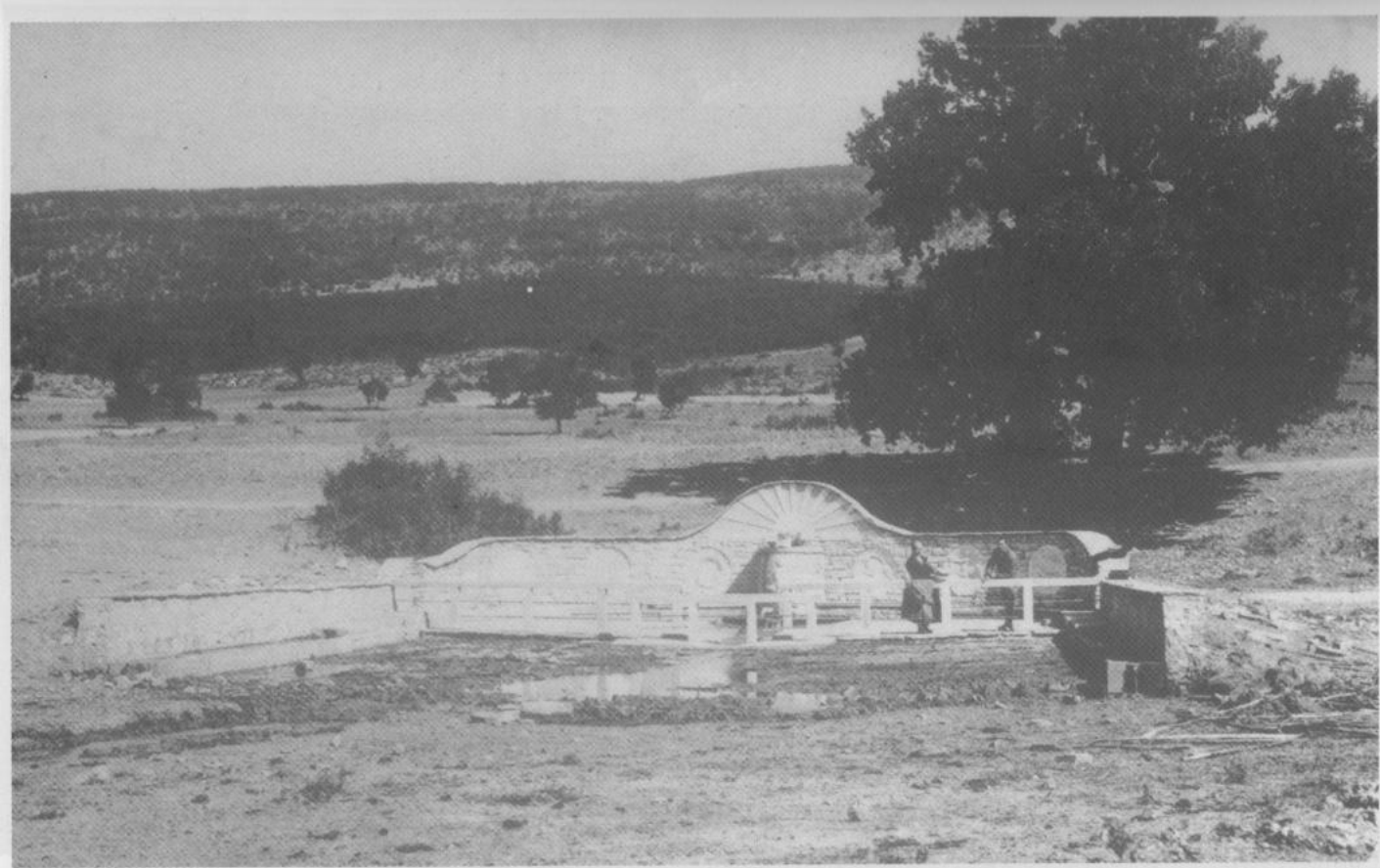
**СРЕЩИ, СЛУЧКИ
СПОМЕНИ
С
УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ
НА
ИЗГРЕВА**

33. Учителят Петър Дънов

34. Чешмата в Кавак махала, село Тополица

35. Чешмата в село Тополица

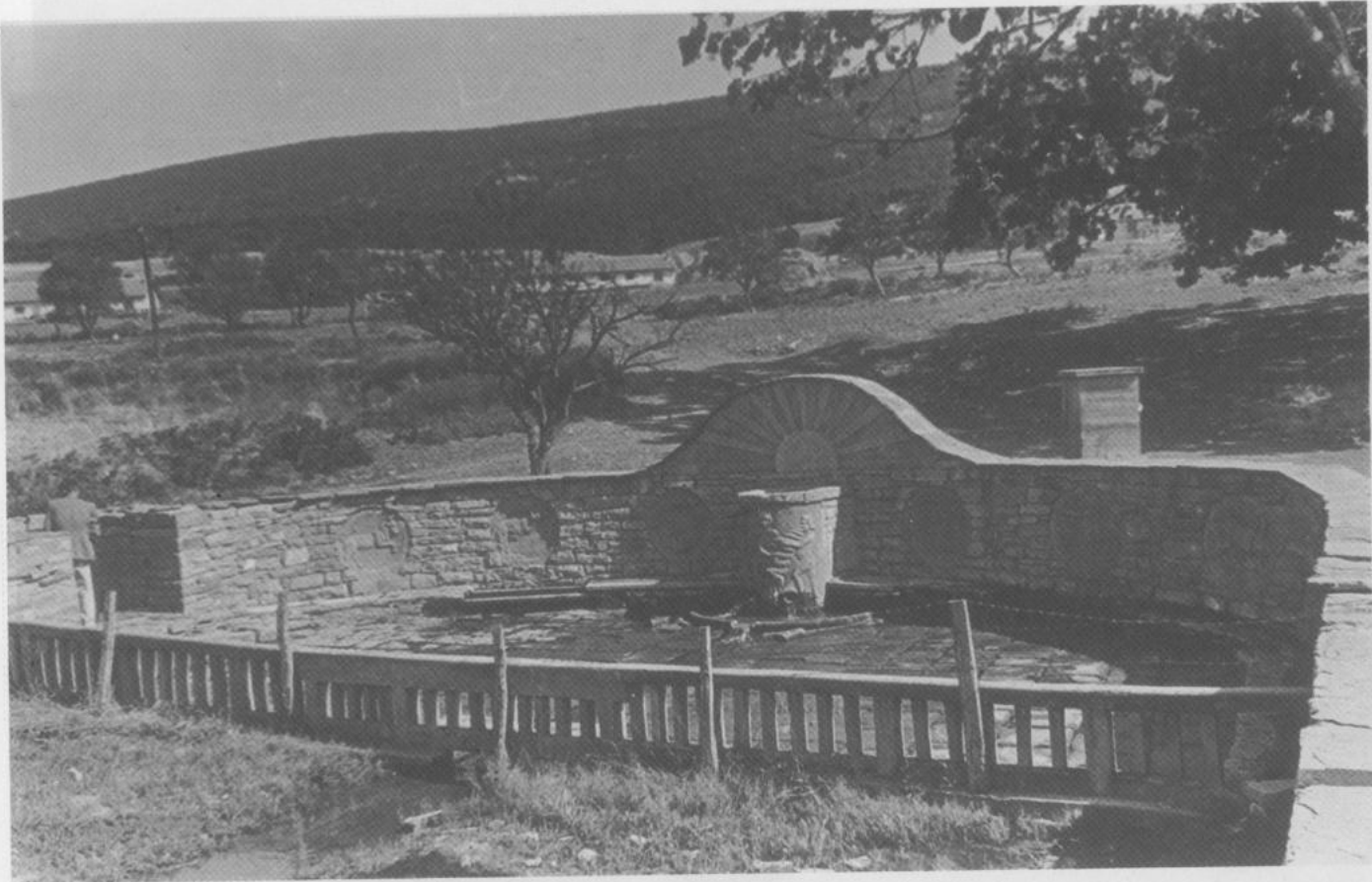

36. Чешмата с изтичащата вода

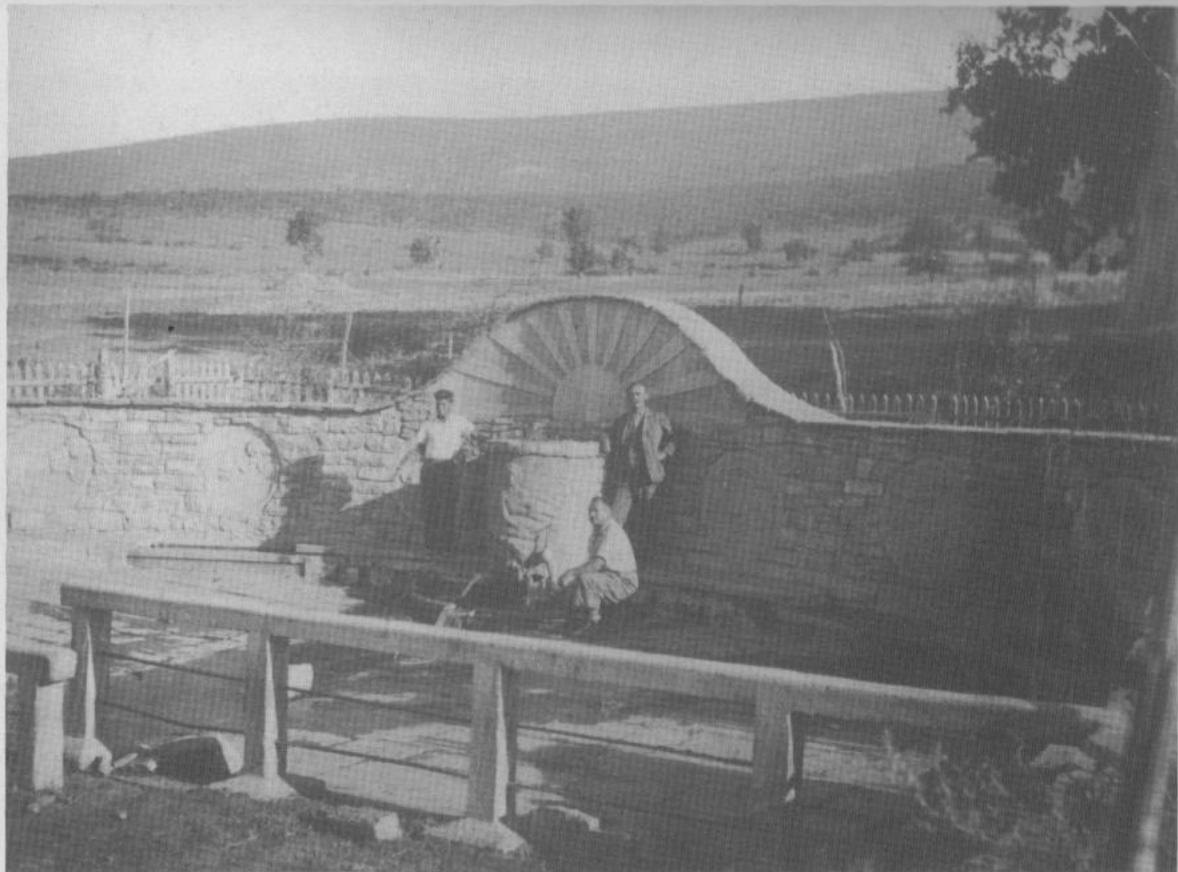

37. На водопой пред чешмата

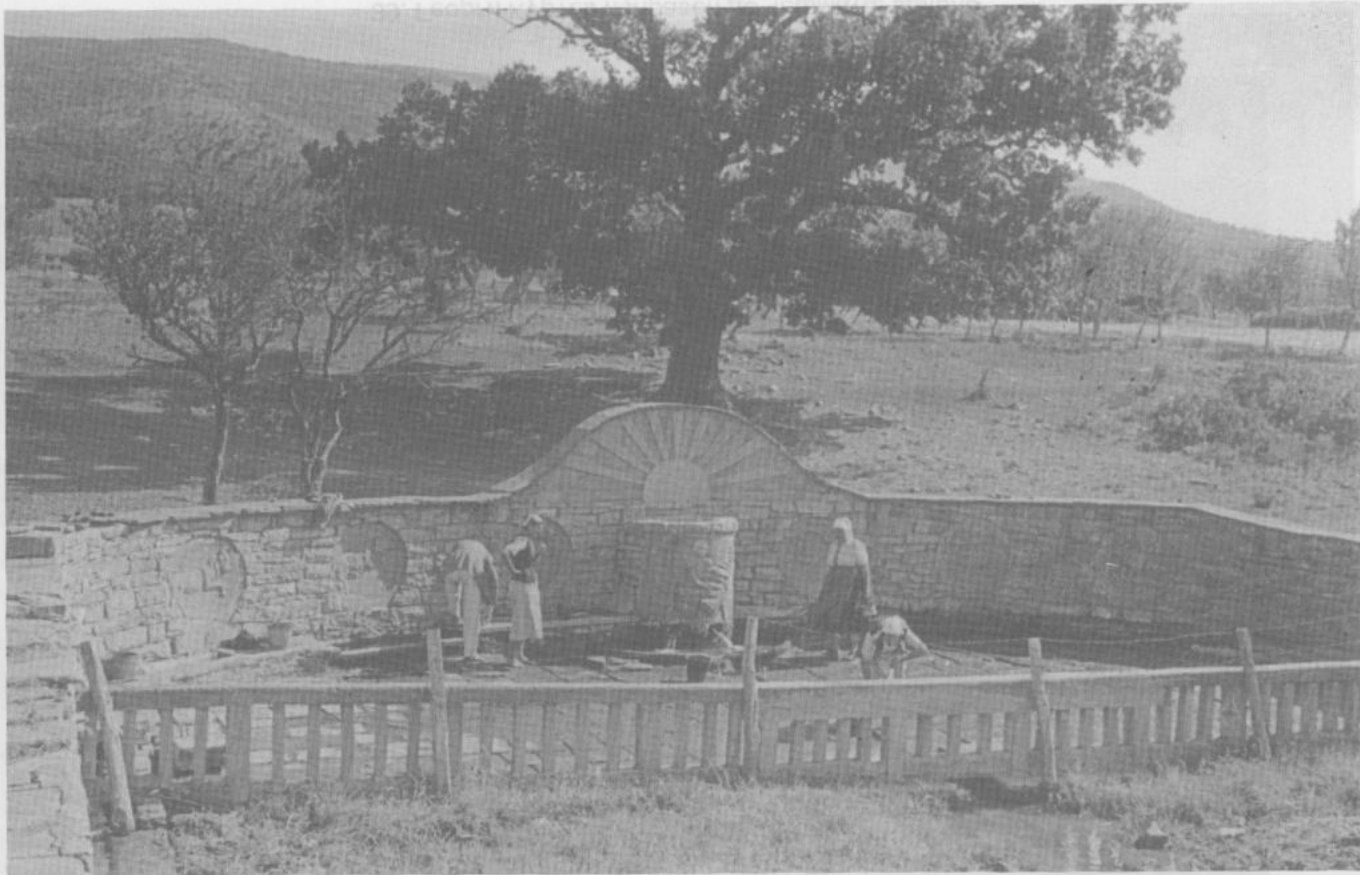
39. Георги Куртев изправен до чешмата, вдясно

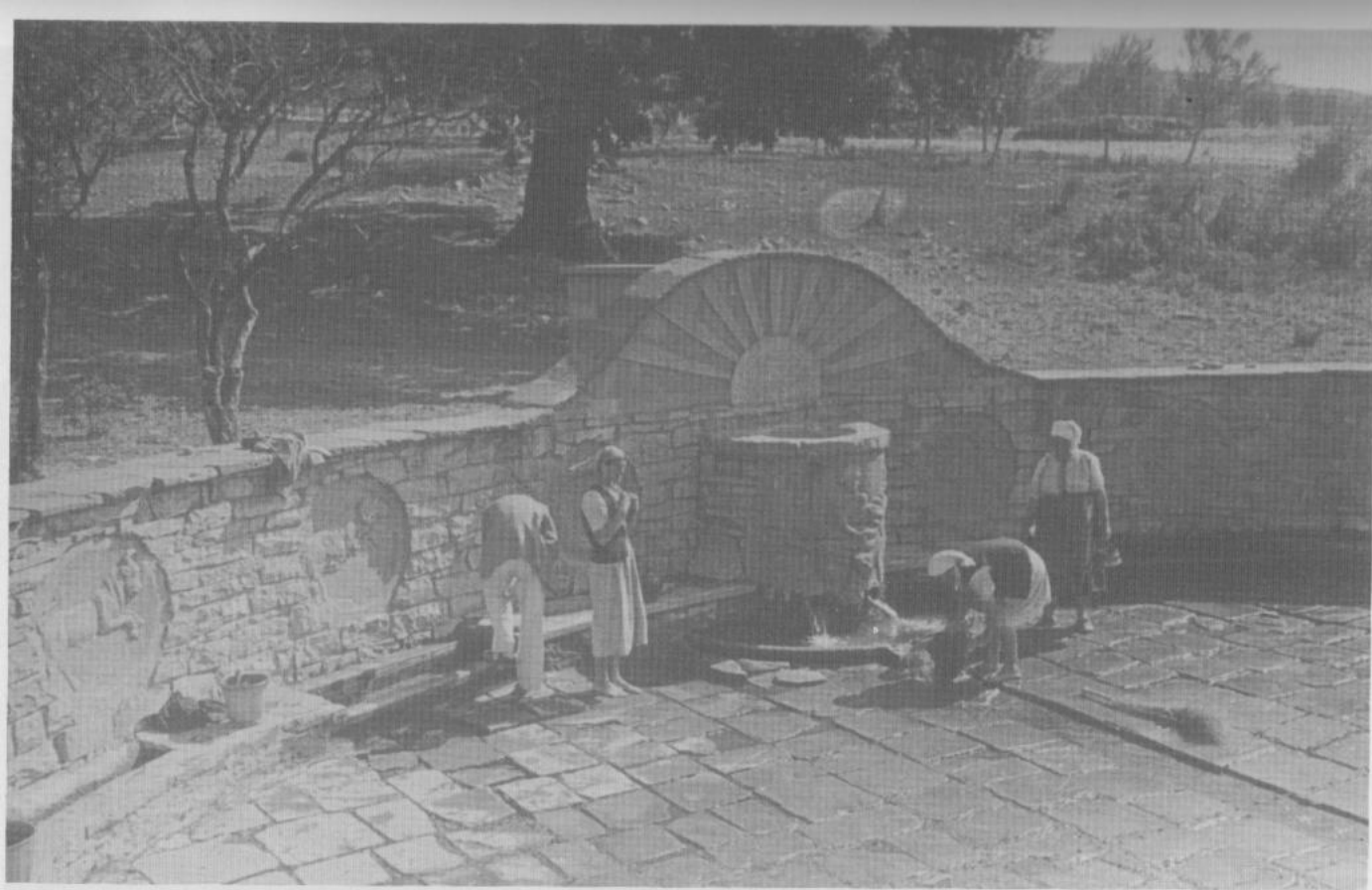
38. Общ изглед на чешмата със зодиаците

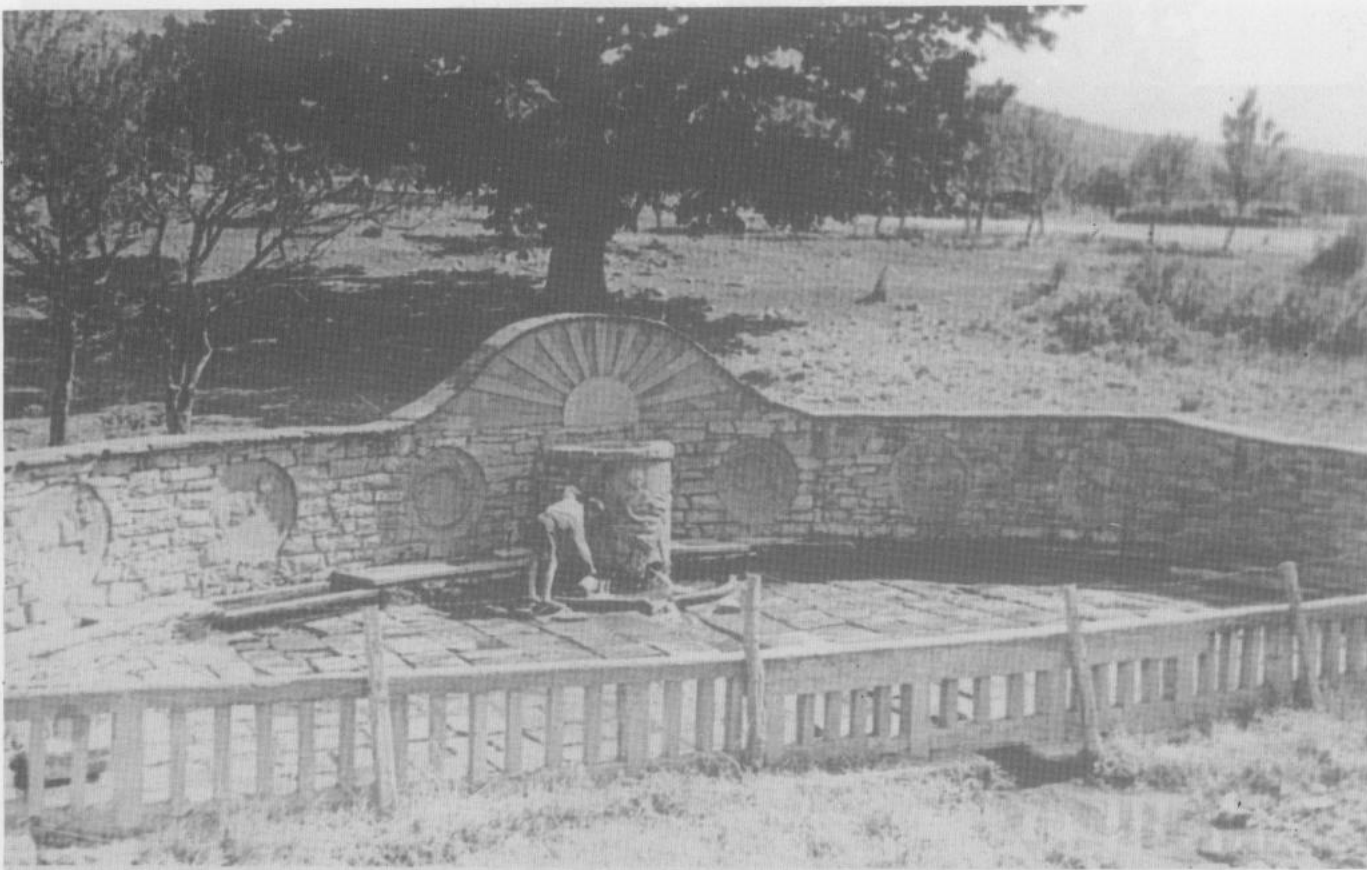
39. Георги Куртев изправен до чешмата, вдясно

40. Пред чешмата, с менци за вода

41. Пред чешмата с изобилната вода

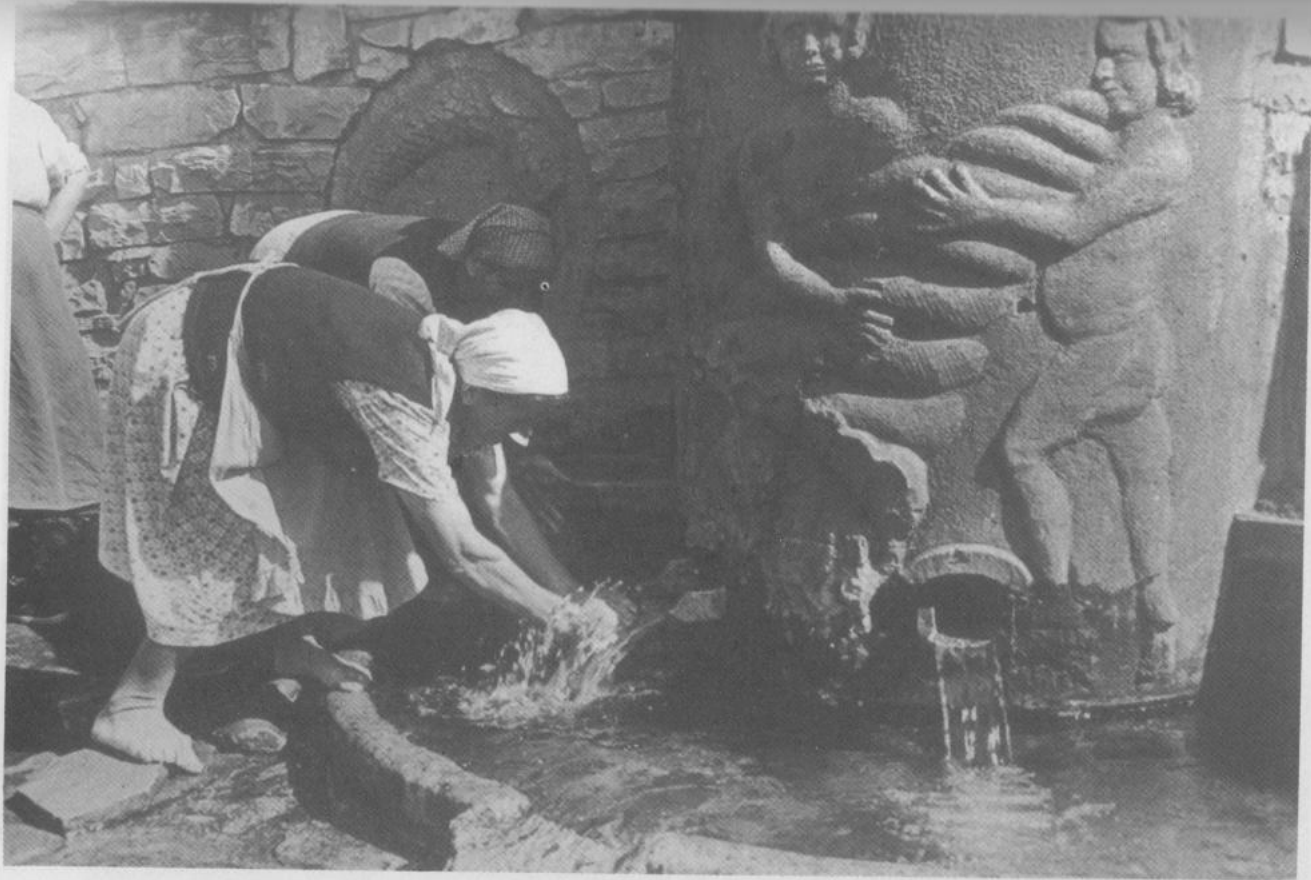
42. Самотният водоносец

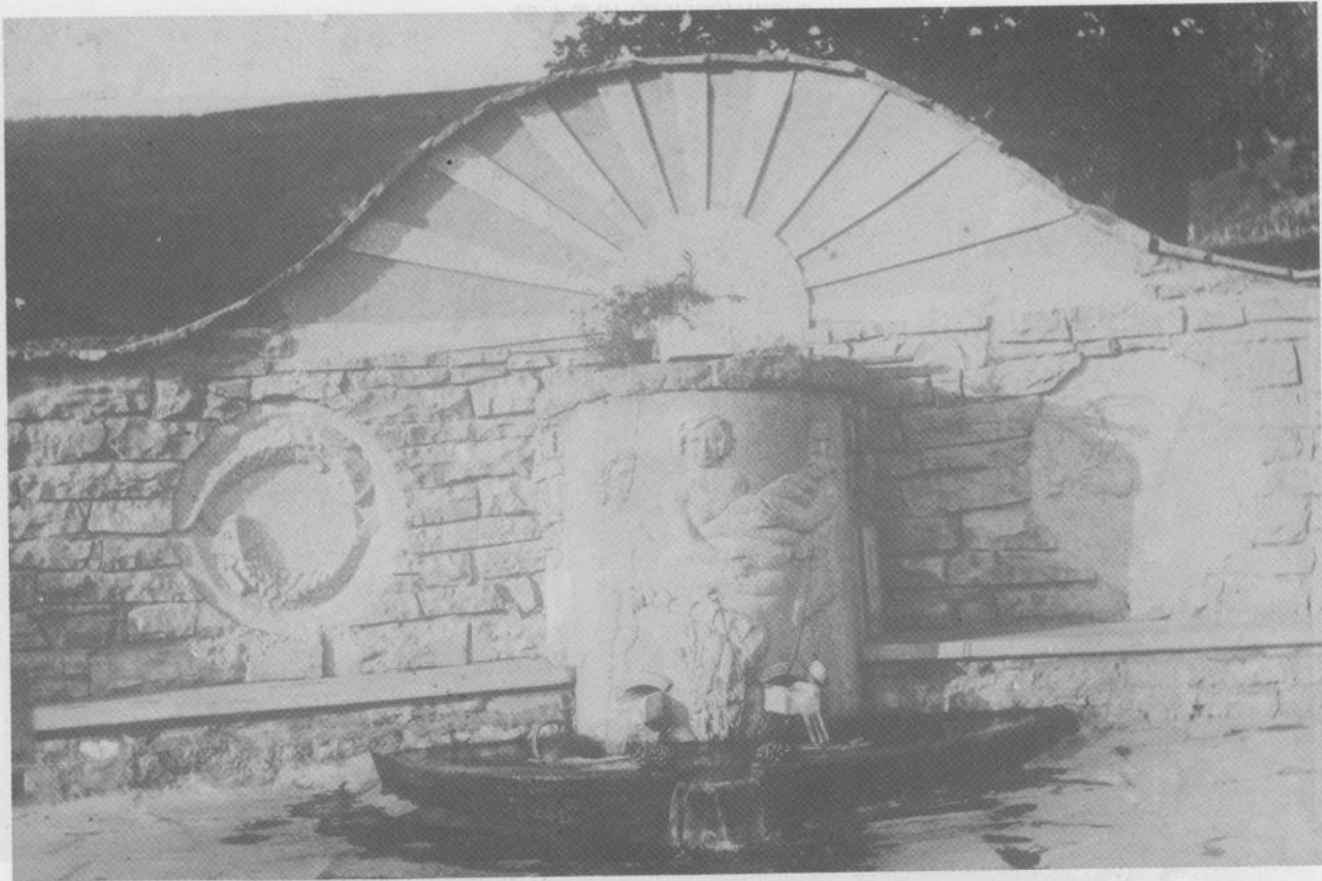
43. Изглед на зодиаците на чешмата, отляво

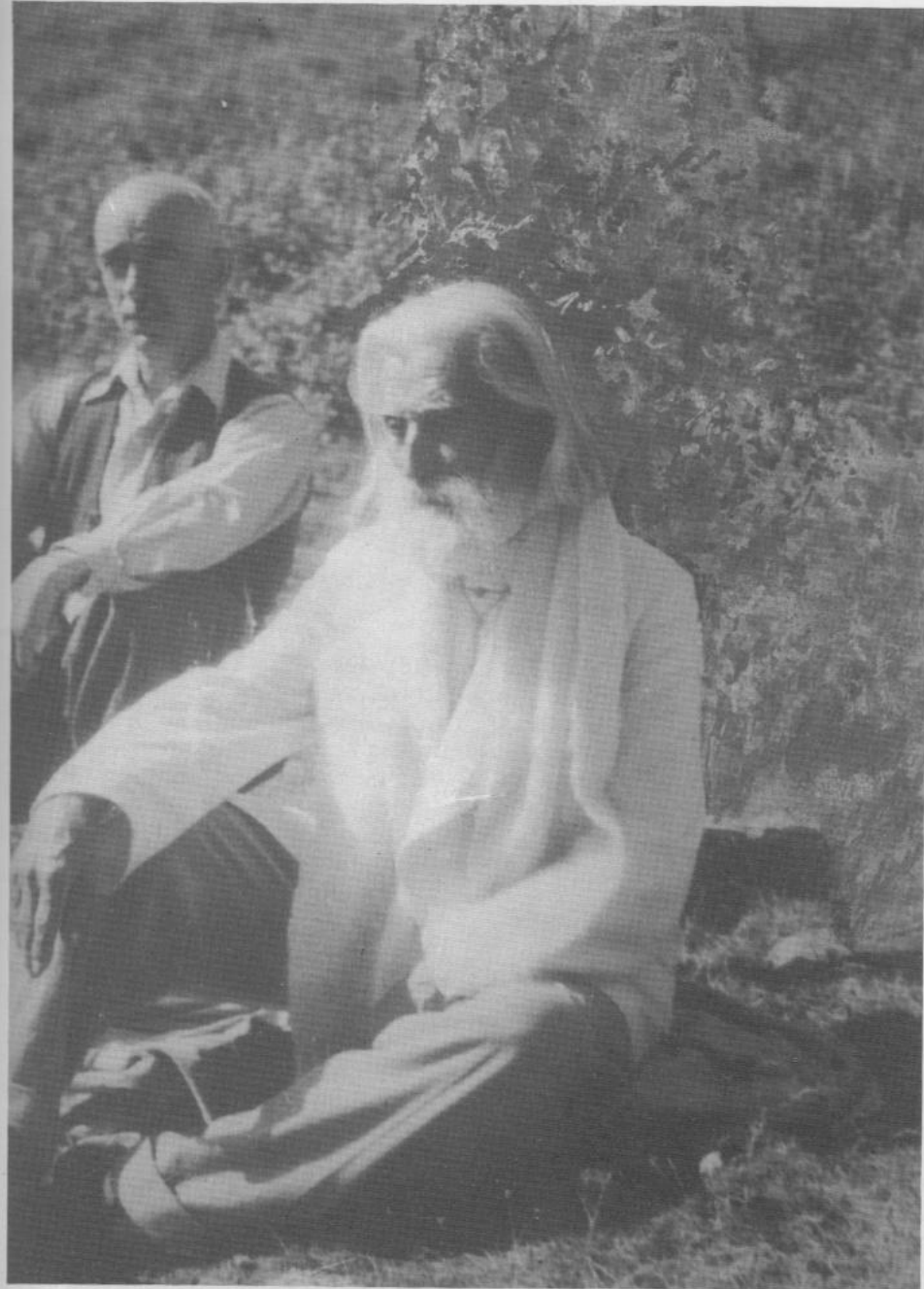
44. Иван Калканджиев, Минчо Сотиров и Димо Джеджев до чешмата

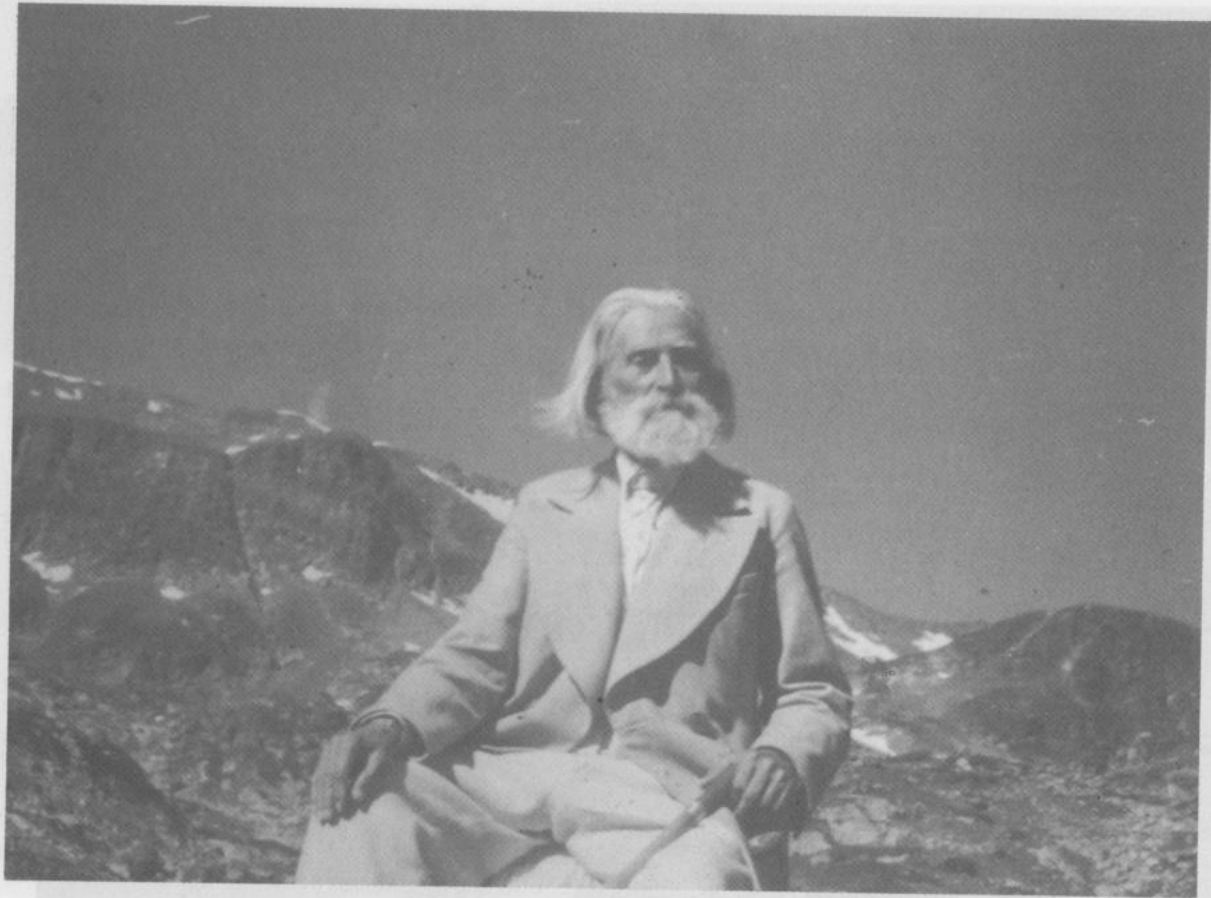
45. Рогът на изобилието

46. Символът на живота

47. Бертоли и Учителят

48. Учителят

Предисловие

Идеята за написване на настоящата малка книжка е продиктувана от желанието ни да запишем случки и спомени от живота ни с Учителя, свързани пряко или непряко с личността и с идеите му. Срещите, случките и спомените са самостоятелни. Обединява ги една обща идея – път към невидимото и загадъчното. Въпросите, които тук се зясагат, могат да се отнесат към разни раздели: ясновидство, телепатия, предчувствие, елевация, левитация и др., обяснението на които ще намерим в страниците на окултната литература. Не всички случки и явления, предмет на настоящата книга, могат да се обхванат с нашите пет сетива. И затова не могат да бъдат обяснени, което не е наша задача.

Наша задача е да запишем вярно и точно онова, което е станало, и да го предадем на идващите след нас, които, обогатени с нови, по-изчерпателни знания, ще ги разберат по-добре.

Нашият живот и опитност са храна за идващите след нас. Вярваме и се надяваме, че все някои ще продължат това, което ние сега започваме.

21 май 1991 г. Авторът.

1. КЪДЕ Е ИЗГРЕВЪТ

Един зимен ден, в неделя, една селянка с бяла забрадка слязла от трамвая при Семинарията и попитала за Изгрева, за който само била чувала, но не била ходила. Тя била изтощена от дългото боледуване и отивала да търси свои близки. Хората ѝ посочили пътя за правата алея, която водела към Изгрева. Тъй като селянката нямала придружител, тръгнала сама през боровата гора. Като повървяла стотина крачки, непознат мъж ѝ пресякъл пътя и я загледал подозрително. Селянката го попитала доверчиво: „Господине, знаете ли къде е Изгрева?“ – „Знам“, отговорил непознатият. – „Къде е, упътете ме. Много ви се моля.“ – „Вървете след мене“, казал ѝ той, като се отбил по една пряка пътека.

Селянката тръгнала след него, но нещо не била спокойна. Сякаш нещо ѝ казвало: „Не е този пътът.“ И тя се върнала, да продължи по широката алея. В него момент тя се помолила за помощ от Учителя. Десет часа минавало. Салонът на Изгрева бил пълен. Беседата започнала. Било зимен, неделен ден.

В същия час брат Мирчо бил още в къщи и се приготвял да излиза с лекциите в ръка, понеже бил пред изпитна сесия. В това време получава една мисъл, да излезе навън, понеже времето е хубаво. Послушал тази мисъл и излязъл. Получава друга мисъл, да тръгне към гората и там да чете. Когато стигнал до гората, мисълта му го водела да върви по алеята. Той ха тук да спре, ха още да продължи, и ето насреща му идва по алеята селянка с бяла забрадка. Когато го приближава, попитала го: „Господине, знаете ли къде е Изгрева?“ – „Зная“, отговорил Мирчо. „Кого познавате?“ – „Познавам една жена. Казва се Донка. Дъщеря на бай Георги от град Айтос.“ – „И аз я познавам“, казал Мирчо и се усмихнал, без да се издаде, че търсената жена е съпругата му. „Вървете направо и лесно ще намерите. Там всички хора се познават.“ Селянката с бялата забрадка отишла на Изгрева. А Мирчо спокоен започнал да чете. Вече никаква мисъл не го смушавала, нито насочвала към гората. Когато станало обяд, хората се раздвижили. Беседата била привършена и хората си тръгвали към домовете. Когато Мирчо се прибрал у дома, заварил селянката с бялата забрадка да разговаря оживено с жена му. Разказвала ѝ как един човек я задирял в гората и как един млад човек я срещнал и я отървал от

преследване. Като видяла Мирчо, възкликнала: „Ето, този човек ме спаси.“ – „Това е мъжът ми, како Димитро“, казала жена му. Тогава и тримата се зарадвали.

Въпроси за размишление: Ето какво бе станало: В момента, когато селянката с бялата забрадка пратила зов за помощ, Учителят, който вече държал беседата, получава тоя зов и веднага търси подходящия човек, който ще може да помогне. Това става за миг. Може би за част от секундата. Учителят намира Мирчо за най-подходящ и го насочва с мисъл да излезе навън, а след това и да тръгне към гората. И така станало. Когато задачата била изпълнена, тогава и Мирчо се отдал на спокойно четене. Ето един случай на телепатия, връзка между Учител и ученик.

2. ЗАПАЛЕНИТЕ ЛАМПИ

Веднъж, към полунощ, при голям нощен мрак, Учителят слязъл от горницата и запалил всички лампи: в салона, в трапезарията, на поляната и по всички алеи. И пак се прибрал в стаята си. Случайно закъснели изгревяни видели, че всички лампи горят и се прибрали в жилищата си. По целия Изгрев било тихо. Всички спяли спокойно, без никой да подозира грозящата ги опасност. Никой не е знаел, че се готви за Изгрева нова Вартоломеева нощ от фашистката организация „Родна защита“. Бил подготвен заговор срещу живота в това мирно обиталище на честни, справедливи и добри хора. През гората към Изгрева се придвижвали тъмни сенки, като привидения. Това били заговорниците, носещи хладно оръжие, дебели бастуни и бидони с бензин или газ, да подпалят дървените жилища на тези почтени и добри хора. Времето, добре подбрано, тъмна безлунна нощ. Но за голяма изненада на съзаклятниците, когато наближили Изгрева, видели, че всички лампи горят. „Чудна работа“, казали си те, „късна нощ, а навсякъде е светло. Наистина хора не се виждат, но тези лампи? Сигурно заговорът е разкрит. Те може би чакат, готови за отбрана. Планът ни пропадна. Отлагаме за друг път“, си казали заговорниците и тихо и незабелязано се оттеглили и се завърнали по домовете си.

След два-три часа Учителят слязъл и угасил лампите и пак се прибрал в стаята си.

Може би някой ще каже: Откъде се знае, че е имало заговор? Пишуният тези редове е бил уведомен от един от съзаклятниците за този заговор, когото е имал намерение да завербува в организацията. Само му било съобщено за заговора, в който ще участват около триста души, преди още да е била определена датата и часът.

За околото на посветния няма нищо скрито. Учителят доловил по етера за пълнения план срещу Изгрева, като впрегнал на работа светлината, като най-икономичен начин за борба със силите на тъмнината. И тъй светлината победи мрака.

3. УСТАВЪТ НА БРАТСТВОТО

Така се случило веднъж, че брат Мирчо закъснял за неделната беседа. Столовете били вече заети и той слушал прав словото на Учителя. До него също бил прав един военен, с чин капитан, който може би за първи път вижда Учителя и слуша беседа, и то с голям интерес. Когато беседата привършила, капитанът се обърнал към брат Мирчо с въпроса: „Братството има ли устав?“ – „Няма“, отговорил Мирчо. – „Как може без устав ...?“

Беседата привършила и хората се разотишли. Случило се така, че Мирчо на следната беседа пак бил рамо до рамо с капитана. Пак правостоящи. Щом беседата

започнала, капитанът извадил бележник и започнал да записва всяка по-важна мисъл и да я номерира. Явно било, че той мълком се нагърбил с трудната задача да състави устав на Братството. Учителят, доловил интимната му мисъл, като че му диктувал. Беседата ставала все по-интересна. Учителят говорел, а капитанът бързал да запише всичко. Когато към единадесет часа брат Мирчо погледнал през рамото на капитана, в бележника му видял поредната мисъл с номер 176. А Учителят продължавал да говори все така вдъхновено. Капитанът се уморил да пише, прибрал бележника си и само слушал. Той се отказал от идеята си да състави устав на Братството. И тъй уставът на Братството останал недописан, защото бе в умовете и сърцата на всички добри хора.

4. МОЯТА ПЕЧКА

Било неделя. Беседата току-що привършила и хората се разотиваха по домовете, когато една сестра се силеше да догони по пътеката брат Димитър Звезденски, за да го помоли за някаква услуга, която била във връзка с водените записки от беседата. А ние знаем, че той е стенограф. Ако речем да се върнем към неговия предишен живот, ние бихме се изненадали като узнаем, че е бил голям анархист, готов с оръжие в ръка да изпълни всяка повеля на организацията, без да помисли за собствения си живот, в интерес на общото благо. Какъв голям преврат бил станал у него, че бил станал неузнаваем, скромен работник за Божието дело. Вече захвърлил пушка, нож и пистолет. Нарамил новото оръжие на любовта. Тръгнал по пътя на Учителя.

Сестрата го догонила по пътеката, за да си уговорят среща към следобедните часове, за да си допълни своите бележки от неделната беседа. Когато дошъл часът на срещата, сестрата напуснала топлата стая и отива в дома на Звезденски. „Идвам, брат, готов ли си?“ – казала тя. – „Заповядайте, чакам ви“, отговорил той и отворил вратата, наметнат с балтон в стаята, което обстоятелство я изненадало. След направената справка в студената стая, сестрата, вече с премръзнали ръце го попитала: „Брат Звезденски, в стаята ти е леден студ, защо не си запалиш печката? Така може да протопиш. Ето, ти си цял посинял.“ – „Моята печка, сестро, е особена, не е като другите печки.“ – „Какво ѝ е особеното? И тя е като моята „Вулкан“ и много добре ми топли стаята. Много съм доволна.“ – „Печките може да си приличат, казал братът, но те са различни. Особеното на моята е това, че тя гори само когато Господ каже.“

Сестрата слушала, но не могла да разбере символичния език на братът. Когато там си свършила работата, отишла право при Учителя и му разказала как братът стои в студената стая, а не си запалвал печката, като казала, че неговата печка гори само когато Господ каже.

Учителят бръкнал в джоба си, извадил банкнота от 500 лева, дал я на сестрата, като ѝ казва: „Иди при братът и му кажи, че Господ казва да си запали печката.“

На другия ден печката на братът горела, защото Господ бил казал. А пък брат Звезденски си купил дърва за огрев с предадената му банкнота.

Твърде често и ние тъй много се улисваме в своите работи, че забравяме за нуждите и интересите на другите. От ученика се иска прозорливост. А случката се бе случила с Елена Хаджи Григорова.

5. ВИДЕНИЕТО НА ДЕТЕТО

Това било след заминаването на Учителя за отвъдния свят, през 1957 г. Двама рождени братя, Михаил и Димитър Звезденски, се разхождали из Изгрева. Разговаряли помежду си, че на Изгрева няма място, където кракът на Учителя да не е стъпвал, че всяко място тук е свещено и споделяли разни случки, които помнели, всяка от които представлявала скъпоценност. С тях бил и малкият Ицко /Христо/, който бил около 6-годишен. Той попитал къде е живял Учителят и след като му посочили стаята на Учителя, Ицко се завтекъл към стаята. Хванал се за перваза и погледнал вътре. Там детето видяло Учителя да седи на плетеното кресло, в поза на размишление. Той, като видял детето, закарал му се с пъст. То веднага скочило от прозореца и изтичало при родителите си, да им каже, че видяло Учителя. Много настоявало и те да отидат и да го видят. Отишли те, но видели празното кресло на Учителя.

В горния случай най-вероятно е Учителят да се е явил на детето, понеже то никога не го е било виждало и имало силното желание да го види с пълната детска вяра.

Вярата прави и невъзможните неща възможни.

6. МАЛКИЯТ ПРИЯТЕЛ

Братята Димитър Звездински и Борис Димитров бяха неразделни приятели. Където и да тръгнели, все заедно двамата. Търсели се. Много години продължи това приятелство. Борис бе по-млад, но имаше телесен недъг и си замина по-рано. Това станало през лятото на 1972 година, на Гюлежица, на връщане от Езерата. И тъй, брат Димитър останал сам, сякаш осиротял.

Един неделен ден отишъл на екскурзия на Витоша до Бивака. Него ден там имало много приятели. Играли гимнастически упражнения, пели, чели беседа, разговаряли и си обменяли опитности. Всичко минало тъй, както трябва. Върнал се вечерта у дома си, но все нещо му липсвало. Чудел се какво да прави.

Видяло го внучето му и го запитало зачудено: „Чичо, защо си замислен? Не си ли доволен от екскурзията?“ – „Времето беше хубаво, а екскурзията приятна, Ице. Много братя и сестри имаше. Прекарахме хубаво. Само едно ми липсваше, приятелят ми.“ – „Кой приятел, чичо?“ – „Чичо ти Борис. Останах без него, без приятели.“ Внукът го погледнал развълнувано. Отива при него. Прегръща го и му казва с треперещ от възмущение глас: „Чичо, аз не съм ли ти приятел? С мене ще споделяш.“

При друг случай, когато добрият чичо пак се натъжил по изгубения си приятел, внукът му отишъл при него. Чичкото го прегърнал и споделил мъката си със следните думи: „Туй хубаво учение как да го разпространим, когато нямаме средства да излезем по села и градове, да се срещаме с хора, с които да споделяме тези прекрасни идеи за мир, братство и любов между всички хора по цялата земя...?“ – „Чичко“, казал малкият петгодишен внук, „виж какво ще ти кажа. Застани тук на прозореца. Гледай колко много хора минават. Отиват на работа, а други се връщат от работа. Пращай им по една хубава мисъл от Учителя, каквито ти имаш в твоя бележник. И това е работа, чичо.“ – „Браво бе, Ице, това е хубава идея. Ще те послушам.“ И го прегърнал сърдечно.

Застанал чичото пред невидимия телеграф. Започнал да праща по етера свещените слова на любимия си Учител, като например „Човеци, братя, подайте си

ръка и заживейте в мир и любов" или „Божият мир и Божията любов да залеят цялата Земя" или „Мир и любов да бъде по цялата Земя." „Да. И това е работа", казал добрият чичо. Доволен от хубавия съвет на обичния си внук.

7. ТИ ВСИЧКО ЗНАЕШ

Една сестра, учителка в провинцията, през лятната ваканция отива при Димитринка, своя приятелка на Изгрева. Последната ѝ уредила среща с Учителя, тъй като имала важен въпрос, който сама не можела да реши. Учителят я насочил. Тогава тя се зачудила как мъчния за нея въпрос бързо намерил своето разрешение. След това Учителят започнал да я разпитва за това, за онова, и то с големи подробности, на които тя търпеливо отговаряла.

На следния ден, било сряда, школен ден. Тя присъствала на лекцията. Учителят слязъл от катедрата при черната дъска и нещо започнал да чертае. Тя го гледала и мислено го питала: „Учителю, ти всичко знаеш. Защо имаше нужда вчера така подробно за всичко да ме разпитваш?" Тогава той се обърнал към нея и отговорил тъй: „Да, Учителят всичко знае, но разпитва ученика, за да види доколко ще каже истината по даден въпрос." След което продължил лекцията си. Никой от присъстващите, освен сестрата, не разбрали тия думи за кого се отнасят.

Много са случаите, когато по време на беседа някой задава въпрос, на който Учителят веднага отговаря. Ето, по тая причина някои от слушателите мислят, че в Словото му няма последователност.

8. ИЗГОНЕН ОТ ЗАТВОРА

По време на септемврийското въстание през 1923 година, брат Васил Благодумов попада в затвора. Както си приготвял вечеря, идват и го арестуват. Пращат го в затвора, както много виновни и невинни хора. По всяка вероятност някой го бил наклеветил за лично отмъщение. Бил в Общественията, където прекарал 30-40 дена без съд, без присъда. В помещението били 30-40 души. Осветявало се само от едно малко прозорче, и то на значителна височина. Другите ги викали един по един, за да ги разследват, но него не го търсели. Сякаш бил забравен. Седмици минавали, и той започнал да скучае, понеже бил свикнал все нещо да работи. Бръкнал той в джоба си, където намерил Евангелието си. Зарадвал се, че ще може нещо да прочете, но тъй като помещението било полутъмно, той отива под прозорчето, обръща гръб, вдигнал високо ръце с разтворено Евангелие, но нищо не се виждало. В това време влиза един от агентите и го вижда, че държи нещо в ръце и го пита: „Ти там какво правиш?" – „Чета Евангелие." – „Така ли! Ще ми четеш Евангелие в затвора! Дай ми го!"

Връща се веднага да докладва на началника се, че един затворник чете Евангелие. Началникът веднага издал заповед този затворник веднага да бъде изгонен от затвора, като казал, че такива хора в затвора не им трябват, защото там е място само за комунисти.

Изкачвал стълбища, минавал през разни коридори, докато се намерил на улицата. „Е, хайде, ще им простя. От мен да мине този път." И той поел пътя за дома си.

На два въпроса братът не можал да отговори: защо го бяха арестували и защо го изпъждат от затвора. Загадка.

9. ТРИТЕ БУДИЛНИКА

Брат Благодумов вече бе на шестдесет години, когато си записа да следва хуманна медицина. Но защо се насочи тъкмо към тази научна дисциплина? Ето защо. „Който иска да развие търпение и постоянство, да започне да изучава някоя научна дисциплина“, казал Учителят. На него му липсвало постоянство. Ето защо се насочил към медицината, като най-трудната. Посещавал лекции, упражнения, най-редовно. Дошло време за изпити. Трябвало много да се чете, а времето не достигало. Чудел се той какво да прави. Няколко друго лесно, освен да се открадват часовете от съня. Но кой ще го буди? Купил си будилник. Будилникът звъни, а не може да го събуди. Купува втори будилник. Но ето, че и двата не могат да го събудят. Когато си купил третия будилник, трите заедно го събуждали. Ставал и започвал да чете, но тъй като бил уморен, скоро заспивал. Тогава си направил катедра, на която да чете прав, за да не заспива. Така победил всички трудности и си вземал редовно всички изпити. Изкарал и стаж. Бил най-старият студент и завършил на 65 години. Назначили го лекар в град Разград. Бил добър лекар и всички го търсели. Така той придобил желаното постоянство. Живял над 80 години. Пример за подражание. Ето как се каляваше стоманата.

10. ЯСНОВИДЕЦЪТ ОТ ИНДИЯ

На един голям ясновидец от Индия му се открило, че Мировият Учител вече е въплотен на Земята и тръгнал да го търси из Европа, но от никъде не получил положителен отговор. Някой го насочил към България. Пристигнал той в София и потърсил съдействието на ордена „Звездата на Изток“ /Теософско общество/. „Има ли между вас някой Велик Учител?“ – питал той. – „Между нас няма такъв. Или има един Учител, но той е обикновен.“ – „Искам да ме заведете при него.“

Отишли на Изгрева. Учителят бил горе в стаята си. Показал се през отворената врата. Денят бил събота, когато Учителят не приема посетители. Ето защо му казал, че ще го приеме в понеделник, в 15 часа.

Ясновидецът не отишъл на определената среща, защото бил разочарован, тъй като видял Учителя в матова светлина. Той си представял Мировия учител, че ще свети като слънце и тъй като не видял такава светлина, отпътувал, без да се срещнат. Дошъл до вратата на Учителя, но не го познал и си отишъл разочарован. Големият ясновидец бе забравил, че Великият Учител може да скрие лъчението си. Срещата ни с Учителя е среща на човешкия дух с Божествения Дух. Познаването на Учителя е вътрешен процес.

Колко често и ние, като индицеа, отидем до вратата на щастието си и се връщаме. Искане голяма осторожност.

11. ТЪРПЕНИЕТО НА УЧИТЕЛЯ

От известно време бай Илия посещава беседите на Учителя на Изгрева. Той е от евангелските среди. Но дали от дълбок духовен интерес, или от някакви съображения, не ни е известно. След привършване на беседата, оставал дълго на поляната, където разхождащите се разговаряли. Той се заслушвал в разговорите им. Явно търсел събеседник, да „спаси“ някоя душа. Като посещавал Изгрева, той виждал, че пред приемната на Учителя често се трупат хора, които чакат среща с

него. Пожелал и той да се срещне с него. Една сестра му помогнала. На определения ден и час те се срещнали. Бай Илия, щом влязъл в приемната и седнал на стола, започнал да говори. Темата му била Библията, която прочел много пъти. Може би, без да прочете нещо друго. Почнал той от началото – Битието, минал Изхода, Левит, Числа ... След като свършил Стария завет, минал на Новия: раждането на Йоан Кръстител, на Христа. После изредил всички послания, докато дойде до края – Откровението. Той говорил, а Учителят слушал спокойно и търпеливо. Нека се има предвид и това, че бил поискал среща само за пет минути. Тия пет минути станали три часа. След като бай Илия мълкнал, може би за да си вземе дъх, Учителят предложил да излязат и се разхождат по поляната.

Бай Илия, доволен, че бе намерил добър слушател, а Учителят се радвал, че проверил търпението си. Търпението на Учителя било подложено на изпит.

12. БЕЛИЯТ ПЕТЕЛ

Димитринка, жената на приятеля ми, веднъж ми разказа следния случай:

Брат ми току завършил гимназия и отиде да отбива редовната си военна служба. Едва бяха изминали няколко месеца и си дойде в домашен отпуск. Всички в къщи се зарадвахме, че го виждаме вече възмъжал. Бе почнал вече да си бръсне голата брада. Ние, майка, баба, сестра, всяка искаше да прояви внимание към него, като му приготвим някои лакомства.

Когато дойде последният ден на отпуската, баба ми погна из двора белия петел. Брат ми, като я видя, извика: „Бабо, какво правиш?“ – „Ще го заколя, сине. За тебе, да си го вземеш за из път.“ – „Остави петела“, каза й той и издърпа петела от ръцете й. „Аз и без петел мога.“

Пуснатият на свобода петел побягна настрани, спря се, изпляска с криле и изкукурига, сякаш благодареше за подарения му живот.

Брат ми служеше в гранични войски, на турската граница. Служеше на такова място, където всяка вечер поставяли по трима войника на пост. През нощта двама били застрелвани. И на двата пъти останалият жив беше той. Уплашил са за живота си и избягал в Турция.

Братът на Димитринка бе спасил живот, а ето че и неговият живот бил пощаден. Някой може да каже, че това е чиста случайност. Дали е случайност или не, да оставим настрана.

От окултната наука знаем, че има закон за казуалността, т.е. закон за причината и следствието. Или каквато семка посееш, такова дърво ще изникне. Според семето и жетвата. В природата няма случайност, нито произвол. Всичко се регулира от знайни или непознати още закони.

13. ПРОСТИЯТ И УЧЕНИЯТ

Веднъж един посетител поискал да се срещне с Учителя. Срещата била уредена. В определения час гражданинът бил приет. Щом седнал на стола, веднага започнал да говори. Това продължило около 30-40 минути. След това мълкнал, за да чуе какво ще му говори и Учителя. Но Учителят мълчал. Тогава посетителят продължил: „Аз те мислех за много учен, а ти си бил много прост.“ В същия момент остри болки в стомаха го свили и той се чудел какво да прави. Болките не му давали покой.

Учителят му дал някакви капки и болките минали. Тогава Учителят му казал: „Ти, ученият, не можа да си помогнеш. А аз, простият, ти помогнах.“

Посетителят си излязъл сконфузен поради думите, които казал на Учителя. Разбрал той, че Учителят има знания, за които той не е предполагал.

14. СЛУЧАЯТ В АРБАНАСИ

През 1918 и 1919 година приятелите от Бялото Братство от България направиха опит за Братска комуна в село Арбанаси, край град Велико Търново. Когато комуната вече съществувала с 15-20 души, през есента, Учителят на Бялото Братство пожелал да я посети.

След като Учителят пристигнал в Арбанаси, научили се и групата анархисти от селото, които обичали словоборството и веднага пристигнали, за да спорят с Учителя. Били в една голяма стая. Ораторът на анархистите веднага започнал да говори за правотата на анархистическите идеи и не се поскъпил да цитира разни автори, с които искал да подсили речта си. Говорил повече от половин час. След като мълкнал, искал да чуе и думата на Учителя. Тогава последният погледнал към масата, на която имало панерче с дюли. Посочил една едра дюля и попитал оратора: „Тази дюля колко тежи?“ – „Около 500 грама.“ – „650 грама“, казал Учителят. Претеглили я и излязла точно 650 грама. „Тази, втората, колко тежи?“ – попитал Учителят. – „Около 400 грама.“, бил отговорът. „520 грама“, казал Учителят. Претеглили я. Излязла 520 грама. Тогава Учителят посочил трета дюля и тя излязла точно колкото казал Учителят.

Ораторът се зачудил на Учителя. Как само от поглед може да определя теглото на всяка дюля, на всеки предмет. След този опит ораторът загубил всяка охота да спори с Учителя. Отишъл си с понижено самочувствие.

Горната случка е разказана на братската градина – Айтос, по Петровден, 1962 година от Петър Камбуров от Преслав, който е бил един от членовете на Братската комуна в село Арбанаси.

15. ШАПКАТА НА УЧИТЕЛЯ

Един есенен ден през 1942 година Учителят с група от Изгрева се готви за екскурзия до Бивака на Витоша. Когато на следния ден се зазорявало, около салона имало оживление. От разни посоки пристигали братя и сестри със своите раници. Събирали се. Уреченото време за тръгване приближавало. Брат Неделчо бил болен на легло от черна жълтеница и взел бързо да слабее. Като се научил, че Учителят с група тръгва за Витоша, станал да ги изпрати, след което мислил пак да си легне. Когато Неделчо пристигнал, видял, че вече Учителят е слязъл при групата. В това време стенографката Елена Андреева мъкнела една голяма раница, изнасяла я трудно, пъшкала, но я домъкнала.

„Учителю, раницата е тежка. Кой ще я носи?“ – „Неделчо“, казал Учителят. – „Учителю, аз съм болен. Дойдох само да ви изпратя. Освен това не съм приготвен и облечен ...“ – „Ние ще те почакаме. Иди и се облечи!“, казал Учителят.

След малко брат Неделчо пристига. Повдигнали му раницата, метнали я на гърба му и тръгнали на път. Учителят вървял в челната група. Неделчо правел усилия да ги догони, но все не успявал, защото не му стигали силите. По онова време шосето още не е било асфалтирано и се минавало по пряката пътека до водопровода до село Симеоново. Нямало още тия удобства, с които сега разполагаме. Времето било облачно. Баирът за изкачване голям, а раницата на брат Неделчо – порядъчно тежка.

По едно време задухал вятър. Колкото се изкачвали по-нагоре, вятърът се усилвал. Духал насреща и пречел на ходенето. Когато пристигнали на бивака, вятърът бил толкова силен, че било невъзможно да се остане на поляната. Тогава някой предложил да слязат долу, в дерето, на завет. И там духало, но по-слабо. Учителят седнал и всички около него, като пиленца около квачка. Последен пристигнал брат Неделчо. Потънал в пот от тежката раница и от противния вятър. Като седнал, въздъхнал с облекчение, че всички го чули и погледнали към него. В това време немирният вятър грабнал сламената шапка на Учителя и я отнесъл чак долу при рекичката. Сестрите попитали: „Кой ще отиде за шапката на Учителя?“ – „Неделчо“, казал Учителят.

Братът оставил раницата и догонил шапката. Връща се и подава шапката на Учителя. Тръгва към мястото си, но още преди да стигне, вятърът отново грабва шапката на Учителя и я гони из храстите. „Кой ще отиде за шапката, Учителю?“ – „Неделчо“, казва Учителят.

Става Неделчо, догонва шапката и я подава на Учителя. Тръгва към мястото си, но ето че немирният вятър за трети път грабва шапката. „Кой ще отиде за шапката на Учителя?“ – „Неделчо!“

Той вече за трети път догонва шапката, връща се, подава я и казва: „Моля Ви се, Учителю, натиснете я по-силно, да не хвърчи от вятъра повече.“

След малко вятърът утихва и групата напуска дълбокото дере. Излезли на хубавата поляна. Всички били бодри и весели. Всички се върнали весели и доволни от екскурзията.

През него ден бе станало едно от многото чудеса, които правеше Учителят, мълчаливо и неусетно. Брат Неделчо отиде болен на Витоша, а се върна здрав, разказват очевидци.

Кои бяха лечебните средства, които Учителят бе употребил? Обилното изпотяване и преобличане, няколкото чаши гореща вода, чист въздух и бодър дух, като не изключваме и вярата в Учителя.

16. БЛОКАДА

Преди години живеех на Изгрева. Един неделен ден, рано сутринта, бяхме събрани да слушаме беседа в салона. Пристигнаха полицаи и веднага обградиха салона. Учителят говореше, седнал зад катедрата. Салонът бе пълен. Един формен полицаи отвори вратата на салона, хвана първия срещнат и го изведе навън за проверка на документи. После втори, трети, пети, десети и така докато слушателите останаха на половина. Тогава Учителят спря да говори. Когато полицаят извади и последния човек, тогава Учителят стана, напусна салона и се качи горе, без някой да го спре.

Между задържаните вънка беше и брат Лулчев, който им каза, че ние тук сме в дома си, а не на улицата. „Дайте ни възможност да се легитимираме.“

Докато пред салона проверяваха личните карти, един агент срещнал Христо-Брадата по алеята и му иска документ. В този момент той пада на земята по гръб. Опънал ръце и крака. Облещил очи и не помръдвал. Агентът се изненадал, да не би човекът да умре и побягнал. Тогава Христо-Брадата се прибрал в жилището си. От него ден придобил прозвището „факира“.

Като споменавам горния случай, не го препоръчвам като метод за подражание, а само като находчивост. Помогни си сам!

17. ВЕРКА И ГУБЕРКА

Верка, балдъзата на Мирчо, живеела на Изгрева, където всяка сутрин с китара участвала в оркестъра, когато се играе паневритмия.

Веднъж чешкият виртуоз по цигулка Пшехода посетил София, където изнесъл концерт. Брат Жорж/Георги Радев/ купил два билета за концерта и отива да кани Верка. Но тя имала абцес и бузата ѝ била силно подута. Чудела се какво да прави. Тогава брат Жорж я посъветвал да отиде при Учителя и да му каже за състоянието си. Може би по някакъв начин ще ѝ помогне. Верка отива при Учителя и му казва, че брат Жорж купил билет за концерта, а тя е с подута буза. „Лесна работа“, казал Учителят. Сега ще взема губерката от прозореца, ще бучна и ще изтече. И тръгнал към прозореца, без да бърза. В това време Верка се бунтувала против себе си, че послушала брат Жорж. Било ѝ неприятно да я бучат с губерка. Но за голяма нейна изненада, в същия момент абцесът се пробил от само себе си и тя казала на Учителя. А той ѝ казал: „Бягай навън да си изплакнеш устата!“

До вечерта имало няколко часа. Бузата ѝ спаднала и те отишли на концерт. Как абцесът се пробил без губерка? Дали Учителят не бе действал по невидими пътища върху нейното биополе? Ето, това е загадката.

18. НЕ АНГАЖИРАЙТЕ НЕБЕТО

Една вечер Верка отишла в града на концерт, където имало и други хора от Изгрева. Това я успокоило. Но не се уговорила с някого за връщане. Концертът свършил. Душата нахранена с музика. Духът повдигнат в неземни висоти. Излиза тя от концертната зала радостна и доволна. Било към полунощ. Другите хора от Изгрева отишли в града при свои близки, а тя останала сама в нощта, по пътя за Изгрева, който минавал през едрата борова гора. Вървяла тя по средата на шосето. И през целият път се молила за помощ от Небето и четяла псалми.

Когато пристигнала на Изгрева, минала край салона. В стаята на Учителя още светело. Учителят излязъл на балкона да види коя е тази сестра, която през целия път бе го зовяла за закрила. Учителят я познал и на другия ден ѝ пратил предупреждение, друг път да не закъснява и да не ангажира Небето поради своето неблагоприятие. Нейният зов за помощ му пречел да работи.

От ученика се иска разумност и предвидливост, за да може сам да се пази, като предварително вземе необходимите мерки.

19. АЗ НЕ СЪМ УЧИТЕЛЯТ

Ония братя и сестри, които са живяли на Изгрева и са били по-близо до Учителя, разказват, че е имало дни, когато той не е излизал от стаята си по 4-5 до 10 дни. Тогава в „Парахода“ наставало безпокойствие. Стенографките закопнявали да видят отново Учителя, да разменят някоя дума, както и да целунат десницата му, да получат неговото благословение. Разказваше веднъж сестра Савка. След едно такова продължително уединение видяла Учителя да слиза от горницата и веднага се затекла да му целуне ръка, като му казала „Учителю.“ Тогава той се обърнал строго към нея: „Аз не съм вашият Учител.“ – „А кой сте?“ – го запитала тя. – „Един от неговите напреднали ученици. Дойдох да пазя тялото.“ – „А къде е нашият Учител?“ – „На конгрес на Слънцето“, отговори ми той.

„По израза на лицето му аз разбрах – казваше сестра Савка – че не е нашият Учител.“ – „А кога ще се върне Учителят?“ – „Когато свърши конгресът.“

Веднъж, при един разговор, Учителят каза: „Вие виждате тялото ми и казвате: „Ето Учителят“, защото не ме познавате. Тялото е конят, който човек язди. Сляза от коня или автомобиля и си продължавам нагоре по планината, а вие стоите при автомобиля ми и мислите, че виждате Учителя. Но това вярно ли е?“
Не е вярно. Където е Духът, там е и Учителят.

20. СНЕГЪТ НА ВИТОША

Брат Мирчо живееше на Изгрева, но учеше полиграфия при държавната печатница. Като минавал край жилището на Учителя, често виждал хора да чакат ред пред приемната. „Тези хора сигурно имат много важни въпроси да разрешават. Затова търсят съвета на Учителя“, си казвал той и отминавал по своя път. Но ето че и на него дошло време да потърси помощ от Учителя.

Работел той при един стар майстор, който почти непрекъснато пушел и то от най-евтиния тютюн. На Мирчо му било страшно неприятно, но нямало какво да прави. Той целият миришел на тютюн. Едва понасял. Тогава потърсил помощта на Учителя. Но как да се срещне и как да му каже, когато той никога не е разговарял с Учителя. Стеснявал се. Но ето, че му се отдал сгоден случай. Учителят бил пред приемната и сякаш чакал този разговор. Приближил се Мирчо, целунал му десницата и споделил мъката си. Разказал му подробно обстоятелствата, при които е поставен да работи, след което млъкнал. „Ще се нареди!“, казал му Учителят с пълна увереност. – „Знам, Учителю, че ще се нареди, но не виждам как. Старият майстор никога няма да се откаже от пушенето.“

Тогава Учителят погледнал към Витоша, която цялата била в бяла премяна и попитал брат Мирчо: „Ако на някой човек възложат да изрине снега от Витоша, за колко години би го изринал?“ – „Учителю, един човек и за милиони години не би могъл да го изрине.“ – „Да, казал Учителят, това, което човек не може за милиони години, Бог като изпрати слънцето, вятъра и дъжда, за два-три дни нищо няма да остане. Невъзможното за човека е лесно и възможно за Бога.“

Мирчо почувствал, че неговата аудиенция е приключена. Благодарил и се отдалечил. Той чакал да види как ще се сбъдне пророчеството на Учителя. Минавали дните, ден след ден. Едва били изминали петнадесет-шестнадесет дни и ето, в държавната печатница, в машинното отделение избухнал пожар, следствие на неугасена цигара, хвърлена в кошчето за смет, където имало парцали, напоени с бензин, които пламват. Над печатарските машини имало сигнални противопожарни лампи. Пожарната команда веднага пристигнала и угасила пожара. Директорът, който отдавна искал да забрани пушенето по работните места, се възползвал от случая и забранил пушенето в работните помещения. Било определено време и място за пушене.

Ето как невъзможното станало възможно.

21. В КЛЕТКАТА НА ЛЪВА

Преди години брат Кръстю Тулешков бил директор на зоологическата градина в София. Неговата любов към природата още на млади години го насочила към изучаване на естествените науки. Да се занимава с животни и растения, това му било най-любимото занятие и развлечение. По това време, когато той бил директор на зоологическата градина, се ражда едно лъвче. Той го взел в кабинета си и се грижил за него. Хранел го. Милвал го и лъвчето се привързало към него, тъй както кучето се привързва. Господин Тулешков от време на време му се обаждал с един

особен сигнал, със свирене с уста, който лъвчето запомнило. Когато то пораснало, било подарено на зоопарка в Стара Загора. И така двамата приятели, човек и лъв, били разделени. На г-н Тулешков му се удал случай да посети Стара Загора след около две години. Той отишъл право при клетката на лъва, който се излежавал и се прозявал от време на време, с убийствено безразличие към всекидневните посетители. В това време г-н Тулешков се закрил зад другите хора и му подсвирил. Лъвът, щом чул сигнала, веднага скочил и се изпречил на телената ограда и с очи търсел някогашния си приятел. След малко Тулешков влязъл в клетката, което обстоятелство смаяло посетителите на парка. Лъвът започнал да му лиже ръката. Двамата приятели, човек и лъв, се срещнали и се познали. Даже той пхнал голата си ръка в устата на лъва, но бързо я извадил невредима. Заклучил клетката и се отдалечил. Лъвът не ял няколко дни от тъга по приятеля си.

Многовековният човешки опит ни учи, че куче, което е получавало храна от ръката на човек, никога не го хапе и напада. Както кучето, така и лъвът помнят гласа на своя господар – човека много години и щом го чуят, му се покоряват.

Както сърни, така и други диви животни и птици, при голяма опасност или беда търсят помощта или закрилата на човека, когото имат за свой покровител.

22. ЗА БЛАГОДАРНОСТТА

Преди години един брат бил съкратен от работа. Безработицата и безпаричието го тормозели. Безделието го убивало. Отива при Учителя и му казва положението си: „Учителю, без работа съм. Искам да правя нещо. Дайте ми някаква работа.“ – „Иди си донеси раницата!“, му казал Учителят.

Връща се братът при Учителя с празната раница. Учителят му напълнил раницата с беседи и му казал: „Иди към Благоевград.“ Дал му и адрес.

Братът се качил на автобуса и отпътувал към дадената цел – град Неврокоп – Гоце Делчев, но на спирката веднага почват проверка на документи и багаж. Тогава братът веднага праща телеграма с мисълта си по етера: „Учителю, искат документи. Не позволявай, Учителю. Раницата ми е пълна с беседи, а джобовите, със снимки от Рила.“ Стои братът на улицата и праща телеграма след телеграма. В това време полицаят се обръща към него с думите: „Хей, ти там, с раницата. Отивай си! Свободен си.“ Братът чул, но сякаш не му се вярва и праща нова телеграма по етера. Тогава полицаят наново се обръща към него, че е свободен. И тогава братът праща благодарствена телеграма – че е свободен. След малко идва и човекът, когото търси и го повежда към дома си радостен.

Учителят е казал, когато се намерим в нужда, да го призовем. И като получим помощ, пак да се обадим. Да благодарим.

За ония, които имат непоколебима вяра, няма нищо невъзможно. потребни са вяра и безкористие.

23. ЛОШОТО ПИСМО НА ДОБРИЯ ПРИЯТЕЛ

Тъй се бе случило, че Пантелей Карапетров бил огорчен от Неделчо Попов, който в момента бил на 75-дневно обучение в казармата на VI полк. Там сега е Дворецът на културата. Огорчението било толкова голямо, че Пантелей не можел да си намери място. Никъде не го свъртало. Защото неговото достойнство било накърнено. Седнал на масата и написал писмо до брат Неделчо, който бил в казармата. Не пестил обидни думи по адрес на приятеля си. Написал писмото и го пуснал в пощенската кутия и чак тогава се успокоил. Но след като минало малко

време и се размислил върху стореното, в душата му се явило разкажание, което постоянно се засилвало. То дошло до такава степен, че вече не му давало покой. „Какво направих?“, се питал той. „Защо постъпих тъй? Ами ако този брат от недомислие ме е наскърбил? Аз така ли трябваше да постъпя? Аз нали съм ученик на Учителя? Какъв ученик съм аз? Кога ще се науча да търпя, щом като не мога да понеса едно оскъбление?“ Ето такива мисли постепенно завладели съзнанието му и той изгубил мира си. Започнал да се моли на Учителя, щото това писмо да не попадне в ръцете на адресанта. „То е много остро и много ще го огорчи.“ Такива мисли го обхванали на утрото на другия ден. Хрумнало му веднага да отиде в казармата, където служи приятелят му и веднага тръгнал. Пристигнал навреме. Минал през портала, без някой да го спре. Сякаш не го видели. Когато влиза в двора, вижда, че куриерът подава писмото му на адресанта. Дръпнал писмото и веднага го нахъсал на парчета. Никой нищо не му казал. Веднага излязал навън, без никой да го спре. Чак тогава се успокоил и почнал да работи.

Ето как се ликвидирало с лошото писмо и приятелството се запазило и уякнало още повече.

„Не хвърляй плява в огъня, ако искаш да го загасиш“, казва народната мъдрост.

24. КАТО ТЕМЕНУЖКАТА

Един ревностен в Божието дело брат, като четял словото на Учителя, се ентусиазирал и пожелал да стане активен работник на Делото. Ето защо отива при Учителя и го пита с най-голяма сърдечност и откровеност дали не е дошло вече време да тръгнем и проповядваме Словото Божие? Да вземем Библията под една мишца и беседите под другата и да обикаляме градове, села и паланки, че да стигнем до най-отдалечените кътчета на родината. Докога ще чакаме, Учителю? Ето как отговорил Учителят: „Този начин на проповядване вече е опитан от пастирите и проповедниците на Евангелието. Обаче не е дал резултат. Светът не се е променил.“ – „Е, как тогава?“ – попитал братът. – „Рекох, по метода на теменужката. Тя се е сгушила някъде в тръните или храстите и оттам праща уханието си. Ти усещаш уханието, но не виждаш кой го изпраща. Нея не я виждаш. И вие така работете, където животът ви е поставил. Постъпвайте така, че личността ви да остане скрита. Не изтъквайте себе си. Бъдете запалени свещи и светете. Вашият живот да говори вместо устата, която иска да проповядва.“

Светете, светете, светете! За пример бъдете!

25. УЧИТЕЛЯТ ЗА ПРОПОВЕДНИЧЕСТВОТО

Няколко думи за брат Неделчо Попов от Изгрева.

Брат Неделчо беше чистосърдечен, искрен, идеалист. Запален да проповядва словото на Учителя. Жаден за подвиг. Беше въодушевен, като апостол. Готов да тръгне бос и гол, с тояжка в ръка и с тържик на рамо по села и градове, за да разпространява Учението. Това му бе мечтата. Той работеше като висш чиновник в полиграфията, държавен оценител, тачен и уважаван от всички. Той бе готов да остави всичко.

Явява се той един ден пред Учителя с малко вързопче дрехи в ръка и казва: „Реших вече да тръгна из страната, да разнасям Учението.“ Учителят, като го гледа с грейнало лице, му казва: „Освен че няма на кому да проповядваш, но ти ще обеднееш. Ще се напълниш с въшки и други гадини. Ще срещнеш само мъка и

невежество по пътя си. От всичко това нищо няма да излезе. Върни се на службата си. Моите ученици ще служат и ще се подвизават там, където животът ги е поставил. Светът има нужда от учители-светии, чиновници-светии, съдии-светии, адвокати-светии, майки и бащи-светии."

Желанието му беше искрено. Той искаше да служи на Бога. Да върши волята Му. Искаше да направи нещо за Учителя. И като послуша Учителя, помогна много повече и ето как: С положението, което заемаше в служебната йерархия, използва връзките си и помогна да се отпечата цветния портрет на Учителя, „Заветът на цветните лъчи", няколко тома беседи. И то като се има предвид, че печатарската хартия бе дефицитна, а той намираше начини и пътища да я набавя.

26. ТЕЛЕПАТИЯТА НА УЧИТЕЛЯ

Веднъж един брат от Изгрева, като минавал край салона, изпитал силно желание да хапне нещо сладко. Но нито в жилището си имал, нито имал пари да си купи. Чудел се какво да прави. Но ето, че преди той да стигне до поляната, Учителят го настигнал в боровете и му казал да почака. Братът се спрял. Само след няколко минути пристига Учителят и му дава едно малко бурканче със сладко, като му казва да иде под навеса и го изяде, без да го види някой. Братът взел сладкото и лъжичка по лъжичка го изял, благославяйки Учителя, както и този, който го бе приготвил. И че тъкмо в този момент (Учителят) бе откликнал на неговото силно желание да се подслади. Разхождал се по поляната и все за това си мислел. „Колко велик е Учителя, че долавя всяко наше желание и ни отговаря по съответния начин."

Ведъж, при един разговор, Учителят казал, че той има много уста. Братът си казал, че в този момент той е бил една от тия много уста, която той бе почерпил със сладко.

Братът се чудил по какъв начин Учителят бе доловил силното му желание, на което бе отговорено.

Не е изключено това да е станало по пътя на телепатията.

27. ПОМИРИЛИ СЕ

Веднъж един брат, Николай, от Изгрева, казал нещо за друг брат, Панталей, от Изгрева, без да го провери. Вторият се научил и му се разсърдил. Не искал и да му говори. Това не убягнало от окоето на Учителя. И той потърсил начин как да ги помири, без да им говори за помирение. Това станало ето как: Трапезарията на Изгрева била в процес на довършване. Оставало да се накове пода и Учителят повикал скаранияте братя. Възложил им тази работа. Явили се те. Започнали работа, която ги свързвала. Учителят бил постоянно при тях. Докато наковават пода, минали няколко дни. Работата ги свързвала и се налагало взаимно да се съветват, като се имало предвид, че те двамата били опитни майстори. След като свършили пода, започнали обшивката на тавана с шперплат. Общата работа продължила две седмици, през което време многократно се налагало да си говорят. Когато привършили работата, вече нямало и помен от тяхното взаимно сърдене. Добрите братски отношения за обща радост били възстановени. Ето как Учителят им създал условия да се помирят и да възстановят топлият братски отношения.

И двамата братя били благодарни на Учителя, че им бе помогнал да се помирят.

28. МАГИЧЕСКО ЛЕКУВАНЕ

През 1940 или 1941 година Учителят поканил един брат, дърводелец, да му поправи вратичката на едно шкафче. Пристигнал братът и почнал работа, която вървяла успешно. Радвал се братът, че скоро ще може да го привърши. Но когато работата била вече в последната си фаза, когато е трябвало да се изкопае място за едно ментеше, длетото се отплеснало и го наранило в лявата ръка. Текнало кръв и той се чудел какво да прави. През това време минал край салона д-р Паскалев, който го превързал. „Отидоха 10-15 дни, докато ръката ми оздравее“, си рекъл братът. А трябвало да се работи, за да се изкара за прехратата. В това време идва Учителят и вижда превързаната ръка. Пита го: „Какво стана?“ – „Длетото се плъзна и ме нарани“, му казах аз. Тогава Учителят се загледа над мен съсредоточено. Сякаш гледаше в безкрайната далечина. „Ще мине“, ми каза той. – „Да, знам, че ще мине – му казах аз мислено – но ще минат 10-15 дни.“

Вечерта, преди да си легна, сних превръската, за да почистя раната. Но за голяма моя изненада, раната ми бе заздравяла само за 7-8 часа, вместо за петнадесет дни.

Учителят по неведом начин бе ускорил процеса на лечението ми.

29. ХИЛЯДА МЕТРА ВЯРА

През 1942 година правителството, оглавявано от проф. Богдан Филев, поради политическо късогледство обяви символична война на Щатите, които не останаха длъжни. Изпратиха цели ескадрили и съсипаха София със своите бомби. Тогава правителството реши София да бъде евакуирана. По този повод Учителят казал на изгревяни, който има близки в провинцията, да отиде при тях, а той заедно с голяма група от 50-60 души се евакуирал в село Мърчаево. На Изгрева останали десетина братя и сестри, които нямало къде да отидат. Когато сирените засвирили тревожно и зловещо, всички бързали да отидат в трапезарията и да правят обща молитва. Но сестра Иванка от Хасково не успяла да отиде и останала в бараката си да се моли с нахлупена кофа на глава. Така правели и всички останали, като слагали на главата кой каквото намери. Случило се, че една бомба паднала близо до жилището на Иванка. От детонацията дървената къщичка се наклонила. Когато хората се раздвижили, видели следната картина: Иванка още се моела права със съдината на главата. Когато я запитали как може дъсчен таван, от дъски, два сантиметра дебели, да я запази от половин тон бомба, тя отговорила: „Да, братя, дъската може да е два сантиметра дебела, но вярата ни е хиляда метра. Тя ни пази.“

30. ДА СИ ПОДРЪНКАМЕ

Било пролет. Хубаво време. Неделя. Птичките подхвърквали от клон на клон и чуруликали весело. Двама студенти се разхождали из гората. Унесени в песента на пойните птички и лекото шумолене на гората, двамата млади мъже не забелязали как изминали гората и стигнали до Изгрева. „Хайде да отидем на Изгрева, да се срещнем със стареца, когото именуват Учителя, че да си подрънкаме с него“, казал единият. „Да отидем“, съгласил се другият.

Отиват на Изгрева и влизат през източната врата. И ето, Учителят ги посреща и поканва да седнат при масите пред салона. Учителят отишъл в приемната, взел две чаши, празни, с лъжички и им ги дал. Върнал се в приемната, където дълго се

бавил. Студентите помислили, че с нещо ще ги черпи и търпеливо чакали. Но след като минало близо час чакане, двамата младежи се чудели какво да правят. Дали още да чакат или да си тръгват. Обхванало ги нетърпение. Тогава Учителят идва при тях и им казал: „Е, подрънкахте ли си? Затова ви дадох тези чаши.“ Те се сконфузили от тия думи, защото разбрали, че Учителят е проникнал в мислите им. Отишли си посрамени. От желанието им да си подрънкат не останало ни помен.

31. РОКЛЯ В ПЕЧКАТА

Сестра Савка разказва:

Веднъж слязох в града /от Изгрева/ и тръгнах по магазините, да видя какви платове има за рокли. Гледах по витрините и видях изложени различни платове и модели. Погледът ми се спря на една готова бяла рокля с деколте и напръскана със ситни черни точки. Харесах я и си я купих. След като се поразходих из града, върнах се на Изгрева. Облякох новата си рокля и отидох да ме види Учителя. Видя ме. Но нищо не ми каза. Разбрах, че не я хареса. Но защо, не знам. Дали заради черните точки или заради деколтето, не можах да разбера, но в себе си реших да я изгоря. Отивам си. Събличам роклята. Сгъвам я и право в печката. Полях я с газ и я запалих. Чух как пламъкът бумти в печката и си рекох: „Свърши се с моята модерна рокля.“ И продължих всекидневната си работа. Когато на следния ден отворих печката, бях много изненадана. Видях роклята непокътната. Газта бе изгоряла, а роклята останала. Извадих я от печката, но никога вече не я облякох. Как бе станало това, не зная. Но подобни неща често стават около нас, разказала Савка.

32. НЕЛЕГАЛНО СЪБРАНИЕ

Години наред, преди 9.IX.1944 година, брат Игнат от Изгрева работеше нелегално с комунистите. Неговата квартира била убежище за нелегални, без той да държи сметка, че с това може да увреди на Обществото, към което той принадлежеше. Тази нелегална дейност продължила до 9.IX.1944 година.

Една вечер късно, на Изгрева, в жилището на Игнат се провело нелегално събрание, на което той бил протоколчик. Събранието продължило до късно през нощта. Щом се свършило, и веднага хората се пръснали. Игнат бил много уморен. Ето защо духнал лампата и си легнал. Скоро заспал. Сънувал, че Учителят идва при него и с поглед му посочил пръснатите книжа по масата – да ги прибере. Той се събудил, но не станал и скоро отново заспива. Учителят идва за втори път. Събужда го. Но той пак не става и наново заспива. Вече трети път идва Учителят и го ръга с юмрук в ребрата. Събужда се. Става. Събрал всички разхвърлени книжа от масата, пъха ги в печката и ги запалва. Наново си ляга. Не бил още задрямал, когато на вратата му се почуква силно. Станал и отворил. Веднага в стаята му нахлули полицаи и агенти с оръжие в ръка, а вън – кордон от полицаи. Направили щателна проверка, но нищо не намерили. Отворили печката и видели изгорените книжа.

33. ГЛЕДАЙ ВИСОКО

Дядо хаджи /Петко Епитропов/ бил баща на няколко деца, които били буйни и често правили бели. Създавали грижа на майката, баба хаджийка. Тя не всякога е могла да ги контролира. Веднъж тя, отегчена от немирствата им, казала на мъжа си: „Петко, децата много ме нервират. Това много ме изморява. Вече едва ги

понасям.“ – „Хаджийке, гледай високо, мисли дълбоко“ – и се скрил зад тези мъдри слова, без да прояви съпругеско съчувствие, без дори да се замисли или да я утеши по някакъв начин. Хаджийката, като видяла неговото безразличие към нейните трудности, решила да му даде добър урок. Още на следната сутрин излязла рано и цял ден не се върнала в къщи и го оставила сам да се занимава с децата.

Станало обяд. Хаджийката я няма да приготви обяда. Станало малка гладня, а нея още я няма. Кога се стъмнило, хаджийката пристигнала. „Къде ходиш по цял ден, че ме остави при децата? Шях да полудея.“ – „Петко, гледай високо и мисли дълбоко“, му казала хаджийката.

От него ден насетне дядо хаджи се научил да цени женския труд, който убягва от очите ни.

34. УЧЕНИКЪТ НЕ ПРЕДИЗВИКВА

Един брат, Димитър Шишков, артист в софийския театър, разказва следната случка:

„Една година бяхме на турне в град Петрич. Щом пристигнахме в града, тръгнахме да търсим някоя сладкарница, за да не скучаем. Но сладкарница нямаше. Имаше само една кръчма. Отбихме се там няколко души. Стоим и разговаряме. В това време влиза един артист с херкулесово телосложение, който бе протече на директора. Като ме видя, веднага започна да ме подиграва, като замесваше и името на Учителя. Това му поведение много ме огорчи. Аз станех и заставах срещу него с ръце, свити в юмруци. Казах му: „Ти ще престанеш ли да се занимаваш с мене, че знаеш ли?“ Той не се уплаши от заканата ми, скочи и веднага ме боксира и ме свали на земята. За станалото веднага се разнесе из града, че артистите се избили по кръчмите. Като научил, директорът веднага нарежда на касата да върнат парите от продадените билети. И веднага тръгваме за София. Турнето се отлага.

Пътувахме цяла нощ. На утрото пристигнахме. Аз бързам за Изгрева, да сваря беседата, която бе почнала. Щом влязох в салона, Учителят ме погледна, направи едно движение с ръцете си, като боксьор, след което каза: „На ученика не е позволено да предизвиква.“ След което продължи беседата.

Откъде знае Учителят какво бе станало с мене предишния ден, тъй като аз на никого не бях се оплакал. Къде бе Петрич и къде София! За духовното око на Учителя разстоянието нямаше значение. Та аз си научих урока.“

Разказал: Д. Шишков.

35. ДРУГ СЛУЧАЙ ЗА НЕСЪОБРАЗИТЕЛНОСТ

Същият брат разказва за друга своя опитност:

„Слязох от трамвая при Семинарията и тръгам по пътя за Изгрева. По пътя ме настига непознат човек и като разбра, че отивам на Изгрева, помоли ме да го запозная с Учителя. Допуснах, че е искрен, че търси своя духовен път и му обещах. Пристигнахме на Изгрева и отидохме на поляната, където бе Учителят. Приблжих се и целунах десницата му. Но когато поисках да представя непознатия господин, той ни отпрати с такава сила настрани, че ние се намерихме на няколко метра от него.

Човекът, който ме придружаваше, не е бил с чисти намерения и не заслужаваше да се докосне до десницата на Учителя.

При друг случай Учителят ми каза: „Не ставайте гарант на хора, които не познавате.“

Пазете се от примките на Лукавия. Той умее да се преструва.
„Христос дойде да науча хората да не лъжат, аз дойдох да ви науча да не ви лъжат“, казва Учителят.

36. ИЗГУБЕНИЯТ КЛЮЧ

Това е станало около 1920 година, в София, на ул. „Опълченска“ N 66, където е живял Учителят до 1927 година.

Така се случило един ден, че ключът от стаята на Учителя се загубил. Търсили го старателно, но не го намерили. Стаята била със секретен ключ. Всички били обезпокоени от това непредвидено обстоятелство. По едно време, както Учителят бил при тях, изчезнал. Явил се в стаята и отворил прозореца, за да го видят. След това пак бил вън при тях. „Разбрахте ли“, казал Учителят, „че аз и без ключ мога да влизам и излизам. Ключ трябва на вас.“ Тогава всички се зачудили на това ново и непознато досега явление. Влизане и излизане при заключена врата.

37. ВТОРИ СЛУЧАЙ СЪС ЗАГУБЕНИЯ КЛЮЧ

Това станало на Изгрева, през 1940 година. Учителят живеел в горницата. Бравата била със секретен ключ, който бил на вратата отвътре. Учителят забравил и дръпнал вратата и тя се заключила. Настанало паника. Чудели се какво да правят. Как може да се отвори вратата, когато ключът е в бравата? Тогава някой от присъстващите се досетил да се качат със стълба през балкона, ако балконската врата не е заключена. Намерили стълба и влезли. И тъй отключили вратата.

Каква поука можем да извадим от горния случай или по право, от горните два случая? Те си приличат.

При първия случай Учителят показал на живущите при него какви възможности той има, а при втория – той подложил на изпит тяхната досетливост – как биха се справили при такива обстоятелства.

Посветен, който владее окултните сили, може да разпръсква своето тяло и може да става видим и невидим, когато пожелае, или по-точно, когато е потребно.

Подобни явления обикновеният човек нарича чудеса. Всъщност чудеса няма, а има действие на непознати нам закони на природата, както и владееие на скрити сили. Всеки, който злоупотреби с окултните сили, скъпо заплаща.

38. ИЗВЕЯНАТА

София – Изгрева. Голяма триъгълна поляна. В центъра електрически стълб. До стълба пейка, на която е седнал беловлас старец – Учителят. „Учителят“, шепнеха устата на тия, които за първи път бяха зърнали спокойната му фигура, внушаваща респект. Една сестра се приближи към него. Поздрави го с целуване на десницата му и му заговори: „Много ми е мъчно, Учителю“, каза тя, „задето моите близки и познати ми думат, че съм извеяна, поради убежденията ми. Те вместо да се замислят, и да възприемат тези хубави идеи, подиграват ми се.“ – „Какво ти думат?“ – „Че съм била извеяна, Учителю.“ – „Че какво лошо има в това? Право са ти казали хората.“ Сестрата го погледнала, недоумяваща. „Я ми кажи“ – казал Учителят – „кое жито е по-хубаво, извеяното или неизвеяното?“ – „Извеяното, Учителю.“ – „Извеяно, значи чисто от примеси.“

От него ден сестрата престанала да се обижда, когато ѝ кажели, че е извеейна. Даже се гордеела вече, че е извеейна, че е чисто жито, приготвено за мелница или за посев.

39. НАПРЕДНАЛАТА СЕСТРА

Една сестра от София, която се считала за духовно напреднала, отишла веднъж при Учителя на ул. „Опълченска“ 66 да му измие и изчисти стаята, да изтупа и проветри. Докато миела, чистила и изтупвала, минали няколко часа. Наближавало обяд, но кой знае защо една мисъл завладяла съзнанието ѝ: на обяд какво ли ще я гостят Учителят? Но преди още да стане обяд, дошла на гости друга сестра, с която дълго разговаряли. Когато станало обяд, Учителят поканил гостенката за обяд и седнали да обядват, без да поканят напредналата сестра, която до този момент почиствала стаята му. Обядът продължил до към един и половина часа. Учителят изпратил гостенката. Тогава той се обърнал към сестрата с думите: „Ето ви тази круша за обяд. Хапнете си я!“

След като напредналата сестра се наобядвала с крушата, си тръгнала. Но измелия път до дома си мислила защо Учителят е постъпил така с нея. И не я покани на общ обяд, а покани онази, която не свърши никаква работа.

Какви съображения е имал Учителят, за да постъпи по този начин, ние не знаем. Но това, което предполагаме е, да я научи на смирение и безкористие.

40. ЖУРНАЛИСТЪТ ПРИ УЧИТЕЛЯ

Както е обичайно, журналистите се навират навсякъде и искат всичко първи да научат и разгласят. Така и при Учителя често отивали журналисти. Веднъж, след неделната беседа, Учителят излязъл на поляната да се поразходи. Времето било приятно, слънчево. Приближава се един журналист при него със следния въпрос: „Г-н Дънов, съгласно Вашето Учение има раждане и прераждане – че човек много пъти се ражда. Бихте ли желали други път пак да се родите в България?“ – „Само при едно условие.“ – „Кое е това условие?“ – попитал журналистът. – „Само ако няма журналисти.“

След това аудиенцията била приключила.

41. ДРУГ СЛУЧАЙ ЗА ДОКАЗАТЕЛСТВО

Гражданин се приближил при Учителя и го попитал: „Г-н Дънов, Вие вярвате ли в Бога?“ – „Да, вярвам.“ – „Вие виждали ли сте Го?“ – „Да, виждал съм Го.“ – „Аз мога ли да Го видя?“ – „Можете!“ – „Кога?“ – „Утре в дванадесет часа. Елате и ще Го видите.“

На другия ден гражданинът пристига и казва: „Ето, дойдох, г-н Дънов. Покажете ми Бога!“ – „Гледай Слънцето!“ – „Не мога, ще ослепея“, казал гражданинът. – „Вие не можете да гледате Слънцето, което е Божие творение, а как ще можете да видите Бога, който е милиони пъти по-светъл?“

Гражданинът си отишъл, разколебан в своя атеизъм.

Мравката лази по човека, но няма представа за него. Той за нея е цяла планина. Комарът има ли представа за Хималаите? Червеното кръвно телце плава в кръвта на човека, но то няма никаква представа за него. Същото е и с човека по отношение на Твореца, от който ние сме само една малка, нищожна частица.

Човек се отличава от другите малки същества по това, че е надарен от Твореца с ум, чрез който може да проникне в тайните на Вселената.

42. С КОНДУРИТЕ

Брат Петко Епитропов беше един от ветераните на Божието дело у нас. Човек работлив и сладкодумен, приказлив. Беше застрахователен агент на дружество „Витоша“. В качеството си на такъв обикаляше цялата страна, а и вършеше и работата на Бялото Братство.

Веднъж Епитропов се разболял от един цирей на врата. Положението му било толкова тежко, че жена му, баба хаджийка, вече се страхувала за живота му. Отишла при Учителя загрижено и му казала: „Учителю, Петко е много болен. Какво да правим?“ – „Ще оздравее“, казал успокоително Учителят. – „Знам, че ще оздравее, но ние го искаме с кондурите и панталона.“ А казала тя така, защото Учителят почти на всички казвал, че ще оздравеят, за да не им сломи духът. Скоро циреят се пробил, според както Учителят наредил да го лекуват. Здравето на болния скоро се възстановило. Не било минало и седмица, Епитропов станал от леглото. Наскоро съседите му го видели да се разхожда по поляната на Изгрева, здрав и обновен с кундурите и панталона, както жена му бе искала от Учителя.

Има случаи, когато е предупреждавал някой за приближаващата смърт, какъвто е случаят с брат Цеко, че в невидимия свят му готвят апартамент.

43. КАТО ИНДИЙСКИ МЪДРЕЦ

На Георги от село Аврамово, случайно му попада в ръцете беседа от Учителя, която чете. Заинтересувала го. Но кой е този Учител и къде живеел, не знаел. Веднъж в работилницата му станало дума за религии и Учения. Споменало се и името на Учителя. Разбрал, че живее в София – квартал Изгрев. Това му било достатъчно, за да го намери.

Отива Георги в София. Намира и Изгрева и отива да търси Учителя. Било неделя ден, когато Учителят държал беседа. Влязъл в салона и изслушал цялата беседа. Зарадвал се, че желанието му да види Учителя се осъществило. Когато станало обяд, започнали да сядат край масите. Поканили го и той седнал срещу Учителя, за да го наблюдава и слуша, когато говори. Щом като обядът завършил, много братя и сестри насбиכולили Учителя. Той отговарял на зададените му въпроси спокойно и задълбочено. Братът, като слушал как говори, си казал мислено: „Говори също като индийски мъдрец.“ В същия миг Учителят го погледнал. Георги разбрал, че Учителят доловил мисълта му и леко се усмихнал, което било доказателство, че те беседват, без да си говорят, само с поглед и мисъл. Обядът свършил и Георги си отпътувал доволен, че бе видял и познал Учителя.

44. ИЗПЪЛНЕНО ОБЕЩАНИЕ

Бедна жена среща на улицата непознат човек, когото моли за помощ. Застанала смирено и казала на непознатия: „Подарете на мен, бедната жена, някой лев. Вдовица с деца. Нямам близки.“ – „Сега нямам. Но почакай като се върна“, казал господинът, който носел малка чанта в ръка.

Вратата на богатия дом се отворила и господинът бил посрещнат с голяма почит. Кой е, какъв е бил той, бедната жена не знаела. Но останала да чака. Когато след един час господинът се върнал, подал на бедната жена сума от 5000 лева, т.е. целия хонорар, който получил за визитата в богатия дом. Господинът бил виден лекар и отивал при болен.

„Защо дадохте цялата сума на тази жена? Аз на вас я дадох“, казал богатият човек. – „Това, което Вие ми дадохте, вече е мое и аз разполагам с него, както си меря за добре“, казал видният лекар и отминал по своя път.

Ето човек с характер. Дал обещание пред себе си, че каквото получи като хонорар, всичко ще даде на бедната. Той с чест изпълнил мъчаливото обещание. Ето, такъв трябва да бъде новият човек, кандидат за царството на Бога.

45. ЗА ОБЯД КОПРИВА

Един хубав пролетен ден, през месец март, дежурните сестри при братския стол на Изгрева се чудели какво меню да приготвят за обяд. Боб, леща, картофи – всички ястия били сервираны много пъти. Трябвало да се измисли нещо ново, но какво точно да бъде, не се сещали. Брат Ради отишъл и решил да попита Учителя: „Учителю, дежурните сестри се чудят какво да готвят за обяд.“ – „Коприва“, казал Учителят. – „Откъде ще намерим толкова коприва? Тя още не е пораснала.“ – „Рекох, Ради, да отидеш на цариградското шосе. Селяните носят“, казал Учителят.

Брат Ради взема чувала и тръгва. Едва пристигнал и ето насреща му идвал селянин с пълен чувал коприва. „Какво носиш, байно?“, попитал Ради. – „Коприва.“ – „Колко струва?“ – „Десет лева.“ – „Ето ти парите, дай копривата.“

Като видяли, че брат Ради пристига с чувал коприва, всички се зарадвали. На обяд всички яли прясна коприва и благодарили на дежурните за прекрасното меню.

46. НА ОБЯД ПРИ БЕДНИТЕ

Било по Великден през 1937 година. В братския стол на Изгрева дежурните сестри се стараели да приготвят ядене като за празник. Беседата била привършена и много от посетителите се разхождали по поляната и обменяли мисли за току-що привършената беседа. Докато на едни правело впечатление философската страна на Учението, на други – научната, а на трети – религиозната страна. И всеки мислел, че има право.

Когато станало обяд, трапезарията се напълнила с гости. Всички чакали пристигането на Учителя. Когато пристигнал, всички го посрещнали със ставане на крака. Чели молитва и обядаът започнал. Учителят поискал от дежурните глава лук, която чукнал с юмрук и започнал да яде лук със солчица.

Яденето било постна мусака. Всички много го харесали и поздравили дежурните за вкусното ядене.

Когато обядаът привършил и прочели молитва, дежурните забелязали, че яденето на Учителя е недокоснато. Всички се изненадали и попитали Учителя: „Учителю, Вие не сте яли от яденето. Може би не го харесахте. Ние тъй много се старахме ...“ – „Яденето бе хубаво, но днес аз бях на гости при бедните, които днес ядат хляб и лук.“

Учителят ни даде пример на смирение, като символично беше на трапезата на бедните.

47. БОБЕНОТО ЗЪРНО

Случило се тъй, че веднъж една посетителка подарила на Учителя пакет боб, който бил прибран в едно шкафче при други продукти. Но при местенето и подреждането пакетът се скъсал и едно зърно се усмихнало на пода. Видял го Учителят и пожелал да го прибере. Но то сякаш искало да се пошегува и скочило на пода, а оттам – на балкона. Още само един скок и се намерило вън, на двора. „Ради, къде е брат Ради? Нека дойде“, казал Учителят, в очакване на неговото идване. – „Какво обичате, Учителю? Търсили сте ме.“ – „Там падна едно бобено зърно. Донесете го.“

Когато Ради му го подава, той казал: „Знаете ли колко енергия е скрила природата в това бобено зърно? Хората нямат представа за това. Вяко зрънце е склад на Божествена енергия, която ние трябва да ценим.“

Бобеното зърно ни навежда на мисълта, че дребните наглед неща раждат големи последствия. Както малката искра ражда големия пожар. Както малката капка образува океана и малката песъчинка – пустинята.

48. КИБРИТЕНАТА КЛЕЧКА

Един зимен ден една сестра посетила приемната на Учителя. Печката не била запалена и стаята студена. „Учителю, ще позволите ли да запала печката? Времето е студено.“ – „Може – казал Учителят – щом желаете.“

Сестрата заредила с дърва печката. Смачкала вестник и драснала клечка кибрит. Хартията изгоряла, но печката не се запалила. Драснала втора, трета, но все същото. „Чудна работа“, си казала тя. „Не иска да гори.“ Учителят само наблюдавал и си мълчал, без да й каже нещо. „Сега отстъпете на мене“, казал й Учителят. Той извадил дървата и ги подредил наново, като първо сложил съвършено тънки, после по-дебели и най-после сложил под тях запалената хартия. Печката пламнала само с една клечка кибрит. Ако човек е на планина и има само една клечка кибрит, как ще запали огън? Нужна е предварителна подготовка.

Не хабете напразно кибритената клечка. Думите в човешкия език не са друго, освен кибритени клечки. Не ги хабете напразно! Те не са друго, а запалки на Любовта. Нека всяко нещо се употребява разумно. В кибритената клечка е складирана енергия. Бъдете пестеливи! За да запалиш огъня на Любовта, трябва да се подготвят условията с търпелива работа.

49. ДВАМАТА УЧИТЕЛИ

Братята Неделчо и Киро от Димитровград били членове на окултното общество на Александър Кръстников. Те знаели, че има и друг Учител, Петър Дънов. Но те не могли да си обяснят как може да има двама учители. Като не могли да си обяснят, решили да отидат и попитат Учителя Дънов. Отиват те на Изгрева при Учителя. Срещат се с него и го питат: „Как може в България да има двама Учители? Ние сме ученици на Учителя Кръстников, а и Вие сте Учител. Кого да следваме? Упътете ни.“ – „Има Слънце, има и Луна“, казал Учителят. „Всеки сам ще си избере на Слънцето ли или на Луната да се грее. Онова, което носи живот – то е!“

Аз разбрах кой е истинският Учител и се ориентирах към Бялото Братство. А на другият брат Учителят каза: „А на Вас още не Ви е дошло времето.“

Оттогава аз минах към Бялото Братство, а Киро Пенев остана при Кръстников.

Има въпроси, които ученикът сам не може да разреши. Тогава той трябва да търси помощ от онзи, който знае.

Който търси Истината, трябва да пие вода от извора. Там водата е най-чиста.

50. ДВНАДЕСЕТ УЧИТЕЛИ

Един летен ден през 1940 или 1941 година, сестра Савка, стенографката, минава през поляната, вижда Учителя сам на пейката при централния стълб и пожелава да отиде при него. Но не че имала нещо да го пита, а само да го поздрави. Щом ѝ минала тази мисъл, веднага се насочила към него. Но преди тя да стигне при него, той още отдалеч ѝ заговорил: „Ти знаеш ли, Савке, че ученикът един ден ще бъде подложен на изпит?“ – „Какъв изпит, Учителю?“ – „Пред него ще се явят дванадесет Учители, съвършено еднакви по външност. А той трябва да познае кой е неговият Учител.“ – „Мъчна работа, Учителю.“ – „Това ще бъде най-големият ви изпит. Да познаеш Духа на Истината и да я различиш от Духа на Заблудението.“

Как девойката Жана д'Арк е познала своя крал, когото никога не била виждала? Преоблечен в прости войнишки дрехи? Само чрез интуицията си. Ето защо ученикът трябва да работи над себе си и да развие своята интуиция. Или по пътя на духовното виждане. Или по пътя на Духа. И чрез Духа!

Който има развита сензитивност – биополе, по-лесно ще се ориентира. Правете опити! Свържете се с Истинския Учител.

51. ТРИТЕ КРУШИ

Приятелка на една сестра от Изгрева през една лятна ваканция отишла на Изгрева. Сестрата тайно страдала от индиферентността ѝ към Учението на Учителя. Ето защо много ѝ се искало да я запознае с Учителя. Намерила подходящ момент и ѝ уредила среща. На уречения ден и час те се срещнали. Учителят я приел на разговор. Но тъй като тя не проявила никакъв интерес, Учителят ѝ задал още няколко въпроса и срещата свършила. На излизане тя видяла на масата, зад паравана, три хубави круши и тайно ги пожелава. Сестрата я чакала навън и те се отправили към дома. В това време Учителят праща брат Ради с трите круши, за да ги предаде на учителката, която току що била при него. Настига го при жилището ѝ и ѝ дава крушите. Тогава тя възкликнала от изненада и казала: „Ма Димитринке, ма сестро, твоят Учител не бил обикновен човек. Той чете мислите на хората. Аз на излизане от приемната видях тия хубави круши и си ги пожелах. Казах на себе си, че ако и аз съм такива круши, и аз ставам Учител. Сега разбрах, че за него няма нищо скрито. Той всичко вижда. Всичко разбира и всичко знае. Той е велик, като Христа.“

И тъй, трите круши помогнали учителката, приятелка на Димитринка, да познае Учителя.

Духът Божий, Духът Святий създава Учителя.

52. ЧАЙНИКЪТ НА УЧИТЕЛЯ

Един празничен ден Учителят с приятели от София и от Изгрева били на екскурзия до Бивака на Витоша. Денят бил хубав, слънчев, предразполагащ за песни и разговори. Никой не усетил как денят преминал и дошло време да си тръгват обратно, едни за Изгрева, други за София. Върнали се пак по същия път, през село Драгалевци. Когато вече били под селото, на шосето, настига ги лека кола, която

те спряли и помолили за услуга: „Можете ли да отнесете този чайник до Изгрева?“ – „Можем“, бил отговорът. „Там на кого ще го дадем?“ – „Ще има човек да ви посрещне“, казал Учителят. И подали тежкия бакърен чайник. Колата потеглила. Групата с Учителя продължавала пеша.

Само след десетина минути леката кола пристигнала на Изгрева. Учителят идва откъм Изгрева, за да ги посрещне. Те, като го видели, много се зачудили. Как е могъл да ги превари? Групата била след тях. Никоя кола не ги е стигала и задминавала. Как тогава г-н Дънов ги бе преварил? Чудели се пътниците от леката кола, които носели чайника. Как бе станало това, никой не знаел. Учителят през цялото време е бил с групата, която подала чайника. А ето, на Изгрева сякаш има друг Учител, досущ еднакъв с тоя, който им подал чайника.

Ето един случай, когато Учителят се явява в две лица едновременно.

53. ЧЕРГАТА ОТ УЛ. „ОПЪЛЧЕНСКА“ 66

Когато се строил братския салон на Изгрева, един млад брат, който бил почти юноша, стоял пред приемната на Учителя, готов да свърши някаква работа, когато Учителят го попитал: „Ти, брат, можеш ли да отидеш заедно със сестра Василка на ул. „Опълченска“, за да донесете една черга?“ – „Готов съм, Учителю“, отвърнал братът.

Тръгнали веднага. Пътували пеша, защото нямало удобно превозно средство. Братът вървял бързо, че сестрата се поуморила. Пристигат на ул. „Опълченска“ 66, отключват вратата и за тяхна голяма изненада Учителят ги посрещнал с усмивка. Кога и как е дошъл Учителят, те не знаели. Бяха получили ключовете от ръцете му и тръгнали, а ето, Учителят вътре изтърсва чергата и я подал на брата. Той си взел пардесъто, бастуна и шапката, тримата тръгнали за Изгрева. Двама дошли, а трима се вършали. И вървели пак пеш до Изгрева.

Аз и досега не мога да си обясня. Чудно е, но е факт.

Разказал: Илия Чернев от гр. Айтос през 1970 година.

54. ПОИСКАЛ ДОКАЗАТЕЛСТВО

Един брат от провинцията бил слушал да се разказват чудновати случки за Учителя и с Учителя. Братът не ги отричал, но все пак искал да види сам с очите си, за да укрепи още повече вярата му. Дълго време носил той тази мисъл в ума си. След време му се удава път за София. Щом пристигнал, побързал за Изгрева. Още с влизането му в Изгрева, Учителят го посрещнал на двора, сякаш го е очаквал. Поканил го в трапезарията. Седнал той и Учителят срещу него. Започнали разговор, без да имат определена тема. Учителят му задавал въпроси, а той отговарял. По едно време почувствал, че столът му се повдига заедно с него, като че ли с крик, без видима причина, а ръцете му, които били върху масата, вече едва я достигали. Столът, заедно с него, бавно се върнали на мястото си. Това явление се повторило. Когато за трети път столът започнал да се повдига, братът казал: „Вярвам, Учителю.“ И столът се върнал на своето място. Нека се знае, че през цялото време Учителят му задавал въпроси и той отговарял, като че нищо не ставало или че Учителят не забелязвал.

След това двамата станали и излезли навън, за да се поразходят. Аудиенцията била приключена.

След това очевидно доказателство, вярата в Учителя стократно се усилила.

Опитност на Петър Грънчаров.

55. ЛЕВИТАЦИЯ

Брат Николай Шиваров, родом от гр. Варна, работеше в БНБ в София. Добър и предан на Божието дело брат. На беседи рядко се виждаше, но в замяна на това почти всяка неделя след обяд бе на Изгрева. Често го виждахме в приемната на Учителя, с когото се срещаше и разговаряше.

При едно от неговите посещения при Учителя, когато разговаряли, забелязал, че столът му започнал да се повдига заедно с него на значителна височина, като че ли с невидим крик. А при това разговорът помежду им не спирал. Това е станало прикратно. След което Учителят станал.

Братът разбрал, че аудиенцията е приключена. Сбогувал се и си тръгнал. Разхождал се по поляната и мислил върху необикновеното явление.

През него ден брат Шиваров е имал една рядка опитност на ЛЕВИТАЦИЯ. Случката е станала около 1938 година.

56. ОПИТ НА ЛЕВИТАЦИЯ /ПОВДИГАНЕ ВЪВ ВЪЗДУХА/

Преди около тридесет и пет години /т.е. 1920 година/ бяхме на екскурзия на Петров връх, който се намира на север от град Айтос. Беше пролет. Гората весело шумолеше, а поляните се усмихваха със своята зелена премяна, обкичени с безброй цветя. Слънцето грееше и милваше насъбралото се множество тоя ден тук, на върха, на Паспалата.

Поде се разговор за учението и за Учителя. Тогава един брат каза: „Нашето учение е учение на опита, на приложението, а не само на гола вяра.“ – „Да направим някой опит“, се обади един. „Да направим, да направим“, занастояваха други. „Добре тогава, ще направим опит за левитация.“ А за този опит са нужни шест души, по трима от двете страни и един, с когото ще направим опита. Веднага се определиха хората, които ще участват в опита.

Опитът се състои в следното: Поставя се един брат, легнал на земята с лице към небето и със затворени очи. Хората се разпределят така: един при врата, вторият при кръста и третият при сухожията на петите, всичко трима. Другите трима са от другата страна, срещуположно.

При опита се изговарят някои формули, като всеки от участващите си опира двата показалеца на съответното място и си мисли за олекването на оня, който ще се вдига. Същото ще мисли и той. Така приготвени, с пълна сериозност, всички бавно се повдигат. Повдига се и легналият, който едва се докосва до пръстите на шестия души. Изправяме се прави и постепенно обратно снемаме човека, който сме повдигнали.

Направихме опита: той бе сполучлив. Така ние вдигнахме човек, който тежи над 70 килограма на височина един метър. Повдигнатият беше Стоян Лечев.

По разказа на Иван Манев.

57. ЕЛЕВАЦИЯ НА ИЗГРЕВА

Брат Боян Боев имаше рана на единия си крак, която не заздравяваше. Веднъж брат Звездински му правел превръзка. Врата заключена и пердатата спуснати. Никой да не ги безпокои. Тъкмо когато навивали бинта, идва една сестра и иска някаква тетрадка със записки от брат Боев. Той ѝ казал, че е потърсил

въпросната тетрадка, но не я намерил. Казал й, че наново ще я потърси. Да дойде към седемнадесет часа. Сестрата си отишла. Брат Звездински, както навивал бинта върху опнатия крак на Боев, ето, тетрадката паднала изневиделица в ръцете им, сякаш от тавана. А там нямало ни полица, ни етажерка. Брат Боев, като погледнал, видял, че това е същата тетрадка, която така старателно е търсил и не я е намерил. Зарадван от добрия случай, извикал: „Елевация, брат. Съществата ни помогнаха. Невъзможното стана възможно. След обяд, като дойде сестрата, ще я зарадваме.“

Не са малко случаите, когато някои търсени предмети сякаш изведнъж изчезват от пред очите ни или пък ги намираме, след като ги търсим старателно.

Случки има, но ние сме ги отминали, без да им обърнем внимание.

От ученика се иска будно съзнание.

58. ЛЕКУВАНЕ НА АНГИНА

Нестор Илиев разказваше:

Един есенен ден аз и брат ми отидохме на Изгрева да се поразходим. Обикаляхме поляната и се разговаряхме за разни въпроси, без да забележим кога бяха минали няколко часа. Той ми каза, че го боли гърлото и поради тази причина трябва да се прибере в квартирата и се лекува. Но как, и той не знаеше.

Тръгнахме за града. Но като минавахме покрай салона, хрумна ми да се отбия и попитам Учителя за болното му гърло. Качвам се по стълбите и чукам на вратата. Тя се отвори и се показва Учителят. „Какво има?“ – попита ме той. – „Брат ми го боли гърлото. Как да го лекуваме?“ – „Нека дойде.“ Повиках го и го представих на Учителя. Още като го видя, като се ръкуваше, хвана двете му ръце, след като ги държа десетина секунди, ги пусна. „Рекох, да пие гореща вода и ще мине. Водата ще го излекува.“

Слизам долу и казвам на брат ми да пие гореща вода и ще оздравее. „Илач, илач!“ ми каза той. „Какво иска?“ – ме попита Учителят. – „Иска илач, иска лекарство.“ – „Духнете му малко сухо кафе в гърлото.“

Тръгнахме си за града. Едва бяхме дошли до ул. „Граф Игнатиев“ и брат ми усетил, че гърлото му е здраво, че не го боли и че може вече свободно да преглъща. Зарадвахме се и двамата.

Гърлото бе оздравяло и без лекарство. Как?

59. ВЛАКЪТ СПРЯ НА ПОЛЕТО

Брат Георги Куртев разказва:

Живеех в Айтос. Бях медицински фелдшер. Имах работа в София, при Учителя. Взех влака и отпътувах. Беше пролет. Китна пролет. Зелените площи на нивите и ливадите действаха ободряващо на духа, а синьото небе успокояваше. Влакът летеше с голяма бързина, сякаш искаше да изпревари времето. Пристигнах на Изгрева. Срещнах се с Учителя. Разговаряхме по разни въпроси. Много неща се изясниха, погледнати от по-високо. Както винаги, останах много доволен от срещата. Когато бях вече прав и готов да си тръгна, Учителят ми каза, че когато се намеря в трудно положение, да произнеса следната формула: „Бог е любов“ три пъти. Чух я, но след малко я забравих. Качих се на влака и отпътувах към Айтос. Влакът бе пълен. Времето прохладно. Пътуването приятно. Бързах да пристигна в Айтос, защото имах възложена от Учителя задача. По разписание трябваше да пристигна навреме и заваря приятелите в братския салон. Това бе по план. Но когато минахме гара Стралжа, влакът спря на полето. Никой не знаеше причината.

Може те наслязоха от влака да пушат. Слязох и аз. Времето тече. Ето, минават 15-20 минути, а влакът не тръгва. Пропускам времето, а имах срочна задача. Започнах да се безпокоя. В това време се сетих за формулата и отидох настрана, за да си я кажа. А точно по това време един от прикачвачите чукна с чук на едно място и извика: „Ето къде е била причината“ и влакът веднага тръгна. Така че ние едва успяхме да се качим. Той навакса закъснението и пристигна навреме. Изпълних задачата.

Въпроси за размишление: Защо спря влака? Някой може да каже, че това е станало случайно. Но който познава вътрешните закони на природата, ще разбере, че има разумни сили, които действат над механизма на влака. Може би оня, който е дал формулата, бе създал условие тя да потрѣбва. За да се провери силата ѝ.

Физическите закони: За гравитацията, за енергията, за плаването на телата и други, могат да бъдат неутрализирани чрез силата на вътрешните закони. Тук ще споменем само два случая: Безтегловността не анулира ли гравитацията? В пусти места извираше горчива вода, от която хората заболявали. Пророк Елисей се помоли и пуснал в извора сол и тя станала сладка. Загубила се горчивината ѝ. Станала пивка.

Ако капнеш студена вода върху хипнотизиран и му внушиш, че това е сярна или солна киселина, веднага ще се яви обрив като от киселина.

Христос и учениците му пътували с лодка по море. Скоро се стъмнило и те веднага се намерили на близо сто мили от мястото, откъдето тръгнали. Има и много други случаи, явни, но непознати нам.

Вътрешните окултни закони са над физическите.

60. ТРИТЕ БЕЛЕЖКИ

Било октомври или ноември 1942 година, когато един брат минавал край приемната на Учителя. Учителят го повикал и когато брата отишъл при него, той бръкнал в джоба си и извадил три бележки, написани с мастило, сгънати на две. Казал на брата да занесе тези бележки в София и да ги даде на три различни места, като се постарее да запомни къщите. На стопаните да каже да пазят тези бележки. Праща ги Учителят. Братът изпълнил поръчението, занасяйки бележките. През това време станали няколко бомбандировки. След около месец Учителят повикал брата и го пратил да провери къщите, където бил оставил бележките. Братът отишъл на същите места и какво да види! Наоколо къщите били съборени. Само тези три къщи запазени от бомбите.

Въпроси за размишление: Какво са съдържали тези бележки, братът не знае, защото не ги бил прочел. Но можем само да предполагаме, че те са съдържали магически формули. И за да опита силата им, дал ги на брата, за да има жив свидетел за силата на формулите, чрез които се проверява могъщата сила на духа. Братът не прочел бележките, за да не се сметне от негова страна като любопитство. И още, защото не му било поръчано да ги прочете. Това били магически формули, останали в тайна.

61. РАЗТОВАРВАНЕ

Една жена отскоро започнала да посещава Изгрева и неделните беседи. Научила тя, че Учителят препоръчва да се пости поне един ден седмично и то двадесет и четири часа. Всички, които срещала, познати от Братството, все практикували 24 часа пост седмично. Окуражила се и решила и тя да опита, да се

поразтовари. А имало защо. Тя била едва на петдесет години, а теглото ѝ било над сто килограма. Тежък товар носела, от който трябвало да се поразтовари. Дните от седмицата минавали, и ето че дошъл уреченият ден за разтоварване.

Станало обяд. Хапнала си порядъчно, за да издържи до следния обяд. Вечерта си легнала на обичайното време, но не могла да заспи. Мисълта, че не е вечеряла, не ѝ давала покой. „Ами ако през нощта ми стане лошо от глад?“ Сънят побегнал. Тя цял живот яла по три и четири пъти на ден, а ето сега за първи път в живота си да легне, без да вечеря – нито хапка в устата. Станало късна нощ. Вече ѝ се спи, но се страхувала да се отпусне. Да не би като заспи и да умре. Едва изтраяла до дванадесет часа, полунощ, и станала. Започнала да си хапва от това, от онова. И това продължило, докато се разсъмне. Не издържала. И вместо разтоварване, тя изяла повече храна, отколкото за цял ден, без да усети насищане.

Разказваме горния случай не да осмеем някого, а само да обърнем внимание какъв могъщ фактор е внушението. Че като не ядеш ден, два, пет или десет, ще умреш. Умира се не от глад, а от самовнушение, че като не ядем, ще умрем.

Внушението е нож с две остриета. Може да те убие, а може и да те съживи и обнови. Ето защо се препоръчва положителното самовнушение, като постоянен метод за работа.

62. ДА СЕ ВЪРНЕ

През 1942 година един брат от София бил в Австрия, където бил повече от половин година. Не било спокойно. Политическата атмосфера все повече се нажежавала. Чужденците бързали да се върнат, всеки в родината си, а братът все се бавел. Не можел да се реши какво да прави. Тогава негови близки в София отиват при Учителя за съвет. „Учителю, братът е в Австрия. Какво да правим?“ – „Да се върне, рекох. Пишете му“, казал Учителят.

Братът получил писмото. Визата била готова и тръгва за България. Само ден, два след неговото отпътуване и границата била затворена.

От горния случай се разбира каква голяма цена има послушанието. То избавя човека от много неприятности.

63. НЯМА ДА ЗАМИНЕ

През есента на 1943 година група от пет-шест младежи си приготвят паспорти, за да заминат за Германия. Между тях е бил и Данчо Богданов от София. Радвали се всички, че отиват да следват, но все пак не били спокойни, без да знаят причината. В уречения ден всички били на гарата. Качили се във влака, само Данчо още бил на перона. „Хайде, Данчо, какво чакаш? Защо не се качваш?“ – го питали другарите му. – „Аз няма да пътувам“, им казал той. – „Как тъй, защо?“ – питали го те. – „Отлагам пътуването си.“ – „А билета?“ – „Ще го жертвам“, казал той.

Една от неговите лели била близка с Учителя. Тя се била срещнала и питала за пътуването. „Да не пътува“, бил предупредил Учителят.

Още на другия ден научили, че същият влак, като минавал през Югославия, бил хвърлен във въздуха от шумците, т.е. от сръбските партизани. Тогава разбрали защо Учителят бе казал да не пътува. Ето как бе спасен живота на Данчо Богданов.

Който пита, трябва да слуша. А който слуша, печели.

Той спечелва живота си, а неговите другари не се върнаха живи.

64. СЪРЦЕТО НА УЧИТЕЛЯ

След заминаването на Учителя за отвъдния свят, брат Симеонов четеше неделните беседи. Животът на Изгрева продължаваше. Един неделен ден след обяд, брат Симеонов изнесе сказка за музиката на Учителя. Салонът бе почти пълен с посетители. Когато отидох, седнах на стола и си затворих очите. Видях следната картина: Първо се яви една светла точка, като звезда, на височина един метър над пода. Тя започна бързо да расте и скоро се превърна в светло кълбо, което порастна от пода до тавана. Очерта се тялото на Учителя. Там, където е сърцето на Учителя, се отвори врата и ние, учениците, минавахме през тази врата и отивахме на изток. След малко образът на Учителя се изгуби. Голямото огнено кълбо постепенно се смали и пак стана като една светла точка. И тя се изгуби. Отворих очите си. Салонът беше все така пълен.

Опит за тълкуване на видението: Сърцето на Учителя – врата. Това е голямата, великата любов, в която ние трябва да живеем. Отиваме на изток. То значи, стремим се към един висок идеал. Това е Истината, която ни свързва и обединява в едно къло.

Гр. Видин, 1982 година – Райна Каменова.

65. БОЛНА ОТ ДЕЗИНТЕРИЯ

Една сестра от Изгрева бе болна от дезинтерия. Положението ѝ се влошаваше. Сестрите, които я обслужваха, вече се страхуваха за живота ѝ. Ето защо отиват при Учителя със скрита тревога и му казват: „Учителю, сестра Катя е много болка. Какво да правим? Може и да умре.“ – „Че какво като умре“, казал Учителят едва ли не с безразличие. След малко ѝ пратил порция имамбаялдъ. Болната, като видяла яденето, казала, че това ядене не е благоприятно за нейната болест, но щом Учителят го праща, ще го изяде. След като тя изяде яденето, положението ѝ започнало да се подобрява и за скоро време напълно оздравяла.

Кое в горния случай бе помогнало на болната? Дали пратеното ядене със своите хранителни елементи или енергиите, с които то е било облъчено от ръцете на Учителя, или най-после вярата в целебните сили на Учителя? Може би всички заедно.

Ето, и това е едно от многобройните всекидневни малки чудеса, които ставаха пред очите на близки и далечни, които можеха да ги видят.

66. УЧИТЕЛЯТ НА ВИТОША

През есента на 1942 година, една малка група от десетина души отивахме всеки ден с Учителя на Витоша. Но не отивахме до Бивака, а само до кладенчето. След малка почивка се връщахме, след като четяхме молитви и пеехме песни.

На отиване и на връщане почти не се водеха разговори. Учителят бе замислен, сериозен, но защо, не знаехме. Можехме само да предполагаме. Водеше се война в Далечния Изток. Веднъж, току що бяхме пристигнали на мястото при Кладенчето и бяхме седнали, Учителят стана прав и ни покани всички да се изправим на молитва.

„Там, някъде далеч, на другия край на земното кълбо се води ужасна война. Хиляди човешки животи се покосяват.“

Онези, които виждат и чуват отдалече за страданията на хиляди хора, страдат много повече от нас, обикновените.

Понякога ние, обладани от особени чувства, искаме да ни се отворят духовните очи и уши, без даже да имаме представа какъв голям ужас то би представлявало за нас. Ето защо Учителят ни съветва да не искаме духовни дарби, преди да сме развили у нас своите добродетели, за да можем да носим страданията и радостите, които ни заобикалят.

67. ВЕЛИКАНЪТ В ЕЗЕРОТО

Последователите на Учителя – общество „Бяло братство“ всяколято лагеруват при Седемте езера, в обятията на Рила. Едва бе минало лятото и вече очакваха следващото. Толкова много се бяха привързали към планините, особено към Рила, че животът им сякаш нямаше да бъде пълноценен, ако не се отиде поне за няколко дни на благословената Рила, която разтваряше двери за ония, които я обичаха и тъжаха за нея, когато бяхме далеч.

Горещият летен ден вече отмина. Слънцето се закри зад величествения хребет на петото езеро. Мракът пълзеше по долините и постепенно се сгъстяваше. Лагерният огън бе запален. Мрак и тишина цареше около лагера. Едва се чуваше лекият глиськ на второто езеро.

Брат Цеко откри литературно-музикалната част край лагерния огън със своя композиция, посветена на първото езеро. Пеню Ганев изпя физкултурния марш „Дишай дълбоко“, негова композиция. Брат Петър Камбуров изсвири на кавал „Овчарската идилия“. Брат Марин – „Що е същността.“ Следваха разни случки и опитности. Край. Всички се прибраха в палатките си. Палатката на Учителя бе при скалата на второто езеро. Една сестра, Веска Козарева, по свой почин бе останала на нощно бдение край езерото. Късно през нощта тя вижда как от езерото излиза бяла мъгла, която се оформя като човек – гигант, над десетина метра. Уплашила се и извикала: „Учителю!“ – „Не бой се. Аз бдя“, казал Учителят.

След това великанът се превърнал на светла мъгла, която постепенно изчезнала. Великанът се изгубили, но споменът останал на Веска Козарева. Тя беше от гр. Попово.

Дали Учителят не бе създал нарочно този образ във форма на великан, за да изпита безстрашието на сестрата? Това явление вече не се повторило. Има неща в света, които не се повтарят.

68. ЦЕКО ОТ ДАЛЕКО

През втората половина на март 1922 година, се постави начало на нова поселище, което нарекоха квартал Изгрев. Началото започна с три палатки, броят на които постоянно растеше. На следната година започнаха да се строят дъсчени, едностайни жилища. После – стая с антре, след това двустайни. През 1925 година – тухлена стая за Учителя. През 1926 се построиха „Пловдивските бараки“, където се пренесе и настани сестра Анастасия Янакиева. Ето как стана нейното настаняване. Когато жилището ѝ на Изгрева бе готово, тя помоли брат Цеко да ѝ пренесе малкото багаж в новото поселище. Той отишъл, прегледал багажа и му се сторило за един път много, а за два пъти малко. Пътят бил дълъг. Отива една привечер. Приготвя багажа като една кухня пирамида с едно прозорче. Късно през нощта отива, влиза в пирамидата и тръгва. Минава цялата булевард „Скобелев“, цялата „Патриарх Евтимий“ и тръгва по „Граф Игнатиев“, за да продължи по шосето за

Дървеница. Времето било подбрано – късно през нощта, когато има най-малко движение и без Луна. Когато наближава постовия стражар, при разклона за Семинарията, постът вижда, че нещо се приближава, но не е нито кола, нито файтон и се чуди какво може да бъде. Приближава се безшумно, стресва се и извиква: „Кой е там?“ – „Цеко от далеко“, обадил се човешки глас от тъмната фигура. – „Откъде си и къде отиваш?“ – „От Слънцето. Нося багажа на сестрата.“ – „Защо по това време?“ – „Защото така искам. Така ми е удобно.“

Постовият стражар помислил, че е попаднал на крадец. Арестувал го и го отвел в осми участък.

Цеко оставя багажа на двора. Излиза от пирамидата и го отвеждат на втория етаж при дежурния следовател, където започва отново разпита. Кой е? Откъде е? Какво носи и къде отива? „Казвам се Цеко от Далечно. Идвам от Слънцето. Нося багажа на сестрата. Отивам на Изгрева.“ – „Гражданино, защо така отговаряш? Знаеш ли, че мога да те пратя в затвора?“ – „Можеш, само ако е казал Господ“, отвърнал Цеко. „Казал, не казал, сега ще те пратя.“ И ударил с юмрук по бюрото.

В същия миг лампите се залюляли. Следователят и всички агенти избягали долу на двора.

Цеко Ятугов видял, че няма никой около него, слязъл, влязъл отново в пирамидата и поел пътя за Изгрева, без някой да го спре.

Който е жител на Слънцето и носи от 3-4 километра багаж на сестрата, не може да бъде арестуван. Тъй свършва разказът за Цеко от далеко.

69. АКО ДАДЕШ ПЪТ

Един делничен ден, след гимнастическите упражнения на Изгрева, Учителят повикал брат Жечо Панайотов в лозето при поляната, да оправят пътеките в лозето. Учителят само посочвал, а братът ги оправял с мотиката. Работа приятна и занимателна за човек, който не бърза. Но не било така с брата, който работел като счетоводител в търговско предприятие. Закъснявал за работа и започнал да се притеснява. Пот го избивало, а Учителят виждал, но не обръщал внимание. И все му намирал нова и нова работа. Сякаш искал нарочно да го забави. Закъснял два часа. Шефовете го видяли, но не обърнали внимание на закъснението, понеже били увлечени в разговор. Като видял това, братът си казал: „Само дето съм се притеснявал.“ Тогава една мисъл завладяла съзнанието му: „Дадеш ли път първо на Божественото, тогава и твоята работа ще се нареди по един естествен път.“

Ето, такъв е бил случаят с брат Жечо.

Тук може да се допусне и друго: че Учителят вижда и нарежда нещата така, че да изглежда, че сами се нареждат.

Зад всичко стои една разумна сила, която ръководи събитията в нашия живот.

70. ЩЕ НАСТАНАТ ВРЕМЕНА

Времето за провеждане на братските събори бе обикновено на 19 август и траят няколко дни. Това правило се спазваше от десетки години. Но ето че дойде едно изключение. Съборът през 1943 година се проведе на 15 юли. Приятелите недоумяваха. Защо се допусна това изключение? На този мъчаливо задаван въпрос Учителят отговори, че по-късно ще настанат времена, които не ще са благоприятни за провеждане на събора. Запомниха го, но никой не предполагаше какво може да се случи.

И ето как се развива събитията: В началото на август Фюрерът /Хитлер/ повикал нашия цар в Берлин за преговори. Върна се болен и скоро се помина. Това бе на 28 август 1943 година. Обяви се всенароден траур – време, неблагоприятно за провеждане на събора. Настанаха онези времена, които очаквахме, но не ги знаехме.

И от горния факт – смъртта на цар Борис III стана явно, че от духовните очи на Учителя няма нищо скрито и че той знае предварително как ще се развият събитията както у нас, така и другаде. И вземаше необходимите предохранителни мерки.

Разказал: Жечо Панайотов.

71. ПОДАРЕНИЙТ ПЕТЕЛ

Веднъж брат Ради, който бе стопанския отговорник на Изгрева, един пазарен ден отива в града да купи голяма мотика, като за него. Понеже не намерил, поръчал си. И вече се връщал, когато срещнал селянин, който носел един хубав червен петел за пазара.

„Хей, байно, продаваш ли го?“ – попитал Ради. – „Продавам го“ – „Колко ще му искаш?“ – „Пет лева.“ – „Ето ти парите. Дай петела!“

Петелът го погледнал в очите приятелски. Сякаш му благодарил за спасението от ножа.

Вървял Ради из пътя и се радвал, че спасил един живот. Ето, това е едно малко добро, което направил“, си мислел Ради. Ще го подаря на Учителя, да му пее и да го буди. Ще го зарадвам.“ С такива размишления стигнал Изгрева. Отива Ради при Учителя, ухилен до уши, че му носи този дар. Да го зарадва. „Добре, Ради, но кой ще се грижи за него?“ – „Аз ще се грижа. Ще му направя и курник.“

Купил му и кокошка. Да не е сам. Петелът пее и будил всички в утринния сън.

След известно време Учителят в една неделна беседа, когато говорел за частната собственост, усмихнал се и казал, че и той има частна собственост – един подарен петел и разказал за случая. След това казал: „Да купуваме петли от селяните, да ги спасим от ножа, по този начин светът няма да се оправи. Искате време да се повдигне съзнанието на хората, те сами да се откажат да колят. Този е пътят. Трябва хората да се превъзпитат в нов дух. Да се цени и пази живота, като дар Божий. Както и да проявим любов към всичко живо, което ни заобикаля.“

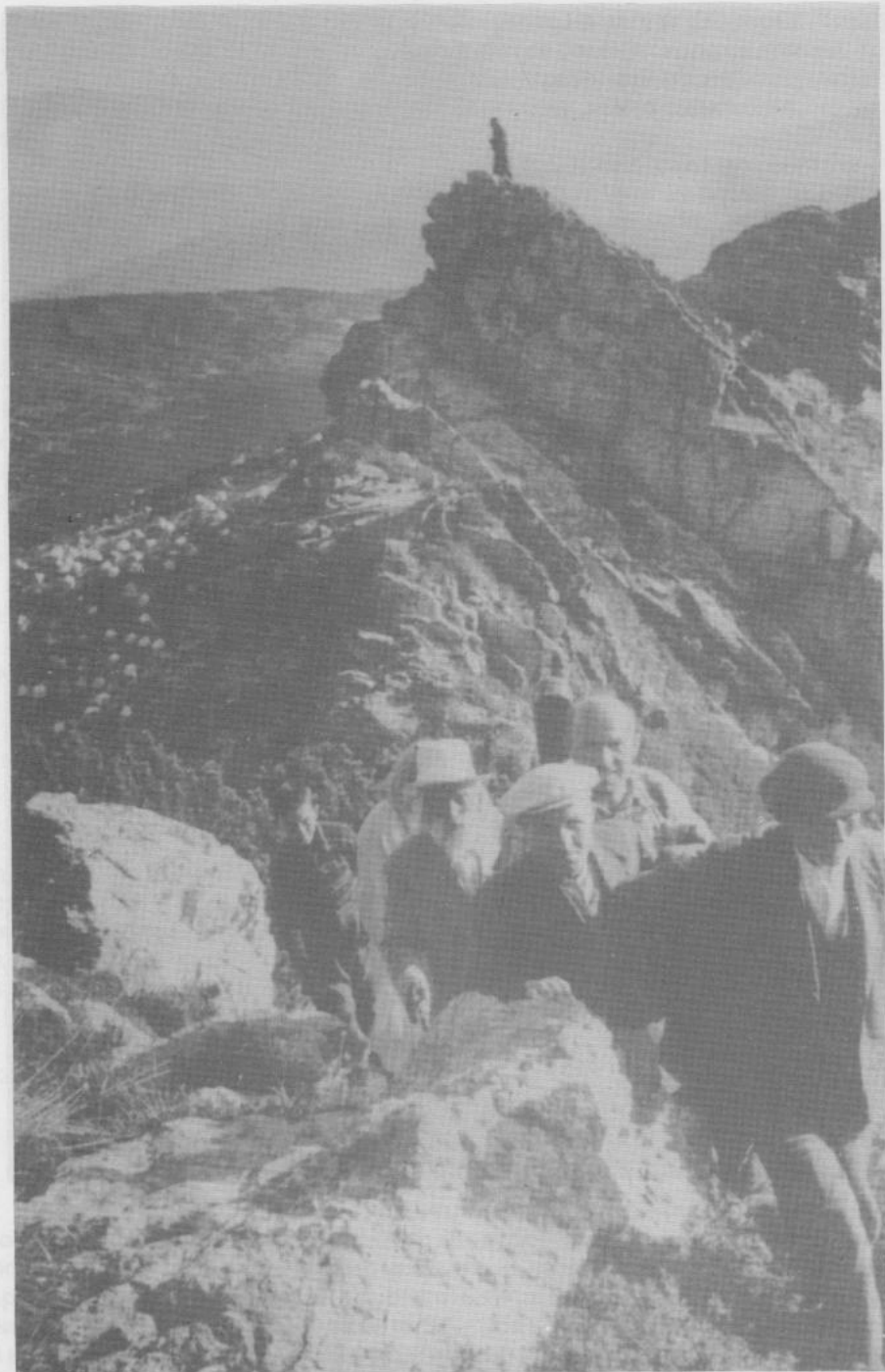
Кога ще стане това? Когато Бог заживее във всички сърца. Когато станем негови деца.

72. БЕЛИКИЯТ УЧИТЕЛ

Един есенен ден, през 1944 година, след като Учителят се бе завърнал от село Мърчаево, бил във на площадката, пред гостната. Пристига и брат Неделчо Попов от работа, за да го поздрави с целуване на десницата му. Тогава Учителят се обърнал към него с голяма тъга в душата. Сякаш бе дълго очаквал тази среща с думите: „Дельо, Дельо, вече ще ви оставя.“ – „На кого ще ни оставите, Учителю?“ – „На най-великия Учител.“ – „Кой е той? Ние познаваме ли го?“ – „Страданието“, отговорил Учителят.

От тези думи на Учителя, в които имало много скръб и стаена мъка в неговото любящо сърце се разбираше, че той вече се подготвя за напускане този свят на

50. Към езерото на Чистотата

51. На поляната на езерото на Чистотата

52. Над езерото на Чистотата с Учителят

53. При палатката до второто езеро - 12. VIII. 1939 г.

54. На разговор с Учителят

55. На почивка при езерото на Чистотата

56. След преход - кратка почивка

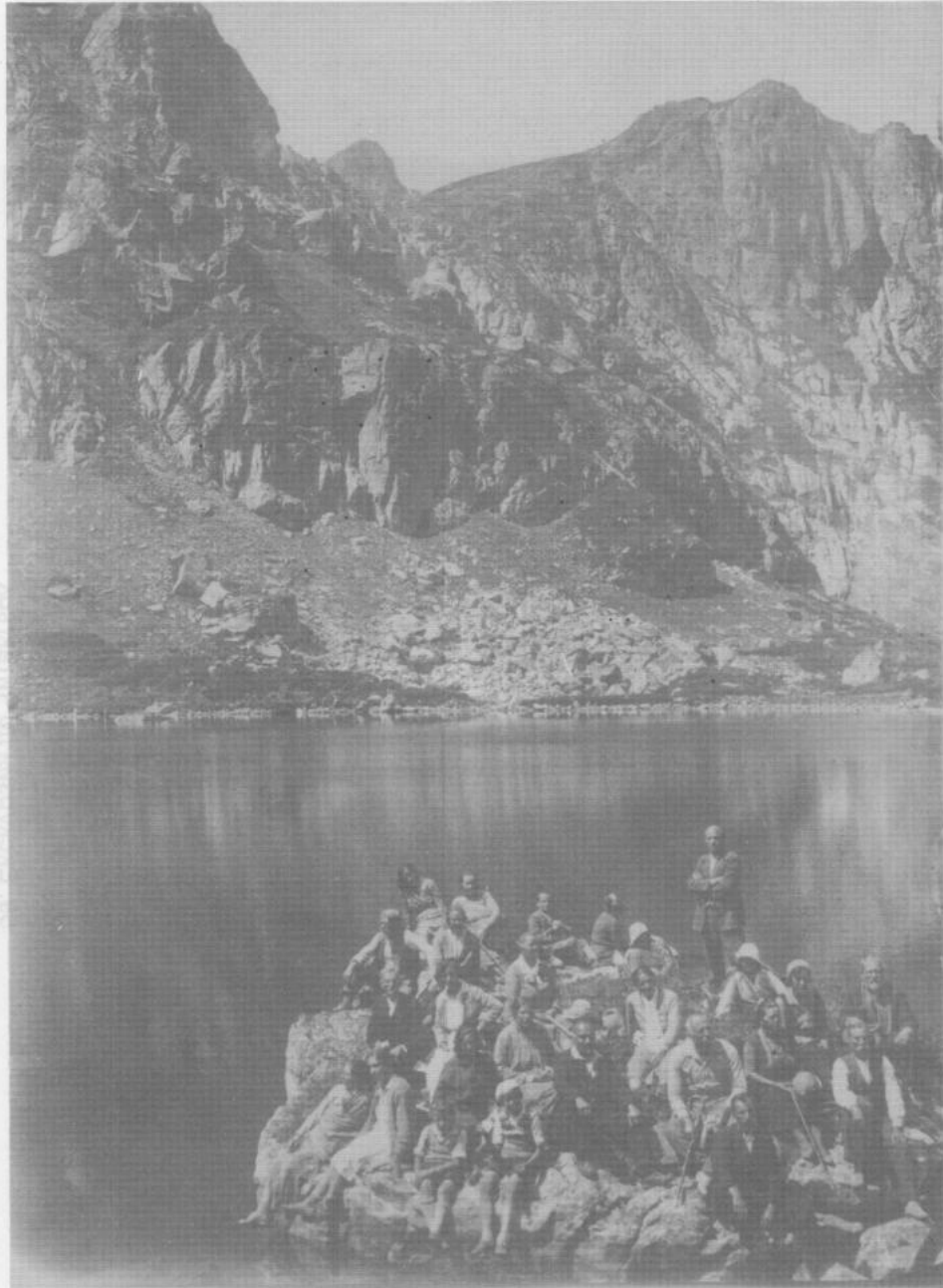
57. Сборна група българи и чужденци - 1939 г.

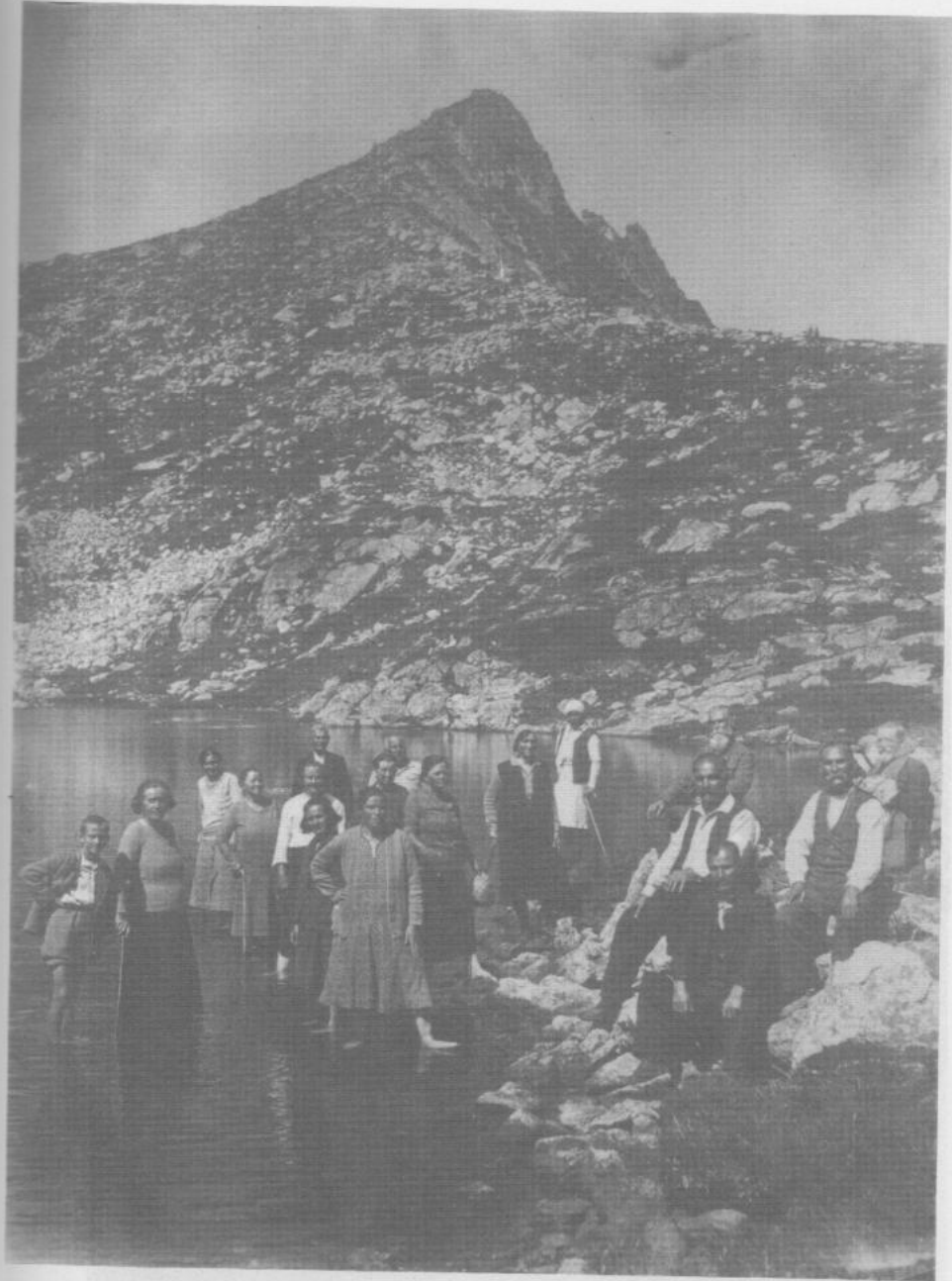
58. С Учителят над езерото „Бъбрека“ - 30. VII. 1932 г.

59. Екскурзия до Читакгьол

60. Излет до Читакгьол - 14. VIII. 1932 г.

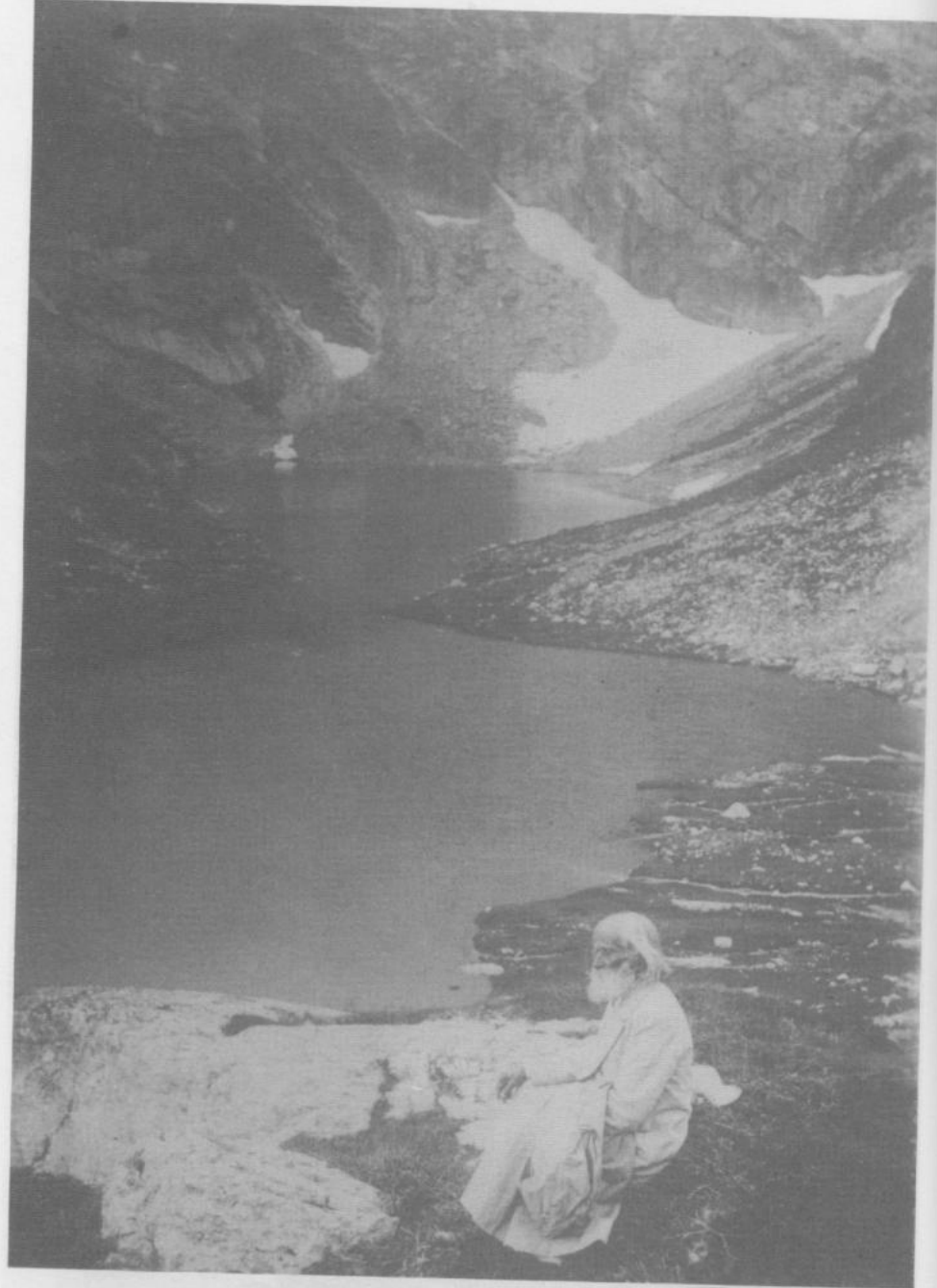
61. На езерото на Чистотата - 1932 г.

62. Почивка при езерото на Чистотата - 1932 г.

63. С Учителят на Рила

64. Учителят при „Близнаците“ - 1937 г.

промените. И само ни загатва за големите промени, които ще настъпят в живота на народите, а и на цялото човечество.

За горната случка разказал Неделчо на брат Гавраил Величков /Галито/ през 1950 година на Изгрева в София.

73. ПЛИКЪТ

През 1927 година се строеше салона на Изгрева. Строежът се ръководеше от архитект Николов от гр. Стара Загора. Работата по строежа започна на първи август и завърши на 29 същия месец, участваха и братя от Айтос като Васил Долапчиев и други.

След свършването на събора реших да си отивам, но нямах пари за пътни по влака. Мина ми мисълта да поискам заем от брат Тодор Стоименов. Когато тръгнах за към дома му, срещнах Учителя. На никого не бях казвала къде отивам и защо. Тогава Учителят ме спря и ми даде един плик, който съдържаеше точната сума за билета по влака. Така се върнах читава и здрава с празния плик.

Братската градина – Айтос. 25.X.1987 година. Разказала Иринка Славова.

И този случай потвърждава, че Учителят знае нашите нужди и ни отговаря навреме, като ни помага пряко или чрез друго лице.

74. ВЕЧЕ ДА НЕ ИДВАШ!

Една сестра от София заминавала на курорт. На улицата я среща една бедна жена и я моли за помощ. Сестрата ѝ дала осемдесет лева. Всичко, което имала у себе си. И понеже си носела спестовната книжка, била спокойна. Бедната жена, изненадана от нейния жест, казала смутено: „Аз исках по-малко ...“ – „Не, вземи ги всичките. Те са за тебе. Господ ти ги праща.“

Бедната жена си записала адреса, за да може да ѝ ги върне, когато има възможност. Тъжителката я посетила още няколко пъти за нова помощ, тъй че кредитът станал 400 лева. Когато ѝ давала и последната сума от 100 лева, казала ѝ: „Вече да не идваш!“ Жената си отишла с понижен дух, но нищо не казала.

„Още следващите два-три дни ми донесоха работа от две места и ми платиха по 200 лева, колкото ѝ бях дала, разказва сестрата своята опитност. Небето не ме остави. Но аз проявих нетърпение, което отчитам като голяма моя грешка и се срамувам от постъпката си.“

Весела Несторова

75. ЛЕКУВАНЕ БЕЗ ЛЕКАРСТВО

През месец май 1940 година дошли на Изгрева две жени с болни сърца. Слушали беседа от Учителя, от която останали доволни. През време на беседата Учителят между другото казал, че всяка болест може да се лекува, може с лекарства, а може и без лекарства. Новите слушатели се заинтересували. Когато беседата привършила и Учителят бил излязъл вън на въздух, те се приближили и го запитали: „Учителю, ние имаме болни сърца. Как да се лекуваме? Досега много лекарства опитахме, но полза почти няма. Вие какво ще ни препоръчате?“ – „Поливайте цветята. Но не само веднъж, а всеки ден. Със стомни или дамаджани, всеки ден ще ходите на Изворчето „Дианабад“ и ще ги поливате. Това е лекарството.“

Като казал това, Учителят се отдалечил. Двете жени с дамаджани през цялото лято поливали цветните алеи на Изгрева. А за благодарност те изпращали своето ухание. Така незабелязано минало лятото. Когато дошло есен, отишли да се прегледат на лекар, който установил, че е настъпило голямо подобрение. А когато дошла новата пролет, те продължили по същия начин своето лечение. Лекарство без пари.

76. В ПЕЛЕНИ

Дъщерята на една сестра от провинцията разказва:

„Майка ми се помина преди няколко години. Много тъжах по нейната загуба. И за да се утеша, пожелах да я сънувам и да разговаряме. Една нощ я сънувах, че разговаряме, като с жив човек. „Как си, мамо?“ – я попитах аз. – „Добре съм, чедо.“ – „Сега къде си? Къде живееш? Какво правиш?“ – „В София съм.“ – „Как живееш в София с тая малка пенсия?“ – „В пелени съм“, ми каза тя.

До тук е сънят. Събудих се и си мисля: Какви са тия пелени и чии са? Забравих да питам.“

Вероятно покойната ѝ майка вече се е преродила. И затова ѝ казала, че е в пелени. Дъщерята пропуснала да я пита за адреса, за да направим обстойна проверка. Тогава бихме имали още един пример на превъплъщение у нас.

77. СЛЕД ЧЕТИРИДЕСЕТ ДНИ

„Съпругата ми се помина. Останах сам между четири стени. Няма с кого дума да разменя. Толкова ми стана неудобно и непоносимо. Сякаш светът ми стана тесен. Сякаш нещо отвлече ме мъчеше и задушаваше. Моята единствена утеха бяха беседите на Учителя. Когато ги четях и препрочитах, много въпроси ми се доизясниха. Светлината на ума ми се увеличи. Вече много неща, които срещам в заобикалящия ме живот ги виждах в нова светлина. Радвах се, че бях намерил този духовен път, по който Учителят ни води.

Един ден, когато четях едно томче от беседите, срещнах нещо, което отблизо ме заинтересува. Понеже много тежко изживях раздялата с моята другарка, това ми дойде като балсам. „Вие скърбите за вашите заминали близки! А те са около вас. Само дето не ги виждате. Ако силно желаете, може да ги видите, но трябва работа. Ще ставате в дванадесет часа, в полунощ, и ще се молите за тях. Без да прекъсвате нито веднъж. На четиридесетия ден ще ви се явят.“

Реших да направя опит. Направих го и жена ми се яви, във вид до кръста. Погледна ме и пак постепенно изчезна.

Горният опит ме увери, че има и друг свят, който ние сега, с нашите физически очи не виждаме, защото той е по-ефирен.“

Село Тополица, 1940 година.

Разказал Димитър Славов.

78. ДВЕТЕ СЕСТРИ

Топъл, светъл майски ден. Лазурното небе ни гледа и развеселява. Учителят е в горницата. Две сестри, възрастни, плевят и окопават цветята пред приемната на Учителя. Работят и разговарят коя кога и как се е запознала с Учителя, как се е добрала до тези прекрасни идеи, които разширяват душата, извисяват съзнанието

и човек вижда света с други очи, като че ли сега за първи път проглежда. Радва се, че живее. Унесени в разговор, двете сестри не забелязват кога са минали часове и станало обяд. „То вече стана обяд, а ние трябва да си отиваме и да приготвим нещо за обяда“, си мислеше сестра Янакиева. „Но какво ще приготвим, когато и дома нищо няма.“ Оставиха работата и се прибраха в къщи. Бяха приятно изненадани, когато видяха масата сложена, на която имало голямо парче кашкавал, пет-шест варени яйца, голямо парче баница. Храна не за двама, а за пет-шест души. Кой бе донесъл тази храна? И как бе влязъл, когато стаята е била заключена, а ключът – джоба на сестрата. За чудене работа! Нахранили се доволно и половината храна останала. Оставили масата неприбрана. Отишли пак в градината на работа. Когато вечерта се прибрали, намерили масата прибрана и ни следа от богатия обяд. Кой бе я сервира и кой бе прибрал останалото? Ето, в това е загадката.

СРЕЩИ, СЛУЧКИ И СПОМЕНИ С УЧИТЕЛЯ НА ИЗГРЕВА

БЕЛЕЖКИ И ДОПЪЛНЕНИЯ

/Магнетофонен запис/

Вергилий Кръстев /В.К./: Вие днес, 29.XII.1991 година, ми донесохте една книга със заглавие: „Срещи, случки и спомени с Учителя на Изгрева“. **Георги Събев /Г.С./:** Която предстои да бъде издадена. Тези спомени са събирани много отдавна, обаче сега съм ги събрал в една книжка. Иначе те са събирани в отделни тетрадки. Сега съм ги събрал като най-важни или пък с непосредственото участие на Учителя или пък във връзка с учението на Учителя. Приложение на някои идеи, някои лични идеи. Тези спомени лично са ми ги разказвали и аз съм ги записвал. Тука са посочени много имена, а някъде съм пропуснал да пиша имената. Това са срещи и спомени с Учителя от Изгрева. **В. К.:** Други случки имате ли, оставени в другите тетрадки? **Г. С.:** Имам още други около четири тома тетрадки, 400-500 страници. Някои спомени от тях ги има тука, обаче другите, големият брой не са тука. Тука са най-малкото случки. Тук са случки само с Учителя, те са 84 страници. Другите материали са пак с Учителя, но те са, например някой го е сънувал, някои са получили съвет от Учителя да направят нещо и т.н., пак във връзка с Учението на Учителя, с идеите на Учителя. Има срещи с Учителя или кореспонденция с Учителя, писано, общувано, различни поводи са се случили, за да се срещнат с Учителя и тия неща съм ги описал, когато съм ги намерил за интересни. **В. К.:** Аз имам просто една идея тези 84 страници, те са малко за една книжка. Например, това да бъде първият том на една книга в бъдеще, I том, които са: „Срещи, случки и спомени с Учителя от Изгрева.“ А други, II том: „Срещи и случки от провинцията“, това да бъде вторият том. Аз предлагам така: Ти първата част си я направил. Сега да вземеш да подбереш материала за втората част. **Г. С.:** Той, материалът е събран. Само трябва да извлека тези, които са тука, да не се повторят. Т.е. да извадя всичко от моите тетрадки, което може много лесно да стане на ксерокс. А това струва вече много скъпо. Иначе не знам как могат да се извадят. Те са направени на сборници. Аз имах копия, но те са раздадени. Аз имам само оригинала. Не съм държал сметка къде са раздадени

копията, да ги търся. Всички сам съм ги съчинил и сам съм написал, печатал и подвързвал. Всичко съм вършил сам.

Тази книга, „Срещи, случки и спомени с Учителя от Изгрева“, първият разказ, „Къде е Изгрева“. Тук се споменава за лицето Мирчо, което съм аз. Съображението ми да сложа това име е, да не бъде обвинен в тщеславие, заради това съм скрил името си. В. К.: Аз смятам, че тука трябва да го има твоето име. Това е мое мнение. Защо? Защото минаха много години, вие останахте 4-5 човека и това е документално нещо. Ти си авторът и няма смисъл да се прави на разказ, когато това е твой личен спомен. То е достоверно. Значи в бъдеще ще бъде твоето име. Г. С.: Ще сложа моето име. Това е сестра Димитра от с. Горица, бившата Поморийска околия, сега Бургаско. Заболяла тежко и два месеца я лекуват в Александровата болница. Това е във връзка с телепатия. Сестрата се намира в опасност в гората, някой мъж я следи. Тя се помолва, а в това време Учителят е на беседа, значи е зает. Учителят намира най-подходящия човек в случая, мене в момента. Телепатически ме изкарва навънка да чета на въздух и ме насочва към гората. Аз отивам в гората и вървях, вървях и мисълта ме движеше напред и като видях сестрата с бялата кърпа, заговорих с нея и разбрах, че тя търси мене, търси Изгрева и търси моята жена, единствения човек, когото познава. А случаят е интересен заради туй, защото Учителят намира най-подходящото лице в мене, в моето лице, защото всички други хора са на беседа. Единственият свободен човек съм аз и заради туй той ме изпраща навънка. Аз имах сесия и трябваше да подготвя лекциите за университета. В. К.: Второто е „Запалените лампи“. Г. С.: Този случай го разказвам аз, защото аз съм участникът в смисъл, че единият работи в държавна печатница, а другият работи като словослагател, който искаше да ме завербува във фашистката организация „Родна защита“. Той не знаеше, че аз съм на Изгрева. Приказвахме, понеже стана дума за Изгрева, той ми се довери, че са решили да отидат горе и ще избият всички дъновисти. Казва ми да си приготвя един бастун и той ще ми каже когато бъде определена датата на заговора, да се присъединя към тях, да отидем там да действваме, значи да проведем вартоломеева нощ на Изгрева. Работникът, който ми го каза, се казва Илия, само презимето му забравих. То беше преди 40 години. Той искаше да ме завербува и по тоя начин ми се довери, без да знае, че аз съм също от дъновистите. Каза ми, че ще има заговор, обаче датата не беше определена, заради туй аз не знаех датата, за да мога да предупредя Учителя. Обаче Учителят по духовен път долавя и посред нощ става, запалва лампите, когато се придвижва групата в гората, за да заобиколи Изгрева, които ще правят покушение. В. К.: Ти не се ли сети да отидеш да предупредиш Учителя? Г. С.: Понеже не беше определена датата, аз не му казах, но междувременно той беше станал. В. К.: Други такива случаи имало ли е? Г. С.: Е, не знам. За покушение срещу Изгрева не знам други случаи. В. К.: Този случай също не се вижда, че е от твое име. Г. С.: Да, но долу пише, че пишещият тия редове ... В. К.: Това нещо, което тиго казваш сега, като допълнение трябва да се вмъкне. Защото сега вече разбирам откъде имаш тази информация, нали. Това трябва да се добави допълнително. Когато се работи върху редакцията, трябва да се добави това нещо с тази случка. Следващото е „Уставът на братството“. Тука пак споменавах за брат Мирчо. Това си ти, така ли? Според мене не трябва да се споменава това име, защото има брат Мирчо от Петрич. Г. С.: Има много Мирчовци. В. К.: А има Мирчо, който е ръководител на братството. Ще останат с впечатление, че това са опитности на Мирчо от Петрич, който също си е писал опитности. Г. С.: Той се казва Мирчо Трифонов. В. К.: А той, Мирчо Трифонов, има тетрадка с опитности, да знаеш, и затова трябва да си бъде твоето име. Г. С. Ще пишем тогава Георги Събев и ще се оправи. В. К.: Този капитан, познаваш ли го? Г. С.: Съвсем случайно застанах до

него и видях, че взима бележки, но той си записва мислите от Учителя, това вече на втората беседа. Учителят гледаше към него и просто сякаш му диктуваше и той записваше, и писа, писа, писа, и най-после, към 11 часа и нещо, погледнах през рамото му случайно така. В. К.: Ти забеляза ли, че Учителят държеше беседата като изречения? Г. С.: Като че фиксираше него и просто като че ли му диктуваше и той писа, писа и накрая се умори и се отказа да пише. Прибра бележника и спря да пише. И така уставът на братството остана недописан. В. К.: Тук не се разбира, че Учителят беседата я изнася на изречения, че той си ги записва по точки, за да излезе накрая един устав. Не се разбира, че капитанът иска да вмести учението на Учителя в точки. Какво е твоето мнение по отношение тия уставни преди 9.IX.1944 г., след 9.IX.1944 г. и сега? Г. С.: Ами братството трябва да си има едни основни правила, които да го ръководят. В. К.: Ами това, което ти внасяш с правилата, е също устав. Г. С.: Е, то е опитност, защото дотогава нямаше устав. В. К.: Аз, например, съм срещу устава! Като кажат утре, че не може без устав ще кажа: Има една опитност с Георги Събев, прочетете! Ама то има не само твоята опитност, има като твоята петнадесет опитности срещу уставите. Пък твоята опитност ще влезе именно там, срещу уставите, т.е. срещу тези, които искат да правят уставни, т.е. това учение да го вметят в 5-6 реда. Тази опитност е много хубава, но трябва да се добавят именно тези неща, нали. Следващият разказ е „Моята печка“. Сега тука става въпрос за Звездински, кой беше този брат Звездински? Г. С.: Брат Звездински беше медицински фелдшер в Дупница, обаче по-късно се прехвърли в София, работеше в Обществено осигуряване и живееше в града. По-късно дойде на Изгрева и тук е случаят, който описваме, той живее в една барака и понеже останал без работа. В. К.: Да си спомняш още нещо от него? Г. С.: Може да си спомня, но сега не знам. В. К.: Ти казваш, че той е бил анархист-комунист. Г. С.: Да, анархист-комунист, с оръжието в ръка искал да служи на народа, но после, като се запознава с идеите на Учителя, оставя оръжието и взима вече духовното оръжие, Словото на Учителя и с него работи. В. К.: Този случай, който го описваш, тази сестра как се казваше? Г. С.: Еленка Хаджигригорова. Понеже той беше стенограф, водеше по-подробни бележки, а пък тя беше учителка и работеше в провинцията, искаше да има попълни бележки от беседата. И отива при него за справка, от неговия стенограм да си попълни записките. По тоя повод отива там, сварва го в съвсем студена стая, както е разказано, да не го повтаряме. В. К.: Сега, какво имал той в печката, комунистическа литература ли или каква? Г. С.: Нищо нямало, защото той бил без работа човекът, нямал въглища, няма дърва, няма нищо. В. К.: Но тука не е описано това нещо. Г. С.: Нямал пари да си купи въглища, за да си запали печката. С банкнота, дадена му от Учителя, си купил дърва и печката почнала да отоплява. В. К.: Това е вече друго. Сега „Видението на детето“. Г. С.: Това е случай, който ми разправи брат Димитър Звездински, той ми го разказа. Той не беше женен, но брат му, Михаил, който е по-малък, беше женен и имаше дете, а Димитър остана неженен. А това е братовото му дете, на Михаил детето. То се казваше Христо – Ицко. В. К.: Значи това е след заминаването на Учителя. Г. С.: Детето силно пожелало да го види и се покатирило и го видяло, защото силно пожелало това, да види къде е живял Учителят, а забравило, че Той си е саминал. „Ами Той, Учителят вътре, там, на канелето и размишлява“, казва. И като ме погледна, ми каза това и показва с пръст, да мълча, да не казвам. Значи Учителят се показал на детето.

В. К.: Тука е „Малкият приятел“. Г. С.: Детето, Христо, на Михаил Звездински, то е малкият приятел на чичо си Димитър. В. К.: Димитър и Борис Димитров бяха неразделни приятели. Г. С.: Борис Димитров работеше в Обществено осигуряване. Много добър и ревностен брат, но беше паднал на врата си и беше с набит врат. Димитър Звездински се оплаква, че няма приятели и че му е много

скупно, брат Борис си е заминал. Детето се разчувствало, прегърнало го и казало: „Чичо, ами аз не съм ли ти приятел? С мене ще хортуваш, с мене ще дружиш, с мене ще разговаряш.“

В. К.: „**Ти всичко знаеш**“. Една сестра, учителка, отива през лятото на Изгрева при нейна приятелка, Димитринка Атанасова. Димитринка я посреща, при която е на гости. Г. С.: Не си спомням кой ми го е разказал, но случаят е действителен. Учителят всичко знае, но разпитва ученика, за да види колко ще каже истината по даден въпрос.

В. К.: Тука един „**Изгонен от Затвора**“. Г. С.: Той се казва Васил Томов, а пък Благодумов му е псевдонимът, литературния псевдоним. В. К.: Аз съм виждал някаква книжка от Благодумов. Г. С.: Той е писал книгата „**Великото учение**“. Той с нея книга излезе пред българското общество. Не знам дали по-рано е издадена, преди този случай да е станал. Той е бил на 60-годишна възраст, когато е станал студент по медицина. Той е най-възрастният студент в българския университет и е бил член на братството. Причината за това е, че срещнал в някаква беседа, където Учителят казвал така: „Който иска да развие качество постоянство, да запише да следва научна дисциплина“ и той намира за най-трудна медицината и заради туй отива да следва медицина, за да добие качества. Той попада в затвора по време на септемврийското въстание 1923 година. В. К.: Той участвал ли е в политически събития тогава? Г. С.: Не е участвал, той попада съвсем случайно. Той не бил задомен и си готвел вечеря, когато идват и го арестуват. Това е навярно някакво отмъщение от някого, лично отмъщение, без да има някаква причина. Защото, като отишъл в затвора, седмици наред никой не го извикал да го разследва, дори и името му не било записано никъде. Той е бил запознат с братството още преди това. Той бил в една голяма затворническа стая с едно малко прозорче. Понеже било мрачково времето, той се бил обърнал към стената гърбом и вдигнал Евангелието по-близо до прозорчето, дано да види нещо. А пък когато го прибрали в затвора, забравили да го обискират, което правят обезателно с всеки арестуван. По такъв начин Евангелието останало в джоба му, което помогнало да се спаси. Той, като стоял така без работа и скучаел, напил в джоба си Евангелието и се опитал да чете. В туй време влиза един агент и като вижда, че той чете Евангелие, докладва веднага, след което била издадена заповед веднага да се изгони. Такива хора, които четат Евангелие, не им трябва. И го изгонили. В. К.: Много интересно защо са го изгонили. Оня бил убеден, че този, който чете Евангелие, може да им обърка разследванията и да се намеси Божият пръст. Уплашили се и го изгонили. Ти тук задаваш два въпроса: защо го бяха арестували и защо го изпъдиха от затвора. Г. С.: Това му станало неясно, защото няма никаква причина и никакво следствие не са провели с него, защото няма никакви обвинения. В. К.: Ако той е бил в братството, може това да е поводът във връзка със свещениците. Г. С.: Предполагам да е лично отмъщение на някого, защото като отива там срещу него няма никакви обвинения и заради това го изгонват. Агентът нали казал: „Нас не ни трябва хора, които четат Евангелия, нас ни трябва тука комунисти.“

В. К.: Следващата случка е „**Трите будилника**“ от Благодумов, което е псевдоним, а иначе е Васил Томов. Ангел Томов е писал за ясновидството на Любомир Лулчев, той е негов по-малък брат. Г. С.: Ангел Томов е по-малкият брат, а пък този е Васил Ангелов – Благодумов. Той записал хуманна медицина, но понеже времето не му достигало, купил си будилници, защото времето не му достигало, а трябва да има повече време за четене. Единият будилник не го събуждал, вторият не го събуждал, но третият като купил, тогава вече се събуждал. Понеже бил уморен от дневната работа, заспивал на масата, затова приспособил прав да чете, както Виктор Юго, който прав бил писал „**Клетниците**“, защото иначе задрямвал.

В. К.: „Ясновидецът от Индия“. Г. С.: Името му го забравих. То е станало много отдавна и затуй не съм писал името му. В. К.: Аз съм виждал една снимка: Учителят с един индус. Г. С.: Не, то е много късно, той е бил млад човек. Бил е голям ясновидец, на когото се дава по духовен път, че Учителят е роден в друг индус. В. К.: През времето на Учителя? Г. С.: През време на Учителя, да, обаче друг индус. Той се беше установил тука и цяло лято, струва ми се, прекара в България. Той е друг. В. К.: Сега тоя случай кой ти го разказа? Г. С.: Този случай ми го разказа Георги Тахчиев. Той мисля, че му каза името, но аз му забравих името, затуй не съм го споменал. За Георги Тахчиев мога да кажа, че беше един добър и ревностен брат. По негова инициатива се създаде братска детска градина за децата от цяла България, в Мъглиж. Това беше 1947/1948 година, аз това съм го описал в стихотворен разказ. Някой път някой път може да ти изпратя това нещо, „Поема за Мъглиж“, така е озаглавена, за Георги Тахчиев.

В. К.: Следващото заглавие е „Търпението на Учителя“. Тоя бай Илия откъде е? Г. С.: Той произхожда от евангелските среди, един средна височина, с не много дълга брада, рядка брада, често посещаваше Изгрева и търсеше хора, с които да общува. Да общува в смисъл, той смяташе, че евангелските среди са най-доброто място за духовно подвизаване и затова търсеше хора, да спаси някой от нас, да ни приобщи към евангелската църква. Дойде на Изгрева с благородна цел, да спаси някоя загубена овца. Понеже вижда много хора край Учителя, пожела да се срещне с Него. Уреждаат му среща и казал: „Само за пет минути, г-н Дънов, само за пет минути.“ И като влязъл, че като започнал от Битието, че стигнал до Откровението, цели три часа и половина, близо четири часа. Изпитал търпението на Учителя. Учителят през цялото време го слушал и когато той млькнал, Учителят казал: „Да поизлезем малко на въздух на поляната.“ Съгласил се и излезли вънка и по тоя начин се раздвижили. Това ми го е разказал някой, който е уреждал срещи с Учителя.

В. К.: Традицията „Белият петел“, тя е хубава опитност, но тя трябва да отиде към духовните опитности, общите, защото е свързана с Учителя и Изгрева. Следващият, „Простият и ученият“. Един посетител искал да се срещне с Учителя. Кой е този посетител? Г. С.: Този случай съм го взел от беседите, но не съм отбелязъл откъде, но съм го записал, да не се забрави. За „Случаят в Арбанаси“, където са правили братска комуна. Случаят ми го разправи Петър Камбуров от Преслав. Той е един от участниците в комуната в Арбанаси. Той лично ми разправи този случай. Там е имало и група анархисти, които обичали да спорят и като научили, че Учителят пристигнал, отиват групата, заедно със своя оратор и започват да говорят. Анархистите представляваха хора с идейна насоченост за доброто на човечеството, обаче искат по пътя на насилието да унищожат този, който прави това, а пък не търсят причината, нея да унищожат. Те смятат да убият генерали, цар, войници, старейшини и др. Колко пъти правят атентати срещу представители на властта. В. К.: Аз съм слушал от Сава Калименов, че в Ямбол анархистите са правили конгрес и войската по времето на Стамболийски ги арестували и след това са ги избили. Г. С.: Знам, че бяха арестувани в Ямбол, но не зная какво стана по-нататък с тях. „Шапката на Учителя.“ Неделчо Попов, той беше болен от черна жълтеница и бил на легло. Един ден научава, че Учителят с една група ще отива на Витоша. Решава да отиде да ги изпрати и след туй пак да легне. Обаче Учителят като го видял, му казал: „Иди се приготи и ще дойдеш с нас на екскурзия.“ – „Учителю“, рекъл, „ама аз съм болен.“ – „Ще дойдеш на екскурзия.“ И така отива заедно с тях на Витоша. За „Блокада“, това бе в 1928 година. Тогава забраниха събора и ние отидохме на Мусала. 1928 година нямаше събор на Изгрева, властта го забрани. Аз присъствах по време на блокадата. Тогава полицаят ни изважда един по един, а

Учителят продължава да говори. Когато вече половината от салона се опразни, Учителят тогава спря да говори. И само стоеше на катедрата. Когато излезе и последният човек, тогава Учителят взема си Библията и слезе от катедрата и си отиде горе. Него никой не го закачи. В. К.: Това коя година е било? Г. С.: Предполагам 1928 година да е било. Един по един ни изваждаха от салона, от вратата навънка. А вънка вече има други полицаи, които ги пазят, един вид като арестувани, задържани. Искане на личните документи. Тогава брат Лулчев му каза: „Ние тука сме в дома си. Дайте ни възможност да отидем в къщи, да си вземем, каквото трябва, да се легитимираме.“ – „Ама вие трябва да си носите документи.“ – „Ние тука сме в дома си, не сме на улицата.“ И така. След туй се оправи работата, ама въпросът беше да се осуети събранието, така прекратиха беседата. Но на Учителя не посегнаха. За Христо – бояджията или Брадата – срещу салона му беше бараката, до Веса Козарева, там бяха двете бараки. Той се занимаваше с йоги там, такива работи. Те не са се качвали горе при Учителя. За повода после се разбра, че някои жени злоупотребили с властта си, да разтурят събранието. Така се разбра. Така обясниха. За „Верка и губерка“. За моята балдъза, Верка Куртева. Имала абцес. В същото време в София изнася коцерт някакъв чех, Пшехода, някакъв от Европа голям музикант. Брат Жорж купил билет за нея, пък като отива, тя подута поради абцеса. Брат Жорж я посъветвал да отиде при Учителя и тя отива за съвет, който рекъл: „А, лесна работа, сега с една губерка ще го мушнем и ще се оправи.“ Верка в това време съжалява, че е послушала Жорж да отиде при Учителя. Хич не обичала да я мъчат. Обаче в същия момент абцесът сам се пробил. Той отишъл до прозореца да вземе губерка, обаче се бавел. В туй време Той ѝ казва: „Иди навънка да си изплакнеш устата и си отивай!“ Така до вечерта спаднал отокът и тя отишла на концерт. Другият случай, „Не ангажирайте небето“, е пак за нея. Тя отива сама на концерт в града, без да съобрази, че няма да има компания за връщане и трябва да се върне самичка. През цялото време върви, моли се и чете 91 Псалом. Но по тоя начин смуцава Учителя. Той не може да работи, защото тя търси помощ от Невидимия свят и Учителя. „Аз не съм Учителят“. Този случай лично ми го е разказвала Савка Керемидчиева. „Снегът на Витоша“. Това е моя опитност. Този стар майстор се казваше дядо Коста, той палеше цигара от цигара, непрекъснато пушеше. Пък пуши от най-лошите цигари, вече не мога да трая и отидох при Учителя. Аз иначе не отивах при Учителя да го безпокоя, защото при него много хора отиваха. Казах подробно за случая и Той помълча малко и каза: „Ще се нареди!“ Казвам: „Зная, че ще се нареди, но не виждам как“, защото не смея да му възразя. Но ние бяхме вече навънка, не бяхме в стаята му. Той погледна към Витоша и каза: „На Витоша има сняг. Ако наредят на някой човек да рине снега, за колко време може да го изрине?“ Викам: „Учителю, един човек за милиони години не може да го изрине.“ – „Това, което човек за милиони години не може да направи, Господ като каже – слънцето, вятърът, дъжда за 24 часа или да два дена няма да остане нищо от снега. Невъзможното за човека е възможно за Бога.“ И наистина стана така. Един пожар стана в печатницата и директорът по тоя повод забрани пушенето и по тоя начин се отървах. И то стана само след две седмици, откато Учителят каза, че ще се нареди. „В клетката на лъва.“ Това се отнася за Кръстю Тулешков. Едно лъвче се родило в зоологическата градина и той го вземал от любовен животното в кабинета си. Там го хранел, гледал и се грижел за него и то се привързало към него като домашно куче. Като поотраснало, го дали в старозагорския зоопарк и той след 2-3 години отишъл там. Обаче когато лъвчето било още при него, той му подсвирквал някак особено, на който сигнал лъвчето било свикнало. Когато отишъл при клетката на лъва, той видял как лъвчето е безразлично към зрителите, които минават край клетката. Но той като свирнал техния сигнал, лъвът веднага се

изправил и потърсил с очи своя приятел. След малко той направо влиза при него в клетката. Дори си пхнал ръката в устата му и хората се чудели на смелостта му. Обаче след малко почувствал, че това е все пак звяр, на когото човек не може да има доверие и че може да му налапа ръката, затова веднага я извадил и се отдръпнал и излязъл навънка. А хората се чудели как може да се влезе при лъва, а той имал смелост, понеже го бил хранил. „За благодарността.“ Преди години брат Димитър Звездински бил отстранен от работа. Той лично ми разказа тоя случай. Той мислено изпратил телеграма по етера на Учителя. „Раницата ми е пълна с беседи, а джобовете ми със снимки от Рила, не позволявай да ме обискират!“ Той слязъл от автобуса и след това всички минават, за да ги проверят. А той дава телеграмата преди това. Но случаят първоначално е такъв: Той казва на Учителя, че е отстранен от работа. Учителят му казал след един месец да отиде пак да провери дали ще му дадат работа. Той иска от Учителя в това време да му даде някаква работа да върши, да не скучае. Учителят му дава беседи, които да занесе на някакъв адрес в друг град. Той се качва на автобуса и заминава. Като пристига и слизат всички пътници, трябвало да им направят обиск, проверка на багажа. Той мислено се помолил на Учителя да не му проверяват раницата, защото е пълна с беседи, които не е позволено да се носят и ще ги конфискуват. И наистина минава, без да го проверят. Човекът, за когото били беседите, го чакал и той му ги предал. „Лошото писмо на добрия приятел.“ Пантелей Карапетров от Изгрева е, който е написал писмото. „Като теменужката.“ Димитър Звездински ми го разказва, той обичаше да проповядва. Смяташе, че трябва да се проповядва учението, а Учителят му казва: „Тоя начин на проповед е опитан от мисионерите на евангелските среди.“ – „Ами тогава как?“ – „По пътя на теменужката. Ще работиш, ще си развиваш своите добродетели и по тоя начин да ухаеш, а не да се изтъква името. Ще говорите, но поединично, ще работите поотделно с всяка душа.“

В. К.: „Учителят за проповедничеството.“ И накрая връща ли се Неделчо Попов? Г. С.: Връща се на работа и толкоз. Понеже той остана оценител на печатницата, главен оценител, беше с влияние, намираше хартия заради това. В такъв случай той свърши много повече работа на този пост, отколкото да беше отишъл да проповядва. На кого ще проповядва? Учителят му казал: „Въшки тебе яли ли са те?“ „Телепатията на Учителя.“ Веднъж един брат, Пантелей Карапетров от Изгрева като минавал край салона, му се прияло нещо сладко. Отива към полянката, понеже Учителят му наредил да направи едно от стъпалата на стълбичката за метеорологичната клетка. В туй време Учителят го настига и му казал: „Чакай малко.“ Върнал се и след няколко минути му подал едно бурканче и му казал: „Върви под навеса, ето ти и лъжичка, иди под навеса и го изяж, никой да не те види!“ Дал му малко бурканче от детски храни, пълно със сладко. Братът изял сладкото от бурканчето, измил го и го върнал на Учителя. Учителят доловил, че му се яде, а той нито пари имал, нито имал от кого да вземе, за да си купи. А и в къщи нямал. „Помирили се.“ Николай Дойнов и Пантелей Карапетров се били скарали, а Учителят бил доловил тая работа и им организирал една обща работа. Тогава се строеше малкият салон, трапезарията, през 1933/1934 г. Трябвало да се слага дъшме, както и таван, а и двамата са дърводелци. Учителят им наредил на двамата да наковат дъшметото. И понеже работата ги свързва, две седмици докато работят заедно не може да не си говорят и затуй забравили, че са сърдити и по такъв начин се помирили. Учителят, без да им говори нещо, ги помирил. Този случай ми разказа Пантелей Карапетров. „Магическо лекуване.“ Един ден Учителят повикал Пантелей Карапетров да му поправи вратичката на шкафчето. Пантелей отишъл, но се случило така, че когато привършвал работата, трябвало с далтата нещо да оправи къшетата на вратичката, но тя се изплъзнала, така че му наранила ръката и той си

казал: „Отидоха 15-20 дена, няма да мога да работя.“ Пък по това време минал д-р Кирил Паскалев, а той имал превързочни материали и веднага му направил превръзка. След малко Учителят идва, вижда го и казал: „Какво стана?“ – „Казах му. Той като се загледа над мене, като че не гледаше мене, а над мене някъде далече в пространството няколко секунди или минути и вечерта, когато отидох в къщи и рекох да сменя превръзката, гледам, раната зарастнала. Само лека следа останала от нея. Значи вместо за 15-20 дена, оздравя само за 3-4 часа.“ **„Хиляда метра вяра.“** Това ми го разказаха, когато бяхме в Айтос, на градината. Иванка от Хасково, тя е на Димитринка Захаријева сестра. Димитринка, тя завърши консерватория, беше учителка, пенсионира се. През време на бомбардировките имаше такива указания за предпазване от падащи предмети, да се нахлупи на главата някоя тенджерка или кофа, някой леген или друго, което нещо сега може да звучи смешно, но тогава беше друго време, време на чудесата. Димитринка била застанала с нахлупена на главата кофа. Когато свирят за бомбардировката, всеки си нахлупва нещо на главата. Но като я видяли приятелите така, рекли, как може да се запази с похлупена кофа на главата. Било е от смешно по-смешно. Тогава софиянци са се укривали в дълбоки мазета и скривалища от бомбите. **„Да си подрънкаме.“** Този случай ми го разказа Панайот Грънчаров, съпруг на Янка, ясновидката от Ямбол. Но на него кой му го разказал, не знам. Той им дава две чаши празни, с лъжички, и те мислят, че ще ги почерпят там. Чакали 15-20 минути, половин час, 40 минути. Най-после минало повече от час, чудили се дали да стоят, дали да си отидат, какво да правят. В това време Учителят влиза и казва: „Рекох, одрънкахте ли се?“ Той нарочно бил оставил чашите /празни/ с лъжичките, да си дрънкат, както те пожелали. Понеже те смятали, че много знаят и затуй били казали да си подрънкат, а пък Учителят им дал чашите с лъжичките наистина да си подрънкат. Защото няма смисъл да се занимава с тях. **„Рокия в печката.“** Това ми го разказа Савка Керемидчиева. Савка иска да изгори рокията, да няма следа от нея, но Учителят прави така, че рокията да не изгори и да остане следа от този случай. Ако беше изгоряла рокията, този разказ нямаше да го има, а сега той е за поучение и е записан. **„Нелегалното събрание.“** Разказът е за Игнат Котаров, който поддържал връзка с комунисти. Една вечер били направили събрание в неговата барака на Изгрева, а той бил секретар на събранието. Но той бил много уморен и след събранието веднага ляга да спи. През нощта сънува, че Учителят идва при него и го буди. Като с поглед му посочва масата, на която имало книга и протокола от събранието. Обаче той не станал да направи нещо, нито да ги прибере. Унесъл се отново и пак заспал. Втори път отново сънува Учителя, но той също не предприема нищо. Пак заспива. Но третия път сънува отново Учителя, че го мушка с юмрук в ребрата. Тогава той станал, прибрал всичко от масата, изгорил ги в печката и тогава легнал отново да спи. Но едва задрямал и от полицията започнали за чукат на вратата му. Учителят му бил казал: „Бързай, че после ще бъде късно.“ И Игнат наистина побързал и като му направили обиск, не намерили нищо и си отишли разочаровани. Всичко това Игнат го сънува и го разказал на Гради и Гради ми го разказа лично. **„Гледай високо.“** – Петко Епитропов беше възрастен човек, висок, с брада и мустаци и работеше в Застрахователно дружество „Витоша“. Той беше агент и като такъв обикаляше страната и правеше застраховки, като едновременно вършеше и работата на братството. Беше връзката на Учителя с братята и сестрите в провинцията. Каквито нареждания се даваха от Учителя, кой ги разнасяше лично, непосредствено. Дори някой път някой сключвал застраховка, за да може той да си оправдае, че е бил там. Тогава началната застраховка е била 500 лева, но нали братът трябва да свърши някаква работа за дружеството, щом като ходи там. Който е пожертвувателен, дава, само да може той да си оправдае

командировката, защото той пък върши Божествена работа. Нали това е интересно? „Ученикът не предизвиква.“ Брат Димитър Шишков, артист от софийския театър, разказва следната случка. Той е бил после на работа и в бургаския театър, а като пенсионер беше тук, в София, в старческия дом, беше вече много стар. Случката я разказа още преди години, когато беше в театъра в София. Те отиват през лятото на турне в Петрич. Понеже нямало друго заведение при театъра, докато почне представлението, брат Шишков се отбил в близката кръчма да пие една лимонада. Обаче когато влязъл в кръчмата, там бил също един човек, който бил близък с директора на театъра, от техния екип. Този човек се подиграл някак с него, като споменал и името на Учителя. Брат Шишков отишъл при него със стиснати юмруци и му казал: „Ти ще престанеш ли да се занимаваш с мене или с Учителя?“ Този го боксирал, съборил го на земята. Всичко това се разчува и стига до ушите на директора. Последният веднага нарежда да се прекъсне турнето, връщат сумите от продадените билети и всички артисти се връщат в София, без да дадат представление. Разчуло се в Петрич, че артистите се сбили в кръчмата, което нещо ще има отрицателно влияние и заради това се отложило представлението. А този човек бил на директора доверено лице. По-нататък брат Шишков разказва, че веднага тръгнали за София, пристигнали и той бързал за беседата, която била вече почнала. Като влязъл, Учителят говорел и се обърнал към него и направил някакви движения, каквито правели боксьорите, преди да почнат да се боксират, за да се заблуди вниманието. Всички се зачудили какви са тия работи и тогава Учителят се обръща към него и казва: „На ученика не е позволено да предизвиква!“ Това казал Учителят. Така че тая опитност е много интересна. „На ученика не му е позволено да предизвиква.“ В. К.: Та ако това е записано в беседата, зависи стенографите как го предават, но понеже слушателите или тия, които четат беседата ще кажат учудено, това е „ни в клин, ни в ръкав“, понеже не знаят причината за това изказване на Учителя. А ето, това е свързано с една случка, която не се знае. В случая изказването на Учителя допълва случката в Петрич. При дешифрирането на беседите, например, това изказване на Учителя ще бъде махнато, обаче това не е правилно и не би трябвало. По такъв начин се губят много неща. Ето, брат Шишков знае какъв е случаят, но той си замина, а утре и ти ще си заминеш, който знаеш тоя случай. Така имаше една сестра, която разказваше следното: „Аз се бях отклонила от Школата. Минаха 2-3 години и след туй се върнах. Когато отидох и си седнах на мястото, на моето място, където седях. И Учителят започна беседата със следните думи: „Днес една душа се върна при Бога!“ и цялата беседа беше за мене, разрешение на моите проблеми.“ И тя ми посочи тая беседа – „Петимата братя“.

Г. С.: „Друг случай за несъобразителност“, пак с Димитър Шишков. Той слиза от трамвая при семинарията и тръгва по пътя за Изгрева. Съвсем случаен човек го заговорва. Като разбира, че отива на Изгрева, му казва: „Можеш ли да ме запознаеш с вашия Учител?“ – „Аз помислих, че е търсеща душа, жадна за нещо ново и вървя с него, пристигам на Изгрева, целувам ръка на Учителя и когато решавам да го представя, Той ама с такава сила, въздушна вълна, ме тласна, без да ме докосне и на няколко метра отхвъркнахме аз и той, и другият човек. Не само че не се запозна, ами ме тласна, не ще да приеме.“ И след туй Учителят друг път му казал: „Не ставайте гаранتي на хора, които не познават!“ Значи фактически този човек има лоши намерения и затова Учителят не приема нито запознаване, нито ръкуване с него. „Изгубеният ключ“, втори случай. Учителят забравил да си вземе ключа, дръпнал вратата и излязъл, а после не може да влезе. Тогава наредил на дядо Ради да вземе стълбата, да се качи на балкона, минал през балконската врата, която не е била заключена и отключил отвътре вратата на стаята на Учителя. В. К.: Той, вероятно, Учителят нарочно го е направил, за да видят всички, че се

слава стълба. Учителят в беседите си казва, че ако човек познава законите на магнетизма, може да пренася тялото си от едно място на друго. Но как става това, ние не знаем. Важното е, че има такива случаи.

Г. С.: Има един друг случай, „Тримата Юнаци и баницата“. Това било през 1902 година, когато са били на събора трима души. Били в Бургас. Били станали рано сутринта, писали и работили, Учителят им диктувал нещо на тримата – д-р Миркович, Тодор Стоименов и Пеню Киров. Било пролетно време, толкова топло, че Пеню Киров бил по жилетка. Хванал се така за жилетката, въздъхнал и рекъл: „Сега тука, каквито сме Юнаци, да ни има една баница!“ само туй пожелал. Учителят нищо не казал, само се усмихнал. След малко, когато излезли вън /вън от стаята/, където работили, отвън на масата ги чакала една голяма тава баница, но още гореща, щото не могат да я пипнат. Влад Пашов пише, че тавата с баница пътувала от фурната към тях и хора отвън били гледали. Това нещо не може да бъде. Според мене баницата от едно място е изчезнала и на друго се е явила и то в същия миг. А той казва, че я носили, през прозореца влязла. Откъде го е взел Влад Пашов това нещо? В. К.: А според теб как е станало? Г. С.: Веднага, веднага е станало. В. К.: Има два начина. Или Учителят изпраща някого, та го вкарва служебния дух в оня и оня взима и занася тавата. Г. С.: Няма, няма посредник в случая. В. К.: Това е единият начин, а вторият начин да се пренесе, чрез тоя магнетизъм. Г. С.: Ама не може да се наблюдава това нещо. В. К.: Да, то не може да се наблюдава. Г. С.: То става, обаче не може да се наблюдава. В. К.: А и трети случай има, да може да се наблюдава. Те са редки тия случаи, както тоя – пренасяне на тяло. И понеже тия случаи не са описани така, както трябва, защото всеки иска да защити някаква теза, а единственото обяснение ще намерим в Словото на Учителя. Само че те трябва да се намерят, да се извадят и да се види как са точно нещата. Учителят дава как са нещата, по какъв начин стават тези чудеса. Дадени са тия неща, но те трябва да се намерят, да се прочетат, да се видят и т.н. Г. С.: Това ще го прави друго поколение след нас. „Случаят с извезаната.“ Една сестра, която всички я упреквали, че била извезана. Тя е жена от града, не е от братството. Може да е от братството, но не ми е позната. В. К.: Учителят задава въпроса, кое жито е по-хубаво, извезаното или неизвезаното. Ама това поколение не знае какво е извезаното и неизвезаното, защото не вършее на гумно, не знае какво значи плява, да я направиш на голям куп, пък с една лопата да хванеш, да чакаш да дойде вечерно време ветрец и цяла нощ да вдигаш дървената лопата да го отвяваш. Ама това нещо не се знае. Аз съм го виждал като дете това нещо. Те не го знаят, не го разбират. За теб е ясно и затова трябва да се напишат няколко думи, че Учителят употребява език, познат за слушателите, че в тая епоха така се е правило. Не е имало веялка, не е имало вършачка, нито комбайн, ала е имало гумно и с лопата. Може да е имало веялка, то пак е било много нещо, но тогава не е имало, в ония години. Най-много да е имало веялка. И вършачка да е имало, пак трябва да се извее, нали? Но по-хубаво е да се опише с гумното, с лопатата и т.н., да се разбере символиката.

Г. С. Следващият случай е на „Напредналата сестра“, която отишла да почисти стаята на Учителя и той, Учителят, да я нахрани. Този случай ми го разказа Борис Николов. Той не ми каза коя е сестрата, обаче аз разбирам, че това е Мика Тодорова. От всичко се разбира, че е тя, но той скри името ѝ. В. К.: Ти смяташ, че по такъв начин Учителят иска тя да бъде безкористна и смирена, но аз смятам, че не е за това. Защото тя си поставя друг въпрос. Тя отива и иска да извърши някаква работа за Учителя. И в момента, когато си мисли какъв обяд ще ѝ наготви той, тя, без да иска, постъпва по човешки с Учителя. Сега трябва да ѝ наготви той, да ѝ върне с нещо за извършената работа, затова ѝ дава една круша. И затова изниква тоя случай, да може да покаже, че не е важно това, важното е друго, кани другата

на обяд, която не е свършила никаква работа, а тя, която е свършила, ѝ дава една круша. Аз познавам тоя случай. Той е на Мария Тодорова. Тя ми го е разказала, но има друга редакция. За същото, обаче там при нея по друг начин е дадено.

Г. С.: „Журналистът при Учителя“. Този случай ми разказа Борис Николов. Тази случка е интересна, но трябва да се свърже с други случки с журналисти. Казват на Учителя, че е дошъл някакъв журналист от града. Той казва: „Оставете ме на мира, не искам никакви журналисти.“ Има едни журналисти, които питат, разпитват, и пишат точно обратното по вестниците. Срещу него. Запитали го дали иска да дойде и друг път в България. Той отговори: „Само да няма журналисти.“ Друг случай, за „доказателството“. Един гражданин го попитал виждал ли е Бога. Той отговори: „Гледай слънцето!“ – „Немога, ще оследея“, казал гражданинът. – „Вие не можете да гледате слънцето, а как ще гледате Бога, който е милиони пъти по-светъл?“ Следващият случай е за брат Петко Епитропов, „С кондурите“. Тази случка е разказана от жена му на брат Георги Куртев, а Брат Георги Куртев я разказа на мене.

В. К.: Пишеш за брат Цеко Ятугов, че в невидимия смят му готвят апартамента. Какъв е случаят, знаеш ли? Г. С.: Зная го. Брат Цеко беше един от хората, които не бяха евакуирани в Мърчаево. Беше останал на Изгрева. Един ден, в събота, отива в Мърчаево да се види с Учителя. Като се срещнал с Цеко, Учителят му казал така: „Брат Цеко, готвят ти апартамент.“ Цеко разбира, че става дума за невидимия свят. Цеко се усмихнал и казал: „Няма да го бъде.“ Или, с други думи, искал да каже, че самочувствието му е добро. „Няма такова нещо.“ И се върнал на Изгрева. На другия ден, когато Учителят бил на масата във, в Мърчаево, тъкмо били свършили обед и Учителят казал: „Брат Цеко дойде!“ Всички се огледали наоколо, никъде не го виждат. „А, няма го, Учителю!“ Учителят обаче замълчал. След два часа получават телеграма за смъртта на брат Цеко. Цеко се качил на стълба до къщата на брат Пеню Ганев да оправя проводниците, които били се оплели от бурята и в един момент, понеже косата му се опряла до жиците, в момента изгаря и пада като въглен, пада на земята, почернял. В. К.: Аз от Пеню Ганев го знам така: Той казал: „Няма такова нещо!“ В смисъл, че той няма пари да си купи апартамент на земята. Г. С.: Не, той разбрал, че горе на небето му готвят апартамент. В. К.: Значи сигурен си, че той е разбрал? Г. С.: Той разбрал и казал: „Няма такова нещо, Учителю!“ Нито съм болен, нито нищо.“ От израза се разбира, че той е здрав. Другият случай: „Като индийски мъдрец“. На Георги, от село Аврамово, му попада една беседа от Учителя, която чете. Георги познавах лично, но той се помина. Не съм знаел, че ще ми трябва презимето му. Лично се познавахме и сме говорили с него. По-късно, когато се помина, вече се сетих за това, което ми разказа и понеже е интересно, го записах. Той, като слушал разговорите на посетителите при Учителя и неговите отговори, си помислил, че Учителят отговаря като индийски мъдрец. В този момент Учителят го погледнал, според мен това е разговор с поглед – телепатия. „Изпълнено обещание“. За един прочут лекар и неговото благородство да помага по всякакъв начин. „За обяд коприва“. Учителят казва на брат Ради да отиде на Цариградското шосе за коприва. Той отива там и среща човек, който носи цял чувал коприва. Брат Ради я купува, занася я и приготвят обяд от коприва. Всички се хранят и са доволни от обед. „На обяд при бедните“. Веднъж за Великден приготвили на изгревския стол някакво по-специално ядене. Добре, но Учителят поискал една глава лук. Той ял само лук и хляб. Когато сестрите разтребвали масите, забелязали, че Учителят е ял само това. Запитали го дали не е одобрил яденето, та се е хранил само с лук, а той отговорил: „Не, яденето е хубаво, но аз бях днес на обяд при бедните, които ядат хляб и лук и днес.“ В. К.: Аз го знам другояче: „Разделих обяда си с бедните.“ Г. С.: Аз го зная: „Бях на обяд при бедните.“ Кой ми

го разказа, не знам. „Бобеното зърно“. Брат Ради занася на Учителя бобеното зърно и тогава Учителят му казал: „Природата е вложила толкова много енергия в него, затова всичко трябва да се пести.“ Учителят понякога с нашите хора постъпва съвсем като обикновен човек. Ужким е Учителят, а се държи като обикновен човек. Един път брат Ради констатира, че някой влиза в лозето да бере или пък да взема от плодовете в братската градина. Ние завардихме и го хванахме, той беше един еврейин от Враца, но му забравих името и отидох да кажа на Учителя. И Учителят не можа да разбере, че аз съм от тия, които пазят градината и Той каза: „Защо влизаш в градината?“ И се отнесе, като че аз съм крадецът. Тогава аз Му казвам, че ние пазим, а еди-кой си влезе в градината. „Ти – казва – защо влизаш в градината?“ Такъв е въпросът. Разтълкувай го. В. К.: За мен случаят е ясен. Понякога Учителят не е в тялото си. И онзи, който е в тялото му и го пази, няма тези качества и говори по човешки.

Г. С.: Друг случай имам един път на Рила. Четохме наряда при езерото, преди да бъде направен заслонът. Това беше 1931/1932 г. Те ми дадоха едно подвързано томче, единствено Пеню Ганев беше подвързал книгите на Учителя, бяха подвързани с кожена подвързия, специална и пр. Носеше по едно томче от 4 и 5 серия. Прочетохме от томчето и каза след туй: „Занесете го на Пеню Ганев.“ Викам: „Дай, Учителю, аз да го занеса.“ – „Не, рекох, той да дойде да го вземе.“ Значи изказването му беше към мене. Пък аз съм му братовчед, затуй пожелах аз да му го занеса. В. К.: Той може би иска по друг начин да изкаже благодарността си и т.н. Г. С.: Не зная. „Кажете му той да дойде да си го вземе.“ В. К.: Може би Учителят иска да му каже нещо. Г. С.: На мен ми стана едно огорчение, един вид че той не ми вярва. В. К.: Понеже Пеню е подвързал томчето, Учителят иска лично да му го връчи в знак на уважение и зачитане, че е подвързал томчето. А и да му каже нещо. Г. С.: Възможно е да е така. Но аз се изненадах. Следният случай е с „Кибритената клечка“. Една сестра пожела да запали на Учителя печката, стаята му била студена. Обаче не я била подредила както трябва, да сложи най-тънките съчки отдолу, че да се запалят. И печката не се запалва. Драснала две-три клечки, че и повече, но печката не се запалва. Тогава Учителят вземал, наредил наново дървата, драснал една клечка кибрит и печката се запалила. А пък тя драснала 5-6 и печката пак не се била запалила. Аз давам тука тълкувание, че кибритената клечка, това е една запалка и думите са една кибритена клечка. Аз я вземам като символ, като запалки на любовта. Следващият случай е за „Двамата учители“. Брат Деля Запрянов и Киро Пенев от Димитровград. И двамата са от Димитровград, от обществото на Александър Кръстников. Кръстников е бил отначало с Учителя, след това се обявява сам за учител и почва да държи лекции, образува общество. А в тяхното събрание пеят песните на Бялото братство, защото той се чувства като брат. И те рекли, как може сега да има двама учители. Христос беше Учител, пък сега тука има хем Учителя Дънов, хем и Кръстников. И тогава решават да отидат да го питат Учителя. Разказват му случая и го питат: „Учителю, искаме да знаем кой е истинският Учител?“ Учителят отговорил така: „Има слънце, има и луна. Който иска да се грее на слънцето, който иска, да се грее на луната!“ Такъв бил отговорът, кратък. Брат Деля Запрянов, така се казваше той, каза: „Тогава разбрах кой е истинският Учител и аз се ориентирах към Бялото братство. А пък Учителят се обърна към Киро Пенев с думите: „А вашето време още не е дошло, вие още не сте готов.“ И той си останал в обществото там, при Кръстников. „Дванадесет учители“. Туй ми го разказва Савка Керемидчиева. „Един ден виждам Учителя на поляната и бързам да отида да му целуна ръка, да взема неговото благословение. Преди още да се доближа до него, Учителят ми каза: Знаеш ли, че един ден ученикът ще бъде поставен на следния изпит: Ще се явят пред него 12 учители, съвършено еднакви. Задачата на

ученика ще бъде да познае кой е неговия Учител." Това ми разказа Савка Керемидчиева. Аз давам тука тълкувание, че това може да стане само по пътя на интуицията. В. К.: Сега, както си го дал тука, не е така според мене. Ще се явят 12 души съвсем еднакви по външност, това по неговата форма в момента, еднакви по отношение неговото дело. Пример: В момента има Михайловици във Франция, има не знам какви си в Англия, има тука, тука в братството имаше групи. Всеки чете беседа, а всеки прави каквото си иска и ти трябва да различаеш тия, които работят за Бога. Това е по-дълбоко обяснение, защото иначе няма смисъл. Какво е да познаеш. На 12 места представи си има 12 групи и на 12 места четат беседи. Ами аз ги заварих 5-6 групи, пеят песните и четат беседи и после казват, че те са, които работят, а другите не са. И какво направиха накрая – нищо. Всички си заминаха и не свършиха никаква работа. Заминаха си и не оставиха следа.

Г. С.: „Трите круши“. Приятелка на Димитринка Атанасова през една лятна ваканция отишла на Изгрева. Димитринка искала да я запознае с Учителя, защото тя била много интелигентна, да я спечили за новите идеи, защото смятала, че тази е готова душа. Така смятала Димитринка. Димитринка самата не се смятала готова, въпреки че й уредила среща с Учителя. Приятелката й даже не му целунала ръка, а се ръкувала с него като с обикновен човек и никакъв въпрос не му задавала. И Учителят, за да не мине така вяло това нещо, задал й няколко въпроса във връзка с училището, учениците, това-онова и станал, и тя си излязла, без да водят никакъв разговор. Тя самата не знаела какво да пита и какво да търси. Учителят бил приел срещата по настояване на Димитринка. Обаче когато излизала, видяла зад парапета една масичка, на която имало три много хубави и едри круши и си помислила: „Ако ям такива едри круши, и аз ставам учител!“ Излязла тя и си тръгнала да си отива към къщи. В това време Учителят извикал брат Ради. Отива брат Ради и Учителят му дал чайникът с трите круши и му казал: „Тая жена, която сега излезе от тука и отиде до бараката на Димитринка, дай й тези круши.“ Брат Ради отива и сварва тъкмо приятелката до къщата на Димитринка. Той й подава крушите. А тая се ударила по челото и казала: „Мари Димитринке, аз мислех вашия Учител че е по-учен от нас, ама той бил като Христа, той е прочел мисълта ми. Аз като излизах от стаята му, си рекох на ума: И аз ако ям такива круши, и аз ставам учител. Той ми прочел мисълта. Ле-ле, аз се изложих пред него!“ Получила трите круши, но не станала учител. „Чайникът на Учителя“. Това е било през 1929 година, когато са минавали за Витоша през Драгалевци. Имало един бакърен чайник, около 50 килограма, който носели на бивака и в него си приготвяли чай. На връщане, като тръгнали по драгалевското шосе, ги настигнала една кола. Учителят вдигнал ръка и колата спряла. Учителят се обърнал към човека, който карал колата и му казал: „Можете ли да занесете този чайник на Изгрева?“ – „Можем да го занесем“, отговорил човекът, „но кой ще ни посрещне?“ – „Ще има човек, който ще ви посрещне“, казал Учителят. Дали чайника и той заминал. Човекът с каруцата стигнал на Изгрева, ето насреща му Учителят го посреща. Той се чудел с какво е отишъл Учителят, никаква кола не го била задминала, да го стигне и да го задмине. Пък ето този човек, който му дал чайника, той го посреща. В случая Учителят им създава една задача да мислят. Този случай е от поредицата на Илия Чернев с изчезване и появата на Учителя. „Поискал доказателство“. Петър Грънчаров е брат на Панайот Грънчаров. Те са билкари от Ямбол. Петър казвал: „Много работи съм чувал за Учителя и за неговите възможности, обаче не съм видял нищо. Аз съм вървял, но все исках да видя. Нареди ми се случай да отида в София, срещнах се с Учителя, а Учителят като че ли ме чакал. Посрещна ме, влязохме в трапезарията и започнахме да говорим. Седнахме и говорихме, и Учителят ми задава разни въпроси. По едно време, както седях на стола, започнах да се повдигам, като че с никакъв крик нещо

ме вдига и после отново ме спусна. Столът се подвигна втори път, че и трети път се повдигна. И рекох: Вярвам, Учителю!“ И тогава върнал се и целунал ръка на Учителя и така се разделили. Подобен случай имам и аз и не знам дали съм го разказал тука. Може да съм забравил. Николай Шиваров, който работеше в Народната банка и той често е бил при Учителя, особено неделя след обед. На беседата по-рядко е бивал, от какви съображения, не знам. И той отивал при Учителя и Учителят го бил вдигнал така на метър височина, със стола се е вдигнал. Казваше: „Стоим и мълчим. Аз седнах на стола и той седна и по едно време столът взе да се вдига, вдига, дига нанягоре и след туй пак се върна. Няколко пъти така. След туй ставам и излизам.“ Това е ливитация. **„Друг случай на ливитация“**. През 1920 г. на връх Паспалата в Айтос. Това стана със Стоян Лечев от Вресово, Айтоско. Него са го повдигнали шест души с по два пръста. По трима са застанали от двете страни и го повдигнали на един метър височина. Той бил тогава към 50-годишен човек, може би към 60-70 килограма. Направили са опит и тази демонстрация станала – ливитация.

В. К.: Абе разказваше на времето Борис Николов, обаче аз този приятел го изпуснах, не можах да говоря с него. Той разправяше един случай, когато са сели жито на Изгрева на една нива. И по едно време той казва: „Учителю, свършва житото.“ И той казва: „Продължавай да сееш.“ – „И аз, казва, макар че беше свършило житото, аз продължавах да сея, дакото до края не посях нивата.“ И с тоя брат ние бяхме на салоните горе, 1972 година и той каза на Борис: „Аз съм този брат, на когото Учителят каза: Продължавай да сееш. Познаваш ли го? Той е от провинцията някъде. Г. С.: От Стара Загора, но му забравих името. В. К.: Тоя случай го знаеш. Г. С.: Да, да, чувал съм го. В. К.: Кой е тоя от Стара Загора? Г. С.: Не зная, Христо ли се казваше? В. К.: Тогава беше жив, но сега можеш ли да го намериш? Г. С.: Може да не е жив вече. В. К.: Но той, Борис ми каза следващия ден, аз щях да го разпитам подробно. Г. С.: Този случай, когато го разказвах в Стара Загора беше Ангел Гунев, който е жив сега. Той е към 80 годишен. Попитай го, той може да помни името на този, защото те са съграждани. Щото мисля, че той присъстваше там, когато го казваха за житото, за сеенето на житото на Изгрева. Да, беше Христо Митев от онези села там. Другата случка е **„Елевация на Изгрева“**, когато брат Боев е имал рана на единия крак и дошъл брат Звездински да му направи превръзка. Дошла една сестра, която искала някаква тетрадка от Боев. Сестра Катя Зяпкова е била тази сестра, която искала някакъв материал, който на нея й трябва. Той потърсил тетрадката, но не можал да я намери и когато тя дошла да я търси, той казал: „Не съм я намерил, обаче продължавам да я търся.“ И тя се върнала, като й определил час, за да я прегледа: „Ела в пет часа след обед, дано мога да я намеря.“ Когато тя заминала, след малко, както той навивал бинта, тетрадката паднала отгоре, от тавана, а на тавана нямало нищо, изневиделица паднала от въздуха тетрадката, паднала в краката на брат Боев. И брат Боев рекъл: „Елевация, елевация, брат.“ Елевация, брат. Нали знаеш как говореше брат Боев? Помниш ли го? В. К.: Да. Значи от невиделица дошла тетрадката, от въздуха? Г. С.: Той беше затруднен с крака си, не може да кляка, кракът му е болен, не може да кляка, не може да става, много трудност му създавало да търси тетрадката и от невидимия свят му помогнали. И веднага му намерили тетрадката и тя му паднала на коленете и като дошла сестрата, той се зарадвал: „Сестро, готово.“ Показва я. Това е Катя Зяпкова. **„Лекуване на ангина“**. Един есенен ден Нестор Илиев и брат му Павел, той ми го разправя, Нестор. „Докато отидем до ул. „Граф Игнатиев“, каза, нито гореща вода пи, нито мед яде, нито успяхме да му духнем кафе в гърлото и брат му каза: Несторе, гърлото ми се оправи, никакво гърло не ме боли. И си отидох, значи.“ Това е лекуване. **„Влакът спря в полето“**, брат Георги Куртев. Ти този случай си го разказал вече. Той е отпечатан. **„Трите бележки“**. Това е било 1942 година.

Брат Димитър Звездински минавал край приемната на Учителя. Учителят го повиква и му дава три бележки и му казва: „Ще ги занесеш на три различни места в София, ще запомниш къщите, ще ги дадеш на тия хора и ще им кажеш тия бележки да ги пазят, независимо дали са познати или непознати.“ Занесъл ги, дал ги и след месец и половина ли колко, станала бомбардировката. Като минала бомбардировката, Учителят казал: „Иди да видиш какво е станало с тия къщи след бомбардировката.“ Отива и вижда, че само тия къщи били запазени, а всичко наоколо било сринато. Значи това са били някакви окултни формули. Брат Звездински казал: „Аз не ги прочетох, за да не се сметне като любопитство така, а пък то било нещо много важно.“ Това е опитност на Звездински. Те са били външни хора, но запазили бележките с окултните формули и така се запазили читави къщите им.

„Разтоварване“. Една жена от скоро започнала да посещава Изгрева и неделните беседи, когато Учителят говорел за поста четвъртък срещу петък. „Да се върне“. Това е за Илия Узунув. Този брат, който бил в Австрия, е Илия. „Няма да замине“. През 1943 година група младежи си подготвяли паспорти да заминат за Германия. Между тях бил Данчо Богданов от София – часовникар. Майка му и леля му са били от братството. Запитали Учителя дали да замине, а Учителят казал: „Няма да замине!“ Неговата леля отишла да пита Учителя и Учителят казал да не заминава. Впоследствие научили, че влакът, с който трябвало да замине, бил хвърлен във въздуха от шумците в Сърбия и от групата младежи само той останал жив, защото не заминал. Той в последния момент се отказал да замине. „Сърцето на Учителя“. Това е видение на сестра Райна Каменова от Видин. Това е станало през 1945/1946 година. Сестрата била на Изгрева, а Симеон Симеонов дъжал лекция за музиката на Учителя. Всички били в салона. В един момент сестра Райна си затворила очите и видяла онова, което съм описал. „Болна от дезинтерия“. Това се отнася за Катя Грива. „Вече да не идваш“. Това е опитност на Весела Несторова. Сестра Веса Несторова отивала някъде на почивка. Като излизала от къщи, на улицата я среща една бедна жена и ѝ поискала пари – материална помощ. Тя извадила от портмонето си 80 лева и ѝ дава всичките пари. Жената се зачудила, че ѝ дава толкова много пари и не искала даже да ги вземе. Веса рекла: „Вземи ги, тях Господ ти ги дава!“ – „Кажи си адреса“, казала жената, „да мога да ти ги донеса.“ Казала си адреса. Добре, но жената втори път дошла за пари, трети път и така станали 400 лева. Като ѝ дала последните 100 лева, ѝ казала: „Друг път да не идваш!“ На другия ден още двама души я потърсили. Единият я потърсил за една работа да му свърши и ѝ дал двеста лева, другият я потърсил за друга работа и ѝ дал пак двеста лева. Ето ти 400 лева дошли. Ама аз, рекла тя, не можах да си изпълня задачата. Казала ѝ: „Да не идваш!“ Господ изпитал търпението ѝ. „Лекуване без лекарство“. Тук става въпрос за нови хора, непознати в братството, обаче чули, че Учителят знае да лекува и отишли на Изгрева да го питат. Той им казал: „Лекарството е тука. Вземете си по две стомни, ще отивате на Дианабад, ще носите вода, с която ще поливате цветята цяло лято.“ Те се съгласили. Били свободни и правили това цяло лято. Като дошла есента, нямало нужда вече от поливане. Тогава отишли да се прегледат и какво било учудването на лекаря, като ги намерил напълно здрави. Те се излекували само с носенето на вода.

В. К.: По отношение на извора на Дианабад има различни случаи. Г. С. Аз помня, там имаше едно хубаво изворче, даже съм участвал в правенето му. В 1927 година беше направено изворчето. Имам дори и снимка от Дианабад, от изворчето. Беше с плочки, много хубаво направено. Обаче имаше хора, които негодуваха и все разваляха, искаха да пречат. „В пелени“. Една жена от Поморие разказва за майка си, която се била поминала. Тя много тъжала за майка си и един път я сънувала. Запитала я: „Майко, какво правиш?“ В съзнанието си тя признавала, че

има друг свят и че майка ѝ уж е умряла, но тя разговаря с душата ѝ. „Майко, ами какво правиш там?“ – „Ами добре съм, добре съм“, отговорила майката. „Е, какво правиш?“ – „Ами в пелени, в пелени!“ – „Ами чии са тези пелени?“ И се събудих и повече на можах да разбера. А път тя се родила и живеела в София в пелени. Значи родила се като малко дете. Ама дъщеря ѝ не се сетила да запита за улицата и номера на къщата, за да проверят случая за прераждането. За мен това е един случай на прераждане. Обаче нямаме данни, за да направим проверка. Обикновено прераждането става след 45 години, но понякога Учителят нарежда това да стане по-рано. „След четиридесет дни“. Една случка, разказана от Димитър Славов от Тополица. Скърял за жена си и 40 дни подред ходел на гробищата на гроба ѝ да се моли и на 40-я ден тя се явила материализирана пред него. Погледнал я за малко и след туй изчезнала. Той се убедил, че това, което Учителят казва, е вярно, че нашите близки са около нас. „Двете сестри“. Отнася се за сестра Анастасия Янакиева от София и сестра ѝ Веселина Петрова от Толбухин, сега Добрич. Това е тяхна опитност. Било станало обед и сестра Янакиева казала: „Трябва да отидем да ядем, ама и в къщи нямам нищо. Ама да отидем все нещо ще измислим. А сестра Янакиева живеела в пловдивските бараки, където живееше и брат Боев. Те бяха първоначално за гости, но после ги използваша за квартири, да се ползват. Те останали изненадани като видели масата сложена. На нея едно голямо парче кашкавал, 5-6 варени яйца и т.н. Яли и останало от яденето. Като се нахранили, те решили да оставят така масата. Оставили масата и когато се върнали вечерта, на масата нямало нищо. Като че не е имало нищо на нея. В. К.: Сега има две обяснения случката. Или Учителят е наредил на някоя сестра да сложи на масата тия неща, и след като отиват те и се нахранили, после сестрата е прибрала останалото от масата. Този е най-реалният начин на обяснение и най-естествен. А може и другия начин да е, но този е най-реалният. Има случаи, когато той нарежда на някого: Иди, направи това и това. Този го прави и ония го виждат, какъвто е случаят и се нахранват. Той е най-реалният случай, най-естественият. Г. С.: Учителят казва и друго нещо: „Аз съм облечен като вас, ям като вас и ако не съм при вас, аз съвсем по друг начин ще постъпвам. Сега съм с вас, чай пия, кашкавал ям, сирене и пр.“ В. К.: Има няколко начина на обяснение, но този, единият, е най-естественият, най-разумният. А и другият начин е чудото, което фактически е станало, но с помощта на Учителя.

С тази опитност ние днес преминахме твоите опитности, написани на 85 страници.

Моето впечатление:

1. Този материал е интересен.
2. Този материал, както е поместен така, не може да се публикува. Той трябва да се редактира, да се дадат някои допълнителни неща.
3. Дали аз ще го редактирам или някой друг, това не е важно, но така не може да се даде друго, което е най-важно и много труден проблем за разрешаване е следното: Тези опитности, които ти си описал и случки, има някои хора, които са тука, които ти ги казваш, те са си ги описали тези случки. Ти можеш да ги разкажеш от тяхно име, понеже ти разказваш, но те трябва да бъдат разказани, които да бъдат най-близко до техния оригинал. Разбираш ли? За да не би ти да дадеш едно обяснение, а случката е друга, както случката с Мария Тодорова на ул. „Опълченска“ 66. После аз срещнах 5-6 опитности, които ги знам от хората, които са описали опитностите си. Г. С.: Лично са ги описали. В. К.: Например, Веса Несторова. Аз срещнах 5-6 опитности, които ги имам като оригинални, от онези, с които съм работил. Въпросът е следният, че това е един голям проблем. Ти можеш да ги опишеш, нали, може да се публикуват, но те трябва да се редактират, да бъдат най-близко до техния оригинал. Г. С.: Но аз от тях не мога да ги преписвам.

В. К.: Те трябва да се редактират по такъв начин, да не би ти да пишеш едно, пък то да излезне друго. Това е третият много важен проблем. И четвърто: Ти трябва да извадиш от другите твои неща и другите материали във връзка с Изгрева, да отговарят на заглавието. От Изгрева и от провинцията. Да ги събереш всички, да бъдат в един том. Това е първа част от Изгрева, втората част ще бъде от провинцията. Като идея е това.

По-нататък има два начина или ти трябва да ги преработиш, да ги напишеш на пишуща машина, но ти видя сега как ги работихме. Трябва да се опишат хората, по-подробно да се опише самата случка. Г. С.: Когато се знае, да не се съкращава. В. К.: Значи тая работа имаш за следващата година. Аз тоя материал го имам вече, той е разработен, за мен не е проблем, но следващият материал, който ти трябва да работиш, е този материал да опишеш по-подробно случките, или както си го написал нали, изваждаш една тетрадка и пишеш: към стр. Еди-коя си, случка еди-коя си, добавям следното, и добавяш. Г. С.: Това може да го направя. В. К.: Страница ... Случка ... Добавка ... и добавяш 10-12 или повече реда. И ще опишеш случката по-подробно. Няма да я разказваш наново. Само ще добавиш и после, когато се работи, взема се едното, взема се и другото. По този начин ние не отхвърляме това, което ти си направил, но трябва са се добавят някои неща, които ти си съкратил, да бъде по-подробно. И след това, когато този целият материал се събере, трябва отново да се почне да се работи, т.е. аз трябва да седна, да бъде готов този материал, да се редактира, трябва да го диктувам, да го напиша на пишуща машина и след това да се дава на печат, става много голяма работа. Но твоето, което ти трябва да направиш, е: тези опитности трябва да ги допълниш. Г. С.: Да ги допълня и имената да ги поставя. В. К.: Случките трябва да се изяснят по-подробно. Защото ти ги знаеш, в твоето съзнание са ясни. Но ти като го кажеш, аз не го разбирам, нали. Понеже на теб нещата ти са ясни, ти ги съкращаваш. То може да се съкрати, но все пак трябва да бъде ясно. Аз не ги разбирам. Някой път трябва да се акцентира нещо, трябва да се подчертае. И така значи с това нещо днеска, 29-12.1991 г., приключваме твоето посещение тая година. Живот и здраве, догодина ще се видим пак. Това не е малка работа. Вчера работихме върху Айтос, сега работихме върху тази работа. Ти ще ми подпишеш тази книжка, че остават при мене за работа. При мен е магнетофонния запис от съвместната ни работа. Тази книжка я оставяш за мене. Да може да се подготви за печат в бъдеще. Ти по-нататък какви идеи имаш за работа? Г. С.: Имам събрани много духовни опитности. Имам разкази, беседи, имам басни, имам приказки, поеми, които чакат ред да се издадат в сборници. В. К.: към този сборник могат да се издадат някои неща, които имаш. Поезия имаш ли нещо, за Учителя? Г. С.: Поезия имам в духа на учението, не специално за Учителя, то се разбира, идеите на Учителя. Те са тука, може да ги видиш какви са. В. К.: Ако имаш нещо, което е за Учителя, може да се пусне, едно, две стихотворения. Г. С.: Имам едно само: „Словото на Учителя“. В. К.: Басни и гатанки, всичко това е твое творчество, нали, хубаво-лошо, то е твое творчество. Ти искаш да бъдат издадени. На този етап няма кой да ги издаде, защото за да ги издаде някой, трябва да ги плати, както, така стоят нещата вече. А да ги плати, той трябва да бъде сигурен, че някои ще ги купят. Ето, видя ли с книгата „Георги Куртев“, в Айтос са 600 бройки. Да са се продали най-много 200. Другите стоят там. А това са блокирани пари. Аз направих грешка, че занесох толкова бройки там. Аз смятах, че от там ще се разграбят. А те не ги купуват. Ето, давам един случай. Блокирани са парите. Те ще се разблокират след 5-6 месеца, да кажем, лятото. Г. С.: До лятото ще се приключат. В. К.: До лятото ще се приключи въпросът, обаче при положение, че ми трябва пари по-рано, няма откъде да взема пари, аз не мога да искам. Никой няма да извади, да каже: На ти тия пари! Нали? Г. С.: Ами ако намеря и извади такива пари? В. К.: Е, това ако

искаш, извади, добре. Г. С.: Да се образува издателски фонд? В. К.: Те там са 4100 лева. Да каже някой, ето ти ги 4100 лева, върши си своята работа. Нашата сметка е приключена, ние когато трябва ще ги продаваме. Така ще се отбременя, за да може да работя върху другата задача. Давам ти пример. А как ще се разреши този въпрос, не зная. Но трябва да има някой, който да ги публикува. Ти като ги пуснеш тука и тука, така те се губят. Не става въпрос, че се обезсилват, но те се губят, губят. После не забравяй нещо друго, аз ги познавам тези съзнания. Тези съзнания не ги интересува тази работа. Тях ги интересува дотолкова, доколкото в момента може да го ползва за нещо за себе си. Г. С.: Точно така. В. К.: Но не го интересува, за да го има. Абе пример: Аз съм свършил на Ина Дойнова и на баща ѝ работа – на Николай Дойнов. Аз ако не бях, той нямаше да напише нищо. Г. С.: Неговата биография е от 300 страници. В. К.: Ама знаеш ли какъв зор беше, какви сили аз използвах, колко години ходя при него да се разправам, та да ги напише и най-накрая ги написа и накрая знаеш каква грешка направи? Той като ги написа, даде ги на Цанка Екимова. Цанка ги написа и ги пръсна и ония всички скочиха срещу Николай. О-о, ама той така, той иначе. Но понеже той ги описва реално и честно, и почтено, Учителят казва така, аз направих едн-какво си, направих грешки и аз си понесох последствията. Той ги описва. Обаче аз видях как реагираха онези приятели, които бяха негови съвременници. Защото той за тях не е само Николай, той си е с плюсовете и минусите. И понеже му знаят и някои и други работи, нали грешки и пакости, бели и почнаха да ги разправят точно тия работи, какво правил, какви бели правил и т.н. И той вместо да си направи добро, направи по-голямо зло по отношение на тия неща и ги опорочи. И аз му казвам: Не ги давай! Той не ме слуша. Той слуша Цанка. Ама Цанка не го накара да ги напише. Аз го накарах. Та той направи беля. И в момента тия случки искаха да ги поместят. Ама те не могат да ги публикуват, защото аз съм работил с него две години върху тях. Та има подробности, аз съм го питал, той е богат отвътре, има какво да разказва. Всичко съм записал на магнетофон.

Като давам пример, в момента на тоя етап тия и тия неща вземи и си ги подреди. Освен че ги подреди, и вземи, че ги комплектовай, да имаш едно, две копия. Т.е. ние не сме възсмъртни. Утре, като ти си заминеш, аз не те пращам горе, нали, веднага, като си заминеш, друг да ги има две копия. Аз утре като дойде време да издаваме, евентуално ако не аз, друг, и отиде при своята дъщеря и при своята племенничка: „Абе, брат Георги Събев има ли някои неща?“ – „Има“. И те да са събрани на едно място: 1, 2, 3, 4 ... Това трябва да направиш, а не така да са разпръснати. Съвременниците на Учителя не ги интересуват тези неща. Давам ти пример как Борис беше захвърлил своите неща и т.н. Сега дай да видиме, нали имаш някакво стихотворение за Словото. Сега става въпрос, че можем да поместим и някои твои стихове. Едно, две, можем да поместим и към тоя сборник. Или може отначало да се почне с него, както е книгата за Георги Куртев. Сега да запишем това стихотворение, което е. Г. С.: Посветено на Учителя.

СЛОВТО НА УЧИТЕЛЯ

Туй Слово, що свети в ефира,
Прониква във всички души.
На кримата го носи зефира,
Слово, що мрака руши.
Слово, що свети в душите,
Що праща в мрака лъчи,
Със нежност що кпи очите,

Що в цветето малко звучи.
Туй Слово, що стапя злините,
Както слънцето леда,
Слово, що грее в душите,
Щити ги при всяка беда.
Кат' сила прелива в душите,
Кат' мъдрост краси духа,
На будните шепне: Светете!
Светете кат' факел в нощта!
Туй Слово, що храни душите,
Слово, що свети в нощта,
Слово, що грее в душите,
Слово, що ражда нощта.
Амин!

От Георги Събев, писано 1960 год.

Бележка на Редактора: Спомените, написани от Георги Събев, подредени лично от него, бяха ми връчени на 19.12.1991 година с надслов: „Настоящите опитности оставям на брат Вергилий за печат.“ След дълго умуване от моя страна, те бяха поместени така, както бе си написал и подредил. Накрая поместих и бележките и допълнителните поправки при работата ми с него. За някои може да има повторения - тогава да не ги четете, да ги прескачате. Ще ги прескачате днес, но след векове ще ги четат ред по ред. И то по десет пъти!

ГЕОРГИ СЪБЕВ

**В ЦАРСТВОТО
НА СПОМЕНИТЕ
С
УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ
ОТ
ИЗГРЕВА**

**МАГНЕТОФОНЕН ЗАПИС ПРЕЗ 1987 - 1988 г.
ОТ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ**

1. КАК СЕ СТАВА ВЕГЕТАРИАНЕЦ

Вергилий Кръстев /В. К./ : Разкажете ни за първите си години на духовно пробуждане. Георги Събев /Г. С./ : Като бях малък, не бях чувал за никакво вегетарианство, обаче като гледах как майка ми и близките ми гонят кокошките, хващат ги, после ги колят, тече кръв, всичко това ме ужасяваше. Като гледах как на агнето му извиват главата и кръвта тече, също ме ужасяваше. Всичко туй нещо аз не можех да го приема – беше ужас за мене – и заради туй реших да се противопоставя на това убиване, на това колене, обаче нали бях най-малък, никой не ми обръщаше внимание. Заради туй реших така: щом като не искам да се пролива кръв, значи аз не трябва да ставам причина за проливането на тази кръв, следователно аз не трябва да ям нищо заклано или убито. По тоя начин дойдох до идеята да напусна месото. И съм станал вегетарианец, без да зная, че съм станал вегетарианец, щото думата „вегетарианство“ на село рядко се чуваше. Имаше тогава книги, имаше вегетариански съюз, обаче аз по-късно научих тия работи. Аз станах вегетарианец на 27 юни 1919 година, на един Петровден. Нашите седнаха да правят заговезни, а пък през деня още аз се противопоставях на майка си, която искаше да хване петела – аз го гоня с една вършина из двора, да не може да го хване, а тя ми се скара: „Защо“, казва, „ми пречиш, довечера какво ще ядем?“ Викам: „Има какво да се яде.“ Но както и да е, аз я оставих, тя си хвана петела, закла го. Аз казах на майка си: „Майко, от днес вече аз месо няма да ям.“ – „А, ти и друг път си казвал, ама ще ядеш, щото то ще ти се услажда. Като заколя петлето, като ти опека дробчето, нали го изядаш?“ – „Изядам го.“ – „Е, значи пак ще ядеш.“ Казвам: „Няма да ям. Ще видиш. Ако искаш, аз довечера на трапезата няма да седна. Стотви ми нещо вегетарианско, каквото направиш.“ И майка ми взема, че ми направи пражена отвара. Имахме биволица, дояхме тогава, имаше масло, имаше отвара и аз седнах отделно на трапезата. Никой не ме гони от трапезата, но аз се отделих. Виждах, че не ми е мястото на трапезата и седнах отстрани. И през деня още казах на майка ти, когато приготвяше вечерята за заговезни. Казах: „Ако направиш баница с масло, ще ям. Ако я направиш със свинска мас, няма да ям баница.“ Вика: „Какво ще кажеш – две-три кори в една малка тавичка да ти направя баница, да направя на тебе, да направя и на другите.“ Като седнаха да се хранят, направиха молитва, устройха трапезата както старите хора си обичат и си знаят реда, за да има благословия. Така благославят с жито и с жар на софрата. Обаче брат ми Христо, три години по-голям от мене (аз бях 12, а той 15-годишен), току стана, грабна един копън* от манджата, от тяхната манджа и идва да го тури в моята манджа. Аз се ужасих. Викам: „Христо, какво искаш?“ Баща, ми като го видя, и той му се скара: „Христо, какво искаш?“ – „Защо Георги се превзема, защо не седне тука на масата?“ – „То не е твоя работа, никой не го е изгонил от масата. Ако иска, да седне. Щом той е решил да седне отделно, ти защо му се месиш?“ – „Ама защо се прави на важен?“ – „То е негова работа. Гледай си чинията.“ И така баща ми го респектира. На другия ден вече из цялото село се знаеше – а то беше голямо село, 2500 души – из цялото село се знаеше, че аз съм станал вегетарианец. Който ме срещаше от по-големите хора, както и тия от моята възраст, питат: „Георге, вярно ли е това нещо?“ Викам: „Вярно е.“ – „Защо?“ – всеки иска да ме разубеди. Обаче аз от никого не се повлиях и след време, като видях, че не мога да им отговарям на въпросите, които ми задават, потърсих помощ от братовчед ми, Пеню Ганев, който беше станал две години преди

* Копън - бутче /бел. кор./

мене вегетарианец, още като войник във войната, на фронта. С него сме от две сестри деца. Неговата майка е по-голяма, а моята по-малка, та две сестри са. Неговата се казва Кера, моята се казваше Деша. Станах вегетарианец и от него вземах книги – „Трактат за вегетарианството“ от Христо Досев и много други книги по вегетарианството тогава прочетох, и дето се казва, аз се въоръжих със знание и вече който и да ме срещне, каквито и въпроси да ми задава, аз можех да му отговоря. И някои другари, някои по-възрастни казваха: „То от много четене се е побъркало.“ Други ми казват какво се говори за мене. Аз им викам: „От четене човек не се побърква, ами от незнание, от невежество. Който чете, става по-умен, щото взема да разбира, вижда, че има по-умни хора от нас и т.н. Тъй че от четене никой не се побърква.“ И тъй, запознах се с вегетарианството.

През 1922 година бяхме в Търново на вегетариански събор. Шест души от нашето село бяхме – Пеню, аз и няколко други, а като свърши съборът, след това пък почна съборът на „Бялото братство“ в лозята, при пътя за Севлиево. Ние знаехме за събора, а пък Пеню беше получил известие, телеграма. Не, не беше получил телеграма. Георги Радев, общар от Ямбол, се познавал с него и той му казал, че ще има събор и го поканил на събора. А ние не можем да се разделим и отиваме всички заедно. Обаче там имат известен ред хората и когато попитахме, не ни пуснаха да влезем в лагера. Имаше постове на вратата, охрана имаше. И трябва да знаеш паролата, за да можеш да влезеш. И тогава те се посъветваха ръководителите. Понеже Георги Радев се застъпи за Пеню Ганев, като каза: „Аз го познавам, гарантирам за него. Нека той да остане.“ Обаче на другите приятели казаха да си отидат, други път да дойдат. И ние се върнахме и започнахме да четем. Същата година се образува Школата от 1922 година. Аз бях вече ученик в Попово, тогава ние, ученици, 6-7 души, образувахме окултен клас, окултна школа в Попово. Там живеехме заедно. Всички бяхме ученици. Пеню беше най-голям от нас, защото той беше ходил войник и се върна, и тогава им разрешиха, макар и да са възрастни, всички, за които военното положение стана причина да се спре гимназиалното образование, разрешиха им да продължат като редовни ученици. И Пеню беше редовен ученик но беше по-едър и от някои от учителите. И понеже учениците му викаха „бати Пеню“, и учителите също му викаха на шега ли, на истина ли „бати Пеню“. Бати Пеню да излезе на урок, бати Пеню така и т.н. Тъй се знаеше за „бати Пеню“. Бати Пеню беше вегетарианец и ние бяхме вегетарианци. Бати Пеню изнесе в гимназията реферат на тема: „Научни основания на вегетарианството“. Беше много посетен, станаха разисквания върху него. По-късно Станчо Камбуров изнесе друг реферат, пак във връзка с вегетарианството, „Здраве и хранене“. Този Станчо Камбуров беше от нашето село, нямаше връзка с другите Камбурови, абсолютно. После, като закриха гимназията, те се разпръснаха. Аз останах най-голям в шести клас, вече в края на реалната гимназия, тогава аз бях председател на Ученическото въздържателно дружество „Нов живот“. Аз изнесох един доклад: „Що е въздържание?“ Разискваше върху него, както и други въпроси сме разисквали, вечеринки сме уреждали и т.н.

Следващата година отидохме на събор, Пеню и аз. Бяхме поканени вече. Отидохме на събор, приеха ни. Аз бях един от най-малките. Тогава се запознах с брат Георги Тахчиев от Ямбол. Той беше учител, добре запознат с идеите на Братството, много ревностен, много добър брат, кротък, смирен и т.н. И заради идеите му често пъти биваше уволняван от работа и напоследък, преди да се пенсионира, пак няколко пъти го уволняваха и всичко това се отрази, уж си даваше кураж, но все пак това се отрази върху нервите му, заболя от черна туберкулоза и за няколко месеца, през 1959 година се помина. Това е Георги Тахчиев, няма други Тахчиев, той е един. Тогава и Олга Славчева присъстваше. Имаше продажба на

книги там, на събора. На една маса имаше и нейни произведения – стихотворения се предлагаха там. Та там се запознахме и с нея на лице, защото аз бях малък тогава, за да общувам с нея. Тъй че посетихме събора, школата почна и ние бяхме в Попово ученици, живеехме всички заедно на комунални начала. Всеки донася продукти, кой каквото може, готвим си, храним се общо, без някой да държи сметка. Счетоводство нямаше. Това беше в Попово – комуна, бяхме шест души комунари. Спомням си Пеню Ганев, Станчо Камбуров и аз от село Водица. От Паламарица – Колю Мисириджиев, един Кирчо имаше и Александър Кояджиков. Това бяха. От всички ни само Кирчо не беше вегетарианец, обаче зарад нас и той вегетарианстваше. Нямаше такива убеждения към вегетарианство, но понеже ония бяха от неговото село, заедно с него живеехме с един човек, паламарчанин от тяхното село, пък в Попово имаше къща, там, до болницата. То тогава беше накрая, извън града. Сега зад него има много сгради, то стана център вече.

2. СЪБОРИТЕ В ТЪРНОВО

Та школата, която продължавахме в Попово, всяка сряда се събирахме и неделен ден в 10 часа се събирахме да четем беседа. А в сряда вечер в 6 или в 7 часа, според случая както беше, тогава вечерно време се събирахме и четяхме беседа. Учителят беше дал на събора нея година, 1922 или 1923 беше, един голям наряд, близо двадесет страници, такъв голям формат на пишуща машина. Туй всяка сутрин трябва да го прочетеш, а то един час не ти стига да го прочетеш само него. И колко още други работи. И не само ние, но и много други приятели от провинцията се отегчили. Та запомниха го туй нещо наизуст. Защо туй нещо трябва да го четем цяла година? Все едно и също. Всяка сутрин от край до край, от край до край, от край до край. Следващата година, като се събрахме на събор, Учителят даде един наряд, който траеше само пет минути. По няколко стиха да прочетем от Евангелието – три или пет стиха. Оттам разбрахме, че Учителят е възприел нашите протести и недоволство от дългия наряд и за почивка ни даде най-краткия наряд, който трая само пет минути. Оня беше 45 или 50 минути.

За първи път се срещнахме с Учителя в Търново. И тогава, като свършваше събора, имаше там една Горница – молитвена стая на Учителя, наредена с окултни картини, цветни окултни картини, рисувани от наши художници, много хубави. Всеки влиза там с мълчание, в присъствието на Учителя и се съсредоточава в някоя картина. Която картина му направи впечатление, върху нея размишлява. Гледа да я запомни, защото тя ще му окаже влияние през годината. Имаше и една цветна пентаграма, но по едно време полицията направи обиск и вземаха всичко. Независимо че съборите не ставаха вече в Търново, те вземаха всичко и не го върнаха.

Ще ви разкажа и за тази борба на свещениците против съборите. Всяка година съборите ставаха в Търново. Това ставаше през месец август. Съборите се откриваха с публична беседа в читалище „Надежда“ в Търново, където е било първото Велико Народно Събрание, в същата голяма сграда, която вероятно и сега съществува. Тогава, в Търново, мисля че беше в 1922 година, Учителят говори на тема: „Новият живот“. Поповите се бяха нагласили, като разпръснали техни хора из цялата публика, с цел да смушават. Обаче нашите хора бяха усетили това нещо, та и те се бяха подготвили или въоръжили, дето се казва, за борба. Когато Учителят минаваше, за да не бъде смушаван от поставените лица, минаваше през един шпалир – от входната врата до катедрата – от наши хора от двете страни. Значи минаваше между нашите хора и отиваше до катедрата и ония започваха: „Искаме

диспут, диспут". В това време брат Симеонов, застанал пред катедрата с братския хор започваше да пее: „Братство, единство ние искаме, зовът на Любовта ние пускаме!“ И тъй продължава песента. Онези като се укротят, той спира песента и Учителят продължава да говори. Тогава Учителят каза: „Моето учение не е на теория, то е основано на строг научен опит. Ето защо аз каня българските владци и Светия синод да дойдат на Мусала, там ще разискваме върху Новия живот. Аз съм извеждал хора на Мусала на различна възраст и в различно време. Когато е имало и дъжд, и сняг, и кал. Никои досега не се е разболявал, не сме имали и нещастен случай. Това показва, че тези хора са вече калени и дисциплинирани.“ Всички тия думи не могат да не окажат влияние. Та поповете не успяха да провалят сказката. Беседата свърши благополучно и се напечата и сега всеки един може да я прочете. По едно време дойде в Търново войска, която ни ограда с цел да разтурят събора, обаче след това дойде друго нареждане от по-висша инстанция, че съборът е свободен. И тогава те се оттеглиха и ние си продължихме събора. Това вероятно беше в 1924 година.

В Търново тогава бяха Иларионовци. Тях помня, но другите не ги помня. Но там имаше двайсетина души и повече в Търново. Те се събирали в Търново и Учителят, като идвал, отивал там, в Търново е отсядал. В. К.: Значи вие сте присъствали на първите събори. Имате ли някаква лична опитност или лична среща с Учителя по това време? Г. С.: Имал съм, но по-късно. В 1925 година аз отидох в София, живеях в София.

3. НА ИЗГРЕВА

От 1930 до 1941 година живях на Изгрева. През това време съм имал срещи с Учителя, когато съм имал някаква нужда. Аз съм може би от ония хора, които са имали най-малко срещи с Учителя. Смятах, че сам трябва да разрешавам задачите си и няма какво да обременявам Учителя с това, докато всеки ден пред вратата на Учителя имаше цяла върволица, опашка имаше, да чакат за среща с Учителя. Аз съм отивал само в такива случаи, които са били много важни за мене. Един случай имах, когато през 1936 година завърших свободния университет, отидох при Учителя и му казах: „Учителю, по случай завършването на университета искам да дам една вечеря на братството тука. Може ли в събота вечер?“ – „Не, рекох, отложете за неделя вечер, защото събота вечер съм зает.“ И така направихме вечерята в неделя вечерта. Беседата беше на обед, а вечерята – вечерта. На вечерята бяха към 120 души. Искам да кажа тогава колко евтино струваше. 120 души с половин заплата, 600 лева, можах да ги нахраня. Имаше сирене, халва, чай, такива работи. Много хубаво прекарахме. Тогава такава беше традицията: Който има някакъв весел случай в живота си, по тоя начин изразяваше своето отношение към обществото, като събере всичките на вечеря или на обяд и т.н. Така сме постъпвали. От 1930 до 1941 година аз съм бил на Изгрева. В разстояние на десет години съм бил на Изгрева, а там се печаташе Словото на Учителя Дънов. Словото се печаташе в печатницата на „Земеделско знаме“ на ул. „Врабча“ 2. „Житно зърно“ мисля че печаташе друг печатар. Влад Пашов там работеше, мисля, че школните лекции се печатаха. Отначало ние си имахме печатница на ул. „Оборище“ 24, там беше салонът и беше къща на брат Радославов Иван, който беше много известен като историк на времето. Един от най-добрите историци на времето. В. К.: Как сестрои салонът на ул. „Оборище“ 24? Г. С.: Аз отидох при заварено положение. Кой и как го построи, не зная. Наши приятели са го построили. В. К.: Значи това е било къща на Иван Радославов. Г. С.: Дворът на Иван Радославов, къщата си беше вътре и салонът

беше до нея. В двора имаше барака и там беше печатницата. Знам, Влад и Сава Калименов отначало там са работили. Една сестра от Панагюрище, забравих й името, Виола ли беше, забравих, тя работеше в печатницата, а аз тогава бях в държавна печатница. Това беше малка печатница, няколко каси там и тези необходими съоръжения – машини при избор на много букви – много малко бяха. Затуй отначало първите книги не са така добре технически издържани, защото липсваха условия приятелите. После така Влад беше самоук човек. По-нататък при братя Малджиеви в Русе са печатали. Не знам дали е бил наш човек или съмишленик, или пък като търговец просто е имал отношение към нашите хора, но нашите хора го предпочитаха. В Пловдив брат Стоицев – Михаил Стоицев, вземаше някои лекции, беседи отделни и ги печаташе на свои средства в Пловдив, в печатницата и след това ги раздаваше на приятелите, подаряваше ги – отделни брошурки. Туй правеше брат Стоицев и някои други хора са го правили. В Казанлък имаше печатница, обаче не успяха да я запазят и после държавата я взе.

4. НЕДЕЛЧО ПОПОВ

С Неделчо Попов заедно бяхме. Ако е въпросът за него, до известна степен аз имам „вина“, за да влезе той в братството – в най-добрия смисъл на думата. С Неделчо Попов се познавахме от полиграфическото училище, дето го казваме „Полиграфия“, то се казва „Средно училище за изкуства, книгопечатане и графически изкуства“, да. А после, като по-модерно име казваме „Полиграфия“. Тодор Живков и аз сме следвали в същото училище, само че той четири години по-късно, полиграфия. Ами Неделчо се заинтересува от мене, защото бях вегетарианец, научил, че съм вегетарианец, знае, че живея на Изгрева. А той в София, на „Цар Освободител“, имаше едно кафене „Сан Суси“. Той беше там като сервитьор, през свободното време извън училището отива там, сервира кафета, разни работи. Там спеше и не плащаше наем. И за вечеря там му даваха нещо, обаче по-късно, като почнахме да работим, понеже ние бяхме половин ден теория, а половин ден практика. За теорията не се плаща, обаче като сме на практика, все произвеждаме полезен труд и ни плащаха половин заплата. Вместо 1600 лв. – 800 лв. всеки един получаваше. След като получаваше заплата, вече нямаше нужда да остава келнер и по-късно се събрахме на обща квартира заедно с него. Заживяхме заедно. С него често се събирахме в градската градина, в ъгъла откъм двореца, гдето сега е мавзолеят на Георги Димитров. Там значи много често се събирахме, много вечери до късно, след като се нахраним на вегетарианската гостилница. Имаше една вегетарианска кооперативна гостилница до градинката срещу Военния клуб, после стана нещо като склад и гостилницата я закриха тогава. Та там, като се нахраним, отивахме на обед в градинката, почивахме, а пък вечер отивахме в градската градина и там дълго време разисквахме. Като говорехме дълго време, защото аз обичам да обяснявам, той беше много доволен от това обяснение и казваше: „Ей, Георге, такова хубаво учение, мога ли и аз да чета книгите, ама да не ставам дъновист?“ Викам му: „Защо, бе Неделчо?“ – „Защото ще ми се подиграват другите.“ – „Може, може. Само аз ще съм дъновист, ти няма да си дъновист. Чети книгите и се занимавай!“ И след туй, 1926 година, когато бяхме на събора, аз бях вътре на събора, пък Неделчо беше отвън, нямаше кураж да влезе на Изгрева, да бъде на събора още, макар че се познавахме. Целта се постига постепенно, постепенно, не може из един път да се приобщи. И ние с него направихме една нощна екскурзия. Един ден решихме с него да отидем на Витоша. Тогава Учителят даваше такава задача: Всеки един от нас, мъж или жена, млад или стар, да си

избере едно място, където да отиде нощно време по тъмно. По тъмно и то самичък! Заради туй трябваше да отиде предварително денем, да научи пътя, да може да се ориентира и тогава може да отиде нощно време най-напред по луна, след туй да отиде при лоши атмосферни условия, за да се кали у него безстрашие. Ние с Неделчо решихме да отидем. Той тръгва от града, а аз тръгвам от Изгрева – това беше 1930 година. По-късно той дойде да живее на Изгрева, аз си направих бараката и той дойде да живее при мене и така ние съжителствахме с него. Това беше една временна барака от опаковка – сандъци, в които опаковаха хартията. Така че ние станахме съсобственици на бараката. Така заживяхме с Неделчо.

С Неделчо отидохме на първата екскурзия. Понеже той е по-неопитен, реши да мине по по-късия път. Тръгва от града, ще мине през Изгрева, през Симеоново нагоре. По това време правеха водопровода, 1920-1930 година, рилския водопровод. Дотогава нямаше водопровод от Рила. Пътят покрай водопровода е най-прекия път, по пътеката край водопровода се отива нагоре на бивака, който Учителят нарече „Ел Шадай“. А пък аз ще мина през ливадите и Драгалевци и ще мина по друг път, тъй че всеки сам пътува. Накрая ще се съберем на едно място. По пътя имаме уговорка с никого да не говорим, да нямаме разговор с никого. Когато срещнем, ще мълчим, няма да говорим. Целият път трябваше да бъде в мълчание и молитва. И така, аз като минах Драгалевци и нагоре, Неделчо, нали върви по по-прекия път, ще излезе по-напред от мене. На едно място чувам нещо шумулка, а беше април месец. Макар че беше април, което значи пролет, на Витоша имаше почти до колене сняг. Тук-там беше заснежено, но имаше и открити места. Зимата беше голяма и снегът не се беше още стопил. Макар че отиваме пролетно време, обстановката беше още почти зимна. Вървахме по снега и на едно място се шумнало и на Неделчо веднага косата му се изправила нагоре и вдига каскета. Спрял се, погледал, погледал, след туй се приближил и видял една крава легнала там, изостанала и си преживяла. Пък имаше и голи поляни с трева за добитъка да пасе, имаше и заснежено. Разбрал, че няма нищо страшно от това, което бил чул. Вижда значи кравата и продължил нагоре. Из пътя мислено се моле: „Ей, дано Георги да отиде преди мене, защото той е по-опитен.“ Пък още е тъмно. И аз наистина, като минах от Драгалевци, на едно място стръмно, викахте му „Води-душа“, започнах да получавам в себе си телеграми: „Георге, бързай! Бързай, ти си по-опитен! Ти си по-опитен и добре е той да те свари там.“ И аз бързах, все увеличавах крачките, увеличавах крачките, дето намеря дръвца, събирах ги под мишница и като отидох там, взех да паля огън. Таман огънят да се разпуши и Неделчо пристига и вика: „Ей, Георге, тука ли си? Колко се радвам!“ И така с него прекарахме много хубав ден. Целият ден бяхме само двама. Ама не бяхме двама всъщност, не бяхме двама. Имаше невидимо присъствие.

С Неделчо заедно работихме в държавна печатница. Аз бях словослагател и той бе словослагател, обаче, когато потрѣбва помощник оценител, потърсили между учениците и попаднали на него там, най-близко. И така повикаха го за оценител и след туй веднага неговата заплата стана 3500 лева, а моята остана 2000 лева. Той беше с по-голяма заплата, но пак живеехме заедно. Той дойде на Изгрева при мене и започна да посещава школата. Той отдавна искаше да посещава школата, но аз все го въздържах. Та той един път сънува, че идва в школата и влиза тихомълком. В това време Учителят става от катедрата и отива при него, като му лепва една силна плесница и после той се събудил. Викам му, че който иска да влиза без позволение, така ще получава плесници. Това е било сън, разбира се. И по-късно той започна да посещава школата и понеже е по-общителен от мене, скоро се запозна с младежите, академичната младеж. Започна да кани Учителя на концерт, като вземаше лека кола за отиване, както и за връщане. По тоя начин стана много по-

близък, отколкото мене. Аз, разбира се, от това нещо не губя, а само мога да се радвам, че той чрез мене се запозна с учението, стана вегетарианец и влезе в братството. Дето не искаше да става дъновист, глътна въдицата и стана „баш дъновист“. Той бе приет радушно от всички. Учителят го допускаше до себе си. Разви голяма дейност и има заслуги за отпечатване Словото на Учителя. Иначе Неделчо не ми е разказвал да е имал никакви опитности.

5. СЪБОРИТЕ НА ИЗГРЕВА

За Олга Славчева почти не си спомням. Само това, че ми беше дала една книжка с нейни стихове. Но като че нейните стихове не се харесваха и не се търсеха твърде, защото имаше оставени сто и няколко книжки и нито една не се продаде, докато тя минава да проверява. Това някак като че я умъчняваше, но нали не са дължни хората да харесват всичко и толкова.

Преди да отида да живея на Изгрева, аз живеях на ул. „Мърфи“, до военното училище. Оттам трябваше да минавам нанакгоре, край ветеринарния факултет, по едни кални улици, по които имаше копани ями и нощно време често съм се спъвал и уморен съм стигал, но аз вървя нанакгоре, защото Учителят казваше, ако пропуснеш една лекция без уважителна причина, ти си изключен от школата, не си повече ученик или по-ясно казано, ти се самоизключваш. И ние много държахме на това да не пропуснем лекция. Каквото и да е времето – и дъжд, и град дори, ние отивахме най-редовно. Ако се измокрим, дрехите изсъхват и тъй никой не пострада от тая работа. Така една нощ имах много трудно пътуване нагоре – падам, ставам, падам, ставам, а дъждът си вали, докато най-после изляза на алеята и поема нанакгоре към Изгрева, така отивахме.

През 1926 година, на събора в София бяхме направили на Учителя една катедричка – малка бяха направили, защото имаше много силно слънце. Аз съм присъствал тогава. Кой знае къде съм бил седнал и аз. Това са същите снимки от 1926 година, които ми показвате. Тогава Изгревът беше една поляна. Само приемната стаичка на Учителя беше построена. Ето това е ниската стаичка. А салонът го правиха 1927 година. По-късно го правиха.

Сега тук виждаме един друг събор – 1927 година. В далечината виждаме салона. Той още не е завършен, няма прозорци. Тогава дойдоха братя от провинцията и го построиха. Болшинството съборяни бяха на палатки тогава, по градове бяхме разпределени. Търновци, варненци, русенци, бургазлии и пр. Айтозлии и те също си имаха отделно палатки.

Ето и тук тая снимка е по същото време, защото още не са сложени прозорците на салона. Другите снимки са от събори от по-късни години, защото са пейки сложени.

Ето, тука виждаме салона, приемната на Учителя. На поляната имаше един навес, при който в лошо време се приютявахме. Друга снимка – ето салонът и пейките пред него, ето и трапезарията.

Ето друга, пак от първите години – тука имаме маси, но още нямаме тия, еднокраките маси. След това бяха направени еднокраки маси, боядисани в бяло. Бяха хубави.

Ето, това е 1926 година. Кой знае къде съм, като нося манджите. Бях бос тогава. Това беше през август 1926 година. Пиши го.

Ето една снимка от гр. Казанлък, където Учителят се снимал на балкона на къщата на Д. Дуков. Тука виждаш къщата на Марин Камбуров.

Друга една снимка, заснета – младежи пред бараките.

Е, тази снимка ми трябва. Този е Георги Радев, този е Генчо Алексиев. Аз събирам данни за Генчо Алексиев. Искам да пиша за него. Това е Елиезер Коен – евреинът, Колю Нанков, Борис Николов, сестра му Цанка. За Генчо ми трябва снимка, ама отделно, малко по-увеличено да бъде.

Все пак имаме документация за съборите на Изгрева. Значи тук е имало живот. А сега няма, защото го няма Изгрева. Разрушиха го.

При един от съборите – разказва брат Боян Боев случката: Пред салона, пред стаята на Учителя (Той живееше горе, тука е гостната му) се били събрали и приказвали по някои въпроси. Били 5-6 души, между които и брат Боев. По едно време Учителят рекъл: „Чакайте, имам работа до горе.“ Прескача до горе и те продължават да си водят разговорите и все поглеждат нагоре, по стълбите, чакат Учителя да се върне. Минават десет минути, 20 минути, половин час. Учителят не се връща. По едно време гледат, Учителят идва откъм боровете и тогава един друг се питат: „Абе нали бяхме всички при стълбите, не го видяхме кога е минал край нас и е отишъл към боровете.“ А пък той им е създал случай да видят, че той може да се пренася. Оттук излиза, а оттатък идва. Мисля, в томчето „Все, що е писано“ казва: „Аз мога да разпръсквам своето тяло.“ Имаме много случаи, когато го викаха в полицията на времето, и там е правил някои неща. Един път го арестували и поставили отвън въоръжен полицай да го пази на вратата. По едно време го потърсили, отворили вратата, гледат вътре – няма го. И след туй нещо му се заканвали ли, нещо такова. След малко гледат – Учителят пак вътре. Викат: „Нали го нямаше? Ние го търсихме – стаята празна.“ Питали: „Кога излезе?“ Обвиняват часовоя: „Ти си го пуснал.“ – „Не съм.“ Пък Учителят отново се връща в килията да им докаже, да отговори, че той пак се връща там при часовоя, за да види, че не го е пуснал. Значи по негова воля може да седи, а може и да да си отиде.

Тук има две снимки от самия салон, те са през време на беседа в салона. Това е Дора Карастоянова, тази е артистката Цветана Арнаудова, която игра ролята на баба Парашкева – майката на Георги Димитров в едноименния филм.

Брат Епитропов веднъж се разболял тежко, имал циреи по врата и целият му врат бил отекал и бил в тежко положение. Жена му, която беше известна на Изгрева като „баба хаджийка“, защото те са ходили някога на Божи гроб, отива при Учителя разтревожена и казва: „Учителю, Петко е много зле, какво да правим?“ – „Ах“, рекъл Учителят, „нищо му няма, ще оздравее.“ – „Знам, Учителю, че ще оздравее, ама ние мислим да оздравее с кондурите и панталоните.“ – „Щото Учителят на никого не е казал, че ще умре. „Ще оздравее.“ И тя помислила, че ще оздравее, но в другия свят. И тя рекла: „Да, Учителю, ама ние го искаме с кундурите и панталоните.“ Учителят дал някаква рецепта как да го лекуват. След няколко деня пробиват циреите, много нечистотии изтекли и бай Петко с кундурите и панталоните се разхождал из Изгрева, за радост на баба хаджийка.

Баба хаджийка беше една от добрите готвачки на Изгрева. Беше постоянно в стола. Тя, сестра Милева, сестра Вълчанова и други някои възрастни сестри бяха почти постоянно там и ръководеха работата в стола.

Един път по Великден решили дежурните сестри да направят някаква манжда, ама като за Великден. По-хубава манджа да бъде за Учителя. И тогава занесли му някаква манджа, а пък когато дошло време да се вдига трапезата, виждат, че Учителят нищо не е вкуснал от манджата. Казали му: „Учителю, вие сигурно не харесахте манджата – не сте яли нищо.“ – „Не, рекъл той, манджата е хубава, ама аз днес бях на обед при бедните.“ Той ял само хляб и лук. Било Великден. Другите ядат баници, яйца, козунаци. Той вземал една глава лук, чукнал я и ял само хляб и лук. „Аз, рекъл, днес бях на обед с бедните.“ Това нещо така е записано в записките: „На обед при бедните.“

6. КАК СЕ РАЗВЪРЗВА КАРМИЧНИЯ ВЪЗЕЛ

Аз съм разговарял с много възрастни приятели: брат Боян Боев, Тодор Стоименов, Петко Епитропов, Жечо Панайотов, Никола Антов, (последните са от по-младите). На някои съм забравил имената. Имаше един брат Чолопанов, когото можем да видим по снимките. Той имаше много силен глас, като ерихонска тръба. Когато говори, се чува на два километра – такава е думата, разбира се. Искам да кажа, че имаше силен глас. Учителят беше дал една задача: да отидем на Витоша, да вземем вода оттам и след това да се връщаме по един. Но тръгваме в 12 часа вечерта. На всеки пет минути тръгва по един човек от салона на Изгрева. А там в салона има комисия, която ги пуска точно по часовника на всеки пет минути. Казват: „Тръгвай!“ Всички тръгват, значи, на дистанция и никой не говори – няма да се събират да говорят. На връщане може да си говорят по един-двама, обаче на отиване никой с никого да не говори. Така беше дадена задачата. На един брат, който чакал от 12 часа през нощта, чак на другия ден към обяд му идва реда, (забравил съм му името). Той живееше на Изгрева и бяхме съседи с него. Та той падна там на Витоша – станало му лошо и там умря. Той беше пълен човек, както паднал, там си издъхнал. После го пренесоха и го погребяха. Задачата беше да идем до „Ел Шадай“ – бивака. Туристите наричат мястото „Желязната скала“. Там има една чешмичка, която сме си направили още 1929 – 1930 година. На това място отивахме, там правехме Паневритмия. Бяхме направили една стена от камъни, за да изолираме западния вятър. Обаче по-късно други хора я развалиха. Всичко разпиляха и дори сега забраниха там да отиваме и т.н.

В. К.: Как ви хрумна идеята да събирате тия спомени, тези опитности? Г. С.: Ами брат Тахчиев преди години, като идваше в Бургас понякога през ваканцията, все ще ни разкаже някоя опитност. Той пък ги научаваше от брат Боев: Някъде се е случило така и така. Той ни разказваше тия работи и аз си рекох: „Ами защо не ги записвам и аз тия работи. И аз мога да ги записвам.“ И така тръгнах да записвам това, което той разказва и след това правех обиколки, разказвах и по тоя начин подсещах и другите, та и те ми разказват лични спомени и така съм записал доста работи. А това ще да е от 1930 година насам. От 1930 до 1987 година. Над 50 години, малко по малко събирах. В. К.: Голям труд. Г. С.: Имам нещо и от Минчо Сотиров, нещо като отчет ли беше. А, за брат Пеню Киров, който беше първият ръководител в Бургас. Още 1901, 1902 година, той е от първите ученици на Учителя. За него съм чувал проявления, как той се е подвизавал – такова нещо имам запазено, което е записано от брат Минчо Сотиров. Той пък е съвременник на Пеню Киров. От Минчо Сотиров няма друго. Той, освен да запише чужди работи, той свои работи няма. Много от приятелите сме като грамофонни плочи, повече повтаряме другите работи. Свои работи рядко имаме. Брат Боев, например, имаше много опитности. Брат Куртев имаше много опитности и т.н. Обаче повечето от братята се задоволяваме с това, да кажем еди-кой си това е направил и т.н. В. К.: А това, което той е записал за Пеню Киров, какво представлява? Г. С.: Ами една тетрадка от 30-40 листа голям формат, такова нещо, написано на пишуща машина. Някой ми го е подарил и аз го запазих. Един ден, когато потрѣбва, ще го дам на някого, но сега само го пазя. Минчо Сотиров е имал кореспонденция от Учителя. И аз имам няколко писма от Учителя. Но с някои, с които е кореспондирал, не с Минчо Сотиров. Имам оригинали, самото писмо. Аз съм ги запазил и може някой път да се преснемат, когато дойде време.

Брат Боев е бил гимназиален учител и заради идеите си, понеже той в доброто сижелание да разяснява на хората, става популярен и интересен, започва да изнася сказки и пр. и пр. и за тия работи са го преследвали и са го уволнявали. Напоследък той е уволнен не зная по какъв член за учителите и като уволнен след туй той вече се отказва да прави постъпки да учителствува, за да се пенсионира. Става стенограф при Учителя. Имаше четирима стенографи и той беше станал петия, допълнителен. Включи се към стенографското бюро и така продължаваше да работи брат Боев. През 1922 година аз, като бях ученик в Попово, когато имахме поповската комуна, там братята бяхме на комуната, бяхме в кореспонденция с Панагюрище. Брат Боев беше учител по естествените науки в Панагюрище, Влад Пашов, Станчо Мейчинов и др. Там бяха панагюрските младежи, те бяха тогава в горните класове и освен в гимназията неофициално имаха Младежка окултна група. Брат Боев работи с тях. Освен с тях, имаше и публично в читалището сказки за гражданите, за възрастните хора. И беше много пожертвователен, туй ми го е разказвал брат Влад Пашов – негов ученик. Имало един ученик, беден, в горните класове, много беден и брат Боев си дарявал половината заплата на него за издръжка. А интересното е туй, че в неговите публични сказки той е бил най-оживеният опонент, най-оживеният опонент, но брат Боев не се е отказвал да му дава издръжка, поради това, че той му е опонент, напротив, използвал го много, за да може да разбие становищата на противниците. Използвал него за това. Той му задавал въпроси: „Аз не съм съгласен, г-н Боев, така, така, така“ и той отговаря: „По този въпрос така, по този въпрос така.“ По тоя начин е използвал опонента. Това нещо не всеки би го направил, да си дава половината заплата. И тъкмо този ученик бил най-упорит в отричането, в отричането на неговите знания, неговите доводи. А пък той не престанал да му дава половината си заплата въпреки всичко. Необикновено е, нали?

Брат Васил Дулагчиев от Айтос, като чел една беседа или някои от беседите, намери на едно място, където Учителят казвал така: „Сега ще ви дам текста на една песен, а вие да й напишете мелодията.“ Текстът бил следният: „В зорите на моя живот, аз се рано пробудих и слънцето аз посрещнах. То ми донесе радостната вест, че Господ ме люби.“ /2/. Това е мелодията, която братът е измислил. Учителят е дал само текста, а пък той измислил мелодията. Казва: Щом Учителят казва, че ние можем да измислим мелодията, и той цяла нощ мислил и по едно време, към един час през нощта му дошла тази мелодия. А пък той бил църковен певец. Има малко нещо църковно в тая песен, мъничко по характер, малко. Изпял я, но като не може да я нотира? И до сутринта я пял, хиляда пъти я пял, дето се казва, само за да я запомни. Сутринта вече я знаел. И повтаря, изпява песента без грешки.

Един случай с брат Боев е интересен. Той страдаше цял живот от някаква болест, някаква живеница, нещо на десния си крак, и ходеше с патерици. В тежко положение беше. Някой му казал ли, или той пожелал, не съм сигурен много защо Учителят не го е излекувал. Някои казват, че Учителят искал да го излекува, да му отложи болката за по-нататък, да се облекчи, пък той не се съгласил, останал да си носи болката, за да си ликвидира кармата. Казват, че болестта била наследствена. Той има нещо по бащина линия от арменския му род и заради туй той имал някаква родова карма и по тоя начин той я изплаща. Той изплаща на целия род кармата и затуй, като беше при Учителя, беше доста облекчен, ходеше с един бастун. Преди това ходеше с две патерици, после ходеше само с един бастун. По-късно, след Учителя, вече остана почти на легло, още по-тежко му стана положението, след като Учителят си замина. Обаче той беше един вид заместник на Учителя. Той беше връзката на приятелите с Учителя. Който потърсеше някаква помощ от духовния свят, то го насочваха към него. Веднъж на една сестра се явил в образ

Учителят и казал: „Идете еди-къде си на Изгрева, там ще намерите моя заместник.“ И като отишла, запитала кой е заместник на Учителя, те я завели при брат Боев.

В. К.: На мен са ми разказвали друг вариант за брат Боев: Учителят го питал: „Сега ли искаш да платиш или после?“ Той казал: „Сега, сега, сега.“ Г. С.: Може и за него да е, пък има подобни случаи, случаи, които си приличат. Докато има такива случаи, случаи, които си приличат. Например един случай има в Ямбол с една сестра, Стела се казвала. Тя боледувала дълго време от много тежка болест. На всеки няколко часа, като че се късат червата ѝ, такива остри болки изпитвала. Преминавало малко време и отново изпитвала същите болки. Учителят, като минавал през Ямбол, се виждал с нея и ѝ казал: „Сестра, вие имате много тежка карма. Ако искате, може да отложим половината от нея за по-късно време, да я плащаш друг път.“ – „Не, отговорила сестрата, сега искам да си платя всичко.“ Още седем години живяла така и след това си заминала. А на една друга сестра ѝ се дало да разбере защо тази сестра страда така. Отговорили ѝ, че въпросната сестра е била Великият инквизитор през време на инквизицията, които са гонили и измъчвали християните, до смърт ги измъчвал и затуй всички болки, които е причинявала на другите, сега минават през нея. Цели 14 години е лежала болна на легло. Така че законът ги хваща.

Знаете, че брат Боев боледувал от някаква неизлечима болест, която е минал по кармически път и той пожелал да си ликвидира цялата карма, стария дълг да го ликвидира и затуй не е искал Учителят да му прекрати страданията, за да не оставя и друг път да се явяват отново. След като Учителят си замина, брат Боев останал на легло и един път брат Димитър Звездински, който беше медицински фелдшер, отива да му превърже раните. Раните му постоянно текат и трябва да се пречистват. Таман му превързал раните, идва сестра от Айтос и му казва: „Брат Боев, дай ми оназ тетрадка!“ Той отговорил: „Добре, но сега съм зает, ела в пет часа, да мога да я потърся до тогава. И тя, като излязла, те направили превръзка, навили бинтовете и докато правят това, тетрадката, която трябвало да търсят, изведнъж като по чудо се намерила, като че паднала отгоре отнякъде. А нямало откъде да падне, нито чекмедже, в което да е била сложена. Просто от невиделица паднала в ръцете им. И брат Боев рекъл: „Брат Звездински, брат Митко, елевация, брат, елевация.“ Той я търсил навсякъде, но нали не може да се навежда, да я търси в стенограмите, намерил я тази тетрадка. И като дошла вечерта сестрата, брат Боев ѝ дал въпросната тетрадка. Значи получил е невидима помощ, пренесли я по въздуха, което значи елевация. Защото да падне от някаква полица с книги е за разбиране, но няма такава полица, отгоре е таванът на стаята. Все едно от този таван да падне някаква книга.

Г. С.: Майка ми, Деша Пенчева Арабаджийска (1869-1942 г.), след като си замина в другия свят я сънувам, а тя се помина в 1942 година. Баща ми, Съби Ганев Ганев (1861-1949 г.) си замина 1949 година. А това е било след 1949 година. Сънувам я, че разговарям с нея, както с вас разговарям. И казвам: „Майко, как си там, в другия свят?“ – „Добре съм, синко“, отговори тя. „Е, добре, ама какво правиш?“ – „Ами с една стомна поливам едни цветя.“ – „Ами сама ли си?“ – „Не съм сама, има много други жени, 50-60 жени сме, занимаваме се с цветя, поливаме ги, градинки поливаме. А пък на Донка, твоята жена, майка ѝ, тя ни е ръководителка на нас.“ И тогава, питам я аз: „Ами с баща ми виждаш ли се?“ – „Виждам се много рядко.“ Викам: „Защо?“ – „Ами защото той е по-горе, синко. Той е по-горе от мене. Когато той иска, може да слезе при мене, ама аз не мога да се кача при него.“ Значи по-горе не могат да се качват тия, които са на по-ниско стъпало. Значи по-горе нямат достъп. Значи баща ми има някакви скрити добродетели, които тя не е знаела и заради тях той се намира на по-високо стъпало. „Майко, ами доволна ли си?“ –

Продължавам да я питам и да разговарям с нея. „Доволна съм, много съм доволна, синко. Ти знаеш, че аз бях църковна, аз бях вярваща, ходех на църква, после: сряда, петък, велики пости, богородични пости, петрови пости, еди-какво си, всякакви пости съм постила, ама в събота си заколвах пиленце. А пък твоето е било по-хубаво, синко, ама аз не го знаех. То е било по-хубаво, ти си познавал Учителя. Той казва да не колим, да не убиваме, ама аз туй нещо не го знаех. Ама само дето не съм ти пречила, благодаря на небето, че ме даде член на това хубаво място, само дето не съм ти пречила.“ Значи е много важно да не ти пречат. Да, щото не ми е пречила. Трябва да кажа, че моите родители бяха свободолюбиви хора. Те ме оставяха свободен, както си разбирам, така да си живея. За себе си баща ми се утешава така: Той, като порастне, ще му стигне акъла и ако иска – ще яде. Ако не иска – няма да яде. Майка ми обаче си изживяваше една тревога: „То, казва, е добре, синко, като караш край нас, ама ще порастнеш, ще идеш войник, там ядат месо, какво ще правиш? Ще дойде време да се жениш, де ще вземеш такова момиче?“ Викам: „Майко, ако намеря такова момиче, ще се ожена, ако не намеря пък, няма да се ожена.“ И тъй и стана. В 1929 година, когато се връщаме от Мусала, се събрах с едно такова момиче, дъщерята на брат Георги Куртев. В рейса се запознахме, след туй седем години кореспондирахме и след туй се оженихме. Това е Донка – средната, не е най-малката, нито от най-големите. Най-голямата е Тодорка – Дора, после Цветанка, която се поминала по-рано, Вълчо, Донка и след туй двете близначета Верка и Надка и след туй Любка. Любка е най-малката. Сега е жива Тодорка, тя е родена 1900 година. И Надка и Верка са живи.

7. НЕВИДИМИТЕ ПОМАГАЧИ

Брат Янко от Айтос е бил участник в Европейската война, участва в едно сражение. Той е вече ученик на Учителя. Сражението е било много опасно. Куршумите са валили като град, а той бил леко окопан зад един камък, не много голям камък, и през цялото време се е молил с 91 псалом. Колко пъти го е чел през нощта, не знаел, докато продължава сражението. Най-после усещаша, нещо му парнало тука в ръката и не можал да се опази. Един куршум му пронизал дясната ръка и тъй си остана с този недостатък, обаче, като свършило сражението, погледнал – нито един жив човек няма. Единствено той жив, който е останал с тази лека рана. Значи 91 псалом пак го е спасил.

Брат Васил Дулапчиев е роден от село Габерово. По-късно се изселва и живее няколко години в Каблешково и далеч по-късно след 1930 година вече си купува къща в Айтос и живее в Айтос. Ще кажа нещо за първите години на брат Васил Дулапчиев. Той се научава, че там, у съседите му се събират хора, четат молитви, четат някакво слово, обаче не знае какво слово четат. А той е църковен певец. Един път го поканили да присъства. Отишъл той, присъствал на събранието. Събранието било у брат Слав Тодоров, дето после дойде на градината – на Иринка баща ѝ. У тяхното семейство било събранието в село Габерово. Присъствал на събранието, слушал, пели там духовни песни, чете се хубаво слово и най-после, като свършва събранието, рекъл: „Ей, защо досега не сте ми казали, бе! Такова хубаво нещо аз да не го зная! Аз стоя в църквата, щото мисля, че от там по-хубаво няма.“ Тогава един брат от село Бата, кой беше, съм забравил, ръководител от Бата, казал: „Сега вече нали го чу, отивай и го разказвай на когото искаш.“

Сега пък ще разкажа за брат Михаил Калудов, ръководител от село Бата. В тяхното село били само няколко души и нямали още събрание. Особена школа се провеждала в Оризаре, едно далечно село, на 7-8 километра. За да отиде в село

Оризаре, трябва да се мине една река, казва се Хаджи-Деле. Реката била придошла. Тръгнал той да прегazi реката, ама предварително забравил да си прочете молитва. Като тръгнал да прегazi реката обаче, реката дошла силна и го подвела, и го понесла и той само рекъл: „Учителю!“ Водата го носела. Той извикал само: „Учителю!“ Друго нищо не могъл да каже. И водата като го носела, носела, го хвърлила на един бряг. Той станал, изцедил си дрехите, бил се съблякъл и ги държал в ръка. Като го повлякла реката, те се намокрили. Той след туй ги изцедил, облякъл ги и бърза да отиде на събрание. Събранието било почнало. Отива на събранието, спрели събранието, дават му дрехи да се преоблече, дават му гореща вода да пие, след това продължили събранието и той тогава им разказал случая, как бил забравил да се помоли и когато извикал: „Учителю!“ водата го изхвърлила на брега.

Сега пък ще ви разкажа втори случай за този същия брат, Михаил Калудов, как се запознал с братството, неговите първи години. Той бил войник във Варна. Коя година, не мога да си спомня, той ми го е разказал, но аз съм го забравил. Един път, като се разхождал така, бил из полето, гледа, един от техните техници, който работи в оръжейната, бил седнал и се печал на слънце. Отива при него и вижда, че чете някаква книжка. „Какво четеш?“ – „Евангелие.“ – Взех да чета и аз и се заговорихме. И по тоя начин се запознал. Той бил пък Велко Петрушев, ръководителят от Варна. Той тогава не е бил ръководител. Тогава друг е бил ръководител, обаче с Велко се запознава и след туй започва да чете беседи. Учителят по това време е бил вече в София, а бащата на Учителя е бил в една църква във Варна, която и сега съществува. Църква – паметник, където е бил служител. Бащата на Учителя е един от най-активните възрожденски дейатели. Той е работил за независима българска църква, бил е издигнат човек, не е бил обикновен поп. Та запознава се и с него и един път се обадил на Учителя, който му дал една печатна беседа, отделна брошурка, която той занесъл на отец Константин и последният му благодарил. Казал: „Отче, тази брошура я даде нашият Учител да ви я подаря.“ И той му благодарил.

Сега ще разкажа за Панайот Джигиров от село Тополица. Било лятно време. Бай Георги Куртев бил на една малка обиколка до селото, отишъл да ги види там. В туй време те возели снопи. Като наближил до тяхната къща, едно познато дете от махалата го помолило да го качималко да го повози на снопите. Детето се зарадвало, че го качили и не се държало, и когато колата тръгнала, то цопнало долу и колата минала през него. Панайот целият изтръпнал: „Брей, сега ще се похули името Божие, детето ще умре. Ще кажат, набожните го убиха.“ И той изтръпнал, но като се обърнал, видял дядо Георги. В тоя момент дядо Георги го попитал: „Какво има?“ Панайот отговорил: „Тъй и тъй, качих детето на колата, а то падна и колата мина през него.“ Бай Георги казал: „Дайте му една коричка хляб!“ Дали му коричка хляб и то взело да гризе. Бай Георги казал: „Не се страхувайте, щом яде, значи не е тежко положението, не е увредено.“ От туй се разбира, че невидими братя са повдигнали колата, колата е минала над него, обаче не му е повредила нищо. Малко дете, пълна кола със снопи да мине през него и да не го повреди! Тя ще го прекъсне, бе! Значи, повдигната е колата и детето не е повредено. И се успокоили по-нататък.

Значи, за да не се похули Името Божие. Заради туй небето прострелва своята помощ.

Сега за Радка Иванова Бойчева. Туй, което си спомням за нея, е следния случай, който тя ми разказа: един път отишла в Тополица. Доста хора присъствали там и след туй отива в градината, на Изгрева в София. Учителят я запитал: „Как сте там?“ Тя отговорила: „Добре сме, Учителю.“ – „Рекох, риба ядете ли?“ – „Ами ядеме.“ – „Който яде риба, да не влиза в салона“, казал Учителят. „Който яде риба, да не влиза в салона!“ Туй ми го каза Радка Бойчева. И тя, като се върнала, престанала да

яде. На другите казала, ама които са спазили – спазили, които не могат да разрешат въпроса, то си остава за тях.

За брат Михаил Стоицев един спомен, който той е разказал на брат Куртев на градината. Аз го чух от брат Куртев. Това било преди години, не много отдавна, малко преди да си замине Учителят. На обща екскурзия на езерата, както сме прекарвали, един ден Учителят решава да отидат всичките на езерото на Съзерцанието. То е най-закътаното езеро, там една тишина, едно хубаво – денем да отидеш, като в храм се чувстваш. И понеже ще отиват общо, пътуват бавно, а пък той пътува още по-бавно, защото той е от най-възрастните. Брат Михаил Стоицев рекъл: „Аз ще тръгна малко по-рано, няма да чакам другите. Ще отида по-рано, та да мога свободно да отивам.“ И вървял така, вървял и поглежда. А пък там път не се вижда. Тук-там има маркировка. Но ако не обърнеш внимание на маркировката, нещо ще те подлъже като пътека, а всъщност то не е пътека и като вървял, вървял, вървял, по едно време покатерил се някъде, без да гледа, и като се покатерил на едно място, оглежда се наоколо – пропаст. Не може да се върне и обратно. Брей, как се покатерил там – стъпка по стъпка се катерил, без да забележи, че се катери по скала. И когато се покачил, вече не може да се върне. И тогава се изправил на молитва и рекъл: „Мили братя, само вие можете да ми помогнете!“ И ме унесе, казва, дрямка и кога съм задрямал, кога съм заспал не знам, а пък хората бяха хе-ей долу, по пътеката вървят. А той се отделил и тръгнал нагоре към билото, а трябва да слезе нанадолу. Видял пътеката, на стотина метра там хората долу се мият един по един. Кога се събудих, казва, бях близо до пътеката, край мене минаваха хората и шлиферът сложен на ръката ми. Кой ме занесе там, аз бях на скалата горе, кой ме занесе с шлифера заедно, не знам. Станах и тръгнах с другите хора.

В. К.: То има две обяснения: или чрез елевация, или пък някой е влезнал в него и го е свалил долу. Г. С.: Не, аз предполагам, че духовни същества го обезвисяват, обезвисяват го да не види, приспиват го да не види, обезвисяват го и го пренасят. Духовните същества имат грамадна сила. Казват, цели параходи могат да преместят те. Не човек да преместят – цели параходи, с тонове. Хиляди тонове могат да преместят. Ние нямаме сетива да ги видим и разпознаем. Но това не означава, че те не съществуват. Напротив. Има ги.

8. ОТКАЧВАШ СЕ ОТ ТРЪН, ТА СЕ ЗАКАЧВАШ НА ГЛОГ

Койна Тенева Терфелийска от село Лясково, което сега е вече квартал на град Айтос, искала да отиде на събор в Айтос за Петровден. Тя била наскоро омъжена. И искала хем да отиде на събор, и същевременно да се отдели малко от къщи, щото свежърва ѝ, като всяка свежърва, не я оставяла за минута спокойна. „Ха, булка, туй направи, ха, булка, онуй направи“ и не я оставяла крак да подгъне. И тя си рекла: „Я да отида аз на събор, да отида на градината, хем да се отърва малко от свежървата, пък да се видя с хората и да си почина малко.“ Вървяла тя из пътя и се радвала, че се отървала от свежървата, ама не си помисляла дори, че и там ще има други свежърви. Като отишла на долния край на градината, на чешмата, измила си лицето, краката, била пътувала боса – нали идва от път, освежила се и рекла: „Господи, благодаря ти, че се отървах от свежървата!“ Като отишла в трапезарията, още като я видели, още отдалече сестра Александра Нейчева от Нейчевия чифлик край Карнобад – сега се казва с някакво ново име – та сестра Нейчева я вижда и рекла: „Хайде, Койне, вземай котлите, донеси вода, че казанът трябва да заври.“ И тя казва си на ума: Още не съм си оставила чантата, търся къде да я закача, грабнах кобилищата и отидох за вода. Отивам, връщам се, занасям

водата. Не съм оставила още кобилищата, обажда се друга сестра: „Хайде, Койне, че огнят изгасва, иди донеси дърва!“ Та едва оставила котлите, и трябвало и дърва да донесе. И като тръгнала за дърва да донесе, си рекла: „Господи, аз ли криво се помолих или ти криво ме разбра. Аз се зарадвах, че се отървах от една свежърва, а пък тука налетях на две други свежърви, още по-ербаб. Тогава дядо Георги я видял, обърнал се към сестрите и казал: „Койнито в слаба и болнава, оставете я, намерете си други помощници!“ Извикал я при себе си да разговаря с нея.

Една нощ един от добрите братя, ревностен, предан на делото човек, сьнува сьн, че се намира в невидимия свят на една хубава поляна. Всички хора там изгряят Паневритмия. Много хора в красиви облекла играят Паневритмия. Накрая, след Паневритмията, всички се поздравяват, ръкуват се и си пожелават така: който поздравява, казва: „Няма любов като Божията Любов“, а който отговаря, казва: „Само Божията Любов е Любов“ и тогава се ръкуват. И така всеки един ще поздравя целия кръг и по тоя начин става една голяма верига. Туй нещо го видял в невидимия свят и след туй ние го въведохме в Айтос на градината, на братския събор и така се поздравяваме сега. Като свършим целия наряд и Паневритмията, тогава се поздравяваме като започваме от ръководителя. Който го поздравя, нарежда се до него, който го поздравя, нарежда се до втория, после до третия и т.н. се обикаля целия кръг така. 100-200-500 души така минават и се поздравяват. Значи това е снемано отгоре.

Сега ще разкажа за брат Колю Колев – Тъпана, брат Колю. След 9. IX. 1944 година нали се национализираха всичките имоти, а той има само една единствена градина към парка в Айтос. Има градина и от нея се прехранва. Много му е жал за градината. Отнемат му я. Няма нищо друго, никакви доходи няма. Не е капиталист, не е нищо. Казва си: „Но щом като трябва, хората дадоха банки, хората дадоха хотели, сгради, къщи, фабрики, имоти, чифлици, аз нищо не съм дал. Имам една градина, и аз ще я дам да участвам в изграждането на новия живот.“ Дава я, ама му е мъчно. Един ден брат Колю отива на градината, пристъпва при всяко дърво, прегръща го и го целува. Казва: „Прегръщах всяко дърво, целувах го, прегръщах го, целувах го, всяко едно и се прощавах с тях“, защото ги е сял от малки фиданчици, да станат големи дървета. „И най-после казах: „Довиждане, довиждане“ – и не се върнах вече. Казах на жена си. Мислех, че тя ще съжалява, пък тя каза: Какво ще съжаляваш, каза, добър е Господ, ще измислим нещо да живеем. Ти ще сееш метли и ще ги вързваш, аз ще развъждам кокошки и ще продавам яйца и ще живеем. Двама души сме, какво ще се кахъриш. И започнахме да живеем така. Аз сеех метли, връзвам ги и ги продавам по лев, лев и половина метлата, изкарвам нещо и тя също. Обаче всичко го събираме по братски. Събираме го на едно и го делим по братски. Имаме две кратунки, те ни служат за каса. Моята кратунка и нейната кратунка. Каквото припечелим, тя от яйца и пилета, аз от метлите, разделяме го. Дойде лятно време, викам: „Бабо, аз ще отивам на Рила сега. Я да видим какво ще каже моята каса.“ Разтварям касата, гледам, гледам, броя, кай не стигат. „Бабо, какво ще правим, не стигат.“ – „Вземи от моята каса колкото ти трябва – вика – после пак ще спечелим.“ Тъй цяла година ги деляхме по равно, като дойде време за Рила, само аз отивам, защото тя не може да ходи и все от нейната каса взимам и си живеем, казва и се разбираме.

Сега ще разкажа за един събор, прекаран на градината. Не помня коя година беше, 1947 или 1948 година. Беше и брат Симеонов от София. Имаше и други хора там. Скоро тогава бях сьнувал следния сьн: намирам се на полето. Гледам горе – самолети. Самолети, ама на тях има ремаркета, както на камионите, и уж съм на ниско, а пък виждам, че са пълни с чували и с жито пълни. Ама жито, едро като дренки. И отгоре хората вземат, хвърлят, а долу житото е прибрано. Има стърнище.

Хората вземат отгоре и хвърлят, изсипват така. Сипват така хубаво, едро жито, хубаво, най-хубаво и аз рекох: „Чакай да си взема от това жито“ – и с пепелта наедно нагребях от това жито и си напълних джобовите и се събудих. Може да има нечисто в него, ама житото е хубаво. Може да има и пръст в него. Житото, това е Словото, готовото Слово на Учителя.

Сестра Атанаска Иванова била на легло. Сетила се за градината и рекла: „Ей сега на градината са се събрали хора, наши хора има там, сигурно работят нещо, бригада има, туй-онуй, пък аз тука лежа на легло.“ Тогава ѝ дошла една силна мисъл: „Ставай, отивай на градината!“ – „Ставам, отивам на градината.“ На градината вече надвечер пристигнала, лозето се копае. Ние копаем лозето. И аз съм бил там и жена ми там и други – копаем. А то беше Великден. На Великден беше. Даже съм го описал тъй: „Великденска бригада“. Някъде тъй ще го намериш, като четеш. Отиваме там и копаем лозето. Най-напред започваме само двамата. Няма да го преразказвам, щото вече е писано. Почнахме двамата, после дойде бай Слави, дъщеря му дойде, Тодорка дойде и така все се принажда по един човек. Станахме 7-8 души, изкарахме по един-два пъти и то лозето свърши. То беше кръстосано, оставаше само да се прекопае около корена. А копаеше се много лесно. През цялото време жена ми викаше: „Чувах, каза, гласа на баща си.“ А той се беше поминал вече. „Ха така, холум, ха така, олум!“, като копаеме. „Ха така, ха да изкараме по един ред, да видим как се копай.“ Щото чакаме бригада от Тополица, пък не идва никой. Викам: „Хайде да отидем, ний да почнем.“ Като почнахме, като изкарахме по един-два пъти, дойде бай Слави. Изкарахме още един-два пъти, дойде Иринка. Изкарахме още, дойдоха и другите и по тоя начин цялото лозе го прекопахме. Вече надвечер пристига сестра Атанаска, станала от легло. „Дайте ми една мотика, и аз искам да копая!“ Но вече прекопахме лозето. И тя взема, изкара един ред и слънцето залезе и лозето бе прекопано и тогава ни разказа, че станала от легло и всички се чудят. И се върна на другия ден здрава.

9. КАК ДЕЙСТВУВА РАЗРУШЕНИЕТО?

В. К.: Разкажете как развалиха и разрушиха чешмата в Тополица.

Г. С.: А, някой дух се явил от името на Учителя и казал: „Както всеки сменя дрехите си, тъй и чешмата трябва да се смени. Да се събори чешмата на Тополица и да се направи наново.“ Това го каза ясновидката Стойка. А другите нямат ли ум? Това лошо ли е? Беше медиумична, защото от името на Учителя се говори. Учителят, Учителят казал, тъй казал Учителят. От името на Учителя се тръгна и развалиха я. И направиха я. И като дойде време да свалят скелето, оставиха място за фигурите, знаците на зодиаците да се направят изново. Но после духът у Стойка каза: „Нищо няма да слагате, никакви знаци, никакви символи, нищо няма да слагате.“ Стана обикновена чешма. Отиди и я виж. А какви снимки има на чешмата от онова време, 1928 година! В. К.: Значи развалихте чешмата. И накрая тя разбра ли, че е била подведена? Г. С.: Не можа да разбере. Казвали, че от другия свят уж е разбрала, че е била лъгана и рекла: „Всичко, което съм писала и което съм диктувала, да го изгорят.“ Обаче има живи нейни хора, които са под нейно влияние и още вярват, че Учителят я е ръководел нея. А той, Учителят по съвсем друг начин ръководи нещата. Учителят гради, а те развалят. В. К.: Има изказване на Учителя, че Бог не се изявява чрез нечисти проводници. Бог се проявява чрез чисти канали. А Стойка беше обикновен човек и лош медиум. Г. С.: Ето, тука е чешмата, нали, тука перат, мият. То прането тука отстрани се слага. Има сега запазени хубави снимки на чешмата. Но нея бъдещите поколения ще я възстановят. Не за спомен, а за доказателство.

МИСЛИ ЗА ОБХОДАТА ИЛИ НАШЕТО ОТНОШЕНИЕ КЪМ ОКОЛНИТЕ (ПО УЧИТЕЛЯ)

Кратки упътвания: Пазете свободата на душата си като нещо свято. Ето защо не налагайте мнението си. Ако те питат нещо, кажи. Ако ли не, мълчи. Не коригирай никого, ако той не иска съвет от тебе. Ти не си отговорен за чуждите погрешки или слабости. Ето защо оставете хората свободни да постъпват тъй, както те разбират. Ти оправи своя живот, като го изчистиш от всичко отрицателно. За света не се грижи, остави го в ръцете на Онзи, Който го е създал. Той ще го оправи. Много мислете, малко говорете и малко се тревожете. Това всичко е от Учителя. Ето още интересни мисли от Учителя: Не се занимавайте с острият ръбове на хората. Запазете свещена дистанция помежду си, за да не си създавате взаимно спънки. Никаква критика. Не се свързвайте с отрицателните прояви, отмени ги. Злото прави човека уязвим. Ограждайте се, уважавайте се и си давайте свобода. Взаимна почит и уважение. Не търсете лесния път, т.е. не бягайте от мъчнотиите, защото те са необходими, полезни за развиване на полезни качества у вас. Туй съм го добавил аз. Ставайте и изправяйте погрешките си без отлагане. Вслушвайте се във вътрешния глас, тогава по-малко ще грешите. Бъдете деликатни, внимателни и важливи помежду си, като пазите свободата на ближния. Изслушвайте се търпеливо. Никого не подпушвайте. Вземайте последно място на трапезата, а на работа бъдете на първо място. Бъдете първи на мястото, където трябва да се прави добро, да се помага. Дели хляба с гладния. Даваш ли, ще ти се даде. Такъв е Божественият закон. На никого не припомняй миналите грешки, а пък своите изправяйте. Докато търсите първо място, вие не можете да разберете любовта. За да я разберете, е потребно смирение. Не се сравнявайте с никого. Любовта не обича сравненията. Туй е казано на 20 юни 1944 година на Витоша.

Помагайте си! Помагайте на нещастните, но не се свързвайте с тях. Ето един въпрос, по който трябва да се мисли много. Пазете се от пресищане. Всеки ден увеличавайте приятелите си. Те ще ви повдигнат. Отвърщайте на злото с добро, така ти обезвреждаш злото.

10. НЕВИДИМАТА СИЛА

В първите години, било много отдавна, Учителят идва в Бургас. Там били Пеню Киров, д-р Миркович и Тодор Стоименов. Вникнати в разговор в някаква духовна работа, поизморили се, пък станало към 9-10 часа, огладнели. Брат Пеню Киров си хванал така с ръце жилетката през рамената и рекъл: „Хей, какви сме големи юнаци, да има сега една баница“ – казал така с усмивка и с желание да хапне баница. Учителят само го погледнал, усмихнал се и нищо не казал. Продължили разговора. След малко, като излезли вънка на пруста, една гореща голяма баница, четвъртита, чакала вънка, парела. Когато свършили разговора, излезли вънка на пруста и видели баницата там и се чудели кой я донесъл. Както и да е, изiali баницата. Тогава Учителят казал: „Е, сега, брат Тодорчо, като най-млад, да отиде да плати баницата. Отишъл при баничаря. Баничарят рекъл: „Абе четири баници извадих – казва – пък едната тава къде изчезна и се загуби? Никакъв човек нямаше край мене. Ама щом я плащаш, няма да се интересувам по-нататък.“ Прибрал парите и брат Тодорчо се върнал.

Сега ще разкажа нещо за брат Панталей Карапетров. Той е дърводелец. Един ден минавал край салона. Учителят го видял отгоре, от стаята си, повикал го и

му казал: „Тука има да се поправя вратичката на едно шкафче, да дойдеш да я поправиш!“ И братът отишъл и работил там. Учителят излязъл, той си работил. Когато дошло време да слага пантите за вратичката, най-накрая с длетото някак си трябвало да направи жлеб и си наранил ръката. Веднага шурнала кръв. В туй време минавал д-р Паскалев, който написал книгата „Въведение в асоцианизма“ – около 100-200 страници. Та брат Паскалев го вижда и веднага му прави превръзка. Подир малко Учителят се връща, вижда му ръката превързана: „Какво стана с тебе?“ – „Учителю“, казал, „като работих, длетото се изплъзна и отиде в ръката ми и си мислех вече 15 дена работа няма да хвана, как ще живея?“ Той работи, за да се прехрани, не е чиновник. Учителят, като го погледнал строго, гледа към него, но чувствал, че гледал над него някъде, обаче много строго, няколко секунди и след туй не помня дали му е казал нещо, но вечерта, когато рекъл да си смени превръзката, раната била заздравяла и не станало нужда повече да я връзва. Значи една рана, която трябва да се лекува 15-20 дена, само за няколко часа била заздравяла. Какво е направил Учителят, не знаел, обаче раната му до вечерта била заздравяла и нова превръзка не сложил.

Аз имам една опитност с Учителя. Малко съм се срещал с Учителя, защото, както казах и по-рано, гледах да не му отнемам времето. Знам, че неговото време е много скъпо и е зает с много по-важни работи, затуй гледах личните си въпроси сам да си ги уреждам. Но един път така се случи, а то беше в началото, когато отидох на Изгрева, така се случиха нещата, че в службата ме бяха поставили да работя при един старец, който непрекъснато пушеше. А касите ни са една до друга и аз съм непрекъснато до него, рамо до рамо. И всичкият дим отиваше в устата ми. Той не може да се откаже от цигарите и аз да ги пуша не мога, и така живеех в едно противоречие. Мина един месец, два месеца – цели дни аз съм потопен в тютюнев дим и ми беше страшно неприятно. Най-после реших да отида, да споделя с Учителя тази си мъка, какво да правя. Отидох и му разказах всичкото. Като му го разказах, той помълча малко и каза: „Рекох, ще се нареди!“ Аз помълчах, послушах и му възразих: „Знам, Учителю, че ще се нареди, ама не мога да разбера как. Как ще се нареди?“ Не смея да му оспоря, но как ще се нареди? Гледам вънка пред неговата приемна, погледнах на Витоша. Витоша беше покрита със сняг. „Ако някой възложи на някого да отиде да изрине снега на Витоша, за колко време може да го изрине?“ Викам: „Учителю, един човек и за милиони години не може да го изрине.“ – „Да, а Господ като прати вятъра, слънцето и дъжда, за два дена няма да остане помен от него. Кое то за човека е невъзможно, за Бога е възможно.“ И действително, като ми каза това, аз вече се успокоих. Значи това ще стане, сега остава да наблюдавам как. Мина седмица, мина две, по едно време в печатницата стана пожар. В печатницата имаше много пушачи и всички през работно време си пушеха. Особено в машинното отделение, пък буквите се чистеха с бензин или с парцали с газ. И като бършат буквите, хвърлят парцала в боклука, в коша с боклука и се хвърля навънка. Един, като излизал навънка, хвърлил цигарата в кошчето и то веднага се възпламенява, става пожар, защото там всичко е напоено с мазнини, много лесно става пожарът. А пък на самите печатни машини имаше сигнални лампи, противопожарни лампи. Щом се вдигне пламък, веднага пожарната свири „Пиу-у-у“. Стане пожарът, алармата свири. Така че от пожарната команда знаеха. След няколко минути дойде пожарната команда да гасят пожара. И наистина угасиха. Пожар не стана. Нередности не станаха. Угасиха пожара. Обаче директорът използва случая, защото самият той не искаше да се пуши през време на работа. А пък те са, да кажем, 500 мъже и 500 жени, повечето мъже тогава пушеха и не можеше със заповед да се нареди това нещо, а трябваше да се нареди. И той използва този случай, събра ни и каза: „Господа, вие тука живеете, изкарвате,

прехранват семейството си, изкарват всичко от печатницата, а знаете, че в двора тук има заровени тонове с бензин. При един пожар в печатницата нищо няма да остане от нас, нито от печатницата, нито от вас. Ето защо занапред забранявам да се пушат цигари през време на работа." При това изказване всички ахнаха. „Но понеже вие сте се научили да пушите, не може да се отучите лесно, ще определим един час, едно определено време за пушене. От 10 часа до 10 и 15 ще излизате вънха при чешмите или пък на едно определено място, дето ще се пушат цигари и ще се угасват. И така, през време на работа никой няма да пуши. Съгласиха се те. Нареди се това нещо. Сутрин от 10 до 10 и 15, а след обед от 16 до 16 и 15 часа всички излизат. През другото време никакво пушене в помещението. Туй добре дошло за нас. Обаче заповедта беше да излизат само пушачите да пушат, а ний през туй време трябва да стоим в помещението и да работим и затуй хората взеха да се изхитрят. И да пуши, и да не пуши, вземе и налага цигарата, без да я пали, излиза навънха и директорът като видя туй нещо, издаде нареждане: „Пушачи и непушачи от 10 до 10 и 15 и от 4 до 4 и 15 след обяд почивка. Който иска да пуши, който иска да отиде до тоалетната, който иска да си почива.“ И така се въведе тоя ред, та туй, което каза Учителят, „Ще се нареди“, се нареди. А пък този разказ аз съм го разгледал в моите спомени, „Снегът на Витоша“, дето Учителят казва: „Един човек за колко време може да изрине снега на Витоша?“ Викам: „За милиони години.“ – „Туй, което човек не може за милиони години, Бог за 24 часа го направя.“ И така се разреши въпросът за пушенето в печатницата.

11. СЪБОРИТЕ НА ИЗГРЕВА

В. К.: Как ставаха първите събори? Тук виждаме някои маси направени, сервирани. Кой ги строеше тия маси? Г. С.: Братята от провинцията идваха няколко дена преди да започне съборът, приготвяваха тези подвижни масички. Те бяха ниски масички, около 30-40 см над земята, тук както се вижда от самата снимка. Край тях насядахме, младите хора разнасяха яденето, младите хора сервираха, те бяха като келнери така, между които бях и аз на времето. Бяхме в бяло облекло: бели панталони, бяла риза, бяхме боси тогава – нали лятно време. Така разнасяхме храната и се радваме. В. К.: Виждам тук едни големи бидони, грамадни чайници, с които наливат вода. Г. С.: Това са чайници за вечерно време, за чая. В. К.: Как преминаваше един събор тогава? Г. С.: Ами как? Сутринта започва с молитва, гимнастика, към 10 часа – беседа. През останалото време водят се разговори, разучават се песни по групи, хората се опознават. Много интересен живот беше. Най-интересен беше съборът 1927 година. Имаше много хора от София и провинцията. Но и нашите хора бяха добре организирани, не позволяваха да се влиза произволно на събора от външни хора. Ако познаваш някого, ще повикаш някого от братството и с него ще можеш да влезеш, да разгледаш събора и после да излезеш. Не позволяваха тъй да се влиза, като на панаир. Имаше постове. И аз съм бил поставен на някоя врата да пазя и денонощно съборите се охраняваха така. И през деня, и през нощта. Същото беше и в Търново. Например, да не нападат, когато хората спят или да крадат и да направят някакъв смут и пр. и пр. От такива съображения се правеше това, като се поставяха постове. Брат Петко от Шумен, капитан Петко Христов от Шумен, той беше на военна служба още, той беше тъй да се каже оторизиран да се грижи за охраняване на събора и той нареждаше младите хора на постове. Всеки глезеше там по два часа – кой колкото може и така. Понеже споменах името на Стоян Ватралски, ще кажа нещо за него. Стоян Ватралски е бил съученик на Учителя, състуденти в Америка, в Бостън и оттам се познават и

когато дойде тука, в България, той издаваше вестник „Зорница“ на евангелистите, евангелистите – методисти. Те са няколко категории – евангелисти – методисти. Няколко приятели го поканиха на събора и той присъства. Беше на гимнастиките и аз бях даже зад него, когато правим гимнастики. И той казваше, после пишеше във вестниците: „Бях в плен на Белите братя“. Да, в такава форма го писа и изказваше своите впечатления. Но то в самата книжка е писано кои са Белите братя. Казва: „Г-н Дънов се радва на такова обаяние, на което малко хора са се радвали – казва – преживе. На такова обаяние. Всички, като споменат името на Учителя, с особен трепет го изговарят и това е много рядко явление, и отношенията между хората от братството са брат и сестра. Няма Иван, няма Драган. С една топлина, което нещо е много хубаво, дано се запази!“ Така пожелава той.

В. К.: Аз тази книжка съм я чел, но данните, които дадохте, че са били съученици, това никой не го знаеше. Затова са необходими тези неща. Г. С.: За Неделчо Попов да ви кажа, тогава той (1926/1927 година), това бяха първите години на въвеждането на Неделчо в братството. Той, дето четеше беседи, четеше наши книги, обаче на събиране не беше идвал и затуй се смияше като външен човек. И на събора не го пуснахме да влезе. Той гледаше отвънка как ние, младите братя, разнасяме яденето и той просто със завист гледаше на нас. „Виж, те са вътре, а пък аз тука, вън от оградата!“ Като пренебрегнат и т.н. Та туй го казваше Неделчо, де. В. К.: Къде преспираха приятелите в ония години? Г. С.: Времето беше хубаво, бяха си направили временно такива палатки с черги, с одеала или пък платнища си бяха направили и всеки си спеше под покрив. Всичко беше нагласено – в случай на дъжд, за всеки да има покрив. Но времето беше хубаво. Значи това са първите събори на Изгрева.

Лятото на 1927 година го почнахме (салона) и същата година го завършихме и проведехме събора. Ето на, тука, още незавършен салонът. Незавършен салонът, стъклата не бяха поставени, нито столове имаше, нито нищо и сядяхме направо на дюшемето сядяхме така. А пък тези са отвънка, на снимките, които показвате, които не се събираха вътре, отвънка са. В. К.: Значи вътре, направо на дюшемето. Г. С.: Да, в първите години така беше, още не беше завършен салонът. Обаче сложиха покрива и за 19 август 1927 година вече салонът беше в процес на работа. Обаче сложиха покрива и за 19 август 1927 година вече салонът беше готов и в това състояние както е дадено тука, на снимката. В. К.: Значи, това е салонът и съборите в първите години. Картината е от събора. Всички с бели рокли, това е лятно време. Г. С.: Да, лятно време беше. Ето, някои с черги, някои с одеала, разни работи – всеки според възможностите си. Бяхме бедни, бедни години.

В. К.: Сега тука, това са други събори, насядали на пейки много хора. Това са други години, също събори. Снимки на други събори. Г. С.: Ето най-първото положение на Изгрева. Всичко беше угар. Ето борчета, бяха току-що посадени скоро борчета. Наоколо няма никаква къща. Беше голо поле, ниви на селяните от с. Слабино. Изгревът на хоризонта се вижда на тази снимка. Това са първите заселници на Изгрева. Тука ги виждаме с палатки, с бараки. Ето я Верка Куртева, моята балдъза, това е Изгрева в първите години. Това е слънчевият часовник. Това е Иван Кисьов, на сестра Иринка Кисьова мъжът ѝ. Тука виждаме Борис до клетката. В далечината се вижда. Обаче другите двама не мога да ги позная кои са. Ето я Гръблашева – съпруга на Васил Гръблашев, който живее в Америка. Там отиде, струва ми се, с Учителя заедно, и след туй Учителят се връща, пък той си остава там. Продължава да си живее там. Той някои книги е превел, окултни книги, но не си спомням имената на книгите. Васил Гръблашев.

В. К.: На тази снимка този тук се казваше Атанас Николов. Какво ще ми кажеш за него? Г. С.: Атанас Николов в Севлиево беше. Сава Калименов издаваше

вестник „Братство“. Той имаше издателство там. По едно време си разпределиха работата. Печатницата беше в начало на Калименов, а пък издателството – на Атанас Николов. Той издаде и Есперанто-български речник. Същият издаваше и „Вегетарианска-есперантска библиотека“. Беседите на есперанто ги превеждаше под заглавие: „Нова култура“. Това издаваше. В. К.: Атанас Николов. Той е, който издава на есперанто неща от Учителя. Може и други да са издавали, но той като библиотека, като серия ги издаваше поредно. Аз имам дори някои от тях, десетина брошури от тях имам. И други има, които са превеждали на есперанто. Брат Пампоров е превеждал на есперанто.

Сестра Петра Шелингозова живее в провинцията. Той, брат ѝ е женен, има деца. Има момиче, на което забравих името, 10-12 годишно. Тя не им се меси на техния живот и те не се месят на нейния живот, обаче момиченцето по своя инициатива става вегетарианка, а майката, като се отказало то да яде месо, майката изпада в тревога. И се върнала, и на кавга е готова така не само да избухне, ами така и на саморазправа, защо тя накарала дъщеря ѝ да не яде месо. Пък сестра Петра ѝ казала: „Бульо, нито съм ѝ говорила – какво може да се говори на такова дете? Нито съм ѝ говорила, нито нищо. Пък, като е решила, това е нейна работа.“ – „Ти си я убедила, ти си я накарала да не яде месо.“ – „Аз нито съм я накарала да не яде, нито ще мога да я накарам да яде“, ѝ казала Петра. Обаче родителите казали: „Сутринта ще заколим кокошка и ще ѝ кажем да яде.“ И легнали с това решение. Тя, като се разтревожила – сега детето ще бъде подложено на тормоз и тогава вечерта до късно, като останала самичка, написала писмо на Учителя. Писала подробно как е изложено момиченцето на опасност. „И сутринта, Учителю, ще колят и ще я накарат да яде. Какво да правя, да ѝ помогнем.“ И затворила писмото, и сутринта ще отива да го пусне на пощата. Преди да пусне писмото в пощата – писмото и до сега стои в нейната архива, не е пуснато в пощата – обаче сутринта никой не се сетил нито кокошка да заколи, нито да се занимава с детето. Всички отишли по работа, като че ли не е било въобще. И тъй се разминал случаят, да. Писмото написано, обаче стои в архивата, а пък отговорът се получава, те забравили въпроса за този скандал. Писмото написано, мисълта заминала към Учителя и се получил отговорът и така момичето само станало вегетарианка.

Друг интересен случай. Има един подобен случай с един брат на Изгрева, на Крум Няголов дядо му. Костадин се казваше, ама забравих презимето на дядо Костадин. Сетих се: Костадин Стойчев. Те са от Бургас. Жена му беше в болница. Тя работела в Бургас, в пощата. Било е много отдавна. Заболяла била от гърло, много тежко било положението. Просто лекарите не могат да помогнат и тогава той се е принудил да пише писмо на Учителя. Пише писмо на Учителя, какво е положението, какво са опитали, какво е, че не може да се помогне. Сега моли за бърза помощ. Написал писмото и сутринта отива на пощата първо да пусне писмото. Преди да пусне писмото, сутринта, като отива на пощата, получава телеграма – отговор на писмото. Писмото още в джоба му, пък Учителят му отговаря: „За жена ви така и така ще направите.“ И направили, и в скоро време тя оздравяла. А препоръчано щял да го праща. Това е ученикът, който има връзка с Учителя. Да, това е потвърждение на този закон.

Ето, на снимката виждаме чешмата с надписи. Чешмичка хубава. Беше на ъгъла там, до борове, имаше надписи, имаше и образи с един орел, една сърна, имаше и един човек така и т.н. Знаем, че тях ги работи Борис Николов. Ама тези вътре кой е работил, може да е бил същият. А друга е чешмичката в елипсата. Имаше една елипса и около елипсата по кръгове на цимента фигури на зодиака. Чешмата е зодиакът.

В. К.: Сега тука е тази клетка, астрономическата. Г. С.: Да, наблюдателница, метеоролическа. Има термометър, барометър и разни уреди, които само Георги Радев ги проверяваше. Георги Радев, той работеше там.

Това е Изгревът по ония години. Представлява една поляна с насадени малки борчета. Да, туй е гората. Тази поляна се е казвала Баучер някога. Някога е била на някой си бивш американски консул. Казвал се Баучер. От неговото име нарекли местността Баучер. Вилата на Баучер, на Баучер и така станало мястото на Баучер.

В. К.: Това е първата сграда, която е построена, така ли? Г. С.: Това е първата сграда на Изгрева, която е жилище за Учителя. Дотогава Учителят квартирува на ул. „Опълченска“ 66, у семейство Гумнерови, Петко и Гина Гумнерови. Те са мъж и жена, те са му дали прием, обаче след като се построява Изгрева и му се направя жилище, Учителят се изнася и напуска вече града. Напуска града, макар че там си има стая и т.н. Обаче той вече живее горе, на Изгрева.

В. К.: Сега тука тази котва „Глава на Твоето Слово е истината“, кой я прави? По идея на Учителя ли е? Г. С.: Вероятно като символ е, но кой я е правил, не знам. Не мога да си спомня.

В. К.: Искам да питам, това е сега балкона на Учителя, нали? Г. С.: Балконът на Учителя. Той там излизаше, салонът е отдолу, тука е стълбището. Тука е приемната. В. К.: Той излизаше ли горе на балкона? Г. С.: Някой път е излизал. В. К.: Какво представляваше тази сграда, солариум ли е била, какво? Г. С.: А, не, там имаше наблюдателница. Той имаше там астрономическа тръба, да наблюдава. Да наблюдава вечерно време звездите. Това беше построено по негова поръчка, то беше остъклена тераса.

В. К.: Значи това е къщата на стенографките, „Парахода“ – обикновени дървени бараки. Г. С.: Това са бараки, допълнително правени. Ето го и „Парахода“, зад тази барака. Виж как е извит Параходът.

В. К.: Разкажете ми спомена за д-р Иван Жеков. Г. С.: Д-р Жеков си беше ветеринарен лекар и беше облечен с бяла престилка и сестрите, които бяха дежурни около кухнята, и жена му беше между тях. Те се грижеха за кухнята, за уреждането там с големи казани, за около 1000-1200 души народ трябваше да се стогви ядене. Значи в няколко големи казана се приготвяше манджата и там същевременно имаше и големи бакърени чайници, да се сервира вода по всяко време. Всеки, който желае гореща вода, може да получи от там. Длъжни бяха да му дават. Един брат отива да иска гореща вода и пита: „Сестра Жекова, може ли да ми дадете една гореща вода?“ Д-р Жеков, обаче, с всичката си сериозност – той обича да се шегува, ама онзи не знае това, не го познава – твърде сериозно го запитва: „А защо викаш на жена ми сестра, бе? Отгдѣ ти е сестра на тебе, тя не те познава!“ Той, она, сконфузен се обръща към другите: „Тоз, кай, не е ли от братството?“ Всички се усмихват. Д-р Жеков, такъв си беше той, обичаше да се шегува. Със сериозен тон говори и човек може да се смути.

12. КАК ЩЕ СЕ ПРОПОВЯДВА НОВОТО УЧЕНИЕ

Тодор Стоименов разказваше един случай, как в първите години един невярващ с някои работи на Учителя, съмнявал се така и един път, като лежал на леглото си, искал той доказателство някакво и една сутрин, като лежал на леглото си, леглото му се подигнало и почнало да се носи из стаята, без видима причина. А той, така слисан и уплашен, и по едно време леглото пак се върнало на същото място. По този начин Учителят му дава едно доказателство, което той искал, без да го каже. Искал доказателство да види, че съществува невидим свят. Подобен случай

има разказан от един адвокат от Търново. Когато Учителят е говорел, той казал: „Г-н Дънов може ли да ми докаже, че има Бог?“ – „Мога, ще ви докажа, имайте търпение.“ И той си продължил беседата и она замълчал и вечерта Учителят се качва на влака и си заминава. Она казал: „Ах, г-н Дънов обеща да ми каже, а пък нищо не ми каза.“ Обаче вечерта, като си легнал, и неговото легло става и се разхожда из стаята – леглото във въздуха. А той, смъртно уплашен, седи в леглото. Той разбрал, че това е доказателството. „Вярвам“, рекъл. И оттам насетне повярвал този адвокат. Как няма да повярва, като леглото му се разнася по въздуха из стаята, заедно с него. Това е дори много, да се разнася из стаята. Тези, които смятали, че това е невъзможно, той го виждал възможно. И той го смята, че Дънов решил обезателно да му докаже, че съществува невидим свят.

Ще разкажа за Димитър Звездински, защото има двама братя. Единият, Михаил Звездински, който скоро се помина, а пък Димитър Звездински, той порано. Той по-рано се помина, беше по-възрастен. На снимката е Димитър Звездински. Това е било към 1930-1935 година предполагаем. Тогава брат Димитър отива един път при Учителя и казва: „Учителю, кога ще дойде време да вземе Библията от една страна, беседите под другата мишца, да тръгнем да проповядваме по читалищата, по амбони, по салони, да проповядваме това учение. Докога на Изгрева ще стоим така?“ Учителят го погледнал и казал така: „Брат, този начин на проповед вече е опитан. Него го опитаха евангелистите и разни проповедници из Европа, из Америка и пр. и пр., той вече е опитан.“ – „Ами сега какво да правим?“ Учителят отговори: „Ще тръгнем по пътя на теменужката. Отидеш на някоя поляна в гората, почувстваш един хубав аромат, обаче не виждаш откъде идва тоя аромат. Тогава виждаш, че някъде в тръните се сгушила една теменужка, ухае, обаче не се вижда. Такъв трябва да бъде ученикът. Личността да не излиза на преден план.“ Туй го давам аз като тълкувание, че тази е скритата мисъл на Учителя. И да бъдеш в тръните, при най-неблагоприятните условия, и да работиш за Бога. И личността да остане на заден план. Да не бъде наяве, да се изтъква личността напред. Това е пътят на теменужката.

По-ниският на снимката е Борис Димитров, а другият е Димитър Звездински. Те бяха най-добри приятели с него. И когато брат Борис си замина, брат Звездински бил в най-тежко положение – да загубиш най-верния и най-близкия си приятел – много му било мъчно. Отива на Витоша, среща се с приятели, всичко хубаво, обаче Борис го няма. И се оплакал на внучето си, Ицко, той беше тогава 3-4 годишен. Сега е вече 30-годишен младеж: „Ице, Ице, няма го брат Борис! Няма го. Бяхме на Витоша с много приятели, пяхме, свирехме, говорехме, но Борис го няма.“ Връща се така умъчен. Тогава детето го прегърнало и казало: „Чичо, аз не съм ли ти приятел?“ Той тогава го прегърнал от голяма любов към него.

Друг път брат Димитър Звездински казва, пак така отчаян, защото получава много малка пенсия. Свободно време има, обаче не може да отиде до никъде. Нито за влак да плати, нито за дневни разноски, да отиде някъде и много е отчаян. Туй хубаво учение докога ще стои тъй затворено в тесен кръг? „Да има възможност да отида някъде, че да проповядвам, да се изяснява, да стане достойние на много хора.“ Пък внучето му казало: „Чичо, ела тука, застани тука до прозореца.“ Те живееха в пансионата, към долния край на улица „Пиротска“ нататък, далече, в пансионата живееха дълги години. „Ела, застани до прозореца.“ То е една голяма сграда в четириъгълник. Помежду има голям постъп, по него се минава по диагонал и се отива, там няколко завода има. „Чичо, застани тука! Тука минават хиляди хора. Казвай по една мисъл от Учителя, всеки ден казвай и им изпращай, казвай им и те ще я разнесат тая мисъл.“ В такъв смисъл детето му казвало. Господ, значи, чрез детето му говори. „Не е загубено, кай, застани тука и предавай телеграми!“ И

той почнал да вика: „Братя, помирете се, заживейте като братя! Стига вече за войни, стига вече се надлъгваме, стига вече се измъчваме един други, нека да се обикнем като братя!“ Говори им мислено. Стои там и им говори с часове и хората минават, заминават или пък други минават или се връщат, други заминават.

Сега ще ви разкажа един друг случай за този Ицко, племенникът на Димитър Звездински, на Михаил Звездински синът му.

След като си замина Учителят, няколко години след това, те отиват пак на Изгрева, разхождат се по алеите, сред цветята и си говорят взаимно: „Хей тука всяко едно място познава стъпките на Учителя! Де го сега Учителя, де го Учителя?“ – „Ами той къде живееше?“ – „Хей, в онази къщичка“, му казал той. Детето се отскубнало от ръката му, подскочило и побягнало към къщичката. Нали е 3-4 годишно и стъпило на перваза на стената и се хванало за това, да гледа вътре и видяло Учителя, седнал на един плетен стол. А пък той беше си заминал вече. А Учителят му казал само така с пръст да мълчи. И то се връща и казва: „Чичо, ела бързо, ела тука, ето Учителя вътре! Аз го видях!“ Отива, гледа, гледа, но няма нищо, столът празен. А детето го видяло. Значи Учителят му се показал на него, защото то има силно желание да види Учителя. То не го помни Учителя.

Ще ви разкажа един случай за брат Борис Димитров. По едно време, както мобилизират всички, мобилизират и него. Той не би трябвало да подлежи на мобилизация, обаче военните сигурно не са обърнали внимание, че той не е в естествено състояние, той е прегърбен, гърбавичък, стъкнат и не може, за никаква работа не е годен. Той не може да носи никаква раница, нито нищо, обаче взели го на работа в канцеларията на поделението, но не му давали вегетарианска храна, бил на общия казан, на месна храна. И той гладувал. Минало седмица, минало две, той само хляб яде, само хляб, никаква храна не му дават. И по едно време му казват: „Ти си измъчен много, изгладнял, изтощен.“ – „Абе – дошло му на ума – защо не отида аз до Изгрева, да си измисля някаква работа, да отида при Учителя.“ Наистина намислил една командировка, отива в София при военните и оттам – хайде при Учителя. Отива и разказва всичко на Учителя. „Учителю, туй и туй, гладувам. Петнайсет деня вече само хляб, само хляб и вода и бърка корема.“ Тогава Учителят помълчал малко и му рекъл: „Ще се нареди.“ Не казал като мене: „Ще се нареди, ама да видим как ще се нареди.“ Той мълчал само и чакал да види как ще се нареди. Връща се и се успокоява, че ще се нареди. Един ден, казва, съм си свършил канцеларската работа, самичък работех в канцеларията и съм се допрял така до вратата и чакам, хем съм се греял на слънце, хем гледам така, почивам си. В туй време пристига един файтон, в него една гранд-дама, хе-е с монокул и др. работи. Спира файтонът, сменя й файтонджията 2-3 куфара, големи, и ги остави и си заминава. Тя, жената се оглежда наляво-надясно, да види кой да ѝ помогне да пренесе куфарите. Къде ще се пренасят, не знам. Като видях, че жената се оглежда и няма никой, аз отидох, и колкото ми беше по силите – тия куфари за мене ли, за моите сили ли са – и опитах се и с голям зор ги понесох. Те бяха куфари, ама куфари – човек да има вътре или камъни и желязо, такива тежки ми се видяха. Все-таки пренесох куфарите. Сетне жената ми каза: „Войниче, имаш ли нещо нужда?“ – „Госпожо, от нищо нямам нужда, само туй, че съм вегетарианец и гладувам, не ми дават вегетарианска храна.“ – „Туй ли?“ Тя веднага влязла в канцеларията, взела телефона и се обадила: „Ало, генералша еди-коя си. Туй, туй, туй, туй.“ – затваря него телефон. Взема втори. Докладва това нещо, да се помогне на туй момче – и там не може. Трето място говори и до вечерта се урежда въпросът за неговото вегетарианство, осигуряват му храна. И не само тава, осигуряват за цял живот да не го викат запас, че той не е човек за запас. И го уволняват. Дето казал Учителят, че ще се нареди, разбрал, че се нареди. И го уволняват от запас. След известно време го уволняват.

13. ЖИВАТА ВОДА НА ИЗГРЕВА

В. К.: Снимка на Дианабад. Тук виждаме на два пъти на две места ти си заснет. По коя идея, как бе направена тази снимка? Г. С.: Там бяха открили някаква вода и Учителят беше дал идеята да се направят вадички, да се отведат в едно кладенче и всичкото беше направено и изложено на юг, и през цялото време вадичките бяха циментирани и водата, като върви през вадата и докато отиде в кладенчето, дето гребем с кофичка малка, водата все е на слънце и беше леко затоплена, и много приятна вода беше, мека за пиене. Казвах: „Изворът на Дианабад“. Колко пъти някои хора, злонамерени хора, отиваха при изворчето и после намирахме кокали, хвърлени и пр. да го замърсят – щото знаят, че туй ни отвращава нас – и те идваха и оставяха такива работи. Непочтени работи са правили. В. К.: Виждам много хора със стомни и дамаджани, правили са някакво упражнение ли? Г. С.: Задача. И освен това за събора трябва много вода. Много вода трябва и заради това всеки, който отива на изворчето, да донася вода, щото да се готви, да се мие, там трябва винаги да има вода, защото има голям разход на вода, заради туй. А пък задачата за изворчето, тя беше дадена към 1932 година. Всеки един от учениците, който желае и има възможност десет дена от годината да определи през лятото, някоя десетдневка, непрекъснато да носи вода. Ще отиде по десет пъти на ден с двете стомни на изворчето, ще го донася до Изгрева и последният път ще се облее със загряна на слънцето вода. Ако няма слънце, ще загрее на огън малко и ще се облее и така задачата за деня е свършена. На другия ден пак и т.н. И това за десет деня. Това нещо се направи – това е мое тълкувание вече – понеже Учителят следи, че на запад някаква епидемия се е явила и веднага, за предпазване Учителят даде тази задача за изпотяване, за да може тялото да се освободи от разни отрови и да бъдем устойчиви на това. И наистина, после, когато дойде епидемията, забравих каква беше епидемията, нас почти не ни засегна, защото ние имаме вече имунитет, бяхме пречистени и подготвени срещу атаките на болестта. Изворът е правен през 1926 година. Но по-късно този извор изчезна, развалиха го. Там правиха разни други строежи и го развалиха, и той изчезна, изворът. Върху него премина оградата на Ловния парк. Значи това са снимките от Дианабад.

В. К.: Какво ще ми кажете за чешмичката на Изгрева? Г. С.: Там има няколко чешмички, но тази, която имам предвид, тя беше на ъгъл на боровете, като се завива, като се отива от жилището на брат Боев за салона. Като се отива, на самия ъгъл е тази чешмичка. Тя е символична. Там е дадена сърничка. Сърничката символизира природата. Даден е орелът – орелът, като ненаситност към възвишеното. Дадено е слънцето, като източник на живота. Всичко това са символи. Има и човек, който чете книга. Книгата е знанието. Човекът символизира разумното и знанието символизира словото. И аз присъствах, когато брат Атанас Николов ги оглаждаше тези фигури. Но дали той отначало докрай всичко е работил, не знам, обаче аз присъствах, когато той работеше върху тези фигури, които после, когато се отчужди мястото, не можеха да се запазят, защото е направена от тухли и след туй е замазана. Ако беше отлята, можеше с крик да се вдигне и да се запази. Георги Йорданов даже щеше нещо да опитва, но му казали, че е невъзможно това. Мазиаката не може да закрепил тухлите и следователно ще се разсипят, и напразно ще отиде трудът. На чешмата имаше надпис: „Работи добре, мисли добре, храни се добре.“ Там е алея, отдолу е лозето. Атанас Николов беше тоя, който издаваше „Нова култура“ в Севлиево, издаде „Българо-есперантски речник и имаше

издателство. Издателство за книги, много книги издадоха. Но не издадоха нито една книга от Учителя – беседи. Чудно ми е това

В. К.: Тук има една снимка, когато се прави водопроводът на Изгрева, 6 май 1939 година. Г. С.: Христо-бояджията-Брадата, виждаме го на втората снимка, когато са прокарвали водопровода на Изгрева. Това, което си спомням за него, това е, че той се занимаваше с билки, с магия, с туй-с онуй. Един път, понеже употребява много Беладона, а Беладоната е отрова и той поради туй за цял живот си загуби обонянието. Да, едва се е върнал от смърт.

Имам такава опитност с Христо-Брадата. Бях студент. Живеехме с Неделчо на Изгрева, в една барака, близо до жилището на брат Боев. Който познава обстановката, която беше по-рано. По едно време чантата ми се загуби, няма ми студентската чанта. Чудя се къде е, какво е, какво може да стане с нея. Някой ми каза: „Кажи на Христо-бояджията!“ Повиках Христо-бояджията в къщи, той попита: „Къде беше чантата?“ – „Ей на това легло, на това място беше чантата и чантата изчезна.“ Той си сложи ръката, постоя така малко, психометрия изглежда че употребява, свързване по психически начин с предметите и местата, дето са били по-рано и каза: „Не се безпокойте, чантата ще се върне. Чантата е изчезнала в сила и ще се върне.“ И наистина, след 3-4 дена чантата я намерих пак на същото място. Пък имамхе прозорец. Прозорецът имаше капак. А прозорецът затворен, ама капакът не е закачен и Антонов ни потърсил, но вратата заключена, нас ни няма. Бутнал капака – отворен, не е заключен. Бутнал прозореца – отворен, видял чантата, вземал я Иван Антонов, той тогава се занимаваше с журналистика, пишеше някои работи в редакция „Земеделско знание“, там издаваше нещо, по френология нещо издаваше, та му потрбявала чанта да си носи материалите и като няма никой, кой ще има чанта, кой? – Георги и Неделчо – ние живеем там, двамата студенти – взема чантата, свършва си работата и след 3-4 дена я донесъл. Значи Христо ми показва, че чантата ще се върне. Понеже има психически магнетизъм. После друго нещо – взема една крушка от нощна лампа с дебели навивки. Като я взема, без да е включена в контакта, и като правеше паси, и тя взе да светва в ръцете му, дето пипа лампата. Като си приближи пръстите, светва, като ги отдалечи – угасва. Самите навивки се виждаха, ставаха червени и изчезваха, червени и изчезваха. Значи туй го прави пред мене, значи много силен магнетизъм има.

За Иван Антонов, нямам какво да кажа за него. Той е бивш работник, мозайкаджия, обаче с частни уроци завърши гимназия, записа се в университета, следваше литература, бил е колега на Пенка Краева в университета. Той се помина. После са занимаваше с астрология. Знам, че астрологията му беше като един доход. Правеше някои хороскопи и вземаше по някой лев на някои хора. Даже говореха за него, че той на министър Мавродиев – през 1934 година ли беше в кабинета, на кого ли беше? Но Мавродиев беше министър и той му беше предсказал, че ще стане министър. След като стана министър, той го наградил 10 хиляди лева и той си направи барака. Дал му ги за награда, дето му е познал това нещо. Заедно с Влад Пашов после живееха в тази барака. Значи астрологията му помогна да си построи барака. Какво е една барака, но ги няма. Няма ги парите.

Когато разказах преди за опитността, за задачата за носене на вода от Витоша, там един брат като излизал от Симеоново нанягоре, на алеята, на самата каменна пътека пада и издъхнал веднага. Спомних си името му, че се казваше Ботушев. Бяхме съседи с него. Беше един едър човек, пълен. Това си спомням засега, че се казваше Ботушев.

А за доктора, който превързал Пантелей, когато се наранил, той се е наричал д-р Кирил Паскалев, на Нейчо Паскалев син.

Не си спомням на Изгрева коя година се основа безплатен стол по нареждане на Учителя. Скромна храна безплатно всеки един може да получи, а който има възможност и желание, може да пусне в една кутия, като дискус след това. Работата в салона продължи до 1942-1943 година. Там много приятели, които бяха в нелегалност, които бяха без работа и без пари, отиваха там и се хранеха, а след туй забравиха, че са ходили на Изгрева и че са получавали помощ и продължаваха да говорят против братството и против Учителя. Това е значи трапезарията, която е с гредите, а тука вече салонът, ето часовникът, той е над главата на Учителя.

14. КАК СЕ НАПРАВЛЯВАТ РАЗРУШИТЕЛНИТЕ СИЛИ

За Радка Давидова. Сестра д-р Радка Давидова беше възрастна мома. По едно време се върна от Париж Асен Вапурджиев, човек от братството. Може да са се познавали от по-рано, обаче връща се и посещаваше беседи, а в града даваше концерти. Той е професор по контрабас. Прочут, с влияние, с признание и пр. Радка Давидова и той се харесват и отива Радка Давидова при Учителя и му казва: „Учителю, с този брат се харесваме, искаме да се оженим.“ Учителят помълчал и казал: „Той е хубав и ти си хубава, но не сте един за други.“ – „Ама, Учителю, ние се обичаме.“ Учителят повече нищо не казал. Те се оженили, но след един месец тя се връща при Учителя и му казва: „Учителю, ние се разделихме.“ – „Как се разделихте! Този въпрос е ваш самостоятелен и трябва да го проверите.“ Тя се връща при него. Но не можах да живеят и тогава се разведеха официално. Учителят предварително й казал: „Вие сте добри, но не сте един за друг! Не сте за семейство.“

Асен Вапурджиев имаше желание да остави свой заместник, да обучи някого на контрабас и се обърна към Учителя с молба да му прати някой ученик, който той безплатно ще учи при него. Като нямаше друг, пратиха му брат Цеко. Брат Цеко беше електротехник, постоянно през целия ден из града, уморява се и не му остава време да се упражнява. Пък ние живеехме с него заедно у Йордан Савов на бул. „Ботев“ 85. С Цеко и Петър Арабаджиев от Варна и сестра Стойна живеехме там. Та брат Цеко Учителят го прати да го обучава на контрабас, обаче брат Цеко не отделяше време да се упражнява. Като се върне вечер, до един часа горе на тавана, вземе да дрънка контрабаса, да се упражнява, защото на другия ден ще има урок. „Абе, Цеко, какво правиш, хората спят, цялата сграда ечи.“ – „На контрабас може ли тихо да се свири?“ И той започнал мислено да се упражнява, представял си коя нота къде е, мислено слага пръст, мислено движи лъка и мислено се учи. Представяйте си колко може мислено човек да се упражнява. И след туй заряза контрабаса, защото Цеко отива с ненаучен урок и най-после оня казал: „Не ми трябва такъв ученик. Не те искам!“ И го оставя.

Една вечер късно, това е било вероятно 1940 година, към 10, 11, 12 часа, било нощно време, тъмно, мрачно било и Учителят слиза и запалва лампите в големия салон, в неговата приемна, в трапезарията, по всичките алеи и на поляната. Всичко спи, а целият Изгрев свети. Учителят се връща в стаята си. След 3-4 часа Учителят пак слиза, пак угасва лампите една по една и се прибира горе в стаята си. Пита се защо е направено това? Един брат, който бил спечелил доверие на един от организацията на тогавашните родозащитници, който работел в държавната печатница с него, искал да го завербува, искал да стане техен член, без да знае, че той живее на Изгрева, че той е от обществото на Бялото братство, му казал така: „Пригответи си един здрав бастун и някой път ще отидем там, при дъновистите горе и ще ги изтрепем, ама кога ще отидем, не знам, когато кажат. Ще отидем там, от нас туй се иска. Там хората не са въоръжени – с бастуни отиваме“ и т.н. И какво се

оказва – тогава, нея нощ около 200-300 души „родозащитници“ са обикаляли около Изгрева, в гората са били, всякой един с бидонче газ или бензин. Чакат, в уречения час ще запалят бараките с бензин и газ и ще избият хората. Учителят доловил тази мисъл и по тая причина запалил всички лампи. Онези като пристигат, виждат, всичко свети, което показва, че планът им е издаден, си помислили те. Постояли, постояли и след туй се връщат тихо, без никой да ги види. И така Изгревът бил запазен по най-невинен начин. Учителят запалил лампите, значи хората са предизвестени, така си помислили те и се отказват от това нещо, от това нападение, запалването на Изгрева, защото тъмните сили винаги са били смуцавани от Изгрева, едно място, откъдето се изпраща светлина, голяма светлина и заради това искали да унищожат това гнездо, обаче те не можаха. По-късно нещата се развиват другояче. Сега Изгревът го няма. Разрушиха го същите сили, но чрез други хора.

Един брат македонец имаме тука. Със своя брат дошъл на Изгрева, понеже брат му страдал от ангина. Имал възпалено, подуто гърло и рекъл: „Чакай да отида при Учителя.“ Завежда го при Учителя и Учителят му казал: „Ще пиете гореща вода и ще дишате дълбоко!“ Повече Учителят нищо не казал. Братът целунал му ръка и се връщат. Като слизал надолу, брат му рекъл на македонски: „Елач, елач, да пие гореща вода, това лекарство ли е? Някакъв елач?“ А Учителят следял отгоре и рекъл: „Какво иска брат ти, какво пита?“ – „За елач пита, Учителю.“ – „А, вземете малко сухо кафе, ще му духнете с една тръбичка в гърлото и толкова.“ – „А, така бива, вече елач има.“ Тръгнали. Накрая отишли до „Граф Игнатиев“. „Нито гореща вода пи, нито кафе му духнахме. Брат ми нито гърло го боли нито нищо, вече е напълно здрав.“ Понеже неговото съзнание търси да се хване за нещо – елач. Той иска елач да има. Щом има елач, вече ще оздравя. Обаче и без елач мисълта на Учителя е подействала вече.

Искам да рецитирам едно стихотворение от Йордан Ковачев, един добър, идеен приятел, по убеждение толстоист, който се помина. Няколко години беше пращан в лагер. Това оказа влияние върху здравето му. Стихотворението е следното. В един момент на меланхолия, на безнадежност, на отчаяние, той изразява своите чувства така:

*Стоя печален, стоя надвесен
над тъмна мъка, над болен блян.
Не виждам слънце, не чувам песен,
ни отдиш срещам в света студен.
Все тъй суетен, все тъй несретен
животът вие около мен.
Не виждам слънце, не чувам песен,
ни отзив срещам в света студен.*

По-нататък, при друго настроение, при по-високо и бодро настроение, поетът изразява своята мисъл така:

*Усмхни се, мъчено сърце,
светла радост нека в теб надникне,
вяра кротка ни да призове
път небесен в твоите малки песни.
И навеки нека отлетят
стара мъка от засмяна младост.*

15. КАК МОЖЕ ОБЩЕСТВО БЕЗ УСТАВ?

Слушах беседата на Изгрева, трябва да е било 1932-1934 година. Учителят като говори, един полковник присъстваше между публиката, присъстваше и там беше седнал, недалеч от Учителя и той гледа и слуша, и така. По едно време Учителят се обръща към него и казва така: „Аз не съм дошъл тука да ви правя генерали.“ Той не е генерал, а полковник. – „И от дълги години очаквахте повишение.“ – Гергьовден беше ден на храбростта. Дойде ден на храбростта, не го повишават, дойде Нова година, не го повишават, най-после рекъл: „Аз защо не отида при г-н Дънов, той е свят човек, може да ми помогне да стана генерал. Да го питам и помоля.“ И по едно време Учителят, като говори, спира лекцията си, насочва се към него и казва така: „Аз не съм дошъл тука да ви правя генерали, аз съм дошъл да изпълня Божия закон, да ви науча на Божия закон“ и т.н. И после се разбрало, че този полковник иска генерал да става, затова е дошъл на беседа. Ни в клин, ни в ръкав, отиде някъде ще ни говори тъй. А пък той говори на един човек, който в даден момент присъства. Той на него отговаря и след туй пак си продължава лекцията. Казал: „Не съм дошъл да ви правя генерали!“ И в същото време той казва: „Някой дошъл тука Бога да слуша с пистолет в джоба“, а то за същия се отнася. Не е бил Божков, друг е бил. Божков по друг начин се е запознал с Учителя. Учителят говори: „Дошъл Господа да слуша с пистолет в джоба. Какво е това нещо, с оръжие не се идва при Бога.“ Това Георги Тахчиев ми го разказва, но струва ми се, че и аз съм присъствал на тая беседа, но не съм обърнал внимание.

Сега друг един случай мога да ви разкажа, пак за един военен. На това пък аз лично съм присъствал. Един военен, капитан ли беше, какъв чин беше, то тия чинове аз не мога да ги различавам, беше застанал, вади бележника и пише. Ама предварително пита: „Братството има ли устав?“ Някого другико попита. – „Няма устав.“ – „Как може общество без устав?“ Вади бележника си, Учителят говори и той записва. Обаче все сентенцията или като закони и правила, като че са членовете на устава. И той го номерира: 1, 2, 3, 4 и Учителят говори и все към него поглежда и той все записва, записва, а аз съм зад рамото му и гледам. По едно време гледам, беше към 11 часа, 176 бяха номерациите. Обаче Учителят продължава, като из фуния, но дава този материал, той най-после се умори, отчая ли се, какво, затвори тефтера, тури го в джоба си и заради туй аз после като го описвам, казвам: „И така уставът на братството остана недописан, защото той е написан в сърцата на хората.“ – „Заверение устава на братството“, така ще го намериш някъде в книгите. В. К.: Интересно е да се провери коя е беседата. Г. С.: Да, ама отде ще се знае, не съм си записал датата, но нали стенографите са го записали? Ще си го намерите сами.

Сега ще ви разкажа един случай, който Пеню Ганев ми го разказа. Това е за сестра Мария генерал Стоянова. Тя беше придворна дама още при цар Фердинанд. Сестра генерал Стоянова става една сутрин, но ѝ се вижда така късно да си прави молитва и гимнастики – ще закъснее, а иска да отиде на Изгрева за изгрев слънце или по-добре там, до боровите по-хубаво да си направи молитва. Става, омива се, облича се и тръгва, без да може да си направи молитва. Като минава по „Граф Игнатиев“, нагоре като тръгва, там, срещу игрището тя вървяла отстрани на платното, един камион се отделя от пътя и я завлича с това нещо и след туй тя губи съзнание, смоталя там нещо и когато дошла в съзнание, се видяла в болнична обстановка. Чудила се какво е станало. После си спомнила, че колата я завлякла. Заради туй, казва Учителят, никъде, нищо не почвай без молитва. Тя чакала да отиде на по-хубаво място, там да си направи молитвата. Най-хубавото място е сега. Направи си

молитва и тогава тръгвай. Като отиваш там, пак направи бе, много ли ще ти стане? Няма да стане много. Тръгнала, значи, без молитва и след туй три месеца в болницата и на легло и пр. и пр. Искала да си направи молитва на по-хубаво място, на по-чисто място. Там, по-близо до Учителя, боровете и т.н. Обаче, Учителят казва, тъмните сили ви дебнат. Ние представляваме една светлина и те ни дебнат да ни направят пакост. Когато направиш молитва, ти си ограден. Не си ли направиш молитва, ти си открит и те атакуват.

Една сестра ми разказа следната случка: Една сестра, учителка, идва да прекара ваканцията на Изгрева, Коледна ли било, такова нещо, когато са свободни учителите. В София лекциите си продължават. Тя се срещнала най-напред с Учителя предния ден, а след това отива сутринта на Школата и като слуша, слуша, рекла на ума си: „Учителю, ти всичко знаеш, защо имаше нужда вчера толкова подробно да ме разпитваш?“ Той я разпитвал: „Еди-кой си как е, еди-коя си как е, как живеят, какво правят, как се подвизават, ама ...“ и пр. и пр. Той питал и още, още подробно. После той чертаел нещо на дъската и обяснявал и тя мислено пита: „Учителят всичко знае, защо имаше нужда вчера толкова подробно да ме разпитваш?“ Учителят се обърнал към нея и казал: „Учителят пита, за да провери доколко ученикът ще каже истината.“ И продължил да си развива теорията на дъската, по лекцията. Значи Учителят пита, за да види колко ученикът ще каже истината. Дали няма да намали, дали няма да преувеличи. То е много важно.

В. К.: Сега на Изгрева имаше в салона черна дъска. Там Учителят чертаеше, обясняваше някои неща. Някой път са записвали на дъската песни. Например: „Песен на светлия път“, 1942 година. Тази песен е заснета на снимка.

Г. С.: Един път, пак една сестра, учителка от провинцията, приятелка на Димитринка Атанасова, но нямала отношение към Учителя. Отивала при нея като приятелка. Нито имала отношение към учението, нито познавала кой е Учителят и т.н. Като вървяла, Димитрина си мислела: „Хей толкова интелигентна жена, да може да се пробуди, да възприеме нещо хубаво за душата си.“ И си рекла, (името ѝ аз не го помня): „Я да те запозная с Учителя.“ – „Ама запозная ме.“ Ама безразлично дали ще е добре или не. Казва тя на Учителя и той определил среща. Макар че възрастната не се интересува, понеже сестра Димитринка има тая инициатива, Учителят определя среща и на определения час отива тя на среща. Отива тя, той си подава ръката, тя не му целува ръка, ами се ръкува с него, както равен с равен. Тя не знае, че другите целуват ръка. Тя сяда и мълчи. Учителят мълчи. Помълчали и Учителят навярно си помислил, че тая е съвсем зелена и не знае нито какво да пита, нито защо е дошла и тогава той ѝ задал няколко въпроса и след туй станал. Тя пак си подава ръката, пак се ръкувала и излязла навън. Като излизала от приемната му, там имало едно парапетче, до парапета една маса и на масата чиния с три круши, много хубави, едри, хубави круши. Тя само погледнала към крушите и излязла навънка. Сестра Димитринка я чакала, хванала я под ръка и я повела към бараката си. А приятелката ѝ, когато видяла крушите, си рекла на ума: „Ако ям такива хубави круши, и аз ставам Учител.“ Такава мисъл ѝ минала. Когато те тръгнали двете, Учителят извикал: „Ради, Ради да дойде!“ Отиват, повикват Ради да дойде. Идва Ради и Учителят му казал: „Вземи тази чинийка с крушите и я занеси на тая жена, дето сега беше при мене.“ И Ради ги настига, та докато стигнат до бараката си и Ради занесъл крушите. Рекъл: „Сестра, тези круши Учителят ги праща за вас.“ Жената тогава се ударила по главата и казала: „Мари Димитринке, ами аз само помислих за хубавите круши и си казах, ако ям такива круши и за ставам Учител! Ами той бил като Христа, мисълта му прониква навсякъде, за него няма нищо скрито. Аз досега не знаех такова нещо, аз мислех, че е само по-учен от нас, по-учен човек.“ И тогава трите круши Учителят ѝ дал, за да не стават съблазън за

нея. Нека да изяде тези три круши, нека да стане Учител, нека още един Учител да има. Ама накрая, като изяде крушите, не стана Учител, но пък стана сестра. Започна да чете беседите, прие учението. Това е ползата от трите изядени круши.

Ето тук се вижда една снимка на Изгрева след Паневритмия с Учителя. Аз съм тъй зад рамената на някои сестри, обаче Учителят говори и все към мене поглежда. Там беше и Кръстю Христов, на Табакова приятел. А пък Ангел Терзистоев от Варна пък направи снимка и после ми показа снимката. А пък Кръстю, като видя снимката, каза: „Брат, Учителят през цялото време на тебе говореше.“ Аз разбрах нещо така, ама далечно, като че ли на душата ми тъй нещо говореше, като че някой отдалече, от далечен свят говори, а пък не чувствах близко, като че го чувствах, че е за мене, ама нещо много далечно. Ама не го запомних какво беше. Снимката я имам вече, с Учителя снимката я имам. Той говори над рамената на другите около него, обаче към мене гледа, на мене говори. В голямата книга „Учителят“ я има. Или там, или пък в друга. Тази я няма, друга има там. Има снимка на поляната на Изгрева, там я има, дето тука я има само тази част, пък тука, в другата снимка има друга част, т.е. не могат да ме познаят ама аз се познавам. Хубаво, че ми показа тази снимка, за да ти покажа къде съм. Сигурно това е. В. К.: Да, в един момент, ето виж какво нещо е човешкото съзнание. Учителят ти говори, съзнанието го пропуска, а той говори на душата на човека в един далечен свят.

16. ОБРАЗИ ОТ МНОГОЦВЕТНАТА ПОЛЯНА НА ИЗГРЕВА

С Неделчо Попов бяхме заедно. Карахме студентските години заедно, но по едно време се разделихме, защото пътищата ни се разделиха. Той стана оценител и университета за него загуби значение. Аз трябваше да уча, а той търсеше компания, време да минава и заради туй се разделихме, да живеем отделно и да има време аз да уча. Туй между другото го казвам. Сега да ви кажа нещо за неговия характер. Той много по-късно влезе в братството, обаче стана много близък с много приятели, защото е по-общителен. Да ви кажа един интересен случай: Един път ни повикаха за някаква справка в 8-и участък. Ние спаднаме към 8-ми полицейски участък, тия от Изгрева. За някаква справка и докато чакаме реда на опашката, доста хора сме се събрали, 20-на души. Той пусна някаква смешка. Всички се засмяха и она отвъртре през прозореца погледна кой говори и видя, че е Неделчо, и той се усмихна. Когато дойде неговият ред, каза: „Тук има нещо нередно, ама хайде, ще мине така. Хайде, отивай си.“ Само заради туй, че пусна смях, развесели, ободри духа на всички, она беше снизходителен към него. „Има тука нещо нередно, ама и тъй ще мине. Хайде, отивай си.“ На другите пита, дават обяснения и т.н., указания, а на него каза: „Отивай си!“ Към него е снизходителен. Значи само заради туй. Бързо общуване. Общуване, да. Аз по-трудно свързвам приятелство. Аз ще държа много на него. Той имаше по-остри пръсти, пръсти заострени, това са хора, които са склонни към бързи възприятия, ама по-бързо ги забравят. Той беше с остри пръсти, моите са квадратни пръсти.

Сестра Николина Балтова. Тя живееше в града някъде зад сметната палата. Аз за първи път когато дойдох в София, там ме настанах, на квартира в кухничката й, там за няколко дена, докато чакам. В кухничката й имаше едно миндерче и там спях, а пък тя беше вече на Изгрева, а пък брат Балтов беше в съседната стая, момичетата минаваха през кухничката и отиваха във вътрешната стая да спят. Тя имаше две дъщери, почти на моя възраст бяха. Но интересното тука, ще ви кажа един момент, когато изпаднах в едно особено положение, деликатно положение. Аз знаех да чета молитвите, присъствал съм на молитви и четях някои молитви,

знаех някои песни. Знаех ги, ама брат Стоименов ни ръководеше и след него мога да пея, обаче самостоятелно не мога. Братът станал рано и чувам аз, че чете от татък молитва и не ми е удобно сега да го прекъсна, да отида, когато той си е почнал молитвата. Той е в молитвен дух. А да остана там, в кухнята, да си правя молитви, не можеше, защото две момичета непрекъснато минаваха. И щяха да ми попречат. Тогава се изпълняваше наряд от половин час и повече. Отидох при брата, той ми каза коя песен се пее там: „Благославяй, душе моя, Господа“, обаче аз никога не съм пял пред чужди хора. Изпях само първия куплет, а то се пее три пъти и се продължава. Аз изпях само един път и спрях. „Брат, продължавай, продължавай още.“ Аз викам: „Стига толкоз.“ Пък аз се стеснявам, не мога да си намеря място и братът помисли, че аз съм от тези, дето се приспособяват или нещо такова и веднага затвори беседата и той не искаше да чете по-нататък. Да, помисли, че аз съм някакъв външен или случаен човек, или кой знае какъв, пък аз потъвах, изгарях от стеснение. Ей това ми беше спомена с брат Балтов. Брат Балтов купува одеала и др. работи да обзавежда къщата. Дойде някой и тя, жена му, Николина Балтова, го попита: „Не ти ли трябва някой стол? На ти, вземи си този стол, на ти едно одеало, на ти туй, на ти онуй.“ Той внася, тя изнася. Той внася, тя изнася и мисли, че върши волята Божия. Ама тя не работи, мъжът ѝ работи, а тя оголва къщата. Че тя по този начин беше изпитание за брат Балтов, за мъжа си. А брат Балтов много приличаше на брат Боев. Малко по-висоък от брат Боев, с половин глава. Много си приличаха брат Балтов и брат Боев. Тя беше домакиня. Той купува, а тя раздава, раздава, защото Учителят бил казал в една беседа, че Исус е казал: „Раздай всичко и тръгни, и ме последвай.“ Да, ама друг да работи, да печели, да събира, да пълни къщата, а друг, дето не работил, да я изпразва. Ето това е разминаване със Словото. Та някой път изпадаме в такива особени положения.

Сега мога да ви разкажа за брат Цеко Ятулов, с когото от 1925 до 1928 година живеехме заедно в София на ул. „Фердинандова“, сега „Христо Ботев“ 85, близо до английската легация. Сега там има блокове, но тогава живеехме там с него и Петър Арабаджиев и сестра Стойна, на тавана живеехме. Това беше по времето, когато се създаваше Изгрева. Все още сестра Янакиева живееше към Руския паметник, имаше там някаква стаичка, която беше обиталище на студенти, като прииждат студенти. Кой от где изпадне гладен, няма къде да спи, там сестра Янакиева ги посрещаше и всеки ще намери една супичка да хапне, колкото гладен, колкото и жаден да е. Борис Николов, Георги Радев и др., всички я знаеха като сестра Янакиева. Там, при нея отиваха студентите, нямаше къде да отидат и тя решава: вече Учителят като е на Изгрева, и тя иска да отиде на Изгрева. Събира си багажа, който не е много, за кола няма, пък на гръб да се носи май много. Брат Цеко беше много услужлив в това отношение, Бог да му дава светлина, на никого не отказваше. Каквато и услуга да иска някой от него, ще я направи. Винаги с усмивка посрещаше и вършеше услуги. Брат Цеко, той беше по услугите. Един път сестра Янакиева му каза: „Брат Цеко, да ми занесеш багажа на Изгрева.“ Аз не съм присъствал, но в тоя смисъл. „Да ми занесеш багажа на Изгрева, там да се устроя.“ – „Да го занеса, сестра.“ – „Аз ще дойда да го приготвя и някоя вечер късно, когато има по-малко хора по улицата.“ Случило се обаче, че времето било тъмно, нямало луна и не се вижда и брат Цеко към 10-11 часа отива, но багажа предварително го приготвя, сложил едно върху друго, направил го като кула. Завира се отвътре, оставил една дупка, за да наблюдава. Багажът представлява няколко магарета, един тюфлек, сламеник, туй-онуй, магаретата обикновено легло, черги, възглавници и др., нагласил ги. Два пъти да отива, много е далече. То е 3-4 километра и от татък още, стават 5-6 километра. Много става. Щото трябва да мине цялата улица „Скобелев“, после цялата „Патриарх Евтимий“ и по „Граф Игнатиев“ нанагоре, много дълъг път и

да отиде два пъти му се вижда много и затова натоварил багажа повечко и тръгва, и решава да го занесе на един път. Натоварва се и влиза под тази подвижна кула и тръгва, нощно време върви посред улицата, няма никакви превозни средства, да не пречат на него и той да не им пречи. Като наближава вече поста, дето се разделя пътят при Семинарията за Изгрева, там имаше пост. Сега няма май полицейски пост. Имаше навремето стражар да пази и той, стражарът, в тъмното вижда, че нещо се приближава, ама не може да разбере какво е това. Нито каруца, нито се чува звън, нито кола, нито се вижда нещо и в тъмното приближава към него, а пък безгласно и той, стражарът се слисва, уплашва се. Вика: „Кой е там?“ А някой там отговаря в тъмнината: „Свой!“ – „Абе, гражданино, кой си, как се казваш?“ – „Цеко отдалеко.“ – „От где си?“ – „От слънцето.“ А пък тогава Учителят държал една беседа, в която казал: „Като ме питат откъде съм, отговарям: От слънцето.“ И Цеко изпозвал готовия отговор и казал на полиция, че е от слънцето. „Абе, гражданино, ти шегуваш ли се, знаеш, че веднага мога да те арестувам“ и веднага завърта телефона до участъка, идва човек и веднага го арестуват и го закарват в участъка, с багажа заедно. Отива на 8-ми участък. Значи пътя не му стига до тука пет километра, сега още един километър до 8-ми участък, половин километър и нещо. И отива, а към 12-1 часа има там дежурен следовател. Отива, качва се на втория етаж, като оставя багажа долу и се качва. Следователят го пита: „Как се казваш?“ – „Цеко отдалеко“ – „От где си?“ – „От слънцето.“ – „Абе, гражданино“, викнал той и чукал на бюрото. Казал: „Ти се шегуваш, бе, знаеш ли, че аз мога да те пратя в затвора?“ – „Ще ме пратиш, ако Господ е казал.“ Той му казал: „Казал, не казал, сега ще видиш ти.“ И ударил с юмрук един път бюрото. В тоя момент лампата се разлюляла. Разбрали, че има земетресение. Следователят забравил следствието, забравил всичко, скочил и бяга навънка. Всички се разбягали. Цеко останал сам, никой не го търси, слязъл долу, вземал си багажа, никой не го спира. Всичко се изпокрило, избягало и Цеко се връща и си занася багажа. „Какво носиш?“ – „Багажа на сестра си.“ – „Коя сестра? Къде го носиш?“ Ей такава една работа – спомен за брат Цеко. Нося багажа на сестра си, Цеко отдалеко. От къде идва – от слънцето. Освободили го.

Брат Цеко как се подвизаваше. Понеже Учителят ни съветваше вечерно време и сутрин, когато намерим време, да четем Библията и да размишляваме върху нея, брат Цеко вечерно време ходи, ходи, ходи-къде ходи, посещения прави по приятели, спре се тук-там и се върне към 10-11 часа. Ама нали е казал Учителят да се размишлява, взема, отваря беседата и чете. Ами той отваря беседата, ама той вече е уморен. Докато прочете, една-две минути да прочете и заспива. А нали сме в една стая. Викам: „Брат Цеко, ами ти заспиваш, бе. Легни и се наспи!“ – „А, не, не, трябва да размишлявам.“ И пак клюма, пак клюма, какво ще размишляваш, бе брате. Та така размишляваше брат Цеко, но беше интересно друго едно нещо, че беше предан, услужлив и се жертваше за другите.

Стефан Деветаков от Изгрева. Той още не живееше на Изгрева. Току-що беше дошъл от търновските села, как се казваше, забравих му селото. Научил той, че живеем на един таван без пари. Един месец с пари и един месец, когато вземем заплата 600 лева, по 150 лева давахме за наем. Ама там няма легло, на тавана занесеш си багажа, направиш си едно легло, целият таван е на разположение. А пък на тавана, там има всичко старо и негодно и пълно с дървеници. Денем, както и да е, но нощно време ни атакуваха милиони дървеници. За да се спасим от дървеници, всяка неделя купувахме по половин килограм нафталин. Нали насипваме, правим си аура, бяла аура от нафталин. Да не могат да минават. Ама дървениците знаеш, много са хитри. Катерят се горе по покрива и отгоре падат по лицата ни, и почват да те хапят. Заобикалят нафталина. Спущат се отгоре като с парашут. Една вечер

казвам на брат Стефан, така и така. Вие може да дойдете, но трябва да питате хазаите. Ако ви приемат – добре, таванът широк. Ние там сме, сестрата в една стая, пък ние, братята, сме в друга стая. Там друга стая, ама де минал в една стая, де минал в друга стая. Такова, таванско. Нито измазано. И тогава той питал хазайката и тя се съгласила. И той си донесе една чергичка и възглавничка, донесе си багажа под мишница и един ден до един от комините си устрои леглото. Аз предварително го предупредих: Брат, викам, има много мравки там, има много дървеници. Нощно време те излизат. „А-а, аз мога да живея с дървеници. От дървеници не ме е страх.“ Гледам и си викам, „Брей, попаднахме на човек, който има власт върху дървениците.“ А той ми се усмихва. „Зная как да ги командвам дървениците.“ И с интерес гледа така. Викам на приятелите си: „Него не го в страх от дървеници.“ Ще дебна, ще скоча и ще видим като излязат дървениците, какво ще прави. По едно време гледам през нощта, запалил той свещта – свети. Тук чукне, там чукне, чука, чука, чука, чука ... По едно време викам: „Брат Стефано, какво става с тебе?“ – „Абе, остави ги, те никакво отношение нямат, не разбират от молитва.“ Той мисли да се моли и да им внушава да не го хапят. Хубаво, ама не става. Сутринта, без да се обади там на никого, събира си багажа и изчезна. Така напусна брат Стефан Деветаков евтината квартира с милион дървеници. Не му помогна нито молитвите, нито внушенията към дървениците. А се смяташе за окултен ученик. Три години изкарахме на тоя таван. След туй аз се прехвърлих на Изгрева вече. Лятно време бяхме на Изгрева. А на поляната килим – от многоцветни треви и цветя. Образи на ученици многоцветни и разнолики.

17. ИСТИНСКИЯТ УЧИТЕЛ

Като бях кмет в Тополица, сестра Савка Керемидчиева дойде у сестра Стойка. У тях се бяха събрали и аз отидох да я видя. Бяха се събрали много хора. Помолиха я да разкаже нещо. Тя разказа една случка с Учителя: Един път Учителят дълго време не слезе долу. Цяла седмица не слезе долу. Ние бяхме в тревога. Не слиза. Нито храна получава, нито нищо. И следихме кога Учителят ще слезе долу и когато слезе, всеки бърза да отиде да му целуне ръка, да вземе неговото благословение. По едно време видях, някой слиза, отивам, посягам, искам да му целуна ръка. Той се държи строго и казва: „Аз не съм вашият Учител.“ Тогава аз се сетих да питам: „Ами кой сте?“ – „Аз съм един от неговите първи ученици или предани ученици.“ Така е отговорил. А тя тогава попитала: „Ами къде е Учителят?“ – „Учителят е на конгрес на Слънцето. Аз съм пратен да пазя неговото тяло. Да го извадя навънка, по естествена нужда, да се освободи тялото, да не се обременява.“ Тя тогава казва: „Виждам Учителя, коса, брада, всичко на Учителя, изразът не е на Учителя.“ И заради туй какво е казал? – „Аз не съм вашият Учител.“ – „А кой сте вие?“ – „Негов ученик или негов приятел, пратен съм да пазя тялото му.“ Туй ни каза, да. Всички слушахме в недоумение. Кой е истинският Учител? Онзи, който дава Словото, в него е Духът на Истината.

За Савка Керемидчиева мога да ви кажа още една опитност. Сестра Савка отива много години наред на бивака. Когато имаше официален празник се отиваше на бивака. Учителят в неделя ден никога не отсъстваше от Изгрева, като че беше дал обезателство пред небето винаги неделя ден да си бъде на катедрата. Има ли обаче друг празник, тогава уреждаше обща екскурзия до бивака Ел Шадай. И така сестра Савка много години наред като стенографка и с другите приятели отиваше на екскурзии до бивака. Но един път у нея се явило желание, нали с Учителя била ходила, с голяма група също, но самичка никога не е ходила. Та била пожелала

веднъж самичка да отиде на Витоша, обаче трябвало да спази едно правило: Учителят бил казал: Когато предприемате нещо, обаждайте се. Така и тя отишла да се обади на Учителя. „Учителю, искам да отида самичка на Витоша!“ – „Идете!“ – отговорил той. И така, един ден тръгва тя самичка още в тъмни зори, минава през Симеоново, както обикновено и нагоре по тъмното, по урвите – тогава не е имало такъв път, какъвто има сега. Сега вече пътят е очертан, дори сега има някаква станция преди голямата урва, пресича се и се тръгва нагоре. Като стига там, пада гъста мъгла и вече не може да види накъде да се движи. Спряла и започнала да се моли: „Учителю, изгубих се!“ И в туй време чула зад гърба си като че ли някой стъпил на някаква суха пръчка и я счупил с крака си. Обърнала се и видяла Учителя, който ѝ посочвал накъде да върви, мълчаливо само посочил посоката. И тя си рекла на ум: „А, значи Учителят е тука. Той ме следи.“ И поела нагоре по посоката. След малко мъглата се загубила, денят бил ясен, светъл, хубав и Савка прекарала един прекрасен ден. Вечерта, като се върнала, бързо отишла да се похвали на Учителя: „Учителю, много ви благодаря, че ми съдействахте.“ А Учителят се държал така, като че както казват „ни лук ял, ни лук мирисал“, а всъщност той ѝ бил посочил пътя в мъглата. А той не обърнал дори внимание на нейното изказване. Все едно че не е било. Метод на Учителя.

Искам да подчертая, че Учителят, като правеше известни неща, ги правеше по такъв начин, щото да минат като обикновени, незабелязани. Не знам поради какви съображения, но така постъпваше Учителят. „Вие мислите, че Учението не се разпространява – в света има толкова много хора, а ние тук сме толкова малко. Ако аз искам учението да се разпространява тъй, както вие мислите, ще изляза в София и ще върна някого от смърт и тогава веднага ще дойдат тук от Европа, ще дойде толкова народ, че вие всички тук от един километър не ще можете да ме видите. Ако стана популярен, ще дойдат не само от Европа, но и от цял свят хора и вие няма да можете да ме видите, защото ще бъдете далеч от мен. Трябва да знаете, че аз не съм дошъл за тях, аз съм дошъл за вас и заради туй представям нещата като обикновени работи.“ За света той беше закрит, но открит за нас чрез Словото си.

18. НЕБЕСНОТО ПОКРОВИТЕЛСТВО

Брат Петко Епитропов беше застрахователен деятел към някакво дружество. Ходеше из България, сключваше застраховки. Край тая работа вършеше и братска работа. Той беше от хората, които имаха най-жива връзка между София и провинцията. Чрез него се поддържаше най-добра връзка. Като обикаля страната, веднъж от Варна отива в Шумен. В Шумен отива на Цани Боздуганов на гости. Цани Боздуганов е бил тогавашният ръководител на братството в Шумен. Това трябва да е било около 1930 година. По-късно ръководител беше Петко Христов, след като се помина Боздуганов. След П. Христов тогава нещата се разводниха така. Та отива на гости на Цани Боздуганов, който работеше някъде като архивар. Навярно работата му е харесвала, защото дълги години стоя на тази работа. Веднъж, като се връща от работа, заварва в къщи Петко Епитропов, който му дошъл на гости. Жена му на Боздуганов – Златка, била радостна, че им дошъл гостенин и вечерта се събрали всички на трапезата. Сложили супата за вечеря и след това Боздуганов казал на Златка: „Хайде, докога ще ни мъчиш така, донеси печения заяк!“ Като чул „печения заяк“, той стоял като на тръне и чакал да види какво ще донесат. Обаче всички били сериозни, никой не се засмива. По едно време сестрата казала: „Бъдете спокойни, за всяко нещо ще му дойде реда.“ По едно време излязла, отива в кухнята

и се връща, като носи едно плаке, покрито с бяла хартия: „Ето ви печения заяк!“ Слага го на масата и като го открива, това били едри картофи, обварени и запечени с прясно масло на фурна: „Ето ви вегетариански печен заяк!“ – „Хей бе, брат Цаньо, абе акъла ми изкара, бе!“ – и се смеел брат Епитропов и после където отивал, разправял за вегетарианския печен заяк, който бил ял в Шумен.

Сега ще ви разкажа един спомен за брат Цани Боздуганов. Преди години брат Върбан Василев от село Дивдядово, сега е квартал на Шумен, ми разказа следната опитност: През 1938 година бях болен от туберкулоза, бях в много тежко положение, лекарите не можеха да ми помогнат, аз отчаян отивам при брат Цани и му казвам: „Тежко болен съм, какво да правя, не знам.“ – „Чакай, рекъл, да видим какво Господ ще каже.“ И влязъл в молитвената си стая и стоял там 1/2 до един час сам в стаята. И след това ми казва какво да правя. Не помня обаче лекарството, което ми каза, направих това нещо и след три седмици аз бях укрепнал вече. Значи Господ му казал – той влизал във връзка с невидимия свят по някакъв начин, чрез молитва, и му казали какво да прави братът и да получи облекчение. В. К.: Това е интересна опитност. „Бог е силен да го прави, защото с Божията сила сте вардени чрез вяра за спасение.“ (1 Послание на Петър, 1 глава, ст. 5.)

Акордеонистът Стоян Георгиев Димитров от Варна. Майка му била болна и отишла на минералната баня в Горна баня да се лекува. През това време той отива в София да се срещне с Учителя и да го пита какво да прави. Отива, но Учителят е на поляната, а той не смеел да отиде при него. Исква да отиде, но се стеснява. Учителят отишъл до горницата – стаята си, върнал се и пак отишъл на поляната и седнал при другите. Най-накрая Учителят го повикал. Значи Учителят видял стеснението му и го повикал. Стоян казал, че иска да го попита нещо и разказал какво е положението на майка му. Учителят знае, нали, но той, Стоян, му го казал. Учителят му казал какво лекарство да направят и след като приложили наставлението на Учителя, тя оздравяла. Това ми го разказа Стоян, но интересното тук беше, че Учителят стои на поляната, отива до стаята си, връща се, а Стоян се стеснява, не смее да го пита. Учителят, значи, му дава възможност да се освободи от стеснението, да се срещне с него, защото вижда, че Стоян е напрегнат, а външно няма смелост да отиде и да се срещне с Учителя. И тъй, Учителят го поканил, повикал го и той си казал болката, за която бил отишъл. Защото законът е такъв, че трябва да поискаш, за да ти се даде. В случая Стоян е трябвало да поиска, за да му бъде дадено наставлението от Учителя. Който има нужда, той пръв ще поиска.

Сега ще разкажа за Петър Камбуров – цигуларят от Стара Загора. Има и друг Петър Камбуров, математик от Казанлък, който е негов братовчед. Петър Камбуров – цигуларят, разказваше как отишли веднъж в Търново да приготвяват за събора. Къщата на градината отдавна не била препокривана, а се налагало да се извърши тая работа, но времето не било стабилно, а дните за събора наближавали. Учителят запитал: „За колко време ще я препокриете?“ – „Учителю, до довечера.“ – „Гледайте по-скоро“ – отговорил той. Времето са разваля. Камбуров разказва: „И ние работим светкавично. Прехвърляме, прехвърляме, прехвърляме, като че имаше и други помощници да ни помагат, дето се казва, невидими помощници. Но бурята пристигнала, а покривът непокрит. Обаче Учителят отишъл зад къщата и продумал някакви думи, но какви, не се знае. Бурята се отклонила за известно време. „След два часа, макар че ние бързо прехвърляхме, но все пак остана да сложим капациите отгоре, но дъждът вече дойде. Докато сложим капациите, дъждът се изля като из ведро, измокри ни, докато слезем от покрива. Та дъждът ни почака, почака ни, но пак ни намокри. Все пак успяхме да препокрием колибата. Всички вътре бяха на сухо.“

Аз бях един от най-младите хора, които участваха в списанието „Житно зърно“ и то беше по настояване на Борис Николов и на Георги Радев. Защо младите хора стоят настрана, трябва да ги поканим. Така ме накараха да напиша някоя статия. Нещо, което те интересува, напиши го и го дай. Ние ще го проверим и ако е хубаво, ще го публикуваме. И наистина ме изненадаха. Проверяваха статиите, което е излишно го махат, обаче никой не добавя нищо. Да съкращават може, но не могат нищо да добавят от себе си. Брат Боев много ми помагаше и Жорж някой път е проверявал, та единственият аз бях, който участвах от най-младите хора, като студент още и в реализиране на „Житно зърно“. Помагах със статии. Публикувал съм от 1930 до 1940 година в десетина броя. Там нещо съм публикувал статии. Даже имам една в един брой, сега ако го бях запазил, викам, щях да ти я подаря. Един брой в списанието има статия „В училището на природата“, тъй съм го озаглавил. Аз съм писал за мълчанието в едно от списанията, „За мълчанието“. Различни теми сме разработвали. Но една от темите беше: „Вегетарианството като идея за побратимяване“. След като я публикувах в „Житно зърно“, редакторът на толстоисткия вестник дойде на Изгрева и ме намери. Слав Делкинов, който беше редактор на вестник „Свобода“. Каза ми: „Събев, идвам специално при тебе. Говорих с Йордан Ковачев.“ Йордан Ковачев беше отговорен редактор на списанието, макар че не живее в София, на списание „Свобода“, на вегетарианците – толстоисти. С поръчка от Йордан Ковачев да те поканим да станеш постоянен сътрудник на вестника. Много ти хареса статията. И друго: пожелахме да отпечатаме статията във вестник „Свобода“. Обаче да позволиш да не пишем, че я преписваме от „Житно зърно“. Викам: „Позволявам ви!“ Щото ще кажат и други преписали от тук и там, събирал материал, другите нямат тези сътрудници и събират материал от другите печатни издания. Викам: „Пишете както е публикувана статията.“ – „Вегетарианството като идея за побратимяване“, тя е много хубава статия, ако я намериш някога, прочети и ще видиш. Много статии съм писал, във вестник „Братство“ писах. От 1930 година съм почнал във вестник „Братство“ и „Житно зърно“, до 1943/1944 съм поддържал връзка с тях. Обаче първата си статия съм написал, както вчера четохме, на 2.10.1928 година по въздържанието към „Светло утро“, публикувана във вестник „Светло бъдеще“. Това е първата ми статия, в 1928 година съм почнал като студент. И по-нататък вече брат Влад Пашов, един път като отиваме на работа, аз отивам в държавната печатница, той отиваше в печатницата на „Земеделско знаме“, където работеше. „Абе, Георге, ти такива хубави мисли, такива хубави разсъждения имаш, защо не вземеш да напишеш някои статии?“ Ама не знам, викам, какво да пиша. „Ето виж на „Правила за живота“, „Правила за храненето“ и за други, виж колко правила“, ми каза. И вземах и ги написах и те ги публикувах веднага и той ми отвори вратата във вестник „Братство“ в Севлиево. Това бе първата статия във вестник „Братство“ и след това започнах вече редовно да пращам. Те ми одобряваха работите и ги печатах. Там съм публикувал към 100 статии във вестник „Братство“ на Сава Калименов, той ги издаваше.

Като бях словослагател в държавната печатница, те тогава преведоха книгата „Шесто чувство“ от Шарл Рише и ми писаха във вестника, че превели такова нещо. Пък аз таман бях словослагател и давах на задача да можем да правим като словослагатели корица на книги. И аз вземах и по своя инициатива написах такова за „Шесто чувство“ от Шарл Рише, автор еди-кой си и пр. и пр., написах го и изпратих копие. Те го харесаха и намерили същите букви и напечатаха книгата с копието,

което аз дадох за „Житно зърно“. Как, казаха, си попаднал на много точно клише за печат. Като спомен от словослагателството книгата „Шесто чувство“ е написана с шрифт „епоха“. „Шесто чувство“, широки, такива, тлъсти букви. Така че имаме и подходяща журналистическа дейност. Тя е отпечатана и трябва да се провери.

20. ЛЕТАЩОТО КИЛИМЧЕ НАД ИЗГРЕВА

Д-р Михаил Стоицев, зъболекар е той. Михаил Стоицев разказва един път на моя дядо, Георги Куртев, на градината, следната своя опитност: Един път се бяхме събрали много хора на езерата на летуване и Учителят каза: „Днеска ще отидем на екскурзия до Съзерцанието“. То е на едно закътано място и много трудно се отива до него и туристи почти не минават оттам. То е най-чисто и най-хубавото езеро. Като отидеш там, се чувстваш като в църква, по време на молитва така. Много хубаво, мистично настроение дава. И като казал Учителят, че ще отидем на „Съзерцанието“ след закуска, брат Стоицев решил да тръгне по-рано, защото върви бавно и едва се крепи. После из планината, там няма пътека. От камък на камък стъпваш, някой камък се мърда, някой не се мърда, всеки момент можеш да паднеш. Та той, за да съкрати така, тръгнал напред, преди да тръгнат другите, за да вземе малко преднина, да може да стигне навреме. Вървял така, но гледал само пред себе си. И катерил се, катерил се и гледа, че се е отклонил от пътеката. По едно време се покатерил на една скала и се огледал, видял, че отвсякъде е пропаст. Откъде се е покатерил на скалата, не може да разбере. Рекъл си: „Ами сега как ще слеза от това място, как се покатерих и сега как ще слеза? И взех да се моля: „Мили братя, само вие може да ми помогнете!“ Докато се молах така и неусетно съм заспал. А пък преди да се помоля, гледам хе-е-е долу, по пътеката вървят върволица хора, един по един се точат мъже и жени, отиват по пътеката, но доста нагоре.“ А той се отделил на една скала. „И по едно време, когато се събудих, се видях на няколко крачки от пътеката и хората минават край мене и шифера на ръката ми, нищо не съм загубил. Станах и тръгнах. Включих се в редицата и тръгнах с другите нагоре.“ Това разказал брат Стоицев на брат Куртев. А брат Куртев ми го разказа на мене, как „братята“ му помогнали, когато бил на тая скала и отвсякъде е пропаст и от която не може да слезе по никакъв начин. Той беше вече в доста напреднала възраст, към 80 години по него време. В. К.: Най-вероятно са го приспали, поставили са го в безтегловност, пренесли го и са го поставили там. Друг начин има ли? Г. С.: По някакъв начин. Но най-важното е, че са го приспали. Те приспиват, съзнанието не участва и тогава го пренасят. За духовната сила граници няма. Има такива мощни духове, които могат цели параходи да преместят от място на място. И ако си чел Библията, на едно място има един такъв случай, един от апостолите пътува някъде и по едно време го настига една двуколка, някакъв царски човек пътува с тая двуколка и видял апостолът, че велможата чете Библията. Той се приближил до него и запитал: „Виждам, че четете Библията. Като четете, разбирате ли я? Добре ще бъде, ако някой може да ми я разтълкува. Ако може, качете се при мене.“ И го поканили тоя от апостолите, той се качил и започнал да му тълкува и му обяснявал, обяснявал, обяснявал му, дошло време и до Христа и апостолите и царският човек рекъл: „Какво ми пречи, вто вода има, минаваме река, вто вода има, какво ми пречи да се кръстя.“ Слязъл, кръстил се и заминал, а апостолът веднага изчезнал. Значи този, който го кръстил, който бил с него и цели часове и му разяснявал от пророк Исаия в Библията, кръстил го и след туй веднага се трансформирал и изчезнал. Написано е, че Господният Дух го грабнал и го пренесъл на друго място и се е явил, да речем, на 200, 300 километра или 500 километра надалече, пренася си тялото, неща, които са като приказки с лелящото килимче от

1001 нощ, но за окултната наука това нещо не е невъзможно. Може да звучи като приказка, но това е истина. Има мнозина такива случаи с Учителя и учениците му.

На тази снимка това е Иван Белев. Знам, че английски знаеше. Това е професор Иван Белев. Бил е преподавател в Свободния университет, но понеже с директора бил на нож, той го уволнява. И той по-нататък, понеже бил в напреднала възраст, вече не търси държавна служба. И да не го запомниш, няма значение. Само ти го обяснявам. Бяха публикували една статия във вестник „Братство“, не помня какво заглавие имаше. Брат Белев прочел статията и дойде да ми се обади, направи ми една бележка, че някои мисли съм ги разместил, не както са дадени в оригинала. И това ми направи забележка, си спомням. Добре е, каза, да се държи точно. Туй ми казваше.

В. К.: Нещо да си спомняте, някоя друга случка? Г. С.: За сестра Милчева. Не знам, един път Учителят при нея ли е отишъл, тя ли го е подстригвала, кой го е подстригвал, и от подстригването останал кичур коса от Учителя, от брадата му и косата му и т.н. И тя е вземала и я събрала и я запазила. Идва брат Челебиев. Може да не е от значение, но е интересно като случка. Тя му казала на брат Челебиев: „Ако искаш да имаш от косата на Учителя като талисман.“ И му дава едно снопче коса от Учителя. Тя била напоследък много болна и постоянно викала: „Учителю, Учителю, не мога, помогни ми! Помогни ми, Учителю! Учителю!“ Това е в къщи. А Учителят е на Изгрева. Най-после Учителят й прати хабер и рекъл: „Абе кажете на тая сестра да остави тоя телефон, не ме оставя да работя. Постоянно: Учителю, Учителю, Учителю!“ Значи по телепатия. Той получава мисълта и и не може да работи от нея. А той трябва да работи, да приготвя беседата, Словото си. „Кажете на тази сестра, стига вече с този телефон!“ Та има и невидими телефони. Ние знаем само този телефон, ама има и други телефони невидими. Най-напред има невидими телефони, пък после идва този. В. К.: Ставаше въпрос за кичура коса. Г. С.: Кичурът коса. Той, Челебиев, беше ми хазяин, той ми каза, притежавам, каза, туй, ама и аз тогава не обърнах внимание. Можеше да вземе човек нещо, то има своето влияние.

Обаче мога да ви кажа друг един случай. Сестра Милева ми го разказваше. Веднъж бяхме на екскурзия. Носех едни резервни обувки. Кога погледнах, на Учителя краката мокри. Викам: „Учителю, нося едни резервни обувки, да ви ги дам да се преобуе!“ Носех и чорапи, дадох му и тях, и той се преобу. Вземах неговите, мокрите и ги изсушихме. Като се върнахме, изу обувките и ми ги даде и аз вземах, че ги изстъргах, изчистих ги, измих ги и т.н. А то не трябвало да ги измива, трябвало да останат с това. Те били напоени с такава духовна енергия, която може да бъде много полезна. Ама аз не знаех, казва сестрата. Измих ги и после като научих, че колко много съм загубила, съжалявах много. Това ми разказа сестра Милева. Тя беше вече 90-годишна, когато ми разказваше това нещо.

Един път – каза – направих баница, занесох на Учителя и той ми върна тавата, а вътре имало укрухи от баницата останали. Не ги хвърлих аз на пиленцата или на другите животни, ама вземах и ги събрах в едно пликче и 10 години давах аз от тези укрухи на някой болен от стомах, главоболие или нещо друго някакво нещастие в семейството, там отидоха. Щом ги изяде, веднага му се оправят работите. 10-20 години си служих с тези укрухи, добре, че ги събрах, ей така, колкото на пиленце да се даде.“ Значи каква сила има всяко нещо, което е минало през Учителя. Учителят не е като нас, както го виждаме, с брада и мустаци, както ние си мислиме. „Вие мислите, че това е Учителят, с брадата и мустаци. Това е автомобилът ми. Аз като изляза от автомобила, няма да имам брада и мустаци. Как ще ме познаете? Сега тук ме познавате по брадата, а иначе как ще ме познаете?“ Тъй казваше Учителят. То тази сестра, значи, с тези укрухи от баницата после вече на много хора е помогнала. А за това е, да се сети човек навреме, да го запази.

21. СВЯТОТО ИМЕ НА УЧИТЕЛЯ

Учителят работел със сестра Савка Керемидчиева, подлагал я на житеен режим много пъти и други задачи й давал и т.н. Имало е и особени задачи за нея, да се подготви, за да стане един по-добър приемник. Защо я е подготвял, не знам, обаче по-късно разбрахме. След като се върнаха латвийците в 1939 година, 20-30 души дойдоха, от други държави дойдоха, бяха се събрали доста чужденци на езерата. След като се свърши съборът, те се върнаха. На следващата година ли беше, не помня, Учителят праща Савка в Латвия, Естония и др., праща я. Изпраща я със задача да говори за учението и я предупредил: „Там ще говориш от мое име.“ Тя говорила от негово име, обаче така говорела, всички чувствали, че Учителят е в нея. След като свършила беседата, целували й ръка, както целуват ръка на Учителя. Те поздравяват не нея, те поздравяват Учителя. А то е чрез житения режим, на който той я подлагал, да се пречисти нейният етерен двойник и да стане добър проводник. Той оттука предава, а тя там говори. Тя там говори поневидимия телеграф и е държала беседи от Учителя чрез Светия Дух, изпратен от него. Просто съзнанието на хората, душите им се били издигали в друг, небесен свят. Това го има в „Ученикът Аверуни“, писано е от Буча Бехар. От Буча Бехар е писано.

Там, например, се казва, че тя си била направила една рокля, бяла рокля с някакви черни точки, някаква бродерия. Учителят не е харесал роклята. Понеже имала деколте, женствеността се подчертавала, бюстът се подчертавал и Учителят въобще не е харесал тая рокля. „Щом Учителят не харесва тази рокля, аз не трябва да я нося!“ Вземала роклята, заляла я с газ, турила я в печката и я запалила. Рекла си: „Свърши!“ След като угаснала печката, отворила и какво е било учудването й, когато видяла, че роклята не е изгоряла. Газта изгоряла, а роклята не изгоряла. Цялата рокля се била запазила. Ето ви едно чудо. С газ полята, запалена, печката бумтяла и когато смятала, че в печката нищо няма, извадила роклята цяла-целеничка. Обаче тя вече не я облякла, защото имала деколте. Това е написано от Буча Бехар „За ученика Аверуни“.

Тази жена (на снимката) се казваше Мария. Тя отначало посещаваше Братството и някои наши хора я подпомагаха така, понеже нямаше средства, обаче тя туй нещо го превърна един вид като професия, като че са длъжни да я поддържат. Тя нито търсеше работа, нито нищо и понеже престанаха да й дават, тя отиде и се продала на поповете и поповете й плащаха за това нещо, да носи тази табела: „Жертва на Дънов“. И поповете й плащаха за тази работа. Идваше даже пред / Изгрева / салона. Тя се казваш Мария, коя, забравих. В началото нашите хора я подпомагаха, но тя го превърна като задължение към нея, да й дават. Значи злоупотребяваше с добротата, която проявяват към нея. Тя смяташе, че братството е длъжно да я поддържа и тя, понеже престанаха да й дават помощ, тя отиде при поповете, които й плащаха за тая работа. Та тя се явяваше навсякъде като агитация против Учителя. За какво е станала жертва? – Че не й дават пари, да й уйдисват на мързела. Ей такива работи. Страшни работи. За нас името на Учителя бе свято. А за света бе мерзост. Нещата се повториха отпреди 2000 години.

За сестра Попова. Особеното за нея беше това, че тя, като слуша беседите, в туй време прави известни движения така. Не се съобразява с това, че прави впечатление на хората. Духът я ръководи да прави известни движения. Не са лоши движенията, обаче прави впечатление и хората, които идват отстрани, казват: „Тази жена защо си вири ръцете, защо така?“ Тя била много силен медиум и на много хора е казала неща, които са се сбъднали. За нея толкова мога да кажа. Повече би могла Невяна Неделчева да каже.

Нещо друго. То трябва да е било около 1940 или 1941 година. Един брат минава край Изгрева и Учителят от балкона го повикал, той се наричал брат Симеон Арнаудов, Дякона. Той работел в града, а семейството му живееше на Изгрева. Учителят го повиква и му казва: „Иди да кажеш на брат Боев да се приготи утре за екскурзия. Ще отидем само двама, обаче да вземе три прибора. И за това никому няма да казва. Двама отиваме, но да носи три прибора.“ Симеон казва това на брат Боев и брат Боев се приготвява и сутринта на определеното време тръгват, отиват още по тъмно. А обстановката е зимна, имало навалал сняг. Пристигат там, сядат на това място зад тази скала, където обикновено сядаше Учителят, наподобяваща стол. Пред него имаше направено огнище и около огнището наслагани камъни, на които сядаха тия братя или сестри, които са поканени при Учителя. Някой път има някои приятели, поканени от него, които сядат на тях. Та там седнали с брат Боев. Брат Боев веднага стъква огън и след като намерил сухи дръвца, турил чайника да се стопли с вода. Изважда приборите за чай и докато ги сложи, ето пристига човек при тях. Той бил облечен с каракачанска носия, с интелигентна физиономия, не приличал на селянин. Питат го откъде идва, а той отговаря, че пристига от Самоков, а отивал в София. Учителят го поканил да пият по един чай, да закусят заедно. Брат Боев си казал: „Ето защо носим три прибора.“ Пили чай, разговаряли. По едно време брат Боев рекъл да извади бележника си, да запише нещо от разговорите, защото очаквал интересни неща да запише. Обаче Учителят казал: „Оставете бележника, няма нищо да записвате!“ Така продължил разговорът. Какво са говорили, не се знае, но брат Боев запомнил смисъла на разговора – че този човек го праща Учителят със задача, понеже тогава, до 1941 година, германските войски нахълтаха във Франция и им бомбардират историческите паметници. Учителят му бил дал задача да отиде и да запазят историческите пометници. Тоя човек само изпива чая и тръгва и тъкмо заминал зад скалата, и Учителят казал на брат Боев: „Кажи му да се върне, че забравих нещо да му кажа.“ Брат Боев става и отива до скалата по стъпките на гостенина. Но оттам нататък нямало никакви стъпки. „Учителю, никакъв човек не се вижда, нито пък стъпки има за напред! Къде отиде тоз човек?“ Учителят рекъл: „Аз нарочно те доведох да те срещна с него, за да присъстваш и да видиш. Той има важна задача, да отиде в Европа и да свърши някаква работа.“ Проявленията на Учителя бяха неуловими за нашите човешки съзнания.

22. ВЪТРЕШНАТА МИСТИЧНА ВРЪЗКА У ЧОВЕКА

От 1925 до 1930 година живях на бул. „Фердинанд“, сега „Христо Ботев“ 85, близо до английската легация. Хазиянът ни беше Йордан Савов, бивш пощенски чиновник. Той имаше също тъй брада като Учителя, също дълга коса и някои хора просто го объркваха и някой път отиваха да му целуват ръка, като мислеха, че е Учителят и чакат нещо да им каже. Пък нали той не е Учителят – може да е от добрите ученици, но не Учител. Той имаше триетажна къща. Ние живеехме отначало на неговия таван с брат Цеко, брат Арабаджиев и сестра Стойна и Стефан Деветаков. По-късно в двора имаше стара къща, ние живеехме с моя брат там, той беше семеен и аз живеех при тях вече. Та аз живеех долу, това беше до края на 1929 година. Брат Йордан Савов се беше качил на ябълката в двора, да ореже някои сухи клони, хубаво, ама как се подхлъзна по едно време и пада от ябълката, от 3-4 метра. А той беше над 70-годишен. Като пада обаче нищо не си счупва и не се удари лошо, та извикал: „Господи, благодаря ти, че ме запази!“ Горещет му от трети етаж гледа и казва: „Абе, дядо, ти на какъв Господ благодариш, абе ти щеше

да се убиеш, бе.“ – „Ами затуй, защото не се убих, затуй му благодаря я! Защото не се убих.“ Стар човек да падне от 4-метрово дърво и да няма никакво нараняване. Това показва, че е имал буден ум. Буден човек. В. К.: Аз виждам някои снимки, че е имитирал Учителя. Г. С.: Той прилича на Учителя, не че го имитира той. Не, не, не го имитира. В. К.: За мен е имитация – съща брада, коса, прическа, като артист. А иначе погледнеш – обикновен човек.

Г. С.: За сестра Йорданка Жекова малко зная, но зная, че като девойка е била много религиозна, много предана и може би под влиянието на Учителя тя се е задомила за д-р Жеков, който е значително по-възрастен от нея. Докогато зная, те не са имали семеен живот. Тя е била само проформа негова жена: Готвела му е, чистила му е, всичко е вършила, каквото трябва, но не му е била съпруга. Не са водили съпружески живот. Верно, че това нещо не може да се провери, но такова е впечатлението на мнозина. Учителят е имал голямо доверие в нея и най-често тя е чистила неговата стая. Възможно е той да ѝ е възлагал това нещо. Един път, това е било вече към края на 1943 година, Учителят ѝ дал една книга и ѝ рекъл: „Сестра, може да прочетете тази книга.“ – „Да, Учителю, може да я прочета, но сега имам друга работа, друг път ще я прочета.“ И Учителят тогава не ѝ дава книгата, а пред нея я скъсва, туря я в печката и я изгаря. Това е бил някакъв негов дневник. Учителят години наред си водел някакъв дневник и намерил в нея за най-достойна да прочете тоя дневник, но тя, като не го оценила, той бил огорчен и затова изгорил дневника. Казал само, че българинът не заслужава, скъсва го и го туря в печката, което означава, че българинът гледа първо да свърши своята си работа, а след това Божествената, ако му остане време.

В. К.: Какво ще кажете за тази снимка? Г. С.: Този брат на снимката е бил тежко болен. Казват на Учителя, че е тежко болен и Учителят отива да го посети. Когато Учителят отишъл при него, той бил почти в безсъзнание, обаче Учителят видял, че братът шепне нещо, наклонил се към него и разбрал, че братът произнася молитва, произнасял „Отче наш“. Тогава Учителят казал: „Не се безпокойте, братът ще оздравее.“ И наистина, братът след някое време се възстановил. Живял след това още известно време, което показва, че произнасяйки молитва, братът се свързва с Невидимия свят. Това е мое тълкувание. А щом има връзка с този свят на хармония, оздравяването му е сигурно, защото по-силен от Бога няма на тоя свят. Като видях тази снимка, аз си спомних тази случка с брата. Тук аз съм заснет близо до Неделчо Попов, т.е. сме един до друг. А този брат е високо горе с брадичката. Той беше софиянец и живееше там, където е сега Дворецът на Културата. Та Учителят бил поканен да го посети, което посещение ви описах.

За сестра Василка Тодорова от Варна, която се намира над Шишков в същата снимка, зная от нейни близки, от тях съм чувал, а не от нея. Един неделен ден рано взела да си приготви нещо, за да бъде свободна и в 10 часа да може да си отиде на беседа. Имала всичко за яденето, обаче ѝ трябвали три глави лук, а нямала такъв. Казала си: „Мога да взема от всяка съседка и тя ще ми даде, ама нали ще кажат, каква домакиня, пък да не си набави лук, та да иска в последния момент и не отидох да поискам от хората и продължих да си гледам другата работа.“ Обаче три глави лук ѝ трябвали, упреждала се тя, как да остане тя без лук! Гласно се сърдела на себе си тя. Но каква била изненадата ѝ, когато излязла навън от къщната врата, видяла три глави лук, поставени до вратата, та били и вързани, точно колкото ѝ трябвало. Рекла си: „Кой ли ме чу, когато аз на себе си говорех, та ми донесе тия три глави лук. Предполагам, че съществата са ме чули и са ми помогнали невидимите бели братя.“

23. ТВОРЧЕСТВОТО НА ГЕОРГИ СЪБЕВ

В. К.: Искам да ви запitam за вашето творчество. „Пред прага на загадъчното“, това са вашите опитности. Г. С.: Правил съм обиколки из цяла България и съм записвал опитностите на приятелите. Разказвал съм им, както и те са ми разказвали и съм ги записвал. Това са спомени в три-четири тетрадки, но тия тетрадки са разпръснати и не знам дали мога да ги събера на едно място. В. К.: Аз съм срещал тетрадка, в която вие сте ги номерирали опитностите. Г. С.: Отначало беше така, но после взех да ги преписвам наново за по-чисто и да ги подреждам, тогава вече изпуснах номерата. Аз съм писал в четири тетрадки, но ги нямам налице. Те са раздадени. Това е по първата част. По втората, „Очите на Събка“ – разкази. Това представляват 20-30 разказа из живота. Трябваше някак да ви прочете или пък да ви разкажа някои работи. Това са мои разкази общо из живота, мои разкази. „Мисли и афоризми“, ето ги тука има към този сборник. „Стихотворни пътеписи“, това са из служебния ми живот, кагато работих в ДЗИ-то, работих в Министерството на труда, тогава сме ходили на обиколка из България и съм записвал какво сме преживели, дадено във форма не на разказ, ами като пълен пътепис. До Варна сме ходили, до Панагюрище, Балчик и т.н.

„Колонията в Мъглиж“ в 1947 година и 1948 година, благодарение на брат Георги Тахчиев, гимназиален учител през ваканцията, използваше времето да събере децата на нашите приятели от братството, момчета, момичета, като почнеш от второ отделение до по-големите. Там ги занимаваше, бяха, как да кажа, там живееха, там се хранеха, там свиреха, пееха, занимаваха се, подготвяваше ги като хора, бъдещи членове на братството. Децата на братството в Мъглиж. Описание на този живот, който още в Търново бе даден по форма. Аз мисля, че носех един екземпляр за тебе, но го нямам тука. То е в такава корица, портокалова. Значи няма я. Другото беше: „Биографични бележки за Георги Куртев“, „История на братската градина в Айтос“. Това е тази книга, която е при тебе, това е. Един ден, ако имаме възможност, да го размножим, ще имаш един екземпляр от него. По-нататък имаме „История на чешмата-паметник в Тополица“. В Тополица Братството направи през 1929 година една чешма в полукръг с 12-те зодиакални знаци от астрологията, които са дадени в голяма форма, Овен, Близнаци, Рак, Лъв и т.н. Всички тези знаци са дадени. Аз съм описал тази чешма как е направена и т.н. Но тази чешма в миналите години я развалиха и сега остана една обикновена чешма. По-нататък, „Четиво за забавни размишления“. Това са разни случки, които съм описал в сборниците, отделно съм ги разказал на някои хора и съм ги записал така, отделни случки, събрани в един по-малък формат, по-малък от сборниците. „Плодове от моята градина“, там пък съм турил разкази, басни, мисли, афоризми, всичко съм събрал в един сборник, да не се загуби и съм го озаглавил „Плодове от моята градина“. А „Бисери на размишлението“, също мисли и други от Учителя и други мисли, върху които съм мислил върху тях и съм ги подредил така като поезия. „Сборни стихове“, това е мое лично творчество вече, част от което сега в момента притежавам. „100 гатанки“, басни – около 30 басни имам тука, поеми, но най-хубавата поема е за „Василий Врач“. Друга поема имам за Жана Д'Арк, друга имам за Джордано Бруно, за Галилей, за д-р Петър Берон, имам една поема за Злото, тука мисля, че има един екземпляр от нея. „Полезни съвети“, имаш един екземпляр то тях. „Методи и правила“, това са неща от беседите, от които може да се ползва ученикът. Преписал съм ги така, те са в голям формат. Доста правила са, но не мога да кажа сега колко са на брой. Те трябва да се размножават, за да могат

приятелите да ги ползват. Те са много полезни. „Вътрешните закони в природата“, извлечени от беседите. Някъде като чета беседата, виждам нещо забележително като закон, което съм си отбелязал и съм го отпечатал. Тук можем да прочетем, за да имаш впечатление за тях. „Изпити на ученика“, едно от тях, например, представлява разказа за Жеда, един престолонаследник, как искал да се посвети при един посветен като отива, искал да се посвети в духовен живот, пък ръководителят не го приема, защото смята, че не е узрял още за този живот. Събрал съм няколко такива случаи, това са изпити, на които ученикът бива подложен. Например, един от изпитите на Жеда бил: Тогава са имала такива хареми. И той, като престолонаследник, си има свой харем. Една от неговите жени от харема му изневерява и той веднага я изгонва, а старецът през пространството наблюдава тази работа и после, когато той се явява при него да кандидатства за ученик, той му казва. Той отначало дълго време мълчи и най-после казва: „Ти изгони еди-коя си жена, която прегреша, ти се раздели с приятеля си еди-кой си, изгони еди-кого си“. И казва му ред случаи и той разбрал, че действително е сбъркал и се връща. Тя е дълга работа да ви разказвам сега. Час и половина трябва да приказваме. Няма що. И тогава той се връща наново в живота, баща му в туй време се разболява и той поема властта. Обаче неговите близки хора, които са го придружавали, когато отива със своята свита, оставя я на края на вековната гора, и сам отива да се представи. Но свитата видяла къде отива. И разпространили мълва за него между царедворците и в двореца, и между народа, че той се покалял при някакъв старец – отшелник, станал ученик, иска да разруши старата религия и да въведе нова религия. Затова подготвят бунт. Начело на бунта е неговият брат. Та това се разказва в него разказ, което е дълга работа. Това са тези „Изпити на ученика“. „Източни приказки“ – това са приказки, арабски и персийски и др. Една има за гърбавия роб. Разказал ми я е Борис Николов, аз съм я записал, как се молили турците за дъжд и пр. и пр.

В. К.: Един въпрос: Човек може ли да притежава по едно копие от всички тези неща? Г. С.: Някога да, но аз не мога да обещаая дали ще мога да го направя. Ако някой иска да преписва, мога да му дам, обаче дали ще мога да ги преписвам ... Щото сега искам да препиша неща, които не са записани, пък тези неща да ги размножавам, това е задача на друг човек. В. К.: Правилно. Имам друг един въпрос. Сега тука имате първата част, аз преглеждах някои неща, които ми попаднаха. Имате втората част, имате третата част. Може ли някой да препише това нещо, да се плати, да вземе да го препише? Г. С.: Аз казах, че не мога да се ангажирам. В. К.: На тоя етеп не може. Г. С.: Не мога да се ангажирам да ги препиша. Ако вие намерите човек, който да ги препише, може да ви ги дам, и после да ми ги върнете. Ама сега не мога да ги намеря, да ги подреда, да видя кое е първо, кое второ, щото някои неща съм преразказал и като минало време, съм ги преразказал втори път, та някои неща се повтарят, а нямам възможност да ги сверя. Това е една голяма работа, но ако мога да ги намеря. В. К.: Например, за такъв ангажимент мога да поема. Аз мога да поема предложението ви, че вие да ги съберете всичките, които в тетрадките са номерирани, първите тетрадки, да намеря човек, който ще ги препише като му запламя. Г. С.: Тези тетрадки, гдето са номерирани, то беше едно време и аз от тях почти вече нямам, от номерираните. Раздавал съм ги и не съм си оставил. В. К.: Сега втората част, защото те са първа част и втора част от номерираните. Какво представляваше първата част, спомняте ли си? Г. С.: Ами те са от 1 до 200 ли, първа част. От там насетне втора част, после и трета част. Дали към 400-500 не бяха. Те не са разпределени, те са от различен характер, ами само по номера. Защото в една голяма книга не могат да се издадат, да се съберат. От такива съображения са разделени на първа и втора част. В. К.: Аз, например, бих могъл да поема

ангажмента да дам на лице да ги препише и то ще ги даде в четири екземпляра, да кажем, и бих могъл да ви върна пак оригиналите с един екземпляр и другите три екземпляра да ги сложим на три различни места. И това ще бъде един по-стар етап.

24. ПОКРОВИТЕЛСТВОТО НА УЧИТЕЛЯ

Г. С.: Това е било преди 40-50 години, към 1942-1943 година е било. Едно момче в Калафат, едно овчарче, 12-13 години било, нямо родено. Като не може да ходи на училище, не може друга работа да върши, направили го овчарче в планината Карпатите ли, къде беше, в Румъния. То пасяло овцете и всички го знаели като нямото овчарче, нямото овчарче. Обаче един ден го видяли, весели се, вика, кряка, пее и се чудят какво е станало. А пък то него ден проговорило и го питали как. А то рекло: „Ами един старец, моят ръководител, ми се яви и той ми каза, че вече ще говоря, че вече ще говоря и ще проповядвам, казва, за Бога. Каза ми и някои лекарства, как да леквам някои болести.“ И така. Обаче това се разчува и след туй го викат, като смятат, че това е религиозна пропаганда. Отиват при него, искат да го арестуват и когато се качило в колата, моторът угасва. А той е бил в изправност, нали отива дотам. Като се качва, моторът угасва. Слиза от колата, запалват мотора, като се качи момчето в колата, моторът пак угасва. Така един път, два пъти, три пъти, моторът все угасва и се чудят защо. Най-после вземат да питат: „Защо така не може да се запали моторът?“ Пък то рекло: „Защото вие искате да ме арестувате, а пък моят ръководител не дава.“ – „Е, къде е той, твоят ръководител?“ – „Ами тука е.“ – „Ами ние може ли да го видим?“ – „Ами не знам. Аз го виждам, пък вие дали ще го видите?“ – „Попитай го дали може да го видим и да го фотографираме.“ И то се изправило така и те го снели както е така момчето и в профил, и пред него бил един човек с дълга бяла брада, целият бял и във въздуха, бос. Тази снимка я бях пратил на приятелите от Варна да си я превадят, да си я преснемат и ми я върнаха след два месеца. Получих я в препоръчано писмо. Писмото, разкъсано с пръст, неразлепено и вътре протокол от пощата с думите: „Така го получихме от Варна.“ Сега туй момче пораста, оженило се и деца му се родили и един приятел, който ходил към Видин, успял да влезе в някаква връзка и даже аз притежавам снимка на семейството му. Вече казвали го Пиетро брат, по румънски.

Сега ще ви разкажа за гражданина Протогеров и Учителя. Протогеров живееше в Княжево и се занимавал със спиритизъм, т.е. с извикване на духове. Той бил близък на Учителя, затова Учителят знаел за неговия спиритизъм. Ето защо той го съветвал да не си губи времето да се занимава със спиритизъм, но Протогеров все още продължавал да се занимава с извикване на духове. В дневника на Протогеров се намира следната бележка: „Днес получих бележка от г-н Дънов и отидох при него. Той, щом ме видя, ми заговори със строг тон: „Докога ще се занимаваш с твоя спиритизъм?“ След няколко дена аз пак седнах на масата с молив в ръка, за да извикам духовете, но се унесох в дрямка и заспах. Като се събудих, видях молива на масата счупен на две, а нека не се забравя, че в стаята бях сам, кой бе счупил молива, как бе станало тава нещо, не знам.“ В. К.: Този Протогеров кой беше? Г. С.: Разказал Жоро Кьосев на Витоша, 1968 година. Аз не го познавам.

Майката на брат Петър Пампоров хулела по адрес на Учителя, което обстоятелство огорчавало сина ѝ. Но случило се тъй, че тя тежко заболява и се наложило да викат лекар, един, два и повече, но техните усилия нищо не помогнали. Тогава брат Петър отива в София, попитал Учителя за лекарство и той му казал как да я лекува. Братът се върнал при майка си в Смолян като ѝ казал: „Майко, ходих в

София при най-големия специалист, професор, който ми каза, че трябва да пиеш гореща вода и да се излагаш на слънце. Само тъй ще оздравееш.“ Тя повярвала, прилагала метода, даден от Учителя и оздравяла. Чак тогава той й казал кой е този най-голям професор. Защото най-голям професор и най-голям специалист е Учителят. И оттогава тя се обърнала с доверие и любов към Учителя и му благодарила за излекуването. Разказано ми е било през 1952 година от брат Пампоров. Значи трябва да мине чрез прилагането и чак тогава прилагането й отваря път към Словото и Учителя.

Разказваше балдъзата ми: „Един път съпругът ми отиде на работа, без да ми остави пари за храна, а в къщи нямах нищо за ядене. Сутринта минах без закуска и ето че и обед вече минаваше, страшен глад ме измъчваше. Мъжът й я тормозел. Да търся пари в заем, не ми беше удобно. Като стоях тъй в един момент, извиках: „Боже, гладна съм!“ И ето че един тих глас отвътре ми каза: „Излез на улицата.“ Послушах това вътрешно внушение, излязох и тръгнах надолу по главната улица, без да знам къде и защо. Но вървах и ето, насреща ми една приятелка. Усмихна се като ме видя от все сърце и ми извика по име. Покани ме на обяд: „И аз още не съм обядвала, ела ми на гости.“ Отидох при нея. Всичко й беше готово за обяд. Нахранихме се богато, поразговорихме се, след което й благодарих за оказаното гостоприемство и на Бога, който ме изведе на улицата, за да не гладувам цял ден.“ Разказала Дора Куртева, на жена ми сестра.

Сега ще ви разкажа един случай за една сестра, която била болна от дезинтерия. Сестра Катя Грива, живееща на Изгрева, е болна от дезинтерия. Няколко сестри, които бяха около нея, вече се опасяваха дори за живота й, като казали на Учителя: „Учителю, сестра Катя е много болна, може и да умре.“ – „А, че какво като умре“, казал Учителят. – „Но тя нищо не може да яде, Учителю, освен чай.“ – „Е, дайте й тогава ей това имам-баялдъ“, готово сготвено, което някой го е занесъл на него. Болната изяла всичко, що Учителят й праша и тя наистина оздравяла, защото вярвала в Учителя, голямата й любов към Учителя й помогнала, а както знаем болните от дезинтерия не могат да ядат мазни работи. А тя тъкмо това изяла и оздравяла. Това ми разказа една от сестрите на Изгрева.

Пример за телепатията. Един гражданин отива един път на Изгрева, да чуе една от беседите на Учителя, за да има представа за учението му. След като послушал малко, той нищо не разбрал от говореното, казал на ума си: „Шарлатанин.“ Учителят в същия миг се обърща към него и му казва така: „Аз не съм шарлатанин, аз уча хората как да живеят.“ Гражданинът бил поразен от това обстоятелство, че Учителят бил прочел мисълта му и веднага му бил отговорил. Той променил отношението си към Учителя. Това не помня кой ми го разказа. Телепатия от разстояние.

Нашият мил и симпатичен брат Димитър Шишков, който беше артист, ми разказа следното: „Бяхме на турне с театъра в град Петрич. Един от приближените на директора на театъра го сварих в кръчмата, единственото място, където хората се събираха на отдиш и той почна да се подиграва с Учителя, но аз му се закахих, като си стиснах ръката в юмрук и казах: „Докога ще се занимаваш с мене?“ Той дойде в същия момент, боксира ме и ме събори на земята. Туй нещо веднага се занесе на директора и директорът веднага отложи турнето, без да даваме никакво представление. Колкото билети бяхме продали, върнахме парите на хората и веднага натоварихме всичко и се върнахме в София. Цяла нощ пътувахме. Сутринта бързам да отида на Изгрева, за да слушам беседата. Застанах в ъгъл до вратата, където брат Васил продаваше книгите и съм се заслушал. Щом влязох и се обърнах към Учителя, Учителят прекъсна беседата и направи същите движения, които направи оня, който ме боксира да ме събори. Туй може би е учудило хората, които слушаха.

И тогава Учителят ми каза: „На ученика не е позволено да предизвиква!“ Значи аз бях предизвикал, заканах му се със свит юмрук. Смота ме като нищо и веднага ме събори на земята и стана скандал. Хората си казаха – „Артистите се сбиха в кръчмата.“ Какво впечатление ще направи на гражданите, когато те се бият на това място и затова директорът намери за разумно веднага да отложи турнето.

Бай Васил продаваше беседи, които излизаха от печат, да ги продава на посетителите на беседи, които искат да си купят, да четат. Той продаваше и други братски издания от Севлиево. Имаше доста книги за продаване. Масичка имаше в ъгъла на салона, където се излагаха, само неделен ден в 10 часа се продаваха беседи и някои други издания. Това беше за външните хора, а нашите хора си получаваха беседите.

25. НАКАЗАНИЕТО ЗА БОГОХУЛСТВО

Апартаментът на Цеко: Един последен спомен, който ми е разказан. Когато Учителят беше евакуиран през време на войната в Мърчаево, аз бях в Медвен кмет. По това време бях, значи, в провинцията. А тези, които нямаше къде да се евакуират при свои близки в цялата страна, бяха, заедно с Учителя, в Мърчаево – около 50-60 души. Един неделен ден брат Цеко отива при Учителя да го види, той не се бил евакуирал, той беше електротехник, а когато бях ученик, с него живеехме у брат Савов заедно с брат Петър Арабаджиев и сестра Стойна, живеехме заедно. Та се познавахме отдавна. Брат Цеко отиваше в Мърчаево да слуша Учителя и да го види, да чуе някои разговори. При едно от тези посещения, последни посещения през 1943 година, Учителят му казал: „Брат Цеко, приготвяй се, горе ти гласят апартамент!“ Брат Цеко се усмихнал, защото се чувствал здрав и бодър. „Няма такъвз нещо, Учителю!“ Учителят нищо повече не му казал и си мълчал. Брат Цеко си заминал за София и на другия ден или наскоро духал вятър и на стълба жиците се преплели, образувала се искра. А стълбът бил до къщата на Пеню Ганев, на мястото, където е сега руската легация. Получило се високо напрежение там и повикали брат Цеко да оправи това. Брат Цеко се качва със стълбата горе да оправи жиците, в туй време вятърът му духал косата и той, като я метнал така, косата свързва и понеже косата е добър проводник, веднага го хваща токът, нали високото напрежение и брат Цеко изгаря като въглен – пада на земята, черен като въглен. Това е за смъртта на брат Цеко, дето казал на Учителя: „А-а, Учителю, няма такова нещо!“ Значи Учителят е могъл да предвиди това. Сега по-нататък. След като станало това, в този момент Учителят е в Мърчаево, на двора, на масата при брат Темелко, където се хранел с приятелите на една дълга маса. На нея могат да се хранят двайсетина души и повече. Както разговаряли на масата, Учителят погледнал нагоре и казал: „Брат Цеко дойде!“ после пак се обърнал към другите. Те погледнали така: „Няма го, Учителю!“ Обаче Учителят замълчал. Разговорът продължил. Минали час, два, три, хол, идва телеграма: „Цеко почина.“ Значи брат Цеко, когато в момента изгаря, когато се е отделил от тялото, веднага се явява при Учителя. Учителят го вижда, другите не го виждат. „Няма такова нещо, Учителю“, а пък всъщност Учителят го виждал, Цеко се явява при Учителя, обаче по-нататък Учителят не казал, че е знаел, но всички разбират вече, че Учителят е знаел предварително, щом му е казал, че му готвят апартамент, че Цеко дойде, а пък никой не го вижда и т.н.

Разправяях една случка по времето на Учителя, когато Учителят посетил Бургас. Това било през 1918/1919 година за няколко дни. Научили се братя и сестри от селата и някои отишли да го посетят в къщата, където бил отседнал Учителят. Стояли отвън на стълбите, защото не искали да го безпокоят и чакали той да излезе.

Всяка една от сестрите имала някаква нужда и търсела помощ от Учителя, като всяка една от тях поставяла някоя дреха, някоя чиста кърпа, някоя забрадка или елече, или престилка на стълбите, където ще мине Учителят. Сестра Комня от Габерово, майката на Иринка, която живеела на братската градина в Айтос, тя, като нямала друго, съблякла си елечето от гърба и го постала на стълбите. Щом като излязъл Учителят и минал по стълбите, всяка получила облекчение на своята болка. Сестра Комня имала силен зъбобол, веднага престанал зъбоболът. Горната случка много наподобява на случаите, които имаме при Христа, когато всяко докосване до дрехата му дори изцерявало болката моментално. През времето на Учителя тези случаи се повтаряли. Това нещо разказваше дъщерята на сестра Комня – Иринка.

Друг един случай. Това ми го разказа един брат, който тръгва от Грудово за Бургас. „Качвам се в автобуса от Грудово за Бургас и веднага той потегли. Но една настойчива мисъл в мене ми казва да се моля. Аз послушах това внушение и през целия път се молих. Ето, навлизаме вече в Бургас. Слава Богу, до тоя момент нищо не се случи. Но в един момент стана нещо особено. След като минахме моста и вече навлизахме в града, от една пряка улица изневиделица изскочи един камион и пресече пътя на автобуса. Шофьорът закова автобуса на място, катастрофата, която имаше да стане, беше избегната. Чак тогава разбрах защо ми се казваше: Моли се!“ Това ми разказа Костадин Спасов от Бургас.

Сега ще ви разкажа за смъртта на един бръмбар.

„През 1928 година синодът забрани събора ни в София. Ето защо отидохме на Мусала, там да го проведем. Съборът мина при хубаво време и добро разположение. Хубавото време оказа благотворно влияние на разположението на всички ни. Една сутрин Учителят каза: „Тази нощ се търкулна един бръмбар!“ Малко по-късно дойдоха туристи и донесоха вестници от София, от които научихме, че секретарят на синода, този, който беше попречил за събора, е умрял внезапно.“ Разказала сестра Милева.

Не само горният случай, а преди него и след него можем да изредим много случаи, когато ония, които се пречили на Божието дело, са платили с живота си. Така е било с всички, които са използвали служебното си положение да пречат на Божието дело, проповядвано от Учителя на Бялото Братство. Можем в тоя смисъл да разкажем много случаи, които на мен са ми разказвани. Трябва да кажа, че вече много имена съм забравил.

През 1932 година един от началниците на Обществената безопасност, не му помня името, но Учителят му казал, след като той го разпитвал и му се заканвал нещо, Учителят му казал: „Аз след пет минути ще бъда свободен, а ти след три месеца ще пострадаш от два куршума в корема.“ Всичко се изпълнило тъй, както било казано.

Втори случай: През 1943 година попът от Владая обявил война на Учителя. След два дена се поминал и на третия го погребали. Там, в Мърчаево, беше кметски наместник един брат Петър. Попът знаел, че той симпатизира на братството и като влязъл Петър в кръчмата, вечерта, преди да си отиде в къщи, поискал да пие една лимонада и да се види с хората. В туй време попът, който бил седнал с един общински човек от Владая казал: „Да кажеш на кмета да каже на вашия Учител, че аз му обявявам война.“ Той не обърнал внимание, продължавал да си пие лимонадата. Обаче оня неспокоен. Втори път му казва: „Кмете, чуваш ли, да кажеш на вашия Учител, че му обявявам война.“ Той си изпил лимонадата и си излязъл. Отива право при Учителя и му казва. Учителят, нали е евакуиран в Мърчаево. Все едно че нищо не е казал. Братът си отишъл. Този брат беше Петър Пурака – кметски наместник. Обаче на другия ден надвечер чули камбаната от Владая да бие за умряло. Тогава

разпитали кой е и някой казал, че попът от Владая внезапно е умрял. Нещо го свил стомахът и умрял. Какво е станало, как е станало, но починал попът. Значи, всеки, който се бори против едно Велико учение, против един Божествен пратеник от небето, той не може да бъде да не плати за това. Той рано или късно ще плати и то много скъпо. Най-често с живота си.

Мога да ви разкажа още един случай. Всяка сутрин приятелите, които били евакуирани в Мърчаево, се събирали в двора на брат Темелко да играят паневритмия и Учителят играл в средата, както си играеше обикновено на Изгрева. Съседът на Темелко, който живеел под пътя, гледал как Учителят играе и го имитирал, подигравал му се. Нашите хора се възмущавали, обаче нали Учителят търпял, и те търпели. Нищо не предприели против тоя съсед. Не минало много време, може би две седмици и тоя човек намерил някъде неексплодирала бомба, взел да я чогли и тя експлодирала, разкъсала му устата и следствие на това той се поминал. Ето как се заплаща. Когато казали на Учителя, той казал: „Те се свързват с отрицателните сили. Отрицателните сили им действат по такъв начин. Заради това не е хубаво да се свързва човек с отрицателните сили.“

Друг един случай: Над двора на Темелко е един стръмен баир, над който минава шосе. Учителят бил при „Изворът на доброто“, както се нарича, с приятели. А отгоре, по шосето вървял селянин със своите волове и им говорел: „Ей, де бре, воле, ще събориш някой камък, да утрепиш Дънов!“ Никой нищо не казал. Не минало месец, месец и половина, един камион го прегазил и той остана инвалид за цял живот.

За Богохулство има Божий гняв. Гневът Господен възстановява Божиата правда.

26. БОЖИЕТО БЛАГОВОЛЕНИЕ

Сега ще ви разкажа един случай, който ми е разказван, как Учителят,, с един брат се срещнали на Витоша с един непознат човек. Еднъж привечер Учителят видял брат Боев и му казал: „Бояне, искаш ли утре да отидем не екскурзия?“ – „Да, Учителю.“ – „Тогава ела в три часа през нощта.“ И същата нощ призори, точно в три часа, брат Боев чакал вече пред стълбите на Учителя на Изгрева. Учителят слязъл в уречения час и минута и двамата поели пътя за Витоша с фенер. Тогава за Витоша се отивало през Драгалевци. Това било преди 1930 година, тогава, когато се правел водопроводът. Когато били вече над манастира при Драгалевци, взело да се разсъмва. Минали малката рекичка, поели завоя нагоре, по голямата стръмнина, която местните хора наричат „вади душа“, пък Учителят я нарича „бери душа“. Когато вече били минали стръмнината, слънцето още не било изгряло, срещу тях отгоре се задал човек с много интелигентна физиономия, облечен в нови каракачански дрехи. Когато се изравнил с тях, той се спрял и им задал три въпроса: „Имате ли огън?“ Отговорил му Учителят: „Имаме.“ – „Имате ли хляб?“ – „Имаме.“ – „Имате ли вода?“ – „Имаме.“ След това непознатият поел пътя към Драгалевци, но преди още да се разделят, те го попитали: „А вие къде отивате?“ – „За Самоков“, отговорил непознатият. А пък посоката е тъкмо към София, не е за Самоков. Те поели пътя нагоре, но само след няколко секунди брат Боев се обърнал, за да види още веднъж този непознат човек. Непознатият бил изчезнал. Само след няколко секунди – нямало е време да се закрива зад дървета и пр. „Затова те доведох тук, за да те срещна с един от напредналите братя“, казал Учителят. Огънят, това е Духът; хлябът, това е Словото; водата, това е животът. Това ми разказа брат Нестор Илиев през 1963 година на бивака на Витоша.

Брат Гръблев, при една среща с него ми разказа следната случка: „Пътувах по шосето през едно поле сам. Времето бе приятно, лек ветрец повяваше. Дали е от това, че край шосето пасяха стада и само от време на време долиташе до слуха ми техният звън, хлопките на стадата. вървах си аз спокойно, без да подозирам каквато и да е опасност. Но тъй, както вървах, изведнъж изскача пред мене едно голямо куче от канавката и се изправи срещу мене. Изненадата беше голяма. Нямах време нито за молитва, нито за формула. Кучето с целия си ръст беше пред мене. Дойде ми на ум само да кажа: „Бог да те благослови!“ Казах го това много пъти: „Бог да те благослови, Бог да те благослови ...“ И продължавах да вървя нататък и все го благославях. Кучето остана право и скимтеше, през цялото време скимтеше. Просто то вече се измъчва и вече не може да стои право на крака, обаче аз, като се отделих повече от 20-30 крачки настрана, престанах да го благославям, кучето стъпи на крака и се върна с подвита опашка като гузно и виновно. Замина нататък към неизвестност. Това ми разказа брат Гръблев.

Ще ви разкажа сега една случка под заглавието „От всичко се учете!“ Един брат от Изгрева се връщал от града и пътува за Изгрева. По пътя настига други приятели, които разговаряли по някои въпроси. Тоя разговор обаче не му харесал, нямало нищо духовно в този разговор. Ето защо на следния ден той отива при Учителя и му разказал всичко, което бил чул от приятелите, които се разговарят, като се надявал, че Учителят ще застане на негова страна, но не излязло тъй. Учителят в отговор му казал: „Рекох, от всичко се учете.“ Това ми разказа брат Илия Узунов.

Как бях излекуван. Това ми разказа брат Нестор Илиев: „От няколко месеца чувствах тежест в областта на сърцето. Ходих при лекари, при един, при втори, при трети, но всеки ми казваше различно, а полза за мене – никаква. Това ме накара най-после да потърся помощта на Учителя. Срегнах се с него и му казах болката си, тогава той ми каза: „През месец май ще излагаш гръба си на слънце, сутрин от 8 до 9 часа.“ Бях свободен и ходех всеки ден на игрище „Юнак“, сега го наричат „Левски“ и излагах гръба си на слънце по препоръката на Учителя и оздравях. Това е, братя, моята опитност.“ Разказал брат Нестор на Изгрева.

Друг един брат ми разказа как бил спасен, когато бил на фронта на едно опасно място. „По време на европейската война бях като войник на Бяло море. Току-що пристигнахме и заехме позиции. И веднага наредиха постове, като на три поста поставяха по пет войника. Мене ме определиха за първия пост. Тъкмо отивам да заемам поста, който ми определиха, ето че в този момент пристига ротният ми командир и ми вика по име: „Сербезов, къде отиваш?“ – „На първи пост, господин капитан.“ – „Не, ти няма да отидеш там, а ще отидеш на втори пост“, като веднага посочи друг човек, който да отиде на моето място на първи пост. Привечер неприятелят беше открил огън и нищо не останало от целия първи пост. Само един човек се беше спасил, който беше отишъл по естествени нужди настрана, не бил на поста в момента. Чак тогава разбрах защо провидението чрез моя ротен командир ме беше извело настрана. Трябваше да бъда спасен, защото трябва да приема учението на Учителя и да стана негов ученик.“ Разказал Михаил Сербезов от село Изворище, Бургаско.

27. ИВАН ТОЛЕВ

В Бургас имахме един доктор Възвъзов, който казваше така: „Ако жените знаеха да дишат, нямаше да въздишат.“ Жените дишат само с горната част на дробовете си, непълно дишане и заради туй най-често така въздишат. Със свободната воля Бог оставя човека да прави каквото ще, но ще жъне последствията, каквито не ще. Това е по мисъл на Учителя афоризъм. Който дълбоко диша, който

може да опази ума, сърцето и тялото си чисто, лесно ще види същества лъчисти. Който учението добре познава, никого не изнудва и никого не изнасява, но всекиму помага.

Ще ви разкажа сега един интересен случай, който си припомням.

Това е било след 1925 година предполагам да е било. Дъщерята на Иван Толев, който беше редактор на списание „Всемирна летопис“, едно от списанията, което беше признато и беше препоръчано от всички министерства, единственото списание. Та дъщеря му се разболява тежко. Боледува известно време и дошло положението, поминала се. Родители много се разтържиха за това, на никого не обаждат, заключват веднага стаята, оставят я покойницата и отиват на „Опълченска“ 66, при Учителя и му казват: „Учителю, дъщеря ни се помина. Как ще понесем това нещо?“ Така, много разтържени двамата, мъж и жена, отиват. Учителят постоял така сериозно и след туй казал: „Някой знае ли?“ – „Никой, Учителю!“ – „Добре, тръгваме!“ Ако знай, могат да кажат, че се е престорила. Но никой нищо не знай. „Тръгваме!“ Взема си бастуна, взема си шапката и веднага тръгват мълчаливи, стигат до къщата на Толев, влизат там, затварят се родителите, и той хваща я за ръцете и й казва: „Върни се!“ Тя по едно време взела да помръдва с очи, да примигва, да се събужда, обаче още със затворени очи казва: „Не искам, Учителю!“ – „Върни се!“ – казва. „Учителю, тука е тъй хубаво, не искам да се връщам!“ – „Върни се, защото други път, когато пак дойдеш да поемеш този път, тогава ще бъдеш на по-хубаво място.“ И тогава тя въздъхнала, съгласила се, след малко си отворила очите и станала. След туй живяла още двадесет години, оженила се, деца отхранила и след туй се поминала вече...

Иван Толев беше редактор на списание „Всемирна летопис“, което се издаваше в София. Единственото луксозно списание, което се изпращаше с препоръка, като препоръчан пакет. Аз бях абонат на това списание и имам от него запазено само едно течение. То е излизало няколко години, след това престана да излиза, защото беше много скъпо и сигурно по материални причини престана да излиза.

В. К.: Чувал съм, че впоследствие Иван Толев напуска братството, понеже се разсърдил на Учителя, че не му дал пари за списанието. Г. С.: Само толкова знам. Че напуска братството и той напусна братството по следната причина: той искаше списанието той да го редактира, а братството да го финансира. И понеже братството не се ангажира с това, те уважават списанието, обаче не се ангажират с това, той затуй се опълчи против братството. Братството не е имало средства тогава. От тия съображения той се опълчи, даже с жена си се разведе. Не знам дали се разведе, обаче се разделиха. Жена му живееше при сестра си и там се помина след това, след десетина години. В. К.: Понеже ставаше въпрос за „Всемирна летопис“, как се създаде „Житно зърно“? Вие сте участвали. Г. С.: Житно зърно се създаде след като престана „Всемирна летопис“, нямаше никакво друго окултно списание, тъй да се каже една отворена врата, за да се проявяват, да се изнасят идеите на братството и на Учителя. Тогава Младежният клас събраха младежите и решиха да издават „Житно зърно“ и изискаха съгласието на Учителя. Учителят даде съгласието си, даде и името, да бъде „Житно зърно“. Те отначало мислеха да бъде „Нов живот“ и пр., обаче той каза „Житно зърно“. И тъй го направиха, „Житно зърно“. Аз за себе си го обяснявам така, защо Учителят каза да бъде житно зърно. Защото житното зърно е най-скромно. Заровиш го в почвата, то повидимому умира, обаче след туй дава голям резултат. И заради туй каза „Житно зърно“. Нека бъдем скромни по външен вид и постепенно по пътя на житното зърно да вървим. Да минем през страдания, обаче ще имаме и опитности, ще имаме придобивки. От 1930 година участвах като сътрудник на списанието. Имам доста статии, публикувани под името

Г. С. Г. или само Г. С., някъде Г. Събев. А „Синемир“, то е далеч по-късно, когато започнах да пиша вече разкази и други работи. А там, за статиите съм Г. С. Г. Списанието беше на абонаментни начала, излизаше 10 месеца и два месеца през лятото почива.

28. ГЕОРГИ КУРТЕВ – ДУХОВНО ПОДВИЗАВАНЕ

Сега ще ви разкажа един случай за брат Куртев. Брат Ганчо Генчев, инженер от София, отива да посети брат Куртев на градината в Айтос. Брат Куртев през 1960 година почти цяла година беше на легло. Брат Ганчо влиза в стаята му без разрешение и му изпял една от братските песни. След това брат Куртев го поканил да седне и му казал: „Като брат не те приемам, като враг ти прощавам, като гост те приемам. Иди в трапезарията да се нахраниш.“ Ганчо Генчев отива в трапезарията, където имало братя и сестри, с които споделил какво му бил казал брат Георги Куртев, като добавил: „Пословична откровеност.“ Нахранил се и напуснал градината.

Сега ще разкажа една случка за брат Куртев, която е озаглавена „Твоето място“. В първите години на неговия духовен живот, той с няколко приятели: Станчо-Барабана, Янаки Кавръков, Христо Тодоров, който бил тогавашен ръководител и брат Куртев се събирали в парка, при воденичката. Събирали се всяка вечер. Четат псалми, пеят духовни песни, пеят молитви и така прекарват около един час, час и нещо, така прекарват в духовна атмосфера. След туй си стават, минават край близката кръчма и се отбиват да пият по една ракийца. Обаче един ден, таман седнали да пият ракия, вратата на кръчмата се отворила, явява се там един непознат човек, който с дясната си ръка така се заканил и казал: „Георге, твоето място не е тук!“ От отношението на хората, които са били при него, които са пиели, той разбрал, че никой друг не го е чул това нещо и никой не го е видял. Вторият ден като отишли пак, изкарали това нещо, но той не обърнал внимание на това предупреждение. И когато третата вечер отишли и седнали в кръчмата, той не дочакал да го предупреждават и казал: „Приятели, ние какво правиме бе, ние идваме тук да се молим, да четем Псалми, духовни песни пеем, а накрая завършваме в кръчмата. Нашето място не е тука. Аз от днеска в кръчма няма да влизам!“ Другите също се присъединили към него и оттам насетне се зарекли и в кръчмата не влезли.

В. К.: Вие сте написали биография на Георги Куртев и история на братската градина. Тези биографични данни сте ги взели от него, нали? Г. С.: Да. Ще разкажа един случай за първите години на брат Георги Куртев, когато е бил секретар-бирник в село Скалак. Тогаваше казвало Сара Кая.

Хазяите, където е живял брат Куртев, имали 18-годишно момиче. Момичето се казвало Гюлсум. Момата била много хубава, харесвала брат Куртев. Ето защо един ден, когато видяла, че той се приготвявал да тръгва за града, пременила се, затичала напред по пътя до близката гора, където го причакала. Усмихнала му се със сияещо лице от радост и му казала: „Георги ефенди, аз много те обичам, без теб не мога, искам да ти пристана. Ето, нося си и бухчалъка. Всичко ми е готово.“ – „Не думай тъй, Гюлсум“, казал брат Куртев. „Аз съм българин, ти – туркиня, как може така?“ – „Не ти ли харесвам?“ – „Слушай, Гюлсум, тук не е въпрос за българка. Сега побързай да се прибереш, докато хората не са ни видели, че разговаряме, че сами водим разговор.“ Тогаваше момичето се върнало и по-късно си намерило късмета, срещнала момък, оженила се.

Сега ще ви разкажа един случай за брат Куртев, когато бил повикан войник. Преди да бъде повикан за войник, искал да следва санитарна школа и родителите

му го пращали в Бургас при някой полковник, чието име не помним, да му помогне да бъде в санитарната школа, там да си изкара войниклъка. Брат Георги отишъл в Бургас, влязал в казармата, взел да търси този човек. Но колкото пъти тръгвал да го търси, да се срещне с него, да му говори, нищо отвътре му казвало: „Този човек няма да ти свърши работа, не го търси!“ А пък той си мислел какво ще каже на родителите си, как да не го потърси, те ме пращат, аз трябва да ги послушам. Втори път, като тръгнал да отива при него, да го помоли за ходатайство, пак гласът го спрял. Рекъл си: „Ще послушам този глас.“ Върнал се и казал на майка си: „Майко, колкото пъти тръгнах да се срещна с него, все един глас ми казва: „Този човек няма да ти свърши работа, недей го търси.“ – „Е, холан, щом тъй са ти казали, може да е за добро“, казала майката. И след няколко дена получава писмо от Сливен, от санитарната школа. Викат го по име. Кой беше този, че да каже, че Георги желае да следва санитарната школа? Ето един въпрос, който е загадъчен за нас. Викат го в санитарната школа и той я завършва, бил много паметлив и всичко, което му предавали там, бързо и лесно го запомнял, даже помагал и на другите. И така той свършил войниклъка като следвал санитарната школа. По този начин си отбил и военната служба като медицински фелдшер.

Мога да кажа още няколко думи за брат Георги Куртев, как още той постъпваше.

Той беше човек с голяма духовна опитност, много ревностен, много предан на делото на Учителя и много изпълнителен беше и заради туй всичките приятели от Айтос в неговото лице сякаш виждаха Учителя и заради туй, както целувахме ръка на Учителя, като отивахме в Айтос на градината, всички целувахме ръка на брат Куртев, щото в неговото лице ние поздравявахме Учителя. Брат Куртев обаче имаше тази своя склонност и особеност, да кажем, той не обичаше да се записват работите. Разказваше много интересни случки, но щом види, че някой вади бележник да го пише, той преставаше да говори. И заради туй много от работите, които сега разказваме, са били веднъж разказани и след туй по памет са възстановени. Не са били от него диктувани и записани веднага. Тъй че всичко по принцип е верно, но някъде може да има някоя неточност, нали, когато втори и трети път са били разказвани. Така че може да има някоя малка неточност. Но по начало нещата са верни за Георги Куртев.

За съжаление не съм стенограф. Ако бях стенограф, щях да стенографирам може би по някакъв начин, но нямах тази възможност. Той от скромност не искаше да разказва. Той до 80-тата си година не разказа никому нищо, да не го смятат за самохвалство, но като видя вече, че старостта напредва, той тогава взе да разказва отделни случки. Еди-кога си, еди-каква направихме, еди-кога тъй стана, еди-кога тъй стана... И тогава видяхме колко е богат неговият вътрешен живот, неговият духовен опит. Почти до 80 години той не разказваше. Значи след туй десет години той е разказвал свои опитности. Той се помина 1961 година, на деветдесет години, над деветдесет години. Но характерното за него беше туй, че той не страдеше от артеросклероза. До последния миг имаше съвършена бистра памет. Даже жена ми, Донка, негова дъщеря, и баджанака ми, Добри – на Надето мъжът, са били при него до последния му миг. Един държал лявата му ръка, а другият – дясната му ръка и по едно време е казал: „Отворете прозореца за въздух.“ След малко той си направил молитва и клюмва, и издъхва. В последния миг, казал: „Господи, предавам духа си, приеми душата ми“ и т.н. И по тоя начин завършил земния си живот. А затова е предупредил сестра Койна от Лясково. Казал: „На 14 ще имате една особена дата.“ – „А, да, дядо Георге, щото тогава ще има слънчево затъмнение. Луната, слънцето и земята ще се намират на една линия.“ – „Никаква връзка няма това със слънчевото затъмнение. Туй нещо ще бъде съвсем друго.“ Обаче те не могли да разберат, че

той предсказва смъртта си. И действително, на 14 февруари 1961 година, в 3 часа без 15 минути през нощта той напуска земния живот. В. К.: Това не го знаех, че той след 80 години започва да разказва. Г. С.: Да, може би той го правеше от скромност това, така предполагам, да не смятат някои хора, че той се хвали, и заради туй премълчаваше много работи. И да имаше какво да каже, не го казваше. Обаче след туй започна да разказва своите духовни опитности и се вижда, че той действително има много богат духовен опит.

Спомням си един интересен случай, който искам да споделя с вас. Един случай, когато брат Куртев е ходил в София при Учителя, разговаряли дълго с него по някои въпроси, които са го интересували, които са го вълнували и отива при него да сподели и да се посъветва. Накрая Учителят му дал една формула, да каже „Бог е Любов“, три пъти да каже формулата, бавно, със съсредоточение. И му казал: „Когато се намираш в труден момент, изговори формулата.“ Сбогувал се той, качва се на влака и пътува. Насред пътя от София за Бургас, къде е било там някъде, влакът в полето спира. А той имал задача спешна, като пристигне в Айтос, защото така било пресметнато пътуването, че вечерта, като пристигне, да свари нашите хора в събранието и да им предаде задачата. Тази задача трябвало общо да се провежда. Някаква задача специална. Като спрял влакът, той след обед няма да свари приятелите, задачата е в трудно положение. Хората наскочали от влака на полето, пушат цигари, приказват, а в туй време железничарите търсят причината за спирането на влака и не могат да я намерят. Тогава и той слязъл и се отбил настрани и в това време му дошло на ума да каже формулата. Обърнал се настрани, взел да мива класовете и произнесъл формулата. Като произнесял формулата, в туй време един железничар чукнал на едно място и извикал: „Ето къде е била причината!“ И влакът веднага тръгва, че едва успяли хората да се качат, продължили пътя и стигнали навреме, предал задачата и проверил това, което Учителят му бил казал: „Като се намериш в трудно положение, произнеси формулата.“ Така той има един жив опит с тази формула.

Случката, която снощи ви разказах за „Твоео място“, то се отнасяше за брат Куртев, дето се молили там, в парка, при една воденичка и на връщане се отбили в кръчмата да сръбнат по една ракия, тогава на вратата се явил един непознат човек и казал заканително: „Георги, твоео място не е тук!“ Обаче другарите му, които разговаряли, на никого не направило впечатление това. Той там седи, но това е видение, това е картина, която другите не са я видели. Сръбват си значи, излизат си и си отиват по домовете. На другия ден, след работно време, той отива пак там, в парка при воденичката, на полянката, пак се молят, четат Псалми. На връщане пак се отбиват в кръчмата да сръбнат по една ракийка. Непознатият човек пак се явява на вратата, пак отваря, полуотваря вратата, казва му заканително: „Георге, твоео място то не е тук!“ И пак изчезва. Третият ден, когато се отбили там, брат Куртев казал: „Абе, братя, какво правиме ние бе, абе ние се молиме, Псалми четеме, в Бога вярваме, а се връщаме да пием ракия тука, да служим на дявола. Аз от днеска нататък в кръчма няма да вляза, нито вино, нито ракия ще пия!“ И другите като обсъдили, рекли: „Прав си, бай Георге, и ние в кръчма вече няма да влезем.“ И оттам се зарекли да не влизат вече в кръчма. Обаче този човек, който му се явил 1911 и 1912 година, когато Учителят обикалял страната да изнася сказки по френология и по хиромантия, в неговото лице брат Куртев познал Учителя, този, който му казал: „Георге, твоео място не е там!“ Значи отдалеч още Учителят си е събирал учениците и ги е отклонявал от лоши пътища, по които отначало са били поели. Впоследствие той го познал, че е Учителят.

Когато първият път отишли и присъствали на сказката там, на беседата на Учителя, когато изнесъл в читалището там, в Айтос, сказката не била много

посетена, защото бил съвсем непознат лекторът, непознат човекът. И след туй още първата му среща с г-н Дънов – тогава бил за тях още г-н Дънов – Епитропов му съобщил: „Ще дойдем с г-н Дънов, аз ще го придружавам.“ Телеграма му дал, ще дойде и ще изнесе сказки в Бургас. Те отиват на сказката да слушат г-н Дънов. Щото той именно, Епитропов, си заминал, а г-н Дънов го завели до хотела и го оставили на хотела. Сбогували се с него и го оставили на хотела.

По-късно вече, когато Куртев присъствал на един сеанс, тогава старите приятели, за да се убедят в съществуването на задгробния свят, са правили спиритически сеанси. На един от сеансите, който са направили, Учителят е присъствал, те го поканили да присъства на сеанса. Събират се в стаята, тогава било с кръгла масичка, събират се около нея, слагат си ръцете там и понякога масичката започва да се движи и с разни знаци по тоя начин са влизали във връзка с духовете. Направили всичко, както друг път са го правили, обаче нямало никакво проявление на духовете, а Учителят го били сложили на една отделна масичка, на един стол там. Когато той бръкнал във вътрешния си джоб, извадил едно малко моливче и взел да чука на масата, знаци както морзовата азбука, нещо подобно. Щом взел да чука, взели да се обаждат тука като чукане на часовник – този ъгъл, горе придвижване, звукът са задвижва, пък без да видят нещо. Обаче предварително той им казал: „Кой каквото види, няма да приказва, когато свърши сеансът, тогава.“ И всичките мълчали. По едно време, лампата била снишена до минимум, а лампата била газена, Учителят бил казал, кой каквото види, няма да приказва, значи в полумрак са били. В туй време започват да се явяват такива светлинки, така като кичур черешки, така, и се движат по въздуха. Оттука в тази посока, в тази насока така и гледат и чик, чик, чик, чик, чик, чик, обаче всички мълчат, щото било поръчано да не се приказва и да не се смущава. Като се свършил сеансът, тогава светват лампата и тогава всеки си казвал своето впечатление, какво е виждал. Та дотогава той беше за нас г-н Дънов, от него ден разбрахме, че този човек не е обикновен човек, на него и духовете му се подчиняват. Ето, докато нямаше проявление, когато той взе да чука, и те се обадиха. Та оттогава го признахме като Учител. И тогава той им рекъл: „Георге, дайте ми един лист!“ Дали му един лист и той написал шест изречения, обаче му казал: „Този лист ти ще го пазиш!“ И му го дал на него. Пък той, брат Куртев, казал така: „Ами брат Христо е нашият ръководител“, с други думи на него се полага да се даде, един вид той ще се обиди. „Не, рекох, ти ще го вземеш“, калал Учителят. Той вземал листа, отишъл си в къщи, прочел го, но не съобразил да го препише. „И сега съжалявам, че не го преписах, да видя какво ми казваше формулата. Но смисълът на думите, които ми казваше, той определя мене за бъдещ ръководител. Значи Христо досега беше, а отсега нататък ти ще бъдеш ръководителят.“ Листът е изчезнал, просто се стопил и изчезнал. Сложили го на едно място, а пък след туй го няма, няма го вече.

В. К.: Има ли ги записани датите, когато Учителят е ходил в Айтос? Г. С.: Датите ги няма записани, но помня само годините. 1910 или 1911 година. Тогава. Два пъти е ходил. Не знам дали двата пъти по хиромантия или по френология, но знам, че два пъти е ходил. И на втория път те вече го поканват на това и като минали край хотела, той, Учителят, искал да се отбие на хотела, път брат Куртев рекъл: „Не, Учителю, вие на мене ще бъдете на гости.“ Тогава отишъл му на гости и като се нахранили, Учителят му казал: „Нямаше нужда, Георге, аз можех да бъда на хотел.“ Пък той рекъл: „Не, Учителю, нека да се благослови трапезата ми!“ – „Е, добре, щом е така.“

За Петровия връх няма да го разказвам, защото го има. То е било 1920 година. Единственият път, когато Учителят са го поканили за събор. Съборът е станал горе, на Паспалата. Сега го казват Петров връх, щото на Петровден се е провел съборът

с айтозлии. Целият окръг, не само айтозлии, те и други са били дошли там. Аз това съм го описал в „История на братската градина“. Айтозлии знаят този връх Паспалата, а пък нашите хора го знаят Петров-връх.

На 9, 10 и 11 декември 1987 година бях у вас на гости и ви разказвам тези спомени, за да останат за поколенията. Разказва брат Георги Събев от Бургас. Благодарим от името на тези, които ще ги слушат.

29. НА СЪБОР В АЙТОС – ДЕН ПЕТРОВДЕН, 12 ЮЛИ 1959 ГОДИНА

В. К.: Днес, 29.12.1991 година. Това е нашата втора работна среща. Аз искам да те разпитам за някои снимки. Това е една продукция от снимки в Айтос. Сега да видим подред на номерата. Това е събор, градината в Айтос – Петровден. Г. С.: Снимка 1. Това е горе верандата, старото положение. Сега е ремонтирано. Това е Симеон Симеонов, вдигнал ръце и дирижира мнозинството да пее. Той ръководеше музиката, а пък работеше във Върховния касационен съд. Беше секретар. С него не съм имал специални разговори. Това е значи една братска среща в Айтос, на Братската градина.

Снимка 2. Михаил Калудов от Бата, Колю Колев-Тъпана от Айтос, Стоян Лечев от Вресово и четвъртия не мога да го позная, защото е гърбом. За всички мога да кажа по нещо. Брат Стоян Лечев в 1920 година, когато са правили събора в Айтос, правили са опит на левитация. Той легнал на земята и с по два пръста са го повдигнали шестима души. Единият на кръста, на петите трима души и трима от другата страна и са го повдигнали на един метър и после пак са го сложили този Стоян Лечев. В. К.: Аз съм чел това нещо, това упражнение, че е правено през 1922 година, но не знаех кой е този човек. Г. С.: А той е Стоян Лечев. Аз съм го описал този случай. Друго нещо по-специално за него не си спомням.

Следващият е Колю Колев-Тъпана, вторият подред. За него съм писал как се прощава със своята овощна градина, когато отчуждаваха за ТКЗС-то. Отива при всяко едно дръвче като при живо дете, за което се е грижил и го е отхранил. Всяка фиданка я милва и прегръща, и целува със сълзи на очи, и най-после се върнал в къщи и казал на жена си: „Свърши вече с нашата градина, какво ще правим ний сега?“ Тя му казала: „Не се безпокой, всичко ще се нареди. Аз ще храня кокошки и ще продавам пилета и яйца, ти ще сееш метли и ще ги вържиш, пак ще се изхраним, двама души сме.“ Като казала жена му така, един голям товар му паднал от плещите и действително така направили и гладни не останали.

Първият мисля, че се казваше Михаил Калудов от Бата. За него ще разкажа една случка. В Бата първоначално нямало братство. Били само няколко души и не можело да имат братски кръжок, и отиват в съседното село, Оризаре. Отиват всяка сряда за школа, обаче трябвало да минат река „Хаджи-дере“. Реката била придошла, а той не искал да отсъства, съблича се и прегазва реката, обаче реката била силна, повдига го и той за един момент се обърнал и на ума си казал: „Свърши моето учение“ и се помолил Господ да му помогне по някакъв начин. И тя, реката, го поносила, поносила и го изхвърлила на насрещния завой. „Хвърли ме, а там имаше хора, които обядваха, дадох ми дрехи, преоблякох се, отидох, изслушах школата и след туй им разказах как съм преживял това нещо.“ За него съм описал неговата биография, как се е запознал с братството.

Като бил войник във Варна, се запознал с брат Велко Петришев, който беше ръководител на братството и бил началник на оръжейната, някакъв чин в оръжейната, а той бил на пост и отишъл при него, той четял и го запитал: „Какво

четеш?" – „Евангелие.“ – „Дай да прочета от него.“ И там се свързал с него, чул за Учителя и оттогава отишъл и се срещнал с бащата на Учителя. Аз съм го описал в моите разкази „Спомени и опитности“. Имам го описано това. В. К.: Знаеш ли защо? Защото аз съм замислил във втората книга, която ние ще издаваме, ще направим един раздел „Образи на ученици“. Ето сега ти разказа три неща за тези хора: Стоян Лечев, когото са повдигали. Ето един образ за него. Вторият за Колю-Тъпана, за Михаил Калудов. По такъв начин ще имаме един раздел „Образи на ученици от Айтос“. Така ще зачетем всички, а това, което ти си го дал, ще го включим. Г. С.: Спомням си за Калудов като казваше, че първите години, преди да се запознае с учението, бил гайдарджия. Хоро, сватба без него не ставало. Свирел на гайда. Като научили, че е станал набожен, той вече почнал да не ходи да им свири, защото имал друга, по-хубава работа, по-друга работа и хората му се сърдели, ама той не се отказал от това.

Четвъртият от снимката прилича малко на зъболекаря от Ямбол, обаче аз не съм имал контакт с него, не си спомням нищо.

В. К. Тези снимки, това е Братската градина в Айтос от 12 юли 1959 година. Г. С.: Снимка 4, тука виждаме Иван Бойчев от град Бургас. Той се е запознал в Скопие с наши братя през Балканската война, когато брат Куртев е бил там, мобилизиран като медицински фелдшер и някои хора вече се познавали с брат Куртев, той пък се познавал с тях, понеже бил църковен певец, те се свързват с него. Той и като войник ходел в църквата да пее и по тоя начин той се запознал с него, и той научава за Учителя. И като отишъл в София, се срещнал с Учителя. Това трябва да е било 1917 или 1918 година. После той стана ръководител на братството по-късно. Има опитности, но аз ги нямам записани. Има цяла тетрадка, има, но не знам у кого са. Значи има.

Залележка от Марийка Марашлиева /която прехвърля магнитофонния запис на машинописен текст/: Познавах се лично с Иван Бойчев и жена му Радка. Има една снимка - малка, от него - двамата с жена си на Изгрева. Той е идвал с група братя и сестри и Влайчо в Русе. Той имаше ясновидска дарба. Откривали му се някои неща. В Русе имяхме братска среща. Предполагам да е била 1946 година. В групата имаше братя и сестри от Стара Загора, Ямбол, Бургас и селата. Беше и бащата на Таню от Айтос - Желю Танев, ясновидката Янка Симеонова със съпруга си, Кайракови от Стара Загора. Беше много хубава среща. Посетихме брат Ватев, той беше още жив, но възрастен в къщичката му на Свирчовеца. Там сестра Петранка беше изпекла хубави хлябове, та бяхме на голяма трапеза при сърдечна, братска атмосфера. Това съм описала в моите спомени. Спомням си, че предадох една тънка книжка от Иван Бойчев, която той ми даде.

Г. С.: Четвъртата на снимката е Атанаска Иванова от Оризаре. Понеже зет и живееше при нея, неудобно беше да живеят наедно, ние ѝ направихме една стая там. Васил Дулапчиев, аз и брат Паскал Стефанов ходихме преди 10-15 години и направихме къща, в която тя живя няколко години и след това се помина. Тя беше възрастна сестра. Този прилича на Слави Иванов Милевски от Айтос. Той като вижда, че брат Георги Куртев прави обиколки, един път се явило у него желание да отиде с него, да го придружи, когато прави обиколки по селата, по приятелите. Бай Георги му обещал. Когато дошло време да тръгва, казал: „Славе, аз тръгвам, готов ли си?“ – „Бай Георге, да си преора нивата, че тогава ще дойда.“ – „Добре, ти си преори нивата, аз заминавам.“ И по този начин не се осъществи неговото желание да отиде с него, защото дава предимство на земното, на физическото, а духовното го пренебрегнал. Отишъл на нивата да си опита воловете как орали.

5 снимка. Сега тука брат Куртев чете. Това е на някой от съборните дни 1959 година. Той е написал нещо и го чете. Някои мисли от Учителя чете, но въпросът е,

че той наближаваше вече 90 години, а пък чете без очила. Много му се усили зрението и четеше без очила напоследък.

В. К.: Сега как обикновено преминаваше един съборен ден? Понеже тук го виждаме пак на снимка N 6 как чете. Г. С.: На съборен ден се изпълняваха наряди, пееха се няколко песни, както въобще ставаше през времето на Учителя в Търново, няколко молитви и така. Той не обичаше много да говори, но когато някой зададе някакъв въпрос, тогава той говореше. Той не беше много по говоренето. Първата, която е тука на снимка 6, младо момиче, казва се Верка Велчова Милевска. Брат Велчо Милевски беше ръководител, след като брат Георги Куртев се помина 1961 година. След туй той стана ръководител около 6-7 години, даже и повече, беше ръководител на братството. Втората, тази е сестра Стойка от Тополица, третият – брат Куртев, другите две не ги познаваме, 6 – Надка Куртева, 7 – със забрадката – Пенка Димитрова от едно Карнобадско село, което не си спомням. След туй тя дойде в Бургас да живее, а след туй синът ѝ направи вила до братската градина и тя се пресели там да живее. И тя се помина преди половин година. 8 – тука има едно малко дете, момиче. 9 – тука вече Веска, виждаме на Калканджиев съпругата. 10 – а отзад който е тоя мъж, не мога да си спомня кой е, познат ми е, но не си спомням името му. /Георги Челибиев./

Снимка N 7 – Димитър Вълчев от Тополица. Баща на Митко-цигуларя. Брат Димитър Вълчев, Илия Киряков и Димо Джоджев, това са първите хора от Тополица, които се запознали с учението. От бай Георги са се запознали и са образували кръжока. Значи той е един от основателите. Тази снимка много ми харесва, както е с пояса, с потурите. Те тогава тъй ходеха всички в Тополица. Те са се занимавали с въглищарство, преди да дойдат в Тополица и носията им е такава.

Това е снимка N 8. Иван Калканджиев е от Сливен. По-късно той стана ръководител, след туй той се помина. След Димитър Добрев той е ръководител. Тук Георги Куртев, зад него е неговият сват, бащата на Добри Ганев, казва се Ганю Кънев. А Добри Ганев е зет на Георги Куртев, а баща му, Ганю Кънев, е свекър на Надка Куртева. Добри Ганев стана ръководител след Неделчо Неделчев. Най-вдясно е Кънчо Димитров, също от Тополица. Аз не съм общувал с тях. Той е бащата на Керито, която е жена на Любен Мавродиев от Варна. Значи на Любо е тъст, тъй мога да кажа за него.

Снимка N 9. Първият е записан тука, Иван Топалов от Айтос. Вторият е Михаил Стоицев от Пловдив. Ти го знаеш, беше един много активен, деятелен брат, пишеше книги, ходеше, изнасяше сказки, посещаваше хората, въобще много разговорлив човек беше. Третия не го знаем, четвъртия – Георги Драгнев от Тополица. Не съм общувал с него, обаче той беше най-младият между всичките хора в Тополица, която беше влязъл в братството. Петият е Георги Куртев, шестият, Желю Танев от Айтос, беше физически много здрав човек така, работлив беше. По-нататък Верка Сотирова вероятно, осмо не се знае, девета е Донка Колева от Бургас. Тя, като се ожени, дойде в Бургас. Последната, с очилата е Керачка, тя е сестра на Георги Йорданов, женена в Айтос, Янаки Кавръков е мъжът ѝ. По мъж тя се казва Керачка Янаки Кавръкова.

На снимка N 10 виждаме Маринка, на Тодор Кралев жената, на Божанка майка ѝ. Втората беше Мария Велчева Милевска, на Неделчо Милевски жена му. Следващата е Верка, дъщеря му пък на Велчо, брат Георги Куртев, той раздава локум, почерпка. Как са застанали мирно и т.н. В лицето на брат Куртев те поздравяваха Учителя, като негов най-предан ученик.

Снимка N 11 – виждаме отляво Стойка от Тополица, вторият е Колю Колев-Тъпана от Айтос. За Стойка, тя се представяше за ясновидка и много хора ѝ вярваха, особено жените, и тя направи някои работи, за които не искам да говоря, защото

под нейно влияние, че уж Учителят се явявал чрез нея, и развалиха чешмата, която направи Учителят чрез Борис Николов и други. Направиха през 1929 година хубавата чешма. Под нейно влияние дойдоха и я развалиха и я направиха отново, защото трябвало да се обновява, и по тоя начин чешмата се обезобрази и сега не струва. В. К.: Е, те защо я ремонтираха, беше развалена ли вече? Г. С.: Не беше развалена, ама тъй, уж бил казал Учителят чрез устата на Стойка, че старите дрехи трябва да се сменят, че камъните трябва да се съборят, че наново да се направи. Че със същите камъни направиха същата чешма и похарчиха само пари и развалиха хубавото нещо. Повече не искам да говоря за нея. В. К.: Да, слушам най-различни работи. Тя направо разделя братството в Тополица. Г. С.: Тя направи много поразии, Господ да ѝ прощава, ако може. Тоя, третият е Слави Иван Милевски, за него говорихме.

Тука една друга снимка, пак под номер 12. Тука първата е Донка от Вресово, втората не се знае, третата – също не се знае, четвъртата – на бай Колю-Тъпана дъщеря му, Недка Милчева по мъж. Четвъртият – Георги Куртев, петата до него е Койнито от Лясково, за която съм писал, че има три свекърви. Койна Тенева Терфелийска от Лясково, сега квартал на Айтос. За нея съм писал един разказ за трите свекърви. Решила да отиде в Айтос да прекара с приятелите на градината – братя и сестри, за да се отърве от свекървата, нали свекървите обичат да командват. Щом спре, трябва веднага на снахата да се намери някаква работа. Разказваше ми: „И аз рекох да си намеря работа, да отида до градината, да се отърва един ден от свекървата. Обаче като отивам там, намирам други две по-ербаб свекърви от моята. Още докато си оставя чантата, едната беше Александра от Нейчево. „Веднага, Койне, тръгвай на чешмата за вода, защото яденето прегаря.“ Взех котлите и се връщам. След туй другата свекърва, пък тя е баба Деспа от Бата – Вергиева: „Оставяй котлите, че отивай за дърва, че огънят отслабна, яденето ще закъснее.“ И тъй избягах от едната свекърва, а налетях на две още по-ербаб свекърви. Значи върнах се от чешмата, тичам за дърва, защото без да си почина, отмаляха. Тук веднага ми намериха работа. И като отивам към дървника, викам: Господи, дали аз криво се помолих или ти криво ме разбра! Аз исках да се отърва от една, а пък сега налетях на две още по-големи, още по-ербаб.“

Снимка 13. Целуване ръка на брат Георги Куртев. Не мога да го позная. Лицето прилича на Недка, на Колю-Тъпана на дъщеря му, обаче не съм сигурен.

Снимка 14. Първият е д-р Стоицев, вторият е Желю Танев, баща на Таню Желев. Иван Бойчев е в гръб, четвъртият не се знае, петият е Иван Топалов, нашият приятел от Тополица, сега живее в Айтос, той е син на Слави Димов.

Снимка 15. Първи е Слави Георгиев. Тук виждаме Михаил Стоицев по средата, тази е Сашка Касабова от Айтос. Когато бай Георги има да изпълнява някаква задача от Учителя, тя винаги се явява като опозиция на него. Тази е вечната опозиция. Тя самата заболяла, че когато спъва неговата работа, винаги след туй се разболява и не оздравява, докато бай Георги не отиде да я лекува. Обаче бай Георги бил толкова благороден, че въпреки че знаел, че тя му спъва работите, всякога, когато го повика, отива да я лекува. Един път образували верига, за да я лекуват и след туй всички от веригата се разболели, вземали от болестта ѝ. Мъжът ѝ рекъл: „Ако знаех, че така ще бъде, нямаше да се моля за нея“, щото и той се разболял. Изобщо всички от веригата нещо ги заболяло. Един го заболяла глава, друг гърди и т.н. Значи болестта се разпределя между всички, но на нея ѝ олекнало, обаче другите се разболяли. Бай Георги казал: „Който отива да помага, той трябва да бъде готов да носи и чуждия товар.“ Защото това е чужд товар, който носиш.

На снимка 16, тука ги виждаме на обед. Отпред, това е Симеон Симеонов, до него Михаил Стоицев, Георги Куртев, Иван Бойчев, това е Иван Калканджиев, Веска

Калканджиева, отпред е Маргарита Калканджиева, това може да е Радка Бойчева. Това е на обед. Обикновено сядаха на поляната. Този е Илия Тимев, този Георги Челебиев. Първият гърбом е Илия Тимев от Бургас. Сега да запишем. Значи първият беше Илия Тимев от Бургас, вторият Георги Челебиев, с голото теме, от Бургас, беше ми хазяин. Илия Тимев ми разказваше как, като е бил още в петдесатното общество, отишли един пролетен ден до гара Септември с цялото петдесатно общество, минавали по тревата и по цветята и чул глас да му говори: „Не тъпчете цветята!“ Така му се казало и оттам разбрал, че цветята трябва да ги пазим. Това си спомням за него. А у Георги Челебиев живях година и половина, без да ми поиска никакъв наем, за което съм му много благодарен.

Снимка 17. Първата е Донка Злати Янева, четвъртата е Койнито, петата е сестра Димитра от Горица. Тя има интересни опитности. Един път трябвало да отиде в Айтос да получи томчета беседи от Учителя и понеже няма по кого да ги прати, а трябва да се получат, облякла се като мъж, вземала от съседа коне и възседнали конете, с ямурлуци се загънали и казали: „На никого няма да се обаждаме, никой да не ни знае, че сме жени.“ Посред нощ отиват в Айтос, стигнали преди да изгрее слънцето, чакали на края на града да се раздвижат хората и тогава отиват у бай Георги, вземат книгите и като се връщат, минават през полето направо, през едно близко село минават, но понеже се уплашили на едно място, разбягали се конете и ги съборили. Паднали и книги, и жени, всичко паднало по земята, обаче те не се обезкуражили, молили се на Бога и по едно време конете се укротили, пък бягали, бягали, хванали ги и пак се покачили. И хората събрали книгите, които били разпилели, помогнали им да си ги приберат и се върнали. По тоя начин изпълнили задачата. Това е едната случка. Другата: Отиват някъде по работа, минават край една река. Затънали в реката, а тя била придошла. Да се върнат – няма къде да отидат. Решили да я прегазят, но тя им дошла да кръста. Те се уплашили и те застанали порсред реката. Реката бучи, а пък те не виждат нищо и за да не се удавят, спрели се и чакали да утихне водата и като разбрали, че водата вече не се засилва, тогава вземали по един кол и се подпирали, за да не ги отвлече водата. „И си влачихме краката по дъното, защото щом си вдигнеш крака, водата ще те отнесе.“ Заради туй си влачили краката. Полека-полека, така минали и се спасили. Значи Бог им помогнал с 91 Псалом. „Молихме се през цялото време с 91 Псалом. Почакахме половин час във водата. Тя си бучи, но ние стоим там във водата и не знаем какво да правим и се молим, държим връзка. По едно време усетихме, като че водата се успокои и продължихме, минахме и се завърнахме.“ Това разказа каква Димитра. Тя беше една от най-хубавите хора в Горица. Беше много деятелна, жертвувателна. Спомням си един такъв случай: Бях по обиколка в Горица, когато напуснах дома на ръководителя им, Колю Великов, тя ме посрещна с един хляб от ТКЗС-то, да ми даде хляб, да имам за из пътя. Пък аз й казах: „Сестра, сега се нахранихме, няма нужда да вземаме хляб. Селото е на 2-3 километра, село Старци, там има хляб, защо да нося?“ – „Ама тъй ми казаха, да ти го дам.“ Почувствала вътрешен глас да ми даде този хляб. Аз, за да не й откажа, отрязах си само един крайник. Даде ми хляба и аз отидох в съседното село. Какво се оказа, в съседното село фурната била развалена и цялото село няма хляб. И заводът нямаше хляб и с този хляб, който носех, ядохме двама души, пък за семейството пратихме в съседното село една магарешка каручка да вземат хляб, да се нахранят. Значи, хляба трябвало да го взема, пък аз послушах своя ум и взех само един крайник. Казвам: „Защо, има и там фурна, и там има хляб и там има ТКЗС, защо да го нося хляба.“ Значи тя ми даваше цял хляб, аз отрязах само един резен и с тоя резен ядохме двама души, а иначе щеше да се нахрани цялото семейство.

На снимката първата е Донка Злати Янева от село Страцин, жената на бившия ръководител на братството. Той се казваше Злати Янев от Страцин. Сега има друг ръководител.

На снимка 18 виждаме брат Георги Куртев. Тази сестра, забравих й името. Тя е на Иван Колев жена му от Тополица. Тя е трета. Значи на снимка 18 втори е Георги Куртев, а пък седма Иринка Тодорова, те живееха на градината, цялото семейство, бяха като пазачи на градината от 1952 година до край.

На снимка 19 не си спомням нищо.

На снимка 20, последната, която е с шареното, се казваше Радка Горанова, на Злати Янев дъщеря от Страцин, живее в Бургас.

Снимка 21. Първата беше Керачка от Тополица, на Любо Мавродиев жена. Сега живее във Варна. Втора е Надка Куртева, зад нея Радка Бойчева, следующата е майката на Петко Кралев, зад Стойка. Трета под ред е Стойка от Тополица. Тази е Петра от Страцин, дъщеря на новия ръководител, Ангел Василев.

Снимка 22. Първа е Еленка Челебиева, до нея Стойка, а тая с черното е Таня Славова от Карагеоргиево.

Снимка 23. Първият не се знае. Вторият е дядо Касаианов от Тополица, третият е Недялко от Страцин, следващият е Злати Янев от Страцин. Тука той с ръката си затуля лицето, затуй не може да се познае. Този е Кинчо Димитров, дето напред говорим за него. Този е Слави Милевски, дето говорим за него също. Този е Ангел от Горица. Презимето му забравих. Другите не ги познавам, не ги виждам.

Тази снимка, 24, точно в средата е Владимир Калудов от Бата. Васил Дулапчиев е пети като започнем тука отдясно, тука жената първо, второ, трето, четвърто, пето, той е с някакво сако сиво и с бяла риза. За Васил Дулапчиев мога да кажа нещо: Той е от село Габерово, селото на Иринка. Той бил църковен певец. Поканили го в село Габерово, постоянно пеел в църквата. Поканили го в нашето събрание, пеели духовни песни, четЕли молитви, слушали беседа и след туй, като свършили беседата, рекъл: „Защо досега не сте ми казали за това хубаво учение, за да се лутам тук-там, защо досега не сте ми казали?“ Пък Владимир Калудов му казал: „Брат Василе, ето, ти сега видя и чу, вече иди и проповядай, както ти разбираш.“

Снимка 25. Сега тука първата, втората, третата фактически отляво, пълната жена е Донка Георги Събева, моята съпруга. Тука е Велчо Милевски и зад него е Георги Челебиев. Велчо Милевски беше ръководител в Айтос дълги години.

Снимка 26. Втората е Марийка Маркова и децата ѝ. Това са Весела Маркова и сестра ѝ, Живка. Гърбом е Донка Събева, а другата е от село Житарово. Ами тука виждаме две баби играят. Гор е Георги Куртев, на верандата и някой е при него. Коя е тая при него, коя е тая с очилата? Желязка Радулова.

Снимка 27. Иван Бойчев, Михаил Стоицев, Янко Стоянов от Айтос, Добри Ганев, Велчо Милевски, Георги Челебиев и Ангел от Горица с бялото.

Снимка 28. Първата е Койна Тенева, вторият – брат Куртев, трета – Малинка Кралева.

Снимка 29. Свирят и играят.

Снимка 30. Пак играят.

Снимка 31. Също играят, не се вижда.

Снимка 32. Първата с шарената рокля не се знае, до нея е жената на Георги Събев – Донка, две момичета – на Марко двете дъщери, отзад, на първата двойка е Марийка Маркова, майка на Весела Маркова и Живка.

Снимка 33. Тук свирят. Симеон Симеонов свири и другите разговарят. Много хора, не могат да се различат.

Това е едната продукция снимки. После ще почнем да разглеждаме втората продукция от снимки.

30. ЗА СБОРНИКА „ЖИВОТОПИС НА ГЕОРГИ КУРТЕВ“

В. К.: През есента на 1991 година бе отпечатан сборника, който бе предназначен да излезе през м. юли 1991 година, но се забави по технически затруднения. На 15 юли в Камерна зала България бе изнесен концерт по случай 120-годишнината от рождението на Георги Куртев. Сборникът имаше недостатъци, понеже бяхме излъгани от онези, които го отпечатаха. За него аз платих 10 лекаарски заплати, после дойде инфлацията и нищо не се върна при мен. Остана само книжката. Г. С.: Хубаво е, че все пак излезе. Да зачетем това.

В. К.: Сега ще говорим за някои пропуски на книгата „Животопис на Георги Куртев“:

1. По отношение на самата книга. Като книга какви забележки имаш? Г. С.: Има някои неща, които не са точно написани. Искам само да се уточнят. В случката, дето Надка Боева разказва за молитвата на туркинята, тя казва, че влязъл в стаята. Той влязъл в стаята, дал ѝ пари и излязъл. В стаята на жена туркиня не може да влезе нито мъж, нито българин. Той отвънка ѝ подал плика и се върнал. В. К.: Това е фактически на стр. 14 отдолу нагоре, ред 14-15 е. Не влязъл, а почукал на вратата и подал плика. В турска къща мъже не могат да влязат, дето има жени.

Г. С.: 2. Друга забележка е за първия събор в Айтос на Паспалата, когато говорили брат Куртев и Учителя, те са уточнили час за търване три часа, вместо 12, както е записано в книгата. В. К.: Значи това е мой пропуск. Това е на 46 стр. Отгоре надолу, на ред 12 четем: Времето, което уговорили, било 12 часа, полунощ. Вместо 12 часа, три часа трябва да се пише.

Г. С.: 3. Забележка на стр. 66, точка 17, последният сеанс в Айтос 1912 година. На сеанса не е употребен медиум, ами са сложили кръгла масичка, която дава сигнали с чукане. В. К.: Как обикновено става това нещо? Обясни, защото ние не го знаем. Г. С.: Аз не съм присъствал, а съм го дал, както са ми го разказвали. В. К.: Какво са разказвали? Г. С.: На кръгла масичка, която е направена само от дърво, да няма никакво желязо в нея. Трябва да бъде тринога, кръгла. Всички присъстващи се хващат във верига с палците отдолу, а пък предварително се написва един голям кръг с азбуката. И по този начин духът дава знаци с масичката, вече прави с един крак така, вдига масата и удря 1, 2, 3, 4, 5 и т.н., каквато е цифрата. Тя отговаря съответно на буквата и по тоя начин се образуват думи и се отговаря на въпрос. В. К.: Обясни го по-подробно. Г. С.: Първо, значи, имаме масата, след това има начертан кръг на книга, не на самата маса. Цялата азбука в кръг. Те правят веригата с палците. Масата почва да се движи, а тя нали е на три крака. С единият крак чука и дава сигнала. Така ако чука три пъти буквата е „В“, ако е пет пъти, „Д“. Така се съединяват буквите в думи. В. К.: Но ти трябва да го опишеш това нещо, ние не го знаем. Г. С.: Е, тази подробност не знаех, че трябва да се каже заради туй. В. К.: Значи по този начин, защото има и друг начин, чрез медиуми. Г. С.: Да, чрез медиум може, чрез излъчване, спящо състояние и пр и пр. В. К.: Защото това нещо не е отбелязано в твоето описание и аз разбрах, че е чрез медиум. Аз ще намеря как е оригиналът и ще го прочета, да направим сравнение, да видим къде е грешката. Г. С.: Добре. В. К.: Следващата забележка е запознаване с вегетарианството, на стр. 67, точка 19, така ли е? Това е станало 1912 година, кето съм писал, нали, когато е бил мобилизиран в град Чарлу. Г. С.: Не е 1912 година, а е 1917 година, понеже били Европейската война, не знам в кой град е било. В. К.: Ти си писал, писмото било от декември 1912 година. Г. С.: Ще намерим оригинала на писмото. В. К.: Ти казваш, че е в 1917 година той се е запознал с някои приятели там, от войниците и писал на

родителите си, че вече няма да храни свине, няма да коли, няма да яде. Значи това е 1917 година. Европейската война, а не 1912 година. Друга забележка. Става въпрос за чешмата в Тополица. Ти си писал 1929 година. Аз понеже имам снимка от Борис, където пише, че е построена 1928 година и аз промених, защото смятам, че Борис знае по-добре, щото е ръководил строежа. А той го е писал, когато е бил млад, преди 30 години го е писал. Г. С.: Аз не зная, виждам, че на снимката е писал Борис, обаче зная, че чешмата е правена 1929 година от тези хора, които са участвали в нея, Димитър Димитров Вълчев, и с него съм говорил, който сега е жив, може да каже точно. Дали Борис е прав или аз. В. К.: Ти трябва да провериш. Г. С.: Може да проверя и да пиша. Може да пиша.

Забележка на Редактора Вергилий Кръстев: През 1995 година попаднах на писма на Мария Тодорова до Борис, изпращани в Тополица. Те са от 1929 година.

В. К.: Какви забележки имаш ти при едно второ издание по отношение на книгата? Как би си я представил ти? Г. С.: Книгата трябва да бъде на по-хубава хартия и с по-едър шрифт. Шрифтът сега е много дребен и трудно четлив. Всички, които са я вземали досега, особено по-възрастните хора трудно я четат. Значи книгата да бъде с хубав шрифт, хубава хартия, заглавията да се подчертаят, тука почти липсват заглавията, написани са със същите букви, с каквито е писани текстът. Заглавията се пишат винаги с по-едър шрифт и текстът на книгата да не бъде шаблонен, да бъде нещо по-хубаво.

В. К.: Как се казваше този брат, който искал да бъде ръководител? На стр. 79, 12 ред отгоре. Г. С.: Този брат се казваше Крум Илиев. Той искал да стане ръководител, а пък печатарят го събрал и писал брат Георги Куртев. В. К.: Ама аз го задрасках и на всички книги съм го написал на ръка. Г. С.: Крум Илиев се е казвал той. Иначе е добър, ревностен брат, обаче в туй отношение малко честолобив и искал да изпъкне така. А иначе е имал добри качества. В. К.: Какво е казал брат Георги Куртев? Г. С.: Брат Георги Куртев след смъртта на Крум Илиев, той го е сънувал като в една колиба така, обаче без уплътняване и вътре стои така скрит, обаче обгърнат с една хубава мантия. Брат Куртев си го обяснява, че тази хубава мантия, това са добродетели, които е имал, но които никой не ги знае. А пък поради грешките, които е правил, затуй го виждаме затворен, не е свободен. Това ми го разказа брат Георги Куртев. В. К.: Това какво означава? Г. С.: Посещавал е бедни, давал е пари, помагал е на нуждаещите и т.н., което никой не го знае и заради туй той го вижда в една мантия сребърна или златиста мантия. Така, като тия, които ги тургат на врата поповете. Не му знам името на това – попски одежди.

В. К.: По отношение на заглавието. Аз направих първата коректура и отбелязах всички грешки и той направи втора коректура и аз му казах, ще поправиш всички заглавия по-големи. Ще поправиш грешките и той обеща. Това трябваше – големи заглавия. Всички трябваше да бъдат големи заглавия, обаче той нищо не направи. Г. С.: Не е постъпил честно и по тоя начин дава лош вид на книгата. В. К.: И тогава ние бързахме да излезе на събора в Айтос – 12 юли и така стана. И те печатаха го на фолио и вече не можеше да се поправи. То чакаш 5-6 месеца и не можеше да се поправи, защото трябват много пари, но грешката е моя в какъв смисъл, че аз започнах работа с хора, на които съм имал доверие, а те нищо не са изпълнили. Аз исках всички тия неща да бъдат с по-големи букви, нали. Ей тука, например, много по-големи букви трябваше да бъдат по-силно подчертано и т.н. Много трудно излезе тази книжка, измъчих се.

Ето сега тука, на тази голяма твоя тетрадка, на страница 39 пише следното: „През 1912 година, като войник в град Чорлу, аз станах вегетарианец. Ето защо писах писмо на жена си със следното съдържание ...“ Г. С.: Това нещо може да се провери чрез Тодорка Куртева, която е жива. Тя знае кога е станал вегетарианец.

В. К.: Значи аз тука вина нямам. Г. С.: Да, разбрано. Туй може да се провери. А 1912 година е Балканската война, не е Европейската, точно така. В. К.: Значи тука нямам грешка. Г. С.: За справка, Тодорка Куртева, Дора. Тя ще знае коя година баща ѝ е станал вегетарианец. В. К.: Да, ще питаме нея. Значи по този въпрос така. Сега тука забележките за последния сеанс. Тука ти си го написал последния сеанс в Айтос, 1912 година. Г. С.: Така, не спорим за него.

В. К.: Тука ти както си го написал, тука няма за медиуми, но понеже тука не е означено точно как става цялата работа. Г. С.: Моята задача не е да обяснявам как се правят сеансите. В. К.: Това никой не го знае. Г. С. Които са участвали, много хора са участвали. В. К.: Това не е точно обозначено, това нещо. Сега това е едно и понеже не беше точно описано. Г. С.: Според мене не трябва да бъде в такава подробност. В. К.: Чакай сега, аз не ти правя забележка, но понеже ти си го знаел, нали, ти смяташ че и другите го знаят. И сега в момента ние знаем това: Когато се събират на сеанс има няколко неща: или с пишещ медиум или с говорещ медиум или с чукане. Г. С.: Без медиум, с чукане на масата. В. К.: Сега е моментът, както е направено нали, за мен не беше ясно. Г. С.: То е друг въпрос. В. К.: За мен не беше ясно и аз сметнах, че ти си го пропуснал и тогава реших аз да го добавя. Сега, между другото, аз тоя случай го имам разказан от Борис Николов. Той много подробно го е разказал, понеже Георги Куртев му го е разказал. Г. С.: Говори ли за медиум там? В. К.: Аз за медиум не мога да ти кажа точно какво говори, но там пише, че ги е раздрусал, веригата ги е раздрусала, нещо подобно има но не мога са си спомня как, защото това е преди 30 години. И аз разбрах, че ти просто не си го добавил и затова съм го добавил. Г. С.: Аз да ви кажа недоразумението откъде идва. Някой от присъстващите, но преди да бъде Учителят там, се подиграл с духа. Човекът казал: „Хасам Мусум, сан мусум“ – на турски значи – „Хасан ли си, кой си? Сега ти ли си?“ И заради туй масата го е натиснала и след туй се уплашили и са имали по-сериозно отношение към това. А пък при Учителя, там са видяли разни знаци, разни чукания и пр., което вече сме го казали. В. К.: Сега, значи уточнихме се. В следващата книга това нещо ще го коригираме в смисъл, аз ще махна това викане чрез медиум, а ще напиша подробно така, както описва как е построена масата, изобщо цялата обстановка, ще бъде описано всичко подробно. Г. С.: Щом трябва, оплиши го. В. К.: Защото не е ясно. Аз ще коригирам това нещо. Понеже ние свършваме, днес е 28.12.1991 година. На тоя етап ние сме приключили.

Сега моята оценка за тая книга е тройка, значи преминаваме в следващото отделение. Не е 4 или 5, а тройка. Г. С.: Тройка, повече не. В. К.: Положих много труд, обаче оценката е тройка. Г. С.: Но факт е, че е станала, значи трудът е оправдан, макар че има качества, които могат да бъдат подобрени.

В. К.: Как реши ти да дадеш материала? Г. С.: Когато получих вашето писмо, се поколебах, защото вие ми определите много малко време, за срок от два месеца да мога да ви пратя материала, което не беше по силите ми. И в себе си бях почти решил да съдействам, обаче реших да се допитам до Евангелието. Като отворих Евангелието и мисля, че от Лука 7-ма глава се падна, където се казва: „И Христос събра учениците си и ги разпрати двама по двама на работа.“ Това ми даде като отговор, че аз трябва да съдействам, щом е дошло време за работа и заради туй реших на всяка цена да изпратя материали. Пратих материала и се радвам, че с много труд, макар и не много качествен, книгата все пак излезе на белия свят и съм много доволен от това. Остава за следващите книги, които са вече готови за печат, да можем да помислим и за тях. В. К.: Някакво пожелание за по-нататък? Г. С.: Пожелание, каквото имаш запланувано и ти, също да стане. Там за музиката на Изгрева, за художниците и пр. и пр. Всичко това нещо трябва да стане. Това са хубави идеи, които трябва да видят своето реализиране.

В. К.: Сега ти трябва да ми дадеш ония тетрадки, които ти ги имаш и си ги направил, да имам по едно копие. Г. С.: Не знам дали ще мога да ги намеря, защото те са, някои листа вече са загубени. Пратени са някъде и не мога да обещая. В. К.: Ти нали имаш по една тетрадка, запазена у теб. Нея ще ми дадеш.

31. СВЪРШЕНАТА РАБОТА

В. К.: Сега искам да ми разкажете оня случай за Илия Чернев. Тоя случай, който ти го разказва на годишнината му. Г. С.: Случаят се отнася за 1926 или 1927 година. Брат Илия Чернев да е бил най-много на 19 години и е бил пред приемната на Учителя. Учителят излязъл, отишъл при него и му казал: „Брат, можеш ли да свършиш някаква работа? Една работа да ми свършите.“ Той рекъл: „Готов съм, Учителю!“ – „Ето ви ключовете, със сестра Василка ще отидете на ул. „Опълченска“ 66 да донесете една черга, която ми трябва.“ И му дава ключовете. „Ето сестра Василка, заминавайте!“ И той заминал, пътувал, казва, бързо, сестрата, понеже по-възрастна, тя едва успявала да върви с него, не се съобразявал с нейните възможности. Просто тя се изморила, докато пристигне там, защото нямало превозни средства. От Изгрева до „Опълченска“ 66, това е. В. К.: При положение, че тя е възрастна, да не е била Гумнерова? Г. С.: Не, не, не, сестра Василка, от него по-възрастна де, и все пак жена. Жена с един младеж не може да върви заедно. Със сестрата отиват на „Опълченска“ 66, отключват вратата, влизат в двора, в същото време Учителят се явява от неговата стая, отваря вратата, държи чергата, изтърсва чергата и я подава на брат Илия. Учителят ги изпраща от Изгрева, а пък там пак той ги посреща, на „Опълченска“ 66 и му подава чергата. След туй взема, облича си пардесюто, взема си бастуна, взема си шапката, бомбето и веднага тръгва за Изгрева. Заедно вървят, минават по ул. „Пиротска“ и т.н. целия път и се прибират на Изгрева. Туй му направило впечатление, че той ги изпраща от Изгрева и той ги посреща на „Опълченска“ 66 и те се чудят как може той да ги превари когато те пътуват толкова бързо. Превозно средство няма. Това е, което съм разказал. В. К.: И той как си го обясняваше? Г. С.: Не може да го обясни, само като факт ми го съобщи. Той ми го съобщи, 1981 година беше, преди края на своя живот. Съобщи ми го като своя опитност. Иначе той нищо не е писал и нищо не е разказвал. Само това. В. К.: Ти сега как си го обясняваш? Г. С.: Аз си го обяснявам, че Учителят владее духовни закони за трансформиране на енергията, за разпадане на материята, която се превръща в енергия и следователно се премества от място на място. И след това обратно енергията се превръща в материя, като се сглобява съответно. Така си го обяснявам.

ДЪЖДЪТ НА ВИТОША

Преди години живеях в София – Изгрева. Един ден след заминаването на Учителя отидохме на екскурзия до Ел Шадаи /Бивака/. Бяхме около 20-30 души, братя и сестри. Времето бе облачно, на дъжд. Скоро след пристигането ни заваля. Цялото небе бе мрачно. Продължаваше да вали. Всичко мокро и нямаше къде да се седне. Стояхме прави. Тогава една сестра предложи да попеем, да се оправи времето. „Коя песен?“ – запита някой. – „Изгрява слънцето.“ Почнахме да пеем, за да оправим времето. Пеем, а то си вали. Но докато изпеем песента, облаците се разкъсаха и слънцето се показа. Погледна ни весело. Облаците се пръснаха. Слънцето ни изсуши. Прекарахме един хубав ден и една дъждовна баня, които Учителят тъй много препоръчва. Ето какво прави песента в съюз с вярата.

„Каквото попросите с вяра, ще ви се даде.“

Тази случка я разказвам аз, Георги Събев, затова, че знанието на Учителя се отнася не само за вчера, но също за днес и за утре.

РИБА ЯДЕТЕ ЛИ?

Веднъж една сестра от село Тополица много желаела да отиде в София, на Изгрева и да се срещне с Учителя. Сестра Бойчева я завела. Срещнала се сестрата с Учителя, поразговорили се за това, за онова, и на тръгване Учителят я запитал: „Събирате ли се в салона?“ – „Събираме се, но май ние тясно, Учителю. Салонът ни е малък.“ – „Нека да е малък, че да е пълен“, казал Учителят. „Рекох, риба ядете ли?“ – „Ядем, Учителю.“ – „Ще поздравиш всички и ще им кажеш: който яде риба, да не влиза в салона.“

Горната случка ми разказа сестра Радка Бойчева на 31 декември 1978 година.

Братството в село Тополица бе най-многолюдното, особено след направата на чешмата през 1929 година. Влизаше почти цялото село. Минаха години и всички си заминаха. Наследниците се преместиха. В селото никой почти не остана. Като че ли запустя. Събираме се само на Никулден от цялата област. Идваме, пълним салона, пеем песни цяла нощ и на сутринта си отиваме. Разделяме се чак до следващата година. И така, останалите живи риби отидоха в полето и салонът опустя. На Никулден, на деня на рибаря го пълним. Някой хвърля невидима мрежа и ни събира като живи риби, като живи души с салона на село Тополица. Така осъществяваме срещата на душите, търсещи Словото и песните на Учителя.

32. ГЕНЧО АЛЕКСИЕВ

В. К.: Днеска сме ... Г. С.: 29 декември 1991 година. В. К.: Днес е неделя. Продължаваме работа. Сега, доколкото аз си спомням, вие ми предадохте една книжка, биографичен очерк на художника Генчо Алексиев от Врана. Как дойде при вас тази идея, да напишете очерк за него и то тези неща? Г. С.: Живеехме на Изгрева, бяхме приятели, бяхме съсед и всеки си имаше свое жилище и от тогава се познаваме. По-късно, към 1940 година, той напуска Изгрева и отива в Тополица, няма да го повтарям това нещо. След Тополица отива в Айтос, от Айтос отива на градината и на градината рисува последните си най-хубави картини, които аз съм нарекъл неговата трилогия или това е неговата лебедова песен. Това е най-хубавото, което е създал. Картините са изложени в Айтос, в салона на градината, на братската градина в салона са изложени и са запазени там. Те са цветни табла с акварел. Той е един от най-добрите акварелисти. Понеже в тази насока малко хора са работили, той си замина към 1956 година. И по случай 36 години от неговото заминаване, трийсет и няколко години, ми дойде на ума да запиша тези спомени за него и да дам някои обяснения върху картините, които са изложени в салона, за които вече казахме. В. К.: Той има ли други картини направени? Г. С.: Има много картини, обаче картините не се пазят поради туй, че той е нямал квартира и всяко нарисувано нещо го подарявал на приятели, понеже няма къде да ги съхранява. В. К.: Те биха ли могли да се съберат впоследствие? Г. С.: Не знам на кого са дадени, за да можем да ги търсим. Пък неговите близки, всички са се поминали. В. К.: Той подписваше ли ги? Г. С.: Не си спомням, не помня дали ги подписва, а ми се струва, че не ги е подписвал. Обаче те се познават неговите картини от другите. В. К.: Друг въпрос. В това, което вие сте описали в очерка за него, има ли още материал, който вие бихте могли да включите за него? Г. С.: Не мога да намеря материал, защото неговите

всички близки са заминали за другия свят и няма от кого да взема сведения. Значи повече от туй аз не мога да напиша. Друг ако някой знае, не знам. В. К.: Друг не знае нищо. Тука вие ми казахте, че неговият образ и лик го има на една снимка. Значи тази снимка, която е на Изгрева и пред бараката на Борис, които са се заснели тука, този е бил Генчо Алексиев. Г. С.: Първият в редицата е Генчо Алексиев. След това идват Георги Радев, Елиезер Коен, Колю Нанков, Тената, този не го знаеме, Цанка Екимова, Борис Николов отзад и мъжът на Цанка, Йордан Екимов. Значи фактически това е ликът, който ви трябваше за очерка на Генчо Алексиев. В. К.: Аз ви подарявам тая снимка. Г. С.: Мерси. В. К.: Значи друго нещо за него няма.

33. ГЕНЧО АЛЕКСИЕВ, ХУДОЖНИК - ПЕЙЗАЖИСТ

/Бегли бележки от Георги Събев/

Вместо предговор: С настоящите кратки бележки нямаме намерение да пишем биография на художника Генчо Алексиев. Това не правим не защото не заслужава, а поради обстоятелството, че разполагаме с крайно оскъдни биографични бележки. Ето защо принудени сме да се задоволим с най-малкото, като опишем последното десетилетие от неговия живот, за което имаме непосредствени наблюдения. Това десетилетие ни загатва за богатите възможности, с които художникът е бил надарен. Тези творчески възможности до голяма степен остават неразкрити, непроявени, ето защо неговият талант остава непознат за широкия кръг от хората на изкуството.

Ако художникът Генчо Алексиев имаше поне минимална материална помощ, талантът му би разцъфтял и би обогатил живота с неговото творчество.

Настоящите кратки бележки са по случай деветдесет и четири години от раждането му и тридесет и четири години от заминаването му за отвъдния свят. 10 октомври 1990 година.

Първи спомени: Запознаването ми с художника Генчо Алексиев датира от лятото на 1922 година, когато се връщах от събора на Бялото братство, който се състоя в полята на град Велико Търново.

Съборът бе привършил и съборяните вече се пръскаха в разни посоки, за да се върнат по домовете си. Докато едни поемаха пътя към Севлиево, то голямото множество пое пътя за ж.п. гарата. Влаковата композиция бе голяма, сякаш едва смогваше да побере толкова много народ, стекъл се отведнъж. Купетата и коридорите бяха пълни, дори препълнени. На прозореца на едно купе се разговаряха двама души, единият около тридесет-годишен, а другият едва 15-16 годишен, вече ученик в гимназията. Те току-що се бяха запознали. Вие, dragи читателю, вероятно вече се досещате кои бяха тия двама пътници. Единият – Генчо Алексиев, а другият – моя милост.

Художникът Генчо Алексиев е родом от град Варна, произхожда от бедно многочленно работническо семейство. Баща му бил обушар, кърпел обувки. Всички са чакали на неговите ръце. Роден е през 1896 година. Генчо е следвал гимназия до шести клас. Не е могъл да продължи, поради високите училищни такси. Останал с незавършено средно образование, въпреки желанието му да продължи образованието си. През 1922 година, когато Александър Стамболийски бил министър-председател, а управляваща тогава е земеделската партия, е бил назначен като служител в афишното бюро при общината, поради липса на по-висок образователен ценз. Това продължило около една година и когато на девети юни

1923 година паднал режимът на Стамболийски, брат Генчо бил освободен от работа. Той вече не постъпил на държавна работа.

Около 1927 година брат Генчо отива в София. През летните месеци той прекарва на Изгрева на обща палатка, която събирала петнадесетина души. Наричали я Пансиона.

През 1930 година брат Генчо вече имал собствено жилище – малка дъсчена стая с минимален размер, в която едва се побирали легло и маса. Това жилище е било единствената собственост на нашия приятел – художник. През това време той е рисувал пейзажи, цветя, натюрморти, но тъй като не е имал място, където да съхранява таблата, подарявал ги на приятели, които, когато са могли, са го подпомагали материално. Ето защо техният брой се губи във времето.

През 1940 година брат Генчо отива да живее в село Тополица, където прекарва около две години. Живял е в дома на ръководителя Димо Джожев. Понеже брат Генчо е бил и музикален, през свободното си време е обучавал някои от девойките от братството на китара. С това той станал още по-полезен, даже необходим. През тия години е нарисувал хубави пейзажи, с които малко художници могат да се похвалят. Както хората от Бялото братство, така и интелигенцията от селото са посрещнали с радост изложбата, която той е уредил в училищния салон. Това го импулсирало и породило в душата му нови идеи и хрумвания. Но за зла чест, една нощ двама хулигани влизат през отворения прозорец в изложбения салон и му похабили изложените табла. Това обстоятелство много го огорчило и той наскоро напуска Тополица завинаги и отива да живее в град Айтос през 1942 година. Там бил настанен от брат Георги Куртев в свободната стая при Братския салон. Брат Куртев, като разбрал, че братът няма никакви средства за препитание и като научил, че брат Генчо умее да подвързва книги, насърчил го да обзаведе малка работилница в жилището си, като се стараел всячески да го подпомогне. Писал на приятелите, които имат Словото на Учителя, добре е да си го подвържат при брат Генчо. Така хем Словото ще се запази, хем братът ще може да преживява от собствен труд, без да бъде в тежест на когото и да било. И така, приятното и полезното били хармонично съчетани. Това продължило до 1945 година, когато брат Куртев, който вече живеел на Братската градина, поканил брат Генчо да отиде при него, на градината. Братът приел поканата и отишъл. И тъй, двамата братя заживяли заедно. Това тяхно съжителство оказало благоприятно въздействие върху брата-художник и събудило творчески импулси в неговата душа.

Все по това време в съзнанието на художника назряват идеи, които чакат време, за да се родят. Тогава са родени няколко символични картини: „Окото на Бога“, „Тесният път“, „Човешката душа“, „Под крилото на Всевишния“ – тема от 91 псалом и Голямо цветно табло – Земното кълбо, опасно от змия, която си е захапала опашката – символизира безкрайността на знанието. Последната картина се намира в салона на село Тополица, а всички останали символични картини са в молитвената стая на Братската градина – Айтос.

Всички хора, които се занимават с изкуство, са забелязали, че не всички дни и часове са богати на нови идеи и хрумвания, че има и дни, и седмици на безплодие, които трябва да знаем как да посрещнем. Говори се за великия руски писател Л. Н. Толстой, когато идвали дни на творческо безплодие, той оставял перото настрана, отивал в градината, вземал лопатата и копаел или препасвал обуварската престилка, вземал обуварския чук и шило и почвал да кърпи обувките. Също така е правел и брат Генчо. Хрумнала ли му някаква идея, веднага се залавял за четката и боите. Настанело ли творческо безплодие, той почвал да подвързва. По тоя начин всичкото време се оползотворявало.

След тези символични картини, му хрумнала идеята за серия от три картини, която аз ще нарека трилогия. Тези картини имат връзка една с друга. Свързва ги една обща идея – пробуждане на човешката душа.

Първа картина – чистилището.

Като застанем пред първата картина, онова, което първо ни прави впечатление, е тъмно-зеленото море, което събужда в нас неприятни усещания, сякаш свързани с отрицателните сили, които искат да спънат нашето развитие. От двете страни на морето от скалите се подават глави на гущери, змии, чудовища, които всяват страх и ужас у зрителя. Те действат смразяващо. Тези чудовища не са друго, освен низшите страсти, които завладяват човека с непробудено съзнание. Те му пречат да поеме своя възходящ път. А ето там, наляво, се откроява светла пътека, по която вече са се устремили пробудените души, които следват своя духовен ръководител. От окултната наука знаем, че напредналите братя от Небето следят много зорко за прогреса на всяка душа и веднага пращат помощ на ония, които вече се пробуждат. Страданията, каквито и да са те, може да бъдат продължителни, но не вечни. Великата Божия любов е готова да прости на всеки, който е готов да не повтаря грешката си. Всяка душа си има свой духовен ръководител, а освен това има и групови ръководители, които ръководят цели общества. Такъв е случаят на тази картина първа, където ръководителят извежда готовите души вън от Чистилището. Той ги води на изток. Там, между зъберите на страшни скали се виждат зарите на изгряващо слънце – бленуваната цел.

Втора картина – духовният свят.

Във втората картина също на пръв план се вижда море, острови, скали, на които са приковани човешки души. Това са душите на ония, които през земния си живот са вършили големи, непостижими грехове. Тези души биват постоянно нападани от чудовища и те са в постоянна отбрана, като живеят в непрекъснат страх. Но това не ще продължи вечно, а само дотогава, докато у тях се пробуди разкаяние и пожелаят да се поправят. Тогава им бива изпратена помощ и те биват извадени от тия условия и биват поставени при нови условия, по-благоприятни за тяхното развитие. По какво се познава, че в една душа е настъпило разкаяние? Познава се по това, че около главата се явява едно леко сияние, което е верен знак на настъпилото разкаяние. Наляво горе художникът е нарисувал светла пътека, по която се движат пробудените души. Те минават по тесния път над пропасти и бездни, но неустрашимо следват стъпките на своя ръководител. Той ги води към една златна врата, окупана в светлина. Това е вратата на Новия Йерусалим, на Царството Божие, както Учителят го назовава в Словото си.

И в духовния свят пак има съблазни и изкушения, но те са от по-fino естество. Там е нужна още по-голяма будност и различаване.

Трета картина.

Това е сложна композиция, в която трябва добре да се вгледаме, за да я разберем. Тук на първи план виждаме кървавочервена мантия, която сякаш застрашава да залее света. Тази мантия не е нищо друго, освен безбожието, материализмът и социализмът, които жаждат да завладеят света, но това няма да им се удаде. Фигурата под червената мантия е без глава, а какво може да направи тяло без глава? Нищо. Под мантията се подават ръце на скелет, лишени от живот. Ръцете са символ на правдата. Ръцете са мъртви, то ще рече, че при социализма и комунизма правдата и справедливостта са мъртви. Справедливостта е погазена, забравена. При социализма и комунизма неправдата и лъжата господаруват.

Далеч наляво, на края на картината, се виждат кръстове, гробища. Кое то ще рече, че е вече края на всички човешки заблуждения, които дълго време са били наш кумир.

На първи план се очертават две фигури, първата от които представлява човек, който държи корона в ръце, която издига високо, а отдолу много ръце се протягат алчно към нея, искат да му я отнемат. Царската корона, това е символ на монархизма. Властолюбието, което е една от най-силните човешки страсти. Времето на монархизма вече е минало.

Втората фигура: човек, който пази съкровището си, а нечий ръце посягат да го задушат и да му отнемат съкровището. Това е сребролюбието. Желание за трупане на земни блага. Това е алчността, с която човек трябва да се бори и да я победи.

Зад тези фигури се виждат пожари, причинени от падащи бомби, чрез които самолетите сипят страх и ужас към всичко живо. Война и изстребление, ето виждаме докъде човечеството е стигнало.

Вдясно долу на картината се съзират три символа: Корона и скиптер, шлем и меч, попско расо и килимйавка.

Корона и скиптер – това е монархията. Време е вече тя да слезе от сцената. Времето ѝ е минало. Шлем и меч – това е милитаризмът, военщината, която все още иска да развява знамето на войната, но човешкото съзнание вече значително е порасло, вече се заговаря за Европейски парламент, което ще рече, че близко е времето да се премахнат и границите. Тогава ще имаме един народ, едно отечество и едно човечество. Може би близко е времето, когато сабите ще се превърнат на сърпове, танковете – на плугове и хората ще се отдадат на мирен труд и благополучие.

Попското расо и килимйавката представят клерикализма, попщината, обредното служене, при което великото учение на Христа се превръща в догми, които са железните вериги около врата на вярващите. Църковниците изогачиха до неузнаваемост живото учение на Христа и от учение на саможертва и човеколюбие се превърна на схоластика и догматизъм. Короната, сабят и попското расо вече е време да бъдат музейни експонати.

На средата на картината се вижда нещо като светъл конус с върха към изток. Това са безброй светли души, изпратени на земята да помогнат да се повдигне съзнанието на човечеството. Сега е края на века. Нов свят се създава, нова култура се ражда. Ето защо на земята са изпратени да се родят 7000 адепти, които ще дадат мощен тласък на човешкото развитие. Светлината, която струи от едно мощно слънце, което изгрява на 25000 земни години веднъж. Към това велико и мощно слънце ни сочи ръката на Мировия Учител, чийто образ грее в надоблачните висини, светъл и сияещ.

Няколко думи за творчеството на Генчо Алексиев.

Сега, преди да се разделим с картините на художника, макар и посмъртно, необходимо е да кажем няколко думи за художественото му творчество. Ние не ще го сравняваме с разни други художници-пейзажисти, каквито има много, но ще го сравним само с най-изтъкнатия от тях майстор на акварела, Константин Щъркелов. Последният е всепризнат като голям майстор. Ако сравним таблата на брат Генчо Алексиев с тия на Щъркелов, ние биваме поразени от голямото сходство между двамата, че трудно би било да ги различим. По богатство на идеи, както и по колорит много си приличат.

Онова, обаче, което отличава Генчо Алексиев от Щъркелов, е това, че Г. Алексиев долавя аурата на цветята и се опитва да я направи достъпна за обикновения зрител.

Поредицата от трите му последни картини, които ние нарекохме Трилогия, е край на неговото творчество, на неговото творческо десетилетие, което обхваща периода от 1945 до 1955 година. Ето защо с право можем да кажем, че Трилогията е неговата лебедова песен, с която той се прощава със света на изкуството.

Поминал се е от Т. Б. С (туберкулоза на белите дробове). На 10 октомври 1956 година в град Гловдив.

В момента ми хрумна една мисъл от професор Асен Златаров, която искам да споделя с моите читатели /предадена с мои думи/: Човек, за да може да работи в областта на кое и да е изкуство и да бъде плодovit, той не трябва да мисли за ежедневиия хляб. Гrijжата за насъщния пречи на изкуството. Изкуството иска всеотдайност.

Гrijжата за насъщния постоянно е преследвала брат Генчо Алексиев, ето защо той не успял да изяви своите творчески възможности, поради което останал почти неизвестен даже и в средата на художниците.

Ето защо пожелаваме на брат Генчо, когато наново дойде на земята, да има по-добри условия да развие дарбите си.

34. КОЛОНИЯТА В МЪГЛИЖ

ЛАГЕР - ШКОЛА МЪГЛИЖ

Стихотворен пътепис от Георги Събев

/По спомените на една майка/

Посвещавам настоящия стихотворен пътепис на любимата ми съпруга Донка по случай навършване 17 години от заминаването ѝ в отвъдния свят.

Бургас, 1960 год.

Брат Желев на лагер основи положи,
Божието дело на опит приложи.
Писма той разпрати с топли покани
на лагер да дойдат децата призвани.
Всички да носят цигулки, китари,
там музика ще учат и млади, и стари.
Бельо да си носят, юфка в торбата.
В джоба парички и ума в главата.
Часът веч удари. Ето, тръгва влака.
Едно дете пита: „Де остана кака?“
Децата смутени. От дом неделени.
Едни мълчаливи, а други засмени.
От Бургас са само Верчето и Лили,
две деца обични, на майките мили.
Митко от Горица, Стоянчо от Бата,
с чанти в ръцете, с бельо в торбата.
Влакът веч потегли на дългия път,
няма вече пречки децата да спрат.
Майки и сестрички деца придружват,
гълчат, чуруликат, без да се смуцават.
Часове минават, влакът все лети,
майки се увличат в сладки мечти.
Умората дойде. Клепки натежаха.

Едни още будни, а други заспаха.
Майки и сестрички стоят и се чудят,
тези деца мили как да ги събудят.
Ето свирна влакът. Гара наближава.
Някой през прозорец там глава подава.
Тулово е близо. Вече влакът спира.
Всеки от купето багажа прибира.
Там ги чака Райчо, с любов гореща,
с очи насълзени пред таз мила среща.
Идва от Загоре с конче и каруца,
а кончето слабо, даже малко куца.
– Давайте багажа! – Райчо разпорежда.
Към Мъглиж веднага кончето повежда.
Умора ги мъчи. Всички мълчаливи.
Цяла нощ не спали, с лица сънливи.
Мараня голяма – слънцето препича.
Някой от децата риза веч съблича.
Веч Мъглиж се вижда, даже и салона,
човек някой сякаш маха от балкона.
Брат Желев ги среща с топла усмивка
като всички кани на лятна почивка.
Селото прекрасно. Градини големи.
Брат Рашо ги среща с пълна кола дини.
Брат Желев ги кани всички да поседнат.
На тревата чиста даже да полегнат.
Денят веч отмина. Бързо се смрачи.
Горе на небето блеснаха звезди.
Всички на молитва вече се изправят,
Баща наш небесни всички да прославят.
Молитвата свърши. Всички се прибраха.
Там, в обща спалня, скоро умълчаха.
Всички уморени. Унася ги веч сън.
И шумът затихна и вътре, и вън.
Късна нощ е вече. Всички сладко спят,
а горе в небето звездички блестят.
Едни спят дълбоко. Други там бълнува.
Стоянчо Ярев плаче. Болка не минава.
Майката на Лили болното намери.
С ръка на челото тоглината мери.
– Какво ти е, чедо? Къде те боли?
Ти кажи ми само. Бог ще се смили.
Ох, боли ме, лелко. От корем умирам.
Как аз ще осъмна? Сили не намирам.
Лелка го помилва, стопли и прегърна.
Болката кат жива сякаш се отвърна.
И заспа Стоянчо на нейния skut,
а тя без сън остана за малкия тук.
Веч се съзорява. На изток руменей,
а на дъб вековен славеи нежно пей.
Леля Миче свири. Чудно е навън.
– Ставайте, дечица. Стига вече сън.

Брат Желев на входа стои и се чуди,
тез дечица мили как да ги събуди.
– Ставайте, Лилянке, Миче, Чудомир,
слънце веч ни кани на вълшебен пир.
Тъй ги нежно буди той от сладък сън.
Всички се обличат и тичат навън.
Едно дете гледа с едно оченце,
идва леля Кинче и стиска му носленце.
То веднага става. Дрешките повлича,
риза, панталонки то навън облича.
Всички са готови. Вече чакат вън,
легла оставили след сладкия сън.

Станцията черна често се обажда.
По време вечерно някога досажда.
Веднъж тя разказа за една кавга,
дето бе станало за нея мълва.
Вчера две момченца нещо се скарали,
и то не за друго, за шепа страгали.
Други път в полето дете закъсняло,
че при цвете малко то било клекнало.
То си цвете милва и му нежно дума:
„Милото на кака, за мен недей плака.
Утре пак ще дойда и ще те поляя,
и песничка малка за теб ще изпея.“
Станцията бяла всичко бе видяла.
Нищо не забрави, да не го разправи.

Лагерен живот

Всички стават рано, молят се и пеят.
Слънцето посрещат и в любов живеят.
Трудностите често те посрещат с песен
и така животът веч' става интересен.
Брат Желев децата честичко събира,
примери, поуки най-добри намира.
Идеята за братство всички тук сплотява,
Всеки на брат Желев веч ръка подава.
Камбуров с кавала често се увлича,
„Идилията овчарска“ най-много обича.
Леля Миче Златна концерти изнася,
тъй за колектива много допринася.
Леля Драга готви. Все пълни казана,
таз работа за нея сякаш най-отбрана.

Борба с турдностите /Как се калява стоманата/

Един ден се случи, складът се опразни,
нищо не остана от продукти разни.
Всичко се привърши: леща, боб, захар,

нижляб, ни юфка, нито пък сухар,
нищо бе в склада. Нищо в казана.
Униние общо всичките обхвана.

Брат Желев:

- Братчета, сестрички, днес сме без храна,
нека не ни плащи. Малка е беда.
Ний ще се помолим на Нашия баща
помощ да ни прати. Дар от небеса.

Молитва:

„Татко наш Небесни, молим, помогни ни,
гладни сме, о Боже, храна изпрати ни.“
Още час не мина, пристига брат Руси,
С цяла кола круши, храна за сто души.
Друг прати продукти, трети хляб достави,
чудо невидяно, как ще се забрави!
Векове ще минат. Ще се споменава,
как с вяра живеят, за Божия Слава.

Прощално утро в Мъглиж

Смяната привърши. След ден-два е края,
Но никой не иска да напусне рая.

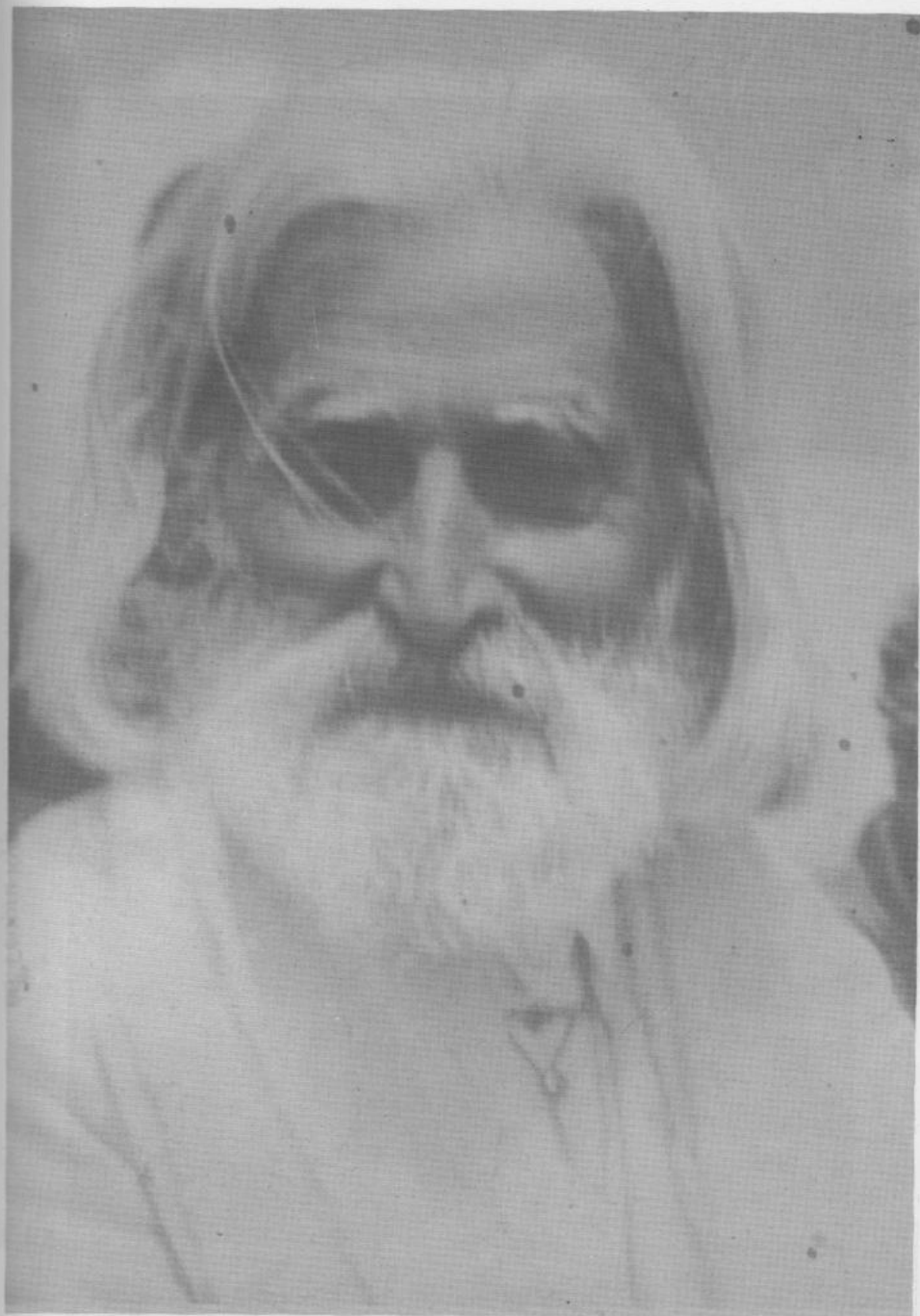
Брат Желев:

Днес, деца, ще идем всички в селото,
с музика и песни пред майки в школото.
Нека те да видят какво сме учили,
когато на лагер всички тук сме били.
Утрото започна с отбрани песни.
Гласове звънчета. Мелодии чудесни.
Пяха „Блага дума“, пяха „Светъл ден“
С грейнали лица и дух вдъхновен.
Салонът е пълен. Всички лица греят.
Мало и голямо в любов живеят.
Всички аплодират. Салонът ечи.
Брат Желев там негде спотаен мълчи.
Утрото привърши, но никой не става,
всеки иска още то да продължава.

Една майка от селото:

Вий, деца обични, Бог ви тук изпрати,
само дни сте тука, а вече познати.
Идвайте често, обични нам деца,
да пълните с радост нашите сърца.

30 август 1947 г.

65. Учителят Петър Дънов

66. Георги Куртев чете послание за събора.

67. Георги Куртев разяснява посланието.

68. Георги Куртев поздравява за празника.

69. Съборен ден - поздравите на Георги Куртев

70. Молитвена песен на събора - 12. VII. 1959 г.

71. Паневритмия с Георги Куртев - „Дишането“

72. Паневритмия с Георги Куртев

73. Паневритмия на сестрите

74. Млади и стари на Паневритмия

75. На братски обяд на поляната

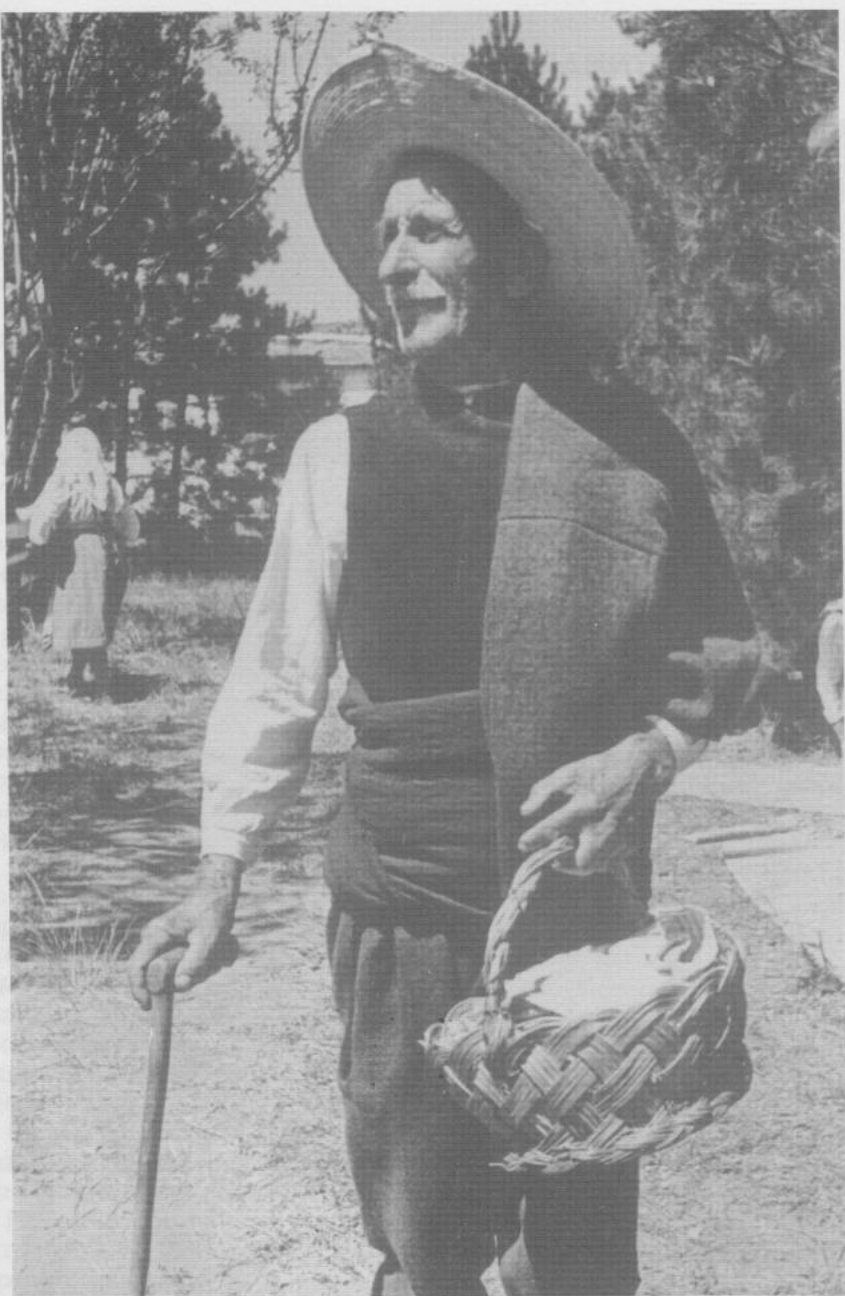
76. Братски разговор

77. Важни разговори

78. Слушателите

79. Димитър Вълчев от село Тополица

80. Усмивката на отрудените

35. ПО ПЪТЯ НА ВЕТЕРАНИТЕ

Д-Р ГЕОРГИ МИРКОВИЧ /1825-1905/

Д-р Георги Вълчев Миркович е роден на 10 март 1825 година в гр. Сливен. Баща му произхожда от град Стралжа, където се е занимавал с обушарство и търговия на вълна, а майка му, Койка, е била преселена в Сливен от опожареното и разсипано от кърджалиите село Раково.

През 1830 година баща му, заедно с други сливенци, се преселва във Влашко, близо до Плоещ, в новото поселище Берязка, но не му харесва и скоро се завръща в родния си град Сливен, където Георги постъпва на училище при известния тогава учител грък – Цукала, а по-късно продължил образованието си в гр. Котел при учителя Сава Доброплодни през 1840 година. След три години той се завръща в родния си град, но имал силно желание да продължи образованието си в Цариград, сега Истамбул. Баща му не се съгласил и го оставил в дюкяна си на Аба-пазар да продава вълна и ямурлуци. Това продължило до 1846 година, когато д-р Селемински енергично се застъпил, щото дванадесет българчета да бъдат изпратени в Киевската семинария като стипендианти. В това число бил и Георги, бъдещият доктор – медик. В семинарията не му харесали условията, ето защо той, едва приключил годината, след ред изпитания напуснал Киев и отишъл в Цариград, където продължил образованието си. Там го сварила новината за смъртта на баща му, връща се в България, получава си наследството от 10000 гроша, пак се връща в Цариград и постъпва да учи в прочутата тогава гръцка гимназия Кору – Чешме. Но и там не му харесало – скоро напуска и довършил средното си образование в католическото френско училище на БЕБЕК, пак в Цариград. От последното училище останал много доволен. Оттам той възприел спиритическите убеждения и им останал верен до края на живота си.

От Цариград /Истамбул/ заминал за Франция, където да продължи образованието си. Там постъпил в медицинския факултет на Монпелийския университет. Малко по-късно той се премества да следва пак медицина в гр. Пиза, което е направено вероятно по настояването на д-р Селемински, но скоро се връща пак в Монпелие, където довършва науките си с теза върху хигиената. Миркович още като студент бил награден от император Наполеон III за това, че заедно с други свои колеги взел участие в борбата с върлуващата тогава епидемия холера във Франция. Това било през Кримската война, 1853 – 1856 година. Епидемията била победена.

От Монпелие д-р Миркович се завръща в родния си град, откъдето е бил повикан и назначен за градски лекар в Стара Загора през 1858 година. След това се връща в Сливен и взема дейно участие в обществения живот.

През 1861 година ходил в Браила, Болград, Букурещ и Цариград. Бил е директор в Болградската гимназия /Бесарабия/. Вземал е дейно участие в борбите по църковния въпрос. През 1867 – 1868 година е бил лекар в гр. Видин, откогато датира неговото участие в революционното движение под името д-р Мирца. Но скоро бива заловен, арестуван и пратен на заточение в Диарбекир. На отиване на мястото на заточението бил окован във вериги и прекаран през Сливен, да го видят близките му и за назидание на съгражданите му. Това е станало през 1870 година. След осем години заточение, той бил засегнат от обща амнистия, връща се в Сливен, където продължава лекарската си практика. Бил е Губернски врач, после директор на

Сливенската гимназия, и след това бил градски, а по-късно държавен лекар, след което се отдава и на литературна дейност.

През 1891 година той почнал редактирането и издаването на списание „Нова светлина“, в което като пионер в България прокарва и популяризира учението за спиритизма и окултизма.

През 1893 година прибавя списание „Здравословие“, в което проповядва и популяризира: водолечение, слънцелечение, хигиена, масаж, животен магнетизъм, както и внушение за лечебни цели.

Също така д-р Миркович е първият у нас, който проповядва хомеопатичната метода за лекуване, т.е. лекуване с минимални дози.

Излезли са пет години от списание „Нова светлина“ и три години от „Здравословие“. А през 1903 година вместо сп. „Нова светлина“, почва да издава списание „Виделина“, което е просъществувало до 1905 година, когато редакторът и издателят на списанието д-р Миркович се поминал.

Д-р Миркович е бил член на Българското книжовно дружество, сега Академия на науките. В книжка 6 на списание „Летопис“ е поместен спомен с биографични бележки за него.

Д-р Миркович се е запознал с Учителя на 6 април 1900 година и присъствал на първия събор на Бялото братство в гр. Варна заедно с Пеню Киров и Тодор Стоименов – последните двама от Бургас.

От данните, с които разполагаме за д-р Миркович, узнаваме, че той е бил благ, милосърден и справедлив човек. Въодушевявал се е от великата проповед за човека, любов към ближния. Ето защо той понасял стоически страданията и лишенията по пътя на борбата му за по-сносен живот. Той вярвал дълбоко в разумността на мирозданието и в победата на доброто. Миркович е смятал за пръв дълг на всеки човек да помага на ближните си при различни неволи в живота, затова е лекувал безплатно бедните си съграждани. Но това той не е считал за достатъчно, ето защо и парично им помагал. Неговите хомеопатични лекарства /микродоза/ били раздавани на страдащите даром. Те помагали, въпреки скептицизма на закоравелите материалисти, които се срещат на път и под път по широкия Божий свят.

Образът на д-р Миркович се откроява с голяма светлина на фона на историята в три области: като революционер, като просветител и като лечител. Но не толкова важни са и неговите религиозно – философски убеждения, които той популяризира предимно чрез страниците на издаваните от него списания и книги.

Сега, когато сме вече към края на това кратко изложение, можем да кажем че д-р Миркович е бил една широко отворена душа за всички нови идеи и изследвания. Негова е заслугата, че той пръв в нашата страна възвести ясно и с прозрение, че в природата зад грубата материална действителност действат и невидими сили и проявления от духовно естество.

В нашата епоха на закостенял материализъм днес, тая именно заслуга на Миркович не може да се оцени достатъчно. Науката крачи с бързи крачки. Трупат се грамада от факти, в които скоро ще се спънат ония, които са скептично настроени. Близкото бъдеще неминуемо ще ни наложи да видим света в друга светлина и тогава направеното от д-р Миркович ще се види в истинския му ръст.

Д-р Миркович вярваше твърдо в съществуването на Бога, както в прераждането на човешката душа, в нейното еволюционно усъвършенстване. Той вярваше още в нравствения закон на живота, а именно, че всеки каквото прави, това ще пожъне. Всеки сам създава или подготвя съдбата си.

Д-р Миркович е завещал на Сливенското читалище „Зора“ своята библиотека, състояща се от 427 тома книги, както и своите печатни издания, възлизащи на

114000 тома, както и сумата 300 лева и други значителни суми, оставени за благотворителни цели.

Д-р Георги Мрикович се е поминал на 29 септември 1905 година в родния си град, като е живял осемдесет години.

Пояснение: Този кратък доклад е изготвен по случай 74 години от смъртта му и 154 години от рождението му.

Литература: Сборникът „Той не умира“ – Сливен на безсмъртните борци. Сливен 1935 година, Ст. Гидиков.

10 май 1979 г.

ПЕНЮКИРОВ /1868-1918/

Пеню Киров е роден на 13 юли, събота, 1868 година в гр. Карнобат.

По-важни фази от неговия живот са следните:

1. Той произлиза от четири поколения религиозни хора, с начало от село Рахово, Котелско. После живял в Сливен и Карнобат.

2. На 8-годишна възраст бил посетен от светло същество. Това ще да е било през 1875 година. Тогава той видял това светло същество да се носи по въздуха от юг към север.

3. На дванадесет-годишна възраст, т.е. през 1880 година, е бил увенчан с венец от двама ангели по поръка на Бога – Отец.

4. На петнадесет-годишна възраст – 1883 година за първи път е излязъл зад границата, но не е казал къде е ходил.

5. На седемнадесет-годишна възраст е постъпил доброволец и участвал в Сръбско-българската война. Бил е към град Кула. Понеже не желал да се сражава, когато дружината е получила заповед да влезе в сражение, той се помолил и веднага заболява от дизинтерия, поради което веднага е бил изпратен на лечение в болницата в град Русе, където го заварва примирието.

6. На деветнадесет-годишна възраст, 1887 година бива удостоен и взет за редовен войник, като е служил военна служба до 1890 година.

7. На 27-годишна възраст встъпил в брак, за да помогне на една страдалческа душа, дух-скиталец, който е молил за помощ.

8. На 32-годишна възраст, през 1900 година, на 23 юли, неделя, в 3 часа сутринта е бил освободен от греха, като е бил погребан с Христа-Господа, е бил облечен в Духа Христов от Учителя, наречен Петър Дънов.

9. На 35-годишна възраст, през 1903 година е ходил да проповядва Господа из България, като е тръгнал от Бургас, през Анхиало /Поморие/, Месемврия /Несебър, Русе, покрай Дунава, Свищов, Видини на юг, към Цариброд, София, южната граница, Странджа, като спрял в манастира Свети Панталеймон, при село Коджа бук, Карабунар и се връща в Бургас. Целият този маршрут е изминат пеш, като е бил на своя издръжка. Носел е на гръб духовна литература за продан, от която се е издържал. Така му било наредено от Небето, от Отца, което брат Пеню лично е разказвал на брат Минчо Сотиров от Бургас, чиито спомени излагаме в настоящето кратко изложение.

Към 1902 или 1903 година явява му се Светият Дух и му казва: „Бог те определи да обиколиш България и да проповядваш за Бога една или три години.“ Тогава брат Пеню отговаря: „Избирам три.“ Наредил всичко в дома си и тръгнал. Това брат Пеню лично го е разказвал на брат Боян Боев. Брат Пеню е образец на кротост и смирение, което излъчва образът му. Човек с големи духовни знания, винаги готов за жертви

и добри дела. Доколкото ни е известно, той е имал ред години срещи с Учителя на Бялото братство, който тогава е бил известен под името Петър Дънов. Някои от тия срещи са били инкогнито осъществявани. Например, ще тръгне от Бургас за Варна, където е бил Учителят, като по пътя е избягвал да среща каквито и да било хора. Свързката между тях е бил при някои случаи Архангел Михаил. Имало случаи, когато той прекосявал цяла България от изток към запад: Ямбол, Нова Загора, Стара Загора, Казанлък и другаде.

От изложеното до тук, макар и много кратко, се вижда как е работил този мил и многообичан брат със своето голямо послушание и вяност към Божието дело и как той е бил ръководен от Божествения дух, още преди да се постави основа на клон Бургас – Общество бяло братство в България. До преди 1907 година брат Пеню Киров е посещавал Странджа планина във връзка с развитото се Богомилско движение и останалото влияние. При една от тия обиколки било му внушено от светли същества, че вече е време да се основе кръжок в Бургас, който да има за цел духовното развитие на членовете му и подготовката им за бъдещата им култура. Казано му било, кръжока да се основе на деня на Св. Панталеймон – 27 юли 1907 година /по нов стил 9 август/. За председател, ръководител на кръжока бил избран брат Пеню. Като първата работа на кръжока да се изучава Свещеното писание – Стария и Новия завет.

Първите ученици на кръжока били трима души – Пеню Киров, д-р Миркович от Сливен и брат Козловски от Ямбол, който по-късно се изселил от България. Правели са се сеанси, при които групата е имала много ценни опитности и материализации. Тези опити затвърдили вярата и разширили духовния им мироглед. Преди основаването на кръжока, спиритическите сеанси са били негласни, извършвани точно в определено време и часове, и дни, което е вярно и строго определено при духовните срещи.

Оформено с протокол общество първо се наричало „Спиритическо общество“, а по-късно „Общество Бяло Братство“, клон Бургас, което Учителят почнал да посещава и напътва.

Брат Пеню бил благ и прилежен в делото Божие и може да ни бъде за пример във всяко отношение. Неговият личен пример може да ни крепи, импулсира и вдъхновява, за да можем и ние да израстнем като него работници в служба на Божието Дело.

В лицето на брат Пеню ние виждаме човек от нов тип, човек на Любовта, Мъдростта и Истината, на Правдата и Добродетелта, чрез които добродетели ще дойде свободата, братството и единството, също и виделина, че да могат всички хора да станат добри, умни, честни и справедливи. Да може всички народи да се обединят в един народ и в една държава, че да няма войни и недоразумения по цялата земя.

Още през 1898 година нашите приятели от Бургас, ръководени от една вътрешна подбуда и под ръководството на Учителя /когото тогава са наричали още г-н Дънов/, са заработили за духовното издигане и пробуждане на българския народ, като се е разнасяла духовната просветна литература, каквото е било списанието „Виделина“, редактирано и издавано от д-р Миркович в гр. Сливен, а също и други брошури с духовно съдържание, устройвали се срещи, водели се разговори, като се обменяли мисли и опитности. Работело се за пробуждането на готовите души, които първи ще поемат този светъл и благороден път. След като Козловски напуснал България, мястото му в кръжока било заето от най-младия брат – Тодор Стоименов от Бургас кръжокът бавно се развива, но не толкова в численост, колкото във вътрешна убеденост и непоколебимост.

Брат Пеню Киров се поминал на 18 януари 1918 година в Бургас.

Чувал със сол.

Пеню Киров е бил ротен командир на младия войник Черню Калушев, с когото са се запознали и опознали. Как е станало това, вече сме го разказали на друго място. Веднъж той се среща с Калушев и му казва да отиде в село Габерово при бай Слави Тодоров и да си вземе малко сол. Зачудил се брат Черню, защо да ходи у Габерово за сол, когато в тяхното село, близо до тях е магазинът и може да си купи колкото иска. Но щом бай Пеню казва, ще отиде при бай Слави, да видя какво ще излезе от тази работа. „Брат Славе“ – казал Черню – „Бай Пеню ме праща при тебе да ми дадеш сол, щото си имал цял чувал.“ – „Така ли ти каза бай Пеню?“ – „Иди, каза той, при бай Слави за сол. Ето и аз дойдох.“ – „За друга сол те праща той“, казал бай Слави и му заговорил за Учителя, за Словото, както и за бай Георги от Айтос.

Върнал се бай Черню много доволен от тази среща. Нещо светло, благородно и велико изпълнило душата му, като никой път. Почнал и той да раздава от получената „сол“ на ожаднелите и обезсолени души.

ТОДОР СТОИМЕНОВ ГЕОРГИЕВ /1872-1952/

Брат Тодор Стоимен е най-младият от тримата първи ученици на Учителя. Роден е на 17 май 1872 година в гр. Пазарджик. Произхожда от семейство със средна заможност. Завършил е трети прогимназиален клас в родния си град. След няколко години семейството им се изселва в гр. Бургас, където той почва работа като писар в Окръжния съд в Бургас. Усърден в работата си, постепенно се издига в йерархията и стига до степен секретар на съда, на която служба се е пенсионирил на 45 години по стария закон за пенсиите през 1917 година.

След пенсионирането си почва работа в търговското представителство на шевни машини „Сингер“. Брат Стоименов е бил много старателен в работата си, като не е допускал грешки, поради което много е бил ценен и уважаван, човек с бистър ум. Бил е често похваляван и награждаван за усърдна работа. Като идва в Бургас, наскоро се е запознал с Пеню Киров, който е десетина години по-голям.

При едно идване на Учителя в Бургас, брат Пеню го е представил на Учителя и той станал негов ревностен ученик.

На 6 април 1900 година е станала първата среща – събор в гр. Варна, след което тези срещи – събори стават традиция, като се провеждат през август. На тази среща са присъствали д-р Георги Миркович от гр. Сливен и от Бургас: Пеню Киров и Тодор Стоименов.

През 1901 и 1902 година съборите са се провели в гр. Бургас.

От 1901 до 1910 година – в гр. Варна, а след това – във Велико Търново. На първата среща – събор, през 1900 година Учителят ги е въвел в първата подготовителна работа – предговор към онази голяма работа, която Великият разумен свят има да върши тук, на земята върху човечеството. Тогава им е говорил за онази велика култура на любовта, братството и свободата, които има да се въдворят на земята. Тогава един от учениците попитал мислено: „Ето, ние сме само трима души, събрани тук и то единият от нас е вече стар и си отива. Останалите двама са малцина за тази важна мисия.“ Учителят отговаря на мисълта му: „Действително, вие сте малко, но в бъдеще ще станете хиляди, милиони.“ Първият кръжок в Бургас е бил основан през месец юли 1907 година под името „Спиритическо общество“, което по-късно се преименува: „Общество Бяло Братство“, клон Бургас, който Учителят започва да посещава и напътства. Член на кръжока е бил брат Козловски от гр. Ямбол, който заминал зад границата и на негово място бил поканен брат Тодор, който бил най-младия от всички членове на кръжока.

Известно е, че Учителят от 1901 до 1910 година обикаля България да изнася сказки по френология и хиромантия по градовете. Когато е предстояло да посети гр. Айтос, той е телеграфирал на брат Георги Куртев, че Учителят ще посети Айтос, където ще изнася сказка и че той /Стоименов/ ще го придружава, да ги посрещне на гарата. Тогава Учителят още не е бил познат като „Учител“ в Айтос, а само като г-н Дънов. При втората му сказка в Айтос, след сказката бил поканен от брат Куртев да ношува у неговия дом, която покана е била приета, а брат Стоименов, който вероятно е бил служебно зает, се върнал сам в Бургас.

Как повярвах.

Бях член на спиритическия кръжок в Бургас от втората половина на 1907 година. В кръжока имаше разни духовни проявления, но веднъж, след като си излязох, се усъмних в тяхната реалност. Една вечер влизам в стаята си и си лягам на леглото. Неусетно съм заспал. По едно време някакъв шум в стаята ми ме събуди. Отварям очи и виждам, че цялото ми легло, заедно с мене, се носи из стаята от невидими ръце. Уплаших се и скочих от леглото и застанах в един ъгъл, треперещ от страх. Не стига това, а още и масата и стола се раздвижиха. После всичко се успокои и аз отново си легнах. От нег-о ден и час повярвах в реалността на спиритическите явления.

Весела случка.

Както вече споменахме, брат Стоименов се е пенсионирил по стария закон на пенсиите, който предвиждал 45 години трудова възраст, а не 60, както днес. Когато дошло време да получава първата пенсия, понеже бил младолик и никога не е имал брада и мустаци, то касиерът, вероятно на шега, го попитал: „Чия пенсия искате да получите? На дядо си или на баща си?“ – „Моята“, отговорил новият пенсионер. Случката вече не се повтори.

Разказала племенницата му Паша Белева. София, 7 май 1988 година.

Тримата Юнаци и баницата.

Случката е станала в гр. Бургас, вероятно след съборните дни през 1901 или 1902 година.

След като тримата предани ученици станали рано и работили заедно с Учителя 4-5 часа, уморили се и изгладнели, брат Пеню Киров, който бил по жилетка, с подпъхнати палци под раменната извивка, казал: „Каквито сме Юнаци, да ни има сега една баница, добре ще бъде.“ Учителят чул, леко се усмихнал, но нищо не казал. Продължили да работят, по всяка вероятност. Учителят нещо им е диктувал и те го записвали. След малко, когато си привършили работата и отворили вратата, и някой от тях излязъл на пруста, намерили тава с баница още толкова гореща, че не можела да се пипне. Кой бе донесъл баницата, никой не знаел. И кой е знаел, че им се яде баница, за да им я изпрати? Никакъв човек не бил идвал, а баницата още вдигала пара, чакала да насити празните им стомаси. Когато баницата била изядена, Учителят казал: „Хайде сега брат Тодорчо, като най-млад, да отиде при баничаря, да му занесе тавата и да му плати баницата.“ Като влязъл при баничаря, последният му казал: „Чудна работа, извадих от фурната четири тави баница, а едната изчезна, без някой да имаше край мене. Но щом връщаш тавата и плащаш баницата, няма какво повече да питам. Как стана това, аз не мога да си обясня“, казал баничарят и прибрал донесената тава.

По всяка вероятност, тъй като Учителят владее закона за трансформиране на веществото, баницата бе дошла в безтегловно състояние и бе пренесена без някакъв видим посредник и наново материализирана в пруста. Това е пример за елевация.

Не си спомням кой от двамата братя, Пеню или Тодор го разказал на брат Георги Куртев.

На екскурзия до Цариград /Истамбул/.

Това беше около 1910 година. Уреди се екскурзия до Цариград за десет дни. Пожелаях да посетя Цариград. Шефът ме обичаше и ми даде отпускат. Изкарахме необходимите документи, качихме се на парахода и отпътувахме. Радвах се, че ще видя най-после този тъй прославен град, където си бяха дали среща природната красота и огромното човешко богатство и архитектурното изкуство. Всички бяхме изпълнени с радостни предвкушения за красотите, които има да видим и ще се обогатим съзнателно с нови впечатления. Искаше ни се по-скоро да пристигнем на това приказно място. На хоризонта вече се виждаше брега със силуетите на многожество сгради и безброй минарета на джамии. Ето, вече пристигнахме на пристанището. Посрещнаха ни с лодка турските власти и за наша голяма изненада ни съобщиха, че в града имало епидемия. Забраниха ни да слизаем на брега и казаха, че трябва да останем четиридесет дни, докато изтече карантинният срок. Моята отпускат беше само десет дни. Чудех се какво да правя. Тогава се сетих да потърся помощта на Учителя. По едно време стражата около мене се разреши. Почувствах, че сега е най-благоприятен момент да тръгна и да сляза от парахода. Тръгнах и слязох, сякаш никой не ме видя и не ме спря. Тръгнах към града без пари и без документи. Всичко бе в парахода. Но ето насреща ми идва познат човек от Бургас, на когото казах за положението си. Познатият разбра притесненото ми положение и веднага ми даде пари за билет, да мога да се върна с първия параход за България. Зарадвах се, благодарих му и отидох да се поразходя из града, да поразгледам, но понеже нямаш документи, не бях спокоен и скоро се върнах на пристанището и взех първия параход за България. Билет ми дадох, без да ми искат документ. Качих се на парахода и влязох в първокласно купе. Когато тръгна параходът, мина кондукторът по проверка, но той само отвори вратата, козирува ми и отмина, без да ме проверява. Аз бях разворил вестника и го преглеждах. Пристигнах в Бургас без документи, които после ми изпратиха.

Интересното в случая бе, кой бе уредил моето пътуване без документи и как се намери човек, който да ми даде необходимите пари за билета, да мога да се върна обратно.

Забележка: Горната случка е разказана от брат Стоименов на брата Паню Балдъров на Изгрева, няколко години преди смъртта на брат Тодор Стоименов.

36. РОДОСЛОВНОТО ДЪРВО

1. РОДОСЛОВНОТО ДЪРВО НА ГЕОРГИ СЪБЕВ

Коренът на родословието се губи в праха на турското робство. Родословието води от бащата на бащата на Георги Събев, т.е. на дядото, който се казвал Ганю Генов.

Родоначалникът е Ганю Генов.

Първият му син е Геню, който бил с изключителна сила, не само в рода, но и цялото село. В борби, които се устройвали по празниците, е побеждавал, взимал първите награди, заради което турците го мразели. Решили да си отмъстят. Срещат го трима вечер в безлюдна улица и го били жестоко, до смърт. Оставили го, понеже смятали, че е мъртав. Близките го прибрали. Останал жив, но си загубил йоначеството.

Вторият му син е Велико.

Единствената сестра е Неделя. Имала 4 деца.

Третият син е Христо. Имал 6 деца.

Четвъртият син е Съби – Сава – Съби Ганев Ганев /1861 – 1949 г./, оженва се за Деша Пенчева Арабаджиена /1869 – 1942 г./, от която има 8 деца: Пеню /1888 г./, Гина /1891 г./, Петър /1893 г./, Колю /1897 г./, Неда /1900 г./, Христо /1903 г./, Георги /1906 г./, Ганчо /1909 г./, Петър и Ганчо се поминали като малки деца.

Тук ще се спрем на Георги Събев Ганев, онзи, който стана летописецът на Айтоското братство и на Георги Куртев, който се оженва за дъщеря му Донка и става негов зет.

2. СЪБИ ГАНЕВ ГЕНЕВ /1861 – 1949 г./

Мъдрост от низините

Обичният ни баща, който е роден 1861 година, в края на турското робство, произхожда от бедно семейство и понеже тогава се е туряло началото на училищно образование, не е могъл да учи и е останал без образование, като едва е успял да научи да се подписва. Това му е попречило да се издигне в обществото, но не му е попречило да бъде трудолюбив, честен и почтен гражданин, добър съсед и събеседник.

След като аз през 1919 година възприех новите идеи и станах въздържател и вегетарианец, почнах като самодеец просветно-агитационна работа сред моите съученици и връстници. Тогава по-възрастните младежи ме наричаха „Малкия агитатор на вегетарианството“. И това не бе произволно казано, защото аз получавах книги от едно софийско издателство: „Ново общество“, които разпространявах на ръчна продажба по селските сборове и тъй, бавно и постепенно, печелех приятели и съмишленици. Тогава някои от родителите на тези младежи се опитаха да убедят баща ми да ми забрани вегетарианството, за да не се увличат и техните синове. Баща ми им отговорил тъй: „Позволете ми, добри мои съседи, да ви запитам и аз нещо.“ – „Кажки, дядо Сава!“ – „Вие чули ли сте някой да се оплаква от моя малък син, че е влизал в чужда градина да бере плодове без позволение?“ – „Не сме чули, бай Сава.“ – „Чули ли сте моя син да се е карал и бил с някого?“ – „Не сме чули.“ – „Чули ли сте го да псува, да лъже или да върши нещо неприлично?“ – „Нищо подобно, бай Сава.“ – „Добре тогава, драги съседи, за какво да му се карам и какво да му забранявам, след като не върши нищо лошо? А това, че не ядял месо, то си е негова работа. С това на никого не пречи.“

Ето как мъдро е отговорил моят неук баща на съседите, след което вече никой не му говорил против моето вегетарианство.

3. ДЕША ПЕНЧЕВА АРАБАДЖИЕНА /1869 – 1942 г./

Дето не съм ти пречила

Милата ни и многообична майка се помина на 3 юни 1942 година в родното ни село от бъбречна болест на 73 години. А баща ни живя седем години след нея и се помина през октомври 1949 година, на 88 години. Когато и двамата родители бяха покойници, аз често си спомнях за тях и сякаш исках да разговарям с тях, тъй като знаех, че смъртта е засегнала само тяхното физическо тяло, а душата, т.е. съзнанието е живо и съществува. Като награда за тази ми увереност една нощ сънувам майка си, че разговарям с нея, като в съзнанието ми стои мисълта, че тя е жител на отвъдния свят. Ето и нашият разговор: „Как си, майко? Как живеете отвъд?“ – „Добре съм, синко. Много съм добре.“ – „А какво правиш и с какво се занимаваш?“ – „Поливам една градинка с цветя с една стомничка.“ – „А сама ли си на тая работа?“

– „Не съм сама. Около 50-60 жени сме. Майката на твоята Донка ни е ръководител.“
– „А с баща ми виждате ли се?“ – „Виждаме се, но много рядко.“ – „Защо, майко?“
– „Само когато той слезе при мене.“ – „А ти защо не отиваш?“ – „Не ми е позволено. Такъв е тук законът. Защото той е на по-високо място и когато му разрешат, идва на свиждане.“ – „Доволна ли си, майко, от положението си?“ – „Много съм доволна. И това място, синко, го имам, само дето не съм ти пречила да следваш Божия път, който ти още от малък пое. Ти беше малко момче още, когато намери този път и отказа да ядеш месо, но нито аз, нито баща ти искахме да ти пречим и те оставихме свободен. Синко, ти знаеш, че и аз бях вярваща в Бога и като такава ходех редовно на църква, палех свещи и кандила, постех всички пости, сряда и петък не блажах, но в събота си закалах пиленце и ядах. Твоето разбиране, твоето убеждение било по-право, но аз толкова съм разбирала. Само дето не съм ти пречила да следваш този път, съм на това хубаво място, ето защо аз благодаря на Бога и за неговата голяма милост и благодат. Да бъде благословено Името Му.“

Събудих се. Сънят свърши. И аз се заех с работата си.

4. ГЕОРГИ СЪБЕВ ГАНЕВ/1906 – 1992 Г./

Георги е четвъртият и най-малкият от братята в семейството. Той е роден на 1 април 1906 година също в село Водица. След като завършва III прогимназиален клас в родното си село, поради липса на средства да продължи образованието си, домашните му го насочват към занаят бъчварство. Той нямал избор и приел. По това време в село Водица дошъл нов бъчвар, Николай Николов Анчев от Лочванския край. Той бил вегетарианец, толстоист по убеждение, който като се научил, че Георги е вегетарианец, побързал да се запознаят. Запознали се и се сприятелили. Георги почва да учи бъчварство при новия майстор през октомври 1921 година.

Георги обичаше много да чете през всяко свободно време. В това отношение бе насърчен от брата си, Николчо. Книгите му бяха станали най-добри приятели, ето защо той никога през живота си не изпита скука. Почна да учи бъчварство, но това не му пречеше през всяко свободно време да вземе книжка и да чете. Навикът да чете не го напусна през целия му живот. Всяко лято през ваканцията, като пастирче на домашния добитък, той винаги си носеше със себе си книжки за четене през деня, но не само една, а няколко. Това правеше от съображение да има какво да предложи, ако се яви някой другар. Видеше ли, че дошлият другар не се интересува, той си прибираше книжката и се отдалечаваше, като търсеше усамотение.

Понеже Георги постоянно носеше по няколко книги със себе си, другарите му иронично го наричаха: „Подвижната библиотека“. Той чуваше това, но не се сърдеше, защото нямаше нищо обидно в това.

Младият бъчвар, макар и още юноша, водеше активен идеен живот. Словесната и книжна пропаганда му бяха постоянни спътници. Той беше убеден в правотата на своите идеи и се считаше задължен да пръска семената на тези идеи и винаги търсеше добра почва. Ако не намереше, почваше „дълбока оран“. Идеите са прекрасни, ето защо семената трябва да бъдат посяти. Кой бяха тези семена? Това бяха семената на въздържанието, на вегетарианството и на водене разумен живот.

На 27 юни 1919 година Георги престана да яде месо от етични съображения. Но скоро прочетените книги го убедиха, че чистата растителна и плодова храна е и по-хигиенична, по-здравословна. Тогава в селото му нямаше негов връстник, който толкова много да е чел, че да може да го разубеди. С постоянна и упорита работа

той вече си бе подготвил приятели – съмишленици, с които често се събираше да беседва.

Но сега нека продължим за малкия бълвар. Една от книгите, които прочете наскоро, бе и тази: „Животът и учението на Буда“, не помни автора. Мислите, които намери изложени в тази книга, му се видяха интересни и той реши да ги сподели със своите приятели – съмишленици, като им изнесе реферат/първият реферат в живота му/ - ноември 1922 година. Мястото, денят и часът определени – в събота вечер в работилницата, която ще послужи за салон.

Без Георги да знае, другарите му бяха разгласили за предстоящия реферат. Когато дошло времето, ето че работилницата почнала да се пълни с публика. Дошли всички негови съученици от гимназията. Имало и по-големи. „Салонът“ скоро се напълнил. Рефератът почнал. Георги се изненадал от това голямо посещение, без да знае как да си го обясни. Дали темата на реферата ги бе привлякла или някоя друга причина, той не знаеше и нямаше време да мисли за това.

„Добре дошли, гости“, каза той и почнал да чете реферата. Всички слушали внимателно. Когато рефератът бил едва към средата, Георги забелязал, че се разменят погледи и полуусмивки, но той нямал време да мисли върху това. Но ето изведнъж някой духнал лампата и настанало мрак. Докато домакинът търсел кибрит, всички шумно излезли навън, сякаш това бяха желали и очаквали. Така минал първият реферат на Георги, първата му обществена проява. По-възрастните младежи от селото го наричали: „Малкия агитатор на вегетарианството“. Но за да имате по-ясна представа, dragи читатели, за неговата агитационна дейност, необходимо е да споделиме, че той, макар и толкова млад, е бил настоятел на едно Софийско издателство: „Ново общество“, от което получавал книги, които ходел да продава по селските сбирове на ръчна продажба. Това той правел не толкова заради отстъпката, която му се правела, а най-вече да се разпространяват идеите, които му хранили душата. Ето защо с право го наричали „Малкия агитатор“.

На следващата, 1922 година, Георги продължи образованието си в гимназията. Там, за негова голяма радост имаше Ученическо въздържателно дружество, на което той веднага стана член. По-късно той бе избран в ръководството, а след това и председател на дружеството. От името на дружеството се изнасяха реферати в гимназията. Ставаха оживени разисквания. Георги също изнасяше реферати, която работа му допадаше, бе почната още от село.

През 1924 година в град Русе имаше конгрес на всички въздържателни дружества в страната – Дружеството, което той оглавяваше, трябваше да изпрати делегати, на които трябвало да се платят пътните. Тогава от името на дружеството се изнесе утро с вход. И така се събраха пари за пътните на делегатите. Инициативата бе негова.

През есента на 1925 година Георги бе завършил реална гимназия в гр. Попово и замина за София в Държавната печатница да учи полиграфия. След това Георги завърши Свободния университет – Висш институт за икономически науки. Тогава той мина на работа в счетоводството на печатницата.

По това време се свикваха много запаси на военно обучение. Георги не искаше да отива в запас, защото бе вегетарианец и в запаса трудно ще кара с прехраната. Кметовете единствено не ходеха в запас. По това време се проведе първият кметски курс, ето защо Георги го завърши и беше назначен кмет на Просенишка община, Бургаско. Там по негова инициатива се основа Самарянски курс. После по негово желание се премести в Руенска, а след една година и в Тополишка община. Командирована го в новите земи – Сърбия и Германска община. След три месеца бе откомандиран. Току-що се върнал в Тополица, дошло нареждане за преместване в село Медвен, Котелско – на 21 ноември 1943 година.

„Най-бях доволен от кметуването в Медвен“, разказваше веднъж той. Там той намерил добри условия да развие културно-просветна дейност. Медвен е малка община, само от едно село. Нямало средства за провеждане мероприятия, а да се занимава с преследване на комунисти, което било главната работа на кметовете тогава, било му противно, ето защо се хванал да просвещава народа, като основал народен университет, като привлякъл за помощници в реализирането на тази хубава идея местното учителство и общественици. Изготвили план и почнали подготвителната работа – сказките.

Народният университет бил открит на 19 януари 1943 година със сказка: „Духовни прояви на българина през вековете“, която изнесъл кметът Георги Събев. Читалищният салон се препълнил от мъже, жени и деца. Всички гледали и слушали словата на кмета, които се леели бодро, свободно и вдъхновено. Втората сказка била на тема: „Домашно, гражданско и политическо възпитание на младежта“, която била изнесена също от кмета, докато другите сказки се подготвят. Не е нужно да изброяваме подробности, като ще споменем само темите на следващите сказки: „Права и задължения на човека и гражданина“, „Химическа и газова защита на населението“, „Заразните болести и борбата с тях“.

Друг път в Медвенското читалище почти не са изнасяни сказки и читалищния салон се използвал само за вечеринки.

Интересното в случая е това, което твърдят медвенци, че докато предишните кметове постоянно са били в кръчмите, където са играели на карти, че дори и общинската лоща се е подписвала в кръчмата, то новият кмет, г-н Събев, почти постоянно е бил в кабинета си и всеки, който го потърси, можел да го намери. Ето кмет за нас, казвали жителите на Медвен – народен кмет. И така, народният кмет успял да спечели доверието на населението и като се открил Народният университет, всички бързали да чуят изнасяните от него сказки. Докато били другите кметове, когато дойде народен представител или някой друг общественик, викали хората от къщите един по един, да се съберат няколко души, за да могат да отчетат дейност, то при г-н Събев всички се отзовавали, само като прочетели афиша за сказките. По инициатива на кмета бе открит Самарянски курс, посещаван от 17-18 девойки, който курс бе ръководен от участъковия лекар. Също по инициатива на кмета бе въведен обществен контрол върху раздаваните от кмета – комисар дрехи и бельо, по време на купонната система, нещо, което никой не го задължаваше. Беше чисто негова инициатива.

На 15 септември 1944 година кметът издаде службата, понеже народната власт отмени кметския институт, след което бе назначен като инспектор по труда от Министерството на Социалните грижи към Бургаски окръг. Като инспектор той имаше възможност да обикаля окръга, което бе негово съкровено желание и се пенсионира през 1961 година.

Георги сключи брак с Донка Г. Куртева от Айтос и на 9 септември 1936 година му се роди момиче: Лили, която на 19 април 1964 година сключи брак с Димитър Анастасов от гр. Бургас, юрист. Родиха им се две деца: Мария, през 1965 година и Асен през 1972 година. Мария следва Славянска филология, а Асен учи в Английската гимназия.

Съпругата му, Донка, се помина на 4 май 1973 година на 67 години. Георги сега е на 81 години.

Сега ще кажем няколко думи за допълнителната дейност, която е вършил по места, без да е бил задължен да прави това: Основал самарянски курс в село Просеник, посещаван от 14-15 девойки. В село Тополица основа дневна детска градина, първа в окръга, през 1942 година. В Медвен – самарянски курс, детска градина и Народен университет.

Добавка за художествения дар на Георги

Би било съществен пропуск, ако не кажем няколко думи за Георги като художник.

Още като ученик в прогимназията Георги е бил един от най-добрите по рисуване. По късно той се насочва към рисуване на портрети. Като пастирче, през лятната ваканция, когато не разполагал с бояджийник, използвал гладките каменни плочи да се упражнява. Още през 1921-1922 година е рисувал портретите на Карл Маркс и Ленин, които са красели стените на Работническия клуб. /Тогава Комунистическата партия бе забранена./ А портретите на Шекспир и Хенрих Тозо, рисувани също от него, са красели стените на местното читалище. Той е излизал на концертно рисуване при литературните вечеринки, давани от учениците в полза на читалището. Един или двама свирят на инструмент, а художникът рисува пред всички на голям плакат, към един метър, на стената. Слушат и гледат. Също негови рисунки са наддавани на томбола по вечеринките. Малкият художник е изпълнявал и поръчки за увеличаване на портрети. Но най-интересното било, когато той получава поръчка за портрет, катому се дава снимка с военна униформа, а му се иска граждански портрет. Това било поръчката на Ив. Г. Данов, негов съселанин. Колкото и трудно да било, Георги приема поръчката и я изпълнил с чест и достойнство. Все по това време малкият художник рисува портрета на баща си от натура – бюст в естествена големина. Приликата била поразителна. Естествено ще се яви въпросът, защо Георги не е следвал пътя на дарбата си? Отговорът се подразбира: материалното затруднение на семейството.

След като Георги не можа да следва пътя на призванието си като художник, насочи се към литературата. Хвана перото и почна да пише статии и да ги публикува във вестници и списания. Мимоходом само ще споменем, че първата му статия е: „Към светло утро“, публикувана на 2 октомври 1928 година във въздържателя вестник „Светло бъдеще“, а през 1930 година почва да сътрудничи на вестник „Братство“, издаван в гр. Севлиево, и на сп. „Житно зърно“, издавано в София. Също е бил сътрудник на вестник „Свобода“, издание на кооперативно дружество „Последник“.

Георги е написал следните книги: Мисли и афоризми, Наръчник на ученика, Басни, Гатанки, Разкази, Пред прага на загадъчното, Весела хроника, Победи без насилие, Методи и правила, Вътрешните закони, Бисери на размишлението, Поеми, Пътеписи и др.

Не е необходимо да изброяваме всичко, за да не обременяваме читателя, защото не всеки се интересува от умственото творчество на другите.

Дочуване, драги читателю, дано при друг случай пак се срещнем и обменим мисли върху онова, което сега, без да искаме, сме пропуснали да кажем за нашето родословие.

5. ПРОСТЯВАНЕ

На 9 февруари 1942 година ме назначиха кмет в Просенишките общини и напуснах София. Това беше тайното ми желание, щото викам, толкова години все едно и също. Щото нали отиване и връщане, отиване и връщане, виждаше ми се еднообразен животът и дълбоко в себе си копнеех да напусна София, да отида някъде, гдето да съм постоянно в движение. В тия години аз се занимавах с печатарство в държавна печатница, словослагател бях и нотен печат. След като

завърших университета, преминах в счетоводството, а след туй, 1943 година, както ви казах 1941 година завърших първия кметски курс и станах кмет.

И така почна моето движение, това, което тайно в себе си го желяех – да имам един по-разнообразен живот. Назначиха ме в село Просеник. Там карах 5-6 месеца. След туй се оваканти място в по-голяма община. Поканиха ме в Руенска община. Тя е най-голямата община, в която влизат 12 села. По-нататък пък се оваканти място в село Тополица. В Тополица има много наши хора. Пожелах да се преместя и в Тополица. В Тополица пък назначих един служител в общината, беше един комунист, добър човек, обаче беше завербуван като комунист и лишен от граждански права, който беше съден по закона за защита на държавата /ЗЗД/. Там се казваше, че няма право на държавна и общинска служба. А пък аз го назначих, защото няха човек, времената бяха такива, искаха запаси, отиваха войници, а трябва да има човек на службата и аз го назначих. Поради това, че го назначих, Околийският управител ме намрази и взе да ме преследва. Един път, като отидох при него по работа, четири часа ме държа прав пред себе си. Държа ме като арестуван, поради това, че съм назначавал комунисти. „Как ще ликвидираме с тия комунисти, когато кметовете назначават комунисти в общините?“ Викам: „Дайте ми хора, бе! Дайте ми хора, аз трябва да изпълнявам тази служба. Дайте ми хора! Трябва да назнача хора. Щом не ми давате, аз ще си намеря.“ И намерих си, и изпълнявам. И въпреки моето застъпване, че той ми е добър и съвестен човек, обаче полицията на времето го потърсиха, без да ме питат мене, веднага го вземаха и го пратиха в Гиген, в лагер. Обаче аз на мястото му не назначих човек. Другите чиновници работеха работата, а жена му получаваше заплата. Той след 9 септември 1944 година даде изложение, защото аз го поисках от него и той даде изложение, какво отношение съм имал към него като комунист и как съм го защитавал. Така новата комунистическа власт ми опрости греха, че съм бил кмет на предишната власт, която ги гонеше.

37. ИЗ ЦАРСТВОТО НА СПОМЕНИТЕ

Георги Събев е роден на 1 април 1906 година в село Водица, Поповско. Завършва трети прогимназиален клас /сега 7 клас/ в родното си село. Поради липса на средства родителите му го насочват към занаят бичварство. През 1919 година става вегетарианец по етични съображения, а запознанството му с новия му майстор-занаячия – бичвар, който е бил по убеждения толстоист и вегетарианец, го насочва по нови идейни насоки – става ревностен агитатор на вегетарианството. През 1922 година продължава образованието си в гимназия, където често изнася реферати за въздържанието. През 1925 година завършва реална гимназия в гр. Попово и заминава в София в държавната печатница да учи полиграфия. След това завършва свободния университет – Висш институт за икономически науки и тогава минава на работа в счетоводството на печатницата. Понеже по онези години се свикват много запаси за военно обучение, за да избегне военното обучение, по идейни причини, завършва курс за кметове и става кмет в Просенишка община, Бургаско, а после в Руенска, а после в Тополишка община и най-накрая в село Медвен, Котленско. Като кмет е залагал за просветната дейност на селяните и се застъпвал за социална справедливост. След 9 септември 1944 година работи като инспектор по труда и социалните грижи към Бургаски окръг и се пенсионира през 1961 година.

Срещата му с Учителя през 1922 година и присъствието му на събора на Бялото братство в Търново е нова епоха в живота му.

Георги Събев сключва граждански брак с Донка, дъщеря на Георги Куртев, през 1936 година и става негов зет. Това обстоятелство го прави по-близък и е допуснат в семейството на Георги Куртев с необходимото доверие. Като резултат на едно такова съжителство се явяват записките, които той води за историята на братската градина в Айтос, биографията на Георги Куртев, записва опитностите на Георги Куртев, история на чешмата в Тополица, така също и опитности от братския живот в Айтос и в страната, свързани с делото на Учителя. Уважението, което той изпитва към своя тъст, се дължи на онова благоговение, което той има към личността на Георги Куртев, който е израз и образец за един достоен ученик на Учителя. Това е причината, че е ценял високо онова, което е виждал и чувал за Георги Куртев. Георги Събев е онзи, който откликва на вътрешните потребности на Духа да запише всичко около братския живот в Айтос, за дейността на Георги Куртев и за опитностите на приятелите в Школата на Учителя.

През 1970 г. аз намерих захвърлени в един килер като непотребни неща неговите писания за по-горните заглавия, и то в дома на одного нашего брата, който го имаха за образец на ученик. Това бе Борис Николов. Аз ги прибрах, прочетох и разбрах тяхната историческа ценност. Но онзи възрастен приятел, към когото бяха адресирани, за да даде своето становище, придружено със съответно писмо, беше ги отхвърлил като неща незначителни и безпредметни. В разговора, който имах с него, аз защитавах историческата ценност на този материал, но уви, без успех. Тогава си дадох дума след време този материал да излезе наяве и да излезе напечатан. През следващите години се запознах с мнението на много съвременници на Георги Събев, които споделяха становището си, че неговите записки не са от особена важност и че не са написани на красив, литературен български език. Аз многократно съм ги преглеждал и отначало не намирах причината защо приятелите не възприемат неговия стил на изложение. Накрая открих. След като всички тези опоненти си заминаха от този свят и никой от тях не остави нещо написано, тогава се оказа, че никой, освен Георги Събев, не написа и не остави нещо записано за тази епоха. И чак тогава пред мен причината излезе наяве. Те ревнуваха от един, който бе свършил някаква работа. Не можеха да се примирят с това и отхвърляха свършеното. Имаше много хора с перо и поетична нагласа, но никой не записа нищо за онова, което бе описал Георги Събев. Аз слушах красиви думи, които политаха във въздуха и изчезваха. Останаха спомените, записани от Георги Събев. Аз срещнах много хора, които се биеха в гърдите и се пъчеха с големи постижения, а всъщност се оказаха безхлебни, празни житни класове. В тях нямаше житното зърно на Словото на Учителя. И те не можеха да омесят никакъв хляб. И затова те не ни оставиха нищо. На нас, поколението, което не бе срещнало нито Учителя, нито Георги Куртев, а познавахме Учителя чрез напечатаното Слово: Нашата връзка с Учителя и Школата може да се осъществи чрез напечатаното Слово на Учителя. А връзката ни с приятелите от Школата може да стане само чрез напечатаните техни спомени от онази епоха.

Днес, когато трябваше да се прехвърлят спомените му за това издание, новото младо поколение също с нетърпение се нахвърляше да променя неговия стил на правоговор и правопис. Аз се възпротивявах на това. Имаше възражение, че съществува официален български език. В отговор на това обвинение аз ще кажа, че всички онези приятели, през времето на Школата на Учителя, имаха свой специфичен език и той трябва да остане такъв, какъвто е, защото той е израз на тяхната личност, индивидуалност и дух. Литературният език се мени при всяко поколение от 25 години и това би означавало, че всяко следващо поколение ще трябва да променя даден авторски текст. А това е груба грешка. Българският език е много точен. Българският народен говор е много точен. Учителят имаше голямо

мнение за българският език. Той бе казал: „Аз затова слязох и се родих в българския народ, защото българският език е най-точният окултен език на земята, защото българският народ е най-старият окултен народ на земята.“ Смятаме, че отговорът е даден. Вие може да го потърсите още в българските пословици, поговорки, народни умотворения и ще се доберете до една истина, която е определил Учителят. Един Велик Учител не може да слезе в един обикновен народ, да се облече с едно обикновено тяло и да произнася обикновена реч с обикновени думи. То е изключено.

Ние сме в царството на спомените на онези приятели, които бяха съвременници на Школата на Учителя. Това е царството на Духа, където Божият Дух се изля в Словото на Учителя. И това Слово се въплоти чрез Дух и Сила, в плът и кръв, чрез живота на приятелите от тези поколения, преминали през Школата на Бялото Братство 1922-1944 година. Словото на Учителя премина през тях като сила и живот и премина в следващите поколения като спомен за онази епоха. Затова тези спомени са спомен от царството на спомените и от царството на Духа.

Затова, когато влизаме в царството на спомените, трябва да събуем нозете си, да измием ръцете си, и с чисти сърца и светъл ум да прочетем тези спомени. Защото те са живот и сила на това Божествено слово. Само тогава, когато пристъпим към техните спомени с благоговение и трепет, чак тогава ще можем да бъдем допуснати в границите на това царство. А да станем поданици на това царство на спомените, се изисква дълъг период на изучаване, проучаване на тези спомени и сверяване със Словото на Учителя, за да можем да проверим как Словото на Учителя е станало плът и кръв чрез техния живот на земята. А да станем граждани и поданици на това царство на спомените, ние ще трябва да се свържем с тях, за да може Словото на Учителя да премине през спомените на приятелите и оттам да премине през нас и да даде плод чрез нашия живот на земята. А това означава връзка със Словото на Учителя, връзка с Школата на Учителя и връзка с учениците на тази Школа. Установим ли тази връзка, ние ставаме част от видимата верига на това Братство. Невидимата верига е горе и тя е в Словото на Учителя и в невидимата Школа на Бялото Братство. А връзката между невидимата и видимата Школа се осъществява чрез Словото на Всемировия Учител, защото това Слово бе Слово на Божествения Дух и на Бога, който се изля в Словото на Учителя, а Словото на Учителя се изля в Сила и Живот в участниците на тази Школа. А техните спомени са връзката между нас, които сме на земята, и невидимата Школа на Бялото Братство. А връзката на Синархическата верига се осъществява чрез Христовия Дух, който е Дух на общение на видимия и невидимия свят, на видимото и невидимото проявление на Господния Дух на Силите.

Да благодарим, че има царство на спомените и че има жители и поданици в това царство и че техният живот е истински, верен и проявен и накрая проверен чрез техния живот на земята. Като българи, те се родиха в земята българска. Като българи те изричаха българска реч, като българи те слушаха Словото на Учителя на българска реч. Като българи те успяха да реализират в своя живот закони от Словото на Всемировия Учител. Всеки реализира толкова, колкото му бяха силите и колкото можа да издържи изпита си като ученик на тази Школа. Достатъчно е и един спомен. Този един спомен означава реализиран един закон от Словото на Учителя. А това не е малко пред вечността. Амин.

Д-р Вергилий Кръстев

Забележка: Написано за сборника „Георги Куртев - животопис“, отпечатан 1991 година, месец септември.

Георги Събев си заминава на 18.10.1992 г. в град Бургас.

ГЕОРГИ СЪБЕВ

ПРЕД ПРАГА НА ЗАГАДЪЧНОТО

**СЛУЧКИ, СЪНИЩА,
ВИДЕНИЯ, ПРЕДЧУВСТВИЯ**

**СЪБРАЛ И ЗАПИСАЛ ГЕОРГИ СЪБЕВ
БУРГАС 1960 ГОД.**

1. НАЧКО СЕ СТЬПИСАЛ

Беше пролет. Поляните и горите се зеленееха, а бели облачета се рееха по небето, когато Начко се връщаше от съседното село с една лекота в душата си. На какво се дължеше това му състояние, той още не бе мислил, още не беше си дал сметка.

Начко бе получил от свои близки няколко книжки от списание „Житно зърно“ и бързаше за селото. Току що пристигнал, той се залови да чете. Вечерта чете, на следния ден пак. Колкото четеше, все повече се увличаше. И как можеше да бъде другояче? Такива книги друг път не беше срещал.

Минаваха дни, седмици, месеци, а Начко все намираше по някой час на ден да чете. И тъй незабелязано книгите му станаха добри приятели, с които най-добре се разбираше. Всичко прочетено намираше място в неговата душа и той по напълно естествен начин се ориентира към вегетарианството, което естествено е и първото стъпало към един по-духовен и разумен живот.

Но ето, че едновременно с радостта, която пълнеше душата му, дойде и изпитанието на волята и характера му. Жена му, подучена от своята майка (баба Йона), взела да гори книгите, които той с такъв жар и охота четял. Четенето на книги и неяденето на месо били неща противни на жена му, ето защо тя му се противопоставяла по всякакъв начин. Начко беше още твърде млад и неопитен, за да знае как да се справи с непокорната си жена, ето защо той се стъписал. Не можал да устои. Жена му го победила. Тя злоупотребила с неговата доброта, благост и отстъпчивост.

Сега идват последствията. Единият син на баба Йона е убит като комунист, но въпреки това тя не получи пенсия за сина си. От тревоги тя се парализира и вече има нужда от гледане. И двете ѝ снахи отказаха да я гледат. Работата дошла така, че дъщеря ѝ поела гледането на болната си майка. Същата дъщеря, която бе послушала и беше горילה книгите на мъжа си и с това беше успяла да го спре в неговия духовен път. Двете жени, майка и дъщеря, вече от пет години страдат, без да знаят защо, без да съзнават какво зло са извършили спрямо зет и съпруг, като са станали причина да го отклонят от Божия път.

Веднъж един брат я посетил, на когото тя е сродница и ѝ загатнал, че често болестите се дават за назидание, заради някои грехове, които сме извършили и сме ги забравили. „Никакъв грях не съм сторила“, заявила тя. „Защо Господ ме наказва?“ – „Не, Бог никого не наказва, но ние плащаме своите задължения по този начин.“ И понеже болната няма будно съзнание, нито разкаяние, страданието продължава.

Всеки, който се оплъчва против Божественото, който гори Словото на Учителя, той сам си сипва жар на главата.

Кой каквото посее, такова ще пожъне. Така е в живота. Всичко се плаща.

Разказал: брат Киряк.

2. ПРОБУЖДАНЕТО НА БРАТ ВЛАДИМИР /КАК НАМЕРИХ УЧИТЕЛЯ/

През 1914 г. служих като войник във Варна, където се запознах с брат Велко Петрушев. Понеже бяхме един набор и служехме на едно място, то често се виждахме. Аз бях на караулна служба, а той служеше като оръжен техник. Веднъж видях брат Велко, седна на тревата, а до него отворена Библията на втора глава от

Деяния на Апостолите. Попитах го дали може да прочета малко и той ми разреши. Тогава аз прочетох цялата глава, която ми направи силно впечатление. Под влияние на прочетеното, нови, непознати досега мисли изпълниха ума ми, завладяха съзнанието ми, като че се пробуждах от някакъв дълбок сън. Виждах света по-хубав и по-смислен. У мен узря една мисъл, че аз трябва от днес да поема нов път, да работя за душата си, без да се страхувам от каквито и да било препятствия, присмехи и трудности. В края на годината завърши военната ми служба и аз се върнах на село. Бях сгоденик. Когато годеницата ми научила за моите духовни разбирания, почувствала срам и стеснение пред близките си. Минаха така един-два месеца и в селото вече се заговорило за мене, че съм станал набожен и поради тази причина съм отбягвал да ходя в кръчма, по сватби и пр.

Свирех на гайда. Без мене сватби и веселби не ставаха. Ето защо сега моето отсъствие се чувстваше осезателно. По това време свикаха войниците на тримесечно обучение в Бургас. От нашето село имаше няколко младежи, които бяха повикани. Същите тези младежи забелязали, че вечерно време след проверка няколко души от войниците се отделяли, отивали към брега, където си правили молитва. След свършването на обучението тези младежи се завърнаха в село и научавайки за мене, че съм станал набожен, решават да дойдат у дома, да се срещнат лично с мене. Когато дойдоха, те ме завариха да чета духовни книги и ме попитаха защо не съм ходел в кръчмата. В отговор на това аз им казах: „Не намирам смисъл да свиря на пияни хора.“ Двама от тях, които ме посетиха, веднага се повлияха от това, което им бях казал в дългия разговор, който бяхме водили, и те също решиха да следват тези убеждения.

Почти в същото време и други двама от селото се бяха запознали с това учение. Това бяха братята Димитър Вергиев и Георги Сотиров. Брат Димитър Вергиев предостави една от стаите на своето жилище за събрание. В тези няколко месеца до новата година ние вече научихме, че има такива като нас и в другите села – Горица, Габерово, Оризаре и Изворище. Ние ги потърсихме, свързахме се с тях и чрез тях – с брат Куртев. След известно време получихме писмо от брат Куртев, че в Айтос ще дойде Учителят. Беше определено трима души да отидат в Айтос, за да се срещнат с Учителя. На 3 януари, при лошо зимно време, силна буря, сняг и кал, пристигнахме в Айтос при брат Куртев. Той ни похвали за геройството, понеже лошото време и голямата кал не са ни уплашили и възпряли.

По това време и други от околните села също бяха поканени да изпратят по трима души (не повече), да се срещнат с Учителя.

Учителят държа беседа на тема „Който служи на мене“, говори върху 10 глава от Евангелието на Йоана. Учителят избрал тая беседа, понеже тя била на език, достъпен за селяни и малограмотни хора. След беседата Учителят остана на разговор с нас. Той ни попита от кои села сме и как сме дошли при това лошо време. Ние му отговорихме кой от къде е и му казахме, че при тръгването сме имали бури, сняг, кал и че това не ни е уплашило, понеже идваме да се срещнем с него. Тогава Учителят ни каза, че тази буря символизира, че в началото на нашия духовен път ще имаме големи препятствия, присмехи, преследвания и др. и че всичко това трябва да се победи, като след това ще дойде благоприятно време. Ето, вижте как сега времето се оправи, а то значи, че сетнините ще бъдат добри.

На тази среща брат Куртев записа имената на всички приятели и ги абонира за неделните беседи, които вече се издаваха на брошури. Четири години бях годеник, през което време годеницата ми също така беше подложена на присмехи и подигравки поради моите убеждения. Аз знаех това, затова и бях дал свобода, като й казах, че ако не ме харесва заради убежденията, да се ожени за когото желае. Тя обаче устоя и през 1918 година сключихме брак.

В началото на моя духовен път по път от селото ни дълго време се занимаваше с мен, като говореше против мене какви ли не нелепости и ме критикуваше пред хората. Това на мене не ми попречи и понеже хората ме познаваха добре, познаваха моя баща и целия ми род като добри хора, взеха да не му обръщат внимание, а по-късно даже застанаха на моя страна и изпъдиха попа от селото.

През 1917 година бях мобилизиран във Варна. През време на отпуската си отидох в София и се срещнах с Учителя. Учителят ми даде беседи с поръка да ги занеса на поп Константин от град Варна, без да ми каже, че той му е баща. Аз обаче знаех това, занесох беседите и му ги предадох, като го поздравих от Учителя. Поп Константин прие беседите и ме попита: „Какво прави син ми?“ Аз му отговорих: „Учи хората.“ Тогава поп Константин каза: „Синът ми върви по един благословен от Бога път и учи хората да вървят по този път.“ Аз се сбогувах с него, като му целунах ръка. Това беше първо и последното ми виждане с поп Константин, който беше един от най-активните борци за независима българска църква. Поп Константин е погребан в двора на същата църква, в която бе служил. Същата бе първата българска църква у нас.

През 1919 година единствен аз получих покана от брат Куртев за събора в Търново, а от Тополица Димо Жежев, от Вресово – Колю Киряков, от Изворище – Черню Калудов.

През 1954 година съпругата ми получи удар и след два-три дни почина. Останах самичък, но не се отчаях. Докато другарката ми беше жива, тя твърде често роптаеше, понеже беше недоволна от мене, че прекалено много съм бил предаден на Божието дело, но след като тя си замина, аз вътрешно почувствах задължение да ѝ помогна. Простих ѝ за всички неприятности, които беше ми причинила и ѝ пожелах в душата си да бъде приета между нашите заминали приятели, и тя да бъде в техните редове. След това аз попаднах в голяма меланхолия. Изгубих смисъла на живота и денонощно исках да си замина от тоя свят, понеже вече нямам необходимите условия да живея. Отчаях се и паднах духом. Нито се молах, нито четях, изгубих всякакво разположение към всичко. След три-четири месеца аз легнах на легло, което продължи около две години. При мене беше моята внучка. Тя бе натоварена от близките ми да се грижи за мене, но тя не ме обичаше твърде и вършеше всичко не от сърце. Аз чувствах това и го понасях твърде тежко. Но след известно време наново ми се проясни съзнанието и аз отново почнах да чета, да се моля, да работя над себе си, започнах да си шетам и не след дълго аз напълно оздравях и сега съм бодър и мога отново да работя, както съм работил.

Разказал: Владимир Калудов

Айтос – градината.

21 януари 1963 година.

3. ИЗПИТ

През декември 1942 година една група от седем души решихме да отидем на екскурзия в Родопите, на връх Куркалето. Денят преди тръгването беше ясен, тих и топъл. Време чудесно за екскурзия.

Събрахме се и решихме, че каквото и да е времето, ние ще изпълним обещанието си и ще отидем на екскурзия. Понеже пътят е дълъг, решихме да се съберем към полунощ в братския салон и в дванадесет часа да тръгнем оттам с оглед да стигнем за изгрева на върха. Но за наша обща изненада времето още от вечерта се застуди и влоши. Задуха студен северен вятър, буря и виелица. Върхът, към който се насочвахме, бе далече, около двадесет километра. Докато дойде

определеното време, вече земята бе покрита с бяла, снежна покривка, около двадесет сантиметра. Снегът продължава да вали и да замръзва.

В уреченото време всички бяхме в братския салон, където си направихме обща молитва и 91 псалом и си казахме, щом Бог е пожелал да ни изпита, нека така да бъде, но ние знаем, че Той всичко ще превърне на добро. Тръгнахме с вяра и упование, без всякакво колебание.

Излязохме вън – тъмно и мрачно. Бялата снежна покривка едва се забелязваше. Буря, студ, лапавица. Като че всичко бе се съюзило против нас, за да ни разколебае. Големи снежни парцали се лепяха по лицата ни и замръзваха, но ние следвахме своя път. След като бяхме изминали около три километра, стигнахме реката, на която мост няма и трябваше да се събуваме и да я прегазим. Прегазихме реката, обухме се пак и продължихме пътя. Краката ни бързо се затоплиха. След малко поехме нагоре с песни от Учителя. Северният вятър спря. Почна да духа южният вятър. Небето се разведри и снегът спря. Луната огря и стана по-светло. Затоплихме се. След шест часа път вече бяхме на планината, където стана още по-топло, толкова топло, че даже стана нужда да си събличаме горните дрехи.

Намерихме една пещера. В пещерата – изворче и край него сухи дърва за огрев. Накладохме си огън, пихме топла вода до насита. Закусихме и благодарихме за добрите условия, които небето ни създаде. Играхме и паневритмия, и другите гимнастически упражнения. Пяхме и се веселихме през цели няколко часа – времето на престоя. След като бяхме стояли достатъчно, ние отново поехме обратно за към село. Дойдохме пак до реката и след като я прегазихме, вятърът отново се обърна. Задуха пак северният вятър. Пак почна да вали и да мръзне. Когато се върнахме по домовете си, ние всички бяхме бодри и вътрешно радостни, че бяхме издържали един малък изпит, без да се разколебаем пред внезапно влошилото се време на тръгване.

Когато се прибрахме по домовете си и домашните ни видяха, че се връщаме всички живи и здрави, се чудеха как сме оцеляли при такова лошо време, при такава снежна буря.

Ние мълком се радвахме, че имаше кой да ни пази и да се грижи за нас. Ние бяхме готови да се жертваме, затова Бог ни създаде условия и бяхме доволни, че издържахме изпита си без никакво колебание.

Всичко да бъде за славата на Вечния.

Разказал: Христо. П. Каратлиев

4. ЕДИН МАЛЪК ОПИТ

През есента на 1959 година няколко души, мъже и жени, членове на ТКЗС от селото ни, решихме да отидем в Свиленград на събор. Всички знаем, че тук е гранична зона и че всеки трябва да носи съответните документи. Документите ми бяха готови и ги сложих на масата, за да ми бъдат пред очите, за да не ги забравя.

В уречения час всички се събрахме на мястото, качихме се в каруците и тръгнахме всички радостни и весели. Като наближихме Свиленград, една патрулна двойка ни спира за проверка на документите. Всички си подават документите за проверка, а аз, който бях каруцар, след като потърсих документите, се оказа, че ги няма, че съм ги забравил на масата у дома.

Наближаваше вече моя ред за проверка. Мисълта ми почна да работи интензивно. Спомних си, че скоро бях чел в беседите следната мисъл: „Когато се намерите в трудно положение, когато злото ви преследва, призовете Бога и кажете: Господи, само ти можеш да ми помогнеш в този момент.“ Аз се хванах за тази мисъл като спасителна и реших да направя опит, за да проверя думите на Учителя,

ето защо аз в същия миг рекох в себе си: „Господи, нека да стана невидим за войника“ и силно се концентрирах с поглед във войника, а той като че не смееше да ме погледне. Той провери всички освен мен и каза: „Карайте! Свободни сте.“ Мен нито ме погледна, нито ми поиска документи.

Ето такъв беше моя малък опит, който споделям за назидание.

Разказах: Христо Петров, с. Любимец.

Опитайте учението за да видите неговата сила и истинска стойност. Силен е само оня, който прилага.

5. ЗАГУБИЛА СЕ В РИЛА

Миналата година една група от шест-седем души и приятели от Айтоска околия решили да преминат през величествената Рила, ето защо отиват с рейс до Боровец – един от най-хубавите наши курорти и от там с раници на гърба поемат пътя за Мусала. Някои от участниците в групата за първи път минавали по тези прекрасни места и всичко било ново за тях. Всичко им било интересно.

И наистина можеш ли да не забележиш правите като свещ борове, сякаш забили върховете си в небесата, между които едва се виждат малки части от лазурното синьо небе. Като вървите по-нагоре, вие ще видите все нови и нови неща. Минете ли мостчето и се качите на срещния склон и погледнете на запад, вие ще видите чудно-хубавите скали над хижа Ястребец. Стига да имате око на художник, вие има какво да видите, има на какво да се любувате.

Качите ли се на Мусала, тоя гигант на Балканите, вие ще изпитате едно необикновено чувство, като че сте победили нещо, като че сте завоювали нещо. При хубав, ясен ден, какъвто рядко се случва, ще видите всички останали планини – Родопи, Витоша и Стара планина, докато погледът ви спре чак до Пирин.

Мусала, Граничар, Рибните езера, Страшното езеро, Мальовица, Дамга, Седемте езера, ето това е маршрутът на нашите екскурзианти. Когато те се качили на билото срещу връх Дамга, били опиянени от величествената гледка, която се открила пред техния взор. Радвали се те като деца, като всеки от тях бързал да изкаже своето възхищение, да сподели своята радост с другите. Слънцето, със своята златна колесница бързало към залез, ето защо, за да не закъснее, групата се спуснала към езерото на Съзерцанието по стръмния източен склон – път труден и опасен, особено за неопитни планинари. Ту лазили, ту се спускали, ту се крепели един друг, за да не полети някой от тях към езерото, докато най-после се намерили на брега му. Красотата на езерото ги пленила с царствената тишина, която постоянно владее тук. Всички се умълчали, загледали в тихата и спокойна повърхност на езерото, сякаш потънали в друг свят, съвсем различен от тоя, който те досега са познавали. Потопени в тоя нов за тях свят, те не забелязали как времето минавало и взело да се спуска здрач от стръмните и скалисти урви.

„Хайде да тръгваме, че закъсняхме“, се обадил някой. „Хайде“, съгласил се друг и всички тръгнали по маркирания път над Мечата долина към бивака.

Макар че пътят бил маркиран, бързо спусналият се здрач пречел да се види маркировката и вероятността за не отклонят и забъркат не била изключена.

Спръла са групата за кратка почивка и пак продължили пътя, но сестра Станка, която била малко по-настрани, не забелязала кога групата тръгнала, като мислела, че водачът им се е отбил нещо по работа и го е изчаквала. Но след като минали десетина минути и той не дошъл, тя взела да вика, но никой не й се обадил. Чак сега тя разбрала, че е останала сама тук, сред планината, където не рядко бродят вълци или мечки. Сам човек, сама жена в тъмна като в рог нощ в Мечата долина... Това умът й не можел да побере. Страх свил сърцето й. Но какво да се прави сега? Да

тръгне да върви, пътя не знае, а и да го знае дори, нищо не се виждало и повече ще се обърка. Ето защо намерила тя за най-разумно да остане там и да чака, макар може би и до сутринта. Местото, дето били спрели, било пряспа, а тя била с леко лятно облекло, ето защо напипала в тъмното клек, накръшила си клонки и седнала върху клека и зачакала.

„Какви ли мисли не ми минаваха... Но сетих се, че най-добре ще бъде да се моля“, разправяше ни тя. „Обърнах се с гореща молитва към Учителя и към брат Куртев за помощ.“ Спомнила си тя, че той веднъж бил казал, преди да се помине: „Аз ще си отида, но няма да ви оставя сираци. Когато се намерите в затруднение, пътресете ме, аз ще ви помогна.“ И взела да се моли тъй: „Бай Георге, ти нали ни каза, че когато имаме нужда, може да ни помогнеш, помогни ми сега...“

През това време групата пристигнала в лагера на Езерата, където били радушно посрещнати и угостени с чай. След вечерята те били разквартирувани за нощуване. Едва сега се сетил някой, че един човек от групата отсъства. Този човек бил сестра Станка. Брат Джонев тръгва веднага да я търси. След него тръгва и втори, и трети – цялата група. Въоръжени с фенер, те бързо се придвижват обратно по същата пътека. Всеки от тях се чувствал виновен за нейното изгубване. Когато наближили те мястото, дето били почивали, повикали и тя се обадила.

Тя през цялото време се молила бай Георги да ѝ помогне и ето, помощта дошла.

Сега всички се радвали. Едни, че намерили изгубилата се в мрака сестра, а тя се радвала, че се е молила и е получила отговор на молитвата.

„От много години съм в това учение и много пъти съм се молила“ – казваше веднъж сестра Станка – но както тогава се молих, никога през живота си не се бях молила.“

Разказала: Сестра Станка.

Понякога невидимите наши приятели допускат подобни случки, за да се научим да се молим тъй, както трябва, т.е. с целия си ум, сърце и душа.

След такава една опитност нашата вяра вече ще бъде по-силна и непоколебима.

6. ЧУТАТА МОЛИТВА

През лятото на 1936 година мъжът ми и аз отидохме на нивата да женим. Понеже нивата ни беше далеч, отидохме с каруцата. Стигнахме на нивата, разпрегнахме коня и го завързахме да пасе край нивата със синджира, който току-що бяхме купили. Като знаехме, че конят е вързан, почнахме работа спокойни, че поне за коня няма да се грижим. След известно време конят свободно се разхождаше из цялата нива. Явно бе, че той се бе отвързал. Затичахме се аз и мъжът ми, хванахме коня, но след като потърсихме синджира и не го намерихме, зачудихме се как може да го няма. Макар и след продължително и усърдно търсене, усилията ни останаха напразни. Никой не бе минал оттам и затова бяхме сигурни, че никой не го е взел, но защо не го намерихме? Аз много се тревожех, ето защо мъжът ми каза: „Жена, остави, не го търси повече, ще купим друг.“ Като каза така, той отиде на нивата и продължи да жъне, но аз не се помирех с това положение. Тогава отидох при един храст, въздъхнах дълбоко и се помолих тъй: „Господи, ти всичко знаеш и всичко можеш. Всичко е в твоите ръце. Ето защо, за да се усили вярата ми в Тебе, направи така, че като вървя, да стъпя на синджира или да се препъна в него. Тъй се помолих аз и щом тръгнах наново да го търся, не бях изминала петнадесет-двадесет крачки, аз се спънах в синджира толкова силно, че щях да падна. Синджирът издрънка в краката ми.

Зарадвана от това обстоятелство, аз наново се изправих и благодарих, че бях чула молитвата ми и загубеното бе намерено.

След този и други такива случаи моята вяра се усили още повече, защото тя почиваше на опит.

Разказала: Кичка Ангелова.

Еднаж Учителят каза: „Моего учение е учение на живия опит, който го опита, ще знае силата му.“

7. ОТМЪЩЕНИЕ НА ПОКОЙНИКА

Беше ясен, хубав ден. Една заран ставам от леглото, поощетах си нещо в къщи и в това време ми мина мисъл, че днес е годишнина от смъртта на покойния ми мъж. Съгласно обичая, аз трябваше да направя нещо за негов помен, но понеже животът ми с него не беше добър и много горчивини бях преживявала, нямах никакво разположение да правя каквото и да било по този случай, като си казах: „Той не заслужава.“ В същия миг аз тръгнах да излизам от стаята навън, препънах се на прага, политнах навън и паднах в салончето върху железен сандък, който се намираще там. Така силно се бях ударила по лицето, че аз веднага загубих съзнание. Скоро някои от близките ме намерили и изпратили в болницата. Когато дойдох в съзнание, аз се видях заобиколена от лекари и медицински сестри. От падането бях си ударила ябълчната кост на лицето, която бе строшена, вследствие на което бях изгубила съзнание. Правиха ми операция, която излезе така сполучлива, че даже не остана белег. След като оздравях, отидох на Изгрева, срещнах се с Учителя и му разказах за случката. В отговор той ми каза, че духът на покойния ми съпруг ме е спял, понеже не съм му направила помен за годишнината му. По тоя начин той си отмъстил.

Поука: За покойници не бива да се говори нищо лошо, понеже те, нямайки възможност да се коригират, се озлобяват и стават наши врагове, и почват да ни пакостят. Ето защо за покойник само добро се споменава.

Разказала: Пенка.

8. ПРОБУЖДАНЕТО НА ТЕПАВИЧАРЯ

През 1920 година бях тепавичар на село Каблешково. На 20 януари вечерта сънувах следния сън: Пред вратата на тепавицата имаше бряст, който беше осветен от една голяма светлина, по-ярка от тая на слънцето. Под бряста имаше разни животни: кози, кучета, овце, птици, кокошки, всякакъв вид животни, на които бях отнел живота. Всяко едно животно на свой език почна да вика и да ме дърпа, като искаше да му върна онова, което му бях отнел – живота. Испитах ужас от това виене, крякане, мучене. Чудех се какво да правя и в този миг се събудих. Ставам и слизам долу при тепавицата, за да проверя хода на тепавицата и пак се връщам и лягам да спя. Заспивам и сънувам: Чувам силен изстрел на оръдие, чувам свистенето на снаряда. Видях как снарядът падна наблизо между воденицата и тепавицата и се заби в земята, без да експлодира. Събуждам се пак, но под силното впечатление на съня отивам да видя къде са паднали снарядите. Но нищо не намерих. Слизам пак в тепавицата и пак се връщам и лягам да спя. И ето, щом заспах, сънувам пак: Изстрел от оръдие и свистене на снаряд, който падна близо до първия и се заби в земята. Събудих се и разбрах, че е сън и се успокоих. След това за четвърти път лягам да спя и дойде при мен непознат човек и ми каза: „Ставай! Какво правиш тук? Тук не ти е мястото. Запаля мелницата и тръгвай след мене.“ В същия миг аз се

сетих, че в обора има кон, който трябва да спася, но непознатият ми каза: „Изведи коня и тръгвай след мен!“ Като погледнах наоколо, забелязах, че има дванадесет души непознати, които тръгнаха напред и ние тръгнахме след тях.

Под влиянието на този сън аз дълго мислих и взех да търся нова вяра, ново разбиране, нов мироглед. Старото, т.е. църковното вече не ме задоволяваше. Къде и как щях да намеря новото, аз не знаех.

По това време вече имаше основани кръжоци на Бялото братство в селата Габерово, Бата, Горица. На 22 март 1920 година ме поканиха да присъствам в с. Габерово на една вечеринка. Тогава аз живеях в с. Габерово. Отидох на вечеринката и това, което видях и чух там, ми направи такова голямо впечатление, сякаш ми се разкри нов свят. Душата ми изпита едно чувство на пълнота. Ето защо аз същия ден и миг реших никога вече да не се отделям от тези хора, от това общество, което има по-висок морал, по-голяма взаимна любов и по-широко разбиране за живота.

Песните, молитвите, топлият братски чувства и искреността в отношенията ми направиха силно впечатление и ме привлякоха завинаги да стана и аз член на това общество. От много години душата ми бе копняла за такъв живот и ето аз вече го намерих тук, при тия прости, добродушни и чистосърдечни хора.

Доволен, предоволен бях, че намерих учението на Учителя. В тази моя вътрешна радост имаше една сянка, сърдя се на приятелите, дето не бяха ми казали досега за тяхните събрания и техните идеи. В отговор на това брат Владимир Калудов ми отговори тъй: „Брат Васил, ето, ти вече видя и чу. На когото искаш, на него казвай от сега нататък.“

Наскоро след като почнах да посещавам събранието, случи се тъй, че се запознах с брат Георги Куртев от Айтос, който беше и си остана докрай ръководител на Айтоския район. Попаднах в ръцете на добър духовен ръководител, аз неусетно навлизах все по-дълбоко и по-дълбоко в Учението и го опознавах все по-пълно, доколкото това ми бе възможно.

През 1930 година се преселих в с. Каблешково, което преселване стана по вътрешно ръководство на духа.

През 1950 година, на 30 май, получих по духовен път указание, че трябва да се преселя в Айтос, което и направих. В Айтос аз вече бях още по-близо до брат Куртев и се подвизавах под неговото непосредствено ръководство. Същият често съм го придружавал в периодичните му обиколки, пролет и есен по селата. Стараех се да изпълнявам всички задачи, които той ми възлагаше в интерес на общото дело.

След много години му разказах съня си, който бях сънувал в с. Каблешково за двата снаряда при мелницата, които не експлодираха, който сън той ми изтъкува така: Че тия два снаряда са известие за мене и жена ми, за нашето духовно пробуждане.

Ето така, по този път аз намерих това велико учение и се свързах с Учителя.

Разказал: Васил Долапчиев.

9. НИТО БЕЗ МОЛИТВА, НИТО БЕЗ МОТИКА

Дядо Колю попитал еднаж брат Влайчо тъй: „Ние постоянно се молим и работим за мира, а атеистите постоянно говорят против Бога, даже хулят по Негов адрес. А Бог праща и дъжд, и слънце както на нас, тъй и на тях. Защо в тъй тази работа?“

Брат Влайчо отговори: „Ти си стопанин. Имаш две магарета. Едното от тях е кротко и послушно, а другото все бели ти прави, но въпреки това ти когато ги храниш,

и на двете по равно даваш. Не ги делиш, нали? Защото и двете заедно теглят колата и оралото."

Изводът какъв е? Вярващият повече се моли, а невярващият повече работи. И молитвата, и работата са важни. Нито само молитва, нито само работа. За Бога и двете еднакво се ценят. Всеки е на мястото си.

Разказал: Дядо Колю.

10. ЧУВАЛ СЪС СОЛ

След като семето било посято, трябвало да се полива, докато поникне и укрепне. Бай Черню отива при брат Пеню Киров, за да се видят и да научи нещо. Тогава той му казал: „Ти трябва да идеш в село Габерово. Там има един бай Слави Тодоров. Той има цял чувал със сол. Поискай му и той ще ти даде."

Излязъл бай Черню от дома му, вървял по пътя и си мислел: „Защо бай Пеню ме праща за сол в Габерово? Нали и тука, на бакалина има сол, колкото искаш?" Тъй си мислел, отивайки си по пътя за своето село. Но ще отида, щом бай Пеню ме праща. Ще го послушам. Отива той един ден в Габерово при бай Слави и му казва, че бай Пеню го праща при него за сол. Бай Слави разбрал символичния език на бай Пеню, говорил му за Учителя, за учението и му дал някоя беседа да чете.

Напълнил си той торбата със сол и се върнал радостен, че ще има сол и за другите.

Солта, това е Словото Божие.

Разказал: Черню Калушев.

11. НА ГЛАДЕН ПАРИ НЕ ВЗЕМАЙ

Преди години в Пазарджишко паднала голяма градушка, която унищожила посевите и хората останали гладни. Тръгнали те по близки и далечни места да търсят храна, за изхранване на семействата и добитъка си. Но тъй като не намерили наблизко, то те били принудени да отидат твърде далеч, като стигнали Ямболско. Намерили храна, но много скъпа. Хиляда лева крината. Невъзможна скъпотия, но нямало що да се прави. Гладно не се седи. Платил той храната, но за всеки случай записал си името и адреса на продавача. Минало, не минало две-три години, сега пада голяма градушка в Ямболско, а към Пазарджик реколтата била отлична. Сега вече от Ямбол и от околията тръгнали да търсят храна. Случило се така, че тези от Ямбол и околията, които продаваха скъпо и прескъпо храната и вземаха последната пара на гладните, сега те били принудени да отиват към Пазарджик да купуват храна. Намерил купувачът храна, толкова, колкото му била необходима, но сега дошло дума за цената. Продавачът поразпитал за името на купувача, от къде е, къде живее и разбрал, че купувачът е същото лице, което му продало храната оп 1000 лева крината преди две години, когато той бил гладен. Заговорил му той и му дал да разбере, че го е познал. Тогава му казал: „Братко, има хора без сърца. Те използват чуждото нещастие да трупат пари. Хора без чувство, без свян, без срам. Те не заслужават даже името човек.“ – А купувачът слушал и се червял, знае той в чия градина падат тези камъни. – „Сега вие сте гладни. Вземете тия десет крини и си отивайте, да изхраните децата.“ – „Ама не сме платили“, възразил той. – „Не! Нищо няма да глещате. Аз следвам завета на моя баща, който казваше така: „Синко, на гладен пари не вземай!“ Това научих от баща си и така постъпвам аз. Аз не мога да престъпя завета на баща си.“ Купувачът потънал в пот, като че с вряла вода бил залят. Той знаел вината си. Тръгнал си, но думите на този, на когото миналата

година той бил одрал и кожата от гърба, същият този човек сега вместо да му отмъсти, той му бе дал два чувала храна безплатно. Туй неговият ум не можеше да побере. Дълбоко в себе си се разкайвал за постъпката си. Съзнал, че е направил грях. Някакъв глас дълбоко в душата му му говорел: „Ето човекът. Това е истинският човек. Ти миналата година му взе и последния лев, а той днес ти дава храна даром. Вземи пример от него. Постъпвай като него. Това е човекът.“ Вървял той из пътя и като че още чувал думите на своя благодетел: „На гладен пари не вземай!“

Разказал: Георги Тахчиев.

12. ЛЕКАРСТВО, ДАДЕНО ЧРЕЗ СЪН

Сестра Мала Желева от село Горица един ден ми разказа следната интересна случка:

От много време страдам от болно сърце и се чудех какво да правя. Постоянно търся лекар, който да ме лекува, но ефикасно лечение не намерих. Една нощ сънувах следния сън: Идва при мен един старец със свежо, хубаво лице и с бяла брада, който ми каза така: Ти постоянно търсиш лек за твоето сърце и не си намерила досега. Престани да търсиш! Не ти трябва! Аз ще ти кажа лекарство, с което ще се лекуваш. Лекарството е следното: Ще вземеш клей от бадем и ечемик, ще ги опечеш, ще ги счукаш, пресяваш със сито, смесваш ги с една водна чаша пчелен мед. Употребява се три пъти на ден по една супена лъжица, преди ядене.

Разказала: Мала Желева

С. Горица, Поморийско.

13. ПРОБУЖДАНЕ ОТ ЛЕТАРГИЯ

Моето запознаване с Божието дело и с Учителя датира от края на ученичеството ми в Стара Загора. През времето на моето студентство аз посещавах редовно беседите и поддържах жива връзка с Учението, но след като се омъжих, промених начина на живота си, като се оставих на течението на житейското море да ме тласка натук и натам за един твърде дълъг период от време, над двадесет години. Този мой застой, това откъсване от Божието дело не може да се окачестви другояче, освен като дълъг духовен сън, духовна летаргия.

След завършване на висшето си образование бях назначена за гимназиална учителка в град Троян, града, в който се установих да живея и се задомих. Повлече ме течението на живота и аз загубих воля да се съпротивявам. По-късно ме преместиха по мое желание в град Б. като учителка по биология на бъдещите прогимназиални учители. Като преподавателка в института еднаж случайно научих, че един от студентите-курсисти бил вегетарианец. У мене се зароди желание по-отблизо (да се запозная) с него, за което търсех подходящ момент, но за голямо съжаление такъв все не ми се удаваше. Веднъж, през лятото, бяхме на излет. Случи се тъй, че ние за един момент останахме сами и аз се възползвах от случая да го попитам: „Научих се, че не сте ядели месо, верно ли е?“ – „Да, другарко, верно е!“ – „Добре, но можете ли да ми кажете защо.“ – „Да, мога и ще ви кажа. Родителите ми са от Бялото Братство и у дома никой не яде месо, аз също.“ Тази му откровеност ми подежда стимулиращо. В този момент аз като че ли се пробудих от дълбок сън, сърцето ми се изпълни с радост, а умът ми бе озарен отново от нова струя светлина и аз заявих: „И аз съм от Бялото Братство.“ И му стиснах топло и дружески силната десница. От този момент ние се опознахме и отношенията ни се измениха

и вместо да бъдат такива както между преподавател и курсист, те се превърнаха на такива, каквито биват между брат и сестра.

Пробудена от летаргия, аз отново поех пътя, станах вегетарианка, намерих къде стават събранията на Братството и образувах връзка с приятелите и най-важното, взех да прилагам онова, което бях научила от беседите, както и новото, което тепърва имаше да науча и приложам в живота си.

И тъй, аз отново стъпих на краката си и поех пътя по стъпките на Учителя за моя голяма радост и за славата на Всевишния, който бди над всяка душа за нейното пробуждане и повдигане.

/Из дневника на една сестра./
Милка Танева

14. ТОШКО ИДЕ /СПОМЕНИ ОТ МИНАЛОТО/

Майката на Деко еднаж ни разказа един интересен случай за нейната внучка. Ето и самият случай:

Еднаж, както си стояхме в къщи с дъщерята и детето ѝ, всеки се занимаваше с нещо, детето си играеше. По едно време детето закрещя: „Затворете вратата! Заклучете я! Чувате ли? Защо се бавите? По-скоро заклучете вратата, че Тошко иде пак пиян.“ – „Кой е тоя Тошко, бе, душице?“ – попитала я баба ѝ. – „Тошко, мъжът ми. Не го ли знаете? Ето го, пак идва пиян. Идва с празни ръце. Пак всичко изпил. Пак нищо не носи. Моля ви се, не го пускайте“, говорела четири-годишната внучка.

Всички тези разговори с малката им внучка за непросветения биха се сметнали за бръщолевене. Но за оня, който е запознат със закона за прераждането и за възсмъртието на душите, въпросът стои по-другояче.

Ясно е, че четири-годишната внучка си припомня картини от миналото, които като съпруга на пиян мъж е изживяла много силно. Тези случаи са оставил трайни следи в нейното подсъзнание и при даден момент те изплават в съзнанието с цялата си яснота и картинност.

Някой може би ще каже, че това са отделни случаи, на които не бива да се обръща внимание. Не! И само един случай да бъде, заслужава внимание. А те са много, които заслужават проучване, а не отричане. Отричането е оръжие на невежите.

„Най-голямата лъжа в света е тая, че човек като умре, всичко се свършва“, казва Учителят.

Георги Събев

15. ТОЙ ВЕЧЕ НЯМА ДА ТЕ ПРИНУЖДАВА

Неотдавна сестра Ц. от град Б. ми разказа следната своя твърде интересна опитност:

„Мъжът ми е лекар и във връзка с медицинската му практика често му се налагаше да прави операции, за които му бе необходима моята помощ. Но аз не можех да понасям и ми ставаше лошо, а той ми се сърдеше и настоятелно искаше моята помощ. Това положение на нещата ме тормозеше. Дирех изход, който още не бях намерила, но не се помирявах с това положение на нещата.

Случи ми се тъй, че трябваше да отида в София, за да свърша някаква работа. След като пристигнах в София и си свърших работата, мина ми една мисъл да използвам случая и да потърся и намеря Учителя, за когото вече бях чувала.

Отидох на Изгрева. Срегнах се с Учителя. Говорихме доста, и макар че още не бях му казала това, за което бях дошла, той долови мисълта ми и каза: „Ти нали не можеш да понасяш...? Мъжът ти трябва да знае, че ти не си пратена там да правиш това.“ И от този ден мъжът ми вече не беше тъй настойчив, както по-рано.

Най-интересното в случая е това, че Учителят ми отговори на въпроса, преди още да бях му го поставила. Такъв случай имах за първи път в живота си. Това обстоятелство ме заинтригува и започнах да чета беседите и станах последователка на това Велико Учение.“

Не един, не два, а много са случаите, при които Учителят долавя въпросите, които вълнуват душите и им отговаря веднага или в най-близката беседа, за която той поканва лицето да присъства. Когато засегнатият въпрос е принципен, той го изнасяше публично, за да се ползват всички.

Разказала: Б-ва.

16. ДВЕТЕ ПРЕДСКАЗАНИЯ /СЛЕД ПЕТ МИНУТИ ЩЕ БЪДА СВОБОДЕН/

Веднъж Учителят бил повикан в обществената, придружаван от Тодор Стоименов и Симеон Симеонов. Първият тогава работел в представителството на СИНГЕР, а вторият бил секретар на Касационния съд. Явили се те на определеното време в стаята за разпит. Началникът, който водел следствието, започнал разпита с груб тон. Обърнал се към Учителя и го пита: „Трите ви имена?“ Учителят мълчал. Това раздразнило самозабравилния се началник и той взел да заплашва. Учителят станал, развъртял бастуна си и казал: „Вие знаете ли с кого имате работа? Аз след пет минути ще бъда свободен, а ти след три месеца ще пострадаш от два куршума в корема.“ И докато още говорели, телефонът позвънил, началникът вдига слушалката и получава заповед веднага да освободи г-н Дънов. Откъде е било заповядано, ние не знаем, но заповедта веднага била изпълнена. Щом началникът слага слушалката, става, покланя се на Учителя и вече със съвсем любезен тон му казва: „Свободен сте. Извинявайте.“

Брат Симеонов разказал на колегите си тоя случай за двете предсказания, едното от които се изпълнило веднага, а за другото трябвало да се чака три месеца.

Никой не забелязал как се минали три месеца, когато една жена с черен воал отишла в съда, за да вадя документи във връзка със смъртта на покойния си съпруг. Оказало се, че това е съпругата на оня началник, който бе заплашвал Учителя, а след пет минути бе го освободил. Когато разбрали, че това е жената на убития началник, припомнили си за предсказанието и я попитали: „Госпожо, много се извиняваме, но позволете ни да ви попитаме нещо.“ – „Какжете какво обичате.“ – „Ако обичате да ни кажете някои подробности около смъртта на вашия съпруг.“ – „Мъжът ми пътувал с лека кола извън града и на един завой се стреля върху него и го улучват два куршума в корема, от които последва смъртта му.“

17. ЗАКОНЪТ НА ДАВАНЕТО

Еднаж един брат от провинцията отишъл при Учителя, който бил при кухнята. В това време идва непознат човек и носи писмо за Учителя, който след получаване на писмото отишъл в стаята си, за да го прочете. В това време братът използвал

отсъствието на Учителя и попитал приносящия дали знае за какво се отнася писмото. Отговорено му било, че е за парична помощ на един болен. В това време Учителят дошъл и подал на приносящия банкнота от сто лева. Братът, като видял, че Учителят дал пари, и той извадил и дал сто лева. Учителят го погледнал, от което той разбрал, че е недоволен от постъпката му. Когато си заминал човекът, който е донесъл писмото, Учителят му казал: „От тебе никой не иска. Ти не знаеш на кого трябва да се дава и колко. Има един закон, който гласи: Не давай, преди да ти поискат.“

Разказал: Р. К.

Братът си помислил тъй: Щом Учителят дава, то нека и за да дам, като мислил, че Учителят ще одобри постъпката му, но не излязло така. Братът е постъпил нетактично, като със своето даване, без да се иска от него, той е подценил онова, което вече Учителят е направил. Братът е направил грешка, отчитаме я, за да не я повторим, за да не я допускаме вече.

18. ИЗМАМИЛИ ГО ДУХОВЕТЕ

Преди години брат Петър Камбуров посадил бостан на една близка до братското лозе нива край град Търново. Орал, торил, сял и копал, бостанът бил добре и обещавал много плод. Всеки ден обикалял бостана добрият стопанин и като гледал изобилния плод, приисквало му се да отиде да откъсне най-едрата диня или пъпеш и да ги вкуси, но още било рано. Процесът на зреенето наблюдавал, но все още имало време дотогава. Всеки ден по еднаж и по дваж обикалял той бостана и му се радвал, както майка се радва на своята рожба, предвкушвайки онова, хубавото, което има да види в близко бъдеще.

Един ден след обяд взело да се заоблачава, дори да се затъмнява. Подухнал вятър, превърнал се в буря. Загърмяло, забучало. Завалял силен дъжд и град. Затъмнило се дотолкова, че едва можело да се види на няколко крачки. Земята побеляла от градушката. Преминала бурята. Спрял дъждът. Разяснило се, като че нищо не е станало. Излязъл братът от колибата и какво да види? От предишния хубав бостан нищо не бе останало. Сякаш не бостан, а гола угар. Гледал братът как в половин час природната стихия всичко е унищожила. Труда му, времето, средствата, всичко било унищожено и то тъй скоро. Само за няколко минути. Тъжно му станало. Плачело му се, но се въздържал. Тежка била загубата, но нямало какво да се прави.

Един ден отива братът при Учителя и му казал с мъка за станалото и чакал да види какво ще му каже Учителят. „Измамили са те духовете!“ – казал Учителят. – „Така ли? Значи можело е да не стане!“ И решил той в себе си за идната година пак да посее бостан на същото място, но да не се оставя да го измамят духовете.

Дошла другата година. Същата нива пак била подготвена, преорана и засята с бостан. Поникнал бостанът и започнал бързо да пуска властунци, да цъфти и да върже. Плодът бързо наедриял и радвал стопанина. Радвали се всички, които минавали покрай бостана. Ония дини като се бянали на слънцето, а пъпешите се жълтели и усмихвали на всеки минавач.

Наблюдавало време за зреене на бостана. Но ето че един следобед пак там, на северозапад, на хоризонта се появили малки облаци, но бързо, много бързо покрили цялото небе. Явил се първо вятър, после буря, дъжд, градушка, също тъй, както миналата година. Но сега братът не бягал от дъжда и градушката, а застанал сред бостана, едри парчета град взели да падат, да го удрят, за да го прогонят, но той сега не бягал, не отстъпвал, като взел да се моли: „Господи, не искам да ме измамят духовете. Може тука на мястото да умра, но няма да отстъпя. Аз не искам

да ме измамват духовете. "Твърд бил той на решението си и не отстъпил. Видяли духовете, че той няма да отстъпи и те отстъпили. Спряла градушката. Поваляло малко дъжд и утихнало. След малко пекнало слънце. Бодро се усмихвали дините и пъпешите със своите наедрили лица и благодарели на добрия стопанин, че този път не ги оставил и не побягнал в колибата.

Разказал: Петър Камбуров

Човекът е силен със своята твърдост и постоянство. Със своето постоянство той побеждава дори и водната морска стихия, като изгражда баражи и укрепва бреговете или променя посоката на речните течения.

19. ИДИ ПРИ ДРУГАРКАТА СИ

Това било неотдавна. Мъжът на една наша сестра бил в лагер. Такъв бил неговият път, че трябвало да мине през много изпитания. Бавно вървели дните, а още по-тежко месеците, годините. Докога? Никой не знаел.

Една нощ сънувал той сън. Сънят бил следният: Минавали по път през една планина, но явява се Христос, взема го и го пренася на друга планина. В това време той чува гласа на жена си, която го викала. Христос, и той чул гласа на жена му и му казал: „Иди! Иди при другарката си!“

Още същата сутрин, като станал, повикали го в канцеларията и му казали: „Ти си свободен. Отивай си.“

20. ЗА ПРОСИЯТА И ПРОСЯЦИТЕ

Не са малко случаите, когато с нашата доброта и отзивчивост злоупотребяват користолюбиви люде, които имат нюх да разпознават добрите и благородни хора от останалите и неведнъж да им подават ръка с молба за помощ, без която могат. За такива случаи Учителят казва: „Дойде ли някой да проси, възложи му някаква работа, каквато и да е. Извърши ли я, възнагради го, откаже ли, нищо не му давай!“

Горният пример ни учи как да постъпваме, за да не насърчаваме лениостта. Ученикът трябва да бъде разумен, за да може да различи истинския нуждаещ се от хитруващия ленивец.

21. СПАСИЛ ПЧЕЛИТЕ ОТ ПОЖАР

Еднаж брат Христо от Любимец ми разказа следната своя опитност:

„Един ден се връщах от града, но бях капнал от умора, ето защо търсих място къде да спра, за да си отпочина, но все не харесвах, защото нещо отвътре като че ме тласкаше да вървя по-нататък, да доближа селото, че тогава. Когато вече бях стигнал в нашето землище, където щях да почивам, за моя голяма изненада видях пожар в стърнищата, а недалеч от пожара около сто, сто и петдесет кошера пчели.“ Пожарът бързо се приближавал към пчелите. Нямало време за бавене и за мислене. Трябвало веднага, незабавно да се води борба с пожара. Опитал се той да прекъсне пожара, но все не му се удавало. Минавал пътник, който видял, че бай Христо се мъчи да гаси, за да спасява чуждите пчели. Не се отбил да помага, но като отишъл в селото и казал на стопанина за пожара и как бай Христо се мъчел да го гаси. Стопанинът дошъл едва след като пожарът бил потушен и пчелите спасени, след три-четири часова упорита борба. Пожарът и опасността за живота на толкова пчели накарали бай Христо да забрави умората, която сега била десетократно по-голяма, но една вътрешна радост го обзела, защото успял да спаси пчелите.

Стопанинът, след като видял какви големи усилия бил положил неговият съгражданин, му обещал един от най-хубавите кошери пчели. Поради някаква болест по пчелите кошер не му дал, но всякога, когато вадел мед, му носел по един говеч мед.

„Пчели нямам, но мед имам“, казваше бай Христо.
Доброто се възнаграждава.

Разказал: Хр. К.

Какво го бе накарало да бърза към село, към тяхното землище, въпреки умората, той не знаел, но безспорно някой го е карал да бърза към село, защото може би той е бил най-подходящият човек, който можел да се бори с пожара и да спаси пчелите.

22. ИЗЯЖ ПИТКАТА И ЩЕ ОЗДРАВЕЕШ

Една девойка от София искала да се срещне с Учителя. Тя поканила и своята приятелка, студентка по правните науки, която била с отрицателно отношение към Учителя. Първата била по-възрастна, религиозна, била чела както окултна литература, така и от беседите на Учителя.

Отишли двете при Учителя. Първата искала да пита нещо по някой вълнуващ я въпрос, а втората само я придружавала. Учителят ги приел и през цялото време разговарял само с нея. През това време студентката била изпълнена с най-черни и отрицателни мисли към Учителя. Веднага тя получава силно главоболие, което не й давало покой. Най-после, когато те станали да си отиват, Учителят се обърнал към студентката, задал й някои въпроси, подал й едно парче питка и й казал: „Като изядеш питката, главоболието ще мине.“ Те си тръгнали и се разделили. Студентката почувствала, че нещо я зове да се обърне, но тя не искала. Съпротивлявала се. Все пак не могла да устои и се обърнала. Видяла Учителя на вратата. Той я повикал, дал й една книжка и й казал, че там ще намери отговор на своите мисли спрямо него. Поканил я в неделя да отиде на беседа.

Тя си отишла в дома си, там изяла питката и веднага престанало главоболието, но на беседа не отишла, защото домашните й не я пуснали.

Тази студентка загубила много, дето не отишла на беседа, защото там щяла да чуе отговора на ония въпроси, които я вълнували и спъвали. Учителят по всяка вероятност ги е изнесъл, но нея я е нямало, за да ги чуе и да се освободи от известни напластени в съзнанието й изопачени идеи.

23. КОЛЕТ ЗА УЧИТЕЛЯ

Веднъж сестра Савка получила колет, в който имало някои неща и за Учителя. Между тези неща имало и едно пакетче домашен червен пипер. Взела сестра Савка всичките тези неща, които били определени за Учителя, само червения пипер не взела и отишла при Учителя, за да му ги предаде. Когато му предала изпратените за него вещи, той я попитал: „Ами червения пипер?“ – „Сега. Сега, Учителю, отивам да го донеса.“ Сестра Савка не бе забравила червения пипер, а съзнателно го бе оставила, като си мислела така: „Защо му е на Учителя червен пипер? Той не готви и не му е нужен, нека да остане в къщи, а когато му потрябва, ще му занесем.“ Върнала се сестра Савка и занесла и предала на Учителя червения пипер.

За омото на Учителя няма нищо скрито. Той всичко знае, но изчаква, за да види ние как ще постъпим.

24. БЯГАЙ, СПАСЯВАЙ СЕ

През 1942 година, когато нашите войски бяха окупирали земите в Беломорието, професор Консулов бил командирован да ръководи една експедиция за борба с маларията. Една вечер те току-що си били легнали към единадесет часа, вече бил на заспиване, когато чул един глас, който му казал: „Ставай! Скатавай и бягай!“ Станал, излязъл вън от палатката си, но не видял никакъв човек. Много време за мислене и колебаене нямало. Скатал си багажа, повикал шофьора, качват се в леката кола и поемат за България.

Същата нощ гръцките партизани слезли от Балкана, обкръжили лагера, за да заловят и убият началника на експедицията Консулов. Същият няколко пъти е бил така спасяван.

Професор Консулов бе един от ония върли противници на Учителя и на Учението, която враждебност бе изразил не веднъж чрез слово и печат. Но животът след девети септември 1944 година го прекара през големи изпитания, за да го извади от блатото на материализма и безверието. И наистина, той се пробуди малко преди края на своя живот. Това откровено бе казал на брат Боев, от когото бе вземал беседи, за да чете, за да се ориентира по-добре по новия път, по пътя на Учителя. Никога не е късно.

25. ДВЕТЕ СЕСТРИ НА ГРОБИЩАТА

За едно късо време много от нашите приятели напуснаха земята и се преселиха отвъд. Това обстоятелство не можеше да не ни направи впечатление, защото много спомени за общ живот ни свързваше с тях. Къде са: Кузман, Кирил Паскалев, Жорж, Савка, Неделчо и още много други обични и скъпи наши приятели, с които сме работили и сме се подвизавали заедно в пътя, който нашият обичен Учител ни е посочил и водил през вековете. Можем ли да ги забравим? Може ли да не си спомним и спомняме за тях?

Ето защо две от нашите сестри един съботен ден отиват на гробищата, за да посетят гроба на брат Неделчо, който беше най-новият покойник. Отишли на гроба, попели, помолили се, а след това си прочели нещо от една беседа. Приятно им било да стоят на гроба, защото и времето било хубаво и ги разполагало. Тишината и покоят тук ги радвали. По същото време вече имало и други хора на близките гробове, които очаквали свещеника да дойде да им прочете някоя молитва. Но макар и след доста дълго чакане, попът не дошъл. Тогава една от жените дошла при двете сестрички на Неделчовия гроб и ги помолила да отидат и на гроба на техния покойник, да прочетат някоя молитва. Те приели предложението, отишли на гроба, изпяли една-две молитвени песни, прочели някоя молитва и обредната част се свършила. Тогава близките на покойника разтворили чантите си и дарили щедро двете сестри, които бяха чели молитва на гроба на техния покойник. Така станало, че и двете страни останали доволни. От едната страна близките на покойника, че са почели паметта му, а сестричките, които били гладни, си похапнали порядъчно. Да. Всеки труд се заплаща. Кой бяха тия две сестри? Кой бяха тези попове без бради и калимјавки? Не, не се мъчете, защото не бихте могли да ги откриете, ако не ви кажем. Това са Верка и Весито. От Слатинските гробища отишли на Софийските, където посетили няколко гроба, но след това така се натоварили с мъката и скръбта на покойниците, че едва се качили на трамвая.

От този ден двете сестри решили вече да не ходят на никакви гробища. Ученикът на новото учение не търси покойниците по гробищата, а се свързва с душите и им помага по други начини и методи.

26. ГОСПОДИ, С ТЕБЕ ЛЕКО СЕ ЖИВЕЙ! /КАК ПЕСЕНТА ПОМАГА/

Беше краят на месец май, когато сестра Тодорка от село Лясково окопаваше царевица на кооперативния блок, заедно с жените от тяхното звено. Тодорка бе най-възрастната жена между всички жени в звеното. Кой знае защо днес работата не ѝ спореше и тя взе да изоставя все повече и повече. Да оставим закачките и подмятанятия на младите, но на нея ѝ тежеше това. За първи път ли копаеше, но на, днес изоставаше. Срамно ѝ беше да бъде така назад от другарките си, а сили не ѝ достигаха. Взе да изпитва мъка. Пък не беше и млада като другите. Вече навлизаше в шестдесетях. Мотиката искаше сила, а на нея сила не ѝ достигаше. Взе да се моли. След като тя се помоли вътрешно, без да спира работата, ето, че ѝ дойде наум да почне да пее една стара и отдавна забравена духовна песен. Тази песен беше: „Господи, с тебе леко се живеи. Като пойна птичка, тук фръкне тя, там кацне тя ... Господи, с тебе леко се живеи...“ Като почна да пее, тя забрави умората, забрави старостта и безсилието и под такта на песента тя махаше мотиката. Ръцете ѝ станаха силни. Мотиката олекна. Като че не тя, а друг вдигаше и слагаше мотиката, същата мотика, която само преди малко едва я вдигаше. Мотиката като че сама копаеше, а Тодорка само се държеше здраво за дръжката ѝ, за да не остане назад от нея. Като че някаква сила влезе в ръцете ѝ, като че някакъв невидим мотор движеше мотиката под такта на музиката, на песента. Тя не забеляза как стигна другарките си.

„Буле Тодорке, какво става с тебе? Ти копаеш като млада.“ Но тя не отговорила на техните закачки. Тъй продължила тя целия ден, с мотика и песен.

Един ден тя дойде на братската градина и ме помоли да изпеем тази песен, след което тя ми разказа своята опитност. Тази песен беше ѝ помогнала в тежък момент, ето защо тя я бе възлюбила. От този ден аз я нарекох „любимата песен на сестра Тодорка“ и от тогава вече всички така я знаят.

27. СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ

Било Европейската война. Брат Героги Радев от Ямбол бил повикан в редовете на войската. Като заминавал за фронта, отбил се при Учителя в София, за да се посъветва с него какво трябва да прави. Учителят му казал: „Ще гърмиш!“ Братът разбрал добре какво му било казано. Благодарил и заминал за фронта на гръцката граница.

Той бил назначен за секретен пост. По едно време вижда, че цели вериги настъпват срещу тях. Постовите откриват огън, но от страна на неприятеля никой не отговаря. На следващата вечер пак виждат неприятелските колони, но брат Радев предупредил постовите да не стрелят, докато той не им се обади. В това време той се помолил на Учителя да му каже какво да прави. Учителят му се явил видим до кръста и му посочил по посока на неприятеля като казал: „Върви!“ Тогава брат Радев се промъкнал, пропъзлял напред и тогава разбрал измамата. Това, което изглеждало като неприятелски вериги в настъпление, не било друго, а папрат, която вятърът люлее.

Разказал: Георги Радев от Ямбол

28. АДВОКАТЪТ ОТ ТЪРНОВО

Един адвокат от Търново заболял от лека болест – хълцавица, която му пречела да работи. Обърнал се той към лекарите за помощ, но безуспешно. Тогава се сетил той за Учителя, че бил помагал на много хора и му писал писмо с молба да му помогне, на което Учителят отговорил: „В горния етаж на къщата ви, в една от стайите има едно долапче. В това долапче има една чаша с две отделения. В едното поставете сода за пиене, а в другото лимонов сок и ги изпийте.“

Адвокатът получил писмото, намерил долапчето и чашата с две отделения и постъпил съобразно даденото упътване и веднага оздравял. Тогава адвокатът отива да каже на лекарите как г-н Дънов го излекувал, а те като нямало какво да кажат, казали: „Да, и така може.“

„Аз живея от тридесет години в тая къща и не знаех, че сме имали такава чаша, а Учителят чак от София знае какво има в нашата къща“, думал си адвокатът и се чудел на Учителя и на Учението му.

Разказал: В. П.

29. ДА НАПРАВИШ ЖЕРТВА

Главният счетоводител на едно предприятие в София заболял и боледувал цяла година, без да могат лекарите да му помогнат. Същият бил предупреден за уволнение. Изпратил той свои близки при сестра Милева на Изгрева с молба да попита Учителя за лек. Отива тя и му казва: „Учителят казал, че болният трябва да направи една жертва за бедните, след това да пие сок от черна ряпа.“ След като всичко това било направено, болният оздравял. Тогава сестра Милева казала на Учителя, че щом като черната ряпа била толкова лековита, да я препоръчваме и на други хора. „Ако болният не бе направил жертва, нямаше да оздравее“, казал Учителят.

Разказала: Милева

30. ТРИНАДЕСЕТ ОСЪДЕНИ

/ИЗ ЖИВОТА В ЛАТВИЯ ПРЕЗ 1941 ГОДИНА/

Когато германците окупирали Латвия, при една акция били заловени 13 души и осъдени от военния съд на разстрел. Дошъл денят за провеждане присъдата в изпълнение. Първият бил разстрелян, вторият, и следват залповете ... Между тези осъдени, 13-тият човек бил от Бялото Братство /съмишленик/. Виждал той как един след друг следват залповете и че скоро идва и неговият ред, но той не иска да умре, иска да живее и да работи за делото Божие и за славата Божия. И почнал да се моли в себе си. Когато вече дошъл неговият ред, телефоните тревожно звънели. Съобщавало се нещо много важно и тревожно. Всички се разбягали и офицери, и войници и забравили изпълнението на присъдата на оня, който единствен се помолил и пожелал да бъде помилян да работи за делото Божие.

И от тоя случай ние пак се уверяваме, че за Бога невъзможно няма. Той има хиляда възможности. И от възето може да те снесе, стига навреме да поискаш помощ.

Разказал: Б. Боев.

31. КАК БЕ СПАСЕН ЖИВОТЪТ МИ

/ИЗ МОИТЕ СПОМЕНИ, 17.08.1943 Г./

От 22 юли до 10 октомври 1943 година бях командирован в „Новите земи“ – в Сърбия, за кмет на с. Герман – Кривошешко. По настояване на околийския управител аз трябваше да отида в общината, а знаеше се, че там обикалят партизани. Наближавайки селото, от нивите излезе човек и дойде при нас да ни предупреди за опасността, че в селото през целия ден се води престрелка, но не се знае между кои. Ако не бе дошъл бай Станое от с. Жерав, ние щяхме да попаднем точно между сражаващите се партизански чети и щяхме да бъдем убити или най-малко отвлечени.

91 псалом ме избави.

32. БАЙ НИКО И 91 ПСАЛОМ

През европейската война бях участник на фронта. Насреща бяха французите. Обстрелваха ни с картечници. Куршумите се сипеха като град. Аз бях леко окопан зад един неголям камък. През цялото време четях 91 псалом. От всички около мен само аз се спасих с едно леко нараняване, като един куршум прониза китката на дясната ми ръка. Отървах се с най-малкото, за което благодарих, благодаря и днес.

Разказал: Янко Стоянов.

33. ОТКАЗАЛА СЕ, НО ПОСТРАДАЛА

Г. от Коларовград е от дете в Учението. Омъжва се за младеж, който симпатизира на Учението. Идва 9 септември 1944 година, той се преориентира. Почервенява от горе до долу. Бори се за първо място, но едно му пречи, че жена му е религиозна. Това препятствие трябва да се премахне на всяка цена. Ето защо той изисква от жена си да се откаже от вярата си, да се откаже от Божественото учение. За доказателство, пред обществото, тя трябва да изнесе доклад пред съквартилците против Бога и религията. За нея това било много противно, но неговите безконечни настоявания не й давали мир. Най-после, за да има мир в дома си, тя се съгласила. Изнесла доклад, но не минало и месец, заболява я крак, здрав крак. Почва лекуване по болници, по специалисти лекари, професори, но никаква помощ. Нещо повече, положението се влошавало все повече. Накрая, за да спасят живота ѝ, наложило се да отрежат крака ѝ.

Тя отрекла Бога и вярата в Него, за да угоди на късогледството на мъжа си, но изгуби завинаги единия си крак.

Значи небето, т.е. разумният свят пак е показало милост към нея, като я оставя да живее, за да има възможност да се осъзнае и коригира.

Поуча: Ако трябва да понесеш известни страдания в пътя на твоето растене и усъвършенстване, приеми ги. Това е изпит. Не ги ли приемеш, ти пак ще минеш през тях, но по-скъпо ще платиш. Издържи изпита си. Не спирай. Върви напред.

34. БАЙ КИРЯК И ЯБЪЛКИТЕ

Група селяни, след като прочели 1-2 странички от беседа, която се намирала в джоба на нашия брат, бай Киряк, започнали да коментират: „От прочетеното се вижда, че авторът на беседата е учен човек.“ И те се чудели как така бай Киряк, който не е ходил по-далече от Бургас, без да е виждал някога Учителя, е станал негов ученик. На този въпрос брат Киро отговорил: „Аз, като отида в Бургас и видя на витрината, че се продават ябълки, купувам си и не питам от коя градина или от кое дърво са брани. Мене ме интересуват повече ябълките, а не откъде те са брани. Също е и с учението. Аз чета и прилагам Словото на Учителя и се ползвам от него, без да съм виждал Учителя. Приятели мои, аз тъй правя и за себе си знам, че съм прав, а как вие мислите и какво кажете, това е ваша работа.“

Селяните се слисали на умния отговор и повече не намерили за нужно да разискват.

Разказал: Киряк.

1 август 1949 година, с. Брестовец

35. ПЕТТЕ ГРЕДИ – ОПОРИ НА УЧЕНИЕТО

Веднъж един интелектуалец – материалист, попитал един брат: „Коя е основата на вашето учение, на какво то се опира?“ Братът му отговорил така: „Нашето Учение има пет здрави греди, на които то се опира.“ – „Кои са те?“ – попитал материалистът. – „Тези греди са следните. Първата е Любовта. Ще ви обясня защо. Вие в света, в който живеете, сте заобиколени с най-различни хора, едни от тях са почитени, искрени, добри, които ви обичат, и други, които не ви обичат и ви дебнат да ви напакостят. Вие кои предпочитате, които ви обичат или ония, които ви мразят?“ – „Разбира се ония, които ви обичат.“ – „Добре тогава, значи вие признавате любовта като една от важните основи на живота.“ – „Да, признавам“, отговорил той. – „Тогава да преминем по-нататък. Втората важна греда на учението е Мъдростта. Ще ви обясня защо. Какво предпочитате да бъдете – заобиколени с хора прости и глупави или с хора умни, интелигентни, които имат знания и мъдрост?“ – „Разбира се, че предпочитам за приятели хора умни, интелигентни и мъдри.“ – „Добре, значи вие признавате и втората греда – Мъдростта. Продължавам. Бихте ли желали да бъдете заобиколени от лъжци, нечестни хора или пък от хора, които обичат истината и винаги само истината говорят?“ Отговорил: „То се знае, че предпочитам хора, които не лъжат, които обичат истината.“ – „Значи вие признавате и третата греда – Истината.“ – „Е, това ли е всичко?“, казва материалистът. „Какво ще кажете за другите две?“ – „Почакайте, имайте търпение. Ето и за тях ще ви говоря. Ако вие имате за приятел или съсед, който обича себе си и гледа на всяка цена и във всичко да ви ошети, ще ви бъде ли приятно? Или ще предпочетете приятел, който винаги е честен и справедлив?“ – „Разбира се, че предпочитам справедливия пред несправедливия. Трябва да съм много глупав, за да не желая справедливия.“ – „Добре, значи вие признавате четвъртата греда, Правдата. Сега минавам към петата греда. Желаете ли вие да имате в семейството си или между вашите близки такива, които да ви правят добро или такива, които да ви правят зло и пакостят?“ – „Как мога да желая хора, които ще ми пакостят? Това никой човек със здрав ум няма да допусне. Без двоумение ще кажа, че предпочитам хора, които правят добро.“ – „Добре, значи вие признавате и петата греда – Добродетелта. Значи вие признахте и петте греди на нашето Учение: Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и

Добродетелта. Тогава вие не сте никакъв материалист, понеже всецяло и с двата си крака вие сте на наши позиции. Тогава вие сте наш брат."

Разказал: П. Камбуров

36. КРИШНАМУРТИ ЗА УЧИТЕЛЯ

През лятото на 1932 година в Холандия се състоял всесветски събор на теософските общества. Там е имало и представител и от нашето отечество, България – Софрони Ников. Тоя световен конгрес беше свикан от лидерите на теософското общество Ани Безант и Чарлз Ледбитер, за да обяват и провъзгласят очаквания Миров Учител. За такъв Конгресът щял да обяви Алционе Кришнамурти – индиец, който по това време е бил поканен на конгреса.

За обща и голяма изненада на всички, той в словото, произнесено на конгреса, съвсем откровено казал: „Вие очаквате Мировия Учител и искате да вярвате, че този Миров Учител, който очаквате, съм аз. Не това не е истина. Не се заблуждавайте. Аз не съм и не мога да бъда учител. И аз съм човек като вас, имам слабости и работя над себе си, за да се освободя от тях. Наистина, че времето за идването на Мировия Учител е дошло. И Той вече е в път на земята. Но не съм аз. Той е в България."

Из сказките на С. Ников, изнесени в София след конгреса, допълнена от личния разговор на С. Ников с брат Г. Куртев в София, в който разговор той признал, че Кришнамурти им казал: „Мировият Учител е в България." Кое то същият в сказките си няма доблестта да признае./

37. ТАГОРЕ ЗА УЧИТЕЛЯ

Иван Сеченов живее на Изгрева от 1932 година и посещава Школата, но разочарован от себе си, от малките си постижения, от Школата, измислил да се запише в друга окултна школа. Поради това, той писал писмо на индийския поет – философ Р. Тагоре, с молба да го приеме в школата си. В отговор на молбата му Тагоре му отговорил: „В България имате толкова добър Учител. Следвайте школата му. Не е нужно да идвате тук."

Ето такъв бил отговорът на Тагоре. И от тоя случай се потвърждава мисълта, че всички големи личности са чувствали и знаели кой е Учителят.

38. ЩАЙНЕР ЗА УЧИТЕЛЯ

През 1910 година Боян Боев бил студент в Германия. По това време е почнал много активна работа в Швейцария и Германия големият окултист на запада, д-р Рудолф Щайнер. Тогава Боев отива при него и иска да се запише в неговата школа, а Щайнер му казал: „Иди си в България. Там е Мировият Учител."

Боев идва в България и намира Учителя си и започва активна работа при Учителя.

Разказал: Боев, 1954 година.

39. ВЕЛИКИЯТ УЧИТЕЛ В БЪЛГАРИЯ

Преди години на един голям ясновидец, индус, по вътрешен път се открива, че великият Учител е в България. Идва той в Европа, в България, в нашата столица, намира теософското общество и ги пита: „Има ли тук някой велик Учител между вас?“ – „Между нас няма такъв“, отговорили. – „А някъде другаде?“ – „Да, има тук един Учител, той живее извън града. Той се казва Петър Дънов, но той не е този, когото търсите.“ – „Заведете ме при него“, казал той. „Искам да го видя.“

Качват се на лека кола и отиват на Изгрева. Учителят бил зает и не го приел. Показал се на входа и му определил среща за следния ден. Индиецът очаквал да види Великия Учител в сияние като слънце, а го видял в матова светлина /аура/ и си казал: „Това не е тоя, когото търся“ и не отишъл на определения ден и си отпътувал, без да познае Учителя.

Дошъл от Индия при самия Учител и не го познал. Защо? Защото очаквал да види Учителя в слънчево сияние, но забравил, че Учителите могат да се скриват от погледа на любопитните, за да се определят истински готовите души, искрено търсещите.

Разказал: Г. Тахчиев
1 юни 1956 година, Рила

40. ИДЕТЕ В БЪЛГАРИЯ

На Олга Заплишка, живуща в Америка, българка по произход, жена на мисионер от петдесетнишкото движение, движена от Духа ѝ се казало: „Идете в България и ще видите славата Божия.“

През 1936 година идва в България, прекарала до 1948 година – цели 12 години. Образува много църкви, образували свое общество, работили усърдно, но повече нищо не видяли. И няколко дни преди заминаването си за Америка, на обяда, който бил даден в Бургас в нейна чест, тя признала, че била 12 години в България, но Славата Божия не видяла и врьщала се разколебана в Америка. През това време на престоя си в България тя слушала и някоя беседа от Учителя на Изгрева, но не го познала и затова и не видяла Славата Божия.

Разказал: Илия Тимев
28 октомври 1956 година, Бургас.

41. ДЯДО ФИЛИП И ВЛАКА

Дядо Филип от Красно село бил приятел на Учителя, който от време на време го посещавал в голямата му овощна градина.

Веднъж Учителят посетил дядо Филип, който бил неспокоен, понеже очаквал някого от влака. Притеснявал се, а Учителят му казал: „Влакът ще закъснее с един час.“ – „Ти отгдето знаеш?“ – попитал дядо Филип.

Както казал Учителят, така станало. Влакът имал закъснение цял час.

Явява се въпрос: Отгдето знае Учителят кой влак кой ден и колко време ще закъснее?

Това остана загадка.

Разказал: Дядо Филип.

42. ДЯДО ФИЛИП И ДЪЖДЪТ

Друг път дядо Филип копаел градината, когато Учителят го посетил, но се оплакал, че работата не му споряла. „Раздели градината на квадрати и копай, и мисли само за единия квадрат.“ Така направил дядо Филип и скоро прекопал цялата градина.

Градината, преди да бъде довършена, започнало да се заоблачава, но дядо Филип не искал дъжд, за да не прекъсне работата си. „Дъждът ще дойде до оная ограда и ще се върне“, казал Учителят.

Дъждът завалял като из ведро и се приближавал към градината, но щом като дошъл до посочената ограда, извил на друга страна и отминал.

Дядо Филип се изумил от изненада и се чудил отгде знае Учителят кога ще вали, догде ще дойде дъждът и кога влакът ще има закъснение.

Разказал: Дядо Филип.

43. ПРОТОГЕРОВ И УЧИТЕЛЯТ

Гражданинът Протогеров от София се занимавал със спиритизъм, т.е. с извикване на духове чрез масичка или чрез кръг и цифри. Той бил близък на Учителя и затова Учителят знаел за неговия спиритизъм. Учителят го посъветвал да не си губи времето, да не се занимава със спиритизъм, но Протогеров все още продължавал да се занимава. В дневника на последния се намерила следната бележка: „Получих бележка от г-н Дънов и отидох при него. Той, щом ме видя, ми заговори със строг тон: Докога ще се занимаваш с твоя спиритизъм?“

След няколко дена аз пак бях седнал до масата с молив в ръка, за да извикам духовете, но се унесох в дрямка за миг. Като се събудих, видях, видях молива на масата счупен на две. А нека не се забравя, че аз бях сам в стаята.“

Разказал: Ж.

44. НЕ БОЙ СЕ, МОМЧЕТО ЩЕ ОЗДРАВЕЕ

Живеех в София – към площад „Възраждане“. През 1947 година синът ми падна от колело и си счупи крака. Положението му от ден на ден се влошаваше. Температурата му се качи на 40 градуса. Лекарите не ми казаха нищо утешително. Нещо повече: казваха ми, че няма да го бъде. Минаха един, два, три дни, седмица, а надежда никаква. Налегнаме голяма мъка и отчаяние.

Еднаж, като си седях, неусетно съм задрямала съвсем за кратко време, може би само за пет или десет секунди. Учителят ми се яви, направи няколко паси на крака на болното ми момче и ми каза спокойно и уверено: „Не бой се! Момчето ще оздравее!“ Събудих се, зарадвах се, че сънувах Учителя, а най-вече за това, че ми каза онова, което аз дълбоко в душата си силно желаех.

И наистина, от този ден и час започна подобрението. Синът ми оздравя. Учителят ми помогна.

Разказала: Сийка Георгиева

45. НЕДЕЙ ПЛАКА, А СЕ МОЛИ

Легнах си здрава. Събудих се през нощта и чувствам, че цялата ми дясна страна е схваната, парализирана. Почувствах също и тежест в мозъка. Значи аз съм парализирана. И как можеше да не плача при това тежко състояние?

В този момент нещо отвътре ми каза: „Недей плака, а се моли.“ И аз започнах да се моля, но така живо, както рядко съм се молила. Представях си Христа до мене тъй жив, а не както е по иконите. Представих си го физически и му говоря тъй: „Ти, Господи, спаси тримата младенци в огнената пещ. Ти спаси Данаила от устата на лъвовете, спаси жената от кръвотечение, когато се докосна до дрехата ти. Моля ти се, Господи, помогни и на мене.“

Представих си също и Учителя и му се моля да ми прати нови клетки в организма, да обнови тялото ми. Да ми прати сили небесни да ми помогнат. И какво стана тогава, мили братя и сестри? Като почнаха да лазят мравки по цялата ми дясна страна в продължение на цели два-три часа. На сутринта аз станах от леглото като чувствам само тежест в мозъка, но след два-три дни и то мина. И ето ме сега тук, пред вас – на Рила, при езерата, стоя здрава пред вас за слава на Бога, на Христа и на обичния ни Учител.

Разказала: Сестра Тулешкова.

46. КОНЦЕРТ И ВДЪХНОВЕНИЕ

През 1938 година една малка група от млади музиканти от Изгрева със съгласието на Учителя решили да изнесат концерт в град Пловдив от песни на Учителя. Импресарио е брат Неделчо Попов. Съставът на групата бе следният: Асен Арнаудов с арфа, Ангел Янушев – цигулка, Ирина Кисьова – пиано, Катя Грива – певица.

Концертът бил изнесен в читалищния салон. Посещението е било задоволително за артисти, които за пръв път се явяват на концертен подиум. Публиката е била повече от пловдивското братство с ръководителя Михаил Стоицев. След като гостуват на братята, музикантите се завръщат на Изгрева. След този концерт Учителят попитал брат Неделчо: „Имахте ли вдъхновение?“ – „Имаше, Учителю, но то като че не беше от самата публика, а идваше някъде отдалече.“ Учителят замълчал и повече не го питал, но по всяка вероятност той им е помагал и ги е подкрепил в едно съвсем ново за тях начинание и само проверява дали те са доловили тази му помощ, която той пращал на стотици километри.

Не е изключено, че чрез тези песни на този концерт Учителят да е проверявал как ще се посрещнат от народа неговите песни в народен стил и другите от духовен характер. Това са наши предположения за първия публичен концерт на приятелите с музика на Учителя. Но за вдъхновението, идващо отдалече, можем само да добавим, че то представлява живата връзка, която се прокарва между музикантите и онзи извор, от който произхожда музиката. По нея протича истинската музика. Вдъхновението е колективен акт на музикалните същества, чрез които е дошла песента. Чрез вдъхновението, по тази жива връзка те слизат от висшите музикални полета и посещават даровитите музиканти, онези, които са прокарали в себе си връзката с духовния музикален свят на композитора.

47. АКОРДЕОНИСТ БЕЗ АКОРДЕОН

Един брат отдавна имал силно желание да се срещне с Учителя, но все не се нареждаше. Един ден идва в София и отива на Изгрева. Срещнал се и се запознал с брат Пеню Ганев, с когото споделил мъката си, че свирил на акордеон, но все няма инструмент. Както си разговаряли, видял ги Учителят и тръгнал към тях.

„Учителю, братът е акордеонист без акордеон“, казал направо, без да го е карал някой брат Пеню. – „Щом намери, рекох, да купи.“ – казал Учителят.

Не минало и месец от тази среща с Учителя и братът си купил акордеон. Почнал да взима уроци и скоро напреднал в свиренето. След това първата му работа е била да научи „Паневритмията“. Научил я и редовно свирел всяка сутрин на братското лозе във Варна, където приятели идват от града да играят. След заминаването на Учителя, почти 45 години той е на поста си с акордеона и свири братските песни. Този брат се казва Стоян Димитров от Варна.

Учителят откликваше на всеки вътрешен подтик у човека, когато този подтик идваше от един идеален свят, обличаше се в идея, слизаше в ума на човека и задвижваше у него всичко, за да може животът му да следва високия идеал на своята душа. А високият идеал на съвременниците на Учителя бе да станат ученици и служат на Бога и като ученици на Школата да прилагат Словото в живота си.

48. ДНЕС ЩЕ МЕ УБИЯТ

Нашият съгражданин Ганю Цанев Христов, който е бил на фронта при Люлебургас през време на Балканската война, една сутрин, като станал от сън, заявил на другарите си: „Днес ще ме убият. Кажете на жена ми да учи децата.“

През този ден, щом се почнало сражението, той паднал убит. Същият бил сънувал, че черно куче го бе ухапало.

При него е бил съгражданинът му Боби Иванов Делипенев, който пратил писмо на домашните си и ги уведомил за последното желание на убития му приятел.

Разказал: Пеню Ганев

49. ДВЕТЕ ДЕЦА И ГРЪМОТЕВИЦАТА

Случката е станала през 1958 година в село Череша, Айтоско. Тя е следната:

Две деца, турчета, си играели на улицата и спорели има ли Бог или няма. Едното от тях се казвало Осман, а другото Раджеп. Осман бил слушал в къщи от родителите си, че има Бог и твърдял, че има. Раджеп обаче твърдял обратното, защото учителят в училище така ги учил, в унисон с ширещия се атеизъм.

Спорът между децата продължавал и часовете минавали. Заоблачило се, загърмяло, засвятало се, запрял и дъжд. Децата все още не могли да се откъснат от своята игра. Спорът продължавал. Пада гръм и убива Раджеп, който отричал Бога.

Горната случка е разказана на брат Георги Куртев от училищния прислужник в село Зайчар, който го посетил една година след като станало събитието.

Разказал: Георги Куртев.

50. ГЛЕДАЙ, ЩЕ ВИДИШ ИСТИНАТА

Към края на януари 1962 година един брат ми разказа следната своя опитност:

В първите години на запознаването си с Учението аз често се спирах и разсъждавах върху въпроса: Кой е Учителят и кой е Христос? Една сутрин, на ранни зори, като в полусън, виждам Учителя на сцената на един салон и чувам да ми казва: „Гледай, ще видиш истината!“ И веднага цялото му тяло започна да става прозрачно и след малко напълно изчезна, а на мястото му на сцената, на височина около един метър, се появи една светла точка, която вибрираше и постоянно се увеличаваше като изпускаше лъчи. Постепенно светлата точка стана като звезда, после като огнен диск, като слънце и все растеше, докато долният край опря до пода. Това слънце трептеше и изпускаше светлина във всички посоки. След това в центъра на това голямо слънце взе да се очертава образът на Христа, чиито очи ту се отваряха, ту се затваряха.

Направи ми впечатление, че този образ беше толкова красив, че би било невъзможно човешка ръка да го нарисува. Това продължи няколко мига и пак взе да се смалява, като стана светец диск, после звезда, после светла точка. Но ето че изчезна и тя и пак постепенно се яви Учителят, но и той изчезна. Остана споменът.

Разказал: С. Г.

51. ОПИТЪТ НА СЕСТРА ВАСИЛКА ОТ ВАРНА

Сестра Василка обичаше да чете беседите. Те ѝ бяха най-добрите другари, с които тя общуваше. Веднъж, като чела, срещнала Учителя да говори за силата на концентрирането и тя решила да направи един опит.

Било неделен ден. Взела тя да готви, но се оказало, че няма лук, а ѝ били нужни само три глави. Мога да отида да поискам от коя е да е от съседките, ще ми услужат, си мислела тя, но защо да се излагам пред тях, че не съм предвидила и своевременно да си купя. Веднага ѝ хрумнала мисълта да направи опита с концентрирането. Спряла се тя, концентрирала се за няколко минути, след което продължила да си шета.

След 15-20 минути, когато отворила вратата, отвън до прага видяла оставени три глави лук, толкова, колкото ѝ били необходими.

Кой е оставил трите глави лук? Тя на никого не бе казала, че ѝ трябва лук, а само е помислила. А кой би могъл да проникне в мисълта на човека, за да узнае нуждите и намеренията му?“

Разказала: сестра Василка.

52. ПРИЯТЕЛ НА ИСТИНАТА

Бай Вълкан бе един от ревностните в делото на нашия град. Кой не го познаваше? Той беше едър, снажен и симпатичен старец, който не е вече между живите.

Отиде си бай Вълкан тихом и мълком. Близките му погребяха тленните му останки, а гражданите от града ми казаха с въздишка: „Отиде си още един добър човек!“ Да, отиде си бай Вълкан, но неговият жив пример остана. Той ще продължава още дълго време да живее.

Бай Вълкан бе между малцината в нашия град, които обичат истината и беше готов да се жертва за нея. Ето един пример:

Синът на бай Вълкан беше женен, от който брак му се родиха две деца, добре гледани от майката. Те бяха винаги чисти, спретнати, което бе верен знак на добри майчини грижи. Техният дом се радваше на тих и спокоен живот.

Номинаха години и нещата се промениха. Като че някой демон бе завидял на добрия им живот и бе посял семето на раздора близо до основите на този дом. Синът на бай Вълкан бе срещнал друга жена, която му се видяла по-хубава и по-привлекателна от неговата, и ето по тая причина взе да не харесва своята жена. Започна да охлаждава към нея, взе да не ѝ харесва работата, уредбата, готвенето. С една дума, търсеше причини да ѝ се сърди, да не говори с нея, да не я търси за нищо.

Жена му виждаше всичко, но си мълчеше, като се надяваше, че ще се оправи. Те вече не спяха заедно. Добрата му жена и това прие с примирение. Но съседките ѝ започнаха да ѝ подхвърлят думи, че мъжът ѝ заглеждал друга жена от съседната махала. Тежки бяха тия думи, но трябваше да ги понася. И наистина какво друго можеше да прави? Основите на техния дом, на тяхното семейство се рушаха.

Бай Вълкан виждаше това, но все мълчеше, докато един ден намери удобен момент да каже на сина си: „Синко, пътят, по който си тръгнал, не е добър. Този път не те води към добро. Хората подмятат думи. Синко, пази си честта и честта на семейството си. От тая жена по-добра, по-работна, по-къщовница няма да намериш.“

Мълчеше синът му и нищо не отговаряше. Не мина много време и се разчу, че синът му завел дело за бракоразвод. Бащата познаваше сина си и обичаше истината, ето защо стана свидетел на снахата против сина. В съда каза самата истина и синът загуби делото, но бай Вълкан си спечели име на честен и справедлив човек, който обича истината.

Говори се, че откъд той бил посрещнат от Учителя и отведен в школата, а на бай Милчо казал: „А ти сам ще намериш пътя!“

По разказа на Г. Куртев

53. ЗАКЛЮЧЕНАТА ВРАТА

Съпругът ми бе особен. Поведението му към мене не се подчиняваше на никакви правила. Каквото и да направех, все не беше доволен. Аз постоянно живеех под гнет и тормоз, а не се съгласявах да се разтрогне нашия брак, защото считах, че имам някаква карма с него, която трябва да се ликвидира.

Един ден, отивайки на работа, той ме заключи в горния етаж и ме остави без човек наоколо. Ужас ме обземаше като си помислех как ще пракарам цял ден в заключена стая. Излизането през заключената врата беше невъзможно. Трудна беше задачата ми през този ден. Аз трябваше да мисля и да намеря изход. Вратата трябваше да се отвори. Като стоях и мислех какво да правя, сетих се, че вратата е двукрилна, вдигнах сюрменцето и тя се отвори. Светна ми на очите. Излязох вън и дръпнах вратата по инерция, и тя се затвори. Сега друга бея. Вратата пак се заключи, но сега бях вече навън. Свърших си външната работа и се върнах, и застанах отново пред заключената врата права, и мислех какво да правя. Дръпнах я навън, тласках я навътре, но нищо не помагаше. Вратата не се отваряше.

Най-после ми дойде наум да се помоля на Учителя. Помолих се и тутакси натиснах вратата и тя се отвори. Тогава зарадвана от това, аз извиках с глас: „Благодаря ти, Учителю, че в този тежък момент ми помогна да отворя заключената врата.“

Разказала: Ташка Касабова

54. ВЛАК ПО МИНИРАНА ЛИНИЯ

Това беше през последната война /1945 година/. Бях мобилизиран и пътувах за Югославия с влак. След като минахме границата, навлязохме доста навътре и в това време от една височина почна да се стреля, но влакът не спря. На близката гара пристигнахме невредими. Само след петнадесет-двадесет минути дотърчаха наши войници, които преди малко бяха стреляли, за да ни предупредят, че ж.п. линията е минирана от шумците с пироксилин. За голяма тяхна и наша изненада нашият влак мина по тази линия без каквато и да е експлозия.

Тук имаше пръст небето, т.е. приятелите от невидимия свят, които по неведом начин бяха ни покровителствали. Иначе може би никой не би останал жив.

Разказал: Димитър Шишков

1.08.1964 г., с. Мърчаево

55. КАК УЧИТЕЛЯТ МЕ ИЗЛЕКУВА

Всяка пролет и есен боледувах от гърло, но този път положението ми беше по-тежко от друг път. Лекуващият лекар ме посети на Изгрева и като ми видя гърлото, се уплаши, защото то се бе затворило до такава степен, че аз не можех да преглътна дори чай. Пратиha ме при специалисти по гърлени болести в Александровската болница, където след прегледа един професор – руснак ми препоръча за възпалено гърло да гълтам парчета лед. Възразих му, че чай дори не мога да пия, а за друго е съвсем невъзможно. Връщам се оттам поради липса на легло и отивам при Учителя, и му казвам какво ми е препоръчано от професора. „Не! На никаква цена!“ – казва Учителят. „Така ще те осакатят.“ /Ще лекуват гърлото, а ще простудят стомаха и червата./ – „Ще слагаш горещ компрес.“

Отидох при сестра Ташка, за да ме научи как да направя. След три дни, като не получих облекчение, пак отидох при Учителя, за да му кажа, че компресът не помага. „Как?! Не може да бъде!“ Казах му как го правя, което той не одобри и ме прати при брат Боев, той да ме научи. След като го направих както трябва, след два дни оздравях и на третия ден отидох на работа бодр и весел.

Онова, което ми направи впечатление беше абсолютната увереност в успеха на препоръчаното лекарство. Това бе Учителят, той винаги даваше само многократно проверени методи за лечение.

Моя опитност – Георги Събев.

56. СТОПИЛА СЕ БУЦАТА В КОРЕМА

Нашият приятел агроном Крюгер с любов и преданост си вършел работата. Той бе от село Вранестена Радомирско. Един ден, за благодарност на усърдието му в работата, получава заповед за преместване. От този ден нещо като буца се свила в корема му и не му давала покой. Загубил охота за ядене и пивне. Нищо не ядял. Баща му, като видял това положение, решил да иде при Учителя за съвет. Отива в София, на Изгрева, при Учителя, който го пратил при едно лице в Министерството на земеделието и работата се оправила. Заповедта за

преместването била отменена. Бащата веднага телеграфирал на сина си за благоприятния резултат.

Щом като Крюгер получил телеграмата, буцата се стопила и той се почувствал напълно здрав.

Разказал: Крюгер на Боев.
9.08.1962 г.

57. ОБГОРЕНИЯТ ОТ БЕНЗИН СПАСЕН

Един наш приятел от Търново, адвокат, пътувал някъде зиме със свой другар, но бил премръзнал. Някой го посъветвал да се намаже с бензин, за да се сгрее тялото. Намазал се и стоял край печката да се грее, но бензинът се възпламенил и тялото обгоряло /т.е. кожата/. Лекарите го отписали и чакали да умре.

Един брат писал на Учителя. Той изпратил мехлем и само след две намазвания кожата заздравяла. И така обреченият от лекарите на смърт бил спасен от Учителя.

Разказал: Б. Боев.
9.08.1962 г., Изгрева.

58. ИЗПИТ НА СМЕЛОСТТА

В един разговор с Учителя, брат Гръблев му казал: „Аз често излизам, Учителю, нощем, за да изпитам безстрашието си.“ – „Носиш ли оръжие?“ – „Да, Учителю, нося нож и пистолет, за да се браня от вълците, да не ме изядат.“ – „Не, няма да те изядат“, казал Учителят.

„Въпреки това аз пак се колебаех дали да оставя оръжието си. Но една нощ така се случи, че ме нападнаха вълци, без да мога да употребя оръжие и без да ухапят нито коня, нито мене. Случаят бе следният:

Бях по служба в щаба на участъка в село Кеманлар, сега Исперих. След като си свърших работата, към път часа следобяд /зимно време/ взех коня си, качих се и пред щаба извиках на началника: „Довиждане, господин подполковник!“ Той излезе и ми каза да чакам. Дойде, хвана юздата на коня и ми каза: „Къде ще вървиш в това време? Опасно е. Хората от къщи навън не излизат, а ти из Делиормана!...“

Тогава аз взех да го моля да пусне юздата, но той отказваше пак в мой интерес. Но по едно време той взе да си вади кърпичката и пусна юздата, а аз това и чаках, пришпорих коня и му извиках: „Довиждане, господин подполковник!“ И заминах. Жена му после му се карала, ми каза той по-късно по тоя случай.

За да нямам възможност да употребя оръжието, същото бях сложил на колана на панталона под куртката, шинела и мушамата. От Кеманлар до село Подайва е осем километра. Времето беше толкова лошо, че не можах да се ориентирам и затова бях отпуснал юздата напълно. Конят знаеше пътя и той водеше. Това разстояние го взех за четири часа, когато обикновено с тоя силен кон пътувах по 10-12 километра в час.

Когато дойдох до покрайнините на селото, неочаквано ни нападна глутница вълци, около 14-15, от които 5-6 се хвърлиха към шията на коня, други 5-6 към корема, а останалите – към опашката на коня. Нападението бе от дясната страна. Мигновено конят отскочи в обратната старна, като аз едва успях да се хвана за седлото и да се задържа. От това внезапно и силно преживяване бях се поразколебал и потеглих за нощуване към одаята, но конят се възпротиви и потегли към щаба на подучастъка. Тогава аз отстъпих и казах на коня: „Ти си по-умен.

Хайде ще вървим, че каквото Бог даде.“ В този момент се ободрих, дойдоха ми сили и продължих пътя. В същия момент поледицата се пресече на сняг, очерта се местността, хванах здраво юздата и останалите 14 километра ги взех само за два и половина часа.

След пристигането ми в щаба, предадох коня на войника, като му поръчах да прегледа коня на светло дали няма ухапано или одраскано от вълците. На заранта, когато отидох в щаба, казаха ми, че конят е съвършено здрав и че няма никакви следи от ухапване или одраскване.

След като отидох в щаба, казаха ми, че подполковникът до полунощ е седял на телефона и все питал за моето пристигане. Същият бе заповядал да ме посрещнат 20 души войници. Поручикът за свое успокоение отишъл да пита майка ми дали да отидат да ме срещнат, а тя каза: „Няма нужда, той сам ще си дойде.“

След тоя случай аз се уверих окончателно в думите на Учителя, който два пъти ми каза: „Върви! Вълците няма да те изядат!“

От тоя случай продължавах по свое желание да излизам нощно време, зиме, по няколко пъти седмично.“

59. ФОРМУЛИТЕ

През 1929 година Дунав замръзна. Ето защо вълците се увеличиха десетократно, понеже идваха от Карпатите и свободно минаваха през залебената река

Един-два пъти след горната случка вече излизах без оръжие, но с кон, като си правех сметката, че първом ще пожертвам коня, а аз ще се кача на някое дърво, но след това ми дойде мисъл да не правя такива сметки.

След това вече излизах без кон и без оръжие, тъй като моето оръжие беше невидимо, което Учителят ми беше дал.

Подготовка:

1. Добрата молитва.

2. Псалом 91.

3. „Отче наш.“

4. Псалом 23 и 133.

5. След това почвам с формулите:

Н. А. К. Б. Л. – Няма Любов като Божията Любов. /Три пъти./

С. Б. Л. Е. Л. – Само Божията Любов е Любов. /Три пъти./

Н. М. К. Б. М. – Няма Мъдрост като Божията Мъдрост. /Три пъти./

С. Б. М. Е. М. – Само Божията Мъдрост е Мъдрост. /Три пъти./

Н. И. К. Б. И. – Няма Истина като Божията Истина. /Три пъти./

С. Б. И. Е. И. – Само Божията Истина е Истина. /Три пъти./

Н. П. К. Б. П. – Няма Правда като Божията Правда. /Три пъти./

С. Б. П. Е. П. – Само Божията Правда е Правда. /Три пъти./

Н. Д. К. Б. Д. – Няма Добродетел като Божията Добродетел. /Три пъти./

С. Б. Д. Е. Д. – Само Божията Добродетел е Добродетел. /Три пъти./

Н. С. К. Х. С. – Няма Слава като Христовата Слава. /Три пъти./

С. Х. С. Е. С. – Само Христовата Слава е Слава. /Три пъти./

Н. С. К. С. Н. Д. – Няма Сила като Силата на Духа. /Три пъти./

С. С. Н. Д. Е. С. Б. – Само Силата на Духа е Сила Божия. /Три пъти./

Преди да изляза четях молитвите, а след тръгване казвах формулите. Щом свършвах и с тях до 200-300 метра, аз вече чувствах една вътрешна промяна и радост и вече не страх от вълци, а желаех да се срещна с тях, да ги прегръщам и

целувам. Почвах да ги търся тук и там, за да се срещна с тях. Така аз правех моите опити за побеждаване на страха и придобиване на смелост.

Продуктувано от Никола Гръблев

18.09.1963 г., София.

Веднъж Учителят в разговор със сестра Савка й казал: „Брат Гръблев е смел.“

60. ТУРЦИТЕ ИСКАТ ДЪЖД

След Европейската война брат Гръблев бил пак на военна служба в Делиормана /Лудогорието/. След няколкогодишно общуване с турското население, турците го обикнали като добър и верующ човек и затова ходели да се съветват с него по някои въпроси.

Било лято. Нестъпима голяма суша. Всичко живо се измъчвало от недоимък на вода. Всичко посято загивало и населението гледало безпомощно. Направили молебен на едно село, като заклали около двадесет овни, но дъжд пак нямало. В другото село пък правили курбани и молебени, в третото – също, но дъжд нямало. Сушата ставала все по-страшна, понеже малкото вода, която намирали, бързо се изчерпвала. Угрижили се турците и се чудели какво да правят. Тогава се сетили за капитан Гръблев и изпратили делегация от трима ходжи и двама кметове да се посъветват с него какво да правят.

Поручикът, който бил на заставата, ги питал защо идват, защо им е Гръблев. – „Искаме дъжд“, отговорили наивно турците. – „Капитанът да не е Господ, че от него да искате дъжд?“ – казал поручикът и му докладвал с една ирония за молбата на турците. „Нека дойдат“, казал Гръблев. Турците му казали защо идват и му съобщили, че в село Хибиб турците заклали осемдесет овни за курбан, в село Демирбаба-теке – 120, а в село Махмутлий – 100 овни. Тогава той им казал, че тая работа с курбани не става, а се иска подготовка. Тази подготовка се състои в следното: Ако някой има стар или нов спор с някого, да отиде да се помири, да се погодят. Ако някой има да се съди с някого, да се помирят. Ежби, крамоли, всичко да се оправи в срок от три дни. След това да кажат в кой ден да се съберат турците от трите села на височината, дето ще стане молебенът. Ще дойдат всички – и жените, и децата, като жените и децата ще бъдат отделно от мъжете.

Определил им брат Гръблев мястото на молебена, а за деня – петък. След това ги попитал: „Приемате ли?“ Те приели всичко. Господ курбан не иска. Той не иска да се пролива жива кръв. Те всичко приели и така ги изпратил.

В него се породило едно малко съмнение: Ами ако не завали? Ето защо, още на следната заран той станал рано, коленичил на молитва с „Добрата молитва“ и 91 псалом, и формулите, след което почувствал една радост. Същото направил и на втората, и третата сутрин.

На третия ден дошъл караулът да му кажат, че турците го викат. „Идете и почвайте“ – им казал той. „Дъждът ще дойде.“ Току-що ги изпратил и ето че се появило на небето едно малко облаче, после друго. Затъмнило се цялото небе. След два-три часа се излял обилен дъжд.

Турците поискали дъжд и го получили. Господ чул молбата им, без курбан, но с пълна вяра.

По разказа на Никола Гръблев

18.09.1963 г.

61. СБЪДНАТИЯТ СЪН СЛЕД ДВА ЧАСА

Бях ветеринарен фелдшер в село Ватина, до Кавадарци – Македония. Амбулаторията ми се помещаваше в частна къща. Един ден, след като се наобядвах, легнах да си почивам и неусетно съм заспал. Сънувам, че гледам небето и на него се явиха черни облаци. Ето че за кратко време целият небосвод потъмня. Засвятка се. Загърмя и заваля. Изля се пороеен дъжд, толкова силен, че олуците на покривите преляха. Водата се изливаше на тавана. Мазилката падна и водата, като из ведро, потече над леглото. Аз веднага събрах дюшека и го пренесох на другия ъгъл на стаята, а водата се събра при прага. От страшния сън се събудих. Излязох вън и погледнах небето. На хоризонта вече бяха се явили дъждовни облаци. В скоро време се заоблачи и също като в съня: засвятка се, загърмя и заваля дъжд като из ведро. Олуците се препълниха, преляха. Мазилката падна от тавана и взе да тече вода в стаята. Събрах веднага дюшека и го преместих там, дето не тече.

Цялата картина на съня се повтори с поразителна точност.

Разказал: Пеню Ганев – Изгрева.

За да разберем горния случай, нужно е да знем, че всички неща, преди да станат тук, долу, в материалния свят, те, според окултното учение, стават в по-горните ефирни светове, където спящият е проникнал с духовното си тяло и ги е наблюдавал, преди да са станали видими за физическото ни зрение.

62. ДВА ЧЕРПАКА СУПА

Един млад българин попаднал в берлинския затвор, където прекарал седемнадесет дни. Храната била толкова слаба, че клетките изгладнели и тялото измършавяло. В това време идва приятел от България да го види и му донесъл кутия рибни консерви, но преди да се яви приятелят му, той си бил обещал, че като излезе от затвора вече няма да яде месо, която практика бил отдавна изоставил. Като взел това решение, ето идва и изкушението – рибната консерва от приятеля. Ето защо дал кутията с консервираната риба на тоя, който раздава чорбата. Той не искал да приеме, но човекът настоял и тогава я приел. От този ден той редовно получавал двойна дажба чорба, а на всички други – по една лъжица.

„Като излязох от затвора, аз удържах обещанието си“, разказвал приятелят на брат Нестор.

16.09.1963 г. – Витоша.

63. УСТРОЙ ЕКСКУРЗИЯТА НИ

Веднъж една сестра от Изгрева се готвела за екскурзия до Седемте езера. След като всичко било готово, изправили се на молитва. При завършване на молитвата тя казала гласно: „Учителю, моля ти се, устрой екскурзията ни!“ Всички присъстващи на молитвата чули тази молба.

И наистина, всичко по пътя им се е нареждало благополучно, като е имало редовна връзка с превозните средства. След като постояхме няколко дни на езерата, върнахме се до Вада. Там чакаше една лека кола, която се оказа, че е от София. Помолихме собственика на колата да ни превози до Самоков. Той се съгласи на драго сърце. Оттам взехме рейса за София.

Разказала: Стоянка Илиева.

„Поискайте навреме помощ и ще получите.“ – Учителят.

64. НАПРАВЕТЕ ЕДНА ЖЕРТВА

Дъщеря ми беше болна от плеврит. Аз вече помислих, че е оздравяла напълно, а тя си разстрои стомаха дотолкова, че нищо не можеше да поеме. Чудехме се какво да правим, как да я лекуваме. Отидох при Учителя за съвет. Тогава той ми каза: „Направете една по-голяма материална жертва!“ Направихме я и тя още на другия ден можеше да яде всичко, дори лук и краставици. Тя напълно оздравя.

Разказала: Милева.

65. КАК БРАТ ПЕНЮ ПОЛУЧИЛ ПОМОЩ

Бях ученик в последния клас на гимназията. По всички останали предмети бях добре, но тази пуста математика, тя ме измъчваше, тя ми бе страшилището. По нея само тройки получавах. Ето че изтече и последният месец на годината. Дойде време за матура. Учихме по конспект. Конспектът по математика съдържаеше 123 въпроса. Всички въпроси преговорих много пъти, но в съзнанието ми бе тъмно.

По всички други предмети бях добре, но математиката ме мореше. Утре почва матурата. Вечерта, като щях да си лягам, се помолих на Учителя да ми помогне. Легнах си. Събудих се с мисълта в главата за цифра 82, станах и си я записах. Обърнах конспекта и заучих добре материала по този въпрос.

Отивам на изпит, но като че нищо не виждам и нищо не мога да мисля. Тъмно е в съзнанието ми. Ето, пристигнах в гимназията. Изпитът бе почнал. Изтеглих си билетче и го подадох, за да го запишат в протокола, но без да го погледна. Седнах на чина, но мрак, пълен мрак в съзнанието ми. Хванах главата си с двете ръце, но без да съм в състояние да мисля. Ужас ме обземаше, като си знаех силата. Нито виждах, нито чувах какво става около мене. Когато по едно време си отворих очите, чак тогава забелязах билетчето при себе си. Прочетох и едва сега разбрах, че съм изтеглил номер 82. Като забелязах това, като че ми съмна. Веднага ми се проясни съзнанието. Погледнах преподавателя и му казах, че съм готов.

На изпита по математика изкарах петица – бележка, по-добра от тези на най-силните ученици.

Разказал: Пеню Ганев.

Ето как Учителят бе помогнал на брат Пеню, като на сън му бе посочил въпроса, който щеше да му се падне. Брат Пеню бе поискал своевременно помощ и бе я получил.

66. ОВЧАР – УЧИТЕЛ ПО ЧЕСТНОСТ

Приятелката на наша позната отива на гости в Швейцария при свои близки. Веднъж в нея се явило желание да посети един връх в Алпите. Намерили й и водач, който да познава пътя, и една сутрин рано тръгнали към желаната цел. След като изминали 6-7 часа път, увлечени в красивите природни картини, тя, за свой ужас забелязала, че кесията ѝ липсвала, а там ѝ било цялото съкровище. Кесията съдържа 10-15 златни монети. Изтръпнала от ужас, че остава без стотинка в чужда страна и помолила водача си да се върнат, за да я потърсят, но водачът ѝ не се съгласил по две съображения: първо, че вече наближили върха, на който искали да се качат и че връщането е неразумно, и второ, за това, че не е сигурно дали ще могат да намерят изгубената кесия.

Съгласила се тя и продължили пътя. Скоро стигнали върха. Оттам се открили нови гледки, нова красота, но нямали повече време да се радват и поели пътя за връщането. По пътя гледали и двамата, взирали се, но нищо не намерили. Тревогата на сънародницата ни била голяма. Помрачила се радостта от екскурзията. Кесията с цялото ѝ състояние не се намерила.

„Защо ми трябваше екскурзия, защо ми трябваше да идвам в Швейцария?“ Вайкала се тя, но нищо не помагало.

На следния ден завели пострадалата при пастора. Казала му тя, че загубила кесия със златни монети, които съставлявали цялото ѝ състояние. „Кажете каква беше кесията ви и какво съдържаше тя?“ – попитал пасторът. След като тя направила подробно описание на кесията и на съдържанието, пасторът станал, отишъл при един шкаф, отворил едно чекмедже, извадил същата кесия и я подал на гостенката. Тя се зарадвала, че видяла кесията отново в ръцете си и побързала да я отвори, за да провери съдържанието ѝ. След като се убедила, че нищо от съдържанието не липсва, запитала: „Ами кой я намери?“ Казали ѝ, че вечерта един овчар я донесъл. Той я намерил на пътя, отдето те били минали. „Чудна работа! Един прост овчар намерил кесия със златни монети и не я присвоил. Искам да го видя тоя овчар.“

И когато вечерта ги срещнали, тя пожелала да го възнагради, но той не приел. „Тогава вземете поне тия две монети, за да купите нещо за децата си“, казала тя. „Не, госпожо, нищо няма да взема. Моите деца трябва да се задоволят с това, което аз припечеля с труда си“, казал добрият и скромнен овчар. „Ама аз искам да ви възнаградя.“ – „За какво ще ме възнаградите? Аз нищо не съм направил, за да ме възнаградите.“ – „Как нищо?“ – възразила жената. „Вие намерихте кесията с цялото ми състояние.“ – „Извинете, госпожо, аз през деня съм направил едно малко добро и вие искате да ми платите. Вие искате да ме лишите от него. Не, не съм съгласен.“

Този планинец, прост овчар, без да знае, предал един хубав урок на нашата сънародница.

Той ѝ станал учител по честност.

По разказа на брат Нестор.

67. УРОК ПО ЧЕСТНОСТ

Един българин – инженер /Щ./ разказва следната своя опитност:

По време на моето следване в Швейцария, един неделен ден излязох с файтон извън града, за да се поразведрия, както и за да поразгледам местността.

За тази цел наех файтон и след около час и половина бях сред полето, заобиколен от хубави овощни градини. По пътя, отдето минавахме, имаше дръвчета, обсипани с плодове, голяма част от които бяха нападали на земята. Колите минаваха през тях и ги мачкаха. Да ти е жал за тия хубави плодове. Ето защо, аз спрях файтона, сляхох и събрах десетина круши в една кърпичка от тия, които колите прегазваха и пак се качих на файтона, за да продължа разходката си. Но за голяма моя изненада файтонджията отказа да ме вози. „Слезте от файтона ми!“ – „Защо? Нали ви наех за цял ден?“ – възразих в недоумение аз. – „Тази овощна градина ваша ли е?“ – „Не, не не е моя.“ – „Тогава защо събирате плодове от дървета, които не са ваши? Значи вие не сте честен човек. Ето защо, аз не мога да ви возя повече.“

И файтонджията не тръгна, докато аз не сляхох и не оставих плодовете, които бях събрал.

Звъърших следването си и се върнах в България. Започнах работа като инженер. Срещах се с много хора, но този файтонджия никога няма да забравя, защото от него аз научих какво значи честност. Това бе урок по честност.

68. ВЛИЯНИЕ НА ЛОШИТЕ МИСЛИ

Един колега при разговор ми разказа следната своя опитност:

Една сутрин отивах на работа и на улицата срещнах дете, което носеше кисело мляко в една голяма купа и идеше срещу мене на твърде близко разстояние. Изведнъж мина през ума ми мисъл: „Ех, това дете, както носи тая купа, да може да се спъне и да разсипе млякото на земята!“ Защо помислих така, и аз не знаех. Това дете го виждах за пръв път.

И какво стана, за голямо мое учудване? Едва що помислих и ето, детето се спъна и падна на земята. Купата се счупи и млякото се разсипа. Добре си спомням, че детето, когато стана, разтревожено от тая случка, аз не само че не изпитах съчувствие, но напротив, изпитах чувство на радост, че бе станало точно тъй, както бях помислил.

Такива случки имам и други, които могат да се обяснят по друг начин.

Разказал приятел на Д. Шишков.

69. КЛЕТВАТА НА МАЙКАТА

Хазайката на брат Симо, когато живеел в Радомир, около 1907 година, му разказала следната своя опитност:

Беше в навечерието на голям християнски празник, когато майката, която била много религиозна жена, поканила всички членове на семейството на обща молитва преди вечерята. Всички вече се били събрали и чакали, когато тя се обърнала към най-малката си дъщеря и й казала да стане и да вземе участие в молитвата. Но момичето отказало, под предлог, че има да учи урок за идния ден и че в момента четяла.

След като майката я поканила втори и трети път, и тя пак отказала, майката много се нервирала на непослушанието на детето и казала с гняв: „Ще четеш ли? Утре попове да ти четат над главата!“

Както казала майката, така и станало. През същата нощ момичето починало и на следния ден попове го опявали.

Разказал: брат Симо.

Поговорката казва: „Голям залък лапни, голяма дума не казвай!“

Съчетанията на аспектите понякога са фатални. Ето защо и една дума, казана от близък човек, може да предизвика фатални последици.

70. ДА ИДЕШ, ДА СЕ НЕ ВЪРНЕШ

Това било през лятото на 1909 година. в Радомир.

Една майка вика 15-16 годишния си син, за да го изпрати някъде по работа, но той не я слуша и иска да иде при вършачката, която вече от три дни била повредена и въпреки всички усилия не можели да я пуснат в действие.

Въпреки неколkokратните настоявания на майката, момчето отказало да изпълни волята й. Тогава майката го проклела, като казала: „Да идеш, да се не върнеш!“

Момчето отива при вършачката и още в същия момент котелът експлодирал и едно парче го улучва и убива на място.

Разказал: брат Симо.

71. БОГ ДА ТЕ БЛАГОСЛОВИ

Пътувах по шосето през едно поле сам. Времето беше приятно. Лек ветрец появяваше. Далеч от шосето пасяха стада и само от време на време долитаха до мене звън от хлопките на стадата.

Вървах си спокоен, без да подозирам каквато и да било опасност. Но както си вървах, едно куче, което било в канавката, веднага се изправи срещу мене. Изненадата беше голяма. Нямах време да мисля, нито пък имаше време за молитва или формули. Кучето с целия си ръст беше изправено срещу мене. Дойде ми наум да му кажа само това: „Бог да те благослови!“ Казах го много пъти и продължавах да вървя по пътя. Кучето, както беше изправено на задните си крака, така и остана. Аз все се отдалечавах, гледах го и го благославях. Чувах го как то взе мъчително да скимти. Когато вече бях на двадесетина крачки от него, аз спрях да го благославям и чак тогава то спусна предните си крака, уплашено и сякаш виновно се отдалечи, без вече да погледне към мен.

Разказал: Никола Гръблев.

Ето какво може да направи една формула, изказана с абсолютна вяра.

72. ВЛЯЗОХ БОЛЕН, А ИЗЛЯЗОХ ЗДРАВ

Един брат разказа следната своя опитност, която се отнася към 1937 година: Живеех на Изгрева. Веднъж бях се простудил така силно, че едва ставах от леглото. Следният ден бе сряда, школа в пет часа сутринта. Реших да отида на школа и след школата да попитам Учителя за лекарство.

Влязох болен и седнах срещу Учителя. Той, още с идването ми ме погледна, започна лекцията, но след това се отклони и каза: „И най-тежката болест може да се излекува за половин час със силна вяра.“ Разбрах, че това го каза на мене.

Когато свърши лекцията, аз излязох от салона напълно здрав и вече не беше нужно да ходя да го питам, защото той беше възприел мисълта ми и ми беше помогнал, беше ме излекувал.

Разказал: Пантелей Карапетров.

73. КАКТО КАЗВАШ, ТАКА ДА БЪДЕ

Беше лота зима. Дебел сняг бе покрил земята. Продължаваше да вали. Едри парцали сняг се стелеха по земята и затрупваха пътищата, мостовете, проходите, така че снежната покривка на места достигаше до два-три метра. Това бе неотдавна – през 1952 година, когато общините по места обявиха бедствено положение. Къщите също бяха затрупани и никой не можеше да отиде при изгладнелите стада овце. Вече втори, трети ден вали и като че не мисли да спира.

Бригада от 20-30 души, въоръжени с лопати и гребла, излезе и започна разриването на снега. Ето вече от два часа се борят с виелиците, опитват се да направят пътеки, но без никакъв резултат. Трети час минаваше и положението бе все същото: вали, вали, вали.

Хората, които досега опитваха да разринат снега, взеха да се отчайват, като казваха: „Невъзможно е, защото виелицата не спира. Пътеките наново се застилат след нас.“ И действително, снежната стихия беше в разгара си, упорита и

безмилостна, а стадата блееха, без да може някой да отиде при тях да ги нахрани и напои.

„Няма смисъл да се морим“, казваха едни. „Вятърът отново засипва пътя.“

„Докато не спре фъртуната, всичко е напусто“, казваха други.

„Няма ли някой веруещ, че заради него да спре виелицата?“ – казал един от групата и погледнал към брат Киряк и към друг един веруещ – евангелист. А брат Киряк казал: „Нека бъде според както ти казваш.“ – „Кога ще спре вятърът?“ – „След половин час.“

И каква била изненадата на всички, които бяха чули разговора, когато след 15-20 минути бурята спряла и те успели да разирнат снега, да направят пътеки и да нахранят стадата. Последните били спасени от гладна смърт.

Вярата на двама веруещи победила безверието на тридесет души.

По разказа на брат Киряк.

74. УТРЕ ЩЕ ВАЛИ

В учреждението, дето работех, вече всички колеги знаеха, че аз знам лекарства за някои болести и ми задаваха въпроси за какво ли не. Един ден се срещнахме с агронома и той между другото ми каза: „То всичкото хубаво, но сушата е голяма. Вече всичко започва да съхне. Лошо е, лошо е дето не вали.“ – „Утре ще вали“, му казах аз с една вътрешна увереност.

На следния ден сутринта още никакво облаче нямаше на небосвода, но нашият агроном си бе взел чадъра за дъжд. „Защо ти е този чадър?“ – го питаха всички колеги. – „Не видиш ли какъв хубав ден, а ти носиш чадър?“ Но той си мълчеше.

Надвечер се заоблачи и заваля. Всички, които не си носеха чадъри, бяха измокрени. Само агрономът бе защитен от дъжда, защото само той си носеше чадър.

Сега вече колегите се обръщат към него: „Ти отгде знаеше, че ще вали, та още от сутринта си носеше чадър?“ – „Пенка ми каза“, отговори той.

Скоро у всички колеги се затвърди убеждението, че аз познавам.

По разказа на Пенка.

75. УЧИТЕЛЯТ Е НАВСЯКЪДЕ

Била китна пролет, когато сестра П. се връщала от София и влакът я носел към родния ѝ град. Летял влакът през полето, като да бил крилат, а тя гледала през прозореца широкото, сякаш безкрайно поле и си мислела така: „Господи, толкова много хора по полето, животни, птици, насекоми, растения и тревички – всичко на Тебе се надява, на Тебе се моли, от Тебе иска помощ, храна и закрила. Как успяваш на всички да помагаш?“

Ето какви мисли изпълвали ума и съзнанието на сестра П., а влакът летял като изтърван кон през полето. Застанала тя на прозореца на купето и вижда следната картина: Учителят в бяло ленено палто се разхожда, не, а се носи над изкласилите ниви. Влакът лети с шеметна скорост, а ето Учителят все е пред очите ѝ над изкласилите ниви.

Тя гледала и си мислела тъй: Ето на, сега колко съм далеч от София, където оставих Учителя, а ето че и тук, над нивите и навсякъде все е Учителят, всичко вижда, от всичко се интересува. Но след миг тази картина изчезва, а влакът

продължавал своя път. И други хора имало на прозореца, но само тя видяла картината.

По разказа на сестра Пенка.

За духовния поглед на Учителя няма близо и далеч, няма време и пространство.

76. КАК АТЕИСТЪТ ПОВЯРВАЛ

Това се случило във влака през месец юни 1964 година. Случката е следната:

В едно купе пътували две жени, две приятелки, които се разговаряли тихичко. Но колкото и тихо да говорели, останалите пътници в купето пак дочули разговора им. След като били изминали повече от два часа, един от присъстващите мъже се обади: „Аз без да искам чувах разговора ви. Разбрах, че вие сте религиозни. Ако да не бяха белите ви коси, които говорят за напредналата ви възраст, която аз уважавам, бих ви се изсмял и бих ви казал, че вие се занимавате с глупости. Аз напускам купето, защото не искам повече да ви слушам.“ – казал по-старият от мъжете.

„Не, не бързайте да излизате. Поседнете малко“, казала по-старата жена. – „Не само ние, но и вие ще повярвате.“ – „Как, аз да повярвам, това не може да бъде!“ – „Да, ще повярвате само след две минути, след като чуете онова, което ще ви кажа. Вие, другарю, все по лекари ходите и търсите лек за болестта на детето. Лек не сте намерили и няма да намерите, докато не измените отношението си към своята жена. Ти постоянно я биеш и тормозиш. Това е причината за болестта на детето. Вярно ли е това?“ – „Да, вярно е. Всичко, което ми казахте, е точно така. И понеже това никой друг, освен мене не знаеше, а вие ми го казахте, аз вече вярвам, че има Бог. Само Бог може да ви открие моята тайна. От днес аз вярвам и ще проповядвам за Бога.“

Едно младо войниче, което било в купето, като видяло и чуло всичко, казало развъннувано: „Леличко, моля те, кажи и на мене нещо!“ – „Ти, войниче, казала тя, си заспал на поста и сега ще те съдят, но ти имаш едно момиче, от което сега страниш. Това момиче ти е определено от Бога за жена, вземи го. Ако не го вземеш, съдът много ще те осъди.“ – „Ще го взема, леличко, ще се ожения за него.“ – „Ако направиш това, съдът ще се смекчи към тебе и по-леко ще минеш.“ – „Моля те, леличко, кажи ми адреса си, за да ти пратя дар, когато се венчавам“, казало войничето.

Влакът изсвирил. Наближавала гарата. Леличките слезли и поели за дома си, но и на двете на душите им било леко и радостно, че могли да помогнат за пробуждането на тия души, за да коригират поведението си и да се насочат по пътя на познаване на Великото.

Разказал: Методи Шивачев.

23.07.1964 г., Бургас.

77. МОЛИТВА ЗА ЛОШИЯ СЪПРУГ

Веднъж една жена се оплакала на Учителя, че мъжът ѝ пие и ходи по лош път. „Моли се за него“, казал Учителят.

И тя се молила 1, 10, 20 години, след което той се поминал, без да се поправи. Тя отишла при Учителя и му казала: „Учителю, ето, мъжът ми умря, без да се поправи. Каква полза от моите молитви толкова години?“ – „Ако ти не бе се молила

за него, той щеше да се пробуди едва след петнадесет прераждания, а сега ще се пробуди само след три прераждания."

Разказал: Б. Боев /П. Г./

78. СТАЯ ЗА УЧИТЕЛЯ

Един брат се срещнал с Учителя и споделил с него идеята да купи място. „Искам да си купя място, да си направя къща и една стая за тебе, Учителю, и то най-хубавата.“

Учителят се зарадвал и го насочил към пътя за Юзината. Не минало много време и братът намерил и купил място към Юзината.

Веднъж Учителят излязъл с Галето на разходка към Юзината. Учителят попитал за мястото на брата /Георги Йорданов/. – „Да, знам го, Учителю, ще ви заведе.“ Отишли на мястото, намерили една пейка, седнали и поседели 15-20 минути. До този ден имало трудности за построяване на къщата, но постепенно се премахнали и къщата била построена на етапи.

От деня, в който решил братът да направи стая за Учителя, нещата в живота взели да му се нареждат по-лесно.

Стаята на Учителя е готова. В нея се приемат гости в името на Учителя.

Разказал: Георги Йорданов.

16.08.1964 г. – хижа „Граничар“.

79. ЛЕК ОТ УЧИТЕЛЯ

Брат С. от град Ямбол, след като навършил 18 години, заминал за София, за да търси работа като техник, понеже техниката му се удаваше. По това време Учителят живееше на улица „Опълченска“ 66, където сега е къщата – музей на Георги Димитров.

Брат С. Пристигнал в София, без да има близък или познат. Отива на горния адрес, без да познава никого. Обажда се на сестра Гина, която го запознава с Учителя.

„Рекох, нека остане“, казал Учителят.

В трапезарията се хранели всеки ден над десетина души, от които братът се стеснявал и затова винаги му сипвали да се храни отделно. И тъй всеки ден излизал, скитал се из града, но работа нямало. Изминали се десет-петнадесет дни, но работа не се намирала. Сестрите се интересували от него и казали на Учителя, че нямало работа. „Да отиде, рекох, на улицата към гарата“, казал Учителят. А братът всеки ден излизал, но към гарата все още не бих ходил. Най-после отишъл към гарата, видял една техническа работилница и се отбил да попита. Те му дали една пробна работа, която извършил успешно, поради което веднага бил приет. Поработил около един месец, но понеже в работилницата ставало силно течение, простудил се и взел да слабее. Това станало причина той да напусне София и да се върне в Ямбол, при родителите си, за да се лекува.

Преди братът да си отпътува, Учителят му препоръчал да пие гудрон /катран/ от аптеката. Това било лек за кашлицата, на която той не обръщал внимание.

Пристигнал в Ямбол, където родителите му се заели с неговото лекуване. То продължило няколко месеца, но без резултат. Чак сега си спомнил той за лекарството, казано му от Учителя, затова писал на последния и му поискал по-подробни указания за лечението и скоро получил отговор. В писмото пишело: „Ще

купите едно шише гудрон и ще го вземаш нощем по една супена лъжица, като ще те събуждат от сън, ще вземаш лекарството и пак ще заспиваш."

Започнал братът лечението по метода, даден от Учителя, като оставил всички други лекарства. Кашлицата скоро престанала и след около един месец вече бил напълно здрав.

Докато не послушал, работа не намерил и пак докато не послушал, не се излекувал.

На ученика е нужно послушание. По-голямо послушание - по-малко страдание.

80. ЕДНА ДИНЯ ВМЕСТО ДВЕ

Същият брат ми разказа и следната своя опитност, която е също така интересна:

"След като намерих работа в София и получих първата заплата, реших да почерпя Учителя и приятелите от „Опълченска“. Купих две доста големи дини, но след като ги взех на ръце да ги нося, видях, че е неудобно да се носят две дини и се върнах при продавача, и го помолих да ми избере една по-голяма диня вместо двете. Той се съгласи. Взех динята и отидох на „Опълченска“. Вечерта я срязяхме, беше много сладка.

Тогава Учителят каза, усмихвайки се: „Братът бе купил две дини, но понеже му беше трудно да ги носи, върна се и взе тази.“ Като чух това, аз се изумих от учудване. При мене нямаше никой познат и никому още не бях казал нищо за динята. Отгде Учителят знаеше, като че ли е бил при мене."

81. КАЖЕТЕ НА УЧИТЕЛЯ, ЧЕ НИ ТРЯБВАШ

През 1943 година, когато цяла София бе евакуирана, и брат Георги се бе евакуирал в родното си село.

"Както винаги, така и сега, аз без цигулката никъде не тръгвам. Тя ми беше любим другар. След като бях прекарал там цял месец, свирехме и пеехме почти всеки ден, ето че получих повиквателна заповед за запас в Главното интендантство. Сестрите тъй бяха свикнали с мене, с цигулката, с песните, че не им се искаше да се разделят от мене. Ето защо, сестра Димитра/голямата/ на тръгване ми каза: „Кажи на Учителя, че ти тука ни трябваш."

На тръгване един ден по-рано се обадох на приятелите в Айтос и Тополица точно за часа на тръгването. Сестрите от Тополица бяха приготвили колет за Учителя. Те ме чакаха на спирката, получих колета и добрите им пожелания и отпътувах. От София веднага заминах за Мърчаево. Пристигнах в дома на брат Темелко, където квартируваше Учителят, но не го намерих. Казаха ми, че Учителят и приятелите са на връх Острец на екскурзия. Упътиха ме и ги намерих на върха в момента, когато беседата току-що бе привършила. Приближих се, целунах ръка на Учителя и му разправих как хубаво прекарваме в село Горица. Казах му още, че има повиквателна заповед за Главното интендантство, като добавих какво бе поръчала сестра Димитра: „Идете, рекох и пак се върнете“, каза Учителят.

Явих се в Интендантството, а оттам ме изпратиха в частта ми. Щом се явих там, получих заповед да замина за Бургас, откъдето да получа за нуждите на войската 20 вагона брашно от Големите български мелници.

Още на следния ден експедирах брашното и съгласно указанията на моя началник мога да отсъствам 1-2 месеца. Ето защо аз се върнах на село. Там

продължихме разучаването на песни, както и по-рано. Голяма бе радостта на приятелите. След като изминаха 30-40 дни, аз се явих в частта. Тогава моят началник ми каза: „Рано идваш.“ На следния ден получих нова заповед, пак за Бругас, отдето да получа два вагона олио. Още на следния ден натоварих и изпратих олиото и наново се върнах в село, при братята и сестрите в нашия прекрасен край, където пламнали от любов сърца и светнали от радост лица ме желаят и очакват. Такива часове и дни не се забравят.

Минаха повече от 25 години оттогава. Много нови скърби и радости към изживял от тогава, но нищо не е в състояние да изличи от съзнанието ми оня спомен за няколко месеца, изживяни в такава хармония, любов и единомислие, каквито в живота рядко се повтарят.

Този спомен ми става още по-мил, понеже е свързан с Учителя. А думите на прекрасната по душа сестра Димитра като че ли и сега ги чувам: „Кажи на Учителя, че ни трябваш.“ И тъй стана.

По разказа на Георги Йорданов.

Всичко онова, което душите чистосърдечно и безкористно пожелаят, се нарежда по неведоми за обикновения човек пътища.

82. ОТСТЪПИЛА СИ РЕДА

Една сестра от дълго време желаела да се срещне с Учителя, защото имала да го пита нещо твърде важно за самата нея. А така да го срещне и да го спре, не искала. Ето защо тя решила да отиде при Учителя официално, когато има приемен ден. Видяла тя, че Учителят приема и се наредила, за да си запази ред. Почакала повече от един час и тъкмо когато дошъл нейният ред, друга сестра я помолила да ѝ отстъпи. Отстъпила ѝ реда си и тя влязла. Мислела, че така трябва да се постъпи. Трябва да сме готови за жертва. Радвала се, че била направила тази малка жертва. Или поне с такива мисли си утешавала и извинявала.

Когато Учителят ѝ приел след тази сестра, на която отстъпила реда, ѝ казал: „Туй, което бе определено за тебе, го получиха други. Сега и за тебе има, но не е онова.“

Разказала: Стоянка Илиева.

От горния пример ни се подсказва, че когато душата пожелае да се срещне с Учителя и ѝ дойде редът, не бива да отстъпва, да отлага. Има блага, които не бива да се отстъпват. Не всяка жертва е на място.

От ученика се изисква разумност.

83. СРЕЩА МЕЖДУ ГЕОРГИ ДИМИТРОВ И УЧИТЕЛЯ

Един ден Георги Димитров среща Учителя на улицата, а ние знаем, че те бяха съседи и живееха под един покрив, и го заговаря. „Господин Дънов, и ние, вие се борим все за една кауза, за общо добруване на човечеството. Кога ще стане това?“ – „След 660 години“, отговорил Учителят. – „Далечна работа! А ние искаме сега, сега“, казал Г. Димитров и си отминал.

Да, което искате, ще го имате, но то не ще бъде това, което трябва да бъде.

84. ПОЗДРАВ ОТ МОСКВА

След 9 септември 1944 година, когато българи при разни случаи посещавали Москва, Георги Димитров запитал някои от тях: „Какво прави моят приятел Дънов? Носете му моя поздрав!“

85. ТЕЛЕГРАМА ОТ МОСКВА

Когато Учителят завърши своя земен път на 27.12.1943 година, приятелите искаха да бъде погребан на Изгрева. Митрополит Стефан се противопоставил. Ето защо приятелите запитали чрез ЦК телеграфно др. Димитров в Москва и молили да им бъде разрешено мястото за полагане на тленните му останки да бъде Изгревът, Георги Димитров отговорил:

„Те са свободни да погребат своя Учител, където искат.“

Москва – 28 декември 1944 година.

Г. Димитров

86. ИЗБЯГАЛА ОТ БОЛНИЦАТА ЗА МАТУРА

Девојка от последния клас на гимназията заболява от ТБЦ и била взета в болницата на лечение, което продължавало.

Дошъл денят за матурата. Болната девојка поискала разрешение от лекарите да я освободят, за да се яви на матура, а те се усмихнали и повече нищо не ѝ казали. Но тъй като тя настоявала, те ѝ се скарали и заявили, че това е невъзможно. А в съзнанието на девојката мисълта, че трябва да се яви на матура, не ѝ давала покой.

Тя избягала от болницата и се явила на матура. Слухът ѝ бил повреден и тя тежко чувала. Ученици и учители се трупали пред вратата на изпитната стая. В този момент нейна съученичка, излизайки отвътре, като я видяла, казала: „И тази, и тя ще се явява на матура! Защо ѝ е тази диплома? Ще я носи в гробищата!“

Болната поради глухотата си не чула тия думи, но по израза на лицето разбрала смисъла им и много се умъчила. Взела си тя благополучно всички изпити. Другарката, която ѝ се бе присмяла, също си взела изпитите. Скоро след това се омъжва, но също заболява от скоротечна туберкулоза и след два месеца умира.

Тя се бе присмяла на болната си другарка, а ето че и тя се разболява и умира.

Един природен закон гласи: „Кой на каквото се присмее, такова го постига.“

По разказа на М. Захаријева

1964 година.

87. ДРЕХИ С НАМАЛЕНИ ЦЕНИ

Същата девојка, която бе избягала от болницата, за да се яви на матура, вече не се връща в болницата. Благополучно взетата матура като че е вляла нови сили в нея и тя бавно закрепнала мимо голямата беднота, която не ѝ давала мира. Тя геройски се бори с болестта си и сиромашията и не остави да бъде победена.

Волята да живее превъзможна лошите материални условия.

Един ден, наскоро след като е избягала от болницата, отишла в един магазин с намалени цени и облякла една рокля, за да си я изпробва, но един гражданин я

видял и й се скарал, като й казал, че тя не трябва да облича дрехите, защото така се пренася и болестта.

Девойката била крайно бедна и от редовни цени не е могла да купи нищо, затова влязла в магазина с намалени цени, но ето че и оттук я гонят. Тя съблякла роклята, оставила я и си излязла много умъчнена от отношението на този съгражданин, без да може да си купи нещо.

Същият този съгражданин скоро заболял от ТБЦ и след месец и половина умрял.

По разказа на М. Захаријева.

88. ГЪБИ ЗА УЧИТЕЛЯ

Когато Учителят беше в Мърчаево, аз почти всеки ден му изпращах гъби. Веднъж му пратих гъби по сестра К. Учителят, след като получил гъбите, се зарадвал и казал: „Хубаво прави сестра Маринка, че ми праща гъби, но, рекох, кажете й, че и на другите им се ядат гъби.“

Щом като получих това известие, аз още на следния ден намерих много гъби – пълна раница, изчистих ги и поех пътя за Мърчаево. Щом пристигнах там, още беше рано, преди обяд, отидох право при Учителя, дадох му гъбите и казах: „Учителю, ето ви гъби за всички“ и разтворих раницата.

„Рекох, дайте ги на дежурните да ги сготвят за обяд.“

Всички, които ядоха от гъбите, бяха доволни, а Учителят чрез тези гъби ме благослови. И оттогава гъбите ни носят един постоянен доход за семейството.

Аз чувствам, че Учителят по тоя начин ми помага, и му благодаря.

Разказала: Маринка Опева.

Законът е такъв: „Който дава, ще му се даде повече.“

89. КАКВО ДА ПРАВИМ С ДЕЦАТА

Още в края на 1943 година в София се заговори усилено, че скоро се очаква бомбардировка. Съветвахме се с моя другар какво да правим. Решихме де питаме Учителя. Когато отидох при него, той ме попита: „Какво има?“ – „Учителю, говори се усилено, че има опасност от бомбардировки. Какво да правим с децата?“ – „Имате ли близки?“ – „Да, Учителю, в град Калофер.“ – „Рекох, веднага ги изпратете. А ти какво ще правиш?“ – „Мене не ме е страх.“ – „А ти какво ще правиш?“ – повтори той. „Мене не ме е страх.“ – „А ти какво ще правиш?“ – потрети той. Аз за трети път дадох един и същи отговор. Учителят веднага си влезе в стаята, без да си даде ръка за довиждане, видимо недоволен от моя отговор. Останах във самота, сконфузена, че не се сетих да попитам за себе си, че не бях достатъчно будна и съобразителна. Тогава той вътрешно ми проговори: „Прави каквото знаеш. Решавай си сама!“ И пак отвърте почувствах наставлението му: „Бъди с децата!“

Само два дена след това София бе бомбардирана. Една бомба падна близо на нашата къща, но аз и децата бяхме далече и се спасихме от ужаса на бомбите.

Разказала: Маринка Опева.

90. АКО ИМА БОГ, ДА МЕ ПОРАЗИ

Преди около 45 години един интелектуалец в Америка изнесе публична сказка в един от големите градове, с цел да популяризира своите атеистични

разбирания. С множество примери той се опитал да докаже, че Бог не съществува. Няколко-хилядна публика се била стекла, за да чуе думата на атеиста. Сказникът признавал, че има природа и природни закони, т.е. естествени закони, но че тая природа и природни закони никой не ги е създал, т.е. че те нямат създател.

Говорителят привел множество доказателства и примери из минералното, из растителното и животинското царства, едно от друго все по-остроумни, все по-убедителни. Но най-накрая, за да не остане ни следа от съмнение в слушателите, за да им дакаже, че Бог не съществува, казал тъй: „Няма Бог нито на земята, нито на небето. Този Бог хората сами го измислиха. Аз твърдя, че Бог не съществува. Но ако въпреки всичко той съществува, то аз призовавам този Бог да ме порази още днес, още този час.“ Но ето че едва изрекъл тежките думи, тутакси пада още на трибуната и моментално умира.

Пресата в Америка дълго време коментирала случая, като се правили най-различни предположения за причинената моментална смърт на оратора.

/По беседите./

91. МАХНЕТЕ ИКОНАТА

Преди три-четири години в едно семейство на село се очаквало раждането на дете. Бъдещата майка била атеистка. В стаята ѝ на стената висяла икона. „Моля ви се“ – казала бременната на своите близки – „махнете тази икона от стената, защото аз не искам моето дете като се роди, да види тая икона там. Не искам да гледа икони.“

Желанието на бъдещата майка веднага било изпълнено, тъй както тя поръчала. След това детето се родило. Иконата вече я нямало на стената. Но не само иконата не видяло. То не видяло и своята майка, а и никога нямало да я види, защото се родило спящо.

92. ОВЪГЛЕНИЯТ ПОКОЙНИК

Бай Шилиян от Горно-оряховско на младини ходил в Америка, откъдето се беше върнал школуван атеист. Всякога, кагато ставало дума за религия, за вяра в Бога и ангелите, той все хулел и псувал и какви ли нелепости още не казвал против Бога, против Твореца. Верующ или неверующ, животът се изнизал, година след година, дошъл последният му час. Сега всичките му близки се струпали около него, за да чуят последната му дума: „Аз в Бога не вярвам. Църква и поп не признавам. Ще ме заровите без поп.“ Това било последното му желание.

Поминал се бай Шилиян. Неговите близки, въпреки изричното му поръчение, го занесли в църквата за опяване. Завалял дъжд, загърмяло, а попът и близките му обикаляли около мъртвеца. Но ето, случайно или не, пада гръм върху мъртвеца в ковчега и го овъглява.

Тъй свършило битието на бай Шилиян.

93. ОБРАЛ ПЕЛЕНАЧЕ

Един наш съсед бил войник на фронта през последната война. Един ден, като минавал по пътя през гората, намерил оставено пеленаче; той видял, че то било загърнато в хубава бархетена пелена. Харесал пелената и я взел, като оставил детето и без нея.

Пеленачето заплакало, когато му взел пелената, но това не го трогнало. Той взел последното имущество на детето. То нямаше дом, нямаше родители, а сега остава без нищо в студената прегръдка на съдбата.

Отминал войникът по своя път, и отнесъл пелената като трофей, и побързал в най-близките дни да вземе отпуск, за да отиде при своята жена и дете, за да ги зарадва с откраднатата пелена. Увили детето си в пелената, открадната от чуждо дете.

Минаха години, порастна детето, но то не беше като другите деца, то се отличаваше. Нещо му липсваше. И до днес то се скита из улиците, негодно за нищо. Някога мигновено прокраднато през ума му минаваше мисъл дали това не е някакво наказание за сторения грях, за пелената, но пак си казваше: „Какво общо има някогашното с настоящето?“

Един вътрешен глас не го оставял на мира, като му говорел: „Радое, Радое, ти някога извърши престъпление, като обра пеленачето. Ти вместо да се погрижиш за него като за свое, ти го обра и отмина. Плащай сега последствията на своя някогашен грях.“

По разказа на Йорга Янкова.

Природата забавя, но не забравя. Всичко се плаща с лихвите.

94. КАМШИКЪТ НА ПРИРОДАТА

Един ден кучето на Тодор – нащия съсед, удави едно агне. Още същата вечер стопанинът, като се научи за станалото, страшно се ядоса и реши да отмъсти на кучето за извършеното покушение върху живота на агнето. Вечерта той мина край Караман, хвана го, върза го и каза: „Карамане, ще плащаш за агнето.“ Кучето гледаше стопанина с доверие, без да знае каква съдба го очаква.

На следния ден Караман остана без крака. Мина време и всички забравиха за мъчителната смърт на Караман.

Две години след тая жестокост над Караман, в семейството на Тодор се роди дете. Радваха му се близки и роднини, но най-много му се радваха родителите ми, защото им бе първо дете и на него възлагаха всички надежди. Какво голямо бе разочарованието им, когато детето стана на 2-3 години, а не можеше да стъпи на ходилата си.

В селото всички се научиха, че детето на Тодор е без крака, т.е. с негодни крака. Някои по-стари хора говореха, че това е наказание за извършения от него грях.

По разказа на Йорга Янкова.

В книгата на природата всичко се плаща.

95. ЖЕСТОКИЯТ ОБЛОГ

Отдавна, много отдавна, касапите в едно селище се обложиха върху следното: кой от тях ще може да одере живо агне за най-малко време. Облогът бил спечелен от Рали – един млад касапин. Рали одрал агне за шест минути. Другите касапи му признали първенството, като се отказали от състезанието. Рали получил похвала за извършената жестокост. Той като че бил човек без сърце. Всички от потомството на Рали от този ден – денят на облога, добили прозвището „живодерови“. И тъй си останало това име.

Не минало много време от облога, когато един ден Рали се връщал от града, където бил ходил на пазар, завалява дъжд, засвяткало се, загърмяло, пада гръм и го убива на пътя.

Тъй завършва историята на Рали Живодеров.

96. ОТЛОЖИ ПЪТУВАНЕТО СИ

Жеко, съпругът на сестра Троичка, имал работа в София и се приготвял на следния ден да замине със самолет, за да спести време, но през нощта сънува, че брат Боев му се явява и му казал да отложи пътуването си за през следната седмица. Като се събудил сутринта, се поколебал, но малко след това решил да послуша съвета на покойния брат. „За да ми се яви насън брат Боев, все има значение“, си казал той и отложил пътуването. Същият самолет, с който щял да пътува, не много след излитането си катастрофирал. Сега Жеко разбрал какво значение имал съня. Чрез сън брат Боев го предпазил от явна смърт.

Разказала: Троичка.

19.12.1963 г. – с. Тополица.

От горния случай става ясно, че нашите скъпи покойници бдят над нас и искат да ни помагат. Остава ние да бъдем по-будни и по-послушни към техните предупреждения.

97. ЗАРОВЕНОТО БОГАТСТВО

Брат Жеко неотдавна си бе купил къща с двор. В същия двор имало камара с камъни, които той отдавна искал да премести в другата част на двора, но все не намирал време. Но ето че дошъл денят, в който решил да мести камъните. През същата нощ брат Боев пак му се явява и му казва да не мести камъните. „Там има скрити пари, но те не са за тебе, не ти носят щастие!“

Събудил се Жеко, взел да мисли върху съня, след което си казал тъй: „Досега колкото пъти съм послушал брат Боев, не съм сбъркал. И сега ще го послушам.“ И се отказал да мести камъните.

Разказала съпругата му.

18.12.1963 г. – с. Тополица.

98. И ДРУГ ПЪТ ТАКА ДА ПРАВИТЕ

Брат Р. имал да разрешава един важен въпрос, а време за чакане и отлагане нямало. Нито с ума си, нито със сърцето си можел да го разреши. Ето защо, като разсъждавали двамата с жената, решили да теглят жребие, че каквото се падне. Направили две билетчета, едното с „да“, другото с „не“. Като изтеглили, паднало се „да“ и постъпили както го уговорили. Резултатът бил добър.

При най-близката среща с Учителя, братът му казал горния случай и че как излязали от затруднението. „И друг път така да правите“, казал Учителят.

Разказал: Р. К. И.

1960 г.

99. ОПЕРАЦИЯ НАСЪН

Една сестра от гр. Ямбол страдала от тумор. Дълго време се колебаела дали да си направи операция и най-после решила.

През нощта преди деня на операцията, тя се помолила и поискала помощ от Учителя. Същата нощ тя сънувала, че Учителят дошъл и ѝ направил операцията. Събудила се сутринта и вече нямало следа от тумора. Тя наистина била здрава.

Разказал: Г. Тахчиев.
1956 г.

100. МИРЪТ ИДЕ

Това беше през август 1944 година, когато Учителят току що се бе върнал от Мърчаево. Срегнахме се на Изгрева и аз го запитам: „Учителю, ще има ли скоро мир?“ – „Мирът иде – каза Учителят – само че много бавно. Иде с биволска кола.“ Ще кажете защо. Защото сега се гради мир за 1020 години. Мирът ще дойде, но чак през 1968 година. Дотогава ще се водят преговори, но мир все още няма да има. Вие обаче не се отчайвайте, но работете

За мир в себе си,
за мир в семейството,
за мир в Братството,
за мир между народите.
Засега три неща ви са необходими:
Не се съмнявай! /В брата си./
Не осъждай! /Никого./
Бъди благодарен! /За всичко./

Разказал: Е. Ц.
1960 г. – Бургас.

101. КАК ЖЕКО БЕ СПАСЕН

Мъжът ми е ветеринарен лекар в едно село. Той от известно време се е поразколебал в идеите си и проял месо. Аз му говорих, но моите думи не му влияят. Но какво се случи един ден: Идвайки си за у дома, бе задрямал в рейса, нещо, което никога не бе правил. Заспива и вижда брат Боев и една сестра, облечена в бяло (вероятно тя му е ръководител), която нищо не говорила. Тогава брат Боев му казал: „Ти, брат, си се раздвоил, но знай, че има да ти се случи нещо много страшно, но ако се сетиш да призовеш Учителя, добре, ако ли не...“

Слиза от рейса и си идва към дома късно през нощта, към 11 часа. На улицата го среща непознат, подава му ръка за ръкуване, като му казва, че се познават. Пуска му ръката и почва да го оглежда подозрително. В този момент Жеко изпитал особено тежко душевно състояние. Почнал да се моли на Учителя за помощ. Тогава непознатият се разколебал в намеренията си му казал: „Хайде, от мен да мине. Сега ще те оставя“ и си тръгнал и Жеко поел пътя за у дома си.

Когато Жеко пристигна, беше блед като восък. След като се поуспокои, ми разказа за случката в рейса и за непознатия. Легнахме си. Заспива и брат Боев пак се явява, заедно със сестрата в бели дрехи и му казал: „Човекът, който те среща на пътя, имаше намерение да те убие, затова те оглеждаше. Добре, че се сети да

призовеш Учителя и той се яви между него и тебе. Незпознатият го видя, но ти не го видя. Той, като видя, че има трети човек между вас, се отказа от намерението си."

В това време Учителят се явил, но казал, че много бърза. Сестрата казала /за Жеко/: „Той не ме слуша.“ – „Аз ще се заема с него“, казал брат Боев.

От този случай несетне мъжът ми се хвана здраво за идеите на Учителя.

„Месо ли да ям? Никакво месо! Мене Учителят ми спаси живота. Аз ще следвам стъпките му и Словото му“, казваше той, когато си спомняше за този злокобен ден от живота си.

Разказала съпругата му.

102. СПОМЕН ОТ МИНАЛИЯ ЖИВОТ

Веднъж майката на Недялко ми разказа следния интересен случай. Ето самата случка:

Един ден си стояхме в къщи с дъщерята и си вършехме домашната работа, а детето си играеше край нас. По едно време то закрещя: „Затворете вратата, затворете вратата, заключете я!“ – настояваше то. – „Защо се бавите! По-скоро, че Тошко иде пак пиян...“ – „Кой е тоя Тошко, бе душице“, я попитах аз. – „Тошко, мъжът ми. Не го ли знаете? Ето го, пак пиян. Идва с празни ръце. Моля ви се, не го пускайте!“ Тъй говореше 4-годишната ми внучка.

При друг случай, когато майка ѝ се ядосваше на пианството на мъжа си, тя я успокояваше и съветваше тъй: „Мамо, защо се ядосваш с татко? Напусни го!“ – „Как тъй да го напусна?“ – възразила майка ѝ.

След като детето поотрасна, аз го взех при мен на село, за да го гледам, понеже дъщеря ми работеше.

Една нощ дъщеря ми сънува покойния си брат, който се явява при нея и иска да я прегърне и целуне, но тя се противила, като му казала: „Наско, аз не позволявам да ме целуваш, понеже ти си умрял и ме е страх от тебе.“ Тогава Наско ѝ казал: „Ти сега не ми позволяваш да те целуна, но утре ще дойдеш при мене!“ И наистина на следния ден дойде на село при детето, без да е възнамерявала.

Като дойде на село, чак тогава тя си спомни съня и разбрала, че покойният ѝ брат сега се бе родил като нейно дете, което тя вече спокойно може да прегръща и целува, а в съня си се страхувала от него.

Същото дете веднъж казало на баба си: „Бабо, аз няма думам тебе баба. Ти мама!“

Разказала: Тонка

Покойният син сега, като дете на сестра си, познал майка си.

103. РЕКОХ, ВЕЧЕ НЯМА ДА ГЪРМИ

Учителят пътувал с файтон от град Казанлък за едно село. С него пътувала и една сестра. Времето било на дъжд. Светкавици и гръм се напреварвали. Небето било навъсено, което създавало мрачно настроение. При всеки гръм сестрата трепвала. Учителят забелязал това и я попитал: „Изглежда, вие се страхувате от гърма?“ – „Да, Учителю, много се страхувам.“ – „Е, като е тъй, рекох, няма да гърми.“ И наистина след малко небето се прояснило и слънцето пак огряло на чистото небе. Като видяла това, сестрата разбрала, че Учителят не е обикновен човек и станала още по-ревностна за Божието дело.

Разказал: П. Камбуров

1 август 1960 г – гр. Казанлък.

104. АЗ ВЕЧЕ ДОЙДОХ

Пет-годишният ми син, Георги, се помина през 1927 година и седем години след него ми се роди пак момче, което кръстихме Недялко.

Аз често сънувах покойното си момче, което идваше почти всяка нощ насън, за да ме утешава, понеже аз още плачех за него. То ми говореше насън так: „Мамо, защо плачеш? Аз нали си дойдох? Аз съм пак при тебе.“ Но тъй като тогава още не бях пробудена, не разбирах какво ми казва и още повече плачех, заливах се в сънзи.

Веднъж, за да се разтуша, разказах на акушерката за моите сънища и какво ми казва покойно ми момче, а тя ми каза: „Може да се е преродило в другото ти дете.“ – „Ами може ли така?“ – Попитах аз учудена. – „Някои хора казват, че душите не умират, а отново се раждат.“

Скръбта по заминалото ми дете ме накара да търся утеха, която намерих в Словото на Учителя.

Разказала: Ир. П-ва.
1964 г. – Страцин.

105. ПОД КРИЛОТО НА СЪДБАТА

*Сираците и недъгавите са под крилото на съдбата.
Народна мъдрост*

Беше есен. Погребалната кола отнасяше тленните останки на скъпата покойница към вечното жилище. Това бе майката на Мирчо. От днес той оставаше без майка, без топла майчина грижа, без ласка, под грижите на пиан баща.

Не беше минало една година и ето, баща му се ожени за друга жена, която имаше свое дете, почти колкото него. Братчето на Мирчо се казваше Щерион.

Щериончо се ползваше с вниманието от страна и на двамата родители. За него имаше и топли грижи, и милувки, и подаръци, а за Мирчо – нищо.

Мирчо бе кротък и трудолюбив. Той изпълняваше всяка заповед на майка си и на баща си, но въпреки всичко все не можеше да им угоди. Все той беше упрекван, хокан, наказван.

„Аз правя белите, пък все бати Мирчо бият“, се хвалеше веднъж малкият Щериончо на другарчетата си. Занизаха се черни дни за Мирчо. Бавно течеше времето. „Кога ще порастна, че вече да не ме бият“, си мислеше Мирчо.

Един ден за нищожно провинение майката го наклевети на бащата и той го би жестоко. По едно чудо Мирчо се отскубна от ръцете на баща си и избяга навън, и се скри в кошарата при овцете. Беше нощ. Бащата го подгони в тъмнината, но така се удари в едно дърво, че падна в безсъзнание. С линейка го отнесоха в града на лечение. И тъй, по една случайност, Мирчо се отърва от ръцете на озверелия и пиан баща оная вечер.

Не мина и половин година от тогава, бащата на Мирчо изпада в умопомрачение и се обесва в дома си.

Това второ нещастие донесе щастлива развръзка за Мирчо, който като кръгъл сирак постъпи в интерната за сираци, където показа, че е добър и примерен ученик.

Георги Събев.

Всяка мъка и изпитание имат край.

Приятелите получиха покана за събор и бързо почнаха да се приготвяват. Колата бе запрегната и приятелите идваха да си слагат куфарите и бохчите. Всичко беше готово. Колата тръгна по пътя към с. Просеник. Между пътниците била и сестра Еленка, изпълнена с радост, че и тя ще отиде на събор. Но радостта ѝ била за кратко. Идва мъжът ѝ, който не я пускал, затова ѝ казал: „Ти отиваш, но като се върнеш, мъртви да ни намериш.“ Тези думи огорчили сърцето на сестра Еленка. Тя догонила каруцата, взела си бохчата и се върнала крайно умъчнена от поведението на мъжа си.

Заминали приятелите за Търново. Изкарали седем дни събор и се върнали доволни и радостни от всичко, което видяли, чули и преживяли там, в Търново и с любимия ни Учител през съборните дни.

Отива сестра Еленка да ги види, да сподели радостта им. Тя хем се радвала, хем нещо ѝ стягало гърдите и преглъщала, без да има какво. Разправили ѝ те най-после и за Учителя какво бил казал при откриване на събора: „Тази година който се противопостави за идване на събора, нека знае, че ще му се плати с огън.“ Чула сестра Еленка тия думи ѝ ги казала на мъжа си.

Не се минали и десет дни от събора, един неделен ден, когато всички хора отишли към центъра, където става хорото, в плевнятата на бай Дойно избухнал пожар. Сено, плява, всичко изгоряло. Нищо не могли да спасят. Думите на Учителя се изпълнили.

„Оттогава изминаха 40 години, но Дойно си научи урока. Където и да тръгнеш, не ме спираше, в нищо не ми пречеше. Той научи, че това учение е Божествено и който му се противопоставя – скъпо заплаща.“

Разказала: Елена Дойнова.
Село Горица.

107. ЛЕКУВАНЕ НА РАЗСТРОЕН СТОМАХ

Преди години страдах от разстроен стомах. Заведоха ме в окръжната болница на лечение, където бях повече от месец, но не ми помогнаха. От продължителното лекуване бях толкова отслабнала, че едва се движех. Ето защо писах на Учителя чрез брат Боев. Разказах му за болестта си и за опитите на лекарите, и най-после му писах за състоянието си, като завърших писмото си така: „Аз зная, че Учителят може да ми помогне.“

Брат Боев като получил и прочел писмото, отива с него при Учителя. Но интересното било следното: Че Учителят излязал да го посрещне и му казал, смеейки се „какво пише сестрата“ и след това добавил: „Аз зная, че Учителят може да ми помогне.“ – „Рекох, пишете ѝ да пие сок от ряпа, по една супена лъжица.“

Получих писмото. Пих сока и оздравях. Това е, братя, моята опитност, която искам да споделя с вас.

Разказала: Койка Митева.
Село Горица.

108. АКО НЕ БЕШЕ ПЕТЪК

Веднъж сватята на сестра Тона ѝ отишла на гости, но какво гости, щом като отишла, взела да ѝ се кара, да ѝ думва каквото ѝ дойде до устата, а сестра Тона

слушала и мълчала, защото тоя ден било петък и тя била в пост. Тя не искала да си разваля поста, ето защо само слушала и преглъщала.

„Тя да благодари, че тоя ден бях в пост, иначе и аз щях да й надумам“, казваше сестрата, смеейки се.

Разказала: Тона.

Милата сестра забравя, че това е един от изпитите, през които тя трябва да мине, изпит, през който всички минаваме, за да порастнем.

109. СЪНЯТ НА ПЕТЪР ТИХЧЕВ

Брат Петър Тихчев е един от първите последователи на Учителя. Веднъж той сънувал следния интересен сън:

Намирал се на едно шосе в едно поле. По шосето гъмжат хора, които идват към вратата на една голяма огнена пещ, която представлява устата на едно грамадно чудовище. Под устата на пещта вляво стои един черен великан, който грабва най-близкия от идващите и го хвърля в огнената пещ, после втория, третия, четвъртия и т.н. до безконечност, а потокът от хора, идващи срещу пещта, не свършвал. Отдясно на пещта стояли Христос, който от време на време хващал някого за ръката и му посочвал един светъл път нагоре, дето го поемат ангелите.

Вече наближавал и неговият ред, за да бъде хвърлен в огнената пещ, и той взел да трепери то страх, но когато дошъл неговият ред и черният великан току да го хване, Христос вдигнал ръка и му казал: „Оставете го. Той е мой!“

По разказа на Г. К.

Събудил се братът още под впечатлението на страшния сън. Безконечен поток от хора, които вървят по лекия, широкия път и отиват в устата на страшното и ненаситно чудовище, към което води светският живот, животът на низшите страсти и ненаситни желания.

Най-милото, най-радостното и най-желаното е един ден Христос да ни хване за ръката и да каже: „Този е мой! Елате с мен!“

110. ПЪРВАТА МИ СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ

„Истината ще ви направи свободни.“

Една сестра от Варна се запознала с наши хора, които я запознали с идеите на Учителя и почнала да посещава беседите в братския салон, но тайно от родителите и домашните си, като на тях казвала, че отива у приятелка или под друг предтекст – скривала истината.

След няколко месеца баща ѝ имал работа в София, отишла и тя с него. Докато бащата се занимавал със своите работи, тя отишла на Изгрева и се срещнала с Учителя, на когото се оплакала, че няма свобода и че все тайно от домашните си отива на беседи. Учителят ѝ казал: „Истината ще ви направи свободни.“

Върнала се тя заедно с баща си от Изгрева и си отпътували за родния си град, като по целия път тя обмисляла думите на Учителя и най-после решава: за да не лъже родителите си, няма да ходи в салона, а ще взема беседи да ги чете в къщи.

Когато идвало време за беседа, тя се затваряла в стаята си и четяла беседа. Родителите ѝ като я видяли, ѝ казали: „Ти няма ли да ходиш на беседа?“ Сестрата разбрала, че родителите ѝ всичко знаят и взела свободно да ходи в салона и да слуша беседите, без да става нужда да заобикаля истината.

Думите на Учителя се изпълнили, а тя придобила свободата си.

Разказал: Петър Филипов, 13.12.1964 г. – Бургас.

111. ИДЕТЕ ПРИ УЧИТЕЛЯ

Беше пролет. Поляната се зеленееше и ни се усмихваше спокойно и тържествено, а борове, стройни и величествени, мъчливо наблюдаваха пъстрата публика, пръсната на групички по поляната, където сутрин се играеше Паневритмия. Витоша със своите върхове ни канеше да я посетим. Аз търпеливо чаках следобедните часове, за да се срещна с Учителя. На раздяла той ме попита: „Рекох, взехте ли си от новогодишната беседа „Новият ден“?“ – „Да, Учителю, взех си два екземпляра. Те ми са достатъчни.“ – „Не! Рекох, вземете още. Вземете повече.“

Като чух това, върнах се при брат Боев и му казах какво ми е казал Учителят. Брат Боев стана от мястото си и каза: „Виж какво, виж какво, щом Учителят е казал, вземи повече, ето ти сто екземпляра.“ Напълних куфара и отпътувах. Още същата вечер по влака ги продадох. Двама студенти се заинтересуваха по-отблизо, ето защо аз им казах: „Идете при Учителя“, като им дадох адреса на брат Боев. Минало доста време от тая среща по влака. Студентът не отишъл при Учителя. Една вечер заспал и сънувал, че при него дошъл един старец и му казал: „Ти нали обеща да отидеш при Учителя, защо не отиде?“ И го повел през гората за Изгрева и го завел при брат Боев и се събудил.

След тоя сън той отива веднага на Изгрева. Било неделя преди обед. Влиза в салона и като погледнал на катедрата, видял Учителя, в чието лице познал оня същия старец, който му се явил насън и то го завел при брат Боев.

За горното научих от писмото, което студентът ми писа след срещата си с Учителя.

По разказа на Райна Каменова.

112. ВЕЧЕРЯ ПО СЛУЧАЙ ЗАГУБАТА

„Направете нещо за Бога, за да направи и Той нещо за вас.“
Учителят.

Преди години останахме без работа и ето един познат ни покани за съдружници на едни бани да продаваме спиртни питиета. И ние, кой знае защо, се съгласихме. Почнахме работа. Скоро изяхохме всички си капитал. А като не достигна, продадохме си и кухненската печка, за да покрием някои загуби. Ликвидирахме предприятието, като приключихме със загуба. Върнахме се в града не само с празни джобове, но и със задължения. Какво да правим? Какво да предприемем с празни ръце? Обмисляхме със съпругата си, но нищо не измислихме. Спомнихме си, че обичайна практика след приключване на всяко предприятие е да се даде угощение на приятели и близки от печалбата. Ние приключихме със загуба, и като така решихме да дадем угощение заради загубата. Взехме пари в заем и дадохме вечеря на приятелите си. Събрахме се. Поразговаряхме. Поутешихме се и взаимно се насърчихме. Мина вечерята и два-три дни след нея намери се един човек, който се интересува от нашата съдба и накара съдружника ни да ни върне задържаните вещи и да ни уреди сметката. Не мина много и работата ни се оправи, като всичко загубено ни се възвърна. След тая случка разбрахме още по-добре какво значат думите на Учителя: „Направете нещо за Бога, за да направи и той нещо за вас.“

По разказа на брат Райчо.
19.12.1964 г.

113. ПЛАТЕНО МУ ДЕСЕТОКРАТНО

На 19 декември 1964 година на вечерята в село Тополица един брат разказа следната своя опитност:

Това беше през 1923 година. Един ден отидох в Стара Загора и вървя по улицата, и дойде ми мисълта да посетя затвора. Разрешиха ми и влязох вътре. Като минавах край килиите и поглеждах в тях, видях нашия брат Георги Маринов от Нова Загора, на когото един ученик бе продал едни златни обици, които после се оказаха, че били крадени. На брата му искали 1500 лв. гаранция, за да го пуснат. Намерих пари и му дадох. Освободиха го. Сега разбрах защо е трябвало да отида там, именно за да помогна на брата. Излязох и тръгнах към гарата. Нямам пари за влака. Нужни ми бяха 42 лева. Но не мислех по тоя въпрос. Спокоен бях. Ето че пред мен се изпречва младеж с горна дреха, без риза. Попитах го: „Имаш ли пари за хляб?“ Отговори ми: „Нямам, но и ти нямаш.“ – „Не, може да има, чакай да потърся.“ И като проверих по джобовете си, намерих на три места по два лева и му ги дадох. Продължих пътя за гарата без стотинка в джоба. Мислех си, отде това момче знае, че и аз нямам пари? И в същия момент се сетих, че то нямаше и риза на гърба си и че аз можех да му дам някоя дреха, ако беше дошло на село. Защо не му дадох адреса си и върнах се да му го кажа, но не го видях. Беше изчезнало. Питам обущаря на ъгъла, но и той не го видял. Като не го намерих, тръгнах пак към гарата. Повървах и намерих 20 лева. Наблизо нямаше човек, който да ги е изгубил. Взех ги и продължих. След малко намерих още 20 лева, а пред гарата – още 20 лева. Всичко 60 лева. Взех си билет и отпътувах.

Пътувам с влака и си мисля: „Чудни са делата ти, Господи. Аз дадох 6 лева на бедното момче, а ти ме възнагради десетократно.“

„Когато помагаш, забрави себе си!“ – Учителят.

Разказал : Влайчо Жечев от село Коньово.

14.12.1964 г. – село Тополица.

114. ДОБРИЯТ ПРОРОК

Преди години попаднах в затвора. Туриха ме на едно легло до един много нервен човек. Аз му търпях всичко, като бях много внимателен и предпазлив към него, но той съвсем не постъпваше тъй. От всичко беше все недоволен.

Една нощ моят другар по легло излиза навън и като се връща в килията каза, че утре времето ще бъде много лошо, ще вали дъжд. „Не!“ – Рекох аз. – „Времето ще бъде хубаво, ще грее слънце.“ Както казах, така беше. Той като видя това, ми каза: „Ти позна! От где познаваш?“ Аз му казах, че в света има два вида пророци: едни, които предсказват лошото, а други, които предсказват доброто. Аз съм от втората категория пророци.

Разказал : Влайчо Жечев от село Коньово.

19.12.1964 г. – село Тополица.

115. ИЗЛЕКУВАНА ОТ РАК

Преди години сестра Катя заболя. От изследванията на лекарите се установи раково заболяване. Сестрата напусна болницата и лекарите и се обърна към най-големия лекар и неговото живо слово. Тя потърси и намери лекаря в себе си, като почна да се моли приблизително със следните думи: „Господи, Ти всичко можеш.

За Твоята ръка невъзможно няма. Господи, Ти възкреси Лараза от гроба. Ти излекува слепия, като направи кал и намаза очите му. Ти излекува жената, която страдаше от кръвотечение. Господи, Ти излекува детето на стотника само като каза на бащата „Иди си, детето ти е здраво!“ Господи, за Твоята сила няма граници. Аз вярвам, Господи! Излекувай ме, за да ти служа.“

Сестрата продължаваше да работи с вяра, придружена с материални жертви. И тя оздравя. Тя е сега тук, при вас, живо доказателство за силата на вярата, молитвата и добрите дела.

Разказал : Влайчо Жечев от село Коньово.
16.12.1964 г. - Бургас.

116. ДА СЕ ПРЕСЕЛЯ ЛИ НА ИЗГРЕВА

Еднаж един брат отишъл при Учителя на Изгрева и след като постоял там няколко дни, слушал беседи, лекции и утринни слова, посещавал сутринните гимнастически упражнения /Паневритмия/, харесало му и отишъл при Учителя да го пита, да сподели идеята, която му хрумнала: „Учителю, дали ще направя добре, ако се изселя от нашия град и се преселя на Изгрева?“

Учителят, след като помъчал малко, му казал: „Ако вземем всички електрически крушки от София и ги донесем на Изгрева, какво ще бъде в София? Тъмно, нали? Също тъй и вие сте малки или по-големи електрически крушки, светете там.“

Нужно е да има светлини навсякъде. Нека светлината ви да свети и да осветява пътя и на другите.

Разказал: К. Б.

117. ГЪБИЧКИ В ГЪРЛОТО

Преди около десет години заболях. Лекарите установиха, че съм имала гъбички в гърлото. Ходих при един, при втори, при трети лекар, но помощ никаква. Чудех се какво да правя. Най-после се сетих да се допитам до брат Влайчо. Писах му и той ми отговори, като ми препоръча да ям сурови моркови и да пия гореща вода. Почнах този режим и на седмия ден оздравях.

Разказала: Койка Митева.
Село Горица.

118. КАК НЕБЕТО РАБОТИ

На 19 декември 1956 година, когато приятелите бяха събрани в Тополица за осветяване на новия братски салон, мене ме задържаха и изпратиха в София, в затвора. Не е важна причината за задържането ми, но важното е, че ме туриха в една стая с един млад студент, който беше дошъл до отчаяние и искал да тури край на живота си. Същият младеж бе изял един килограм вар от мазилката, за да се отрови, но нищо лошо не бе последвало. Мислил следващата нощ да тури ръката си на фасонката на електрическата крушка, за да го убие токът. Но като отидох, поразговорихме се, каза ми защо е задържан. Причината не била голяма и аз го насърчих, че скоро ще го освободят. Носех си хляб и захар, които давах повече на него. След няколко дни ни разделиха и не след много научих, че го освободили. Аз не му казах кой съм и откъде съм, но го окуражих, като му казах, че има родители,

които го чакат, а също и една мома го чака. Той ме гледаше с интерес и слушаше с внимание.

Защо ме задържаха и пратиха при него? Защото аз бях най-подходящият, чрез когото можеше да се помогне на този млад човек.

Ето как небето работи и помага.

Разказал: Влайчо Жечев.

19.12.1964 г.

119. ХРИСТОС МЕ ИЗЛЕКУВА

Работех при пчелите. Имах гости – 5-6 души. Заболя ме дясното око. Болното око не ми даваше покой ни денем, ни нощем. Приятелите като че ли ми съчувстваха, някои дори казаха, че съм ослепял.

Една нощ болката ми бе голяма и непоносима. През нощта, след като не можах да спя, станах да се моля на Христа. Аз знаях, че Господ знае всичките ни нужди и всичките ни болки, но рекох пак да му се помоля, та дано поне да ми облекчи болката. Яви ми се Христос, положи ръката си на болното място /окото/ и каза: „Ти трябва да говориш на тия хора, затуй ще оздравееш.“

Болката веднага престана и аз заспах. Сутринта бях бодър и здрав. Но малко след това се яви съмнение, да не би само временно да е това облекчение. Но мина обед, мина след обеди и след като болката вече не се яви, уверих се, че вече съм оздравял.

Защо идва болката, страданието? – За да се изпита вярата ни.

Разказал: Влайчо Жечев.

19.12.1964 г.

120. ПРЕДИ ЕВАКУАЦИЯТА НА МЮНХЕН

През време на войната през 1944/45 година, както много градове, така и град Мюнхен бил застрашен от бомбардировките, поради което населението бързо изнасяло кой каквото може. Била проведена късна евакуация.

Група наши приятели също искали да се евакуират с най-необходимия си багаж. Приготвили куфарите си, сложили ги в хола на една къща и понеже не намерили превозно средство, те оставили всички багажи в хола, поставили портрета на Учителя най-отгоре с молба той, Учителят, да им пази багажите и избягали. След като минали бомбардировките, те се върнали, намерили къщата и багажа непокътнати, докато наоколо имало съборени къщи и похитена покъщина.

По разказа на Петър Филипов.

121. ГЛЕДАЙ И РАЗМИШЛЯВАЙ

През 1960 година група приятели от Братството бяхме на екскурзия към Белия връх. Беше китна пролет. Свежа зеленина се усмихваше от всички страни. Дъхави теменуги като срамежливи девойки се гушеха из храстите и крадешком ни поглеждаха изпод разлистилите севейки. Прекрасни великденчета ни се усмихваха, пръснати като мъниста по зеления пухкав килим.

От време на време птички подхвъркваха край нас, гонейки се пред погледа ни. Ние почивахме на една полянка, обърната към юг. Всички седяхме мълчаливи, опиянени от тази красота. Аз бях няколко крачки встрани. Мислех си нещо за

Учителя, за Словото и ето изведнъж ме завладя силно желание да видя Учителя. В същия миг Учителят се яви недалеч от мен, но само до гърдите. Както го гледах, той ми каза: „Гледай и размишлявай!“ Аз стоях като прикован и омаян от тази картина. Но ето че образът на Учителя взе да расте и ставаше все по-голям и по-голям и изпълни простора. Приятелите се раздвижиха и картината изчезна. Вървя и размишлявам върху картината. С всеки изминал ден влиянието на Учителя ще расте и ще се увеличава, докато един ден не ще има място на земята, където да не познават Учителя.

Опитност на Т. Кралев
27.12.1964 г. – Бургас.

122. ПОИСКАНАТА ПОМОЩ

През 1925 година имаше съкращение в армията, което съкращение засегна и мъжа ми. Останахме без работа и без пари, с голямо семейство. Тежка бе задачата ни. Сключихме заем, за да опитаме търговия. Нямаше как. Трябваше нещо да се предприеме.

През 1923 година зимата беше незапомнена. Дебелият сняг прекъсна всички съобщения. Мъжът ми беше в Добруджа. Всички запаси от продукти и пари се изчерпаха. А да се вземе в заем – нямаше откъде. Останаха няколко сухи корички, с които сутринта децата ще закусят. Аз вече втори ден не хапнах нищо, за да има за децата. Легнахме си вечерта полу гладни. Вечерта се помолих дано Господ да ми помогне по някакъв начин. Когато се разсъмна, дадох на децата последните корички хляб, а най-голямата ми дъщеря бе ученичка в гимназията. Тя отиде гладна на училище. Щом я изпратих, примая ми от глад и легнах на леглото. В това време идва един стар приятел на семейството ни, г. Чифликчиев, евангелист по убеждение, ветеринарен фелдшер, вече пенсионер, почука и влезе в къщи, и ни свари като лежахме, премалели от глад. Той донесе две големи кошници – едната със съестни продукти, а другата с грозде и зеленчуци и разни варива и най-отгоре два бели хляба. Децата, като видяха всичко това, се разскачаха от радост.

Какво бе станало: Вечерта аз се моля у дома, а г. Чифликчиев у тях. Аз искам помощ, а той търси къде да даде помощ. И вечерта в съня му се явила жена, която му казала улицата и номера на нашата къща. Тя му казала какво да ни донесе: 1 кило сирене, 1 кг. захар, 1 кг. ориз, 1/2 кг. кашкавал, 1 кг. боб, кафе и чай и 1 кг. бонбони, а в другата кошница – грозде и зеленчуци и два бели хляба.

Когато г. Чифликчиев донесе кошниците, ми каза как вечерта се помолил, как му се явила жената и му поръчала какво да донесе.

И ние, и той бяхме благодарни, че се бяхме молили и молбата ни бе чута. Той си излезе с празни кошници, но с препълнено от радост сърце.

Разказала: Гиргина Стефанова.
Варна, ул. В. Друмев 63

123. БЯГАЙ, СКАЛАТА ПАДА

През 1936 година изпаднах в голямо материално затруднение. Ходих тук, там, по мините да търся работа, но все не се намираше. Най-после се научих, че в мина Твърдица има работа. Трябваше веднага да отида там, а пари за път нямаш, поради което тръгнах пеш. Щом пристигнах в мината, веднага ме приеха на работа. Почнах да работя две смени, за да взема повече пари, за да мога да изпратя на домашните ми, които също изнемогваха. Наближаваше Нова година. Другарите ми

си изкараха смяната и напуснаха рудника, зер утре е Нова година. Всеки трябва да се приготи и я посрещне по-весело, но аз и сега останах да работя, макар и сам.

След като поработих малко, седнах да си отдыхна малко. Едва бях седнал и ето чувам глас: „Бягай, скалата пада!“ Веднага се отместих на три метра вдясно и една голяма, 4-5 тонна скала падна същия миг на мястото, дето аз почивах. В това време миньорската ми лампа угасна от ударната вълна, побързах да изляза, за да не се задуша.

Кой беше ме повикал? Кой беше спасил живота ми? Само един Бог можеше да стори това, защото само Той знаеше, че аз съм в опасност.

Разказал: Димитър Добрев Железаров
Гр. Варна.

124. РАЗПЛАТИЛ ДЪЛГОВЕТЕ СИ

Камбаните тревожно биеха. Това беше в есента на 1918 година. Мобилизация. Войната обявена. Всеки войник в най-къс срок трябва да иде на местоназначението си. Всички бързаха сериозни, замислени, да поуредят домашните си работи и да отпътуват. Бързаше и бай Желязко, кротък и добър човечец. Искаше да се разплати тук, там, към близки и познати, на които дължеше по някой лев.

„Жена, война е. Всичко става. Нека да се разплатиме, докато имаме пари“, казваше бай Желязко на съпругата си, а дребните им дечица слушаха и не разбираха защо бе това бързане, защо беше тая тревога. Когато бай Желязко се върна привечер, каза на жена си, че се разплатил на попа, на даскала и на бакалина. Доволен, че благополучно бе свършил работата си, легнали да спят. Сутринта станал рано, приготвил се за път, ръкува се с майката, прегръща и целува децата и отпътува. Отдалечавайки се, той на два пъти се обърнал, за да ги види още веднъж, като че за последен път.

Тогава, по време на Балканската война, н'ие живеехме в с. Кичево /Кичовла/. Не се мина и един месец от датата на мобилизацията, дойде съобщение, че баща ни бил убит. Голяма скръб попари сърцата ни. Майка ни много плака. Но въпреки голямата скръб по обичния ни татко, нещата не се измениха. В другите домове имаше смях и радост, но в нашия дом скръб и печал, като че ранна слана бе попарила цветята в градината на нашите души.

Около два месеца след получаване съобщението за кончината на баща ни, срещнал майка ни Аседур – бакалинът и й казал, че има да му дължи. В отговор майка ми му казала: „Мъжът ми преди да замине взе пари и се разплати, а като се върна ми каза имената на хората, на които е платил. Той спомена и твоето име.“ – „Не, не ми е платено“, твърдял бай Аседур. Не минало две-три недели и той пак й поискал да си плати дълга. Това я огорчило. Казала за този случай на една стара жена, а тя я посветвала 40 нощи непрекъснато да се моли и покойникът ще й се яви и ще й каже истината. Майка ни направила този опит и на четиридесетата нощ й се явил на сън и й казал: „Жена, защо си тъй кахърна и угрижена?“ – „Как да не съм кахърна, като бакалинът, дето ме срещне, все пари ми иска.“ – „Виж го ти“ – казал баща – магарето му с магаре. Ами аз нали му платих?“ И зацъкал с уста. Събудила се тя и отива право при бакалина бай Аседур и му разказала подробно за своите молитви в продължение на 40 дни и как баща ми й се явил насън и какво й казал. Като чул това, бакалинът бай Аседур се смутил, опитал се да каже нещо, но езикът му се оглел и нищо не му се разбрало.

От този ден той вече не правил въпрос за тия пари нито пред майка ми, нито пред децата, които вече отраснахме.

„Да се разплатиме, че всичко става“, беше казал баща ми, преди да замине, защото по всяка вероятност той е предчувствал, че няма да се върне.

Разказал: Никола Желязков от с. Кичево, сега ул. Ем. Манолов 9
гр. Варна.
10.01.1965. – Варна.

125. ДОБРИЯТ УРОК

Една от възрастните сестри от София, твърде ревностна в Божието дело, имала две дъщери, които не проявявали никаква наклонност към делото. Това обстоятелство създавало тревога в нейното любещо майчино сърце. Но каквито усилия и да правила добрата майка, всичко отивало напразно.

Една вечер добрата майка се помолила и поискала Учителят да ѝ помогне. Същата нощ тя сънувала, че Учителят идва при нея, като носи в ръка една розова пъпка и ѝ казал: „Направете я да цъфне!“ – „Не, не може, Учителю!“ – „Рекох, опитайте се, накарайте я да цъфне, да се развие, да ухае.“ – „Учителю, ако аз взема насила да я разтварям лист по лист, ще се изхаби цвета и пак нищо няма да стане“, казала сестрата. – „Е, добре. Ако розовата пъпка не може да накарате да цъфне преди време, то какво остава с човека? Ти също искаш твоите дъщери да се пробудят преждевременно. Оставете ги, животът ще ги научи.“ – „Благодаря ви, Учителю, за добрия урок.“

Разказал: Георги Радев
10.01.1965 г. – Варна.

126. СЛЕД ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТ ГОДИНИ

„Посей семето и чакай.“

Живеехме в гр. Шумен срещу училище „Добри Войников“, в една ниска, полусрутена къщичка с многобройната си челяд. Мъжът ми беше военнослужащ, фелдфебел. Получаваше малка заплата. Едва живеехме.

Един ден от София ни дойде скъп гост, Спас Димитров – един от първите ученици на Учителя, който по всяка вероятност имаше ясновидство. Защо мисля тъй, сега ще ви разкажа. Той като видя крайно оскъдните условия, в които живеем, каза: „Има две категории хора: едните, на които в началото им върви, а страданията идват отпосле. А има и такива, на които страданията са в началото, а после идва хубавият живот. Вие, сестра, сте от втората категория.“ – „За какво щастие ми говориш, брат Димитров? Не виждате ли каква немотия ни е налегнала? Ние нямаме пари да препокрием къщата, а вие говорите за щастие. Отде ще дойде то?“ – „Вие, сестра, ще имате къща като дворец на брега на морето. Като идват параходи, пред вас ще спират. Слънцето като изгрява, първо вашите прозорци ще огрява.“

Така и стана. Голямата ми дъщеря се премести във Варна. Мъжът ми се помина. Веднага продадохме къщата за хубави пари. Нареди се тъй, че намерихме хубава двуетажна къща на морския бряг. Купихме я. После се включихме в блок. Вземяхме третия етаж на ул. „Васил Дринов“ 63 на пътя за Златните пясъци.

Думите на брат Спас Димитров се сбъднаха след 39 години. Сега живеем в хубав, светъл, слънчев апартамент, като палат. През прозорците гледаме параходите в морето.

Разказала: Геновева Жекова
Ул. „Васил Друмев“ 63
10.01.1965 г. – Варна.

127. ОТКРАДНАТИТЕ ДОКУМЕНТИ

През 1964 година на отговорен партийен работник в София се загубват важни документи. Длъжностното лице е в тревога. Употребило всички възможни средства за дирене, но без резултат. Негови близки го посъветвали да потърси помощта на ясновидеца от Конево – брат Влайчо. Отива той при Влайчо и му казва мъката си.

„Ти не знаеш ли, че ми е забранено да гледам? Защо ме караш да нарушавам закона и да си навлека неприятност“, му казал брат Влайчо. – „Не се страхувай. Ако можеш да ми помогнеш, аз не само че няма да ти направя зло, но мога да направя да не те преследват и занапред свободно да упражняваш дарбата си.“ Тогава брат Влайчо му казал: „Документите ви са откраднати от шпиони, които сега бягат с лека кола към границата.“ Казал и номера на колата, и цвета на колата, посочил също и в коя посока. Веднага по телефона били направени бързи разпореждания. Колата била задържана. Документите – намерени.

Този другар удържал обещанието си. Брат Влайчо бил свободен да упражнява дарбата си.

Разказала: Минка Станева.

25.12.1964 г. – Троян.

128. ИЗБЕГНАТА КАТАСТРОФА С ВЛАКА

Брат Мильо бе мобилизиран като спирач по влака по време на Общоевропейската война. Един ден той пътувал с влака по линията София – Бургас. Като минали Ихтиман и поели наклон за Вакарел, влакът взел голяма инерция и машината взела да дава тревожни сигнали, които подканвали всички спирачки да влезат в действие. Но какво могат да помогнат тревожните сигнали, когато няма кой да ги чуе? Всички спирачки били пияни. Машинистът непрекъснато сигнализирайл, но положението не се облекчавало. Неговата спирачка от затягане се закалила. Той може би е бил единствения буден спирач, който е бил на поста си. Той предвиждал вече близката неизбежна катастрофа, пуснал спирачката и взел да се моли на Учителя за помощ. Като се молил, погледнал и видял ръката на Учителя да държи здраво спирачката. Това положение продължило около половин час. За голяма изненада на всички пътници, които чули тревожните сигнали и за обща радост, влакът благополучно навлязъл в равнината. Всички въздъхнали с облекчение, казваше брат Мильо.

Катастрофата е била неминуема, ако нямаше поне един да се моли, който призова помощта на Учителя, чиято ръка бе хванала спирачката и довела влака в безопасност.

Горната случка е станала през есента на 1916 година с Мильо Чарашийски от село Банево – Бургаско.

129. ИЗЛИШНИЯТ ЧОВЕК

Брат Тодор работи в мебелния завод, където работели много работници. Трудно е да познаваш всички, но има един работник, когото всички в завода познават. Него другарите му го казват на прякор „мамичка“. Има нещо да му липсва на този човек. Всички го закачат, смеят му се. „Мамичката“ е общ работник. Често съм го наблюдавал и си мисля тъй: Нещо му липсва. Той с този ум за къде е и защо живее?

Мисля си: такива хора не са нужни, с други думи излишни са. Но един ден с мен се случи следното: Разтоварвахме един камион с материали. Една греда ме блъсна и паднах от камиона на земята върху едно желязо, но тъй силно, че веднага изгубих съзнание от силна болка. Бяха ми се счупили 3-4 ребра. В този момент никой от другарите ми не се сети да дойде при мен да ми даде първа помощ. Не можех да си взема дъх. Мамичката пръв идва и почва да ми прави изкуствено дишане, което ме съживи.

Значи в решителния за мен момент тъкмо този човек дойде при мен, а аз този човек го смятах излишен. Сега на него дължа живота си. От този ден насетне аз вече се коригирах и не го смятах за излишен.

Разказал: Тодор Кралев.
1964 г. – Бургас.

130. МАЛКОТО ДОБРО

Това беше през лятото на 1964 година. Един ден излязох от завода и се упътих към новия цех. По пътя срещнах много хора и всеки бързаше по своята работа. Но ето след малко срещам една девойка на около 17 години, свита, омърлушена. По лицето ѝ се четеше голяма тъга и отчаяние. Тя ме спря и попита за пътя, за Айтос, попита тъкмо мен, а не друг, след като бе срещнала много други хора. Нещо отвърте я бе насочило към мен.

„Този ли е пътя за Айтос?“ – „Не, девойко! Не е този пътя. Вие сте се объркали. Пътят за Айтос е в обратна посока.“ Да се качи на рейса, я поканих аз, а тя отказа, като каза, че ще върви пеш, понеже нямала пари. – „Качете се, аз имам, ще ви платя билета.“ И чак тогава тя се качи. Слязохме в центъра. Бях готов да ѝ дам пари за влака, но няхах в себе си. Поканих я да дойде у дома ми. Тя свенливо ми отказа, защото аз за нея бях съвсем чужд и непознат. Като разбрах причината на смущението ѝ, казах ѝ, че имам семейство и че жена ми и дъщеря ми са у дома. Като чу това, тя се съгласи, дойде в дома ни и ни разправи мъката си. Баща ѝ умрял преди една година. Сега тя ходила на село, за да види майка си, като вървяла 30-40 километра пеш, защото нямала пари за влака. Като отишла на село, не намерила никого. От съседите се научила, че майка ѝ се омъжила и живеела в Бургас и работели в едно предприятие. Потърсила майка си, но последната, като разбрала кой я търси, се скрила – пратила човек да ѝ каже, че я няма. И тя, уморена от дългия път, гладна, жадна и без стотинка в джоба, отчаяна и умъчнена от това, че майка ѝ, родната ѝ майка не искала да я види – в този именно момент аз я срещнах. Нахранихме я, почина си, дадохме ѝ пари за влака и я изпратих.

Девойката благодареше, че беше ме срещнала, че все има добри хора, чрез които Господ помага на несретниците, а аз благодарих на Бога, че ми се даде сгоден случай да направя едно малко добро.

Разказал: Димитър Г. Добрев.
27.12.1964 г. – Бургас.

131. СЪН, КОЙТО ПРЕДСКАЗВА

Това било през Европейската война. Един приятел от Тополовград бил мобилизиран. Една нощ сънува следния сън: получават заповед за настъпление и тръгват. Не след много път те стигат до един хубав извор, където се спрели, омили се, отпочинали и продължили пътя. След няколко часа път стигат една река, която трябва да газят, понеже мост нямало. При това преминаване на реката всички се

издавали освен него. Събудил се и още бил под впечатлението на знаменателния сън. И ето, идва заповед аз настъпление – тръгват веднага. Той предупредил другарите си, че по пътя има хубав извор, където могат да се освежат и отпочинат. „А ти от где знаеш, че има извор?“ – го питали другарите му. – „Сънувах, че минахме по този път.“ Стигнали извора, напили се с хубава студена вода, освежили се, напълнили манерките си за по път и продължили. Ето, стигнали и реката. Водата ги хванала до гърдите. Хванали се войниците на верига и минали реката. Никой не се удавил, но ето че скоро влезли в сражение, където били избити всичките му другари, цялата рота, като само той единствен останал жив. Той бягал напред, по посока към една височина, а неприятелят непрекъснато го обстрелвал. Даже паднала една граната и го заровила до кръста. Но след като благополучно се измъкнал и видял, че не е ранен, продължил да бяга, душа да спасява. От продължителното обстрелване дрехите му били не само надупчени, но и скъсани, като че не дрехи, а парцали висели по него. Изгладнял, изморен и изтощен от преживения ужас, той едва се движил из една гора, но ето че случайно попаднал на техния щаб. Другите войници като го видели, се изплашили, като че при тях се явил не войник, не техния другар, а някой дух или привидение. Взели да го разпитват за ротата му, но той не можел да говори. Дал знак, че е жаден. Дали му една манерка вода, която изпил на един дъх. Поискал втора, и нея изпил и чак тогава почувствал, че е утолил жаждата си и им разказал подробно за съдбата на ротата им и за ужаса, който преживял. Но дори и нищо да не бе казал, скъсаните му дрехи от куршуми ясно говорили за преживяния ужас. Този войник бил веруещ и тази му вяра вероятно е направила тялото му неуязвимо за куршумите.

По разказа на Пею Кръстев от Тополовград
/П. Камбуров/

132. СПАСЕН ОТ АРЕСТУВАНЕ

През 1938 година живеел в Казанлък. Там ръководел курс по есперанто. Веднъж курсистите решават да се съберем една лятна вечер в боровата гора, североизточно от града, да си посвириим и попеем.

Събрахме се. Свирих им с цигулката, свирих им с кавала, пяхме есперантски песни, почерпихме се с локум, бонбони, фастъци, тъй че всички останахме много доволни. Млади хора, това събиране им харесало и следната седмица решили пак да се съберем. Кой отде ме срещне, ми напомня, да не забравя. Но мене внезапно ме заболя здрав крак, отече ходилото и едва се движех из града с един галош на болния крак.

На топлата и сърдечна покана аз отговарях, че крак ме боли и ако оздравея, ще дойда. Не отидох тая вечер. Тъкмо веселието било в разгара си, когато ги загражда кордон от полицаи, 20-30 души и ги откарват в участъка. Какво е имало в участъка, не знам, но болният ми крак ме зъдържа в дома и ме спаси от арестуване.

На сутринта отокът спадна и никаква следа от болест.

Разбрах защо ме заболя здрав крак.

Разказал: Петър Камбуров
14.02.1965 г. – Градината.

133. ТРИМАТА ПРОФЕСОРИ ПРИ АЙНЩАЙН

Около 1938 година наши професори от Софийския университет отишли в Германия с някаква научна цел при професор Айнщайн. Тези трима били Петър

Бонев, Михалчев и Консулов. След като си разменили доклади и мисли по научни въпроси, проф. Айнщайн ги попитал: „Какво прави Учителят П. Дънов?“ – „Неговото учение не е нещо сериозно, то не се ползува с влияние сред учените“, казал проф. Петър Бонев. – „Вие идвате при мене и се покланяте на моя авторитет – казал проф. Айнщайн – а аз се покланям пред гения на Учителя Петър Дънов.“

Разказал професор Консулов на Петър Ст. Камбуров.
/Петър Камбуров/

134. НОСЕНА ОТ ДУХА

Сестра Бонка от гр. К. на 14.02.1965 година в братската градина в Айтос ни разказа следната опитност из живота на своята майка:

Веднъж майка ми, като била на молитва в стаята си, коленичила на пода, забелязала, че невидима сила я мести от място на място из цялата стая. Друг път, пак през време на молитва, духът я взел и пренесъл при развалините Абоба, намиращи се на 8-10 километра от града, като след това я пренесъл на едно по-отдалечено място, където някога имало църква или манастир, като я слагал на разни места, вероятно през местата, където някога са стояли икони на светци. Било вече след залез слънце. Смрачавало се: Тя, като се видяла в тия пусати места сама, помолила се тъй: „Господи, ето, смрачава се вече, а аз съм тъй далеч от града, как ще си отида?“ И в същия миг невидима сила я понесла към града, без краката ѝ да се опират до земята. И ето след малко тя се намира пак коленичила в своята молитвена стая у дома си.

Разказала: Бонка Христова
14.02.1965 г. – Айтос.

За подобни опитности се говори на няколко места в Стария и Новия завет: случаят със скопеца и ап. Филип – Деяния, гл. 8.

135. ПЪРВАТА МИ ОПИТНОСТ С УЧИТЕЛЯ

През пролетта или лятото на 1911 година Учителят дойде в Стара Загора да държи сказки по френология. Сказката бе обявена в салона на читалището. Салонът беше вече пълен. Обявеното време за почване сказката дойде. Аз реших да направя един опит, за да видя дали Учителя, тогава г-н Дънов, ще долови мисълта ми. Това беше телепатически опит. Ето какво направих: извадих часовника си, погледнах го и казах мислено: „Салонът вече е пълен. Времето вече дойде. Няма ли да почвате?“ И в същия миг г. Дънов си поглежда часовника, беше 10 часа, погледна ме и почна сказката. Той прочете мисълта ми. От този момент моята вяра в него се усили, защото почиваше на опит.

Разказал: Петър Камбуров.

136. КЪСИТЕ ГАЩИ НА ИГНАТ

Брат Игнат живееше и продължава да живее на Изгрева. Той беше от ония наши приятели, които обичаха близостта до природата, до естествения живот – не само той, а и всички последователи на Учителя, но брат Игнат бе най-ревностния в това отношение. Него често ще го срещнете цял гол, само с едни къси гащи, бос и гологлав.

Веднъж Учителят го среща така и му казва: „Не е хубаво, рекох, така да ходиш. Ето, има сестри, не бива да те гледат така.“ – „Ами аз използвам слънцето. Нали вие така ни учите!“ – „Но не е прилично“, казал Учителят. – „Вие мене не харесвате, че не било прилично, а тези гъски /сестри/ около вас, като се врат в краката ви, прилично ли е? Как ги търпите?“ – „Предпочитам да ги търпя, вместо да ги поучавам.“

Намесва се в разговора и брат Пампоров. Туй вбесява Игнат и той вдига купата с кисело мляко, за да я захлупи на главата му, но в този момент се намесва друг брат, като му казва: „Игнате, ти ще спориш с Учителя? Помниш ли през 1910 година, когато беше на смъртно легло, кой те върна от смърт?“ – „Да, помня – казал брат Игнат вече с омекнал тон – Учителят дойде при мен, доведен от баща ми, хвана ме хей за туй ухо /като посочва ухото си/ и аз оздравях.“

„Игнате – казал Учителят – ти имаш деформиран прешлен в гръбнака си. Ето защо ела утре при мен.“ – „В колко часа, Учителю?“ – „Ела в десет часа.“

И тъй всичко се изглади и ние се разотидохме по домовете си радостни.

Игнат е прекрасен брат, винаги готов на жертви и услуги, но с малко избухлив темперамент.

По разказ на П. Камбуров

137. КОЙ ГОВОРИ В ТЕБ

През 1922 година се строеше сградата на братската градина в Айтос. В тая обща акция бяха привлечени приятели от града и селата. Всеки искаше да вземе участие в това общо братско дело, кой с каквото може. Едни с парични средства, а други с личен труд.

Зидовете растяха, а складираните камъни и други материали бързо се свършваха. Този ден беше неделя. Една значителна по численост група свличаше камъни от близката височина долу до равното, откъдето се товареха на конски или волски коли и се возеха до мястото на строежа.

В бригадата участваха хора от разни възрасти. Дядо Никола от Айтос бе един от най-възрастните, а бе взел на кръста си един доста голям камък и с мъка слизаше по сипя, когато брат Иван Манев от Карагеоргиево го закачи: „Ех, дядо Никола, както си взел този голям камък, отде да се наиде някоя къпина да те спъне, голям смях ще стане!“ – „Брат Иванчо, кой говори в теб?“ – каза дядо Никола, търсейки място отгде да слезе. „Кой е този, който ми желае зло?“

Всякога, когато пожелаваме зло или добро, то не сме ние. Други се проявяват чрез нас. За всяко сторено добро ще ни възнаградят, а за злото сметката ни горе ще бъде задължена.

Г. С.

138. ТАТКО, ЖИВА СЪМ, ЗДРАВА СЪМ

Бях едва 4-5 годишна, когато се разболях. Болестта ми всеки ден се влошаваше. Почнала съм да губя съзнание. Майка ми, като видяла, че всички взети мерки са безрезультатни, вече приготвила дрехите ми и ги сложила до мен.

Учителят пак бил дошъл в Айтос и бил в дома на семейство Габровски. Баща ми се научил за пристигането на Учителя, отишъл и го посетил. След като се видели и поразговорили, той станал да си отива, защото тревожно било положението около мен. Много му се искало да бъде до Учителя колкото се можело по-дълго, но не го съдържало. Излязъл той оттам и бързал за у дома, за да ме види и пак се върнал при

Учителя, но не казва нито дума за моето критично положение. Върнал се и втори път, и когато за трети път искал да си излезе, чак тогава Учителят го попитал: „Как е детето?“ – „Много е болно, Учителю. Вече сме го оставили в ръцете на Бога.“ – „Сега, като отидеш, ще го свариш право на прозореца и то ще ти се обади, ще ти каже: Татко, жива съм, здрава съм.“

Баща ми си отива и за голяма негова радост и изненада става точно тъй, както Учителят го казал само преди няколко минути.

Аз съм била права на прозореца и щом съм видяла, че баща ми влиза в двора, съм извикала: „Татко, жива съм, здрава съм.“

Разказала: Верка Куртева

14.02.1965 г. – Айтос.

139. ЧУДОТО В АЙТОС

През 1920 година брат ми Костадин заболя от скоротечна туберкулоза. Лекарите вече бяха вдигнали ръце от него като безнадежден. Костадин беше вече толкова слаб, че не можеше сам да се изправи и да седне на леглото. Понеже беше топло, изнесохме му леглото в градинката на хладина. По това време аз и майка ми се научихме, че г. Дънов бил дошъл в Бургас. Тогава майка ми каза: „Иди в Бургас при оня човек, светия ли е, духовен човек ли е, и го попитай, да видим какво ще каже за Костадин.“

Отидох в Бургас, където се срещнах с Учителя. Той, още като ме видя, преди аз да го попитам, ми се обади, като ми каза: „За Костадин ли идвате да питате? Майка ти какво ти каза? – Идете в Бургас там при оня човек, светия ли е, духовен човек ли е, да видим какво ще ти каже.“ Същите думи, с които майка ми ме беше изпратила. Като че Учителят е бил при нас или по невидимия телефон бе чул целия ни разговор.

„Сега вие ще си отидете в Айтос“, каза Учителят. „Утре е понеделник, ще го повдигнете да седне и ще го подпрете с възглавници, а вторник ще слезе от леглото да походи из двора. В сряда вие с майка си и Костадин ще отидете на Чортлен /изворче/, ще си носите ракиена чашка, ще отидете преди изгрева на слънцето. Слънцето да ви свари там. Ще си гребнете и ще пиете по три глътки, а след това ще помогнете на Костадин сам да се наведе и да си пие три глътки. В събота ще направите същото, и другата сряда пак. Аз след тоя срок ще дойда в Айтос, но ти няма да идваш на гарата да ме срещаш. Ще ме срещнат Куртев и Сапунов. Те ще ме доведат във вашия дом.“

На определеното време Учителят дойде. Беше неделя. Взехме да слагаме масата за обяд. „Чакайте“, – каза Учителят. – „преди да сложите масата за обед, да ви кажа нещо: сложете тук срещу мен един стол за Костадин. Повикайте го.“ – Костадин дойде. – „Седнете на стола“, каза Учителят. „Сега ще се гледаме в очите две минути.“ След като мина това упражнение, да го речем, Учителят каза, че Костадин е свободен и може да излезе да се поразходи. След като Костадин излезе, Учителят каза: „Чакайте, имам още нещо да ви кажа. Вие тук до десетина дни ще получите едно писмо, а след него ще получите и колет с лекарства за Костадин.“ И наистина към 1 март ние получихме писмо от Германия със следното съдържание:

„Изпращаме ви с колета един сироп, за да го опитате на болни от астма и гръдна болест. След като го опитате, молим ви да ни пишете за резултата. Интересуваме се дали при вашия климат ще даде благоприятен резултат.“

С почит ...

Получихме първо писмото, а след него и колетчето, което съдържаше две малки плоски шишенца, като тия от одеколони и указание за употребата му. Костадин взе и двете шишенца с някакъв сладък билков сироп, почувства се добре. Отговорихме на фирмата за благоприятния резултат. След около две седмици получихме още две шишенца и Костадин беше вече добре. Укрепна и се ожени, родиха му се няколко деца. Отгледа си децата и след много години се помина от друга болест. Наскоро след оздравяването му отидох в София. Учителят като ме видя, първо ме пита: „Как е Костадин?“ – „Оздравя и се ожени“, му казах аз, а той каза: „Хубаво, хубаво!“

Разказала: Елена Цочева.

Горният случай поражда няколко въпроса:

1. Отгдето знае фирмата „Х“ в Германия, че у нашето семейство има тежко болен и ни изпраща лекарство?
2. Отгдето знае Учителят предварително, че тази фирма ще изпрати писмо и колет с лекаства?
3. Отгдето знае Учителят за деня, т.е. за срока, в който ще получим лекарство и писмо от фирмата в Айтос?

Връщането на болен до смърт, отписан от лекарите, към живот и то за срок от 30-35 дни наистина е чудо, поради което и така означихме настоящата опитност.

140. РАЗГОВОР ПРЕЗ РАЗСТОЯНИЕ

Сестра Кальопа беше голяма приятелка на майка ми, която често ни гостуваше. Майка ни сваряваше кафе и се черпеха.

Когато майка ми си попривъшваше домакинската работа, слагаше кафеничето на огнището и казваше гласно: „Кальо, хайде Кальо, идвай, вече слагам кафето.“ А сестра Кальопа живее далеч, към Чортлен, де ще я чуе с физическите си уши от един километър разстояние. Но ето че минали 10-15 минути и сестра Кальо идва, и още от вратата казва на майка ми: „Чух те ма, сестра, чух те, ама чаках да изпратя наш Далко, че тогава. Едвам сега той излезе и аз бързам да дойда.“ А друг път идва докато се сvari кафето.

Тази невидима радио-връзка продължи, докато двете приятелки бяха живи.

Разказала съпругата ми, Донка Куртева.

При горния случай вероятно е, че сестра Кальопа е имала зачатък на духовно чуване, тъй както други имат ясновидство, т.е. духовно виждане.

Сега сме пред прага на нова култура и такива проявления ще почнат да стават все по-често явление, което ще разбие всякакво отрицание и всички „научни“ заблуждения.

141. ШАРАНЪТ НА СЪБОР

На един от съборите в Търново, освен многото братя и сестри делегати от цялата страна, пристигнал инкогнито на събора и един шаран.

Съборът почнал. Делегатите се прибрали на братското лозе, за да продължат работата си. Шаранът през това време вече бил ходил в града до една пекарница и вече беше се преобразил като рибник. Така той беше станал по-опасен и по-съблазнителен за слабите души. Разните подправки издаваха присъствието му отдалеч.

Наближавало вечеря. Група от десетина души се трупали пред приемната на Учителя, като всеки чакал своя ред за приемане.

Ония, които донесли шарана, вече чакали сгодния момент, за да си хапнат от хубаво приготвения рибник.

„Дайте шарана“, казал най-смелият. „Сега е най-сгодното време. Учителят е зает. Сядайте! Нареждайте се. Не се бавете.“ И почнали приятелите на шарана да се нареждат край масата, но в това време някой видял, че Учителят иде и хоп, шарана под масата. Дошъл Учителят до вратата на трапезарията, като дал вид, че търси някого, погледнал и пак се върнал, но се бавел на двора. А приятелите на шарана чакали по-скоро да се прибере в приемната, за да си продължат работата. Те чакали удобния момент за решително нападение, въоръжени с ножове и вилици. Всички били вече насядали по местата си и шаранът в новия си вид изскочил на масата и бил царствено спокоен. Уханията, които излизали от него, дразнели апетита. Почнало обилно отделяне на слюнка, която се поглъщала в празните стомаси. Всички погледи били устремени към шарана, който стоял горд и величествен.

„Скрийте шарана, че Учителят иде“, казал един брат и за миг шаранът втори път изчезва под масата. Учителят влезнал, погледнал вляво, вдясно и се върнал. Вече не се рашавали да вадят шарана, а той издавал присъствието си по тайнствен начин. Макар че шаранът бил скрит, вече всички знаели за неговото присъствие. Не минало и четвърт час, и ето Учителят вече идвал за вечеря. След като вечерята вече била привършена, на излизане от трапезарията Учителят казал: „А пък шарана, рекох, дайте го на съседите.“

Тъй приключила историята на този шаран, който посетил събора в Търново. Той бил последният шаран, посетил нашите събори.

Според някои това ще да е било около 1919 или 1920 година. Точно не се знае.

Тогава малко били ония от братята, които познавали добре Учителя и затова мислели тайно от него да ядат шаран. Неколкократното отиване на Учителя в трапезарията не било достатъчно, за да разберат, че Учителят знае намеренията им.

През 1918 година, когато брат Куртев след фронта се срещнал с Учителя, последният му казал: „За моето око няма скрито.“

142. КЪДЕ СА ПАРИТЕ

Един ден брат Теню отивал в родното си село, село Калчево. По пътя пред него препускала каруца с няколко души в нея, един от които полицаи. Видял той, че от каруцата паднало нещо и като се доближил, видял кожено портмоне. Каруцата бягала със силен тръст и макар че била наблизо, от силното хлопане по шосето не го чули, въпреки че били още близо. Тичал той подир каруцата и им викал, но те не го чували. Тичал доста, докато го видят и чуят. Най-после го чули и спрели. „Туй портмоне падна от каруцата, вземете го. Какво има в него, не знам. Бързам да ви го дам.“ Иго подал. Полицаят поел портмонето, отворил го и казал: „Къде са парите?“ – „Аз не зная дали е имало пари и колко“, казал братът. „Взех го от земята и както го взех, така ви го давам!“ – „Имаше пари. Къде са парите?“ – продължавал да настоява полицаят. Като се върнал в града, бил арестуван. От него се искало да признае, че той взел парите. Но как да признае, като не ги е взел.

Затворили го в една стая – стая за разпит. Там имало един атлет, да го наречем Голиат, съблечен по фланела и с гумен камшик. Готов. „Ще признаеш ли?“ – „Как да призная, като никакви пари не съм видял, нито съм взел.“ – „Сега, сега ще признаеш всичко“, му казал Голиат. Събличай се и лягай по корем на пода. Легнал брата на пода и отправил искрен зов към Учителя за помощ.

Голиат замахнал с бича, но видял, че нечия ръка хванала ръката му. В същия момент потекло струя от искри от бича.

Изплашил се Голиат и казал на братя сърдите: „Ставай, обличай се и си отивай.“ По този начин брат Теню бил изгонен от участъка.

Поражда се въпросът дали е трябвало брат Теню да тича подир каруцата, за да им дава намереното портмоне. Неговата честност го зъдължавала. По този начин той придобил една изключителна опитност, един бисер, който краси челото му.

143. ИГНАТ ВЪРНАТ ОТ СМЪРТ

Около 1910/1912 година Учителят обикалял страната и изнасял сказки по френология и хиромантия, придружени с картини и чертежи като нагледни средства.

Брат Игнат тогава бил дете едва на 5 или 6 години. Бил тежко болен. Даже вече губел съзнание. Майката на братя Камбурови, която умеела да шие и като близка роднина била помолена да ушие дрешки за детето за погребение. Молбата на Игнатовата майка била изпълнена. Дрешките вече били готови и оставени на една страна, когато брат Котаров, бащата на болното дете, бил на сказката. След сказката брат Иван казал на Учителя, че момчето му е в агония и го помолил да отиде да го види. Учителят отишъл заедно с него у дома му. Детето едва дишало. Щом като те влезли, то отворило очи и видяло Учителя, без да го познава. Учителят се приближил до болното, хванал го за дясното ухо и му казал: „Ти ще оздравееш.“ И наистина от същия час положението на болното взело да се подобрява и след един-два дни детето напълно оздравяло.

Разказал: Петър Камбуров

14.02.1965 г. – Градината.

144. ДА ИЗЯДЕМ ШОПАРА, ЧЕ ТОГАВА

Братовчед ми бе учител на село. Веднъж решили младежите да се съберат, за да се повеселят. Събрали се те, моми и момци – интелигенцията на селото да посвирят и да потанцуват. Но ето че от дума на дума разговорът преминал върху убежденията. Разисквало се върху въпроса кое убеждение е най-хубаво. Една девойка взела думата и се изказала така: „Аз най-много харесвам убежденията на Теню. Те са най-хубави.“ – „Е, откъде пък чак толкоз харесваш неговите убеждения?“ – попитал някой. – „Ще ви кажа защо. Напримар, Теню, който нито пуши, нито пие алкохолни напитки, и месо не яде, а я го виж какъв е румен и червендалест, а вие, другите мъже, на какво приличате? Той е единственият вегетарианец между ни, а е най-светъл, най-червендалест и най-здрав. При това положение как мога да не му харесвам убежденията?“

Тия изказвания на Павлина направили впечатление на останалите присъстващи, но най-силно впечатление направили на Теню, поради което той я запитал със заострено любопитство: „Е, добре бе, Павлино“, казал той, „щом като харесваш толкова много моите убеждения, моите идеи и се възхищаваш от тях, което обстоятелство приятно ме изненадва, позволи ми да те попитам какво ти пречи и ти да ги следваш, щом ти харесват толкова много?“ – „Ето какво“, казала тя, „Сега имаме един шопар над 150 килограма, Коледата е близо. След като го изядем, тогава ще стана вегетарианка.“

От този ден много коледни минаха, много шопари се изядоха, но Павлина още не е станала вегетарианка.

Ясно бе, че не идеите, а ергена харесваше. Павлина бе и си остава спяща душа, както хиляди други, които чакат своята пролет.

Г. С.

145. ПОШЕГУВАЛИ СЕ

Един ден брат Мильо Чараджийски ни дойде на гости. Искаше да се срещне с баща ни, както и друг път е правил. Но в същия миг на мен и на сестра ми Дора ни мина през ума да се пошегуваме с него, като му казахме: „Бай Мильо, ти знаеш ли, че ние ще отиваме в София? Там ще живеем. Изселваме се, и то много скоро, още тия дни.“ Братът, както беше прав, се обърна и се захлупи на стената и захълца, заплака. В това време пристига майка ни и като го видя, че плаче, зачуди се и с поглед ни питаше защо плаче. Тогава ние ѝ казахме за шегата, която си бяхме направили с него, като вече съжалявахме за тази шегата. „Не плачи, брат Мильо, няма нищо верно в това, което децата са ти казали. Те се пошегували. Децата са те.“ Бай Мильо едва се успокои.

Брат Мильо често идваше у нас и толкова бе свикнал с баща ни, че само при мисълта за възможна раздяла той се разплака, макар че беше над 40 години. От този ден брат Мильо ни стана още по-мил и по-симпатичен, защото той имаше добро сърце.

Разказала съпругата ми, Донка Куртева.

146. ЗА БЛАГОДАРНОСТТА

„Всякога и за всичко благодарете.“

Беше златна есен. Листата на дърветата всеки ден меняха цветовете си и се спускаха към земята и при най-слабия ветрец. Скоро земята се покри с дебел слой пожълтели листа.

Днес дядо Йордан искаше да направи хирургическа операция на сухите клони и вейки на старата ябълка в двора. Той пъргаво се покачи на ябълката, въпреки седемдесетте си години. Той старателно вършеше своята хирургическа дейност, въоръжен с трион и ние го наблюдавахме, аз от приземния етаж на старата къща, а зет му – от кухненския прозорец на втория етаж на новата им къща, в която те живееха.

Ние не бихме разказвали всичко това, ако следващия миг не бе стананало нещо твърде необикновено. Нещо изшумоля в клоните на ябълката. И ние, докато разберем какво става, старецът се намери на земята, но скочи веднага, вдигна очи и ръце към небето и благодареше на Бога.

„Дядо – обади се зет му – за какво благодариш?“ – „Благодаря, че не се убих, че с малко се отървах“ – каза симпатичният дядо Йордан.

Дядо Йордан скоро бе слушал беседа за благодарността и сега се радваше, че му се бе удало случай да я приложи. Радваше се, че в решителния момент не бе забравил да благодари.

Г. Събев.

147. ПО КАКВО СЕ РАЗЛИЧАВАТ

Беше пролет. Китна пролет. Бяхме на екскурзия с Учителя до Бивака на Витоша. След като играхме паневритмия на поляната, събрахме се пак около Учителя и се почна непринуден разговор. Една сестра каза: „Учителю, външните хора казват, че ние всички сме приличали на вас.“ – „Не това. Другото е по-важно“, каза Учителят. „Не по какво си приличаме, а по какво се различаваме. И вие като мене говорите, като мене мислите, като мен се обличате. Да, вярно е, че външно може да приличате на мен. Различавате се по това, че не живеете като мен.“

148. БЕЗ РАНИЦИ

Бяхме на екскурзия в прекрасната Рила на лагер край второто езеро. Еднаж при разговор Учителят каза: „Вие като идвате на планината, трябва да идвате без раници. Оставете раниците си долу, да не ви тежат. Защо ви са тия тежки раници?“

„Учителю“ – пита една сестра с детска простота и чистосърдечност, „ами какво ще ядем, щом като оставим раниците си?“ – „Освободете умовете и сърцата си от непотребния товар, от тези невидими раници,“ каза Учителят. „Само тагава ще можете да възприемете нови сили и да се обновите в планината.“

149. ИДВА ГЛАД

Един неделен ден през 1938 година Учителят, говорейки в една от неделните беседи, каза: „Идва глад, голям глад на земята: ето защо напълнете си хамбарите.“ Беседата завърши. Всички излизахме от салона със светнали от радост лица, като че ли бяхме получили от лотарията най-голямата печалба.

Последва кратка разходка по поляната, като всеки от нас искаше да сподели ония нови мисли, които бяха изпълнили душата му. Но ето, че дойде време за обяд и ние насядахме край белите еднокраки маси отвън, под открито небе. Слънцето милваше лицата на едни и топлеше гърбовете на други. Обядът привърши. Всички се събрахме около масата на Учителя, за да можем да чуваме разговорите, които се водеха с него. Една нова посетителка се обади: „Учителю, вие в беседата си казахте, че идва голям глад. И ние много ви благодарим, че ни предупреждавате, за да се погрижим да си набавим по някой чувал брашно.“

Ние притаихме дъх, за да чуем отговора на този малко наивен въпрос. Учителят, след като помълча малко и видя, че думите му не са разбрани, а са взети в буквален смисъл, каза: „Да, голям глад иде на земята. Духовен глад. Глад за Словото Божие.“

/Из разговорите./

150. РАЗДАЙТЕ ГО

Беше лято. Прекрасно лято. Братството пак беше на летуване в Рила на лагер при седемте езера. Дежурните по кухнята и днес бяха сготвили много вкусно ядене и се радваха, че ще могат да ни нагостят с ядене, което бе сготвено с много любов и усърдие. Сигналт за обед бе даден и всички се устремихме към нашата трапезария – полянката през кухнята и магазина. Насядахме и почнахме да пеем, докато насядат всички. Изпяхме няколко песни, но приятелите не идваха, или по-

право дойдоха, но твърде малко, едва половината от броя на тия, които се предполагаше. Какво бе станало? Защо приятелите още ги нямаше, се питаха дежурните? Хубавият ден, светлите, озарени върхове бяха привлекли много излетници по върховете и високите планински била и езера.

Обедът привърши. Почти половината от яденето остана. Дежурните очакваха, че завръщащите се излетници ще потърсят ядене и тъй ще се оползотвори. Но ето, че никой не идваше. Дойде време за вечеря. Слънцето вече се закриваше зад върха, който се оглежда всяка заран в петото езеро, наречено от Учителя Махабур.

На всички приятели тази вечер бе предложено от обедното ядене и няколко души вземаха ядене за вечеря, но болшинството предпочитаха чай за вечеря. Дежурните отиват при Учителя и го питат какво да правят яденето, споделяйки тревогата си, че има опасност да остане. „Раздайте го“, казал Учителят. – „Няма желаещи, Учителю. Почти всички предпочитат чай за вечеря.“ В този момент някой се бе сетил за брат Цеко и каза на Учителя. „Повикайте го“, казал Учителят.

Брат Цеко дойде, както винаги усмихнат. „Искаш ли ядене за вечеря, има хубаво ядене от обед“, му казал някой от дежурните. – „Вечерял съм“, отговорил брат Цеко. – „Яденето е много хубаво, запазено“, продължаваха да го агитират дежурните. – „Чакайте, чакайте малко“, каза брат Цеко и прибяга бързо до палатката си, сетим се бе за нещо. И ето, идва с една чиста консервна кутия: „Може да ми я напълните за утре“, каза той. – „Сипете му да яде – казал Учителят – но за утре не!“

От горния случай можем да направим следния извод: Не се осигурявайте за утре. Който е промислил за днес, той ще промисли и за утрешния ден.

Детето, докато е в майчиния скют, трябва ли да се безпокои за утре? Това е грижа за майката. Ако това е вярно за детето, колко по-вярно е и за ония, които вършат волята на Отца!

151. АКО ВИДЯ, ЩЕ СЕ УСИЛИ ВЯРАТА МИ

Един брат от Ямбол, който отдавна се познаваше с Учителя, веднъж си казал: „Аз вярвам в Учителя, но ако направи някой опит пред мен, още повече ще се усиля вярата ми.“

След известно време отива в София, среща се с Учителя, който бил пред салона. „Елате в трапезарията да си поприказваме“, казал Учителят и двамата влезли. Учителят седнал на обичайното си място и започнал разговор. Учителят го подпитвал за туй, за онуй и братът отговарял. Но ето че по едно време той чувствал, че столът му, заедно с него виси във въздуха, като се вдигал постепенно като с някой крик. Вдигнал се той, без видима причина на значителна височина и пак постепенно се върнал в първоначалното си положение. След това опитът се повтори и потрети. Тогава Учителят попитал брата: „Рекох, искаш ли още?“ – „Благодаря, Учителю, достатъчно.“ Тогава двамата излезли навън, за да се поразходят към поляната.

Този опит усили още повече моята вяра. След него аз вече бях духовно по-богат. Но кой беше казал на Учителя, че аз искам опит? Аз сам пред себе си бях пожелал. Край мене нямаше никой друг.

Разказал: П. Г.

152. ОПИТНОСТ НА МЛАДЕН ПОПОВ

Един ден брат Младен Попов от града отивал за Изгрева. Минавал по ул. „Граф Игнатиев“, близо до пресечката „Цар Иван Шишман“. Отгоре и отдолу идвали трамваи и той по средата. Трамваите идвали с голяма скорост. Време за бягане нямало. Бил пред катастрофа, пред неминуема смърт. Братът успял да извика само: „Учителю!“ И за чудо на смаяната публика, и двата трамвая успели да спрат едва на няколко крачки от него. Братът остава жив и здрав и продължил пътя си към Изгрева, а публиката още се чудела какъв Учитель призовава тоя старец.

За тях, за случайните зрители, било чудно, но братът, на когото животът бил спасен, знае кого призовава и кой му помогна.

След тази опитност братът още по-добре опозна кой бе Учителят.

Разказал: Ив. Гарвалов.

153. КАК БЕ СПАСЕН ЖИВОТЪТ МИ

Бяхме в гр. Крива Паланка на хотел. Бяхме се събрали все отбор юнаци: кметове, бирници, учители. Чакахме благоприятен момент, за да отидем по местата си, където бяхме командировани. Това беше през лятото на 1943 година.

Околийският управител настояваше да отидем по места и да му докладваме за положението. Не беше спокойно. Всеки ден чувахме тревожни новини. Тук запалили общината партизаните, там убили или отвлекли кмет и все такива новини. А околийският си знае своето – идете, та идете. Но на никому не му се мре. На всеки животът му е свиден. Всеки е оставил дом, жена, деца, които го чакат.

Но тъй като на глава не се излиза с околийския, решихме един ден с Борислав Звънчето да отидем – той да издаде училището, а аз да приема общината.

Ранов зори на 17 август 1943 година ние с Борислав напуснахме Крива паланка и поехме посока на север към село Герман, където е седалището на общината. След около два часа минавахме през село Градец. А за да ви е по-ясно ще ви кажем, че селата в Балканските райони са съставени от махали от по пет-шест къщи, пръснати по деретата. Ето защо ние и след два часа пъргово ходене все още бяхме в село Градец.

Но другото е по-важно. Ето че взехме да чуваме пресекнат лай на картечници и то тъкмо от тая посока, на която отивахме. Дватамата с Борислав чувахме картечницата и се взаимно окуражавахме, че не е картечница, а взривове от тунелите под Девебаир.

Когато наближихме нивите на село Жерав, минахме през една поляна от буен папрат. Пътят водеше през нивите и завиваше край една скала. А ето там по нивите тук-там се виждаха хора, които бягаха от селото. Защо ли бягат? Като вървах, мислех си тъй: Напред се стреля, зад нас папрат, в която може би има укрити хора, без ние да знаем. Вдясно скала, а вляво стръмнина. Ако стане нужда накъде ще бягаме? И ето, погълнат от такива размишления чу се, че някой изсвири, повтори и потрети. Разбрахме, че е за нас и се заозъртахме. От нивите стана човек и тръгна към нас. Даде ни знак да чакаме. Подчинихме се. Не знаеш кой е и за какво. Какви ли мисли не ни минаха през ума за тия няколко минути. Селякът ни приближи. Позна той Борислав и се затече, прегърна го и каза: „Учителю!“ Това бе мила картина, но нали и Христа с целувка предадоха?

„Къде отиваш, Учителю?“ – „В Жерав, по служба, бай Станое.“ – „Смърди. Опасно е. В селото от сутринта се води сражение. По-добре върнете се, а като се

усмири, аз ще дойда да ви кажа.“ – „Благодарим ти, бай Станое, че ни се обади. Като дойдеш в Крива Паланка, ще те възнаградим.“

Върнахме се. Същата вечер луната грееше, а не светеше. Беше някак мрачково. Кога погледнахме, имаше затъмнение.

След няколко дни бай Станое дойде при нас и ни разказа на каква опасност щели сме да налетим. Две партизански чети комунисти и националисти се сражавали. През целия ден се водила престрелка.

Бог бе изпратил бай Станое да ни срещне и избави от опасността. Разстрел или отвлечане ни чакаше.

Деветдесет и първи псалом бе помогнал.

Спомен по Крива Паланка.

154. ПОДПИШИ ДЕКЛАРАЦИЯ

Преди години, през 1920 – 1925 година, имаше голямо гонение на братството от страна на православната църква. На една млада сестра предстояло встъпване в брак. Като отишли на църква, попът ѝ предложил да подпише декларация – въпросник, че се отказва от Учението. Тя се смутила. Нямамо кой да я посъветва и окуражи. Кръстникът ѝ казал: „Подпишете я. То е една формалност. Вие пак може да си вярвате.“

„Подписах я със свито сърце. Венчавката мина. Всички забравиха, но аз не забравих. Заболях от сърце и от него ще си отида.“

И така стана. Сестрата почина към 1950 година, едва 45-годишна.

Не се отказвайте от Учението. Не подписвайте никакви декларации. Ако трябва да се откажеш, откажи си от стария живот. Откажи се от недъзите си и не ги повтаряй. Такова отказване е на място.

155. СТОТЕ ЗЕЛКИ

Било по време на Европейската война. Събрали се съседи един следобед на махала. От дума на дума заговорило се за зимнина, коя какво си е приготвила. Една през друга съседките се хвалели коя повече зимнина си е приготвила. Те съвсем били забравили, че при тях присъства и тяхната бедна съседка, вдовица. „А ти, буле Иванке, какво си приготвила“, попитала я една от съседките, без да съобрази, че тя няма мъж, няма доходи. – „Аз – казала тя – още нищо не съм приготвила, макар че вече времето за приготвяне мина, но да ще Господ да ми помогне да си купя сто зелки, да напълня кацата и доста ми е. Ще изкараме с моята челяд зимата. Господ на всички помага. Той и мене няма да ме забрави. Господ е добър.“

Седянката завършила. Дошло време за приготвяне на вечеря и жените доволни, че се поразговорили, си отишли с уговорка някой ден пак да се съберат.

Две от тези жени били наши сестри. Споделили те вечерта коя какво казала, а също и онова, което бедната вдовица казала.

Двамата братя бръкнали в кесите си. Събрали пари за сто зелки и отиват да ги купят. Купили ги. Закарали ги с една каруца у дома си и посреднощ стават и с чували ги пренасят в двора на бедната жена, без някой да ги види, връщат се и си лягат да спят.

Станала сутринта бедната жена, гледа и не вярва на очите си. Зелки в двора. Сто зелки ѝ се усмихват. Сто зелки, ни повече, ни по-малко, си казала тя, довольна и радостна, че Бог бе чул молбата ѝ.

„Елате бе, съседи. Вижте сто зелки. Аз вчера продумах на седянката, а то като че Господ бил между нас и чул молбата ми и ето зелето дойде. Фасулец си имам. И аз ще посрещна зимата.“

Разказал: брат Генчо.

Предната сутрин братята бяха прочели в една беседа следния текст и решиха да го приложат: „Някой път вие ще бъдете очи на Бога, друг път уши, а някога ръце и крака на Бога. Бог чрез вас ще помага.“

Днес братята бяха станали ръце и крака на Бога, защото те извършиха едно добро дело.

156. ТОЛСТОЙ ИЛИ УЧИТЕЛЯТ

Идеите на Лев Николаевич Толстой почнаха да проникват в България още преди Европейската война. Сава Ничев, Христо Досев и Георги Ст. Шопов са пионерите на тези идеи у нас. Издателство „Георги Ст. Шопов“ преведе и издаде почти всички Толстоеви книги на български, като по този начин се допринесе за обогатяването на българската книжнина с Толстоевите произведения. Това обстоятелство улесни българския читател, за да може да се запознае с идеите на великия писател Толстой. Ето защо дядо Толстой се радваше на голяма популярност у нас. След Европейската война се образуваха групи от съмишленици на Толстой под името Толстоисти /в село Ясна Поляна край Бургас, край Ямбол и др./. Същите тия групи по-късно се обединиха в Български Вегетариански съюз, със седалище София.

В град Бургас също имаше значителна група Толстоеви привърженици. Един от тия привърженици бе и брат Георги Казанджиев. След Европейската война идеите на Бялото Братство също почнаха да пускат корени сред българския народ, като макар и бавно, но все повече взеха да се изграждат групи по градове и села, за които ще се спрем по-подробно при друг случай.

Брат Георги Казанджиев следеше вестник „Братство“, който отначало бе периодически лист, после двуседмичник в четири малки страници, а няколко години след това се установи като седмичник. На втората страница на „Братство“ се печатаха резюмета от неделните беседи, които по това време се държах от Учителя в София. Тъй като Казанджиев бе прегърнал идеите на дядо Толстой, считаше, че по-велик от дядо Толстой няма на земята. Но след като следял той най-ревностно словото на Учителя, печатано всяка седмица и като го сравнявал с Толстоевото, в неговия ум се зародило съмнение кой е по-велик, Толстой или Учителят. Веднъж той, като четял школните лекции, в една от тях намери отговора на вълнуващия го въпрос. Там се казвало, че Толстой дойде до вратата на окултната школа и там спря. Това за брат Казанджиев било достатъчно. Той вече бе получил отговор на вълнуващия го въпрос, а това му помогнало да се установи и самоопредели към Бялото Братство.

Толстой дойде да подготви съзнанието на човечеството за първото стъпало, първата стъпка за един възходящ път, докато Учителят идва да трасира този път за идните столетия.

Когато четенето се свърже с размишлението, проявяват се идеите и се идва до принципите, които ръководят живота.

157. ОТСЛУЖИЛ С ЧУЖДИ ПАРИ

През 1925 година надойдох в София много емигранти/белогвардейци/. Един от тях се казваше Константин Константинович, по чин капитан. Той нае стая в къщата, в която аз живеях. След като същият успя да се сближи с мене, успя да заеме от мене 10000 лева в заем, за да отвори ресторант. Парите, с които му услужих, не бяха мои. Взех ги в заем и подписах полица, която после плащах. Работата на ресторанта вървеше добре и съдържателят почна да печели добри пари. Парите му валяха като дъжд, както се казва, но въпреки това той не ми връщаше нищо. Константин Константинович изчезна безследно от София и аз пих, както се казва, една студена вода.

Тъй безславно завърши тази сделка с Константин Константинович, няколко дни след това отидох на Изгрева, където срещнах Учителя. Още отдалеч като ме видя, Учителят се засмя и ми каза: „На окултния ученик не е позволено да прави търговия под каквато и да е форма. Ето защо запомни:

На вълци угощение не давай.
С лисици договор не сключвай.
С мечки приятелство не прави.
С лъвов е не се състезавай.
Със змии не си играй.“

След като каза тези думи, Учителят ми се усмихна и вдигна ръка за довиждане, и отмина. Аз се поразходих още малко по поляната, като размишлявах върху онова, което току що бях чул от Учителя. Тези думи на Учителя ме разведриха, като прогониха тъгата ми. Зарадвах се, че с малко се бях отървал. Да, десетях хиляди лева, които бях загубил, не бяха много в сравнение с онова, което Учителят ми каза. Не десет хиляди, а милиони струва онова, що бях научил от Учителя.

Свечеряваше се, когато си тръгнах към града. През целия път аз размишлявах върху думите, които този ден бях чул от Учителя. Да, така е, си мислех аз. Когато тези мечки и вълци, лисици и пр. са във от нас, по-лесно ще се справим, но когато са скрити вътре в нас, тогава борбата е по-сериозна. Тогава се изисква още по-голяма будност от ученика.

Тодор Попов

158. ЧЕТИРИ КАТЕГОРИИ ХОРА

Веднъж пак бях отишъл на Изгрева, по повод нападките във вестниците срещу Учителя и братството. Тогава Учителят каза: „На земята има четири категории хора:

Първата категория са, които не знаят, че не знаят.
Втората категория – които знаят, че не знаят.
Третата категория – които не знаят, че знаят.
Четвъртата категория – които знаят, че знаят.

Най-много по света са хората, които не знаят, че не знаят. Те най-много говорят и пишат. За тях и Христос се моли на Отца да им прости, именно защото не знаят. И ние ще трябва да им простим.“

Тодор Попов

159. ЧЕТИРИ ВИДА ДУШИ

При друг случай Учителят каза: „На земята се раждат четири вида души: Ангелски, човешки, животински и сатанински. Ето защо, когато вие срещнете непознат, внимавайте с кого имате работа. Вие трябва да можете да ги разпознавате. А за да можете да ги разпознавате, за това се изисква знание.“ / Школата е, която ще ни даде това знание./

Тодор Попов

160. ВИЖДАНЕТО НА ЛЕДБИТЕР И НА УЧИТЕЛЯ

Веднъж, пак през 1922 година, попитах Учителя: „Ледбитер твърди, че когато осветява даровете, вижда как Христос излиза от чашата с причастieto.“ (Нека поясним, че Ледбитер беше теософ, а освен това беше епископ на Свободната англиканска църква.) Учителят, след като помълча малко, каза със сериозен, но все пак благ тон: „Да, верно е, че понякога Христос излиза от чашата с причастieto, но аз виждам същият този Христос да излиза всяка пролет от всяка чашка на цветята и дърветата. И ако Ледбитер вижда Христа само в неговата чаша, той не вижда много нещо.“

Тодор Попов

161. УЧИТЕЛЯТ ЗА НИКОЛАЙ РАЙНОВ

Наскоро беше изляза от печат книгата на Райнов „Между пустинята и живота“. Прочетох я, но не се възхитих от нея, както се бях възхищавал от другите му книги. Ето защо отидох при Учителя и го попитах какво е мнението му за този роман на Н. Райнов. Учителят ми отговори: „Бил е с гръб към слънцето, когато го е писал.“

Тодор Попов

За ония, които не са чели този роман ще поясним, че в него авторът оспорва непорочното зачатие на Христа, с което застава на друга позиция и дава оръжие в ръцете на ония, които са склонни всичко да отричат.

162. НИКОЛАЙ РАЙНОВ ЗА УЧИТЕЛЯ

През 1920 и 1921 година ходехме у Николай Райнов аз и още двама негови почитатели, като предполагахме, че той е прероден египетски или вавилонски жрец. Правеше ни впечатление на човек, който знае. Той долавяше това наше мълчаливо признание и често пъти вземаше позата на Учител. Веднъж той каза: „Господин Дънов в забулена форма в своите беседи дава неща забранени и опасни. Ако някой не много морален човек разбере тия ключове, които са дадени там и си послужи с тях за зло, може да направи пакости, но за това ще плаща г-н Дънов.“

След втората световна война същият тоя Н. Райнов отива на Изгрева и иска среща с Учителя. Тази среща е била твърде драматична, както ни я предаде един брат, който го е завел при Учителя. Когато Учителят излязъл да го посрещне, Райнов паднал на колене пред него и казал: „Винаги, винаги когато се моля или искам помощта на небето, явявате се все Вие. Сега разбрах кой сте. Моля да бъда приет за ваш ученик.“ След това последвал дълъг разговор насаме. Райнов, преди да си

тръгне, отишъл при брат Боев и се натоварил с доста голям пакет беседи. От горното е видно, че Райнов е познал Учителя, макар и твърде късно, едва няколко години преди да си замине от тоя свят. Радостно е това, че се е пробудил.

Тодор Попов

Подобна картина за късно пробуждане ни е известна и за професор Консулов, който от катедрата като учен и като общественик много е хулил по адрес на Учението и на Учителя, но по-късно, когато времената се промениха и за него дойдоха големи изпитания, които му помогнаха той да се пробуди, да потърси новото знание, което твърде дълго и твърде високомерно бе отричал. Пробуди се и потърси Учителя и Словото му.

163. СТАНИ ПРАВ, ДИШАЙ ДЪЛБОКО

През есента на 1925 година заболях от ангина пекторис. Също както през 1922 година при главоболието, опитах да си помогна сам с всички познати средства, даже и с помощта на официалната медицина. След като не получих никакво облекчение, наложи ми се пак да прибегна до последната инстанция – Учителят. Ето защо отидох на ул. „Опълченска“ 66 при Учителя, но болката ми бе толкова голяма, че аз чаках свит на един стол. Когато Учителят влезе, аз едва можах да се повдигна да му целуна ръка и пак се сгънах на стола. Казах му със задъхвания и прекъсвания бедата си и го помолих да ми каже какво да правя. Учителят стоеше прав до малката масичка, която ни разделяше и видимо беше много радостен, почти се усмихваше, когато му говорех. Като свърших с оплакването си, той все така усмихнат ми изкомандва: „Стани прав. Изправи се и дишай дълбоко.“ Аз събрах сили колкото можах и се изправих. В същото време Учителят си протегна десницата срещу гърдите ми или по-точно срещу сърцето ми, с длан, обърната надолу, пръстите събрани, но прави. Когато си доближи пръстите на около десетина сантиметра, размърда ги нагоре, надолу. В същия миг почувствах, че през мене мина ток, който моментално унищожи всякакви болки. Гърдите ми, които до този момент бяха свити от болки и страдания, се разшириха. Изпълниха се целите с въздух. Стана ми леко и радостно. Учителят все тъй усмихнат ме запита: „Имаш ли още болка?“ – „Не, Учителю, нямам вече болки.“

До този момент само бях слушал, че Учителят лекувал, но сам не го бях изпитал. Дотогава не знаех, но от този момент вече знаех и свидетелствам, защото той ме излекува само за няколко минути.

Опитност на Тодор Попов.

Гр. Ямбол.

164. СРЕЩА НА АЛЕКСАНДЪР СТАМБОЛИЙСКИ С УЧИТЕЛЯ

През лятото на 1922 година Учителят и ние, около 200 души бяхме на летуване в курорта Чам-кория, сега Боровец. Случи се така, че Александър Стамболийски, който тогава беше министър-председател на България, бил от по-рано на почивка в двореца Ситняково. Последният, като се научил, че г-н Дънов е на почивка в Чам-кория със своите хора, изпрати адютанта си да го пита би ли приел една среща с него в двореца, за да си поговорят малко за съдбата на България. Учителят прие. На следния ден към десет часа преди обяд адютантът на Стамболийски пристигна във вилата, дето беше Учителят, като водеше два коня и сам той на кон. Учителят и

брат Епитропов, в качеството на негов адютант, яхнаха конете и предвождани от адютанта отидоха в двореца Ситняково. Срещата трая до към 4 часа след обяд. Както се казва при подобни случаи, разговорът минал в приятелска атмосфера.

Веднага след завръщането брат Епитропов ни осведоми, че освен пълната подкрепа, която Стамболийски обещал на Учителя в неговото дело, още обещал да отпусне около 400 квадратни километра земя, за да се устрои една наша комуна, наше общежитие, под ръководството на Учителя. Тогава всички изпитахме една неописуема радост. Имаше благословии и молитви за здравето и дълголетието на „Сандо“, като виждахме, че най-после ще бъдат реализирани нашите блянове за братски живот, за окултно обучение и пр. Но не знам по какви причини тази работа не стана.

Стамболийски не само че не даде обещаната земя и каква да е подкрепа, но отчужди и салона ни, който наскоро бе купен от бившата американска легация и се намирал на ъгъла на „Граф Игнатиев“ и „Шести септември“ под предлог, че там ще заседава съд за незаконно-забогателите от войната. Когато една наша делегация от 10 души отидохме в министерството да го молим да не ни взема салона, като му обещахме дори, че ще му намерим друго помещение за целта. Стамболийски ни прие твърде надменно. Каза ни, че щял да проучи въпроса и побърза да ни изпрати да си вървим. След нашето излизане от кабинета му казал на секретаря си: „Друг път да не ми водите тия психопати.“

След така развилите се обстоятелства запитахме Учителя какво ще каже за всичко това. Тогава Учителят каза: „Каквото имаше да му казвам, аз му казах в Ситняково. Сега други – Господарите на кармата ще му кажат останалото.“ И наистина те си казаха думата. Дойде превратът на 9 юни 1923 година, когато главата на Стамболийски бе занесена в конска торба пред цар Борис, за да го уверят, че Стамболийски е мъртъв и тогава да подпише манифеста за преврата, извършен от Александър Цанков.

Тодор Попов.

Тъй плащат Господарите на кармата на всички, които се подиграват с Божието дело.

165. ЧАВДАР ЩЕ СИ ДОЙДЕ

Имахме един-единствен син – Чавдар, когото много обичахме. Той ни бе радостта на настоящето и надеждата за бъдещето. Но какво бе решила съдбата, това бе тайна за нас. Чавдар отиде в Отечествената война през 1945 година и вече не се върна. Останахме без Чавдар. Останахме без радост и надежда за утрешния ден. Голяма скръб пнетеше майчиното ми сърце. Никъде, никъде не можах да намеря покой. Мястото на Чавдар, както в дома, така и в сърцето ми оставаше празно. Една нощ сънувам, че някой ми каза: „Чавдар ще си дойде.“ А аз възразих: „Как ще си дойде, нали зная, че той е умрял?“ Но гласът ми повтори: „Чавдар ще си дойде.“ Вече беше минало близо една година от смъртта му, а аз все разсъждавах върху думите как може умрял човек да си дойде. До това време аз още не бях чувала за прераждането на душите, нито бях чела нещо по този въпрос. Една заран брат ми пристигна от София, където живее, чука на вратата и още с влизането си в къщи каза: „Чавдар си дойде.“ – „Как тъй“, му възразих аз. „Не мога да те разбера.“ – „Роди ми се син и го кръстихме Чавдар.“ Аз не можах да се въздържа и отидох да видя малкия Чавдар, още повече, че това е потвърждение на съня ми от преди една година.

Пристигнах в дома на брат си, изправих се пред люлката на бебето, а ето насреща моят син, Чавдар, който както беше едър и снажен, веднага взе да се

смалява и влезе в детето. От този същия момент аз се привързах към него и той към мене.

Малкият Чавдар се развиваше добре под топлите майчини грижи от една страна и моята любов – от друга. Колкото детето порастваше, толкова повече се привързваше към мене. Тази му привързаност бе толкова голяма и очевидна, че майка му взе да ревнува. „Аз съм му майка – казваше тя – а тебе повече те обича.“ Чудна работа. С майка му не можахме да го разделим. Те, родителите му, искат да бъде при тях, а аз искам да бъде при мене в Ямбол.

Една нощ сънувам сън, че ми се каза: „Чавдар ти ще го гледаш.“ Събуждам се и си мисля, как ще стане това, тъй като родителите му не го пускат да се дели от тях. Но Чавдар порастна и е вече кандидат-студент по химия. Но оказа се, че в Софийския университет няма място, а в Ямбол има и го приеха в Ямбол. И тъй, и вторият ми сън се сбъдна. Чавдар пак е при мене.

Разказала: Майката на Чавдар.

166. ЗАМЕСТНИКЪТ НА УЧИТЕЛЯ

Когато пътувах за София, за да видя малкия Чавдар, след като поседях в купето, но не ме съдържаше и станах и отидох на прозореца, та като гледам да се разсее мъката, която стягаше сърцето ми. В купето имаше само едно празно място, а аз стоях на прозореца и гледах бързо сменящите се картини. По едно време се обърнах и видях в купето между другите пътници старец с дълга подрязана коса и бяла брада. Кога бе дошъл в купето не зная, защото не бях чула вратата да се отваря, но той стоеше в купето и ме гледаше пронизателно, но същевременно и тъй благо и бащински, че аз мислено му казах: „Гледай ме, гледай ме, старче, та дано разтопиш мъката ми.“ И аз пак се обърнах към прозореца, както си бях и преди това. Но в съзнанието ми тоя благ поглед и се обърнах още веднъж да го видя, но за мое голямо учудване него вече го нямаше в купето. Той бе изчезнал тъй неочаквано, като беше се явил, без да забележа или чуя да се отваря вратата на купето. Една нощ същият тоя старец ми се яви насън и ми каза: „Ела с мене.“ И тръгна по едно шосе, и аз го последвах. Вървахме доста през една гора. След като свърши гората, видяхме там квартал. Старецът ми каза, че този квартал се казвал „Изгрев“ и че там ще намеря утеха. Той продължи да ми говори: „Аз сега не съм на земята, но аз тук имам заместник.“ Събудих се. Този ден бе събота. Привечер аз тръгнах по същия път, по който насън ме преведоха. Стигнах до Изгрева и отидох пред салона, като разглеждах тук-там, понеже всичко тук бе ново за мене. Тогава се приближиха към мене някои сестри от Изгрева, запознах се и виждайки, че аз търся нещо, те предложиха услугите си. „Търся един човек, когото сънувах, но кой е и как се казва, не зная.“ – „Остани да нощуваш тук. Утре сутрин в пет часа ще има беседа, ще дойдат много братя и сестри, та дано познаеш човека, когото търсиш“, ми казаха любезно сестрите. Приех поканата за нощуване на Изгрева. Със сестрите се уговорихме, че сутринта ще ме събудят. На разсъмване някой чукна на прозореца и аз станах веднага и се приготвих за салона, но ето че идват сестрите да ме будят. „Кой ви събуди?“ – ме питаха изненадано те. – „Някой чукна, аз мисля, че сте вие и станах.“ – „Събудили са ви“, казаха сестрите и тръгнахме към салона. В салона видях няколко картини и един портрет. В лицето на този портрет познах стареца, който ми се бе явил в купето и когото бях сънувала миналата нощ, че ме доведе на Изгрева. „Чий е този образ?“ – попитах аз. – „Това е Учителят“, ми отговориха те. Развълнувах се и почнах да плача. Нищо не чух от беседата, която се чете. Но кой е неговият заместник, си мислех аз. Видях братя, които четат беседата, но той не беше, когото търся.

„Намерихте ли човека, когото търсите?“ – ме запитаха любезно сестрите. – „Не, още не съм го намерила.“ – „Тогава останете за десет часа. Тогава ще има втора беседа, на която идват още повече хора. Идват и от града.“ Приех поканата и останах. Наистина на втората беседа имаше повече хора, но и там не намерих заместника на Учителя, който ми бе показан насън.

Вече се свечеряваше, когато минавахме покрай една къща. В този момент лампата светна и видях човека, когото търся и отидох при него, като му казах: „Вас търся, брат. Изпратена съм от Учителя.“ – „Аз ви очаквам“, ми каза той. „И аз затуй съм дошла“, обади се една сестра, която заварих при него. „На мене ми се каза – почна тя – че днес брат Боев ще има едно необикновено посещение и аз дойдох и чакам цял ден заедно с брата.“ Почнахме разговор, в който им разказах за мъката си, както и за явяването на непознатия старец в купето, както и за съня, дето той ме доведе миналата нощ на Изгрева, като ми каза, че тук ще намеря утеха. Водихме дълъг и интересен разговор, който продължи до късно. От тази среща с брат Боев аз разбрах, че тука е моето място и почнах да чета беседите. От този ден датира моето духовно пробуждане.

Разказала: Майката на Чавдар.

„Майка е не тая, която физически ражда, а която в душата доброто посажда.“

Г. Събев /Из „Майка“/

167. ВСЯКО ЗЛО ЗА ДОБРО

Омъжих се за добър и разбран съпруг, но попаднах на лоша свекърва. Каквото и да направех, тя все не го харесваше, все беше недоволна. Съседките разбраха за нейното лошо отношение към мене и ме посъветваха да не ѝ противореча в нищо, да ѝ вървя по водата, както се казва. Послушах ги и започнах тъй, както ме посъветваха. Работата вървеше по-гладко. Каквото тя прави, това правя и аз. Тя запали кандило, запалвам го и аз. Тя отиде на църква, отивам и аз. Нямаше друг изход. Работата на мъжа ми бе такава, че постоянно пътуваше и аз все сама трябваше да се справям с всички трудности, свързани с гледането на три дребни деца и с недобра свекърва. Но въпреки всичките ми отстъпки, един ден бях толкова умъчнена, че никъде не можах да си намеря място. Цяла нощ не мигнах. Сънят бягаше от очите ми като подплашена птица. Щом като се развидели, станах и излязох от къщи, като че всичко в къщи ме подтиксаше. Отидох към Морската градина, та дано се разсее мъката ми. Вървя аз по алеите, дишам свежия въздух, гледам дърветата, слушам песента на птичките, но мъката ми все още ме притиска и стяга гърдите. Продължавам да вървя. По едно време за моя изненада аз чух някаква песен. Чудна работа, си рекох аз. Толкова рано кой може да пее? Да не би така да ми се струва? Спирам се, ослушвам се и чувам песен, нещо живо, бодро, ритмично. Вървя аз по посока на песента и ето, излизам на една неголяма площадка, където видях десет-петнадесет души, мъже и жени от различна възраст, играят някакви упражнения и пеят. Това ми действа ободрящо. Спрях се да ги погледам. В мен се яви желание и аз да играя, но се стеснявах. В това време една от жените ме покани и аз влязох в кръга и почнах да играя заедно с тях. Тези песни и гимнастики ме ободриха. Взех да ходя всяка сутрин. Стана ми навик. Запознах се с тия прекрасни хора. Станахме приятели. Но скоро след това те ме поканиха на тяхното събрание на улица „Републиканска“ 44. Отидох и вече не напуснах това събрание, защото там се четат не само молитви и глави от Евангелието, а още четат се и беседи от Учителя. От тези беседи се учим как да изпълняваме волята Божия, както и да носим страданията със смирение.

В това събрание на Бялото Братство аз намерих не само утеха, но още и смисъл на живота.

По разказа на Божанка Илиева.

Лошата свекърва без да иска станала причина сестра Божанка да намери Братството, да намери своя духовен път. Всяко зло за добро.

Една мъчнотия, едно нещастие или страдание най-често са път към едно духовно пробуждане на заспалият души. Ето защо Учителят казва, че страданията са бич на благословение в ръката на Оня, който ни обича.

168. ТИ ЗНАЕШ ЛИ КОЛКО МИ СТРУВАШ

Преди години моят началник бе поел неколкостранно рискове за мен, за да ме предпази от уволнение или съкращение, поради идейните ми убеждения, ето защо аз се чувствах задължен към него. Случаят е следният: Нашият клон бе в съревнование с друг клон и за едно тримесечие рискувахме да загубим съревнованието, затова, за да посочим изпълнението на плана, посочихме едни суми като постъпили в ДСК, преди още да бяха постъпили. Но директорът на Института, анализирайки цифрите, бе открил тази наша грешка, която той с право нарече нарушение и веднага потърси отговорност от началника на клона, с когото те не бяха в добри отношения и постоянно се дебнеха един друг. Аз, без да знам далечната причина за тая им взаимна вражда, за да защита началника си, поех цялата вина върху себе си, заедно с всичките рискове и последствия. Директорът чувстваше, че аз правя услуга на началника си, като поемам цялата отговорност, но нямаше как и ме назаха с мъмрене и публикуване на заповедта в списанието на Института, за да служи за наизидание и на останалите служители. Спасих началника си, като аз станах длъжник. Една нощ сънувам Учителя, който беше много строг към мене и ми каза: „Защо поемаш такива рискове? Те си имат стара карма, но ти защо се месиш? Ти знаеш ли колко ми струваш?“ Вероятно Учителят искаше да каже, че големи усилия е положил, за да ме отърве от неразумно поетия риск. А може би да има предвид и нещо друго, което аз не знам и не разбирам. Разбрах, че съм сгрещил много, като бях станал длъжник вместо друг.

Опитност на Г. Величков.

А може да се предположи още и това, че Учителят ни готви за утрешни работници, ето защо той зорко бди над нас, над нашето поведение, за да не се спънем или да не изложим престижа на Учението.

169. УЧИТЕЛЮ, ЗАЩО ИЗБРАХТЕ БЪЛГАРИЯ

През есента на 1915 година посетих Учителя във Варна, в хотел „Лондон“. По това време Учителят бе интерниран от София във Варна от тогавашния министър-председател, д-р Васил Радославов. Причината за интернирането бе тая, че Учителят бе казал, че Германия ще загуби войната и че съюзът ни с Германия води България към катастрофа. И действително така стана, както бе казал Учителят, но Радославов избяга, напусна България.

Посетих Учителя в хотела и го попитах: „Учителю, защо вие избрахте България за център на Новото Учение и движение?“ – „Защото в България има много планини“, беше неговият отговор. Аз останах учуден, но въпреки това не запитах повече, защото знам, че Великите Учители говорят малко и кратко. И аз, след като следях беседите в продължение на много години, най-после намерих отговора. Понеже в Тибет, в най-високите планини на Азия, Хималаите има един духовен център, който

се казва Агарта. Там хората нямат физически тела, защото не им са нужни, а имат само ефирни /етерни/ тела. Такъв един клон на Бялото Братство има в Рила и друг, трети клон – в Алпите.

Знае се, че Всемирното Бяло Братство има три клона, три центъра на земята. То представлява една организация на напреднали и мощни същества, които владеят силите на природата, но които нямат физически тела. Ние тук, в България, не сме достойни да се наричаме членове на това Всемирно Братство, а се именуваме по-скромно: Ученици на Всемирното Бяло Братство, което значи, че ние се подготвяваме за бъдещи негови членове.

/По сказките на брат Боев – 1948 година/

170. ЗЛАТЕН ВЕК ЗА БЪЛГАРИЯ

Веднъж на една беседа Учителят каза: „България сега е в своя златен век.“ Някои биха възразили: „Ето, ние сега сме във война. Не се радваме на особено благополучие, нито на големи територии. Не сме велика страна. Как може да сме в своя златен век?“ За да ви стане ясно, ще ви припомня за древна Гърция. Нейният златен век не бе тогава, когато тя бе могъща държава, а тогава, когато роди Сократа, Платона, Аристотеля, които със своите идеи дадоха мощен тласък на човешката мисъл.

България е майка на Новото Учение, което учение има да играе важна роля за повдигането на човечеството. Ето защо времето, през което Учителят се е родил и живял в България, е нейният златен век. Това бъдещите историци ще има да го проучават и изтъкват.

/По сказките на Боян Боев – 1948 година/

171. ПОМАЧКАНИ ОТ КАМИОН

В началото на месец декември 1964 година няколко души мъже и жени разговаряхме на улицата, но бяхме настрани от платното. Но отгдѣ се взе един камион, който като изтърван кон излезе извън платното на улицата и ни помачка. От всички пострадали най-леко бях аз, като гърбът и бедрата ми бяха ожулени и натъртени. Почнах да се лекувам по методите на Учителя с лук и сол. Една нощ сънувам, че Учителят дойде при мене и ме поведе към една прекрасна градина, цялата потънала в цветя и зеленина. Той вървеше пред мене, но виждах го как с едното око ме следеше да види дали го следвам. Щом като дойдохме до градината, Учителят веднага се загуби от пред очите ми. След като се събудих, почувствах се значително облекчена и станах от леглото за голямо учудване на моите близки.

Опитност на К. Киселова.

172. МАЙКО, ОГЛАДНЯХ

Бях студент в София. Следвах Естествени науки. Вече беше краят на семестриалната ваканция. Пътувах с влака за София и там се намерихме с брат Кирил Паскалев, който като ме видя, веднага ме покани при себе си в купето, въпреки че нямаше свободно място. „Ще се сместим“, каза той. Седнах при него и си заговорихме като близки. Попита ме какво работя. „Реферат, но не съм доволен от логическата връзка“, му казах аз. Кирил, след като прегледа реферата, го намери за добър.

По това време като студенти, ние, хората от Братството носехме дълги подрязани коси, което издаваше убежденията ни. В купето имаше и други студенти и студентки, които взеха да ни се подиграват, като намесваха и името на Учителя. Тук трябва да поясня, че в същото купе пътуваше и един подполковник, който се възмути от държанието на студентите, стана цял разтреперан от възмущение, отвори прозореца и заяви: „Само ако някой се осмели да се подиграва с г-н Дънов, ей тук, през прозореца ще го изхвърля.“ След това се обърна към нас с думите: „А бе, поплювковци, защо не се обадите да защитите вашия Учител?“ Но ние пак не се обадохме. След като мина малко време и подполковникът се поуспокои, една студентка го запита: „Защо вие, г-н подполковник, така упорито защитавате Дънов?“ – „Знаете ли какво приказвате? Знаете ли кой е г-н Дънов? Сега ще ви разкажа, за да разберете това, което не знаете.

Ние сме трима души в нашето семейство и много се обичаме, но дъщеря ни заболя от туберкулоза. След като тукашните лекари не можах да ни помогнат, бяхме принудени да търсим помощ при най-големите професори – специалисти в Швейцария, Германия и Австрия, но от никъде помощ, от никъде надежда. Върнахме я, за да си умре при нас, тъй като положението ѝ все повече и повече се влошаваше. Най-после дойде до там, че взе да не яде и да я унася на сън, а това значеше, че дните ѝ са преброени. Отникъде надежда. От никъде помощ. Настъпи пълно отчаяние. Бяхме решили тъй: Ако тя умре, аз ще застрелям жена си, а след нея и себе си, за да ни погребат и тримата в един гроб.

В този тежък момент, най-тежкият и критичен в живота ми, чух за г-н Дънов, че на много хора е помагал и отидох при него. Паднах на колене пред него, като му казах за болната си дъщеря, както и за опитите ни да я излекуваме, но безуспешно и го помолих тъй: „Учителю, ти помогна някога на римския офицер, на стотника, като с една дума излекува момчето му. Моля ти се, Учителю, помогни и на мене.“ Тогаваш той ме погледна благо, наведе се, хвана ме за рамото и ми каза: „Стани. Иди си. Момичето ти е здраво.“ Върнах се в дома и заварих дъщеря си вместо на смъртно легло, с ръкоделие в ръце.

„Къде е майка ти?“ – я попитах аз. – „Тя отиде да направи пражени филии“, ми отговори дъщерята, но вече съвсем бодра. Седнах в стаята ѝ, за да почакам идването на майка ѝ, която след малко дойде и по лицето ѝ се четеше неизказано доволство, че най-после дъщеря ѝ огладняла и поискала да яде, като каза: „Майко, гладна съм. Направи ми пражени филии.“ Това беше цяло събитие – дъщеря ѝ да поиска да яде. Като разпитах майка ѝ за времето, когато се почувствала добре и поискала да яде, то съвпаднаше точно с времето, когато аз бях паднал на колене пред Учителя и го молах за помощ. И тъй, драги младежи, дъщеря ѝ оздравя.

Студентите, като чува разказа на подполковника, наведоха глави и повече никой не заговори по този въпрос.

Аз и досега съжалявам, дето не попитах за името и адреса на подполковника. Още не мога да си простя за това опущение.

Разказал: Петър Камбуров, учител-пенсионер.
Казанлък.

173. КАК ТОШКО СТАНА БЯЛ БРАТ

Беше към средата на лятната ваканция, когато Тошко заедно с племенницата, дванадесет-годишната Росица, обикаляше от болница на болница да търси лек за болното от хорея момиче. Характерното за тази болест е, че при нея се явява треперене на цялото тяло, което затруднява ходенето на болния.

Брат Тахчиев и Тошко бяха колеги. Те работеха в една и съща гимназия. Всеки от тях си имаше свое убеждение, по което се различаваха, но като колеги и граждани те се уважаваха. Докато Тахчиев бе бял брат, Тошко бе върл атеист. Тошко обичаше да спори и да доказва, както всички атеисти, правотата на своите убеждения. Брат Тахчиев, не по-малко ревностен към своите убеждения, знаеше от опит, че полемиката не дава резултат, отбягваше спора, като повече изслушваше противника и с въпроси го насочваше към ония области, дето атеистите остават без основа и честните от тях капитулират. Тошко сипеше ураганен огън срещу противника, докато брат Тахчиев си пестеше патроните за по-късно, когато противникът вече си е хвърлил гранатите. Той оставяше противника да се наприказва.

„Колега Тахчиев – казваше веднъж Тошко – чудно ми е как вие, интелигентни хора, вярвате в някакъв Бог и душа, които не могат да се докажат. Това са попски работи“, заключаваше Тошко. Но болестта на племенницата му промени обичайния ход на нещата. Росица се нуждаеше от лекуване и трябваше да се търсят лекари-специалисти. Росица се нуждаеше от лекуване, а не от умуване. Много лекари и много болници вече бяха посетени за 10-15 дни, но никакъв резултат или надежда. Всеки лекар, при който отиваха, преглеждаше болното, предписваше лекарства и ги изпращаше, но полза никаква.

Тошко не бе човек, който лесно се отчайва, но след като бе ходил при толкова много лекари и специалисти, без да могат да помогнат, взе да губи кураж, като неговата вяра във всемогъществото на медицината взе да се разколебава. Тогава брат Тахчиев му казал: „А бе, колега, хайде да те заведа при нашия Учител, и той е доктор. Завършил е медицина и богословие. Може да ти помогне.“ Съгласил се Тошко и отишли при Учителя, макар че не му било лесно да признае, че лекарите не са в състояние да му помогнат. Но нали поговорката казва, че нуждата закон изменя, така и Тошко се принуди, от голяма любов към племенницата си се съгласи да отиде за помощ при тоя, когато най-много бе осмивал и отричал. Не малка мъка била за Тошко да занесе дванадесет-годишно момиче до Изгрева.

Когато пристигнали тримата на Изгрева, заварили Учителя на поляната да разговаря с няколко души. Когато те се приближили, преди още да му обадят за какво идват, Учителят се обърнал благо и бащински към момиченцето и го попитал: „Ти ходиш ли на училище?“ – „Ходех, но вече не ходя, защото съм болна.“ – „Да, ти пак ще ходиш“, казал Учителят, като я помилвал по главата. „С колко премина?“ – „С шесторка.“ След това Учителят се обърнал към вуйчо и с думите: „Утре елате на екскурзия на Витоша.“ От тези думи Тошко напълно се слисал. Нито знаел какво да мисли, нито какво да прави. Тогава брат Тахчиев го поканил в квартирата си за вечеря и за ношуване.

Вечеряли тримата, поразговорили се и си легнали да спят. Росица скоро заспала, но вуйчо и будувал дълго. Сън не го хващало, защото умът му не можал да побере това: Щом г-н Дънов е лекар, защо не го покани в кабинета си да прегледа болното и да му предпише лекарства, както правеха всички лекари и специалисти. Но тъй като не станало така, както той очаквал, в него настъпило пълно разочарование. А пък това, да се ходи на Витоша, то е свършено невъзможно. той до Изгрева едва го бе донесъл, а да го носи до Витоша, това е невъзможна работа. Тези и подобни мисли изпълвали ума му. Цялото му същество се бунтувало и сънят бягал от очите му като подплашена птица.

Минавало полунощ, когато най-после умората надвила и той задрямал. В този момент Росица се събужда, почувствала се добре и почнала да вика от радост: „Вуйчо, вуйчо, утре и аз ще дойда на Витоша.“ Виковете на Росица събудили току-що заспалия вуйчо. Сега вече Тошко не се чудел защо г-н Дънов не я прегледал и не е предписал лекарства, а се чудел как оздравя Росица, след като при толкова лекари я бяха водили, без да ѝ помогнат. А ето тук, на Изгрева, г-н Дънов само бе я помилвал,

тя бе заспала лесно и се събуди здрава. За чудене работа, си думал гласно той. А милият ни брат Тахчиев само се усмихвал и мълчал, като оставял Тошко сам да дойде до известни изводи, предвид настъпилата промяна в здравословното състояние на момичето.

Когато се развиделявало, всички вече били стегнати и готови за път. След като всички се събрали, Учителят тръгнал пръв и след него цялата група. Там били и нашите герои. Тошко сега вече не се чудел как ще носи Росица, защото тя бе оздравяла и тичала напред, а се чудел как ще се яви при Учителя, тъй като вчера бе го оскърбил с недоверието си и цяла нощ се бе бунтувал против него, преди събуждането на Росица. Тя припала напред, пред всички. Нямамо никаква следа от болестта ѝ. Учителят, като видял припкането на момичето, обърнал се към Тошко с думите: „Брат, вие не оставяйте детето. То още не е напълно оздравяло. Дръжте го за ръка, защото то може да се спъне и нарани. Лекуването му ще продължи цяло лято. То ще си грее гърба на слънце през лека дреха, всеки ден преди обед и ще се облива с вода, грятя на слънцето, така че водата да се стича по гръбнака.“ Тошко, като чул това напътствие за лекуването на болната му племенница, приближил се и просълзен целунал ръката на Учителя, на този, против когото бе роптал, без да го познава досега. Учителят, като видял душевното му състояние, казал му: „Успокой се, брат, всичко ще се оправи.“ Тези думи на Учителя, казани с голяма бащинска любов и благост, разтопили всичкия лед, който от много години бе сковавал ума и сърцето на Тошко. Лицето му просветнало, като че той се бе новородил. Нито следа от вчерашния Тошко, от вчерашния бунтар и атеист. Само за двадесет и четири часа Тошко се пробуди и от атеист стана бял брат.

Истинското име на нашия герой е Георги Попов, когото аз съм преименувал Тошко, което допълнително научих. Случката е действителна.

Разказал: Колю Николов – Русе.

174. МОСТ МЕЖДУ ДВА СВЯТА

През есента на 1944 година Учителят току-що се бе завърнал от Мърчаево. Една привечер метях братския салон, Учителят слезе отгоре, влезе в салона и ме попита: „Кой е този, който минава? Колю ли е?“ – „Не, не е Колю, Учителю. /Като помислих, че Учителят го е припознал за Колю Каишев. /Брат Антов е, Учителю“, казах аз. – „Да, Колю, Колю, повикайте го.“

Повиках го и той дойде при Учителя. Тогава аз поисках да се отдалеча, за да не слушам разговора им, но Учителят, като забеляза това, ми каза: „Рекох, вие може да останете.“ След това Учителят се обърна към Антов с думите: Тебе те определям да бъдеш мост между партията и Братството. Тази е твоята задача.“ Това е, което чух от устата на Учителя. А на мене каза да бъда с него, ето защо аз взех да ходя у тях на беседа. Това продължи известно време, докато веднъж аз се обадих да припомня как е било в Школата при Учителя, но той така ме изруга, като ме направи на нищо и аз от този ден не стъпих вече на неговото събрание. Такава бе развръзката ми с Антов.

Разказала: Веса Козарева.

175. ЗАЩО ОТИДОХ В МЪРЧАЕВО

Това беше към края на юни 1963 година, когато събитията на моя живот се развиха така, че новата улица минаваше през жилището ми и аз трябваше да напусна Изгрева, но къде да отида? В този тежък момент една нощ аз се обърнах

към Учителя и го попитах какво да правя. Каза ми се да отида в Светляево* (Мърчаево). – „Добре, Учителю, щом вие ме прашате, ще отида, но нека сестра Радка дойде да ме покани лично, иначе не ми е удобно.“

Същата нощ сестра Радка от Мърчаево сънува Учителя, който ѝ казал: „Рекох, приберете сестра Веска от Изгрева.“ Следният ден бе петък и ето сестра Радка пристигна при мене на Изгрева и ми каза думите, които Учителят във време на сън ѝ е казал. Зарадвах се и почнах да си прибирам багажа, окриляна от една вътрешна радост, породена от бащинската грижа, която Учителят проявяваше за всеки брат и сестра, когато те биваха в утеснение. Това беше в петък, а в неделя дойдоха приятелите от Мърчаево с два камиона и ми натовариха всичката покъщина и горивото.

От този ден вече изминаха цели две години, през които ние със сестра Радка и семейството ѝ си живеем като същински родни сестри. А докога ще бъде тук, докато Учителят каже и където той ме прати.

Тази година към края на пролетта Учителят пак ми се обади и ми каза да се стягам за Попово – моето родно място. Казах му: „Учителю, тука климатът е много хубав, нека остана още няколко месеца, за да използвам лятото при хубав планински климат и чист въздух.“ Учителят ми разреши и аз ще остана тук до края на август и ще се прибера към нашия край, защото и годините напредват. В Попово имам брат и сестра, ще се прибера при тях.

Бог мисли за всички. Той и за мен ще промисли.

Разказала: Веса Козарева.

176. ЗАПОЗНАВАНЕТО МИ С УЧИТЕЛЯ

През 1915 година бях войник в Скопие. Всяка неделя ходех в църква да пая, където се запознах с няколко души – първите хора от Тополица, възприели Учението. Ето няколко имена: Димо Джожев, Димитър Вълчев, Илия Киряков и др. От тях за първи път чух за брат Георги Куртев, на когото всички казваха бай Георги. Там научих и за брат Боян Боев, който работеше заедно с бай Георги в амбулаторията. От тях двамата чух за Учителя и му научих адреса: ул. „Опълченска“ 66, София.

Една нощ сънувам, че се срещнах с един човек, който дава свободен билет. Видях и аурата му, която излъчваше светлина. Когато отидох в София и се запознах с Учителя, разбрах, че той е, който дава свободен билет, т.е. който ни освобождава от веригите на невежеството и на тесногърдието.

„Има ли такива хора към вашия край?“ – ме запита той. – „Има, Учителю.“ – „Добре тогава, рекох, работете“, ми каза Учителят.

Разказал: Иван Бойчев, Бургас.

177. ТОПЪЛ ХЛЯБ НА ПЛАНИНАТА

Преди няколко години един брат от Южна България предприел обиколка на Пирин и Рила със семейството си. Около две седмици били все из планината. От хижите се снабдявали с хляб и други продукти, но хлябът толкова изсъхвал, че едва можел да се реже с нож. На петнадесет-шестнадесет годишната девойка ѝ омръзнало да яде все сух хляб и ето по какъв начин изразила желанието си: „Ей,

* Така го е нарекъл Учителят /Бел. на кор./

татко, омръзна ми да ям все сух хляб. Вече две седмици все сух хляб ядем. Прияде ми се вече топъл хляб, хей такъв да е голям и педя дебел.“ – като посочило с ръце. – „Добре е да има, но отгдето да го вземем?“ – казал примирително бащата. „Нека сме доволни, че не сме без хляб, че тука, в планината, често и без хляб може да се остане.“ Продължили пътя си и не били изминали и един километър, откак били говорили за бял, топъл хляб и ето, на един плосък като софра камък намерили желаниния хляб. Поогледали се те наоколо, да не би някой пастир да го е оставил, но тъй като не се виждали никакви хора, те взели хляба – толкова голям, колкото момичето го е пожелало. Но най-изненадващото било, че хлябът бил още топъл. Откъде се взе този хляб, че още топъл? На десетки километри няма фурна. Седнали и яли топъл хляб. Яли до насита и пак останало от него. Яли те и благодарили на оня, който ги е чул и им е изпратил топъл хляб на планината.

Опитност на В. А. Добрев

178. СИЛАТА НА ДОБРИЯ ПРИМЕР

Брат Крум от Петрич сподели с мене следната своя интересна опитност:

Това беше през есента на 1935 година. Един празничен ден, привечер, бях излязъл на разходка по главната улица. Бяхме с моята братовчедка Божана. Може би вече за десети път минавахме по улицата, като отивахме и се връщахме. Свечеряваше се, когато забелязах нещо на земята в краката ми и се наведох, за да видя какво може да бъде. Оказа се, че е дамски часовник.

„Какво намери?“ – ме попита с интерес братовчедката ми. – „Дамски часовник“, отговорих аз. – „Види се, че сестра ти, Светла, имала късмет да носи дамски часовник“, ми каза закачливо тя. – „Да – казах аз – ако друг беше го намерил, можеше сестра му да носи чужд часовник, но щом съм го намерил аз, ще го носи този, който го е загубил.“ Като казах това, ние веднага се упътихме към радиоредбата, за да съобщим, че е намерен дамски часовник. Но преди да бяхме стигнали до уредбата, ето вече се съобщаваше, че е загубен дамски часовник, като се посочваше и прилично възнаграждение за оня, който го е намерил и предаде в службата. В това време виждаме, че едно момиче плаче. Оказа се, че то е загубило часовника си. Като го разпитахме какъв е часовникът му, оказа се, че е същият. Дадох му го. Тя искаше да ме възнагради, но аз не приех. Как ще приема възнаграждение за това, че съм предал намерена от мене вещь? Това е мой дълг. Моето чувство за честност ме задължава. Много хора се бяха насъбрали набързо около нас и разбраха, че аз съм намерил и предал часовника, без да приема каквото и да било възнаграждение.

От този ден бяха минали три-четири години, когато друг наш съгражданин бе намерил часовник пред входа на ресторанта. Никой не го видял и той прибрал часовника в джоба си, като мислел да го присвои. Седнал да се храни, но хапките му засядали в гърлото. В това време той си бил вече спомнил за мене, когато бях намерил часовник и го предадох на собственика, като си рекъл: „А бе Крум самарджията намери часовник и го върна на собственика му, че аз да не съм победен от него? Защо да не го предам?“ Станал и заявил на всеуслушание, че е намерил джобен часовник. Който го е загубил, да му се обади. В момента никой не се явил, защото потърпевшият го нямало там. След двадесетина дена бил потърсен от непознат човек, който се оказал, че е собственикът на намерения часовник.

След една година този съгражданин ме среща и ми разказа за горната случка с него, като ми каза: „Круме, твоята честност ме насърчи и аз реших да постъпя като тебе.“

Честността възпитава. Добрият пример на нашия обичан брат Крум насърчила и други да вървят по пътя на честността, като с това се допринася да се увеличават добрите качества на нашия народ.

Българин е оня, който е добър, честен, справедлив и разумен. Това са качествата на новия българин – квасът на славянството. /По Учителя./

179. ДОБРОТО ОРЪЖИЕ

През лятото на 1936 година двама братя от София предприели екскурзия из величествената Рила. Тези братя били Димитър и Михаил Звездински. Там, в Рила, човек най-добре може да почувства величието на Бога, изкачил се на някое високо било или връх, или надвесен над някоя бездънна пропаст да запееш: „Велик си Ти, Господи, Велики са Твоите дела ...“ Само там, при тази дивна обстановка, можеш да се живееш в думите, което пееш или изговаряш. Самата обстановка те кара да се смириш и да благоговееш пред величието на Твореца. Как се разширяват там гърдите и жадно поемат чистия планински въздух, а душата се разтваря и ти си готов да обичаш всички, независимо дали са повече или по-малко добри. Обладава те една радост, че си можал да превъзмогнеш трудностите, за да се откъснеш макар само за няколко дни или седмици от сивото ежедневие.

Ето вече шести ден, откакто двамата братя са в обятията на величествената Рила. С всеки изминат ден раниците олекваха, което не бе най-радостното, но те, след като бяха успокоили стомасите си, бе им излезло от ума, че за вечеря пак ще трябва да се яде. Когато отвориха раниците, видяха, че нищо не е останало „Трябва да потърсим храна“, каза Михаил. – „Да, брат, трябва но откъде?“ Наблизо селища нямало и единственото място, отдето може да се набави малко храна, било овчарските колиби. „Да, от овчарските колиби може, но там има лоши кучета, които могат да разкъсат човека“, казал брат Димитър. Брат, аз зная формули, срещу които и най-злото куче не може да устои“, отговорил Михаил. „Видиш ли, че опасността се приближава, прости напред дясната си ръка с разтворени Сатурн и Юпитер* и кажи: И в тебе Бог живее и няма да ми причиниш никакво зло, като по този начин ти имаш най-силното оръжие.“ Брат Димитър слушал с голямо внимание. Разбрал той кое е най-доброто оръжие и се окуражил. Метнал празната раница на гръб и тръгнал към кошарата, която едва се виждала в далечината, а другият брат останал да чака неговото завръщане. Брат Димитър, изпълнен с вяра и бодър дух, и с тая формула скоро наближил кошарата. Когато бил вече на около километър, овчарските кучета го забелязали и се спуснали настървено срещу него. Шест едри като вълци овчарски кучета идат към него, а той чакал минутата и секундата, когато ще употреби силното оръжие. Когато кучетата вече били на около 20-30 метра, той употребил оръжието и кучетата моментално се заковали на местата си, а братът спокойно и съсредоточено се приближил до овчарите, които били в изумление от неговото появяване. „Как е възможно кучетата да не те усетят – му думали слисани те – Това досега никога не е бивало.“ Братът си купил храна и се върнал. И двамата братя били доволни от направения опит.

Разказал: Димитър Звездински.

* Сатурн и Юпитер - става въпрос за съответните на тези планети пръсти - среден и показалец.

180. ВЪРНАТ ОТ СМЪРТ

През 1932 година съпругът ми заболя от инфекция на десния палец на ръката. Отдохме при Учителя, след като бе вече твърде късно. Въпреки това той ни препоръча горещи компреси. Болният ми съпруг изпадаше в известни моменти в лудост и умопомрачение. Веднъж, като влязох при него, видях, че той губи съзнание, умираше и аз тръгнах да търся братя да го преоблекат за погребение. Като минавах край салона на Изгрева, видях Учителя вън, приближих се до него и му казах: „Учителю, Георги /мъжът ми/ вече си замина.“ Той, след като помълча малко, ми каза: „Идете му направете топла баня на ръката. Той не е умрял, но спи.“

Върнах се в къщи и заварих мъжа си в съзнание. Като влязох при него, той попита: „Кой дойде?“ Аз му се обадох, но той не ме позна. След като му направих топла баня, чак тогава дойде в пълно съзнание и вече говореше свързано. Тогава ми разказа откога датираше нашата дружба, че била от миналия живот. В момента, когато аз напусках стаята му, той беше умрял. Ето как сам той описваше след това състоянието си: „Аз се намирах зад една затворена врата на една скала в една пустиня без живот, без растителност. По едно време се яви едно светло къбло, от което постепенно се оформи образът на Учителя, който се обърна към ония, които бяха около мене и им каза: „Върнете го. Аз гарантирам за него.“ След това аз се събудих и се видях в тялото си у дома, на леглото.“

Наскоро след това мъжът ми оздравя. След това ни се роди последното ни дете, Росица. Когато Росица стана на десет години, баща ѝ се помина от друга болест.

Разказала: Донка Г. Илиева – Изгрева.

Човек може да си отиде от тоя свят, след като си е свършил работата, но има и случаи на преждевременно заминаване, какъвто е и горният случай. Учителят го е върнал, след което е живял още десет години.

181. АКО Е РЕКЪЛ БОГ

През 1922 година на един от съборите във Велико Търново бяха се стекли приятели от цялата страна от различни възрасти, образование и обществено положение. Тогава съборите се посещаваха само от ония, които получат покана. Всички горяха от неутолимо желание да чуят Словото, а мнозина и за първи път щяха да видят Учителя, ето защо за тях радостта щеше да бъде неизказано голяма. Там беше бай Цаню от Шумен.

Както и друг път, съборът продължи цяла седмица. Какви събори, какво въодушевление! Какъв трепет сгряваше сърцата, просто не може да се опише. Съборните дни минаха и съборът свърши. Почна разотиване. Стягаха се багажи. Пристигаха файтони и леки коли, които отнасяха с песни хора и багажи към гарата. Шосето от лозето до града бе оживено, както рядко биваше друг път. Брат Цаню също си стягаше багажа и вече беше почти готов, когато Учителя отишъл при него и го попитал: „Брат, рекох, вие ще си отивате ли?“ – „Да, тръгвам си, ако е рекъл Бог“, казал почти механически братът. – „Вие, рекох, може да останете още няколко дни“, казал Учителят. – „Не, не, отивам си, ако е рекъл Бог.“

Учителят отминал, без повече нито дума, като го оставил да жъне последствията на своето непослушание. Имало и други братя и сестри, които, обратно на брат Цаню, не им се искало да си тръгват, да не би съборът да продължи. За тях Учителят казал: „Маслото вече е раздадено, остава айрянът.“ От това те разбрали, че са свободни да си отпътуват. Но не е бил такъв случаят с брат Цаню,

който страдал от остър ставен ревматизъм и може би Учителят е имал пред вид нещо да му помогне, но той не го послушал и отпътувал за гарата. Но по пътя за гарата паднал и станало нужда на носилка да го върнат обратно на Братското лозе. Какво е станало след това, не ни е известно.

„Когато Господ ти говори, бъди буден, не философствуй.“

Разказал: Георги Събев.

182. ПОГАЧА ЗА УЧИТЕЛЯ

на 23 август 1965 година, като се връщаме от Седемте рилски езера, се отбихме на Вада, където сестра Паша с още няколко семейства лагеруваше. При разговор тя ни разказа следната своя опитност:

Това беше преди години. Веднъж, като работех върху беседите, дойде такъв момент, че ми се налагаше да питам нещо Учителя, който по това време беше в град Русе. Приготвих се за път, но не ми се отиваше с празни ръце. Исках да му занеса нещо, ето защо купих пет-шест килограма жито, отидох на воденичката в село Драгалевци, смлях го и вече бях готова за път. Омесих от брашното една погача, опекох я и заминах за Русе. Дойде време за вечеря, сложи се масата и всички вече бяхме седнали, но погачата я нямаше на масата. Учителят каза: „Донесете, рекох, погачата, която сестрата носи от София. За тази погача тя сама мля брашното и омеси погачата.“ След като я донесоха, Учителят я разчупи и раздаде на всички, и вечерята почна след обичайната молитва. Нека не се забравя, че аз не бях му казала за историята на погачата, а ето че той всичко знаеше.

Разказала: Паша Тодорова.

183. УЧИТЕЛЮ, НЕ ПОЧВАЙ

От дълго време брат Георги от гр. Р. искал да се срещне с Учителя, да чуе беседата и то цялата. Пътувал с влака до София, който според разписанието му давал надежда, че ще има възможност да пристигне навреме на Изгрева за беседа. Но какво става, той с безпокойство констатира, че влакът е направил вече половин час закъснение. Това го хвърлило в ужас. Почнал да се моли: „Учителю, не почвай.“

Какво става в това време на Изгрева? Когато дошло време за беседа, Учителят слязъл в салона, качил се на катедрата. След като изпели няколко молитвени песни, направили молитва, всички седнали и вече очаквали да почне беседата, но Учителят и той чакал. Изминали се така петнадесет – двадесет минути в напрежение, но Учителят не почвал. Изпяли се тогава още няколко песни по инициатива на брата, който ръководи песните, но беседата още не почвала.

През това време по алеята, водеща от семинарията за Изгрева, през боровата гора бързал братът, който из целия път се молил Учителят да почака, да не почва. Щом като той влязъл в салона, Учителят почнал. Никой освен Учителят не знаел причината на това чакане.

По разказа на брат Цочо Диков.

184. ЗАГАДЪЧНОТО ЛЕКАРСТВО

През лятото на 1965 година един брат от Изгрева ми разказа следната своя опитност:

Преди няколко години заболях от простуда. Боляха ме гърдите, имах и кашлица, но въпреки това не обръщах внимание на здравето си и не вземах никакви

мерки, като продължавах да работя. Един ден дойде при мене един брат от Пловдив, пратен от Учителя. Каза ми, че Учителят ще ми изпрати лекарство. Но след като минаха един-два месеца и не получих лекарството, аз писах на този брат напомнително писмо. Няколко дни след това го получих, което беше тъмнокафява течност, изпих го и не забелязах как оздравях. След време, като се срещнахме с този брат, го попитах откъде е взел лекарството, а той ми каза, че като седял в стаята си, като се обърнал, видял шишенцето на масата, без някой да бил влизал в стаята след него.

Какво бе това лекарство и до днес не ми е известно, разказва брат Ж. Т. Винаги има едно око, което наблюдава и една ръка, която помага.

185. КАК СИ ИЗЛЕКУВАХ КОЛЕНЕТЕ

През 1962 година много ме боляха коленете. Бях чела от Учителя, че природата лекува и поисках да направя един опит за лекуване на болните ми колена. Отидох при Маричините езера – Олтарят, както го казва преданието. Там някога било храм на Орфеевата школа. Знам, че това място е особено. Една постоянна тишина и покой владеят там. Там рядко слизат туристи, поради стръмнините, които го обграждат. Намерих един голям плосък камък, лежащ на земята, обърнат към юг, хубаво нагрят от юлското слънце. Легнах на него по корем, като допрях коленете си до нагретия камък, лежах и се молах тъй: „Моля ви се, братя, невидими помощници, помогнете ми, излекувайте болните ми колена...“ Аз, която много трудно заспивам, неусетно съм заспала. Колко бях спала на камъка, не знам, но когато станах от камъка, вече нямаше ни помен от онова, което бе ме мъчило дълги години.

Разказала: Мария Златева.

26 септември 1965 година.

186. НАГРАДА ЗА СТОРЕНО ДОБРО

През 1921 година брат ми служеше в Родопите, в трудовите войски като трудовак. Един ден, като минавал сам през гората, чул някакво скимтене, което не приличало нито на човешки глас, нито на звук от животно. Докладвал на началника си, но той не обърнал внимание. Но брат ми не бил спокоен, ето защо тайно от началника си отива на мястото в гората, дето е чул скимтене. Там намерил пребит, съблечен и агонизиращ човек. Отива веднага и съобщава в близкото село, като помолил селяните да го приберат и да се погрижат за неговото лекуване, а на следния ден той ще се върне да уреди сметката по лечението. Вследствие бързо взетите мерки и дадена навреме медицинска помощ, пострадалият бързо дошъл в съзнание и не след дълго оздравял. Същият разказвал, че като минавал през гората, го нападнали разбойници, ограбили и го оставили полумъртъв. Пострадалият бил лекар, който, отивайки да обикаля района си, минал през гората, дето бил нападнат и пребит. Лекарят разбрал на кого дължи живота си и си записал името му в бележника си, за да може един ден да му се отблагодари за стореното му добро.

Минало години оттогава. Брат ми се разболял тежко и се наложило да отиде на лечение в Бургаската окръжна болница. След като прекарал там десетина дни, болният се почувствал здрав и поискал да го изпишат, но тъй като лекарите не се съгласили, той избягал от болницата, с което нарушил правилника. Скоро му станало много зле и се налагало на носилка да го занесат пак в болницата. Лекуващият лекар, който го бил предупредил да не бърза и когото той не послушал, отказал да го приеме. В това време случайно край тях минавал друг лекар, който се

заинтересувал от случая и въпреки безспорната вина на болния той помолил колежата си да го приеме, който отказвал, но най-после се съгласил, поради голямото настояване на случайно минаващия лекар. Болният бил приет отново в болницата. След това случайният лекар се заинтересувал кой е този болен, как се казва и къде е. Като чул името му, той си спомнил, че това име му е познато, разгърнал бележника си и какво се оказало, че този болен, за когото той така настойчиво се бил застъпил, е същият, който някога му бе помогнал и се зарадвал много, че му се е отдал случай да му се отблагодари. Връщането на болния в болницата му спасило живота. Да, живот за живот.

Когато брат ми в болницата в Бургас изживявал големи кризи, в един момент извикал: „Мале, мале!“ А ние, цялото семейство бяхме в Петрич, мама го чула и ни каза: „Излезте да видите, че бати ви вика.“ Излязохме, но никой нямаше. Бати ни беше още в Бургаската болница.

Разказал: Крум Божинов.

В горния случай по всяка вероятност имаме не физическо, а духовно чуване. Понеже връзката на майката с децата е най-силна, в критичен момент синът я призовал и тя го чува. Този случай може да се отнесе към категорията на телепатията.

187. СЪН ПРЕДИ ОПЕРАЦИЯТА

През март или април 1943 година Учителят ми препоръчваше да ям орехи и то пресни, за да ме предпази от базедова болест /гуша/. Един ден Учителят ми каза: „Когато си замина оттук, тогава ще ти помогна.“ Аз си помислих, че като се върне в София и чаках.

През пролетта на 1950 година ми се яви гуша, която бързо се увеличаваше. След като Учителят си замина от земята, аз отидох да работя на студентския санаториум, който се намира на хълма срещу Мърчаево. Там се правеха разни операции. Като видях това, обезстраших се и реших и аз да си направя операция от базедовата болест. Срещу деня на операцията сънувам следния сън: Изкачвам се по едни стълби, като първо минавам по един сини, а после бели стъпала. След като свършиха стъпалата, яви си синьо небе и в този небесен лазур се яви Учителят с целия си ръст и ми каза: „Костадинке, не бой се. Аз съм с тебе на операцията.“ След като каза това, веднага изчезна. Операцията мина благополучно. Това беше през май 1950 година, т.е. седем години след заминаването на Учителя.

Разказала: Костадинка Темелкова.

Мърчаево.

188. МАСЛО ЗА УЧИТЕЛЯ

Веднъж една жена от София донесла малко масло на Учителя, но той ѝ го върнал. Костадинка, дъщерята на брат Тимелко, видяла това и после запитала Учителя защо е върнал маслото. А Учителят ѝ казал, че тази жена като носела маслото, още из пътя си думала: „Нося го, но това масло няма да го яде Учителят, а ще го ядат ония, които са край него.“

Тя не го давала от любов, затова ѝ го върнал Учителят.

Записано по разказа на Костадинка.

189. НАГРАДА ЗА НЕПОСЛУШАНИЕ

През месец август 1930 година пет-шест младежи и девойки от Братството отидохме на екскурзия на Мусала. Всички изпитвахме едно особено чувство на радост и лекота, защото както младостта ни, така и хубавото време ни разполагаха. Тогава аз забелязах, че една от девойките скачаше доста непредпазливо по скалите и я предупредих, но въпреки това тя и след това продължаваше да скача. Само няколко минути след това кракът ѝ хлътна между камъните и се навехна и тя ревна с глас. Кракът ѝ бе навехнат и отече веднага. Аз се свързах с Учителя, след това и издърпах крака, поразтрих го и не след много отокът спадна.

Разказал: Пантелей Карапетров

190. ВЪЗМЕЗДИЕ

През пролетта на 1915 година г-жа Веска от село Видраре, бивша Тетевенска околия, излязла в полето да си обиколи нивите. Току-що пристигнала на нивата, видяла как един сокол се спуснал в нивата и сграбчил с ноктите си един заек и веднага се опитал да се вдигне, но тъй като заекът бил доста голям и като се разшавал, соколът бил принуден да го пусне. Г-жа Веска като видяла, че соколът пуснал заека, затекла се и го хванала, понеже той още бил зашеметен. От него си сготвила заешка яхния. Горкият заек, от един неприятел се освободил, попаднал в ръцете на още по-опасен и жесток – човекът.

След някоя година на г-жа Веска ѝ се ражда дете. Голяма била нейната радост, че има рожба, но веднага радостта ѝ се помрачила поради това, че детето било само с една ръка, а дясната липсвала от лакета. Чудела се майката защо съдбата я наказва, като смятала, че никому зло не е направила. Взела да мисли, че Бог е несправедлив към нея.

Един ден Веска отива на гости у едни свои близки, където намерила една брошура със заглавие: „Учение за кармата“. Разгърнала я, прочела няколко страници, книжката ѝ се видяла интересна и я поискала да я прочете; колкото четяла, по се увличала, защото там се говорело за великия закон на Справедливостта, съгласно който каквото човек направи на другите, било човек или животно, ще отговаря за постъпките си. Всяка болка, причинена на другите, ще се върне и на оня, който я е причинил. Тази мисъл я жегнала, ето защо тя веднага взела да си припомня колко злини е направила, но ѝ се струвало, че това, което е направила, е дребно, малко и незначително. Тогава тя си спомнила за изпуснатия от сокола заек, който тя хванала и направила яхния. Като се поразговорила със своите близки, от които била взела брошурата, станало ѝ ясно, че често децата плащат греховете на своите родители. Разбрала тя, че детето ѝ страда заради нейния грях и престанала да роптае против това страдание, което ѝ се дава, за да се пробуди нейното съзнание за един по-висок, по-разумен и смислен живот, при който нашето щастие не бива да се гради върху нещастията на другите живи същества.

От този ден Веска се промени. Тя стана друг човек. Тя стана закрилник на животните и страдащите.

По разказа на брат Дочо Диков, Изгрева.

През 1927 година заболях. Лекарите бяха на различно мнение за същината на болестта ми. Докато едни казваха, че е язва, други казваха, че е нервен стомах, а трети – друго. По това време се чуваше, че някъде към град Лом намерили някакъв лековит извор, чиято вода лекувала всички болести. Взех си една дамаджана и тръгнах за Лом. Но по пътя дамаджаната ми се счупи и аз се отказах да ходя на ломското изворче и слязох в София. Град голям, рекох си аз, има много специалисти, все ще намеря лек за моята болест, затова се опитих към Александровата болница. Там чаках няколко часа, но след това се отказах и се върнах в града привечер, за да намеря хотел за нощуване. Намерих хотел, но ми поискаха лична карта. Като проверих по джобовете си, оказа се, че не е в мене, поради което не ме приеха в хотела. Чудех се какво да правя, къде да ношувам. В това време един познат ми каза да ида на Изгрева при белите братя, там все можело да се намери място за едно нощуване. И понеже друг изход нямаше, отидох на Изгрева, без да бях ходил друг път. На следния ден гледам пред приемната на Учителя събрани хора, които чакат ред за приемане. Помислих си, защо да не отида и аз да се срещна с него, все ще ми каже нещо за моята болест. Забравих да кажа, че аз вече бях чел няколко от неговите беседи и отчасти бях запознат с идеите на Бялото Братство.

Наредих се и аз да чакам своя ред. Но след като почаках няколко време, разколебах се и си тръгнах за гарата. Бяха ми казали, че Учителят можел да чете мислите. Ако е тъй, защо не познае име извика? Но след като това не стана, аз се усъмних и си тръгнах за Ямбол. Като пристигнах в града, срещнах се с брат Абажиев, човека, от когото бях вземал и чел беседи, разказах му всичко. Той ме изслуша внимателно, след което ми каза, че за да се срещна с Учителя, трябвало да имам писмо или някой да ме представи. „Ние пак ще отидем“, каза той. „Скоро ще има събор и аз ще те заведа.“

Дойде време за събора и ние пристигнахме в София. Помня, че на този събор Учителят говори за „Пътя на ученика“. След събора аз пак пожелах да се срещна с Учителя. Чаках половин-един час, но ето че пак ме връхлетяха мисли на съмнение и колебание. Аз вече бях готов да напусна опашката, но в същия миг Учителят излезе и ние се намерихме лице с лице. Учителят ме прие и ми посочи стол да седна. Аз седнах, но в същия миг като че ми се зави свят, като че потънах в някаква бездна. Колко време бе минало, не знаа, но по едно време Учителят ме попита: „Какво има?“ Тогава дойдох на себе си и взех да му разправам за болестта си. Учителят, след като ме изслуша търпеливо, ми каза: „Няма нищо. Всичко ще мине. Ще си правиш лек масаж на коремната област с намокрена дясна ръка в студена вода.“ Визитата свърши. Станах, целунах му ръка и си излязох.

След като пристигнах в Ямбол, пак отидох на лекар, който ме прегледа и предписа лекарство. Отидох до аптеката, купих лекарствата и си тръгнах за дома. Но изведнъж ми дойде едно силно внушение отвътре: „Защо ти са тия боклуци? Хвърли ги.“ И аз веднага ги хвърлих на улицата. Върнах се у дома, почнах масажа по метода на Учителя и оздравях.

Ето така моето страдание ме заведе най-после при Учителя.

В живота често става така, че се зареждат верига от събития, които водят все към една и съща разумна цел. Такъв е случаят и с болния брат от Ямбол, който тръгва да търси лек за своето страдание към Ломското изворче, но дамаджаната му се счупва и се отказва от изворчето. Слиза в София, за да се прегледа при най-големите специалисти, но се отказва и от тях. Отива да търси хотел, но няма лична карта. Насочват го към Изгрева, който след като нощувал там, явило се желание за

среща с Учителя, което се реализирало едва при второто му идване. Запознава се с Учителя, който му дава метод за лекуване. Оздравява, но вече се е свързал с Учителя и идеите му и става ревностен последовател.

192. ПОЛУЧИХ ОТГОВОР ЧРЕЗ СЪН

Един от братята ръководители, отскоро преминал в нашата среда от друго духовно, сродно нам общество, вижда един човек от селото, който е с деформиран десен крак. Като наблюдавал и изучавал характера му, преценил го, че е добър човек. Това видимо противоречие породило в него следния въпрос: „Как може съгласно закона на справедливостта, добър човек да страда толкова много – лишен за цял живот от единия си крак. Нали само престъпленията се наказват?“ Не само тава, ами и оското го заболяло и се превърнало на живеница. Чудел се този искрен и ревностен в делото брат, но задоволителен отговор все още не можел да намери, а и малко бил чел от нашата литература. Той си мислел така: „Бог е любящ и справедлив, а ето че добър човек страда.“

Една нощ братът сънува сън, чрез който получава отговор на въпроса, който го интересува. На сън му се казало: „Този човек, който сега е с един крак, в миналия си живот е отнел крака на друг, затова сега му е дадено това страдание, независимо от общата му доброта.“ – „Ами защо и оското му пострада“, запитал с удвоен интерес братът. – „Оското е лихвата на злото, което той е причинил на своя ближен.“

Каквото си посял вчера, т.е. в миналото, такова ще пожънеш днес, т.е. в настоящия живот. Едно страдание днес е само последствие от нашия минал живот. Такъв е великият закон за казуалната обусловеност, т.е. законът за причинната зависимост между причините и следствията. Същото важи и за радостта. Ако си причинил някому радост съзнателно или не, ще пожънеш радост. Радостта днес е лихвата на радостта, която ти си причинил другиму.

193. ЧУДНОТО ИЗЛЕКУВАНЕ

През 1932 година един брат от Изгрева заболя тежко. Боледуването му продължи. Състоянието на болния все се влошавало. Братът очаквал пряката намеса на Учителя, като казвал: „Учителят, ако иска, може да ме излекува.“ Той по всяка вероятност очаквал външната намеса на Учителя, без да се уповава на вътрешните сили.

Един петъчен ден, когато Учителят държи беседа в младежкия клас, внезапно прекъсва беседата, което никога друг път не бе ставало, излиза, отива горе в стаята си, взема едно шишенце, слиза и отива при болния брат. Веднага двама братя го последваха, иначе не бихме знаели къде е ходил Учителят. Учителят дал на болния да изпие наведнъж шишенцето с някаква тъмна течност и си излиза. Връща се в клас и продължава лекцията. По всяка вероятност болният в момент на тежка криза е призовал Учителя и той веднага се отзовал. Този факт може да се провери, ако болният след 33 години помни случая.

Болният веднага изпил лекарството, като имал чувството, че глътнал огън – така силно му запарило. Малко след това почнало изобилно изпотяване, което продължило през целия ден и до късно през нощта, така, че болният сменил десетина ризи. След като привършил процесът на изпотяването, болният веднага заспал, което продължило петнадесет-шестнадесет часа. Като се пробудил, почувствал глад. Почнал да се храни и скоро напълно оздравял.

Единият от братята, които са придружили Учителя при болния брат, е Георги Радев, председател на младежкия окултен клас, по чийто разказ е записан горния случай.

194. ОТГАТНАЛ КАКВО ЩЕ ГО ПИТАТ

Братята Иван и Теню Добреви от селото ни до 1932 година бяха прочели вече по някое томче от беседите и пожелали да се срещнат с Учителя, за да се запознаят с него. Такъв случай им се удал по време на царската сватба, когато имаше намаление по влаковете за София. Отиват на Изгрева. Учителят ги приел и поканил да седнат, а той седнал срещу тях и си затворил очите, а те стояли и чакали той да ги запита нещо. След няколко минути, прекарани в мълчание, Учителят си отворил очите, погледнал ги и казал: „Вие идвате да ме питате какво е моето учение, нали? Вие четете беседите ми и там всичко е казано.“ За тях това било достатъчно и те останали учудени, дето Учителят бе прочел мисълта им и веднага им отговорил. Те се върнали доволни от кратката си среща с Учителя.

По разказа на Г. Иванов

195. ОТПЛАТА ИЛИ СЛУЧАЙНОСТ

Бях помощник-пчелар при кооперативния пчелин в нашето село, а Гено бе главен отговорник. Работата вървеше. По едно време той каза, че му се загубили инструменти, които бяха негова лична собственост и хвърли съмнение върху мене, като ме караше да призная, че аз съм ги присвоил. Но как да призная, когато не съм. Задето не признавам, той си позволи да ме бие. Тогава, макар и невинен, за да не ме злепоставя пред хората, аз се съгасих да му ги купя. Това ми струваше десет лева. Това бе един вид глоба за мене.

След около месец от тая случка стопанството пръска овощните дървета с отрова и пчелите измряха. Когато се потърси отговорност, глобиха агронома и Гено. Агронома глобиха сто лева, а Гено – петдесет. Неговата глоба бе в петорен размер на онова, което той бе взел от мен.

След около два месеца го прегازی камион и му счупи ръката. Дали не бе същата ръка, с която той ме бе бил? Дали това е случайност, не знам.

Разказах: Станко Георгиев, Камено.

196. И ЗВЕРОВЕТЕ ГО ПОЗНАВАТ

Учителят разговарял на пейката сред боровете на Изгрева с няколко приятели. Разговорът бил интересен и увлекателен и всички слушали с внимание. В един момент настъпило мълчание. Всички чули някакво шумолене край тях. Като се обърнали, видели, че една твърде голяма змия се приближава към тях. Всички трепнали, но не и Учителят. Той се обърнал към змията с думите: „Къде отиваш? Я се поклони на тия приятели.“ Змията се изправила и се поклонила два пъти. „Сега си иди“, й казал Учителят. „Ние имаме работа.“ Змията покорно се отдалечила и разговорът продължил.

По разказа на Асен Велков, Ямбол.

197. СЪПОЦЕННОСТ ЗА ПАЗЕНЕ

Преди няколко месеца една от най-възрастните сестри в нашия град ми разказа една своя опитност, която е свързана с нейното духовно пробуждане. Тя е следната:

Първото ми дете беше момиче и се казваше Анка. Беше с деликатно здраве. По-голямата ми сестра вече се бе запознала с идеите на Учителя и следваше този път. Анчето много работи бе научило от нея и ми ги казваше. Приятно ми беше, че от леля си учеше все хубави работи. Но така стана, че Анчето заболя и умря, както се казва на обикновен език. Голяма скръб ме налегна. Нямах никъде покой. Дотогава и аз посещавах по някой път беседите, но много не се задълбочавах. Но след като Анчето се помина, аз отидох в София, за да се срещна с Учителя. Разказах му за скръбта си и той ме изслуша внимателно, а след това ми каза: „Човек, когато прави къща, трябва здрав материал, за да не се събаря.“ И действително, Анчето бе с деликатно здраве, но защо бе така, не знаех. Разговорът ни с Учителя продължи. Тогава той ми каза, но не само за да ме утеши, но да ми напомни още по-дълбоко причините за смъртта на Анчето, ми даде следния пример: „Един човек, като заминавал за далечен път, имал една съпоценност, която оставил на едно семейство да я пази до неговото завръщане. И ето, минават 10-15 години и той се връща и си взема обратно онова, което бе оставил при семейството за пазене. Семейството трябва ли да му се сърди и да тъжи за това, че той си взема обратно останената съпоценност?“

С този прекрасен пример Учителят хвърли голяма светлина в моето съзнание, като ми разясни по-дълбоките причини за загубата на обичната ни щерка.

По разказа на Пенка д-р С-ва.

В много случаи загубата на някое свидно за нас същество ни потапя в голяма скръб. Скръбта ни принуждава да търсим утеха и така ние намираме нашето място, нашия духовен път, който иначе не бихме търсили. Всичко в живота следва една разумна цел. Случайност няма.

198. ЕДНО ЕДИНСТВЕНО ИЗКЛЮЧЕНИЕ

Брат Митре преди години работеше в подножието на свещената планина в своя роден град. Голяма бе радостта му, че бе намерил и познал Учителя, който го бе научил как да живее разумно и осмислено, чрез множеството упътвания, дадени в беседите. Брат Митре с право се чувстваше щастлив и непрестанно благодареше на Провидението за тази голяма привилегия, че макар и след много лутания и търсения най-после бе намерил онова, за което бе жадувала душата му – бе намерил Учителя.

През всяко свободно време брат Митре четеше беседи с тетрадка пред себе си и с молив в ръка. Той най-редовно си изваждаше всичко, което му се видеше важно и интересно.

Навикът да чете и да изважда най-важните мисли, е един от най-полезните навици, които той упорито следваше. Едно от правилата, които бай Митре педантично следваше, бе: вечер, преди да си легне, да остави стаята си в пълен порядък, че като стане сутрин, да му е приятно, а сутрин никога да не оставя леглото си и стаята неподредени. Ето, вече двадесет години, откак той следва неотклонно това правило, без нито едно нарушение. Но как се случи една заран, той се увлече в четене и не забеляза, че часовниковата стрелка, отбелязваща часовете, се бе превъртала няколко пъти. Бе дошло време за тръгване. Взе си чантата и когато да излиза от

стоята си, чак тогава видя, че леглото му е неоправено. Ех, малка работа е едно легло, на обед ще го оправи, ще си кажем ние. Но не е така за брат Митре. Той си бе обещал да не допуска изключения, а ето че се налагаше. Да закъснее за работа също не искаше. А минутите се нижеха, стрелката не спираше и той трябваше да бърза. Заклучи вратата и забърза към пътната врата, с единствената утеха, че на обед, като се върне, това ще му бъде първата работа.

Да, този ден за първи път от двадесет години брат Митре да остави леглото си неоправено. Отиде на работа, която веднага погълна цялото му внимание. Наближаваше дванадесет часа, когато по телефона го потърсиха. Когато излезе вън, бе приятно изненадан, че вижда Учителя с още един брат. Учителят бе дошъл по някаква работа в града и днес ще му бъде гост. Тръгват за квартирата. По пътя две чувства се бореха в душата му. Едното, че днес има рядък гост, а второто, че осъждаше себе си, че сутринта бе оставил леглото си неоправено. Брей, да се не види, си думаше той, един път Учителят да ми дойде на гости и да свари леглото ми неоправено. Непростима грешка, така я отчете брат Митре.

Из дневника на брат Митре.

Ученикът не бива да допуска никакво изключение. Изисква се будност.

199. КОМИСИЯ ПО СТАВАНЕТО

Неотдавна посетих един от братята в Минното селище, който сподели следната своя опитност:

Сънувах сън, че една заран към пет часа съм буден, но още се колебая дали да стана. В този момент в стаята влиза човек на средна възраст, с бележник и молив в ръка, който като ме видя, че още се излеждам, ме попита: „На колко години си?“ Но преди да успея да му отговоря, той добави: „Трябват ти още хиляда години.“ Като каза това, отвори вратата и си излезе. Събудих се и станах веднага, като почнах да си размишлявам за значението на съня, който още помнех. Мина ми такава мисъл, че нашите приятели от отвъдния свят се интересуват от нас и следят всяко наше проявление, като за всичко си вземат бележка, кой как изпълнява задачите си. Вероятно този брат имаше за задача да види кой кога става. Дали ставаме навреме и как почваме деня.

Разказал: К.

От голямо значение е ранното ставане сутрин. То определя напредъка ни като ученици. Направете опит за един месец, за три, за година и ще видите какви ще бъдат резултатите. Нашето учение е учение на опита.

200. ДВЕТЕ ОПУШЕНИ ТУХЛИ

На една братска среща в провинцията през 1965 година един брат разказал следната своя опитност:

Братя и сестри, аз живея на Изгрева и често имах случаи да задавам въпроси на Учителя, като мислех, че това, което той говори, е много отвлечено и не засяга пряко живота и исках да ми каже нещо реално. „Ще ти кажа“, ми каза веднъж Учителят. От този ден аз все очаквах да ме извика и да ми каже. Минаха години и Учителят се помина, без да ми каже обещаното.

Един ден ми се даде картина като насън, но не бе сън. Пристига Учителят с един файтон, запрегнат с два бели коня, и ме кани да се кача при него. Качих се, без да зная къде ще отиваме; пристигнахме на място при един строеж, Учителят слезе, препаса една престилка и почна да зида с тухли. По едно време тухлите се

свършиха и Учителят ме прати да търся тухли. Потърсих наоколо, но не намерих други, освен две, и те опушени, от едно овчарско огнище. Върнах се и му казах за двете опушени тухли, а той ми каза да ги донеса, след като ги поизбърша. Донесох ги и той го постави на строежа, с което строежът се завърши. Тези две макар и опушени тухли запълниха зеещата празнина.

По разказа на Т.

Всеки един от нас е материал в сградата на Божественото. И опушената тухла, и тя ще намери своето място в общата сграда.

201. ПРОКЪЛНАТИЯТ

През лятото на 1963 година една жена от село Долня Рибница /Благоевградско/ поливала зеленчуковата си градина извън селото. Но тъй като не след много водата се загубила, тя тръгнала по вадата да търси мястото, където се е отбила водата и разбрала, че била отбита от един неин съсед, за да пои своята градина. Казаха му: „Ангеле бре, Ангеле, ти ли ми отби водата, змия да те яде.“ /Тъй кълнат жените по него край./ Денят отминал, взело да се здрачава, когато всички си тръгнали за дома, тръгнал си и Ангел. Когато излязъл на главния път, видял нещо шарено на пътя и посегнал да го вземе, като предполагал, че това е шарена пръчка. Но то не било шарена пръчка, а змия, която го ухапала за ръката. Имало и други хора с него, които веднага му пристегнали ръката над ухапаното от змията място и веднага го пратили в София, където едва го спасили с инжекции, благодарение на бързата лекарска помощ.

Разказал: Крум Божинов.

Пазете се от лоши думи и пожелания, макар и на шега казани, защото има един природен закон, който гласи: Каквото и да пожелаеш, добро или лошо, то ще обиколи света и пак ще се върне при тебе.

202. КАК СВОИТЕ СЕ ПОЗНАЛИ

Още от ранна пролет нито капка дъжд. Горещото юлско слънце прежуряше. Земята се напука. Тревите пожълтяха и листата на дърветата посърнаха. В един от тези дни влакът понесъл брат Янаки към село Коньово, където отивал да се срещне и запознае с брат Влайчо Жечев. Никак не му било трудно по онова време да го намери, защото брат Влайчо си бил в село, а къщата му всички знаели. Този ден брат Влайчо бил при пчелите на стопанството, за които той се грижел.

„При тебе идвам, брат Влайчо“, му казал той. „Идвам да се видим и запознаем.“ – „Защо идваш, бе другарю? Ти знаеш ли, че ми е забранено да приемам посетители...? Ти знаеш ли, че и книгите ми взеха ...?“ – „Те и моите взеха, не само твоите.“ – „Така ли?“ – запитал с повишен интерес брат Влайчо. „Тогава ела да се поразговорим.“ Поканил го в стаята си и се разбрали и опознали.

Записано по разказа на брат Янаки Желев.

С. Вресово.

203. ЕТО ТОВА Е ТВОЕТО БРАШНО

Една сестра от провинцията си имала едно сандъче с брашно, от което тя все си вземала за каквото ѝ потрябва и не се свършвало. Като отишла веднъж при сандъчето и го вижда все пълно, казала си мислено: „Какво бе туй брашно, че

„Сършване няма.“ Ето, едва била изрекла тия думи и брашното пред очите ѝ спаднало на дъното, като останало едва една-две шепа брашно. Тогава тя чула глас, който ѝ казал: „Ето твоето брашно.“

Разказал: Панайот Гранчаров

„Всяко нещо, дадено с любов, се благославя.“ Този случай е подобен на чарния. Те са за назидание на ония, които търсят истината.

204. КОГАТО ЖИВОТЪТ НИ Е ЗАСТРАШЕН

През 1928/1930 година, преди още да постъпя в университета, членувах във въздържателни дружества, чрез които развивахме усилена просветна дейност. Изнасяли сме реферати на различни теми, но една от най-важните теми бе научните етични основи на вегетарианството. Особено върху етичните основи на вегетарианството най-много спорове се водеха. Един от въпросите, които най-често се поставяха, бе какво ще правим, ако ни срещне вълк или мечка. Ще се оставим ли да ни изяде? Или намираш се в параход след океана, заедно с хиляди хора, но внезапно, че някой садист иска да потопи парахода. Ще го оставиш ли или ще го убиеш, за да спасиш себе си и другите? Труден въпрос, на който аз не можах да отговоря, ето защо веднъж се приближих до Учителя и го попитах при подходящ момент дали е оправдано убийството в тоя случай. „Не“, каза Учителят. „Ще му се противопоставиш, без да убиваш.“ – „Как, Учителю? По какъв начин?“ – попитах аз с удвоен интерес. – „Има начини“, ми каза Учителят и повече нищо не ми каза. Оставаше да мисля върху казаното от Учителя. След няколко години, като четях лекциите на общия окултен клас, намерих търсения отговор. Тук ще се опитам да предам мисълта на Учителя със свои думи, понеже не мога да посоча том и страница. Примерът беше такъв, че ти се налага на минеш през място, дето има лоши кучета, какво ще направиш? Има четири разрешения на въпроса:

Първото: Ще вземеш торба хляб и така ще минеш.

Второто: Ще вземеш торба с камъни, за да се браниш.

Третото: Ще заобиколиш отдалече, че да не те усетят.

Четвъртото: Още отдалече ще ги приспиш. Ако ученикът е упражнявал своята мисъл, какво е упражнявал ръцете си, ще може оталече да ги преспи, ако ли не, тогава ще се насочи към едно от останалите разрешения, според степента на своето духовно развитие.

Разказал: Георги Събев.

205. ОВЧАРЯТ И БУРЯТА

През лятото на 1948 година бях на Братската градина в Айтос, когато един брат от селата се приближи до мен и поведохме разговор, при който той ми разказа следната своя опитност:

„Ето, стават десетина години, откак съм в Братството, но в мене все още има остатъци от стария живот, от които трябва да се освободя, остатъци, които ме дърпат назад. Тия дни един от учениците хора в Братството ме срещна тук, на градината и ме пита откога съм в Братството. Отговорих му, че съм от десетина години. Тогава той ме попита: „Ядеш ли месо?“ – „Да, ям“, му казах аз, а той взе да ме упреква, като казваше, как можело ученик на Учителя да яде месо и т.н. Аз не знаех какво друго да му кажа и си мълчах. „А ти, брат, какво ще ми кажеш?“ – „Слушай, брат“, му казах аз, „я ми кажи като ядеш, сладко ли ти е, яде ли ти се?“ – „Право да ти кажа, брат, че ми се яде и ми се услажда. Верно е, че аз няколко пъти се опитвам да

се откажа, но ту баща ми ще вземе да псува, ту майка ми ще ми се мръщи или жена ми ще вземе да ми се сърди и аз отстъпвам, пак тръгвам по отъпкания път. А ти, брат, какво ще ми кажеш по този въпрос?" – "Щом като ти се яде, ще ядеш, но трябва да знаеш, че месото не е най-добрата храна за човека, нещо повече, внася известни отрови в нашето тяло. Не забравяй, че животните са наши безсловесни братя, а ние като ги убиваме и ядем, вършим престъпление против Божествения закон. Ти ще ядеш дотогава, докато вземе да ти става отвратително. От този момент нататък ако ядеш, ти вършиш престъпление."

Минало година-две и най-после дошъл този ден. Братът бил овчар и пасял стадото към Петров връх. Било надвечер, когато внезапно се появила силна вихрушка и буря. Облаците затулили слънцето. Затъмнило се. Овцете се разпръснали. Уплашил се братът и взел да се моли, като четял 91 псалом. Чел го веднъж, дважд, като в това време бурята взела да утихва, а нещо вътре в него проговорило и му казало: „Дойде времето“ и повече нищо, но той разбрал за какво става дума и обещал, че от днес вече няма да яде месо. След като дал обещание, бурята постепенно утихнала, след което той успял да събере пръснатото стадо.

Наскоро бил празник и баща му заклал агне. Всички в дома им яли, освен него, като никой дори и не го попитал, както правели друг път, защо не яде, като че това било нещо обикновено.

Разказал: Иван Кибринев.

Добре е всеки човек да работи и да чака своето време, когато тихият глас да му проговори да бъде буден, за да не отлага, да не се бави.

206. КАК ЕДНА СЕСТРА ИЗПЪЛНИЛА СЛОВОТО

При една среща на Братската градина, при един разговор стана дума за приложението на Словото на Христа в живота, тогава една сестра каза: „Аз изпълних Словото на Христа, дето казва: Раздай всичко, тръгни и ме последвай...“ Много погледи се насочиха към нея в тоя момент, защото всички горяха от желание да видят и да чуят как тя е изпълнила Словото, което се отнася за богатството. „Кажете, сестра, какво направихте. Пояснете се.“ – запитаха някои. „Ето как“, поясни тя. „Имах чифлик от няколко декара, продадох го и парите раздадох на синовете и на дъщерите си, като и за себе си оставих. Възнаградих и оня брат, който се грижеше за чифлика. И тъй, всичко раздадох и сега съм свободна от материални грижи.“ Тогава една сестра я запитала какво е раздала на сиромасите. На този въпрос тя замълча, което ще рече, че тях ги е забравила. От тридесет-четиридесет милиона, които е получила от чифлика, не дала нищо за бедни и нещастни. Така постъпват и дивите зверове, като мечката се грижи за своите мечета и вълчицата – за своите вълчета.

Да се пазим от извращение на Словото, защото отговорността е много голяма. Само който прилага Словото, той е истински ученик и последовател на любимия ни Учител.

/Спомени от една среща./

207. БАНКНОТА ОТ НЕВИДЕЛИЦА

През лятото на 1937 или 1938 година един стар брат от Изгрева ми разказа следната своя опитност:

Занаятът ми е точилар. Това бе след Европейската война. Случи се така, че се заредиха няколко дни без каквато и да е работа. Първият ден мина целият в

смакване. Взе да се смрачава, без да съм изкарал нито стотинка. Взех пари в заем и купих нещо за ядене, за да занеса в къщи. На втория ден пак няма работа. Беше ми неудобно пак да вземам пари в заем, след като не съм върнал взетите вчера. Отидох си в къщи с празни ръце, където и жената, и децата, всички ме гледаха накриво, като че аз бях виновен, задето няма работа. Где хапнали, где не, легнахме си. Сутринта отивам на работа – вече трети ден, без някой да влезе в джюкяна ми. Излязох вън и клекнах под едно дърво и съм се замислил дълбоко, като се питах в себе си какво ли съм сгрешил, че Господ ме наказва. Взех да се моля в себе си. В този миг зашумоляха листата на дървото, без да има какъвто и да е вятър. Както седях клекнал, пред мене падна от клоните на дървото една 5-лєвова банкнота, но съвършено нова, още непрегъната, като че току-що е излязла от печатницата. Взех я, но преди да я прибера в джоба си, се огледах по улицата, да не би да е изхвъркнала от ръцете на някого. Но като видях, че нямаше никой, освен мене, разбрах, че е за мен и я прибрах в кєсията си. Зарадвах се, че тази вечер няма да се върна с празни ръце и благодарих на Бога за помощта, която ми изпрати по този тъй необикновен начин.

Разказал: Михаил Добрев, Изгрева.

„За Бога невъзможно няма, Той всичко може.“ – Учителят.

Понякога Бог допуска да бъдат изпитани нашата вяра или търпение, като след това показва милостта си, като ни помага по най-различни начини.

208. БРАТ КИРЯК И ЯБЪЛКИТЕ

Всяка сутрин съселяните ми си изпъждаха рогатия добитък на площада, откъдето пастирите ги подбираха и изкарваха на паша. Една сутрин един съсед си позволи да бръкне в джоба ми и да извади една беседа, която сутринта бях чел. След като прочете една страница и разбра, че в тия книги има голямо знание, което не е за нашите прости глави, ме запита: „Ти в София ходил ли си?“ Отговорих му, че не съм. „Този човек познаваш ли го?“ – ме запита той. – „Не съм го виждал“, му казах аз. – „Е, как тогава си станал негов последовател?“ – „Щом ме питаш, ще ти кажа. Видж какво, аз, като отида в града и на някоя витрина видя ябълки, купувам си и ям, без да питам от кое дърво са брани. Така е и със Словото на Учителя. Макар че него не съм видял, но Словото му чета и се уча от него.“ Съселяните му се слисали от този находчив отговор и повече нищо не му казали.

Опитност на брат Киро Овчаров.

209. ЕДНО ДУХОВНО РАЖДАНЕ

Веднъж помолих брат Киро Овчаров да ми разкаже как, по какъв начин той е намерил този духовен път и откога датира неговото духовно раждане. Въпреки че той не обича да говори за себе си, веднъж бе в добро разположение и ми разказа своята кратка история.

Аз, каза той, още от дете съм религиозен, тъй че може да се каже, че аз съм роден с вярата в Бога. Когато станах на десетина години, взех да паса бащините си овце и да спя на къра /по къшлите/, далеч от хората, далеч от общия шум.

През летните вечери аз често се заглеждах в звездите или заслушан в песента на щурците, в песента на вятъра или в застрашителния вой на бурята, но нищо не разбирах. Всичко бе затворена книга за мене. Бях слаб и страхлив. Всеки, който пожелаеше, можеше да ме ругае или бие. Само единствено вярата ми в Бога ме крепеше. Много исках да слушам словото Божие, но нямаш възможност да

посещавам църква. А да се чете Библията в къщи, поповете тогава казвали, че е грешно. Времето минаваше ден след ден, година след година, докато през 1927 година в селото ми дойдоха външни хора, които продаваха Библия. Една Библия струваше седемдесет лева тогавашни пари. Когато отворих кесията, имаше точно толкова. Купих си Библия. Каква радост беше това за мене, че ще мога да чета Божието Слово и да се уча да го изпълнявам. Аз имах чувството, че съм най-богатият човек, щом като имам Библия. Една от моите мечти се бе осъществила. Хората, които продаваха Библии, ми взеха адреса, като ми казаха, че пак ще ме посетят. Аз обаче ги предупредих да не идват, за да си нямам неприятности със селяните, които не са настроени благоприятно към вярващите.

Няколко месеца след това брат Георги Куртев посети селото ни, придружен от братята Черню Калушев и Михаил Сербезов от съседното село Изворище, тогава Тержимен. Те ходили в дома на брат Паскал, но тъй се случи, че тогава аз не се видях с тях. Все по това време аз се бях подложил на пост, молитва и уединение, което продължи десетина дни, но дойде един брат, който ми помогна със съветите си и аз надживях този своего рода аскетизъм и почнах да ходя на събрание в Изворище или в Габерово. Духовните песни, които се пееха тогава в събранието /Тебе пеем, Богородице дево и др./ ме плениха. Душата ми бе жадна за такава музика и такива слова. Аз разбрах, че моето място е тук, не другаде. Песните и словото бяха като балсам за моята жадна душа. След като мина известно време, взеха да ми дават беседи да си чета в къщи. По-големите братя, като видяха моята ревност и привързаност към делото, разрешиха ми да си открием събрание в моя дом, аз, брат Паскал и жените ни. Каква по-голяма радост от тази, да можем да си имаме събрание в нашето село.

По-старите братя, като гледаха моята преданост към делото, един ден ми казаха, че вече е време да оставя цигарите. Не беше нужно да ми се повтаря, защото аз бях готов. Помня, че ми бяха останали в кутията три цигари, хвърлих ги и повече не запалих. За яденето на месо още никой нищо не ми казваше, но не помня как аз се научих, че хората от Братството не ядели месо. Повече не ми бе нужно и аз се отказах. Това беше естествена последица на моето духовно подвизаване. Достатъчно ми беше аз да зная, че не бива да се яде и вече въпросът за мене бе решен.

Годините минаваха. Младото поколение растеше, но нови хора в Братството не влязоха. На нас не ни оставаше друго, освен да запазим децата си от светско влияние, ето защо с брат Паскал решихме да заякчим връзките си, като станем сватове. Аз имам син, той – дъщеря, задохмичме ги. Това беше най-разумното разрешение на въпроса. Децата ни поеха пътя и ние сега сме спокойни, че те ще ни заместят.

Горните бегли бележки са записани по разказа на брат К. Овчаров.

Като четем беседите и лекциите, ще срещнем указания, дадени от Учителя към братските семейства, като се казва, че един брак има смисъл, ако децата, родени от този брак, бъдат възпитани в духа на идеите.

Братята Киро и Паскал не са учени, не са с образование, а са прости селяни, но те са намерили най-правилното разрешение на въпроса за задомиаването на своите деца.

Всичките родители, които са пренебрегнали този въпрос, може би ще има често да съжаляват. Когато има различие във възгледите, не може да се иска хармония в живота. Възгледите до голяма степен са определящи, за да не кажем решаващи фактори за един по-добър живот.

210. СПАСЕН ОТ ГЛАДНА СМЪРТ

На 19 август 1918 година бяхме на Добро поле, когато ни плениха и изпратиха в пленнически лагер „Микра“ край град Солун. Отношението към пленниците – лошо, а храната – крайно оскъдна. Тежката работа, която работехме, изискваше по-добра храна, но нали ние бяхме пленници, хранеха ни, колкото да не умрем. Но не стига това, че храната е слаба и некачествена, но аз, като вегетарианец, не можех да ям месо и така останах само на хлебната дажба. Отначало имах някой лев и с тях се поддържах, но и те скоро се свършиха. Тежкия труд и слабата храна бързо се отразиха върху здравословното ми състояние, като често взе да ми се вие свят. Другарите ми виждаха това положение и ме съветваха да си получавам дажбата месо и да го ям, иначе по-зле. Вече пред мене се изправи въпросът с всичката си сериозност, дали да ям месо или да умра от глад. Един ден се опитах да ям, но ми са видя тъй отвратително, че предпочитах да умра, но не и да ям месо. Тежко изпитание стоеше пред мен. Никои не можеше да ми помогне, освен един Бог. Моята съдба бе в ръцете на Бога.

Работехме на Солунското пристанище, където бяхме само пленници и служачи, само мъже. Никакви жени нямаше между нас. Веднъж, като отидох към работното си място, намерих чиста, бяла дамска кърпичка, загъната на четири и вътре книжни пари, сто динара /10 x 10/, равни на наши сто лева. Парите, още с ръце не пипнати, съвършено нови, като че сега излезли от печатницата. Погледнах да видя наблизко някоя жена, която да ги е загубила, но не се оказа никаква жена ни наблизко, ни по-далеч. Разбрах, че парите са за мен и от тях почнах да харча, за да се храня. Силите ми се повъзвърнаха. Тези пари ме изведоха от кризата, в която бях изпаднал. Наскоро след това ни преместиха в сръбски лагер, където бяхме при по-добри условия. Там и отношенията бяха по-добри, и храната.

Пленничеството ни продължи до 20 август 1920 година, когато дойде една обща заповед за освобождаване на пленниците.

Г. Радев, Ямбол.

Казва се в Словото на Учителя, че пътят на ученика не е гладък. Ученикът ще бъде изпитан дори до краен предел и тогава ще му се помогне по някакъв начин. Такъв е и горният случай с този наш предан в делото брат.

Тежките изпити са за силните ученици. Параход, който е в движение, него го блъскат вълните, а не който е в застой. Изпитът е за напредналите ученици, за да преминат в по-горен клас.

211. ТИ НАЛИ ЗНАЕШ ПЪТЯ, ЗАЩО ТЪРСИШ ДРУГАР

До 1945 година служих в армията. При мене служеше инженер Кадиев като запасняк. След като мина известно време и ние се поопознахме, аз взех да споделям някои мисли от Учителя. Той проявяваше интерес, ето защо аз от време на време му казвах по нещо, което радваше и двамата ни. След известно време му се случи да отиде на служба в София. След като си свърши служебната работа, намислил да се възползва от идването си в София, за да се види с Учителя, да се срещне и запознае. Както идеите, така и личността на Учителя го интересуваше. Но инженер Кадиев беше доста стеснителен, ето защо търсел някой да го заведе и представи на Учителя, но след като не намерил такъв, тръгва и отива сам.

Учителят още като го видял, му казал: „Ти защо търсиш другар, нали знаеш пътя? Ти, като беше още ученик в VI клас взе да четеш една моя беседа, защо не я довърши?“ Инженер Кадиев се опитал да се оправдае и какво бе му казал, не помнил,

но това, което му направило силно впечатление било онова, което Учителят му бил казал. Когато Кадиев се връщал за града, из целия път си мислел за личността на Учителя, която колкото и да се мъчел, не можел да обгърне и обхване със своя ум.

„Откъде знаеше Учителят, че аз съм търсил другар да ме заведе при него?“ – казваше после Кадиев и второ: „Отгде знаеше той, че аз някога, като ученик, съм взел да чета негова беседа и че не съм я довършил?“ Тези два въпроса дълго време изпъвали ума и съзнанието на Кадиев и той дошъл до извода, че Учителят е необикновен човек, който с никого друго не може да се сравнява, освен с Христос.

Разказал: Ал. Петров.

3 януари 1966 година, Шумен.

212. СЛАДКО ЗА УЧИТЕЛЯ ОТ СЕСТРА РАДЕВА

Беше пролет. Овощните дървета бяха накичени и пременени със своята най-хубава бяла премяна, когато един файтон спря пред дома на Боздуганови в Шумен, от който слезе Учителят. Вестта, че Учителят е пристигнал, се разнесе бързо между нашите приятели. Научи се и сестра Радева и взе да се приготвява, за да отиде и да го поздрави, като знаеше, че все ще научи нещо ново и поучително. Да, Учителят беше жива книга, само да можеш да четеш и да разбираш. Сестра Радева не искаше да отиде при Учителя с празни ръце, ето защо слезе в мазето, за да вземе някое бурканче със сладко. Посегна да вземе едно, но то ѝ се видяло голямо и се поколебала, но после пак него взела и му го занесла. Като му го дала, Учителят ѝ благодарил, като ѝ казал: „Ти, сестра, като го вземаше, ти се досвидя.“ Сестрата, като чула това, изчервила се от срам и нищо не казала. Когато вземала бурканчето, никой нямало при нея и тя на никого още не бе казала, Учителят отгде знаеше? Защото тя само бе го помислила.

Разказала: Сестра Радева на Ал. Петров.

Гр. Шумен, 1930 година.

213. ПОУКА ОТ СТРАДАНИЕТО

По Нова година с един брат ни хрумна идеята да посетим болните наши приятели в града, като по този начин да изразим нашата любов и внимание към тях. Зарадваха се, като ни видяха, а това зарадва и нас.

„Сега разбрах защо трябва да се посещават болни“, ни каза един от тях, който вече няколко години пази стаята. „Когато бях здрав и наум не ми идваше за посещаване на болни. Но сега, когато ме затвориха между четири стени, разбрах от какво голямо и важно значение е това, да се посещават болни.“

Страданието бе научило този брат на онова, което бе пренебрегвал, когато е бил здрав. Ето защо добре е да не забравяме, че има както болни, така и бедни и нещастни, които очакват за нашата помощ, посещение или утеха.

Който прилага Учението – Словото в живота, той ще има и наградата, вътрешната радост, която с нищо не може да се откупи.

Георги Събев.

214. ПАЗАЧ НА ЛАГЕРА

Било края на месец юли, когато Учителят, с една значителна група от 20-30 души пристигнали на седемтях рилски езера, но тъй като било късно и нямало

време за устройване на лагера, а освен това времето било хубаво и спокойно, можело да се спи на открито. Събрали братята дърва, запалили огън и ношували край огъня. Вечерта преди лягане Учителят се обадил на една сестра, като й казал: „Сестра, тая вечер, рекох, вие ще сте дежурна, ще будувате.“ – „Добре, Учителю“, казала тя.

Било късно през нощта. Всички спели дълбок сън след дългия и уморителен път. По едно време дежурната сестра забелязала, че от дълбочините на езерото постепенно се издига и оформява една женска светла фигура, вероятно нимфа, която тръгнала по повърхността на езерото към спящите, които били на самия край на езерото. Дежурната се уплашила и извикала: „Айй, Учителю!“ – „Не бой се“, казал Учителят. „Аз съм буден.“ Бялата фигура се върнала и изчезнала, както се била явила. Сутринта Учителят казал на сестрата: „Това го направих заради теб, за да видиш.“

Разказала Веса Козарева на Ал. Петров.

215. СИЛНОТО ЖЕЛАНИЕ

Съпругът на сестра Йорданка бил заминал в Северна Америка. После извикал и нея, след като тя вече била запозната с идеите на Учителя. Получавала тя писма и беседи. Четяла и поддържала връзка с Изгрева, но Учителя не била виждала. Много искала Учителят да й се яви, за да го види, но не станало. Когато след години се върнала в България, отишла при Учителя, като му казала какво била пожелала в Америка, но не станало. Тогава Учителят й казал: „Ако силно бяхте пожелали, щеше да стане.“ Значи силните желания се реализират, ето защо да внимаваме какво ще пожелаем.

Разказала: Сестра Йорданка.
5 януари 1966 година.

216. МЪКАТА НА ЕДНА СЕСТРА

Оженихме се по любов с моя съпруг и живяхме във взаимно разбирателство много години. Родиха ни се деца, които отхранихме и възрастихме. Възпитахме ги в духа на Учението, което ние следваме, но ние малко направихме за тях, за да ги въведем в наша среда и да ги запознаем с децата на наши приятели. И тъй, те израстнаха сами, без да се срещнат и запознаят с децата на нашите братски семейства. Това се дължи изключително на съпруга ми, който, където и да отиде, по събори, сбирки или срещи, нито мене вземаше, нито някое от децата. Той може би смяташе, че всеки човек си има свой път и ние не трябва да се месим. И така, децата отраснаха и ги задомихме за първия кандидат, който се яви, без да държим сметка за идейните различия между тях, които без друго ще създадат трудности в техния съвместен живот. И така стана. Техните съпруги и съпрузи не споделят идеите ни и сега те срещат големи противоречия и се измъчват, измъчваме се и ние, като гледаме липсата на едно общо разбиране.

Тяхната мъка е наша вина, защото ние не помислихме за тяхното бъдеще, като не ги запознахме с младежи от нашата братска среда. Споделям мъката си, дано с това помогна на ония родители, които още не са разрешили този въпрос, да си помислят, за да не направят нашата грешка. Вярвам, че някой ще се поучи от нашата грешка и тогава мъката ми ще бъде по-малка, ако мога да предпозная другите от грешка.

Разказала: Харизанова.

217. ДВЕТЕ СТОТИНКИ

Беседата току-що бе привършила и приятелите почнаха да се разотиват на групи от по двама или трима. Из пътя те си коментираха някои мисли от току-що прочетената беседа за Малкото добро. Брат Слави и Неделчо вече бяха излезли на главната улица, когато пред тях се изпречи беден човек, който ги помоли за помощ, за две стотинки. Брат Слави бръкна в кесията си, извади и му даде, а другият брат, Неделчо, не му даде – не че нямаше, а се чудеше какво ще прави бедния с две стотинки, какво може да се купи с две стотинки. Но както го гледаше, бедният се изгуби от пред очите му. Беше по обяд. Времето светло и ясно. Бедният се изгуби между множеството и повече никой не го видя.

Две стотинки му бе поискал беднякът, но брат Неделчо не му дал, не че нямал или не е желал, но той, вместо да извади и да му даде не две, а десет или двадесет, бе взел да умува. Неделчо пропадна на изпита по щедрост, пропадна на изпита за малкото добро, за което само преди малко бяха говорили.

218. ПОЛОВИН ЛЕВ В ЗАЕМ НА БЕДНИЯ ЧОВЕК

След като ми взе ТКЗС-то градината, от която си вадох прехраната, вече стотинките по-рядко се задържаха в кесията ми. Един ден бях излязъл към Главната, ето че насреща ми един човек, който ми каза: „Дядо, дай ми половин лев в заем.“ Извадих кесията, за да видя дали има. Имах всичко 52 стотинки. Дадох му 50-тях. Останах с две стотинки. Но това не ме безпокоеше. Развах се, че можах да му услужа, защото аз не му ги дадох в заем. Вървя си по пътя и ето, след около половин час ме среща една жена и ми дума: „Дядо, веднъж взех от тебе метла и не съм ти я платила. Отдавна те търся да ти я платя. Сега те намерих, чакай да си уредим сметката.“ Даде ми един лев. В кесията ми пак имаше пари и то двойно повече, отколкото имаш, преди да дам в заем.

Опитност на дядо Колю от Айтос.

И от горния случай се вижда, че има кой да промисли и за нас. Щом ние даваме, и на нас ще се помогне по един или друг начин. Такъв е великият Божи закон. Никога не казвай, че нямаш или че не можеш да помогнеш. И като нямаш, пак ще дадеш, което ще рече пожелай му доброто.

219. НЯМА ДА ОСТАНЕ КАМЪК ВЪРХУ КАМЪК

През 1922 година няколко братя от Варна намислили да правят комуна. Когато вече били готови да продават къщите и имотите си и да ги влагат в обща каса, тогава се сетили първо да се допитат до Учителя. Ето защо пратили няколко сестри при Учителя, за да му кажат за решението си. Но Учителят им отсякъл пътя, като им казал нищо да не правят. Върнали се сестрите и докладвали за мнението на Учителя, което било отрицателно. Чудна работа, си думали те, как може за такава прекрасна идея Учителят да не се съгласи. Сигурно сестрите не са му обяснили хубаво. Ето защо те решават да се срещнат лично с Учителя. Отишли те при него и му изложили идеята си. Учителят ги изслушал, след което им казал да останат за неделната беседа.

Когато наближило време, те наели файтон, качили се всички и тръгнали за братския салон на ул. „Оборище“ 14. Когато минавали по улиците „Дондуков“ и „Търговска“, Учителят, като погледнал високите сгради, казал: „Няма да остане

камък върху камък." Всички присъстващи чули, но никой не се обадил. Това предсказание се сбъднало след 20 години, когато българското правителство на Филев – Божилов бе обявило символична война на Америка. Това беше през 1943 година, когато американски самолети бомбардираха София.

По време на беседата Учителят изяснил своето становище по отношение на комуните и те разбрали, че не бива да правят прибързани работи, като останали на гости на Учителя няколко дни. Учителят бил разположен и им свирил с цигулката, и им пял. А братът Матей Калудов всяка сутрин ходел да пита Учителя дали да си тръгват. Ще ви кажа, отговарял му Учителят. Най-после, на петия ден, като отишъл пак да го пита, Учителят му казал: „Щом като бързате толкова, може да си тръгвате.“ Те още същата вечер отпътували с влака за Варна. Било месец декември. Пътували нощем. Но след като минали Попово, между Попово и Търговище линията била прекъсната вследствие катастрофа и се наложило около половин километър да пътуват пеша и да пренасят тежките си куфари. Влакът, с който продължили, нямал отопление и те мръзнали из целия път до Варна.

Много години след това брат Калудов, като си спомнял за тоя случай, си чукал главата и думал: „О, главо, главо. Който не слуша Учителя, така му се пада. Учителят ни канеше да останем, а ние все напиряхме.“

Разказал: Петър Терзистоев.

Не е случайно дето Учителят ги е задържал 4-5 дни. Той по всяка вероятност е знаел за предстоящата катастрофа с влака по същата линия и умишлено ги задържал, за да ги избави от несгоди и мъчения.

220. ЛЕКУВАНЕ НА СЛАБО ЗРЕНИЕ

През 1935 година работех на Горска индустрия, село Кочериново в Рила като магазинер. От преумора очите ми отслабнаха. Лекарят ме прегледа и предписа инжекции, които бяха много болезнени и аз се отказах от тях. Тогава се сетих за Учителя и си казах: „От Учителя по-голям авторитет няма, ето защо ще отида да се посъветвам с него. Среცнах се и му казах болката си, а той ми каза като си отида да почна да вземам стъргани моркови с лимон, а при липса на лимон, с малко винен оцет преди всяко ядене, без хляб, а вечер краката до глезените в топла вода и с канче поливаш краката си с топла вода от коленете надолу. Ту десния – ту левия, около десетина минути. След това обуваш чорапи или терлици и си лягаш. Това продължи 30-40 дни, но аз още на седмицата почувствах голямо облекчение.

Опитност на П. Терзистоев.

221. ИЗЛЕКУВАН ОТ ПРОСТУДА

През месец май или юни 1924 година заболях от простуда. Случи се така, че тогава Учителят беше във Варна. Състоянието ми бе особено. Бях като в сън, а всъщност не можех да спя и всичко ме отгечаваше. Диагнозата, определена от лекарите, бе простуда, комбинирана с нервно разстройство. Лекуваше ме военният лекар, д-р Стоянов, който ни бе близък. Но аз не можах да вземам предписаните от него лекарства, ето защо потърсих помощта на Учителя. Моята жена всяка сутрин носеше череша на Учителя, от най-хубавите, като се осведомяваше от него за моето състояние. Една сутрин, като отива пак да занесе череша, сестрите я посрещат още отвън радостни и засмени, като й казват, че тази сутрин Учителят им казал: „Братът беше пътник, но го върнахме.“ Тези думи са казани по време на закуската. След това той изпраща д-р Иван Жеков и ме подложиха на изпотяване

по следния начин: Поставиха ме на гръб, а от двете ми страни по две силно нагряти тухли, а отгоре покрит с одеяла. Скоро почна изобилно изпотяване и преобличане в продължение на няколко часа, след което аз получих едно значително успокоение. Това бе първото. Второ: Полагаха ме във вана с гореща вода при 37 градуса, в която да стоя около петнадесет минути, придружено с обтриване на коремната област. Още след втората баня ми дойде сън, даже задряхах във ваната. Това лечение с вана продължи около 15-20 дни. Братството устрои излет до Ташли-тепе, заедно с Учителя. Заведоха ме с каруца там. След това здравето ми бързо взе да се възстановява и аз вече можех да ходя с помощта на бастун и почнах работа.

Аз оздравях по методите на Учителя и под негово ръководство, като лечението бе провеждано от нашия любим брат д-р Иван Жеков

Разказал: Петър Терзистоев на 1 януари 1966 година.

Гр. Варна.

222. МЕТОД ЗА УСИЛВАНЕ НА ЗРЕНИЕТО

Веднъж нашият обичен брат, зъболекарят Михаил Стоицев, отишъл при Учителя и му се оплакал, че зрението му вече много отслабнало и не ще може да ходи и да посещава приятелите по градове и села, което досега бе правил. Учителят го изслушал, след което му препоръчал да посреща изгревите на слънцето и да прави гимнастика на очите.

Брат Стоицев приложил препоръчания метод около една година и получил подобрение на зрението. Същият споделил тази си опитност с другите наши приятели, за да могат да се възползват при нужда.

223. ПЪРВАТА В ЯТОТО

Наскоро преди смъртта на мама, баща ни, Георги Куртев, стоял при нея и си разговаряли. Тогава той й казал: „Който от нас си замине пръв, да не забравя да се обади на останалия жив.“

След като си заминала, баща ни все очаквал да му се обади, но това не се случвало.

Една нощ мама му се явила насън и обяснила, че законите в невидимия свят са други и човек там не може сам да решава какво да прави, но тъй като вече била обещала, разрешили й да му се обади по следния начин: казала му: „Когато отиваш към градината и видиш ято птички да летят ниско над главата ти, да знаеш, че първата в ятото съм аз.“

И действително, на следващия ден тя му се обадила по този начин.

Разказала: съпругата ми, Донка Г. Куртева.

224. ЧАША С ОТРОВА

Една бедна жена, вдовица, останала без работа и търпяла глад и мизерия. Но тъй като повече тя не можела да понася, намислила да тури край на живота си. Не можела да гледа повече как децата й се превиват от глад. Купила си тя отрова и вече я била приготвила във водната чаша, готова да я изпие, но в този момент влиза при нея старец, който й казал: „Ти знаеш ли, че след два дни ще получиш заповед за назначение?“ Като казал това, взел чашата с отровата и я глоснал през прозореца, след което си отишъл.

След два дни тя наистина получава заповед и почнала работа. Не на скоро след това тя разказала на свои близки тази своя опитност. Те я изслушали и един неделен ден я поканили на разходка. Минали те през боровата гора и стигнали на Изгрева. Учителят бил на поляната. Като го видяла, в неговото лице тя познала оня отарец, който й се бе явил в къщи в оня критически за нея момент. Приближила се към него и казала: „Ето моят спасител!“ – „Тъй ли? Радвай се тогава“, казал Учителят и си отминал.

Тези нейни познати по всяка вероятност са били или хора от братството или близки на нашите среди, затова са я завели на Изгрева.

Разказала: Дора Куртева.

225. ТРИМАТА ПРОФЕСОРИ И УЧИТЕЛЯТ

Веднъж на брат Русев от София – директорът на банка „Гирдап“, му хрумнала идеята да уреди една среща на тримата професори, Асен Златаров, Михалчев и Консулов с Учителя. Тази среща се състояла в дома на брат Русев, по желание на професорите. На тази среща, както и всякога друг път, Учителят се е държал най-естествено, а те забили очи в масата през себе си, не смеели да го погледнат. Но тъй като никой не решавал да почне разговора, Учителят задал някои въпроси на Асен Златаров, който отначало се е държал като професор, но неговите знания постепенно се стопили пред оня неизчерпаем океан от живо знание, което Учителят обладал. Златаров се е смалил до положението на дете пред величествения духовен ръст на Учителя.

След като завършил разговора със Златаров, Михалчев задал на Учителя някои въпроси, след което получил кратки, но изчерпателни отговори. Сега вече дошло ред за Консулов, който бил писал статии против Учителя и Учението му. На Консулов Учителят му се карал като на ученик.

Добре е да се има предвид, че професор Консулов познавал нашия брат Петър Камбуров като студент и неколкократно бил го молил да му уреди една среща с неговия Учител. Такава среща Камбуров отбягвал по свои съображения. Но след срещата на тримата в дома на Русев, Консулов вече не настоявал за нова среща с Учителя.

Горното е написано по разказа на Петър Камбуров, учител-пенсионер от град Казанлък на 16 май 1965 година в гр. Казанлък.

226. ГОСПОД МЕД НЕ ЯДЕ

Първите години, когато Учителят живеел в град Варна, един летен ден тръгнал на екскурзия с още няколко души из златна Добруджа. Денят бил горещ и пътуването уморително. Никъде не се виждало дърво, под сянката на което да си отпочинат. Вече наближило обяд, а място за почивка още не се намирало. Като вървели и се вглеждали напред и встрани, забелязали далеч от пътя чардак и сграда. Решили да се отбият там, ако има човек, да си отпочинат. Стопанинът на пчелина бил там и ги приел с разположение. След като си отпочинали и наобядвали, Учителят повел разговор със стопанина. „Как са пчелите тази година? Боледуват ли?“ – „Не само боледуват, но и умират“, казал с въздишка стопанинът. – „Искаш ли пчелите ти да не боледуват и умират?“ – „Да, искам. Мога ли да не искам?“ – „Ако ти кажа нещо, ще ме послушаш ли?“ – „Ще те послушам“, казал пчеларят, без много да му мисли. – „Тогава ето какво ще направя, но първо ни кажи колко са всичките кошери.“ – „Сто и двадесет кошера.“ – „От тях ще отделиш дванадесет, ще си ги

отбележиш. Те ще бъдат за Господа, а другите сто и осем ще са за тебе. Ти ще се грижиш за всичките еднакво, но когато дойде време да вадиш мед, тогава от дванадесетях кошера ще го туряш отделно. Него няма да продаваш. Той ще бъде за Господа, а от всичките други пчели медът ще е за тебе и с него ще разполагаш, както намериш за добре. Когато дойде някой да купи мед, ще му даваш от твоя, а когато някой дойде да поиска малко мед за болен, ще даваш от меда, който е оставен за Господа. Него няма да го продаваш, а ще го раздаваш.“

Годината се случила благоприятна. От 108 кошера извадил 5-6 тона мед, а от 12-те – около половин тон. Продавал пчеларят и и прибирал парите, докато свършили неговият мед. Усладило му се. Толкова пари никога не бил виждал в ръцете си. Гледал другия мед и си казал: „Защо му е на Господа толкова мед?“ Идобавил: „Господ мед не яде.“ И продал и него, и прибрал парите. През зимата и пролетта пчелите му измрели и пчелинът залустял.

Който се лакоми за малкото, загубва всичкото, казва поговорката.

Разказал: Георги Събев.

227. ЗЛАТНАТА ЧАША

Още като студентка се познавах с приятелите от комуната от с. Прослав*, сега квартал Прослав. Един ден те ме натовариха с една трудна за мен задача – да отида в София на Изгрева при Учителя Дънов, да му поискам пари, за да си купят земя, нужна за бъдещата комуна; приятелите от Прослав бяха с убеждение, че Учителят Дънов е много богат, а освен това, като се има предвид благородната цел, той ще даде. А защо приятелите от Прослав се бяха насочили към мен – че именно аз трябва да отида да искам пари, не знам.

Отидох при Учителя, когото за първи път виждах и му казах защо ме пращат приятелите от Прослав при него. Тогава той ми каза да отида да си взема куфара и да отида при него. Той ми напълни куфара с беседи и ме изпрати, а за земя лесно ще се намери, ми каза той. Пристигнах в Прослав късно през нощта. Всички бяха легнали. В същата стая, където щях да нощувам, спеше и друг човек. Аз влязох тихо, оставих си куфара под леглото и си легнах. През нощта става другият приятел, изгарящ от желание да види какво нося в куфара. Става, светва и се навежда да изтегли тежкия куфар. Той вероятно си бе помислил, че това са все пачки банкноти. Но като видя, че това са беседи, едва не припадна. Аз тайно го наблюдавах. Приятелите от Прослав не бяха очаровани от този дар на Учителя. „Ние те пратихме за пари, а ти ни носиш беседи от Дънова.“ – „Какво да правя? Това ми даде Учителят Дънов“, казах аз.

По тая причина отношенията им към мен се охладиха и аз почнах да чета беседите и преминах към Бялото Братство.

Когато приятелите от Прослав ме прашаха при Учителя, ми думаша: „Той е богат. Той със златна чаша вода пие.“ Аз само ги слушах, но не знаех истината и си мълчах. Когато след време отидох на Изгрева, а след това и на изворчето „Дианабат“, разглеждах го и му се радвах. Правеше ми впечатление неговото устройство, с открити циментирани вадички, където водата се загрява от преките слънчеви лъчи, преди обяд. Като стоях при изворчето и му се лобувах, неусетно примене се изправи Учителят, който ме погледна благо и ми каза: „Искам да пия малко вода.“ Нямахме чаша, с която да се пие вода, освен една консервна кутия, и тя с ръжда по дъното и

* Вегетарианци толстоисти.

отстрани. „Няма с какво“, казах аз. „Тук има само тази ръждива кутия.“ – „Дай ми да пия“, повтори той. Учителят пи и утоли жаждата си. Кога си отиде, не го видях. Както внезапно се яви, така и изчезна, докато аз бях улисана в изворчето. Тогава веднага си спомних думите на приятелите от Прослав: „Той пие вода със златна чаша.“ Аз се усмихнах на хорската мътва от една страна, а от друга се удивих на скромността на благия Учител.

Разказала: Донка Кошева.

228. В ТЪМНА НОЩ СРЕД РЕКАТА

Случката, за която сега ще разкажем, е станала около 1929 или 1930 година, когато две сестри от Орман /сега Горица/ решили да отидат до едно съседно село. Замръкнали по пътя. През деня горе в Балкана ваяло дъжд и реката придошла. Мост нямало и трябвало да се гази, а било много тъмно, че нищо не се виждало. Чувало се само бученето на придошлата вода. Двете жени в тъмното напипали плет, от който измъкнали по един кол да се подпират и почнали да газят, като бавно влачели краката си по земята, за да не ги отнесе водата. Тя постепенно ги обхванала до кръста. Ставало опасно. Спрели те в сред реката и почнали да се молят. Не знаели приижда ли още водата, или вече се оттича. Като постояли те така около половин час, сякаш водата се успокоила, тогава те продължили да газят и минали благополучно. Голямата им вяра и молитвата им помогнали.

По разказа на Димитра Апостолова.

229. ЛОШИТЕ КУЧЕТА

Когато отивах на школа, пътят ми минаваше край една къща, дето имаше няколко лоши кучета, които всякога ми всяваха страх. Веднъж, като минавах пак по същия път, помолих се Бог да ме отърве от тези зли кучета. Когато се връщах, кучетата не се обадиха. На втория и на третия ден – също. Когато случайно срещнах стопанина им и го запитях за кучетата, той ми каза, че те миналата нощ умрели, без да са боледували.

Д. Апостолова.

Всякой, който поиска помощ с вяра, разумният свят му помага. Затова се казва: Вяра и добри дела са нужни.

230. ДА СЕ ПОМОЛИ ЗА СЕТЕН ПЪТ

По време на последната война през 1945 година, една рота наши войници били пленени и присъдата им била прочетена, да бъдат ликвидирани. Извели ги настрани и взвод войници били строени и чакали заповед. Заповедта била дадена и един по един войниците падали. Когато наближил редът на десетия, той се помолил на офицера да му позволи да отиде настрани, да се помоли за последен път. „Отивай!“ – му казал офицерът и войникът се отдалечил. Следващите войници били също застреляни и веднага отрядът се отдалечил от мястото на екзекуцията, без някой вече да потърси войника, който бе отишъл да се помоли за сетен път.

Само като помислиш за Бога, ти вече си под неговата бащинска десница и покровителство.

Разказал: Петър Димков.

231. АЗ СЪМ УЧИТЕЛЯТ

По времето, когато Вълко Червенков бе министър-председател и министър на просветата, една девойка от град Ямбол от руски произход кандидатствала в университета три години подред, но все не я приемали. Семейството било в отчаяние. Чудели се какво да правят, за да бъде приета дъщеря им.

Една нощ майката сънува, че при нея идва старец с бяла брада и дълга, подрязана до раменете коса, който казал: „Дъщеря ви не е приета, нали? Подайте молба до канцеларията на Вълко Червенков и чакайте. Аз съм Учителят Дънов.“ (Бил облечен в халат и ботуши до над коленете.) „А тук, горе, на гардероба, има от моите беседи, защо не ги четете?“

Дотук е сънят. Като станали на утрото, помислили върху съня и решили да послушат съвета на стареца /Учителя/. Подали молба, от София направили анкета и до десетина дни получили известие, че дъщеря им е приета.

Разказал: Г. Тахчиев.

От горния случай се вижда, че Учителят е помагал и на хора съвсем чужди и непознати, като им е давал съвет какво да правят.

232. КАК ИЛАРИОНОВ БИЛ СПАСЕН

Това било към края на Европейската война. Брат Иларионов бил на сръбската граница. През деня се водило сражение с променлив успех. По едно време там, където бил Иларионов, тая войскова част била обкръжена от неприятеля. По това време Учителят бил на гости във Велико Търново, в неговия дом. Бил настанен на горния етаж. По едно време слиза бързо при сестрата и я пита как би преживяла, ако той не се върне. „Голяма ще бъде мъката ми, Учителю. Нека се върне.“ Учителят пак се качва горе. В това време се явява при Иларионов и го извежда назад, извън обкръжението. Сръбският пост ги видял, но останал пасивен по непонятни нам причини.

Учителят пак слязъл долу при сестра Иларионова, като й казал, че съпругът ѝ е спасен. Когато войната приключила и брат Иларионов се връща в дома си, жена му подробно му разказала за разговорите, които бе водила с Учителя през ония решителни за живота му дни, когато той по чудо бил спасен от смърт и от пленничество.

Разказал: П. Филипов
1952 година.

233. МЪЛЧАЛИВ РАЗГОВОР

/РАЗГОВОР БЕЗ ДУМИ/

Един брат от село Горица, Бургаско, като четял беседите и лекциите, пораждали се въпроси, на които той не можел да си отговори, които си записвал в едно тефтерче. Това записване продължило около една-две години. Пригответил се той, че като се срещне с Учителя, да го попита за разяснение. Удало му се случай да иде в София и да се срещне с Учителя. Пристигнал на Изгрева и ето, Учителят го поканил в своята гостна. Предложил му Учителят стол, а той седнал на плетеното от върбови пръчки канапе, като си затворил очите. Мълчали и двамата, но това мълчание било много ползотворно. Стоял гостенинът, брат Горан, без да извади тефтерчето и да задава въпроси, почнал да получава отговорите им. Така получил

отговор на първия въпрос, после на втория, на третия, и така до последния, а били около 20-24 въпроса. След като получил отговор на всичките въпроси, тогава Учителят го погледнал и запитал: „Други има ли?“ – „Не, Учителю.“ Аудиенцията била привършена. Братът станал и си излязъл доволен от мъчаливия разговор с любимия си Учител. Разговор без думи.

По разказа на Михаил Вълков.
Белият връх. 1950 година.

234. ТОЙ ВЕЧЕ НЯМА ДА ПИЕ

Една добра жена, любяща майка и уредна домакиня имало нещо да я мъчи и отишла да сподели с Учителя мъката си.

„Учителю, съпругът ми често се напива и не се грижи за семейството, чужда се какво да правя. Когато е трезвен, е добър, но щом се напие, става друг.“ – „Той вече няма да пие“, казал Учителят.

И наистина, когато него ден се върнал от работа, бил трезвен и казал на жена си, че вече няма да пие. Опазил обещанието си. Станала промяна в него, като че не бил същият.

Това ново поведение на бащата било посрещнато от жена му и от децата с голяма радост и благодарност към Учителя.

235. С ЦАРСКИЯ ВЛАК

Едно братско семейство от Южна България много искали да отидат на Рилските езера, да летуват заедно с Учителя. Това било през 1939 година. Да отидат, но как може да стане това, когато жетвата е готова, а още не е прибрана. Внезапно им хрумнало да съберат приятелите от селото на обща вечеря. Багажът им готов. След като вечерята привършила, те споделили с приятелите идеята си за отиване на Езерата, понеже жетвата им не била още прибрана.

„Какво да направим, братя и сестри? Какво вие ще ни посъветвате?“ – „Утре всички, които сме тук, ще дойдем да ви пожънем нивата.“

„Ще направим бригада и утре ще ви пожънем нивата“, предложил един брат. Всички били единодушни. На следния ден нивата била пожъната и вечерта братът и сестрата се качили на влака и заминали за София. Когато на утрото пристигнали на гара София, влакът за Дупница /сега Станкедимитрово/ бил заминал. Чудели се гласно какво да правят с толкова багаж. Чува ги един от влаковия персонал, който им казал: „Ето този влак е специален за Дупница. С него царят ще пътува. Качвайте се!“ – „Нямаме билети.“ – „Не ви трябват. Няма кой да ги проверява. На гара Дупница чакало такси други пътници, но тъй като те не пристигнали, взели нашите хора до с. Сапарева баня. Там намерили един селянин, когато убедили да ги заведе, т.е. с кон да им пренесе багажа до езерата. /седемтия/.

„Но аз никога не съм ходил там“, казал селянинът. – „Нищо, ние знаем пътя.“

Привечер пристигнали на Езерата. Те били му благодарни, че им пренесли багажа, а той им бил благодарен, че заради тях и той дошъл да види тия хубави места и се запознал с тия прекрасни хора, които летували там. Давали му пари за пренасянето на багажа, но той не приел. Слагали ги в джобовете му, но той пак ги връщал. Тогава някой ги посъветвал да дадат тия пари в кухнята за общи нужди. И така станало.

Ношували в една палатка за приходящи. На другия ден, когато след молитва се срещнали с Учителя, той се усмихнал и им казал: „Нивата пожъната. С царски

влак до Дупница и багажът до Езерата без пари." От това се подразбирало кой им бе съдействал, че всичко се нареждало леко, бързо и удобно.

Разказала: Ст. А-ва.

236. ЧУТАТА МОЛИТВА

По време, когато се раждаше второто ми дете, се случи нещо необикновено, което ще разкажа накратко:

Когато жена ми почувствала родилни болки, повикахме една много добра и старателна акушерка. Болките зачестиха. Това продължи два-три часа, а детето още не се раждаше. Жена ми стенеше от болки, които я изтощиха да краен предел, дотолкова, че тя едва можа да каже: „Повече не мога да издържам. Помагайте! Умирам.“ Тогава аз се отдалечих от нея и се обърнах към един ъгъл и се помолих: „Учителю, помогни!“ С пълна вяра в него, че само той може да помогне. В същия миг се чу нещо като трясък или гръм. Родилката се стресна и веднага детето се показа, но червото от пъпа се бе превило на шията му и го задушаваше. Спрязахме червото и то се освободи. Детето бе загубило съзнание, но с няколко плесници го събудихме, след което то заплака и ние се успокоихме и благодарихме за сполучливото раждане на второто ми дете.

Разказал: П. Б. – София.

237. ПАДНАЛА БОМБА

Един ден поканихме Учителя на гости. Той, още като влезе в стаята и седна на стола, ме попита: „На кой етаж сте отгоре надолу?“ – Аз в първия момент сбърках, но след това се оправих и отговорих: „На третия.“ – „Добре“, каза Учителят. И повече нищо по този въпрос. Водеха се други разговори и на други теми. Това беше през 1942 година. Само след една година дойдоха бомбардировките над София. Над нашата кооперация също падна бомба, която разруши горните два етажа, а нашата таванска плоча само се пропука и нищо повече. Къщата ни бе спасена. Тогава си спомних за идването на Учителя в нашия дом и какво ме бе попитал при идването си. Без друго Учителят е знаел какво има да се случи и че къщата ни е под обсега на бомбите. Но понеже ние бяхме дали прием на Учителя в нашия дом, то той по наведом начин бе запазил жилището ни.

Разказал: Тодор Божков – София.

238. КУЧЕ ПАЗАЧ

През есента на 1928 година отивахме на гости в село Гълъбец. Беше хубав есенен ден. Изпъстрените листа на дърветата се стелеха по сухата земя. Няколко приятели отивахме на гости. Слънцето прозираше през облаците. Бе светло, но прохладно, приятно за ходене. Когато пристигнахме в селото, пет-шест кучета се завтекоха стремително към нас, но ни помен от страх, защото се бяхме оградил с молитви и формули. Ето че едно голямо куче се завтече към нас, но някак приятелски, изпревари другите кучета и легна на пътя между кучетата и нас. Това респектиреше другите кучета с ръмжене, а към нас поглеждаше приятелски и си въртеше, т.е. тупаше опашката о земята, с доверие и преданост. Така голямото куче ни запази от задирянето на другите кучета, които след малко се пръснаха.

Дали това беше случайност или бе изпратено от нашите невидими покровители? Иска ми се да вярвам, че то бе ни изпратено в помощ. То ни бе пазач.
/Донка Кирова/.

239. ЛЕКУВАНЕ НА ЛУМБАГО

Един пролетен ден през месец май брат М. С. ме заведе на Изгрева да видя Учителя и да чуя Словото му, което дотогава само бях чела от печатаните му беседи. Братът излезе рано и отиде сам на салона и поляната. Срещнал се с братя и сестри, от които научил, че ще има екскурзия до Витоша на следния ден. Срещнал се и с Учителя.

„Утре ще има екскурзия до Витоша – Бивака“, каза брат М. „Ще дойдеш ли?“ – „Как мога да дойда на Витоша с това лумбаго?“ – „Учителят те кани“, ми каза той. – „Щом Учителят е казал, ще дойда.“

На следния ден рано, в зори, около стотина души, братя и сестри, тръгнахме за Витоша. В групата имаше хора от различна възраст. Пъплексме нагоре. Срещнахме изгрева на слънцето над Симеоново. След като изкачихме стръмната урва, стигнахме до една поляна. На горния край на поляната имаше една скала, наподобяваща гърба на легнал слон. Учителят, който беше в челната група, спря там за малка почивка, да си отдържат възрастните, както и да се съберат пръснатите по цялата урва приятели. Когато пристигнаха и последните, почакахме още малко, за да могат и те да си отдържат. Тъкмо гледах къде да седна, когато Учителят ми посочи големия камък. Полуоблегната, полуседнала, слушах разговорите, които се водеха с Учителя. Някой пускаше шеги, които действаха много ободрително. Когато станахме да продължим по лъкатушния път, за моя голяма изненада вече не чувствах никакви болки. Моето лумбаго бе останало на камъка, на който почивах. Много се зарадвах, че дойдох на тази екскурзия, за да се върна здрава. Как бе станало това, не зная, това лумбаго бе ме мъчило много години.

Разказала: Ал. Н.

240. МОЛИТВА ЗА БОЛНОТО ДЕТЕ

Най-малката ми сестричка, Любка, беше бебе, което беше тежкоболно. Една вечер положението ѝ се влоши дотолкова, че всички се изплашихме за живота ѝ. В този критичен момент всички се изправихме на молитва, която баща ми ръководеше. В един момент, като я видяхме, че бере душа, изревахме, но баща ни не прекъсна молитвата си. Животът на Любка постепенно се възвърна.

След около половин година баща ми отива в София и се среща с Учителя. Когато заговорили за Любка, Учителят казал, че ако бяхме прекъснали всички молитвата, тя щеше да си замине. „Завършете си молитвата, а другото оставете на Бога, защото всичко е в Неговите ръце“, казал Учителят.

Разказала: Съпругата ми, Донка Куртева.

241. ПОИСКАЛИ ДОКАЗАТЕЛСТВО

Било пролет. Неделен ден. Група офицери отишли в дома на брат Ватев в Русе, който бил ръководител на Бялото Братство в града. Научили се, че той се занимава със спиритизъм и му поискали доказателство. Така се случило, че по

него време Учителят му бил на гости. Отишъл той при него и го попитал какво да прави. „Направи им сеанс, щом като настояват“, казал Учителят.

През време на сеанса ги обзели едни духове и те почнали да ръкомахат и сами съзнавали, че стават смешни, но не можели да се въздържат. Сеансът свършил. Те си тръгнали. Излезли на улицата и продължавали да ръкомахат. Върнали се и го помолили да ги освободи от това състояние. След това си отишли спокойни, без да искат доказателства. Те се уверили, че в човека има скрити сили, които ние още не познаваме и първа трябва да ги изучаваме.

Разказал: Петър Филипов.

242. КУПЕТЕ СИ ЦИГУЛКА

Мъжът ми се помина. Бях потънала в скръб. Където и да бях, никъде не ме съдържаше. Ходех при близки и познати да споделям мъката си, но тя бе все при мене. Отивах на църква. Посещавах манастири, палех свещи, но мъката не ме напускаше. Веднъж мои близки ме посъветваха да отида при Учителя. Но кой беше този Учител и къде ще го намеря?

„Учителят живее на Изгрева, там, зад Борисовата градина. Там има цял квартал. Има и голям салон за сказки. Лесно ще го намериш“ – ми думаша моите близки.

Намерих Изгрева. Срегнах се с Учителя. Споделих голямата си мъка. Като му говорех, се обливах в сълзи. Той ме изчака да се наплача, а аз го поглеждам и очаквам да ми каже нещо за утеша.

„Рекох, купете си цигулка“, ми каза той, и нищо повече.

Целунах му ръка и си тръгнах, като си мисля: „Защо ми е цигулка? Нито зная да свиря...“ След още една седмица пак отидох на Изгрева и наново се срещнах с Учителя, който ми каза пак същото. Тогава се срещнах с една сестра от Изгрева, с която споделих какво ми бе казал Учителят – да си купя цигулка. „Щом така ви е казал, послушайте го. То сигурно е за ваше добро, което вие още не разбирате.“

Тръгнах си за града. Като минавах край салона, вън, на масите имаше оставена цигулка и бележка върху нея: „Продава се“.

„Колко струва цигулката?“ – попитах аз. – „450 лева“, ми казаха.

Имах в себе си пари и я купих. Ами сега как ще я занеса до дома? Какво ще кажат хората, които ме срещнат? Ето защо останах на Изгрева до вечерта, за да се прибера по тъмно, та по-малко хора да ме срещнат. Вечерта, на път за дома, избирах все по-тихите улици. Като стигнах до дома, бързо се качих по стълбите, без да ме срещне някой и хоп – влязох в кухнята и бързо пяхнах цигулката под миндерчето. Пазех се никой да не ме види, сякаш цигулката бе крадена. Като влязох в дома, чак тогава се успокоих. Сега вече имам цигулка, а не зная да свиря. Трябва да намеря учител да ме учи. Пак отивам на Изгрева. Виждам, една сестра се разхожда по поляната и пее. Това бе сестра Дарлинг. Приближих се до нея и я питам: „Вие, сестра, като знаете да пеете, можете ли да свирите?“ – „И да свиря мога. Свиря на цигулка.“ – „А можете ли да ми преподавате?“ – „Мога.“ – „Аз ще стана ваша ученичка, но само при едно условие.“ – „Какво е то?“ – „Вие ще ми предавате на вашата цигулка, а аз ще се упражнявам на моята у дома, в града, защото не ми е удобно – стара жена да нося цигулка.“ – „Добре“, каза ми сестра Дарлинг и почнахме уроците. И ето, след няколко години научих да свиря всички братски песни. И тъй, увлечена в цигулката, аз забравих скръбта си. Чак тогава разбрах защо любимият ни Учител при голямата ми скръб ми каза двукратно: „Купете си цигулка.“

Разказала: Сийка Георгиева от София.

7-те езера, 1970 година.

243. СПАСЕН ОТ САМОУБИЙСТВО

Един човек от София с болни крака дошъл до голямо отчаяние, поради което си положение решил да тури край на живота си. И една нощ, тъкмо когато се готвел да вземе pistolета и да го насочи срещу челото си, някой позвънил. Било късно през нощта.

„Кой е?“ – се обадил човек от балкона, рѝшав и страшен на вид. – „При вас идвам, отворете“, се обадил отдолу женски глас.

Тази жена била сестра Мария Златева от Изгрева, която по вътрешен път, ръководена от духа, намерила къщата и се отзовала в критическия момент. Когато тя вече била при него в стаята, той я запитал: „Кой ви изпрати?“ – „Който ме изпрати, той ми съобщи и адреса ви.“ – „Защо дойдохте?“ – „Да ви помогна да оздравеете.“

Сестрата веднага почнала да му прави масаж на краката. След като го масажирала добре, оставила му една беседа от Учителя и си отишла. Така тя всеки ден отивала, правела му масаж и си отивала. След като минало известно време, болният се почувствал по-добре, защото пръстът на единият му крак почнал да се движи. Масажът продължавал. Болният постепенно почнал да се изправя, а по-късно и да ходи с патерици. Веднъж лекуваният попитал: „Кой е този мъдър човек, чиито беседи ми носите да чета?“ – „Този човек е Учителят“, отговорила сестра Златева.

Минало месеци. Когато болният се стабилизирал достатъчно и вече добре си служил с патериците, пожелал да види Учителя. Един ден, макар и много трудно, успял да отиде на Изгрева. Като го видели, сестрите помислили, че е просяк и не били тъй любезни към него.

„Искам да видя сестра Златева“, им казал той, а след това пожелал да види и Учителя. Срещнали се. Учителят му казал: „Тази сестра ти помогна да станеш и ти даде известна светлина. Бил си вързан и тя те е развързала, ето защо занаяпред бъди добър и не греши.“

По разказа на Мария Златева.
Изгрева, 1983 година.

244. ЗА БЛАГОДАРНОСТТА

Веднъж една сестра от София от дълго време желаела да се срещне с Учителя. Най-после срещата се състояла. Тя дълго разговаряла с него и останала много доволна. Когато след няколко дни пак го срещнала, запитала го: „Учителю, как да ви благодаря за хубавия разговор, който имаме?“ – „Като правите същото. Проявете внимание към другите.“

Ако хората днес страдат, то не е за друго, а от неблагодарност. Те забравят да благодарят за слънцето, светлината, въздуха, храната, водата, плодовете. Благодарният на малкото е достоен и за по-голямото благо. Благодарността умножава благата.

245. НА ЕДНА ЖЕТВАРСКА БРИГАДА

Беше по време на жътва през 1947 година. Нивите бяха узрели и чакаха жътвали. Бяхме на бригада по Отечествено-фронтовска линия. Жънех, ръкойки събирах, пренасях снопи, въобще правех всичко, което можех, което бе според силите ми, но го правех съвестно.

Кварталната отговорничка ме попита: „Ти дъновистка ли си?“ – „Добре е да съм, но знам ли?“ – и казах аз.

Целият ден крак не подвих. Най-после дойде обяд и седнахме да обядваме. Тогава главният отговорник на бригадата стана и каза: „Тази другарка – каза той, като ме погледна – дали слънцето или месеца посреща, не знам, но наблюдавах я, цял ден не спря. Работи според силите си, без да бяга и да се застоява под сянката, както правеха някои от вас. Не е важно в какво вярваш, а какво правиш“ – каза той и обядът почна.

Разказала: Т. Кайрякова.

246. ПЪРВАТА МИ СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ

Отдавна имах силно желание да се срещна с Учителя, ето защо през лятото на 1927 година отидох в София, като носех писмо-препоръка от брат Георги Тахчиев. Отидах направо на ул. „Опълченска“ 66, в семейство Гумнерови, където живееше Учителят. Посрещна ме една сестра. Дадох ѝ писмото и тя затвори врата пред мене и ме остави сам на улицата. Оттеглих се настрани, но не ме сдържа. Горях от желание по-скоро да се срещна с Учителя. Върнах се при пътната врата, едва хванах бравата, и тя се отвори.

„Ти си искал да се запознаеш с Учителя“, ми каза сестрата. – „Да, затова съм дошъл.“ – „Заповядайте“, ме покани мило сестрата.

В същия момент Учителят слиза по стълбите и ме покани долу, в трапезарията, да пия чай. След закуската Учителят ме покани горе в стаята си на разговор.

„С кого дружиш и какво четеш?“ – ме попита той. – „Чета теософска литература.“ – „Почни да четеш беседите.“

След малко аз си излязох от стаята на Учителя окрилен от радост, че бях се запознал и разговарял с Учителя. Върнах се много доволен и почнах да чета беседите, а по-после влязох и в школата. Жена ми ме следваше.

Разказал: К. Великов
1950 година, гр. Ямбол.

Пояснение: В първите години, когато още нямаше печатани беседи, четяхме теософска литература, която ни запознаваше с отвъдния свят, а по-късно вече я изоставихме, защото почнаха да се печатат беседите, от начало на брошури, а наскоро след това и на томове.

Теософската литература развива ума, а беседите на Учителя дават храна за всестранно развитие.

247. ЗАДАЧА ЗА БЕЗСТРАШИЕ

През 1922/1923 година се откри Окултна школа в България от Учителя на Бялото Братство. В тази школа, за ония, които я следват, се дават разни задачи: за благородство, безкористие, търпение, безстрашие и др., чрез които задачи и упражнения се изгражда вътрешния човек, който ще бъде основната клетка на бъдещото общество.

Задачата за бестрашие бе в следното: В дванадесет часа, полунощ, да отидеш някъде, където и през деня си се страхувал да отидеш. Ще отидеш сам, без с никого да говориш, докато се върнеш пак в дома си. Това бе същевременно задача за мълчание. Ето една сестра какво ми разказа преди няколко дни:

Тръгнахме със сестра си, като тя вървеше стотина крачки напред. Излязохме в полето при тъмна нощ. Минахме край едно стадо. Овците се уплашиха и побягнаха, но ние държахме връзка и кучета не ни усетиха. Ние не видяхме чобанина, но той ни видял и познал. Отидохме до мястото, което си бяхме определили, направихме каквото трябваше и по същия път се върнахме на разстояние една от друга. Опитът ни излезе сполучлив. Изпитахме една тиха радост и се усили вярата ни в Безграничния.

На другия ден чобанинът срещнал сестра ми, казал й: „Аз снощи ви видях и ви познах. Дотогава аз мислех лошо за вас, за вашата идея, но след като ви видях, сами жени минахте край стадото и кучетата не ви усетиха, разбрах, че вашето учение е сериозно. Ако кучетата ми бяха ви усетили, щяха да ви разкъсат и не бих могъл да ви отърва.“

Разказала: Ненка К. Г.

11 октомври 1980 година, Братската градина.

248. КАК СИ СЕ ОСТАВИЛА

Една млада сестра, Донка Куртева, живеела на Изгрева и работела на Каучуковата фабрика, която била близо. Една сутрин, като отивала на работа, едно голямо куче я нападнало. Тя се уплашила и метнала ръка към кучето да се пази, а то я ухапало за ръката над китката и побягнало, но след малко отново се връща да я напада. Но тя вече добила кураж, насочила ръце към него с разтворени длани и с фиксиращ поглед тръгнала към него, готова да го хване за шията. То я обикаляло и тя все към него, докато я видял един млад брат и се притекъл на помощ, като изгонил кучето. Върнала се тя в къщи с рана на дясната ръка и заедно с майка си отиват при Учителя. Той дезинфекцирал раната със спирт, превързал я и тогава й казал: „Как си се оставила?“

Разказала: Съпругата ми.

От думите на Учителя, казани на пострадалата сестра, се разбира, че можело кучето да не я ухапе, ако била запазила самообладание, т.е. присъствие на дух. Уплахата парализира силата на човека, а самообладанието удесеторява силата му.

249. УТРЕ ЗА ОБЯД ОВНЕШКО

Георги Кортенков живеел с жена си в град Сливен. Жена му бе учителка, на която случайно й били попаднали беседи от Учителя. Тя почнала да ги чете и колкото четяла, повече я увличало Словото. „Не са тези книги като другите, които досега съм чела“, си думала тя. Като четяла Словото на Учителя, тя между редовете разбрала, което на право не било казано, но се разбирало, че не е хубаво да се яде месо, първо, защото е свързано с колене и убиване на животните, а от друга страна, не е хигиенично, защото месото съдържа токсини, които ние поглъщаме и се тровим. Ето защо тя един ден казала на мъжа си, който бил добър човек: „Георги, аз от днес вече няма да ям месо.“ – „Ти може да не ядеш“ – казал той – „но аз ще ям.“ – „Ти купувай и аз ще ти готвя“, казала му тя.

Разбрали се. Но след като минали няколко дни, една вечер, преди да си легнат, Георги казал на жена си: „Добринке, утре за обяд искам овнешко.“ – „Донеси“ – казала тя – ще ти сготвя.“

През нощта Кортенков сънува, че вижда Учителят да разговаря с няколко души. Приближил се и той да слуша разговора, като се стараел да застане така, че

да бъде с лице към Учителя, да може по-добре да слуша. Но все така се случвало, че Учителят му давал гръб. Кортенков се докачил и казал на Учителя: „Учителю, вие не ми обръщате внимание, но и аз чета от вашите книги“, понеже бил разгърнал и крадешком прочел някой ред от беседите, които жена му често оставяла на масата след прочит.

След като Учителят свършил разговора с приятелите, обърнал се към Кортенков и му казал: „Вие, брат, мислите, че аз не ви обръщам внимание, но това не е вярно. За да се уверите в думите ми, утре на обяд ще ви бъде гост.“ Като чул това, Кортенков се стреснал, събудил се и се видял прав в стаята, цял потънал в пот от притеснение. Притеснението се дължало на това, че утре Учителят ще му бъде гост, а той е поръчал за обяд да му се сготви овнешко и бързал да отмени даденото вчера нареждане, и да каже на жена си, че Учителят ще им бъде гост, ето защо да приготви ангелска супа, която Учителят обичал.

Разказал: Иван Калканжиев
Братската градина, 1945 година.

250. ПОРЪЧЕНИЕТО НА УЧИТЕЛЯ

Учителят вече се бил върнал от Мърчаево на Изгрева. Почти никъде не ходел, а душата на една сестра жадувала за една среща с него при домашна обстановка, да си попеят и посвирят в по-тесен кръг. Дълго мислила тя какво да направи, за да се осъществи тази идея, но все не можела да измисли нищо задоволително. Хрумнало ѝ най-после да свари тиква и да покани Учителя на тиква. С Учителя дошли още няколко души, които от своя страна поканили други, и ето че стаята се изпълнила с гости. Свирила тя на пиано, пели общо песни, разговаряли и никой не забелязал как минали няколко часа. Когато станало девет и половина вечерта, Учителят станал да си отива и сестрата го изпратила до улицата. На раздяла Учителят, видимо доволен от срещата, казал на сестрата: „Рекох, събирайте се.“ Тези думи прозвучали не само като едно добро пожелание, но и като едно поръчение, като завет.

След това посещение в нашия дом, Учителят вече никъде не отиде, сякаш бе в мълчаливо очакване на онова, което имаше да стане.

По разказа на Иринка Кисьова.
Седемте езера, 1970 година.

251. НА ПЪТ ЗА МУСАЛА

Една година Учителят, заедно с голяма група, пътувал за Мусала. В групата имало и хора на преклонна възраст. Пътували бавно, с много почивки. Групата била на половината път, когато слънцето вече било на залез. След като групата излязла от боровата гора и навлязла в клековете, стигнали до моста над Рилска река. Там, при моста било определено от Учителя да се ношува, ето защо той пратил няколко млади братя, които да съберат дърва и да запалят огън, и да се сгреят чайниците с гореща вода. Установили се за ношуване на открито. Времето било хубаво и небето ясно. Безброй звезди надничали от небето, сякаш искали да видят как тези хора ще ношуват на открито. Но ето че бързо се заоблачило и почнало да вали. Да се изправим на молитва, казал Учителят. Докато направили молитва и ето, дъждът спрял. Тогава Учителят казал: „Съществата искаха да ни окъпят. Казах им, че нямаме палатки. – Ти нали имаш? – Да, аз имам, но другите нямат, тогава те отложиха дъжда.“

На утрото продължили пак при хубаво време. Когато пристигнала групата при хижа Мусала и опънали палатки, дъждът дошъл. Приятелите не протестирали, защото знаели, че планината си има свои капризи. Ту пекне слънце, ту дъжд завали, ту виелица и то само през един ден. Такава е планината. Такава е нашата любима Рила.

Един от групата.

252. КОГАТО СЕ ХУЛИ СЛОВТО

Работех в железниците. Бяхме на имен ден на един мой колега в град Русе. Имаше много гости, между които и някои от нашите началници. Един от по-малките началници, като видял, че не пия вино, почна да хули Учителя, което аз не можех да понасям и се помолих Господ да не допуска да се хули името на Учителя. И ето, отведнъж се чу силен гръм с трясък, от който електрическата лампа угасна и всички се разбяха. Когато след малко лампата сама от себе си светна, бяхме останали само двама с именника в тази стая. Това, което бе най-интересното, че в другата стая нито бяха чули гръм, нито лампата им бе угаснала.

Разказал: Чичо Росен.

253. КАК МАЙКА МИ НАМЕРИ УЧИТЕЛЯ

Бях петнадесетгодишна, когато майка ми се сприятели с няколко жени от селото, които се ползваха с почит и уважение от всички. Както тя, така и те от своя страна я търсеха. Кой бяха тези жени и какво особено имаше в тях, че толкова я привличаха, тогава аз не можах да разбера. Тези три жени бяха: баба Еленка Дойнова, кака Димитра – голямата и буля Донка Кирова. Тези трите бяха верните приятелки на майка ми, които вече бяха поели Божието дело. Следвах я упорито и служех я всеотдайно.

Един ден майка ни съвсем случайно бе научила, че „набожните“, т.е. хората от Бялото Братство не ядат месо. Тази новина нито я изненада, нито я смути. Тя като че допускаше, че това така трябва да бъде, че това е твърде естествено за едно духовно подвизаване. Но въпреки всичко тя още не се чувстваше готова да направи тази смела крачка. Сякаш имаше нещо, което я възпира. Тази задръжка в нейния духовен път се дължеше не на друго, а на враждебното отношение на баща ми, който бе ревностен привърженик на месоядството. Съвсем не бе лесно на майка ми да превземе такава крепост. Все по това време аз заболях тежко, с температура към 41 градуса. Медицината в лицето на лекаря си каза тежката дума: „Само още няколко часа живот.“ Тогава майка ми почна да се моли на Бога за моето оздравяване. Интересното е това, че тя тогава сякаш почувствува с душата си, че моето оздравяване е свързано с нея и че тя от този момент трябва да престане да яде месо. Тя обещава, без да се колебае. Наскоро лекарят я прегледал и й препоръчал вече да не яде месо. Това вече било достатъчно за баща ми. „Щом лекарят забранява, може“ – казал баща ми и повече не се обадил по този въпрос. От него ден майка ми се хванала още по-здраво за Божието дело и му служи до края на живота си.

Примерният живот на майка ни, както и нейната всеотдайност в служене на Делото са най-голямата радост и скъпо завещание за нас, двете ѝ дъщери.

Разказала: Й. Б.

254. СИНЪТ НА НОРКА

Синът на Норка отскоро се запознал с идеите на Учителя. Родителите му не споделят тези идеи и са силно обезпокоени, че синът им не е в добър път и се стараели да го отклонят. Един ден Норка била в конфликт със сина си. Вечерта, когато си легнала, сънувала, че се намира на някоя планина, но не много високо било. Стои и вижда, че срещу нея по билото идва старец с дълга, подрязана до рамете коса и с почти бяла брада. /Рила – билото на Молитвения връх./ От лицето му се излъчвала сякаш безкрайна благост. Духало лек вятър и му пилеело дългата коса. Той й казал: „Ела малко да поговорим!“ – „Аз не съм от вашето братство“, отговорила тя. – „Знам, знам. Но на тебе малко ти трябва, за да бъдеш щастлива.“

Събудила си и разказала съня на любимия си син. По описанието външния вид на стареца, синът разбрал, че това е Учителят, ето защо повикал я в стаята си, разтворил една книга и посочил един портрет. „Този ли човек беше?“ – я запитал синът. – „Прилича на него“, отговорила тя. – „Това, майко, е Учителят. Тъй право ти е казал, че малко ти трябва, за да бъдеш щастлива.“ – „Как го разбираш това „малко“?“ – „Остава само да разбереш, че съм намерил един хубав духовен път и тогава от теб по-радостна няма да има.“ – „Ние, сине, с татко ти ще се постараем да се доближим до тебе, но и ти ще ни помагаш.“ – „Моят синовен дълг, майко, ме задължава. Бъдете спокойни. Ако цялото семейство е в този духовен път, за всички ни ще бъде по-добре.“

Не само на Норка, но и на много хора съвсем малко им трябва, да се освободят от предвзетите си идеи, да си повдигнат погледа нагоре само с един милиметър и ще видят света в нова светлина и в Божествена красота, която сега е скрита за тях. Тогава целият им живот ще се осмисли. „Малко ти трябва!“

255. КОЙ Е УЧИТЕЛЯТ

Имах приятел в Америка. Когато след години се върна, аз го посетих в дома му. Седяхме в стаята му. Бяхме само двама. Тогава той ми заговори така:

Сега ще ти разкажа какво научих в Америка. В този миг той се концентрира и ми каза: „Но ти се намиращ под покровителството на Учителя!“ Аз се изненадах от това, защото още не познавах Учителя. Той продължи: „Аз в Америка следвах окултна школа. При сбогуване, на път за България, ръководителката на школата ми каза: „Брат, ти тука, в школата, научи много неща за пробуждането на духовните дарби, но имай предвид, че отиваш в България, ето защо ти трябва да знаеш, че там е слязъл най-мощния дух на планетата, който може да ходи на всички планети и слънца из цялата вселена.“

Разказал: Тодор Божков

Това е казала ръководителката на окултната школа, в която той следвал. А за да знае тя това, предполага се, че има развито ясновидство от висок разряд.

Всички напреднали хора от целия свят познават Учителя, само ние, в малката България, още се колебаем. Докога?

256. ПОЕТИ – МЕДИУМИ

Един ден една наша сестра, добра поетеса /Димитринка Антонова/ се навъртала около Учителя. Той разбрал, че има нещо да му каже, ето защо я повикал: „Какво има, сестра? Имаш ли нещо ново?“ – „Да, Учителю, имам, но то е особено,

не е в моя стил.“ – Прочети го!“ – настоял Учителят. – „Срам ме е, Учителю.“ – „Нека да го чуем.“

След като прочели творбата, разбрали, че е с любовна тематика.

„Яворов те е посетил“, казал Учителят.

Значи поети, художници, музиканти, въобще хора на изкуството долавят мислите, чувствата или желанията на заминалите и стават по-малко или повече техни изразители. Това ще рече, че те са нещо като медиуми.

По разказа на брат Гаврил Величков.

257. КАК НАМЕРИХ УЧИТЕЛЯ

Сестра П. Разказва:

Мъжът ми се помина. Изпаднах в бедност. Отникъде помощ, но аз не изгубих своята вяра и упование в Бога. Цели девет месеца аз непрекъснато се молих Бог да ми се изяви и да ми помогне материално, понеже бях много затруднена. Точно на деветия месец една заран чух мъжки глас в стаята си и се събудих. Гледам, високо над мене някъде към тавана бюста на жив, интелигентен старец, облечен в чисти шаечни дрехи. Онова, което ми направи впечатление най-напред бе това, че ръцете му бяха изящно-красиви, като че бяха изваяни. След като се събудих, той ми рече: „По пътя на дъновистите“. Запомних думите, без да ги разбира, но все пак аз тръгнах да търся този път, защото очаквах, че тъкмо чрез него ще намеря пари, от които имам такава голяма нужда. Намерих игрище „Юнак“ и попитах поста: „Къде е пътят за дъновистите?“ И преди още да бях се изказала, той ми посочи пътя нагоре. Тръгнах по шосето нагоре през гората и незабелязано стигнах до квартала зад гората, който се нарича „Изгрев“. Видях, че влизат хора, идващи от града, влязох и аз в двора. Там видях салон, почти пълен с посетители. Влязох вътре и заставах до червената мраморна колона. Загледах се в оня, който говореше, в чието лице аз познах стареца, който бе ми се явил оная заран в стаята, но с тази разлика, че сега старецът беше облечен вместо с шаечни дрехи, с европейско облекло. Попитах стоящите до мен кой е, който говори. Отговориха ми: „Учителят.“ В този момент Учителят се обърна към мен с думите: „Вие сами не сте дошли, вас Господ ви е довел тук.“ Спомням си, че Учителят говори за значението на страданията, които думи моята жадна душа прие като балсам. Тръгнах по пътя да търся пари, а намерих най-важното, което малцина са намерили. Аз намерих Учителя.

258. ИЗЦЕРЯВАНЕТО ДЕТЕ НА АПОСТОЛИДИС

Случката станала в гр. Бургас. Това било коло 1912 година, когато брат Тодор Стоименов и брат му, Васил, живеели в къщата на богатия грък Апостолидис. Това било срещу Нова година. Учителят бил поканен от брат Пеню Киров да дойде в Бургас и заедно да посрещнат Новата година. Мястото за вечеря било определено – дома на Апостолидис, чието дете било на смъртно легло. Всички вече били събрани. Вечерята сложена. Масата отрупана с разни плодове. В този момент се чува хлипане и плач горе, откъм стаята на детето. След малко се почуква на вратата и родителите на детето съобщават, че то вече губи съзнание и се обръщат с молба към Учителя да им помогне, да спаси детето. „Само една рожба имаме, помогни ни! Помогни ни, Учителю!“ Тогава Учителят им казал да идат горе при детето. След това пратил пет сестри горе, в съседната стая, без да знаят хазаите, да се молят за

оздравяването на детето. Между тези сестри е била и Е. Ц. от гр. Айтос. Детското легло било отрупано с играчки и разни плодове, но нямало кой да им се радва, детето било вече в безсъзнание. Родителите, захлупени край леглото, само хлипали. В това време Учителят изважда от вътрешния си джоб една бяла, съвършено чиста кърпичка, която брат Пеню Киров занесъл горе и покрил лицето на болното дете. Малко по-късно Учителят взел от масата един портокал и пратил същия брат да го занесе на детето. Той отива и вижда същата картина – родителите все тъй захлупени по очи на леглото. Брат Киров взема кърпичката от лицето на детето и за голяма негова изненада то било вече с отворени очички и гледало бодро. Братът му подал портокала и от вдигнало ръчичка, и посегнало да го вземе, а родителите още хълцали и нищо не виждали. След малко детето станало, седнало и взело да прибира играчките около себе си.

Когато родителите вдигнали глави и видяли, че детето им седи на леглото и играе с играчките си, те вече плачели от радост. Всички били насядали на трапезата, когато родителите дошли да благодарят на Учителя за оздравяването на детето. Всички присъстващи били преизпълнени с радост от това, което видели с очите си, което се дало да се усили вярата им и да познаят Учителя.

Вечерята минала при преливаща в душите радост, която нямала равна на себе си.

259. БЕРТОЛИ ПРИ УЧИТЕЛЯ

При един разговор, брат Бертоли питал Учителя: „Учителю, вие знаете кога ще свърши войната, защо не ни кажете?“ Учителят отговорил: „Аз и да знам, няма да ви кажа, за да не чуят другите и да се вмесят, и да развалят работата, и вие ще се усъмните в думите ми, в Словото.“

260. СПОМЕНИ ЗА Д-Р МИРКОВИЧ

Д-р Георги Миркович е родом от гр. Сливен. Следвал медицина във Франция. Там му се явил непознат човек, под име Елохаил и му дал някои наставления. „Ако ме послушаш – му казал той – и в най-трудния ти час ще ти помогна.“ Миркович послушал. След като завършил, върнал се в България и се установил на работа в родния си град Сливен като лекар и окултист. Става ученик на Учителя. Той, Пеню Киров и Тодор Стоименов са първите ученици на Учителя, с които е направен първият събор на братството в гр. Бургас през 1893 година.

Минават години. Миркович бил в последния час на живота си, в агония няколко дни. Учителят идва от Варна с параход до Бургас и веднага взима влака за Сливен. Братята от Бургас настойчиво го канили да им гостува, но Учителят им казал, че има работа и отпътувал. В Сливен незабавно отива в дома на Миркович и го сварил в агония от три дни. Влизайки, още на вратата, Учителят направил едно движение с дясната си ръка и д-р Миркович се освободил от земното си тяло.

Това ми разправи Учителят в един разговор с него, а аз като дете го запитях: „Вие отгде знаете това?“ А той ми каза: „Аз бях там.“

Разказал: Георги Куртев.

7.01.1957 г., Братската градина.

Вероятно и в двата случая Учителят е присъствувал – и в началото на духовния му път, и в края на земния му път.

261. КАК ДОБРОТО ОТВАРЯ ПЪТЯ

*„Блага дума и сторено добро и желязна врата отваря“
Народна мъдрост*

Брат Добри Ганев от град Айтос ми разказа следната своя опитност:

Бях повикан запас в Сливен. Понеже съм шивач, постъпих в шивалнята. Трудността за мен в казармата беше въпросът за яденето, понеже съм вегетарианец. Цели петнадесет дни ядох само хляб и чесън, което не ми беше лесно, но устоях. Един ден, към обяд, след като бяхме привършили работата си, дойде при нас един офицер и помоли някой да му изглади брича. Отговорникът на шивалнята му отказа, понеже вече бяхме за праздници. Аз обаче му казах да го остави и ще му го изгладя. Изчистих го, изгладих го и му го занесох, но понеже той спеше, оставих му го и си излязох. На следния ден дойде в шивалнята и попита кой му е занесъл брича. Казах му, че съм аз. Тогава той ме повика на страни и ми каза: „Имаш ли нужда от нещо?“ Аз му казах, че съм вегетарианец и че вече 15 дни гладувам. Той ме прати в артелната да си взема суха храна, като сирене, кашкавал, маслини за няколко дни. „И след като ги свършиш, пак ела, не искам да гладуваш, както си гладувал досега.“ От този ден артелната бе отворена за мен. Не само това, но и всяка неделя ми подписваше билета за градски отпуск. Сърцето му се отвори за мен, но и аз никога не злоупотребих с това доверие. Направената услуга, която другите отказаха, ми отвори пътя за по-лека служба.

Разказал: Д. Ганев
1962 г. – Бургас.

262. ДА ЧАКАМЕ ВЛАКА

Бях 14-15 – годишна, когато, заедно с братовчедка ми Ванда, бяхме изпратени в гр. Ямбол да учим занаят – плетачество. Едва бяха изминали две седмици и желанието ни да учим занаят се изпари поради това, че майсторката искаше много да печели от нашия труд. Работехме вечер до късно, а сутрин почвахме рано. Понеже не бяхме свикнали на такъв режим, не можехме да се помирим и решихме да си отидем. Един ден, вместо на работа, озовахме се на гарата, без да знаем защо. Искахме да посрещнем влака, но защо, не знаехме. По пътя и там през цялото време пяхме песента „Фир-фюр-фен“. Защо пяхме тази песен, а не друга, не знаехме, но пяхме тъй, както никога друг път. Пяхме с цялата си душа. Влакът пристигна. Поглеждам и виждам леля – майката на Ванда и викам: „Ваня, майка ти.“ И тя в същия миг вика на мене: „Доне, майка ти.“ Аз ѝ викам: „Майка ти“ и тя ми вика: „Майка ти“. А майките ни вървят заедно. Зарадвахме се и двете, че видяхме майките си. Радостта беше още по-голяма, когато казахме на майките си, че не искаме да останем и те се съгласиха да ни вземат. Ние хвърчахме от радост. Отидохме в квартирата, стегнахме си багажа и хайде на път с бохичките през рамо. По пътя някои хора ни питаха какво продаваме, а аз на шега им казах: „Тантели маркизетени“ и си отминахме. Този мой импровизиран отговор събуди общ смях. Качихме се на влака и отпътувахме за родния ни град, където всичко ни се виждаше хубаво. Отидохме си при мама и татко. Там всичко е приятно, всичко е сладко.

Из спомените на Донка Куртева.

263. СЪБУДИЛА СЕ ВДЪРВЕНА

Една вечер майка ми си легнала да спи и като се събудила сутринта, за нейно голямо учудване, била вдървена дотолкова, че не могла да се помръдне. Баща ни станал и бил учуден от това необичайно успиване на майка ни, поради което той запалил печката и чак тогава отива при леглото на мама, да я види как е. Тя му казала, че е цяла вдървена. На следния ден било неделя, баща ни отива на църква, както и преди тоя случай /това било твърде отдавна, още първите години, когато още не е имало събрание./ Помолил се той за здравето на майка ни и видял, като че иконата на св. Богородица оживяла и размахала един букет „перчан“, но така близо, че букетът се докоснал до лицето му. Това станало три пъти. Църковната служба привършила. Баща ми си излиза от църква с намерение да отиде да пие обичайното си кафе, но чул глас да си отива направо в къщи. Послушал гласа и си отишъл. За негова голяма изненада и радост той сварил майка ни, станала от леглото и приготвяла обед. Когато баща ми я разпитал кога се е почувствала по-добре, тя му казала, че дошло едно светло същество, което я откопчало от леглото и тя станала. Времето точно съвпадало с момента, когато иконата оживяла и ръката на Богородица с букета го помилвала.

Защо станало това вдървяване на майка ни, не знаем, но вероятно е за да изпита вярата на баща ни. Той се помолил от цялото си сърце и молбата му била чута.

Поука: Винаги, когато се намирам в нужда, да поискваме помощ без никакво колебание.

Разказала: съпругата ми, Донка Куртева.
1962 г., Бургас.

264. СЪНЯТ НА ЛОВЕЦА

През 1915/1916 година бях 18 – 19 годишен. Тогава баща ми беше ловец. Под влияние на баща ми от време на време вземах пушката му и отивах на лов. Незабелязано това се превърна в страст, особено когато се случваше да улуча бягащия дивеч. Не стигаше това, но по Коледа, пак по примера на баща ми, ходех от къща на къща да коля прасетата на съседите от цялата махала. Това го смятах за голямо геройство. С чувство на голямо достойнство аз казвах колко прасета съм заклал. Освен това по Гергьовден пък на много агънца бях отнел живота. Тогава спях дълбок духовен сън и на ум не ми минаваше, че да се убива е грях и престъпление. Кой да ми каже, кой да ми отвори очите? Душата ми спеше непробуден сън.

Един ден съвсем случайно дочух, че имало хора, които не само не убивали нищо живо, но даже и месо не ядели. „Как може да има такива хора? Какви са тия хора? Българи ли са? Християни ли са и какви са?“ Тогава един от моите близки ми обясни, че да се убива и коли е грях, защото се отнема живот, който ние не можем да дадем. „Добре, но яденето на месо не разбрах защо е грях.“ – „Яденето е свързано с убиването на животното. Касатите колят, ловците убиват не само за себе си, но и за тия, които искат да ядат месо.“ – „Ами нали тъй е наредено, да се коли и яде месо?“ – питах чистосърдечно аз. – „Не! Никой не ни е дал право да убиваме, за да ядем. Това хората сами са го измислили за свое оправдание.“

Случи се така, че се запознах през време на войната с добри хора, които ме насочиха към Библията, глава 1, стр. 29, където се казва: „Ето, дадох ви всяка храна, що дава семе и всяко дърво, що дава плод, това да ви е за храна.“

Наскоро след този разговор аз сънувах следния сън: Намирах се някъде, но цял потънал в кръв до шия и правех свръхусилия да се повдигам на пръсти, за да не влезе в устата ми и да ме задави. Страшно отвращение изпитах от тази съсирена кръв, в която бях потънал. В този миг се събудих, но впечатленията от съня бяха така силни, че аз дълго време бях под негово влияние. Сънят ми беше ясен, нямаше нужда друг да ми го тълкува. Едно вътрешно чувство, което се пробуждаше, ми даваше тълкуването на съня. Тази кръв, в която бях потънал, беше кръвта на убитите от мен животни. Като си дадох сметка колко животни съм убил, отвратих се и реших вече нито да убивам, нито да ям месо. Това беше в Скопие през Европейската война. Чрез брат С. от Варна, с когото служехме заедно, аз се запознах с учениците на Учителя и поех моя духовен път.

Разказал: Пеню Ганев.
1957 година.

265. НА ЕКСКУРЗИЯ БЕЗ ПЕТ ПАРИ

Когато завърших университета по естествени науки, организира се обща екскурзия за всички студенти, завършили през тази година, като пътните бяха за сметка на държавата, а за храна и харчък всеки трябваше да си носи. Екскурзията трая 15-20 дни. Ние с А. С. няхмахме пукната пара, но въпреки всичко се записахме. Случи се така, навсякъде, където отивахме имаше наши хора и бивахме у тях на гости. Спяхме на чисто. Обядвахме и вечеряхме при тях, докато другарите ни спяха на голи дъски по училищата.

Голямо бе братското ни семейство. Навсякъде топъл прием от братя и сестри. Какво по-хубаво от това можеше да се желае?

Ние, бедните студенти, които няхмахме пари за един геврек, благодарение на връзките ни с Братството, прекарахме по-добре от тия, на които джобовите бяха пълни с пари.

Разказал: Борис Николов.
1956 г.

266. СЪНЯТ НА ДЯДО НИКОЛА

Навсякъде, където минел дядо Никола от Сливен, всички го познавали – и по църкви, и по манастири, и по села и градове, защото дядо Никола постоянно обикалял. Той живеел от подаяние и милостиня. Никому зло не правел. Давал добри съвети на ония, които го питали за нещо и затова всички го наричали „Дядо Никола – светията.“

Една вечер дядо Никола сънувал интересен сън: сънува, че е умрял. Отива той на другия свят и се намерил в един чист и светъл салон, където имало една дълга маса, покрита с чиста, бяла покривка. По всичко личало, че се приготвя обща трапеза. Запитал се той кои ли ще да са поканени, но в салона нямало още никой и нямало кой да му каже. Но като обикалял около масата видял, че местата са номерирани и определени. На един стол пишело: място за българин. В този момент почнали да прииждат хора от най-различни народности и всеки сядал на своето място. Поканили дядо Никола на онова място, което било определено за българин. Друг българин нямало. Почнали да сервират ядене, като на всеки сипвали в чинията му, а пред дядо Никола вместо чиния имало един скъсан гумен цървул. Посегнали да му сипват ядене в цървула. Той протестирал, като искал и на него да дадат чиния. Отговорили му, кой каквото си е пратил, в него му се сервира. Склад няма и назаем

не се дава. Тука всеки има само онова, което е подарил, когато е бил на земята. „Ти, дядо Никола, като си бил долу, на земята, си подарил само едни скъсани цървули на един по-беден от теб. Сърди се на себе си.“ В този миг се събудил, цял зачервен от срам. Припомнил си добре съня и го разказал на Учителя.

В отговор Учителят му казал: „Не е достатъчно това, да живееш чист и непорочен живот. Не е достатъчно да не правиш никому зло. Нужно е да проявиш любовта, която се изявява в правене на добро. Нужни са жертви. Без жертви няма и прогрес.“

След тази среща с Учителя, дядо Никола вече променил живота си. Взел да прави добрини.

По беседите на Учителя.

267. ЕДНА ДУША СЕ РАЖДА (ЧИЧО РОСЕН)

Преди години продавах орехи из града и селата, за да припечеля някой лев. Топлият летен ден превалеше. Бях си купил хляб и салам и обядвах на колата. В този момент от една близка улица излязоха двама души, които караха един бял и хубав вол. Същият до едно време вървеше спокойно, но внезапно взе да се дърпа и съпротивлява. Само на двадесетина метра беше кланицата. Волът вероятно беше помирисал кръвта и се дърпаше назад. Той отчаяно се съпротивляваше и превиваше под жестоките удари на двуногия звяр – човекът. Този, който го караше, по всичко личеше, че бе закоравял джелатин. Той си изкара ножа и взе да бодне вола отзад, по бутовете. Червената алена кръв течеше и багреше земята и всичко наоколо. Волът взе да мучи, подложен на безжалостните удари на касапите. Локвата кръв ставаше все по-голяма. Погнусих се от тая жестокост на двуногия звяр. Бях готов да отида да се бия с тия озверени хора. Но това не бе всичко. Тогава касапите, излезли извън себе си от яд – как тъй волът да не се подчини на тяхната воля, отрязаха главата му, както бе прав. Горкият вол в този миг политна и падна на земята. Сви се сърцето ми от тази невиджана досега жестокост. Осъдих убийците на кроткия и снажен вол. Осъдих и тия, които се трупаха около поразения труп, за да си купят прясно месо. И те, наравно с касапите, бяха виновни за смъртта на вола. И те бяха съучастници в това убийство. Аз целият от гняв треперах против убийците на невинния вол. Но в този миг в ръката си видях парчето салам, което бях си купил за обяд и се питам: „Не съм ли и аз съучастник в това жестоко убийство? За кого колят касапите? Нали за нас, които купуваме и ядем месото? Щом аз ям месо, то и аз съм косвен убиец. На тия невинни четвероноги животни, наши по-малки братя.“ Захвърлих салама и реших отсега никога вече да не ям месо, т.е. от плътта на нашите безсловесни братя – животните.

Продължих пътя си по-нататък, но не можах да се освободя от потресаващото впечатление през този ден. Свечеряваше се, когато при мене дойде един снажен старец с хубава бяла брада да купува орехи. Той хареса стоката и реши да купи повече. Понеже вече се смрачаваше, той ме покани да ношувам в неговия дом, което аз приех. И без това вече мислех да търся конак за ношуване. Сложиха вечеря. На масата между другото имаше и кюфтета. Поканиха ме да си взема и от тях, но аз казах, че не ям месо. Това събуди интерес у всички сътрапезници, но от всички най-много се заинтересува приказливият старец. „Откога не ядеш месо, бе братко?“ – ме попита старецът. – „От днес“, казах аз. „Е, как, защо?“ – разпитваше ме любезният старец. Аз му разправих случката, на която днес неволно бях свидетел. Казах му как видях в ръката си забравения салам, как го захвърлих и реших веднъж завинаги да не ям месо и да не ставам съучастник с убийците. Тогава

старецът, зарадван от това, стана, прегърна ме, погледна нагоре и каза: „Господи, днес ти определи тази душа да се роди. Благодаря ти, Господи и слава да бъде на Твоето име. Слава Тебе, Господи, слава Тебе!“

Всички присъстващи ме гледаха с повишен интерес и се радваха още повече, след като чуха моя разказ. Радвах се и аз, след като разбрах, че цялото това семейство от много години не ядат месо и че те са членове на духовното общество Бяло братство, с което се свързах завинаги и аз. Тъй стана моето духовно пробуждане, за което съм хиляди пъти благодарен.

Разказал: Росен Караиванов.

268. КОЙ Е ИЗВЪРШИЛ ВОЛЯТА БОЖИЯ

Бях уволнен от работа преди години, поради което изпаднах в голяма материална нищета. Зимата наближаваше, а децата ми бяха оголели. Отидох при един духовен брат, който беше заможен, имаше си и магазин, да го помоля да ми даде някой метър док и американ, за да облека децата си срещу зимата, като му казах, че сега съм без работа, но щом почна работа, ще му се издължа веднага. В отговор на моята молба той ми посочи табелката на стената, където пишеше: „Кредит никому“. Излязох от богатия магазин с разбито от мъка сърце, че богатият не влезе в положението ми и не ми подаде ръка за помощ. Нещо повече, дори не ми изказа малко съчувствие, че съм с голямо семейство и при това без работа, и то срещу зима. Повървах малко по улицата, омърлушен и обезкуражен и си казвам на ума: „Бог е добър. Той няма да ме остави, както не ме е оставял и досега. Той пак ще ми помогне.“ В този момент поглеждам, насреща ми вехтошарски магазин и влязох вътре. Съдържателят ми бе познат. Казах му какво е положението ми, че съм без работа и децата ми са оголели. „Добре, братко“, ми каза той. „Ела си вземи дрешки за децата си, каквито харесаш, а за плащане, когато имаш ще платиш.“

Взех дрешки, каквито харесах, съобразно възрастта на всяко дете, благодарих му и си излязох облекчен и зарадван. Обекчен, че нося дрешки за децата, а зарадван от това, че все пак има добри хора, чрез които Господ помага на бедните и нещастните. Вървя си аз из пътя към дома и си мисля: кой извърши Божията воля, богатият ли, който ми каза: „Кредит никому“, или бедният, простият вехтошар, който само с една дума ми даде облекло на децата? Вървя из пътя и си мисля колко трудно е да влезе богат в Царството Небесно.

Разказал: Росен Караиванов.

269. ЗАБОЛЯВАНЕТО НА БРАТ ГЕНЧО

Преди няколко години заболях и толкова много бях отслабнал, че едва можех да направя няколко крачки. Дойде ми наум да отида при Учителя и да го помоля да ми помогне, да ме излекува. Един ден полека-полека отидох при него. Заварих го във, пред приемната, казах му за болестта си и го помолих да ми помогне. Беше хубав пролетен ден. Приятна топла влага излизаше от земята. В отговор на моята молба, Учителят ми каза: „Ще облечеш дебело, зимно палто и с две стомни ще носиш вода от изворчето.“ /Дианабат/. – „Учителю, аз съм много болен, че едва дойдох до тук, как ще ходя до изворчето?“ Учителят повтори думите си и повече нищо не ми каза. Облякох зимното палто, взех двете стомни и потеглих за изворчето. С много почивки отидох на изворчето, напълних стомните с вода и се върнах благополучно на Изгрева за около два часа, същият път, когато бях здрав, го вземах за двадесет минути. Така ходех всеки ден по няколко пъти и след две-три седмици оздравях.

Лечебните средства бяха: обилното изпотяване, разходката на чист въздух, както и носенето на водата ме свързва със скрития в нея магнетизъм.

Разказал: Генчо Алексиев

270. МАЙКАТА НА СТОЯН – БОЛНА

Майка на Стоян се оплаквала, че е болна, но не знаела от какво. Ту болки в гръдния кош – ту болки в стомашната област. Завел я в Горна баня да прави бани. „Сега съм най-близо до Изгрева, защо да не отида да се срещна с Учителя и да го попитам за болестта на майка си“, си казал той и заминал за Изгрева. Учителят бил зает с някаква барака, използвана за натурия. Зарадвал се братът, че му се удало удобен случай да се срещне с Учителя, но щом като работата свършила, и Учителят се прибрал в стаята си. На брата му се свило сърцето, че изпуснал сгодния случай. „Но ето че след малко Учителят наново излязе и се суетеше тук-там, явно беше, че нарочно се бави, за да го видя и да му се обадя, но аз все още нямах кураж. Ето че най-после Учителят дойде при мене, като ме поздрави с леко кимване на глава. Чак сега вече добих кураж, станах, отидох при него и го попитах за болестта на майка ми. Тогава той ми каза: „Ще вземете маслини и ще ги счукате с костичките, ще счукате и чесън и ще го расмесите. От това лекарство ще взема по една чаена лъжичка три пъти на ден преди ядене.“

Лекуването продължи около един месец и майка ми оздравя. Така премина втората ми и последна среща с Учителя.

Разказал: Стоян Димитров – Варна.

271. ДОЙДОХ ДА СВЕТА

Една жена от София, която била минала през големи страдания и разочарования, отишла един неделен ден на Изгрева да слуша беседа. Слушала тя беседата и си мислела така: „Ние дойдохме тука, на земята, да страдаме, а ти, Учителю, защо си дошъл?“ Учителят веднага доловил мисълта ѝ, обърнал се към нея и казал така: „Някои питат аз защо съм дошъл на земята. Дойдох да светя, за да не ходите в тъмнина.“ И пак продължил беседата си.

Разказала: Н. Неделчева
22.09.1960 г. – Бургас.

272. НАЙ-ГОЛЕМИЯТ ДЕТЕКТИВ

Беше пролет. Малки леки облачета се носеха по небосвода. От близката борова гора лъхаше приятен хлад. Топлата майчина гръд на земята събуждаше живота в нея. Пред братския салон на Изгрева се тълпяха хора, дошли да чуят Словото на Учителя. Салонът бе препълнен. Пристигна Учителят. Изляха се няколко песни и беседата започна, както винаги върху стих от Евангелието. До известно време Словото течеше бавно и със спокоен тон. Продължаваха да прииждат нови слушатели, някои от които, току-що дошли, бързаха да си вадят бележници и да си вземат бележки от беседата. Отведнъж Учителят стана строг. Обърна се към едно лице от публиката и каза: „Някои са дошли да слушат беседа, но като не разбират смисъла, изопачават думите ми. Но те нека добре знаят, че аз съм най-големият детектив на земята, изпратен от небето, и съдбата на българския народ зависи от това какъв доклад ще дам аз за него. Това добре да се разбере. Разбирате ли?“

След тези думи Учителят погледна в друга посока и продължи беседата си със спокоен тон.

По всичко личеше, че Учителят в дадения случай говореше не на всички, а само на ония лица, които бяха дошли със специална задача и съзнателно да започават думите му, за да го уязвят. Явно той тях предупреждаваше. Ясно бе, че за Учителя нямаше нищо скрито. Той четеше мислите и своевременно отговаряше на въпросите или предупреждаваше, според случая.

Георги Събев.

273. КОЙТО ТЪПЧЕ СЛОВТО

Преди години в село Брястовец имаше един отговорник по зърнодоставките, който познавал бай Киро като човек с духовни разбирания и му поискал някоя от неговите книги, но не толкова да чете и да научи нещо, колкото да го изпита дали го в страх или не. Бай Киро му казва, че ще му даде и че няма от какво да се страхува. Живее близо до общината. Отива си, взема една книга и му я дава. Отговорникът взел книгата, отгърнал я от тук, от там и я захвърлил в краката му. Навел се бай Киро, взел томчето, умънен от това незачитане и гавра със Словото и си отишъл, без да каже нещо. Знаел той, че който се гаври със Словото, жар си сипва на главата. Мълчал и чакал да види какво ще стане с хулителя. Не се минали и две недели и отговорникът бил уволнен от служба, уличен в злоупотреба.

Хвърлил Словото, но и него изхвърлили. Такъв е законът на справедливостта в природата. За всичко се плаща.

Разказал: Бай Киро.

17 февруари 1957 г., с. Брястовец.

274. КАМЪКЪТ, КОЙТО ПРЕЧЕШЕ

Един ден тръгнахме с Еленка, братовата мижена, за село Бата, Бургаско. Пътувахме с рейс. Още като се качихме на рейса, обзе ме една мисъл да се моля. Същото почувствала и Еленка. През целия път ние се молихме, без да знаем защо. Вече приближаваме селото, минахме моста и поехме нагорния път към първите къщи. Пристигаме, без да ни се случи каквото и да било по пътя. Защо ли трябваше да се молим, се питахме ние. Но ето, че рейсът внезапно спря при смяната на скоростите и пое назад. Спирачките отказаха да работят. В миг настана паника. Един от пътниците съзнал, че сме пред катастрофа, успял да скочи през прозореца. Друг отваря вратата и скача веднага. Видял пред себе си камък, грабва го и го поставя пред задното колело на връщания се назад рейс, като успя да спре рейса, преди той да се е засилил и полети към близката стръмина. Този камък с години е стоял на това място, в който много хора нощем са се спъвали и са го проклали, може би, но ето че дойде време и той да потрябва, за да се избегне една катастрофа. Чак сега ние разбрахме защо е било нужно да се молим през целия път.

Разказала: Дора Г. Куртева.

275. ТАТКО, ЩЕ ТЕ УБИЯ

Преди години Стоян Петков от село Лъка, Бургаско, излязъл на лов един неделен ден, като убил една бременна зайка с четири зайчета. Не се били изминали и два месеца от него ден, когато веднъж той влязъл в стаята, синът му, 9-10 годишен,

грабнал от стената пушката и казал, шегувайки се: „Татко, ще те убия.“ Прицелва се и гръмва, преди още бащата да успее да се обади и да предупреди, че пушката е пълна. Същият миг бащата пада мъртав на земята.

Може би ще кажете: „Случайност“. В природата няма случайност. Всяко нещо си има причини, които ние често не знаем, но те съществуват.

Разказала: Иванка Желязкова
Село Банево.

276. СЪС СВЕТЛА ВЯРА

Един снажен старец, вече към 85 години, ееднъж разтвори книгата на своите спомени и ни разказа за своята младост:

„Бяхме на първа линия на Сръбската граница. Водеха се престрелки от двете страни. Имах предчувствие, че ще ме ранят и наистина ме раниха в главата. Когато ме превързваха, санитарите установиха, че раната ми е лека и скоро ще оздравее. След оздравяването ми един ден ни строиха, за да изберат двама за санитарии. Единият от двамата избрани бях аз. Войната продължаваше.

Плениха ни. Минахме през град Ниш и заминавахме за Унгария, където ни оставиха в пленнически лагер. Еден ден пак ни строиха в шест редици. Щом ме видя, офицерът се загледа в мене, като че искаше да ме познае и ми каза да изляза от редицата. По-късно той ми каза, че ще му бъде ординарец. „Спрях се на тебе“, каза ми той, „защото у вас виждам нещо особено, което в другите не виждам.“ Но кое именно беше това особеното, той не знаеше, но явно бе, че го чувстваше. Това особеното бе учението, новата светлина, която носех в душата си, което ми вдъхваше вяра и упование, че Бог ще ни запази и пак ще се върнем при жените и децата си. Другарите ми бяха се отчаяли напълно, без никаква надежда за завръщане в България. Аз бях между малцината, може би и единствения, който твърдо вярвах, че ще дойде край на нашето изгнание.

Един ден близо до нас кацна френски самолет на път за Цариград /сега Истамбул/. Инженерът, на когото съм ординарец, попита пилота ще мине ли през България, което последният потвърди. Помолих го да попита дали може да занесе писма. Пилотът каза, че може. Тогава го попитахме кога ще се върне, за да ни донесе отговор. „След две седмици“, каза той. Веднага отидох в лагера и казах на другарите си да приготвят писмата. После ги прибрах, скрих ги под мишница и поех навън, за да ги предам на пилота. Но как съм минал изхода, дето има пост, нищо не помня, като че някой друг ме изведе. Когато бях далеч от изхода, като че дойдох на себе си. Когато предавах писмата на пилота, имаше пост, който искаше да попречи, но инженерът го смъмра да не се меси. Пилотът ги взе и пое своя път за България. След 15 дни същият пилот се върна и донесе отговор на нашите писма.

Ех, само да знаете каква голяма бе радостта на всички другари, които получиха писма от своите близки, на които бяха съобщили, че са живи и че са в пленнически лагер в Унгария. Него ден, в който получихме отговор на писмата си, бе най-радостният. Писмата ни бяха зарадвали хиляди войнишки семейства, които бяха узнали, че са живи техните бащи, братя или съпрузи.

Дойде време и стана размяна на пленници и ние се върнахме в родината. Всички бяхме благодарни за щастливото ни избавление.“

Тъй разказваше топло и увлекателно дядо Новак, а ние, децата, насядали край него, притаили дъх, цели превърнати в слух, стараехме се да не пропуснем нито дума.

Кое е поучителното в този разказ? – Това е светлината на новите идеи, които бяха озарили душата на нашия герой, дядо Новак. Тази светла вяра, която не го

напусна през всичкото време на пленничеството. Кацването на френския самолет е дошло, за да може да се осъществи онова, което има да стане, което не е друго, а резултат от непреклонната вяра на брат Новак. Той през цялото време вярва, моли се и се надява, че Бог ще му помогне, ще го спаси. Бог му дарява избавление от лагера, а заради него и на всички останали.

„Моли се, вярвай и се надявай, защото за Бога невъзможно няма“, се казва в Словото.

277. ПЪТЯТ НА ЕДНА ДУША

Един ден се срещнахме на Братската градина със сестра Милка Симеонова, която помолих да ми разкаже пътя на своето духовно пробуждане. Тя се съгласи и почна така:

„Ето моята кратка история. През 1921 година завърших средното си образование в Стара Загора. Живеех у кака Райна Каназирева, която бе възприела идеите на Бялото Братство и ги следваше ревностно. Какви бяха нейните идеи, аз още не знаех, но в нейното лице аз виждах една високо интелигентна жена с добре изработен характер, от който аз не рядко съм се възхищавала. Макар че се чувствахме вече много близки и можехме всичко да си кажем, но тя нито веднъж не ми заговори за своите убеждения, нито ми проповядваше идеите си, колкото и благородни и възвишени да ги имаше в душата си. Най-красивото в нейния характер бе това, че тя ме оставяше напълно свободна, сама да се ориентирам, сама да намеря своето място, своя идеен път.

Под влиянието на моите другарки и съученички аз почнах да посещавам събрания, където се изнасяха атеистични беседи, което обстоятелство не остана без значение за моето идейно ориентиране.“

„Е, не станяхте ли атеистка?“ – Запитах я аз. – „Не. Атеистка не станях, защото наскоро сънувах интересен сън, който още добре помня.“ – „Ако обичате, разкажете ми вашия сън,“ помолих я аз. – „Сънят бе следният. Една нощ сънувам, че съм седнала на балкона на една висока къща, но балкон без перила и краката ми увиснали над една черна пропаст и аз полека, полека се плъзгам към пропастта. В същия миг почувствах, че от дясната ми страна стои някой. Когато се обърнах и погледнах, видях, че до мене стои Христос, облечен с бяла дреха, който ме погледна кротко и ми каза: „Не бой се, аз съм с теб.“ Когато на сутринта се събудих, не знам защо, но бях с едно много приятно чувство, с една голяма лекота на душата си. Някакъв приятен спомен сякаш докосваше нежните струни на моето моминско сърце. Разказах съня на кака Райна и видях, че по израза на лицето ѝ се изписа радост, но тя нищо не ми каза, нито пък аз я запитах.

Не мина много време, и аз сънувах друг сън. Беше хубав, светъл ден, аз бях застанала на един балкон, но сега с перила. Хубава къща сред полето, а аз на балкона, наблюдавам близката поляна, цяла покрита с пъстър килим от цветя, огрят от обилна слънчева светлина. Стоя си аз така на балкона с бликнала радост в душата, но в това време чувам звънчета от стадо. Обърнах се в тая посока и видях стадо овце и агънца, а пред стадото овчар с гега на рамо. Овчарят минаваше покрай къщата и когато се изравни с нея, обърна се и кротко ме погледна. В лика на овчаря познах Христа, а също приличаше и на Учителя, когото още не познавах.“ – „Сънят ви, сестро, наистина е интересен. Христос наистина е овчар и води своето стадо, остава ни едно, ние да Го познаем. Но продължете по-нататък.“ – „Тоя мой сън ме заинтригува. Накара ме да мисля, че тоя мой сън е може би от малкото сънища, които пресказват нещо за бъдещото, но какво точно, аз още не можах да разбера.

Няколко месеца след него, даде ми се трети сън, още по-интересен. Той е следният. Гледам, много хора тръгнали за някъде и ето че стигаме до една висока стена, на която има врата. Минаваме през вратата и влизаме в двора. Пред нас се изпречва друга, втора стена, пак с врата, минаваме и през втората врата, но ето че пред нас се откри трета стена, пак с врата. Влизаме и в третия двор, в средата на който имаше една стара, полусрутена църква, с пропукани зидове и малко наклонени на една страна. В този миг се превърнахме на греди със звезда на върха и подпирахме стените на църквата да не паднат.

Това са трите съня, които ми се дадоха и които помогнаха за моето духовно пробуждане. Те направиха прелом в душата ми и аз един неделен ден пожелах да отида заедно с хазаяката на събрание. След като чух беседата, аз се заинтересувах и почнах редовно да посещавам събранието. Не мина много време и аз станях вегетарианка, и почнах да чета беседите.

През лятото на 1922 година Учителят ми разреши да отида на събора в Търново, макар че още нямаше година, откак бях поела пътя на Братството.

Хиляди пъти съм благодарна, че намерих този духовен път, който продължавам да следвам, макар и с малки залитания. Тия мои залитания може би са допуснати, за да придобия някои опитности, които са неоценимо богатство за душата.

Сега аз се моля едно: Бог да ми даде сили, да мога да му служа по-дълго, за да мога и аз да дам своята дан за великото Божие дело."

Разказала: Милка Танева.

Бог зачита свободата на всяка душа, ето защо Той ни оставя свободни дори и да грешим, но да добием опитности.

"По-добре е ученикът да сгреша, но да добие опитност, отколкото да бъде без грях, но и без опитност."

Разказал: Георги Събев.

278. ГЕОРГИ ОТ АВРАМОВО

Бай Георги е човек със среден ръст, набит, червендалест, тих и с благ характер, Георги шивача, когото селяните познават като честен и почтен човек. Кой знае как му се бе случило, че в ръцете му бяха попаднали беседи от Учителя, от които четеше от време на време. Той неусетно се увлече в тях и почна да търси нови да си купи, за да чете. Нямаше такива хора наоколо и реши да отиде в София и оттам да си набави беседи. Той още не беше виждал Учителя, а много му се искаше да го види и да се запознае с него. Това му желание се засилваше. Вече не го съдържаше. Качи се на влака и замина за София.

Беше неделен ден, когато бай Георги от Аврамово пристигна на Изгрева, където Учителят живееше, и където Братството имаше салон, в който Учителят държеше своите беседи. Когато той пристигна, намери салона пълен със слушатели от различни съсловия, възраст и образование. Беседата бе почнала. Влезе в салона и се заслуша в Словото. Учителят говореше тихо, но се чуваше добре. Онова, което на пръв поглед му направи впечатление, бе външният вид на Учителя – дълга, прошарена коса, подстригана до над раменете, облеклото изрядно чисто, по европейски образец, само дете не носеше връзка. Беседата протичаше спокойно и с благ тон. Вече приближаваше обяд, когато тя завърши и Учителят се прибра в стаята си. Някои от слушателите веднага си тръгнаха за града, а други се разхождаха по поляната и споделяха мисли от беседата. На бай Георги му направило

силно впечатление още и това, че Учителят се движел с голяма лекота, непристъпа на възрастта му.

В двора, пред салона, имаше еднокраки маси, на които се сервираше обяд. Решил и той да остане на братската трапеза, още повече, че и Учителят се хранел заедно с всички. Седнал братът близо до Учителя, за да може да слуша разговорите, които сътрапезниците водят с Учителя. На задаваните му въпроси Учителят отговарял съвсем спокойно и естествено. От отговорите се виждало, че Учителят говори като човек, който изтънко познава света. Като слушал Учителя да говори, в един момент си казал мислено: „Учителят говори като същински индийски мъдрец.“ В същия миг Учителят го погледнал и леко се усмихнал, с което ще рече, че е доловил мисълта му, макар че той не я бе изказал гласно.

Разбрал гостенинът, че Учителят знае и онова, което само сме си помислили и напуска Изгрева много доволен, че бе видял и познал Учителя. След тази среща бай Георги става ученик на Учителя.

Разказал: Георги Събев.

279. СЕДЕМТЕ ПРОФЕСОРИ ПРИ УЧИТЕЛЯ

Събрали се веднъж в града седем професори, които решили да отидат при Учителя, като всеки от тях ще му зададе по няколко въпроса из своята специалност и по тоя начин да го турят на тясно. Мислели си те: „Колкото и да знае, той не може да знае във всички области.“

Дошъл уреченият ден и седемте професори отиват на Изгрева да слушат беседа, след което да му зададат въпросите и да поставят Учителя на тясно, както те си мислели. Случило се тъй, че те били закъснели. Беседата била почнала. Салонът бил препълнен, че даже и вън на прозорците имало хора.

Тъкмо се чудели професорите как ще могат да влязат в салона, но в този момент идва една сестра и ги поканва да влязат и да седнат на запазените за тях места на първия ред, пред катедрата. Това била първата голяма изненада за тях, защото те на никого не били казали за това си посещение, а ето, столовете им специално запазени.

Втората изненада била, че те щом седнали, Учителят се обърнал към първия от тях и му отговорил на въпросите, преди още да му бъдат поставени. След това Учителят отговорил последователно на въпросите на всички останали. Това ги изумило. Те само се поглеждали и свивали рамене от изненада, като недоумявали от где той знае въпросите им.

Третата изненада била тая, че Учителят отговорил с голяма вещина на въпросите им из разните области на човешкото познание.

След като Учителят отговорил на всички въпроси, преди да му бъдат зададени, тогава се обърнал към тях с думите: „Имате ли други въпроси?“ – „Не, нямаме“, отговорили втрещени от изумление седемте професори. – „Тогава друг път не се опитвайте са поставяте Учителя на тясно.“

Това било четвъртата изненада.

Разказано от сестра Люба Стойкова в Тополица.

19.12.1963 г.

Него ден седемте професори почувствали колко са малки пред онова неизчерпаемо знание, с което Учителят разполага.

Георги Събев.

280. МОЯТ ОПИТ

Веднъж при една среща с Учителя той ме попита: „Знаете ли кога растат житото, царевицата, лозята?“ – „Не зная, Учителю.“ – „Рекох, направете наблюдения.“ – „Добре, Учителю, ще направя.“

Една заран аз заставах в лозето, забих една летва до една лоза, като отбелязах височината на лозата. Заставах до лозата с часовник, молив, бележник, храна, вода, фенерче и одеало за нощуване. В продължение на 24 часа аз всеки час правех измерване. Също продължих и през нощта. Чрез този опит констатирах, че лозата расте сутрин при зори, когато птичките най-много паят, когато дава прираст 1-2 см. и спира. Тя през целия ден набира сили за прираста за следната заран. Това е, което научих от моя малък опит, от моите наблюдения.

Опитност на брат Паню от Ямбол.

281. ВТОРИЯТ МИ ОПИТ

Бях потънал в дългове, които не можах да изплатя от занаята си, подковачество. Намирах се в голямо затруднение. Дълговете почнаха да ми тежат, ето защо реших да отида при Учителя, за да му кажа болката си. Той ме изслуша спокойно и ми каза: „Рекох, наемете 5-6 декара нива и я засейте с жито.“ – „Нямам чифт, Учителю.“ – „Ще намериш. Но за да имаш добър резултат, ето как ще постъпиш: През месец август семето ще го поставиш върху чисти черги на открито, три дена да се грее на слънцето, като от време на време ще го обръщаш, ще го преравяш с една лопата, тъй че да се изпече зърното от всички страни, като вечер го покриваш или прибираш в къщи. Така семето вече е готово за посев.“

Когато отидеш да го сееш, ще му пееш „Благославяй, душе моя, Господа“ на четирите края и в средата ще четеш молитва. Когато почне да расте – също. Когато изкласи – също. Ще обикаляш нивата с песен и молитва и ще видиш резултата.“

Направих всичко, както ми каза Учителят и ето какво стана: Докато нивите на съседите бяха до колене и класовете с по няколко зърна, то моята нива бе израсла повече от метър, а класовете – големи и пълни. Това не остана незабелязано и от съседните стопани, които казваха: „Уж Паню не е чифчия, а пък неговата нива е най-хубава.“

Когато се пожъне и се овършее, да се отдели десятък. Само тогава се благославя и идва изобилието.

Опитност на брат Паню от Ямбол.

282. МАЛКАТА ВРАТИЧКА

Една нощ сънувам следния сън:

Аз и бай Георги Куртев се намираме в дома на брат Иван Коларов по някаква работа. След това картината се смени и се намерихме у дома. Тогава той се обърна към мене и ми каза: „От тебе искам едно легло и един дюшек.“ Събудих се и размишлявам върху съня. Разбрах, че това трябва да занеса на Братската градина. В мене се яви съжаление, че твърде малко говорихме с бай Георги. Тогава наново заспивам. Намираме се на Братската градина /Айтос/. Бай Георги пак ми се яви и ми говори: „От тебе искам да направиш малката вратичка на градината, но така, че да не се пукне нито една дъска и вратата да не скърца.“

Почнах да правя вратичката, но когато заковавах ментешетата, дъската се пукна. Тогава много се притесних и цял се облях от пот. Бай Георги сякаш забеляза

притеснението ми и може би да ме успокои каза: „Не бой се! Не се притеснявай! Аз нали съм тук, ще намеря дъска.“ Той веднага отиде и намери гладка, хубава дъска, която ми даде и аз я поставих на мястото на пукнатата, но вече без да се пукне.

Разказал: Слав Д. Топалов

Малката вратичка символизира нашите вътрешни отношения, които да бъдат хармонични. Пукнатината – това са малките недоразумения и търкания между нас, които дават възможност на злото да се промъкне, да се разкъса веригата и да се спънем в пътя. Малката врата – това са нашите вътрешни отношения. За да не скърца вратата, трябва да се намаже с маслото на любовта. Нашите отношения да бъдат пропити от възвишена братска любов, която се претворява в готовност за жертва. Онова, което правим безкористно за другите, то е нашият капитал за небето, то е нашето богатство, то е нашата препоръка.

283. В НЕБРАНО ЛОЗЕ

През лятото на Братската градина в Айтос по Петровден стана голяма сбирка. Традиционна среща. След като бяха минали сутринната молитва, гимнастическите упражнения и Паневритмията, последва закуска. След закуската се състояха свободни срещи и разговори за взаимно опознаване. Съвършено свободно и непринудено се бяха образували групи, в които се разискваше по различни въпроси.

Нашата група бе една от най-големите, насядали удобно под сянката на големия орех. Но ето че един брат /Стефан Марков/ стана, обърна се към мене по име и ми каза тъй: „Брат, ще позволите ли да ви задам един въпрос. Не ви ли се струва – каза той – че Учителят много внезапно си замина и ни остави, тъй да се каже, в необрано лозе?“

Като каза това, братът си седна в очакване на моя отговор. Но в същия миг стана брат Димитър от село Горица и поиска да отговори.

„Позволено ти е. Говори,“ – му казах аз.

„Вярно е, братя – каза той – Учителят си замина и ни остави в необрано лозе, да берем и да ядем. Ами ако лозето беше обрано, шума ли щяхме да ядем?“

В този момент спонтанно избухна смях. Находчивият и духовит отговор на брата внесе бодра струя. Струя на оживление. Веднага се промени настроението на всички. Брат Марков стана и заяви, че е доволен от отговора и се отказва повече да разисква по този въпрос.

По лицата на всички се изрази едно успокоение, че действително Учителят ни бе оставил в необрано лозе.

„Кое е това лозе?“ – ще запита някой. – Това лозе е книжнината, Словото на Учителя, състоящо се от седем хиляди беседи и лекции. Това е едно огромно богатство, едно наследство, което съдържа храна поне за две хиляди години.

Георги Събев.

12 юли 1948 г. – Айтос.

284. ЛЕНИН И УЧИТЕЛЯТ

Веднъж в една полевъдна бригада попитали нашия любим брат Киро да каже каква е разликата между учението на Ленин и на нашия Учител. Братът отговорил: „Учението на Ленин е за труда, за полето. Учението на Учителя – за любовта, за Небето, което учи хората на по-възвишен живот, живот на братство и любов между всички хора.“

Записал: Георги Събев.

285. АКО СРЕЩНЕШ ХРИСТА

Един мой съселянин, евангелист, често идваше при мене и обичаше да спори относно правилното разбиране на Евангелието. Той много си служеше с цитати от пророците, от апостолите, от Откровението. Аз го слушах с часове. Изпитвах търпението си.

Веднъж пак дойде при мене и почна да казва какво говорили пророците и апостолите. След като млъкна най-после, аз го попитах: „Тимного добре си запомниш кой пророк или апостол какво е казал. Ти хубави работи ми говориш, затова благодаря ти, братко. Сега аз ще те попитам нещо, искам да ми отговориш честно. Ако те срещне Христос на улицата като беден просяк, ти ще го познаеш ли?“ – „Не, не мога да го позная.“

Като казал това, евангелистът затворил Библията и млъкнал.

„Щом като е така, тогава да не спорим, а да се учим да можем да го познаваме, когато го срещнем.“

От него ден той престана да идва да спори с мене.

Разказал: Киро Овчаров.

286. АКО БЯХ НА ТВОЕ МЯСТО

Веднъж един съгражданин на брат Георги Куртев му причинил голяма неприятност, за която бай Георги му простил.

Минало известно време, след което един от нашите нови приятели научил за случката с бай Георги, отива при него на Братската градина и му казва: „Бай Георге, верно ли е, че си простил на ... за голямата неприятност, която ти причинил?“ – „Да, верно е. Простих му.“ – „Бай Георге, ако аз бях на твоето място, в никакъв случай нямаше да му простя. Щях да го направя на бъзе и коприва, че да ме помни.“ – „Да, олум“, казал бай Георги. „И аз ако бях на твоето място, тъй щях да постъпя.“

По разказа на брат Куртев.

1 октомври 1960 година, Братската градина.

287. ПОСЛЕДНИЯТ ХАРМАН

Било по време на вършитба. Зърното било събрано на куп и готово за прибиране в хамбара. В това време идва просяк и поиска малко храна. Тогава дядо Иван – тъй се казвал мъжа на баба Тодора – взел крината и отишъл при купа и почнал да я пълни, да даде на просяка.

„Иване – се обадила жена му – какво правиш?“ – „Да дадем малко храна на този беден човек.“ – „Не, няма да му давам!“ – казала тя. – „Защо, джанъм? Нали има? Нека му дадем малко храна.“ – „Не! Не!“ – викала баба Тодора и удряла с юмрук по коляното.

Дядо Иван се ядосал на скържавостта на жена си, захвърлил крината и в яда си изрекъл клетва, която другите не могли да чуят. Любопитно е да се знае какво е станало след този харман.

Този харман бил последният. Нивите били засети. Дядо Иван внезапно умира. Понеже бил станал гарант на един съсед пред банката, който не можал да си изплати задължението, банката турила ръка на нивите и си осигурила вземането. Градушка убила нивите. Болест налетяла по добитъка. Банката продала на търг и къщата. Синове и дъщери се пръснали да си дилят прехраната. Баба Тодора останала сама

в едно бордейче на края на големия двор. От първи богаташи отведнъж станали сетни бедняци. Нуждата почнала всеки ден да чука на нейната врата.

От оня ден, когато тя върнала просяка, минали години. Баба Тодора с чувалче на гръб ходела из село да проси милостиня. Тя често си спомняла оня ден, когато върнала просяка. Съжалявала и се упреждала, но вече било късно. Казана дума назад не се връща.

„Бабо Тодоро“, я питали младите хора, „как стана, че отведнъж обедняхте и ти стигна до този хал да молиш за помощ?“ – „Ох, не питайте, деца. Когато има глава да тегли, тъй става.“ И им разказвала случката, как върнала просяка от хармана. „Грешка направих, голяма грешка, за което Бог ме наказва. Но вие, деца, не бъдете като баба си Тодора. Отворете сърцата си, отворете вратите на дома си и не връщайте беден. От даденото на беден не се осиромашава.“

По разказа на Донка Куртева.

288. ИДЕТЕ СИ, ЩЕ ИМАТЕ ГОСТИ

Разсъмваше се. Голям автобус чакаше на шосето при Изгрева. Пренасяха се денкове, куфари, раници, чанти. Натовариха се багажите, а след това и хората, и автобусът потеглихме на път. Запахме „Братство, единство“. Преди нас замина Учителят с лека кола, придружаван от няколко брата.

Ето тук е село Говедарци, разположено в полите на величествената Рила. Рейсът стигна края на гората и спря, разтовари пътниците и багажите и се върна. Власите чакаха със своите планински кончета, обучени за движение по планински терен. Хората поеха нагоре и конете след тях.

Налагаше се да се ношува на горския дом. Запалихме огън на няколко огнища и нощта премина в песни и разговори. На другия ден продължихме през Вада за Езерата. Когато пристигнахме, веднага няколко души се заеха да устроят кухнята, а останалите си опъваха палатките и приготвяха леглата. До вечерта почти всичко бе готово. На другия ден лагерният живот започна. Посрещнахме изгрева на Молитвения връх. Учителят държа беседа, последваха гимнастически упражнения, закуска и т.н.

На следния ден Учителят повика брат Ангел Вълков и му каза: „Брат Ангеле, иди си, ще имаш гости.“

Братът се изненадал от това съобщение. Никак не му се искало да се връща в София, едва що дошъл, но щом Учителят казва...

Стегнал си братът раницата и поел пътя обратно за София. Вечерта, когато слънцето залязвало, брат Ангел пристигнал на Изгрева. Отива при жилището си и за своя голяма изненада там заварил майка си, баба Неда, която била пристигнала от Горица и се чудела какво да прави, къде и как ще ношува, като не могла да намери никакви познати. Седнала тя на багажа си, хванала си главата и се замислила, без да може нещо да измисли. Вътрешно обаче била спокойна. Нещо като че в областта на слънчевия възел ѝ казвало: „Бъди спокойна. Всичко ще се нареди.“

Пристигнал брат Ангел и я заварил да седи на багажа си и чака. Зарадвали се и двамата, майката, че вижда сина си, а синът, че вижда майка си след доста години на раздяла.

„Къде беше, сине, и откъде идваш? Кой те изпрати?“ – били въпросите, които му задава зарадваната майка. – „Пристигам от Рила, от езерата“, като ѝ разказал как току що пристигнали на езерата, Учителят го извикал и му казал да се върне, защото ще има гости.

Майката, изпълнена с радост, благодарила на Бога и на Учителя, че всичко се наредило тъй, като трябва. Учителят беше доловил мислите ѝ още от влака и бе наредил посрещането ѝ.

Разказал: Михаил Вълков.

289. УЧЕНИЦИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Един ден брат Васил Бондерски отишъл в Мърчаево през време на евакуацията, срещнал се с Учителя и го попитал: „Колко ученици имате?“ – „Хиляда и четиристотин“, отговорил Учителят. – „Не са ли малко?“ – „Не! Не са. Учениците на Христа бяха дванадесет и създадоха цяла епоха.“

Разказал: Георги Тахчиев.
1958 г.

290. МОЛИТВАТА НА КЕРЧО

Бях малко момче, едва десет-дванадесет годишен, когато един ден ме изпратиха в Балкана с волска кола за дъски. Ношувах в съседното село и сутринта продължих за нашето село, вече колата бе пълна с дъски. Бях още далеч от селото, а трябваше да мина реката. След като минах същата, воловете се отклониха на една страна и оста се закачи отстрани за пръстта, и колата спря. Чудех се какво да правя. Нямахше кой да ми помогне. Колата беше пълна, а освен това бе и нагорнище. Дойде ми на ум да се помоля. Помолех се и като из невиделица една група копанари от 7-8 души ме настигна. Видяха затруднението ми и веднага ми се притекоха на помощ. Решиха да се разтовари колата, за да се облекчат воловете. Грабнаха всеки по няколко дъски и ги изнесоха горе на равното. Отместиха колата с лост. Оста се освободи и воловете потеглиха и изкараха колата на равно. Копанарите натовариха колата и продължиха пътя си, а след тях и аз към село.

Разказал: Керчо Василев.
1959 г. – Страцин.

291. НЕПОЗНАТИЯТ С МАГАРЕНЦЕТО

Беше отдавна, към първите години на моето запознаване с Божието дело, около 1933 година. Ръмеше дъжд. Сдрачаваше се. Аз още бях из двора, когато на вратата почука непознат човек, старец, с яморлук и магаренце.

„Има ли място за ношуване на един пътник?“ – ме попита старецът. – „Има, дядо. Има. Заповядайте“, му казах аз и поех магаренцето от него. Въведох го в стаята и му казах да почака малко, докато настаня добитъка. Излязох из двора и когато след няколко минути се върнах в къщи, дядото го нямаше. Отидох и в обора. И магаренцето липсваше. Кога бе излязъл той и кога бе взел магаренцето, че да не го видя, остана загадка.

Разказал: Злати Янев.

Вероятно в случая имаме посещение на някой адепт, който бе дошъл да провери готовността на брата да служи на Божието дело, респективно гостоприемството му.

292. ТРИТЕ ОВНИ (КАК СЪДБАТА ОТПЛАЩА)

Горан Буков от село Булаир /сега Белово/ бе известен по цялата околност като крадец. Веднъж Горан откраднал три овни. Стопаните тръгнали да ги търсят. За да не ги намерят, Горан ги скрил в една малка воденичка. Но тъй като овните огладнели, почнали да блеет. За да се укрят следите на кражбата, той извършил ново злодеяние, като им отрязал езиците. Овните онемели.

Минали няколко години и хората забравили за гнусното злодеяние. Горан имал жена, която му родила няма дете. След година-две, ражда му се второ дете, и то няма. Ражда му се и трето, но и то няма. Три деца, три момичета, и трите неми.

Не минало много време, родителите умрели от мъка за постигнатото ги злощастие. В последните години, преди Горан да умре, изповядал греха си за откраднатите овни и за отрязаните им езици.

„Аз мислех, че никой не ме видя, когато откраднах овните и като им отрезах езиците, но съм се излъгал. Ето защо съдбата тъй жестоко ме наказва, да ми се родят три неми деца.“

Трите неми момичета сега, през 1964 година, вече са жени на 50 до 55 години, останали незадомени поради този си недостатък и работят в село Надър в стопанството. Те търпеливо носят последствията от греха на техния баща.

Разказал: К. Вълканов

Една народна мъдрост казва: Природата забавя, но не забравя. Кой каквото е посял, това и ще жъне. В живота всичко се плаща.

293. КИРИЛ СТАРЕЙШИНСКИ

Село Руженци – Белоградчишко, е родното място на Кирил Старейшински, който бе прекарал десетина години в Америка. Още като бил в Америка, имал случаи да прекарва продължителен сън, който често траел 3-4 дни. След като се събуди, той разказвал за своето странстване из невидимия свят. Едновременно с това странстване, той почнал да вижда неща, които за другите били скрити. А това ще рече, че в него се развило шестото сетива, наречено ясновидство.

След като Старейшински се върнал в България, вече бил стар ерген и решил да се задоми. Оженил се за учителката по френски от местната гимназия, която също била стара мома. След като се задомил, той предупредил жена си, че като легне да спи, често му се случва сънят му да продължи няколко дни.

„Ако ми се случи такова нещо, ти да не се уплашиш“, казал Старейшински на жена си, „нито да викаш лекар, защото аз не съм болен. – „Добре правиш, Кириле, че ме предупреждаваш“, отговорила тя.

Едва били изминали 15-20 дни от предупреждението, и ето, една заран Кирил не се събудил. Изминали два дни и жена му почнала да се безпокои, като си мислела: „Ами ако му стане нещо и умре, какво ще кажат хората? Те могат да предположат най-различни работи.“ И ръководена от такива мисли, повикала лекар, на когото поверила направеното ѝ предупреждение. Лекарят проверил пулса му и не намерил причина за опасяване и си отишъл на работа. На обед и вечерта пак наминал. Това продължило три дни. На четвъртия ден лекарят пак бил там, когато Кирил Старейшински се събудил, погледнал лекаря, обърнал се към жена си с думите: „Аз нали те предупредих, защо си създаде затруднение на лекаря да идва без нужда?“ – „Страхувах се да не стане нещо лошо“, отвърнала жена му.

При следващите излъчвания (дълбок транс) тя вече не викала лекар, като разбрала, че не е необходимо.

Когато Старейшински бил буден, при него идвал един старец – дух, който го учил на много работи. И тъй Кирил се прочул със своето ясновидство. При него почнали да се стичат хора от разни места, на които той казвал къде са изгубените им вещи, имената на посетителите, както и лек за разни болни и страдащи. Но не само това. Той им казвал нещо и за тяхното бъдеще, които се сбъдвали. Всеки ден се трупа̀л народ, на което не се гледало с добро око от страна на местните власти.

Старейшински бил изпратен в лагер (или наречено по комунистически – трудово-възпитателно общежитие) „Белене“. След известно време министър-председателя Антон Югов посетил общежитието. Един ден строили всички и Югов попитал: „Има ли някой да се оплаче нещо или нещо да запита?“ Никой не се обади. Тогава Старейшински излязъл две крачки напред и казал: „Другарю министър-председател, мога ли да попитам нещо?“ – „Да, може.“ – „На мене не ми е ясно аз защо съм тук. Затуй ли, че аз виждам неща, които другите не виждат?“ – „Остави тия суеверия, тия заблудения“, казал министърът. – „Това не е суеверие“, отговорил Старейшински. „Че действително е така, ще ви кажа следното, за да се уверите. Вие на тръгване от София оставихте жена си малко болна. Пътувахте с кола N ... Сега на връщане от тук на километър ... ще ви се развали колата. След малко ще мине камион. Съветвам ви да го използвате, да продължите пътя.“ – „Това я стане, я не“, казал иронично министър-председателят и напуснал общежитието. И тъкмо на уречения километър колата на Югов спряла. След малко идва и уреченият камион, за който бе дума по-горе, но другарят Югов не се възползвал, надявайки се колата скоро да стане. Но след като минали един-два часа и почнало да се смрачава, тогава Югов пратил известие до близкия селсъвет за превозно средство, с което да продължи пътя си. След като другарят министър пристигнал в София, първата му работа била да телеграфира до Белене за освобождаването на Старейшински. Заповедта била изпълнена веднага.

Кирил Старейшински си отишъл на село вече необезпокояван от местните власти. През 1957 година той получил известие по вътрешен път, че през същата година ще си замине, но след него ще се яви едно момче ясновидец, но с по-голяма сила. Това момче щяло да се яви от близките села. Казано му било през коя година ще си замине, но не му било казано от каква причина ще дойде смъртта.

През лятото на 1957 година Старейшински отива в София при сестра си. Случило се тъй, че и там той се излъчил, без да предупреди сестра си. Тя се изплашила и повикала лекар. Отнесли го в болницата, където му били инжекции, да го събудят. От инжекциите той бил отровен и се поминал.

Малко след неговата смърт в село Дрянковец /Видинско/ един юноша на име Ценко, който бил на около 15-16 години се проявил като ясновидец. Почнали да го посещават много хора. Председателят на селсъвета го повикал и предупредил да не събира и заблуждава хората.

На думите на председателя Ценко отговорил: „Когато виждам, какво да правя? При мене идва един старец, който ме учи на нова азбука, на нов език.“ И Ценко извадил от джоба си бележника с азбуката. Участъковият лекар, който присъствал на тази среща, погледнал в бележника и казал, че не познава такава азбука. Тогава лекарят казал на Ценко: „Остави тия заблудения.“ – „Ако продължаваш да говориш така за Божиите работи – му казал Ценко – ще ти се случи нещо много лошо.“ След това му казал такива неща из неговия живот, които само той знаел. Това озадачило лекаря и той повече нищо не казал.

Младежът бил определен да ходи по селата и да проповядва истината, но му било забранено и той престанал да говори.

Съобщава: Р.

294. ТРИ ДНИ СЪН (В ДРУГИЯ СЪЯТ)

Преди години един овчар от Ахтопол си пасял стадото из страната. Същият бил неграмотен. Един ден, като стоял при стадото си, го налегнала дрямка, която го победила. Легнал и веднага заспал дълбок сън, който траял три-четири дни. Когато неговите близки го намерили, той още спял. Когато той се пробудил, ризата на гърба му била станала корава, като импрегнирана. Това било вследствие от многократното изпотяване през време на дългия сън.

Веднага след пробуждането си, овчарят почнал да разправя за своето посещение в невидимия свят. По цели дни разправял какво видял там, където живеят умрелите. Превели го през Долината на мъките /Ада/, през Чистилицето, т.е. Астралния свят, след което го извели и в по-горните светове, където живеят добрите, честните и справедливите хора, които тук, на земята са били гонени, преследвани, мъчени и изтезавани за правдата и истината.

Овчарят толкова много видял и запомнил, че думи не му стигали да разкаже всичко, което видял в отвъдния свят. Той видял такива неща, за които и не бил помислял.

Най-интересното е това, че той след пробуждането от транс вече можел да чете.

Разказала: Деспина Александрова от Ахтопол.
1958 г. – Бургас.

295. БРАТ КРУМ ПРИ УЧИТЕЛЯ

Веднъж брат Крум Илиев от Айтос си наумил да отиде при Учителя, за да се посъветва по някои въпроси.

Дошло лятото, взел си отпуската и отишъл при Учителя на Изгрева. Среccнал се и разговарял с Учителя, при който разговор получил отговор на въпросите, които го интересували. Бил много доволен от срещата. На изпращане Учителят му казал: „Рекох, тая работа можеше и от Айтос да се оправи, без да идвате.“ А това значело, че брат Крум можел да има отговор чрез запитване, без да пише. Братът не се беше сетил за тази вътрешна радио-връзка, за която Учителят му загатнал.

По разказа на брат Крум.

296. ТРИМАТА БРАТЯ ПРИ УЧИТЕЛЯ

Това било през време на Европейската война, когато Учителят бил интерниран в град Варна от министър-председателя, д-р Васил Радославов. Учителят живеел в хотел „Лондон“, на шестия етаж. Там го посетили тримата братя от Айтос: Филип, Божил и Крум.

Посещението траяло повече от обикновено. Дошло време за тръгване. Те току поглеждали часовниците си и пресмятали времето до тръгването на влака. Тримата вече стояли като на тръни и искали Учителя да ги освободи, но той все още ги задържал, като им задавал разни въпроси. След като ги задържал повече от половин час от времето за тръгването им казал: „Тръгвайте, вече дойде време за влака.“

Те тръгнали почти бежешком към гарата. Взели си билети и щом се качили на съпалото на вагона, влакът тръгнал. Да, този влак тръгна с 20 минути закъснение,

точно толкова, колкото Учителят умишлено ги бе забавил, вероятно да им загатне с това, че той знае кога ще тръгне влакът, кога ще има закъснение и колко минути. За неговите очи няма нищо скрито.

По разказа на брат Крум.

Забележка: Причината за интернирането на Учителя била тая, че бил казал, че България ще загуби войната, ако бъде с Германия, както и действително стана. Предсказанието се сбъдна.

297. ДИМИТЪР ДОБРЕВ НА ИЗПИТ

Веднъж, не помня коя година, бях при Учителя на ул. „Опълченска“ 66. Бяхме в трапезарията. Имаше и други приятели там. Почна се разговор. Учителят почна да ми разправя за опитността на брат Гръблев, как се срещнал с глутница вълци в Делиормана /сега Лудогорието/, но по едно време спря и каза: „Брат Димитър Добрев от Сливен е на голям изпит. Дано издържи!“ И след това довърши разказа за брат Гръблев.

Аз бях още там, когато след два дни Учителят получи писмо от брат Димитър Добрев, който потвърди казаното преди два дни от Учителя, който ми прочете писмото.

Разказал: Георги Куртев.

„Търпението е път към съвършенство.“ – Учителят.

298. ДВАТА ВРЪШНИКА

Веднъж моят дядо /Йончо/ ми разказа следния спомен от войната:

Това бе по време на Европейската война. Бяхме на южната граница, в Македония. Случи се тъй, че паднаха мъгли, завала дъжд и ние, седем – осем души се загубихме и вече не можахме да намерим нашето поделение. Нямаше кого да питаме и кой да ни даде вярна посока. Бяхме мокри, уморени и много изгладнели. Ето насреща ни село. Влизаме в първата къща да си поискаме хляб. Сварихме жените като печаха два връшника. Ние имяхме пушки, но без патрони. Само един от нас имаше един патрон в джоба. Щом като хлябът се опече, жените извадиха единия връшник и ни го разчупиха. Падна ни се съвсем малко хляб, а бяхме много гладни. Нямаше какво да се прави. Помирихме се. Един от другарите, едър и силен мъж на име Костадин от моето родно село, не се помири. Той бутна с пушката другия връшник, взе хляба и го тури в раницата.

„Костадине, какво правиш“, го упрекнахме всички останали. „Това не ти е простено. Не вземай хляба на хората.“ – „А ние гладни ли ще мрем?“ – каза грубо той и закопча раницата и стана готов за път. – „Не, не. Не е хубаво това, земяк“, му казах аз. – „Аз да не съм врабче, да се нахраня с един залък хляб.“ – „Хората ни дадоха, колкото можаха“, обади се друг.

Жените и децата се разплакаха. Мъжете, които присъстваха, мълчаха и се поглеждаха многозначително. В този поглед ние прочетохме закана и готовност за отмъщение. Не ни бе удобно повече да стоим, ето защо веднага всички станахме и си тръгнахме. Вървахме напосока. Щом излязохме от селото, пътят се разделяше. Единият, който бе главен, се качваше по височината, а другият вървеше срещу течението на малка рекичка. Цялата група тръгна по реката, само Костадин тръгна по главния път. И аз тръгнах след него, като му говорех: Костадине, земяк, да не се делим от другарите. В непознати места сме. – „Не“, каза твърдо той. „Аз от главния път не се деля.“ – „Чуй ме, земяк. Нека вървим всички заедно.“ Той даже

и не ми отговори. Остана непреклонен, въпреки всичките ми увещания. А вътре в мен един глас ми говори: „Остави го! Върви с другарите си!“ Послушах този глас, върнах се и настигнах другарите си. Само след малко, след около петнадесет – двадесет минути, като се обърнах, видях група от около двадесет души, въоръжени селяни, които гонеха Костадин. Пътищата се отдалечиха и вече ние с него не се виждахме. Наскоро няколко пушки изгърмяха, но нищо не видяхме. Моят земляк не помисли за другите, като им отне хляба, но и никога вече не се видяхме с него.

299. ДА СЕ УБИВАТ ПЛЕННИЦИ

През време на Балканската война взехме пленници. Началството реши да се освободи от тях. Един от офицерите дойде при нас една привечер и ни запита: „Кой иска да убива пленници?“ – „Аз, аз“, обадиха се няколко войника. „А ти, Тончо, няма ли да дойдеш?“ – ме попитаха другарите ми. – „Не! Няма да дойда – им казах. – Аз човек не убивам.“

През нощта чухме пукане на пушки, убиваха пленници. Забелязах, че всички, които убиваха пленници, оставиха костите си на фронта. Аз, преди да замина за фронта, една гледачка ми каза: „Ти, момче, ще воюваш, но няма да убиваш.“ Послушах съвета ѝ. По време на едно сражение един куршум ме удари в гръдната кост, но не можа да я пробие и рекушира, и аз останах жив и здрав. След като приключи войната, завърнах се при семейството си.

Разказал: Андрей Йонев.
10 април 1979 г. – Ботевград.

300. ТОРБА С ПАРИ

Един ден през 1944 година Учителят ме повика и ми даде една торба със сто хиляди лева, като ми каза: „Иди, раздай ги на нуждаещи.“ – „Добре, Учителю“, казах аз и взех торбата. – „Довечера ще дойдеш да ми кажеш какво си направила!“

Отидох и раздадох там, където смятах, че са в голяма нужда, а за себе си купих едни обувки.

„Какво направи?“ – ме попита вечерта Учителят. – „Раздадох ги, Учителю.“ – „На себе си купи ли нещо?“ – „Само едни обувки.“ – „Добре си направила“, ми каза той видимо доволен от извършената от мен работа.

Разказала: Йорданка Д-р Жекова.

301. ИЗЛЪГАЛ СЕБЕ СИ

Един селянин доял две биволици, вадел прясно масло и го продавал на висока цена. Но сторило му се, това не е достатъчно и решил да печели повече. Той хранел и свини, от които получавал мас. Хрумнало му да слага в маслото 30 % мас, никой няма да може да го познае. Почнал да слага мас и го продавал за чисто масло. Това продължило години. Спечелил много праи, но се страхувал да не го оберат, ето защо криел парите в една дупка в стената. Заболял хитрият старец и боledувал продължително. Онемял. С движения на ръцете едва успял да каже на своите близки къде са парите. Те разкопали стената и ги намерили. Били се събрали няколко хиляди лева, но вече били излязли от обръщение. Всичко отишло нахаост. Много труд за нищо.

Хитрият селянин лъгал хората, че им продава чисто прясно масло, ето че времето излъгало него. С много пари, умрял като сетен бедняк.

Този хитрец се казвал Колю Христов от село Водица, Търговишко.

Разказала: баба Гина.
10 октомври 1978 година.

302. СРУТИЛА СЕ КАРИЕРАТА

Трима души работели в една кариера. Внезапно станало срутване. Двата успяли да избягат, а третият бил затрупан, но за негово щастие останал между две канари /скали/, където имало малко въздух за известно време. Изживял момент на голям ужас, като си мислел: „Тук вече ще ми е краят. Няма избавление.“ И почнал да се моли, но тъй като не знаел молитви, думал само: „Боже, Боже.“ В него момент на пълна безнадежност, при него се явил старец с бяла брада и дълга коса, който го погледнал благо и успокоително и му казал само това: „Аз ще ти помогна.“ И пак се изгубил старецът, също тъй, както внезапно се бил явил.

Другарите му веднага почнали да копаят и след няколко часа усилен труд успяли да го спасят. Отнесли го в болница и след десетина дни го изписали.

Един ден така се случило, че същият човек отива у дома на Христо Каратлиев от Любимец. Там, в стаята му вижда портрета на Учителя, загледал се в него и попитал: „Чий е този портрет?“ – „Това е портрета на нашия Учител. Защо питаш?“ – „Когато бях затиснат в кариерата и се молих, този човек ми се яви и ми каза, че ще ми помогне.“

Разказал: Христо Каратлиев.
9 юли 1971 г. – градината на Айтос.

303. ВИДЕНИЕ – ЕДНА УЧЕНИЧКА

Бях шестнадесет годишна, още ученичка. Една нощ чувам, че се пее под прозореца. Помислих си: „Кой ли ми прави серенада?“ Станах и отдръпнах пердето. Хубава лунна нощ. Видях хор от млади момичета, облечени като пансионерки. Пееха:

„Хубав е животът, но кратък.

Блажени са чистите по сърце.

Благословени са, които разбират

Истинското му предназначение.“

Горното не бе сън, а видение, което помня повече от 40 години.

Разказала: М. Мандажиева.
31 август 1979 г. – Бургас.

304. СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ

Евангелският пастир Методи Марков, който четеше редовно беседите и се ползваше от тях за своите проповеди, един ден отива при Учителя на Изгрева и го пита: „Може ли от амвона на Евангелската църква да се изнасят окултни истини, за да се популяризират?“ – „Ония души, които се пробудят, къде ще отидат?“ – „В църквата“, отговорил пастир Марков.

Учителят замълчал, като нищо не казал, а според други бил казал: „От един затвор в друг!“

Аудиенцията с пастора завършила.

Забележка: Същият пастир е правил услуги на наши приятели, като ги е венчал в Евангелската църква, когато православната им откажеше или искаше декларация, че се отказват от Учението. За тази му услуга нашите приятели са му благодарни и признателни.

305. КЪЩА ЗА БЕДНИЯ

Двамата братя Васил Долапчиев и Слави Тодоров, и двамата зидари – строители, отивали да търсят работа по селата. Като минавали през село Дъбник, срещнали един турчин, с когото заговорили. Познавали се. Турчинът им се оплакал: „Ще умра и ще оставя децата си без покрив, това ми е най-тежко.“ – „Не се безпокой, Хрюстем-ага. Бог е добър, Той ще промисли.“

Двамата майстори се погледнали и разбрали да му направят една стая, да има къде да приюти семейството си.

Върнали се в селото майсторите и почнали да събират материал, оттук-оттам по една гредка. Събрали греди и талпи и почнали строежа. Само за няколко дни стаята била направена и измазана. Оставили я да съхне. За бедния Хрюстем ага повече не било нужно.

Неизказала била радостта на бедния турчин, че най-после ще има къде да подслони децата си. „Аллах да ви възнагради, добри хора, за това, което направихте“, казал той, като поглеждал ту тях, ту небето.

Двамата братя продължили пътя си с една тиха радост в душата си, че им се бе удало възможност да направят нещо, за което няма да им се плати – че са направили едно малко добро за славата Божия.

Разказал: Слави Тодоров.

Село Габерово.

От него ден двамата майстори без работа не останали.

306. ЧУВАЛ С КАРТОФИ

Преди години, когато правехме къщата, хранехме работниците. По едно време картофите свършиха, а и на пазара нямаше.

„Какво да правим, бе, жена? Картофите свършиха.“ – „Трябва отнякъде да потърсим“, каза тя. – „Да потърсим, но откъде? Никой не продава.“

Поговорихме си тъй, без да вземаме каквото и да е решение. След няколко дни влизаме в една от недовършените стаи и намираме чувал с две крини картофи. Картофите бяха хубави, не като нашенските.

Кой ни бе чул и ги бе пратил, и до днес си остава тайна.

Разказал: Слав Узунов.

Има същества, които чуват и се отзовават, но човек трябва да пожелае и да забрави. Пожеланото благо ще дойде.

307. ПОСЛЕДНИЯТ ЛЕВ

Веднъж вървя по Главната в град Айтос, заедно с много хора по улицата. Среща ме непознат човек и ме спира: „Дядо, дай ми един лев, че ми трябва“, ми каза непознатият. – „Чакай да видим в кесията, дано има.“

Имах само един лев и му го дадох от сърце. Само след малко се обръщам да видя непознатия накъде отива, но го нямаше. Бе изчезнал. Когато след малко отворих кесията, левът пак беше там. Разбрах, че това бе изпит за мене и се зарадвах, че го издържах благополучно.

Разказал: Дядо Димитър.
Село Лясково, Бургаско. 1940 г.

308. ЖЕРТВА ЗА БОГА

Веднъж в общия окултен клас Учителят каза: „Днес кой какво може да пожертва за Бога? Още сега.“

Всички почнахме да се бъркаме по джобовете, да видим какво имаме в кесиите си. Всеки извадил и дал по нещо, което се събирало в една шапка. Бай Ради, който току що бе дошъл от провинцията /Ямбол/ и носел една сума от 6000 лева, цялото му състояние.

„Учителю, това имам и това давам за Бога.“

Учителят се усмихна и каза: „Брат Ради спечели първенството.“

Такъв беше брат Ради – винаги на всичко готов в служба на Великото дело, което Учителят донесе на земята. Учение, чрез което ще се слави българският народ през вековете, ако го оцени и приложи.

309. АРЕСТУВАЛ БРАТ СИ

Един ден имах работа в Бургас, в квартал Победа. Това беше през 1923 година. Като отидох в „Победа“, попаднах на кордон войници. Него ден в квартала имало блокада и търсели нелегални. Вижда ме нашият брат, капитан Гръблев, и като разбра каква е работата, веднага взема двама войници с натъкнати на пушките ножове, като постави един пред мен и един зад мен и заповяда на войниците да ме закарат на гарата и да ме освободят. Както им каза, така направиха. Войниците като ме подкараха, много народ се спираше да ме гледа и чувах хората като думаха: „Ето, хванаха един нелегален или ятак.“

Минаха години оттогава и сега като си спомням случката за моето „арестуване“, се удивлявам на голямата находчивост на брат Гръблев, който веднага съобрази как да ме избави от мястото на блокадата.

Разказал: Станко Георгиев.
Село Камено.

Когато човек иска да помогне на някого, когато е в тежко положение, все ще намери начин да направи добро.

310. ХЛЯБ ЗА ЛАГЕРА НА СЕДЕМТЕ РИЛСКИ ЕЗЕРА

От много години Братството летува при седемте езера в Рила. Така беше и през 1954 година. От цял месец приятелите вече са на Рила, а аз още нямам разрешен отпуск. Ще мине хубавото време, си мисля аз, ще почнат дъждове, а аз още съм далеч от планината, далеч от оная чиста, девствена природа. Най-после получих очаквания отпуск, стягам малкия си багаж и потеглям за София – Изгрева. Там сякаш сестра Севдалина мен чакала и тръгнахме заедно с влака през Станке-Димитрово. Пристигнахме късно през нощта. Леглата в хотела, заети. Разрешиха ни да останем в салона.

На следния ден, докато търсим превозно средство, за да продължим своя път към езерата, ето че видяхме Коста-влаха със своите десет коня, слязъл за хляб, като носи и купоните. Комисарството му отказало да даде хляб и той се чуди какво да прави. Лагерът не бил признат за курорт.

Аз поех грижата за получаване на хляба со благо, со кротце. Отивам първо в комисарството, а след това в по-горна инстанция – „Храноизнос“. Получавам разрешение и натоварихме хляба. А на лагера от два дни били без хляб. Потеглихме за Езерата. Една вътрешна радост топлише сърцето ми, че бяхме получили хляб. Като вървахме нагоре, след натоварените с хляб коне и си размишлявах върху причината, защо толкова късно отивам на езерата, разбрах, че щял съм да бъда необходим, за да се получи хляб за езерата, за туй ми бяха дали отпуската късно, за да има кой или по-право чрез кого да се помогне за получаването на хляба. Знаех, че не аз издействах, а Учителят чрез мен.

Когато пристигнахме и споделихме с приятелите за преодолените трудности във връзка с получаването на хляба, всички много се зарадваха.

Така Учителят ни помагаше, макар че вече не бе в път на земята.

Разказал: Георги Събев

Бургас, 1954 година.

311. СПАСЯВАЙТЕ КАРТИНИТЕ

Времето се бе засушило. Още от ранна пролет нито капка дъжд. Събирахме се група от десет души по десет дни със специален наряд да изпросим от живата природа дъжд. Бяха минали месеци на усърдна работа. През това време се наложи ремонтването покрива на сградата на Братската градина. Беше се събрала голяма бригада. Току що бяхме свалили целия покрив, за да подменяме гредите под покрива, ето че се заоблачи и запръска дъжд. От запад, откъм Тополица идваха гъсти и тъмни дъждовни облаци. Ако дойде силен дъжд, както е разпокрита цялата сграда, ще навали и ще падне таванската мазилка, отвсякъде ще потече, тогава ще се похабят картините по стените.

„Спасявайте картините. Снемайте и загъвайте в найлони.“ Опитавме се да направим покрив над молитвената стая с одеяла, но беше невъзможно да се запази при силен дъжд.

„Братя – каза Синемир – да не чакаме да видим какво ще стане, а да се изправим на молитва.

„Господи, ние досега се молихме за дъжд, но днес салонът е без покрив, ако завали, всичко ще се намокри, ще падне мазилката, а и тези братя и сестри, които са дошли да помагат, няма къде да спят. Молим ти се, Господи, направи така, че да не стане пакост. Ако може, отмени дъжда поне за 24 часа. После нека да вали, да напои жадната земя, да зарадва хора, животни и растения.“ В този дух бе молитвата. Бог, нашият любим Баща и покровител, чу сърдечната ни молитва. Облакът още от Тополица се раздели на две. Единият мина горе, по Балкана, в посока на изток, другият на юг, през село Пирня и замина за града. На Братската градина повала слаб дъжд, колкото да угаси праха, нанесен през покрива на тавана.

На следния ден при хубаво време работата продължи и завърши до вечерта. Всички бяхме радостни, че Бог чу молитвата ни и ни помогна.

Разказал: брат Синемир.

1 юли 1961 г. – Братската градина в Айтос.

Забележка: „Синемир“ е псевдоним на Георги Събев

312. ВЪЗМЕЗДИЕ

През 1912 – 1913 година стана масово изселване на гърците от крайбрежните селища Мичурин, Бродилово, Ахтопол и др. Тогава нашият съгражданин Евстати Гешев употреби всякакъв вид изнудвания над изселниците и купи много имоти. Направи си голяма къща, като дворец, но по нечестен път. След това се задоми. Имаше три деца, първото от които бе момче, което не бе с ума си. То се помина от туберкулоза. Второто бе момиче, порастна, изучи се и стана учителка. След няколко години и тя заболя от ТБС и се помина. След още няколко години се помина и майката от същата болест. Евстати остана сам в голямата къща, без нито един близък. Той смяташе, като има много имот, че ще живее добре. Той изпи горчивата чаша до дъно и разбра може би, че щастието на човека не е в парите, нито в богатството.

Разказала: Деспина Александрова.
Гр. Ахтопол, Бургаско, 1977 година.

313. ЕДНА СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ

Един ден реших да отида при Учителя и да го питам нещо за себе си. Отидох при входа на приемната и си чакам реда. Пред мен един млад човек – и той чака. Мисля си така, може и него да го вълнува същият въпрос: Да се занимава ли с поезия? Дойде му редът и влезе. На излизане го попитах: „Какво ти каза Учителят?“ – „Да оставя поезията. С нещо друго да се занимавам. Това ми каза.“

Аз малко се поразколебах дали да вляза или не, но си казах: „Ще вляза, да видя какво ще ми каже.“

Учителят ме прие. „Учителю, занимавам се с поезия и музика, а имам три деца, за които трябва да се грижа. С поезия или с музика?“ – „Рекох, и с двете.“

Разказал: Лазар Опев.
Изгрева, 1979 година.

314. ДРУГ СЛУЧАЙ

Това бе през 1942 – 1943 година, по време на бомбардировките. Жената и децата бяха евакуирани в Калофер. Веднъж, като отидох при тях, дъщеря ми, Дончето, ме пита: „Татко, кога ще свършат бомбардировките?“ – „Не знам, но ще питам Учителя“, и казах аз. „Донче, защо питаш?“ – „Тука не е хубаво. На Изгрева е най-хубаво.“

По това време работех като оксигенист на ж.п. гара София. След бомбардирането на София хората се пръснаха. Поисках си безсрочен отпуск, с намерение да отида да работя в Карлово на летището, за да съм близо край децата, но си рекох да попитам Учителя.

„В Карлово на летището търсят оксигенисти. В София или Карлово?“ – „Първото“, каза Учителят.

Послушах съвета на Учителя и останах в София. На третия ден от този разговор, летището в Карлово стана на пепел. Спомних си за срещата ми с Учителя и защо ми бе казал: „Първото“, т.е. в София да остана. Ако не бях послушал, щях да платя с живота си.

Разказал: Лазар Опев.

315. ХЕЙ БРАТКО, ТИ ЛИ СИ БИЛ

Имам място край селото. Години наред каквото посея, нищо не мога да прибера, все зян ви става. С каквото и да го посея, пролетно ли, лятно ли, все ще се намери някой чобанин да го стори зян. Чудех се какво да правя. Един ден, когато посятото вече беше доста избуяло, реших да го пазя цяла нощ и всяка нощ. Вечер късно си вземам яморлука и без някой да ме види, отивам на мястото и се потулвам. Това правя няколко нощи наред. Една нощ късно, към полунощ, чух шум от стъпки на добитък, а звънци не се чуваха, защото бяха запушени. Явно бе, че чобанинът нарочно идваше да си напасе стадото с избуялата царевица. Постоях малко, за да видя да не би овцете случайно да се влезли. Но видях, че пастирът стоеше на края и ги наблюдаваше. Станах и отидох при него, познах го и му казах тихо: „Ти ли си бил, бе Ставре, който ми правиш пакост всяка година? Хайде, друг път не прави така!“

Оставих го и си тръгнах. Той веднага изгони стадото. Аз не го заявих на общината, нито казах на някого, но от тогава вече зян не ми се стори. Разбрах, че бях победил с благост и любов. Знаех аз, че огън с огън не се гаси.

Разказал: дядо Димитър от с. Лясково.

316. ЛЕКУВАНЕ НА УХО

Живеехме на село. Още от малка ме болеше дясното ухо, което мама лекуваше според народната медицина. След като се задомих и вече имах две деца, един ден пак ме заболя ухото. Оплаках се на близки, между които бе и мъжът на аптекарката. Той веднага изтича до аптеката да вземе лекарство. Донесе го, сложихме няколко капки и болката веднага премина. Зарадвах се и се успокоих. Но само след няколко минути болката отново се върна. Сложихме пак лекарство и отново мина за малко. Ухото ми отвън и отвътре изгоря от лекарството и почна да се лющи. Тогава с мъжа ми решихме да пишем на брат на Изгрева, който да пита Учителя и да ни пише. Но поради силните болки, аз не можех да чакам и реших сама да направя връзка с Учителя. Позадрямала съм за миг и сънувам, че съм в Тополовград, където срещам един стар човек, като Учителя, но беше друг. Той ме погледна и ме попита: „Как си?“ – „Боли ме ухото. Търся лек.“ – „Без пари лекарство“, каза той. „Ще вземеш мляко от кърмачка на първо мъжко дете и ще капнеш в ухото.“ Докато ми каза това, и изчезна. Не го видях къде отиде. Тръгнах да търся кърмачка. Стигнах до вратата и почуках. От почукването се събудих. Намерих мляко и оздравях.

Един ден копая на нивата. Край мене минава позната жена, бърза за съседното село. Не я заговорих, понеже видях, че бърза, но не мина много и тя се връща, тогава я запитях: „Къде ходиш, че толкова бързаш?“ – „Дъщеря ми я боли ухото и търся лек – ми каза тя. – Ходих да търся фелдшера, но не го намерих. Нямало го и в съседното село.“ – „Лесна работа – й казах аз. – Лекарството е без пари. Ще вземеш мляко от кърмачка на първо мъжко дете и ще капнеш няколко капки в болното ухо.“ Отиде си жената с желание да опита и това лекарство. След два дни същата жена случайно ме срещна и веднага почна да ме прегръща и да ми благодари за хубавото лекарство, което веднага им помогнало.

Разказала: Данка Хр. Колева, кв. Прослав.

317. ВНУКЪТ НА ЕДИН ПРАВЕДНИК

По време на евакуацията на София Учителят и приятелите от Изгрева се бяха евакуирали в с. Мърчаево, където аз често отивах. Но не ме съдържаше. Искаше ми се да пътувам, да отида някъде, но не знаех къде. Хрумна ми мисъл да отида в Айтос, на Братската градина, където още не бях ходил. Споделих с Учителя желанието си. Той ми каза: „Идете, рекох. На добър час.“ Качих се на влака и отидох на Братската градина при брат Георги Куртев. Като разговаряхме, той сподели мъката си, че неговият внук, като войник в казармата, бил заловен да разпространява позиви и арестуван. Каза ми къде. Службата, която заемах, ми даваше свободен достъп навсякъде. Знаех, че в Погребите имам приятели и ще мога да помогна. Побързах да се върна, докато не е късно, защото арестуваните на това място са били измъчвани от атлета Петър Ферищанов. Мнозина са намерили смъртта си в ръцете му. Трябваше да се бърза. Върнах се веднага и отидох при съответния началник, мой близък. Казах му името на арестувания, като му заявих, че той е човек от Братството и че същият е направил една глупост, като е разпространявал позиви в казармата, позиви с нелегално съдържание. Поисках да го махнат от това място. Послушаха ме и веднага го пратиха в Сливенския затвор, докато му излезе присъдата. Това направих, за да спасим внука на бай Георги от въжето.

Учителят без друго е знаел мъката на брат Куртев, затова ме изпрати и му помогна чрез мене.

Искано му е смъртно наказание, което после бе заменено с доживотен затвор. Осъденият лежа в затвора седем месеца, дойде девети септември и остана жив.

Когато човек се моли и вярва, Бог ще намери начин да помогне. Такъв е случаят с бай Георги и неговият внук.

Разказал: Иванов от София.

318. ДОСЁТЛИВОСТ

Отдавна имах силно желание да посетя село Тополица, Айтоско, където знаех, че има десетина-петнадесет семейства от Бялото Братство. Нямах никакъв адрес, но воден от силно желание, пристигнах в селото. А сега къде ще отида, като никого не познавам? Свечеряваше се, а аз съм в непознат край и нито един познат. Видях девойки, които се спрели на улицата и разговаряха. Поимслих си, поне една от тях ще е от нашите хора. Минавам бавно край тях и тихичко с уста си свиря: „Аз съм бялото кокиче.“ Една от момите, като чу позната песен, веднага се отдели от другарките си и ме попита: „Вие от где знаете тази песен?“ – „А вие знаете ли я?“ – попитах аз. – „Да, зная я.“ – „Заведете ме у вас.“ Ето как се свързах с Братството.

Разказал: Петър Камбуров от с. Прослав.

1930 г.

319. НА ЛАГЕР В СИНТЕ КАМЪНИ

През 1919 година Учителят е бил на почивка на Сините камъни край град Сливен. Трима братя, студенти, решили и те да отидат там, като си носели палатки. Един от тримата бил зъболекарят Тодор Попов от Ямбол. Веднъж, при разговор Тодор Попов казал на Учителя, че говорим за духове, а не сме ги виждали. „Искаш ли да ги видиш?“ – го залитал Учителят. – „Искам“, отговорил Тодор Попов.

Вечерта, когато Тодор Попов влязъл в палатката и си легнал, внезапно пред него се явява един военен, който веднага извадил ножа си. Студентът се уплашил и избягал навън. На утрото казал на Учителя. Учителят се усмихнал и пояснил, че на това място още преди векове е убит човек, военен, който все още стои тук на страж.

Една вечер били наклали голям огън. Учителят станал и се отдалечил малко настрана и казал някакви думи, които те не разбрали, може би на непознат език. След това се върнал при тях, като им казал: „Освободихме го! Вече няма да ви плаши.“

Разказал: брат Боян Боев – Изгрева.

320. УЧЕТЕ РУСКИ

Сестра Цветана Арnaudова, актриса, се е срещала много пъти с Учителя по различни поводи. Но при една от най-сетните срещи той й казал настойчиво: „Рекох, заемоте се да учите настойчиво руски.“

Тогава тя е била около 55-годишна. „Защо ми е руски“, се питала тя, „но щом Учителят казва, ще почна да го уча.“ Набавила си учебник и където и да ходела, учебникът все при нея, учела тя, колкото и трудно да й било.

Георги Димитров почина. Балсамираха го, след което усилено се заговори да се изготви филм за Георги Димитров. Артистът бил лесно намерен. Сега трябвало да се намери лицето, което ще изиграе ролята на баба Параскева. Обявили конкурс, на който се явили няколко млади актриси. Явила се и сестра Арnaudова. Младите актриси били много самонадеяни, като поглеждали снизходително към вече стареещата Арnaudова. Журито отхвърлило другите и се спира на нея. Снемали филма и решили да го направят и с руско копие. Ето сега потривал руският език, за изучаването на който тя отдавна била сигнализирана. Филмът бе озаглавен: „Урок на историята.“

Разказано от Цветана Арnaudова на Георги Събев.

321. СКЪПА ОПИТНОСТ

През зимата на 1973 година посетих родното си село Водича. Един ден се срещнах с един мой съученик от детските ми години, който ме покани у дома си на разговор. Сподели с мене мъката си, че другарката му се е поминала, която беше също наша съученичка от детските години. Поразговорихме се и се разделихме. Когато след няколко часа той ме срещна на улицата, ми даде некролог за съпругата си, която се именувахе Донка, както и моята съпруга. Прочетох го, след което го хвърлих, като си казах мислено: „Е, умряла, какво от това? Какво ме интересува? На когото кога му дойде повиквателна...“

В какъв час го казах, не знам, но събитията в моя живот така се развиха, че само след три месеца и аз загубих другарката си, и аз търсех утеха и съчувствие. Беше 4 май 1973 година.

Разказал: Георги Събев.

322. ПЛАТИЛ ЧУЖД ДЪЛГ

Мебелистът Георги Шивачев, мой познат, веднъж ми се оплака от Георги Челебиев /моя бивш хазяин/, че веднъж взел от него връзка фурнир, без да му я плати.

„Колко струва връзката?“ – „Пет лева.“ – „Ето, вземи. Аз плащам за него. Той е добър и честен човек.“ – „Не, Събев, от теб пари не мога да взема, защото ти не си взел фурнира и не ми дължиш нищо.“ – „Шивачев, моля те, вземи парите. Аз не искам ти да бъдеш ощетяван. Челебиев много услуги ми е правил. Аз плащам за него. Той ми е приятел и аз не искам да се петни името му. Аз съм живял у тях цели осемнадесет месеца без наем. Той е добър човек.“ – „Щом е тъй, вече няма да говоря за него. Все едно, че ми е платено.“

Когато си готов да платиш чужд дълг, знай, че вече си близо до Царството Божие, когато хората ще се надварват да си правят услуги.

Разказал: Георги Събев.

323. НЯМА ДА ИМ СТИГНЕ ВРЕМЕТО

Към края на месец май 1944 година, подполковник Стоянов от граничния гарнизон в град Малко Търново свиква актива на града на спешно съвещание, на което присъства и брат Георги Желев Тахчиев в качеството на заместник-директор на гимназията. Началникът на граничния гарнизон иска да заангажира обществеността за бързо и спешно ликвидиране с комунистите. Обмисляли се мерки, планове, решения, как по-скоро да се ликвидират враговете на държавата – комунистите. След като съвещанието приключило, началникът на гарнизона се обърнал към брат Тахчиев, за чиито убеждения бил информиран, като му казал твърдо и заканително: „След като свършим с комунистите, ще почнем с вас, дъновистите.“ Братът нищо не му казал. Посрещнал мълчаливо тая закана за кръвава разправа и когато дошъл краят на учебната година, братът си взел куфарчето и право на Изгрева, при Учителя. Разказал му подробно за свиканото съвещание и накрая за заканата на подполковника. Учителят, след като го изслушал, помълчал малко и казал: „Няма да им стигне времето.“ Братът, като чул думите на Учителя и чакал да види какво ще стане. Той не бил изненадан, когато на 8 септември същата година Съветският съюз обяви война на България и на 9 септември минаха границата. България бе окупирана от съветските войски.

„Да“, казал брат Тахчиев, „на преследвачите на комунизма не им стигна времето. Учителят го бе предсказал преди три месеца – през юни 1944 година.“ Не им стигна времето да преследват и дъновистите.

Всеки, който вдигне ръка срещу една справедлива кауза, няма да му стигне времето, така пише в Акашиевите записки.

Случка, разказана от Георги Тахчиев, София.

Забележка на Редактора: *Дойде времето на комунистите да управляват от 1945 до 1989 година. Вместо да си вършат онази работа, за която бяха дошли, те започнаха да преследват дъновистите. Така и тяхното време приключи в 1989 година.*

324. КУРИЕРЪТ

Разказва пламенникът на брат Павел Русев от Ст. Войвода:

С брат Павел повече от десетина години сме живели на Изгрева и редовно посещавали беседите. Той не се задоми, защото семейният живот не го влечеше. Искаше да бъде свободен и независим, за да може да обикаля при наши съмишленици из страната. По едно време в него се родила идеята да открие на Изгрева Самопродавница за най-важните продукти, като сирене, кашкавал, ориз, захар. Бил поставен ценоразпис и везни, на които всеки купувач сам ще си отмери

и претегли продуктите и ще остави дължимата сума. По-късно се образува кооперация и Самопродавницата стана безпредметна. Но тази похвална инициатива бе негов актив.

Разказва Георги Събев:

През 1942 или 1943 година вуйчо ми Павел бе дошъл на село. Веднъж ме срещна и пита къде е брат ми. Казах му, че е на фронта. „Той трябва да си дойде“, ми каза вуйчо.

Минаха няколко дни и пак ме попита за брат ми. „Не си е дошъл. Как ще си дойде от фронта?“ – „Ще си дойде. Аз съм пратил куриер да го пуснат“, ми каза той.

Брат ми след два-три дни си дойде. „Как си дойде? Сега е война.“ – „Ротният ми командир ме извика и ми заповяда да си дойда.“

Като го видя вуйчо Павел, каза: „Моят куриер свърши тази работа. Ротният само изпълнява заповед.“

325. МОЕТО ДУХОВНО ПРОБУЖДАНЕ

Преди години страдах от сърдечна невроза, но на никого не казах цели пет години. Бях безверница. Времето си вървеше, а аз не оздравявах. Един ден отидох при една стара жена от петдесятната църква. Тя почна да ми говори за вярата в Бога. Говори ми дълго, което аз слушах, без да го възприема. Но дълбоко в душата ми се роди надежда, че все някак може да ми се помогне. След няколко месеца се свързах с друг вярващ, който се казваше Чоцо Шошков. И той почна да ми говори за вярата в Бога. Тогава той ми каза: „Ти си от избраните и определена да бъдеш полезна на целия си род.“ Този човек бе благороден и високо морален. Може би имаше духовно виждане, за което аз нямаш никаква представа. Шошков принадлежеше към православната църква, така предполагам, без да съм сигурна.

Около 9 септември 1944 година имах едно особено преживяване, посещение свише, както се казва. То се изразяваше в една любовнообилност, която изключва всякаква омраза към когото и да е. Отношенията ми със свекървата и етървата бяха резервирани дотогава. Промених се. Вярата ми се усили. Почнах да търся да чета книги за лечение, сама да се лекувам. Почнах по метода на Луи Куне, правя опити да се лекувам сама. После книгата на М. Платен. Прочетох и нея. След това намерих сборника „Природно лекуване“ от Петър Димков. Опитах много лечебни средства и положението ми отиваше към подобрение. По-късно почнах да чета Л. Н. Толстой, а след това – книгите на д-р Георги Ефремов. Случайно се запознах с Тодор Чаушев и Димитър Станев, и чрез тях се свързах със Словото на Учителя и намерих общество Бяло Братство.

Болестта ми се стопи и изчезна незабелязано в търсене на моя духовен път. Болестта ме принуди да търся начин да се лекувам, като навсякъде намирах по нещо ново, което ме радваше, но все още не ме удовлетворяваше. Чак когато намерих Словото на Учителя, изпитах пълно удовлетворение за моя най-голяма радост.

Разказано от Мария Кочева – Троян.

326. ВОЕННИЯТ ПРИ УЧИТЕЛЯ

Това било преди 9 септември 1944 година. Отива един подполковник при Учителя на Изгрева, среща се с него и го пита: „Вие ли сте Учителят Дънов? Кажете ми какво ще стане с България.“ – „България я очаква светло бъдеще“, казал Учителят. – „В бъдеще ще има ли войни и военни?“ – „И в бъдеще ще има военни, млади и стари. Ще бъдат въоръжени от главата до петите. Ще воюват, но няма да убиват.“

Като видят някой престъпник, ще почнат да го обстрелват. Тяхните куршуми няма да убиват, а когото улучат, ще оживява и възкръсва.“

Разказано от Лазар Опев – Изгрева.

327. НОВАТА ВЛАСТ

Композиторът Лазар Опев бил с една група приятели при Учителя. Разговорът се прехвърля от въпрос на въпрос с подходящи отговори от Учителя. Тогава един от групата казал: „Учителю, какво следва да става в Новата епоха, която иде и за която ние говорим?“

Учителят казал строго: „Сега идва една нова власт. Идва такава власт, че който ѝ се противопостави, с костите си ще заглати.“

Всички замръзнали от уплаха. След броени месеци идва 9 септември 1944 година, идват комунистите на власт и стана точно това, което бе казано. Хиляди положили костите си в земята само за това, че се опитваха да се противопоставят на комунистическата власт.

Разказал: Георги Събев.

328. БУРГАСКИЯТ ОПИТ

Братството от Бургас имаше нива около деветнадесет декара, която много години се даваше под наем на чужди хора, но през 1946 година Братството реши да обработва нивата с личен труд, да се направи опит какво можем да направим практически. Изорахме и посяхме нивата със слънчоглед. Прекопахме го навреме. Дъжд заваля навреме. Когато бе израстнал две-три педи, отидохме една нощ към дванадесет часа десет души със специална задача. След като свършихме със задачата, помолихме се на четирите края на нивата и в средата и се върнахме пеш в града. Тогава нямаше нощен превоз.

Реколтата бе незапомнена, че се чудехме къде да я приберем. Наложил се нашата спалня да се превърне на склад.

В бригадата участваха: Радка Ив. Бойчева, Пенка д-р Станчева, Райна Банска, Петър и Пенка Кулишеви, Георги и Донка Събеви, Станка Баркова, Нина Ченкова, Стефка ..., Рашка Симова и други, чиито имена сме забравили.

Поука от нашия опит: когато молитвата и мотиката се съюзят, тогава и Бог изпраща своето благословение, реколтата бива изобилна.

Случка, разказана от бащата на Лилияна от Бургас.

329. ЗАВЕТЪТ НА УЧИТЕЛЯ

Наскоро след връщането на Учителя от Мърчаево, събрахме се един ден около него, както и друг път, с желание да чуем нещо ново. Тогава той каза със спокоен, но сериозен тон: „Отсега нататък така ще бъде. Ще се събирате по десет души и ще се съветвате.“

Чухме го, но не го разбрахме. След като Учителят си замина, тогава разбрахме защо ни бе казал така. Тогава ни стана ясно, че той ни бе подготвил за близкото бъдеще, когато той физически нямаше да бъде вече между нас.

Случка, разказана от Мария Златева – Изгрева.

330. СЪСЕДЪТ НА БАЙ КИРО

Бай Киро имал съсед, ревностен петдесетник, който всякога, когато го срещал, все му говорил за Евангелието, като му цитирал какво казал Христос и апостолите. Бай Киро бил добър слушател, но един ден той му казал: „Ти знаеш много работи, които Христос е говорил, но днес ако те срещне Христос, ще го познаеш ли?“ – „Едва ли ще мога“, отговорил съседът. – „Е, щом като не го познаваш, как тогава ще му служиш?“

От него ден съседът му престанал да го агитира.

Друг случай:

Друг евангелист посетил дома на бай Киро, където цели 2-3 часа му говорил за деянията на апостолите. Бай Киро му казал: „Чухме какво е казал Христос и Неговите апостоли, кажете сега вие нещо.“ – „Нищо“, отговорил евангелистът. – „Лесно е да се повтарят мислите на другите хора, но по-мъчно е да живееш като Христа. Нека да поговорят делата ни“, казал бай Киро и млъкнал.

Разказал: бай Киро от Рудник.

331. НЕБЕСНА ВАЛУТА

През 1958 година лагерувахме на езерата. Там беше и брат Георги Тахчиев, много мил и симпатичен брат, с когото ни свързва споменът за събора в Търново през 1922 година, който спомен ще разкажем при друг случай. Братът бе забелязал, че по време на беседа някой иска да си вземе някоя бележка, а се оказва, че няма тетрадка или молив, ето защо брат Тахчиев се бе погрижил, като бе купил цяла дузина моливи и тетрадки и раздаваше на нуждаещите се. Той услужи и на мене. Когато поисках да му платя, той ми каза: „Няма нужда.“ – „Но аз искам да си платя“, му казах аз. – „Може, но в небесна валута“, ми каза той с усмивка.

Какво значи „небесна валута“? – Това е любовта, която е разменната монета на Небето. Което ще рече, прояви и ти любов.

Разказал: чичо Гошо.

332. ДА БИХ МОГЪЛ

Любимият ни Учител, като ни гледал и виждал колко сме безпомощни при разрешаването на най-малките противоречия и страдания, които срещаме в живота, веднъж казал: „Ако бих могъл да плача, бих ви оплакал, но не за вашите страдания, а за вашите заблуждения. Вие вода газите, а жадни ходите. Четете и не прилагате Учението и затова сте тъй безпомощни.“

Силата на човека е в приложението, а не само в знанието. Знанието става сила, когато се опита, когато се приложи, когато то стане плът и кръв на човека.

Разказал: Илия Узунов – Изгрева.

ПРИЛОЗИЧКАТА.

Веднъж видяхме Учителя при лозичката и скоро се събрахме около него да чуем нещо ново. Говорихме по разни въпроси, след което Учителят каза: „Сега да пороботим, за да дадем импулс на българския народ към труда.“

И почнахме работа на лозето.

Разказал: Илия Узунов – Изгрева.

333. МЪЛЧАЛИВА ПРОПОВЕД

Бях чиновник в Б. Н. Банка, София. Всяка неделя след обяд отивах на Изгрева да се срещна с Учителя, както и да се видя с някои от приятелите и да разменяме някоя дума. Веднъж пак отидох при Учителя и той ме покани в приемната си да седна на един стол, а той седна на плетеното кресло срещу мене. Разменихме някоя дума, след което настъпи мълчание, защото нямах нещо особено да го питам. Тогава Учителят си затвори очите, както когато размишляваше и постепенно почна да се смаява и изчезна, а на мястото, дето стоеше, остана една светла точка. Мястото му остана празно. Останах сам, но не се помръднах от мястото си. Само стоя и наблюдавам. След малко тая светла точка порасна и наново се яви образът на Учителя, който ме погледна. Но ето, че след малко пак наново почна да се смаява и пак изчезна, като остана само светла точка на мястото му. Аз стоях като прикован на стола, без да се помръдна и само наблюдавах. И ето наново тая светла точка се превърна в светлия образ на Учителя, седящ на плетения стол срещу мене в позата на размишление. След това той за трети път изчезна и се превърна в светла точка, а после отново се появи Учителят в целия си ръст.

Стоя и си мисля: „Господи, колко си велик и неузнаваем, а си се облякъл във формата на човек, работиш над нас и чакаш да се пробудим, помагаш ни да порастнем, да те познаем.“

След тия размишления Учителят ме погледна, сякаш ме питаше: „Имаш ли нещо да питаш?“ – „Не, Учителю.“ Станах, целунах му ръка и си излязох, като му благодарих за това, що видях.

Това, което този ден видях, бе чудо и то не по-малко от онова, когато Христос се възнесе на планината и апостол Петър каза: „Господи, добре е да направим три шатри...“

Това, което видях този ден с очите си, вече не се повтори, но то дойде да ме освободи от всяко съмнение. Аз познах Учителя. Това беше една мълчалива проповед. Какво велико смирение!

Разказано от Н. Шиваров на Михаил Ангелов
Варна, 1954 година.

334. НЕВЪЗМОЖНОТО СТАНА ВЪЗМОЖНО

През 1942 година отидох на Братската градина в Айтос, където прекарах няколко дни заедно с брат Георги Куртев. Той един ден ме повика в стаята си и ми каза, че ще ме изпрати в Бургас по работа. Аз вече очаквах поръчението му. „Пращам те да занесеш едно писмо на един наш близък, който служи сега в казармата, но да знаеш, че за Бога невъзможно няма.“

Взех писмото и веднага тръгнах, за да изпълня като войник заповедта. Отидох пред казармата, където на входа пазят часови. Минавам край тях и ги поздравявам, но никой не ме спря. Влизам в двора, където офицери разговарят. Поздравявам и тях и ги питам за лицето, което търся. Насочиха ме към едно подземие. Отивам, срещам се, разговарям с него и му предавам писмото. Той го взе и прочете, след което ме попита: „Ти как влезе? Тук птичка не може да прехвъркне.“ Тогава аз му казах думите на брат Куртев, че за Бога невъзможно няма и как никой не ме спря на влизане. Тогава войникът ми каза: „Аз няма да те изпращам. Ти ще си излезеш, както си дошъл.“ И наистина, излязох си без някой да ме спре.

Върнах се на Братската градина и разказах на брат Куртев най-подробно всичко, което бях направил. Тогава той ми каза: „Това беше за твое назидание.“

Разказал: П. Кулиш.

24 май 1966 година – Белият връх.

335. ЖИВОТ ЗА ЖИВОТ

Това беше преди 9 септември 1944 година, когато един ден отидох на Изгрева при Учителя, който ми каза, че големият ми син трябва да бъде военен. Чудно ми се видя това, но послушах Учителя и синът ми постъпи на военна служба в град Русе. След няколко месеца отидох пак на Изгрева. Срегнах се с Учителя, който ми каза да отида в Русе да се видя със сина си. „Какво ще го гледам“, мисля си аз, като още се колебая дали да отида или не. Тогава отидох при брат Боев и му казах, че Учителят ме праща в Русе. „Иди, щом Учителят те праща“, ми каза брат Боев.

Върнах се при Учителя и му казах, че ще отида в Русе. Тогава той ми каза да го изведе от строя. „Как може да стане това, Учителю“, му казах аз. „Мене кой ме познава? За такава работа се иска големи, влиятелни хора.“ Учителят, след като ме изслуша, ми каза да отида при брат Георги Димитров от Русе, който щял да ми помогне. Отидох при него и му казах поръчението на Учителя. Тогава брат Димитров ме заведе при подполковник Коцев, когото сварих на обед. Казахме му поръчението на Учителя. Той веднага стана от храна и взе телефона. Синът ми вече бил задържан, защото в него намерили нелегални позиви. След около половин час го докараха четирима войници с натъкнати ножове. „Ти остани тук – му каза подполковникът – а вие сте свободни“ – каза той на войниците. От него ден подполковникът го взе за ординарец и работа се оправи. След 9 септември 1944 година народният съд осъди подполковника на смърт. Жена му, изплашена от присъдата, дойде у нас за помощ. Направихме веднага изложение до Народния съд и помолихме да се замени смъртната присъда с доживотен затвор. Съдът взе под внимание изложението, отмени смъртната присъда и я замени с доживотен затвор. По-късно дойде и помилване, и този човек излезе от затвора.

И тъй, той спаси живота на сина ми, а ние – неговия живот. И тъй стана живот за живот.

Разказал: Руси Караиванов.

336. ИЗКЛЮЧИТЕЛНИ ВРЕМЕНА

Току що бяхме се евакуирали в село Ветрен, Казанлъшко и едва бяха минали 10-12 дни и получихме съобщение, че съборът през тази /1943 година/ ще се проведе през август, на 19-ти, поради изключителните събития, които има да станат. Съборът се проведе. Царят бе повикан от Хитлер в Берлин за преговори във връзка с отпускане българска войска срещу Съветския съюз. Царят почина на 23 август, поради което се обяви всенароден траур в цялата страна. Ето това бяха изключителните събития, които не закъсняха.

Разказал: Жечо Панайотов
19.12.1965 година – с. Тополица.

337. И ГОСПОД ДА СЛЕЗЕ

През 1942 година жена ми заболя много тежко. Лекарите казаха своята тежка дума, че и Господ да слезе от небето, пак не може да ѝ помогне, ето защо я изписаха от болницата. Тогава писах писмо на Учителя, като му изложих състоянието на жена ми, казах му и мнението на лекарите. С писмо Учителят ми даде метод как да я лекуваме. Методът предвиждаше мазане със зехтин и пиене по една лъжичка, което бе придружено с формула. Само за четиридесет дни тя оздравя напълно. По този случай приготвихме подарък за Учителя и заминахме за София – Изгрева, да му го поднесем. Когато пристигнахме на Изгрева, беше събота, в който ден Учителят не приема никого. Помирихме се, но още стоим пред стълбището до стаята му. Учителят слезе отгоре и ни прие в гостната, като веднага след нас заключи вратата. Ние паднахме на колена пред него и му благодарихме за излекуването на жена ми. Тогава Учителят каза, че било определено тя да си замина и всичко било готово, но Бог, който е любов, я кредитирал с 20 години. След като изтекоха определените години, тя си замина от земята.

Разказал: Брат Паню от Ямбол.

338. ЖИВИЯТ ХРИСТОС

Веднъж бях ходил в Айтос по работа и се връщах за Стара Загора, където тогава живеех. Отбих се в Ямбол при брат Каню Великов. Там дойде една стара жена, която ме помоли да ѝ обясна прераждането. През време на разговора пристигна една млада жена, която слушаше моите обяснения. След като свърших обясненията си, тя ми каза: „Защо се заблуждавате? Защо не дойдете при нас, в църквата, за да получите дух свети и да сте готови, че вече е близо второто пришествие...“ Видях, че има желание да се наддумва, ето защо я запитях: „Вие, сестра, кой Христос проповядвате? Този, който е умрял на Голгота и ще дойде да съди хората? Аз не вярвам в мървия Христос.“ – „А в какво вярвате?“ – запита ме тя. – „Вярвам в живия Христос, който не е на небето, а тук, на земята и ни учи да се обичаме и да си помагаме, да се жертваме за ближните си. Живият Христос е вече на земята и работи за повдигането на всички души, независимо дали те принадлежат към някоя църква или са извън нея.“

Разказал: Петко Камбуров – кв. Прослав.

339. БЪДИ КАТО ТЯХ

Веднъж един брат се приближил до Учителя с цел да го пита нещо, но Учителят го преварил и му казал да отиде в гробищата, като се спира при всеки гроб да говори най-хубавите думи, най-похвалните и после да иде при него. Братът послушал съвета на Учителя, отишъл в гробищата и като се спирал на всеки гроб, обръщал се към покойника или покойницата и ги хвалел с най-похвални думи. След това, преди да напусне това място на мълчанието, произнесъл им едно слово, като казал приблизително следното: „Вие, братя мъртавци, бяхте умни хора, някои от вас дори бяха гениални, но хората не ви оцениха, защото не ви разбраха, но не се отчайвайте. Имайте търпение, един ден и вие ще бъдете признати и оценени. Кураж, братя.“ Тъй завършил речта си и се върнал на Изгрева при Учителя. Учителят го изслушал внимателно и му казал: „Сега, рекох, пак ще отидете там, при мъртвите, но сега ще им говорите всичко най-лошо, което ви дойде до устата.“ /Вие тук всички

сте вагабонти, крадци, развратници, разбойници, подлеци, пияници, ревниви и завистливи/ и тъй напразно сте похабили живота си. Вие всички тук сте лицемери и т.н. Ходил той от гроб на гроб и всички ругаел, докато най-последно се уморил и се върнал при Учителя да му докладва какво е направил.

„Как изпълни възложената задача?“ – го попитал Учителят. Какво ви казаха умрелите, когато ги хвалехте?“ – „Нищо, Учителю.“ – „А когато ги корихте?“ – „Пак нищо, сякаш не се отнася за тях.“ – „И вие бъдете като тях, равнодушни към похвали и укори.“

Спомени на един брат.

340. ВЕЛИКИЯТ УЧИТЕЛ

Веднъж Учителят бил седнал на една пейка на поляната и се греел на слънцето с лице към него със затворени очи. Минала сестра Савка край него, той я погледнал и казал: „Сестра Савке, я донеси и прочети да видим какво е казал днес Великият Учител.“ Сестрата отива веднага и донася стенографираната беседа и му я прочита.

От горния случай става ясно, че и Учителят е четял Словото, за да види какво е казал Великият Учител, т.е. Божият Дух чрез него.

По разказа на Д. Звездински.

341. ПРЕДИ ДИСПУТА В ТЪРНОВО

Обичайно бе при съборите на Бялото Братство, съборът да бъде открит с публична беседа за гражданството в големия салон на читалище „Надежда“. Така стана и през 1922 година. При тази публична беседа поповете на православното духовенство бяха организирали диспут, с което искаха да провалят беседата. Предвиждайки това, Учителят предварително повикал брат Минчо Сотиров и му дал известни наставления и една формула, която да каже на осем души, които ще заемат различни места в салона и галерията. Казано им било щом някой стане да говори, те ще насочат мисълта си към него и мислено ще му кажат: „Ти си разумна душа, действай разумно!“ А едновременно с това брат Симеон Симеонов да подема маршови песни, когато бъде нужно. И така диспутът се осуети и Учителят изнесе беседата за Новия живот, като каза приблизително следното: „Моето Учение не е за спор и диспут. То е учение на живия опит.“

В числото на тези осем души бил включен и брат Васил Долапчиев, който ми припомни някои подробности около тоя диспут, на който и аз имах честта да присъствам.

Разказал: Георги Събев.

342. ТУМОР НА ГЛАВАТА

Веднъж сестра Стефанка Стойчева /по баща/ ми разказа следната своя опитност:

Когато бях още момиче, почна да ми се образува тумор на гушата, ето защо отидох да питам Учителя за лек. Мислех си тъй: първо да чуя беседата, че след това ще го питам. Но още през време на беседата Учителят ми отговори: всеки ден да си казвам: „От днес моята болест намалява.“ Това да се прави всеки ден, като формулата се придружава с лек масаж. Аз направих това и на деветия ден вече бях напълно здрава.

Разказала: Стефанка Стойчева.

343. ЗАЯВЛЕНИЕ ДО ГОСПОДА

Това беше около 1951 година, когато братчето ми, Михаил, пожела да се ожени, да има свой дом и семейство. Казах му, че този въпрос е много важен и трябва да се отнесем до най-главното място. И така направихме. Заклучихме се в стаята си и се помолихме като на баща, като на най-близък, като му казахме нашето желание: „Господи, ако това е предвидено в твой план, нека да бъде.“

И наистина, не се минаха две-три седмици от деня, в който се помолихме, поканиха ни в едно семейство в Айтос, където бе намерила убежище една мома, която домашните ѝ искали да оженят не по волята ѝ за човек, когато не обичала. Дома, в който ни канеха, имаше радост, защото нашият близък си бе намерил другарка и ние отивахме да им поднесем нашите благопожелания и скромен подарък.

Посрещна ни момата, без да я знаем и познаваме. По случай втората сватба на домакините изпяхме им една от нашите песни. Там имаше един студент, и той пожела една песен. Изпяхме му. Сега и момата гостенка, и тя пожела песен. На всеки изпяхме по една песен. Гостенката много харесала както песните, така и нас, певците, което споделила с хазайката. Тя ѝ каза, че и двамата сме ергени, но тя да гледа по-малкия. „Но тук има една пречка, че те не ядат месо, пояснила хазайката,“. – „Какво като не ядат! Щом те могат да живеят без месо, то и аз ще мога. Както те ядат, това ще ям и аз.“ И тъй, те се харесаха и задомиха. И всички живеем заедно във взаимна любов и разбирателство. Нашето заявление даде резултат.

Разказал: Димитър Звездински.
28 септември 1966 г. – Братската градина.

344. ПОГЛЕЖДАЙ НЕБЕТО

През годините 1935 и 1936 работел в противотуберкулозния диспансер, сега Исул, като се занимавал с уреждането на Осигурителните книжки на болните. Този пряк допир с болните почнал да го смущава и плаши, ето защо един ден отишъл при Учителя и му казал опасенията си. Учителят му казал често да поглежда небето и да не се страхува. А това може би е значело: да се свързва често с Великото и красивото, което иде от горе, от небето и от нищо да не се страхува. Така изминали още няколко години в пряк досег със заразноболните, но Бог го опазил.

Разказал: Димитър Звездински.
28 септември 1966 г. – Братската градина.

345. ЗЕМНОТО КЪЛБО НА ГЪРБА НА УЧИТЕЛЯ

Веднъж сестра Паша отишла при Учителя на „Опълченска“ 66. Гледа тя Учителя и вижда земния глобус на гърба му. Учителят говори с нея, с други или нещо работи, а земното кълбо все на гърба му.

Тълкувание: Земното кълбо на гърба на Учителя, т.е. той носи страданията на всички хора по лицето на земята и откликва на всички болки и молби за помощ, отправени към Бога. Това е Учителят.

Видение на една сестра.

346. БЛАГОДАРИЛ ЗА ОБИДАТА

Софийски гражданин бил изправен пред Народния съд след 9 септември 1944 година. Един брат бил призван за свидетел по делото. Същият свидетел вече бил дал благоприятни показания за няколко подсъдими и имало шанс да загуби доверието на съда, ето защо, когато дошло до него, той бил запитан от съда: „Свидетелят, какво ще кажете за подсъдимия?“ – „Той е нищо човек. На него никой не му обръща внимание. Погледнете го и ще се уверите.“

Подсъдимият бил оправдан.

Същият човек след години среща нашия брат Георги Тахчиев, който го бе обезличил пред съда, с което го бе избавил от смърт или затвор. „Вие публично ме унижихте, но спасихте живота и свободата ми. Благодаря ви.“

Обида, която може да спаси един живот, тя е на място, казват светлите умове на човечеството. Обидата е за предпочитане от смъртта.

Разказал: Свидетят по делото.

347. ГЛАСЪТ НА ПРОВИДЕНИЕТО

Това се случило през 1943 година, по време на войната в Югославия. Един офицер, Золупов, вижда една биволица в напреднала бременност и казал на своите войници да я заколят, а на него да направят кебап от нероденото. Заповедта на офицера била изпълнена, както бил поръчал.

Войниците и офицерът яли, но добро не видяли.

След няколко дни пада бомба и убива всички, които били взели участие в отнемане живота на бременната биволица.

Разказала: Мария Цочева.

11.08.1981 г.

348. ДУМАТА НА ПРОВИДЕНИЕТО

В махалата Горно трапе, Троянско, преди десетина години изгоря една плевня. Отмъщение на един съсед. До плевнята бил оборът с 3-4 говеда. Плевнята изгоряла, но изгоряли и говедата, понеже били вързани със синжири, а нямало кой да ги освободи. На човека, който запалил плевнята, му се родили след това няколко деца, които не могли да говорят, а мучали като говедата, които изгоряли в обор.

Разказала: Мария Цочева.

349. ПОСЛЕДНИЯТ ДЕН НА ЕДИН КАСАПИН

Когато бяхме войници, един млад войник ми разказа следното за един касапин от тяхното село:

След като касапинът боледувал дълго и мъчително, вече дошло до умирање, а не можел да умре, като издавал разни звуци, ту ревяп като вол, ту грухтял като свиня, блеел като овца или като яре. Сякаш всички животни, които е клал, се обаждали на своя език. За да може да умре, една стара жена посъветвала близките му да вземат кървав касапски нож, да го умият и да дадат на касапина да пие от тази вода. След като пил от тази вода, се освободил.

Много са случаите, чрез които разумната природа ни говори, нищо не се забравя от онова, което човек прави. Всичко се плаща.

Разказал: Борис Блоров.

350. ЗА БЛАГОДАРНОСТТА

Една сестра от София много желала да се срещне с Учителя, да разговаря с него. Скоро така се наредило, че желанието ѝ се сбъднало. Тя останала много доволна от срещата. На следния ден случайно го срещнала и го запитала: „Учителю, как да ви благодаря, дето вчера ме приехте на разговор?“ – „Като проявите и вие същото внимание към другите.“

Ако днес хората страдат, страдат от неблагодарност. Забравят да благодарят. Да благодарят за слънцето, за водата, за въздуха, за плодовете и неизброимите блага, които Бог ни е дал. Да благодарим за всички добри условия, които разумната природа е създала за нас преди още да сме били родени на тази земя. Благодарността умножава благата. За всичко благодарете!

351. ЕДНА МАЛКА ОПИТНОСТ

Веднъж така много се чувствах натоварена, като че се намирах в пълна безизходица и си рекох така: „Боже, защо и за мене няма поне малко щастие“ и чух един тих глас, който ми каза: „На земята няма щастие. Щастие е в стремежа към съвършенство.“

В Словото на Учителя се казва, че земята не е място за щастие, тя е училище, в което всеки има да разрешава специфични задачи. От правилното разрешаване на тези задачи зависи нашият мир и радост.

Нашата интелигентност ще се изрази в това – сами да не си създаваме мъчнотии, но да не бягаме от страданията, без които ние не можем да се повдигнем. Страданията, това е чукът на скулптора, който вае статуята на нашето съвършенство.

Разказала: Лилиа Синемирска.

352. БЕДНАТА ЖЕНА И ОЛИТО

Живеехме на село. Една бедна жена често идваше да иска олио. Веднъж дойде тъкмо в момента, когато изпразвахме тенекията в едно котле, 3-4 килограма. „Ето, току що изпразнихме тенекията“, ѝ каза майка ми и не ѝ дадохме. – „Нищо. Няма нищо, съседке. Когато имате, тогава“, каза бедната жена и си отиде с празни ръце. Свечеряваше се. След малко баща ми се върна в къщи и като вижда бакърчето пълно, помислил го за нечиста вода и веднага го плиснал на двора, преди още ние да успеем да му кажем. И тъй, заради 200-300 грама олио, загубихме четири килограма.

Така невидимият свят глобява, когато сме пропуснали да направим едно малко добро. Всеки от нас има такива случаи в живота си.

Разказала: Иринка Славова.

Преди няколко години една неголяма група бяхме на екскурзия при седемте езера. Станувахме на хижата. Там между другите туристи имаше един младеж, който не бе напълно здрав. Беше сам. Нямахме с кого да общува. В групата ни имаше две девойки – кандидат-студентки за Художествената академия. Този младеж почна да ги следи, където отидат, и той след тях. Те почнаха да се страхуват от него, може би неоснователно. Някой казал на хижаря и той го изгонил от хижата. А ние и той междувременно си бяхме поръчали продукти от Самоков, които още не бяха пристигнали. След като продуктите дойдоха, а момчето вече го няма, групата реши да вземе неговите продукти, като се даде на всеки по равен дял. Кой ще ги разпредели? Всички погледи се насочиха към мен, макар че ми беше неприятно, се съгласих. Това почти бе равносилно на кражба. Неприятна работа.

„Ако ние не ги вземем, ще ги вземе хижарят. Защо да е той, нека сме ние.“ Всеки си получи дяла и се забрави, но сега да видим кой ще плаща за сторената неправда. След ден-два се върнах в София, където останах по необходимост при един болен брат, на когото и аз нещо бях длъжен. Грижих се за него три дни. Дойде време за пътуване. Отидох на ж.п. бюро, взех си билет и се връщам на Изгрева. Проверявам за билета, няма го, заедно с паспорта и портмонето с 200 лева. Портмонето ми бе откраднато. Взех пари в заем и купих друг билет. Дълго време след това не можах да намеря причината за тая голяма неприятност – билет, паспорт и пари. Едва след две-три години ми стана ясно защо небето ме глоби. Глоби само мене, защото аз бях най-възрастния и при това ученик на Учителя. Аз не трябваше да вземам никакво участие в тази нечестна сделка.

Аз платих цялата глоба стократно, за да си науча урока.

Момчето не беше виновно. Вината му беше само предполагаема. То бе болно при това и трябваше да бъдем по-снизходителни.

Разказал: брат Георги Събев.

354. ТИ ЩЕ ПРОМЕНИШ УБЕЖДЕНИЯТА СИ

При една от сказките, които Учителят изнасял във Варна през 1902 година, след сказката адвокатът Драгулев казал на Учителя: „Аз не вярвам в тия работи!“

„Запиши си тая дата“, му казал Учителят. „Ти след пет години ще промениш убежденията си. Тогава ще имаш разбирания, противни на сегашните.“

След пет години жената на Драгулев се запалила в къщи и починала. Тогава той изпаднал в отчаяние и се отказал от своите материалистически убеждения, както и от безбожието.

Разказал: Боян Боев

355. ХЛЯБ ЗА ТРИ ДНИ

През 1943 година бях при Учителя на Изгрева. След срещата ми с него аз исках да си тръгвам и отидох да му се обадя. Той ми каза да не тръгвам. След още няколко часа реших да пътувам и пак отидох да се обадя на Учителя. Тогава той ми каза: „Вземете си хляб за три дни!“ Сбогувах се и си мислех: „Защо ми е хляб за три дни, ще взема за два дни.“

Но ето какво се случи: на 15 километър до Толбухин влакът спря и не тръгна. Изядох храната, която си носех за два дни и на третия останах без храна. Хората слязоха

от влака и всеки разтвори чантата си и се хранеше, а аз нямам нищо, а ме е срам да си поискам. Вече ми прималяваше от глад, когато дойде при мене млад, интелигентен човек, който носеше куфарче с храна. Спря се при мене, разтвори куфарчето и каза: „Сага ние с вас ще хапнем.“ Но тъй като аз се стеснявах да взема, той ми отдели от всичко, което носеше: хляб, сирене, баница, кашкавал, варени яйца и ми каза: „Заповядайте!“ Това, което той ми остави, бе не само за едно ядене, а за цял ден, дори и за два, толкова бе изобилно. След като се нахранихме, той си прибра куфарчето и под предлог, че има бърза работа, замина и вече не го видях.

Кой знаеше че съм без храна и кой беше този непознат човек, който сподели храната си с мене – ето въпроси за размишление.

Разказва: Веса Петрова.

356. ОПИТНОСТ НА ПЕВИЦАТА

Като се научих, че Учителят се е поминал, цяла се разстроих и много плаках. Предстоеше ми концерт в близките дни. От много плач очите ми бяха подпухнали, а гласът ми спаднал, не го биваше. Чудех се при такова положение как ще изляза на сцената. Ето че дойде денят на концерта. Излязох на сцената. Друг изход нямаше. Щом като излязох, видях Учителя, който ме гледаше бащински. Сякаш всичкият ми товар се стопи. Пях с такова вдъхновение, както никой път. Това направи впечатление на колегите ми и те идваха да ме питат: „Лиляна, какво става с тебе? Ти никога така не си пяла.“ Само аз знаех кой ми бе помогнал в този решителен момент.

Разказала: Лиляна Табакова.

357. КАК ДА СЕ МОЛИМ

Веднъж, при една среща с Учителя го попитах: „Учителю, как да се молим – прави, с вдигнати или със спуснати ръце?“ – „Според случая“, ми каза той и млъкна. Не го разбрах, но не смеех да го попитам повече.

Това ще да е било през 1942 година. Бе минало половин година от този разговор, когато почна евакуацията на столичното население. Операта се евакуира в град Брезник. Аз и още една колежка бяхме в частна къща. През нощта почна престрелка. Чувах се куршумите как пиукат и удрят по стените. Веднага се пъгнахме под леглата. Аз през цялото време се молих с 91 псалом. Под леглото бе и нощното гърне. Далеч по-късно си спомних думите на Учителя: „Според случая.“

Когато след време пак се срещнахме, разправих му за случката в Брезник, а той се смя със съзри на очи.

Разказала: Лиляна Табакова.
1970 година.

358. ПЪРВОТО ПРОЛЕТНО ЦВЕТЕ

Една жена от провинцията, която била слушала за Учителя да се говори много неща, отишла в София и оттам на Изгрева. Било неделен ден и слушала беседа. Слушала как Учителят говори, при което засяга разни въпроси, но тъй като нищо не разбрала, си рекла полугласно: „Шарлатанин!“

„Не, аз не съм шарлатанин“, казал Учителят. „Аз уча хората как да живеят. Какво съм виновен аз, че те не ме разбират? Вината ми е, че аз съм първото цвете на духовната пролет на човечеството.“

359. ПРИ МНОГОТО ЗЛАТО

Бях много бедна. Живеех в големи лишения. Това ме измъчваше. Желаях да съм богата, да имам много злато. Такава мисъл държах в съзнанието си. Една нощ сънувам, че Учителят идва при мене и ми казва: „Ела с мене. Ще те заведа на едно място, дето има много злато.“ Аз тръгвам след него. Минаваме през една гора и стигнахме до това място. Събудих се, но още помнех пътя. Като тръгнах по него, стигнах до Изгрева. Видях Учителя. Отидох при него и го запитам: „Вие ли сте, който ще ми посочите златото?“ – „Да, аз съм, но аз за друго злато ви казвах.“ Тогава тя се запознала с хората от братството и почнала да чете беседите. Така тя намерила златното съкровище и станала „богата“. Душата ѝ се пробудила за един друг живот, по-светъл, по-смислен и красив.

Разказала: сестра Пенка от град Трън.

360. ЗА СИЛНОТО ЖЕЛАНИЕ

През 1922 година бях ученик в гимназията в град Попово. Тогава се устройваше Изгревът. Седмичният вестник „Неделно Утро“ твърде често пишеше неблагоприятно за Учителя и Учението му. Аз не бях ходил в София и силно желаех да отида в София и да посетя новото поселище, „Изгрева“. Една нощ ме заведоха насън. Пътувам през една борова гора, из една пътека, като стъпвам по килим от сухи борови листа. Някой ме водеше. Пътеката ме изведе на края на гората, до една телена ограда, а вътре – поляна и млади борови дръвчета. Дотука беше сънят. Само след две години отидох в София да продължа образованието си. Брат Сава Калименов дойде в квартирата ни и се уговорихме на следния ден рано да дойде да ме вземе и заедно да отидем на Изгрева. Още бе в тъмни зори. Когато почна да се разсънва, виждах, че се движим през борова гора по килим от сухи листа. Стори ми се, че пътеката ми е позната, като че и друг път съм минавал по същата. После си спомних, че насън бях посетил Изгрева преди години.

Да, на силното желание се дава път, макар и чрез сън

Разказал: Георги Събев.

361. ПАНЕВРИТМИЯТА ЛЕКУВА

Тук ще разкажа един случай на лекуване с паневритмия с моя сестриник, Георги Атанасов от село Пчелино в Добружда. Случката станала през 1942 година. Георги е комунист, готов на всяка жертва за партията. Като комунист по убеждение, той считал идеите на Учителя за нереални, отвлечени. Но с течение на времето Георги имал възможност да общува с много братя и сестри, да чете и да слуша Словото на Учителя. Всичко това му помогна той да добие по-голяма светлина и да разбере Учението по-отблизо. Тогава идеите на Новото учение му станаха по-близки и той ги възприе.

Един ден го заведох в София, на Изгрева. Срещна се той с Учителя и с някои братя и сестри и това познатство му помогна още по-здраво да се приобщи към новите идеи, към Учението. Георги бе работлив и сръчен. Техниката му се отдаваше. Той и тук се прояви като крайно честен и справедлив. Един ден с Георги става

злополука. Един лост го удря в корема и става пукване на бъбрека. Той веднага губи съзнание. Но не стига това, а върху му се събарят сандъци със стока. Веднага го отнесли в болницата, а един работник дойде у дома да ни съобщи за станалата тежка злополука. Отидох в болницата и го намерих в една малка стая с други тежкоболни. Той беше в безсъзнание. Лекарите установили, че има пукнат бъбрек със силен кръвоизлив. На корема се налагаше лед, за да спре кръвоизлива. Казаха още, че впоследствие може да се открие друго вътрешно нараняване. Лекарите ми наредиха да го пазя, да не се мърда, за да спре кръвоизливът.

Занизаха се тъжни и мъчителни минути, часове. Кръвта се съссири и кръвоизливът спря. Болният дойде в съзнание, като ме видя и ме попита къде се намира. Не можеше да се ориентира. Избиваше го на лудост. Лекарите му помогнаха. След както се поуспокои, аз му казах за станалата злополука. Наскоро той пак се унесе и дишаше дълбоко, като че спеше. И аз, седейки до краката му, съм задрямал. Колко бе продължило, не зная. Болният се развика и аз се събудих. „Вуйчо, Вуйчо, ти знаеш ли, че аз вече съм здрав.“ И почна да става от кревата. Аз му казах, че много се радвам, нека бъде жив и здрав. „Не бързай още да ставаш. Нека постоим още тук под лекарски надзор.“

Очите на болния бяха широко отворени, пълни с живот и радост и той почна да ми разказва как е оздравял: „Като си лежах на леглото, над мене дойде една голяма светлина и нещо като самолет, но не беше такова. Тогава чух, че някой ми каза: „Хайде, Георги, ставай и тръгвай с мене.“ И без да ме чака, грабна ме в обятията си и ме понесе с голяма сила и невъобразима бързина. Летяхме все нагоре. По едно време чух глас, който ми каза: „Сега минаваме първото небе.“ Продължихме нашия полет все със същата скорост. След известно време отново чух глас: „Сега минаваме второто небе.“ Продължавахме да летим и така чух глас: „Сега минаваме третото небе.“ Веднага след това се намерихме на една хубава голяма поляна, след борова гора, нещо наподобяващо на Изгрева, но много, много красиво. Видях на поляната два големи кръга от ангели. Всички облечени в красиви бели дрехи, играят двама по двама, играят паневритмията. Но играта им така плавна, пластична и така отмерено и грациозно играеха, та аз се удивих и захласнах в прекрасната картина. Голям оркестър с много инструменти. Музиката се лееше отгоре над главите на всички, лека, приятна, мелодична, Божествена.

Ангелът, който ме донесе тук, ми каза: „Влез в кръга!“ Аз, без да разсъждавам, влязох в кръга и веднага се понесох във вихъра на играта, заедно с всички. Унесох се в мелодията, в играта и забравих всичко, забравих, че съм болен. Забравих себе си и се потопих в една неземна радост и блаженство. Когато завърши всичко, моят ангел ми каза: „Операцията е сполучлива и лечението е свършено. Сега вече си здрав.“ След като ми каза това, отново ме понесе на крилата си светкавично надолу. И така минахме третото, второто, първото небе. Събудих се и се виждам в тялото си на кревата, но вече бодр, весел, здрав. Ето сега вече никъде не ме боли. Като каза това, Георги започна да се пипа и натиска корема си, да ми уверява, че е здрав. Аз се съгласих с всичко и благодарих на Бога за необикновеното излекуване на моя сестреник.

Часът беше към полунощ и ние решихме малко да поспим, да си починем. Но преди да заспим, Георги ми каза, че утре ще си ходи дома. Като се разсъмна, той каза на лекаря, че иска да го изпишат. Лекарят отначало прие това за шега, но като видя, че Георги настоява, му каза, че единият му бъбрек е пукнат, а другият натъртен, и че положението му е сериозно. Но тъй като Георги настояваше, на втория ден лекарят го изписа на наша отговорност. Взех го в къщи. След два-три дни Георги беше напълно здрав. Нямаше никаква следа от злополуката.

Разказал: Михаил Ангелов от Варна.

362. СВЕТЛИНА В СТАЯТА МУ

Беше Петровден, след заминаването на Учителя. Вечер е. Всички лампи на Изгрева горят: в салона, в трапезарията, по поляната, по алеите, само в стаята на Учителя лампата не гори. Стоим с една сестра и гледаме към горницата и ни е ясно, че там не свети. В това време лампата горе светна при заключена стая. Само след няколко минути идват стенографките Еленка и Паша и ни питат: „Има ли някой горе?“ – „Няма никой.“ – „Да, но там свети“, възразиха те. Качват се, отключват и виждат нощната лампа запалена. Как е станало това? Ето как. Една картина от стената пада и запалва лампата и се закрепилa между масата и прозореца, за даата срещуположни ъгли. Като се върнаха сестрите, това ни разказаха.

Нашето желание да свети в стаята на Учителя се реализира.

Разказала: Сийка Костова от София.

ГЕОРГИ СЪБЕВ

**ПОЕЗИЯ,
МЕЧТИ
И
СВЕТЪЛ ПЪТ**

СТИХОТВОРЕНИЯ ОТ ГЕОРГИ СЪБЕВ

МОЯТА ПРОЛЕТ

Мойта пролет чакам. Малко веч остава.
Сили да напрегна, време не остава.

Сейте семената в душите готови,
вече след нас идат работници нови.

Във душите сейте семето отбрано,
никой да не мисли, че още е рано.

Мойта пролет чакам, малко веч остава.
Всички ний ще видим Неговата слава.

1959 год.

АЗ ЧАКАМ

Аз чакам да мине
суровата зима,
вихрите слепи,
леденият студ.

Да бликнат потоци,
реки пълноводни,
и топлият вятър
задухал от юг.

Да дойдат ятата
на птиците пойни,
от далечните
топли страни.

Навред по полята
де цъфтят цветята,
нашир по лъките
и покрай реките
де ухай аромата.

Ликува душата, че ветрецът вей
и славей на клона
унесено да пей.

Аз чакам да мине
суровата зима,
вихрите слепи,
леденият студ.

Близнали потоци,
реки пълноводни
и топлият вятър
задухал от юг.

1978 год.

Забележка: Георги Събев дочака пролетта след 1990 година.

МОЯТА МЪКА

1. Често мен в сърцето,
мъка гняздо свива;
че семенца от небето,
непосяти са на нива.	из дълбоко аз копая,
без да чакам по-изгодна.
2. Навред ходя тук и там,
и се вирам по земята;
крача бавно, едвам-едвам,
търся нива непосята.	4. Бързо взимам търнокопа
и усърдно аз копая,
тази почва хлебородна
от плевели да избавя.
3. Сполуча ли да намера
почва добра, плодородна,	5. Леко става на душата,
че посял съм семената.
Колко радост, плам и жар
пред Великия олтар.

1960 год.

Забележка: След отпечатването на книжката „Георги Куртев - животопис“ през 1991 г. и „Изгревът“ - том 10 през 1999 г., семената са посяти за следващите векове.

ДВЕ СИЛИ

Две сили в света:

Нощта и денят,
огънят и студът,
водата и брегът
смелостта и страхът,

във вечна са борба

за надмощие в света:

Насилието и свободата,
истината и лъжата,
злото и добротата,
мрака и светлината,

във вечна са борба

за първенство в света

Две сили в света

в неспирна са борба:
Злото и Любовта.

1970 година.

МИСЪЛ МОЯ

1. Мисъл моя неуморна
ти пред времето нехаеш.
На волята непокорна,
ти умора как не знаеш?
 2. Кат океан неизбродна,
ти кръжиш света вес ден.
Като лъч си бързоходна,
ти преваряш всеки блян.
 3. Защо си тъй неспокойна,
вечна скитница в света?
Ти кат зефир си неспирна,
вред без диря, без следа.
 4. Ти жадуваш да узнаеш
онуй, що е тайна,
дето битността му още
е скрита в тайна.
 5. Ти бързаш да стигнеш
крайния предел,
дето телескопа още
там не е прозрял.
 6. Ти навред кръстосваш
на дълж и на шир,
океани три кръстосваш
и не найдеш мир.
 7. Ти неспирно търсиш
тъмните загадки.
Ту литнеш в безкрая,
ту правиш догадки.
 8. Ти вдигаш се всечасно
на голяма висота,
ти първа да надзърнеш
в неземяна красота.
 9. Ти за миг се връщаш
в земните предели,
доволна, че узнала
що очите още не видели.
- 1960 година.

ПЕРО МОЕ

1. Перо мое, помогни ми,
дано мога да изпея
туй, що храни ми душата,
туй, с което аз живея.
2. Да раздвижа струни нежни
на вси хора в душите,
и в просторите безбрежни,
там да зърнат мен очите.
3. Да узная какво има,
там далече при звездите.
Ум и сърце, помогнете,
вий в помощ ми бъдете.
4. Онез мирове далечни,
аз с мисъл посещавам.
5. Мисъл често ми минава,
в безкрая да надзърна.
Там де времето почива,
тоя свят аз да прегърна.
6. Там око ми да надзърне,
моят ум туй жадува
и безкрая да прегърна,
сърцето ми туй бленува.
7. Там, де слънце вечно свети,
де почиват вековете.
Ех, да зърна туй да мога,
да съм близко там до Бога.

1959 год.

СЕЯЧИ

Сеячи бъдете!
Сейте семената,
семето отбрано,
докато е време,
докато е рано.
Денят не оставяй
празен да отмине,
нито в доброто,
друг да те надмине.

1952 год.

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ

Туй Слово се носи в ефира,
прониква до всички души;
на крила го носи зефира,
Слово, що мрака руши.

Слово, що свети в душите,
Слово, що праща лъчи.
Слово, що къпи очите,
в цветето мило звучи.

Слово, що стапя злините,
тъй както слънцето – леда.
Слово, що грее в душите,
що щит е при всяка беда.

Кат сила прелива в душите.
Кат мъдрост краси духа.
На будните шепне: Светете!
Светете кат факел в нощта!

Туй Слово, що храни душите,
Слово, що свети в нощта.
Слово, що грее в очите,
Слово, що ражда мощта.

1962 год.

ВЕРКА КУРТЕВА
(1908 - 1998 г.)

ЖИВИЯТ ГОСПОД

МАГНЕТОФОНЕН ЗАПИС ПРЕЗ 1982 г.
ОТ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. НАЧАЛОТО

Вергилий Кръстев /В. К./: Разкажете за историята на рода ви и по-специално за баща си. **Верка Куртева /Верка/:** Моят баща се казва Георги Вълчев Куртев. Баща му се казвал Вълчо Куртев от Айтос. Те се местни жители. Баба ми се казвала Дойка.

Баща ми е роден на 3 март 1870 година. Тази дата не е случайна, нали, освобождението на България от турското робство. Аз имам едно много хубаво чувство към баща ми. Чичо ми Панайот пееше много хубаво. Той стана свещеник. Чичо ми Андон стана секретар-бирник, пък баща ми влезе в Братството, след като вече е бил женен. Моят баща, като са работили в духовни групи, влиза в Братството, след като Учителят е бил в Айтос. И го завежда един, който Христозов се е казвал, завежда го при Учителя. Имали една групичка, така ги наричали, „набожните“, баща ми влиза в нея. Обаче родът на майка ми са били богати хора. Но понеже били заедно и се задомили в Сливен, той там записал за медицински фелдшер. В. К.: Това е баща ви. Верка: Баща ми, да и най-голямата ми сестра е родена в Сливен – Цветанка се казва. И така. Обаче след туй баща ми се връща в Айтос по желанието на майка ми, понеже са айтозлии и се връща в Айтос и тогава Учителят е бил с още няколко, преди да дойдат в Айтос. Първият дом, в който е влязъл в Айтос, е на баща ми. В това време те са ядели още месо и Учителят влиза, стават всички на крак. Значи баща ми знае за Учителя, обаче аз малко прескочих. Ще се отклоня малко. Когато е бил в Айтос, този Христодоров го завежда, поканили баща ми там на някоква сбирка, обаче Учителят дава нещо, написал нещо на хартия. Той казва: „Това е вашият ръководител.“ И така Учителят определил баща ми, Георги Куртев, за ръководител. И след това казва: „Христодоров, Христодоров се родил, Христодоров ще си замине.“ И така става, както е казал. И до края на живота си баща ми беше ръководител и държеше връзка с Учителя. И тогава, като минал към дома ни, а баща ми не бил много добре материално в началото, имали стая, само това и са ядели и месо. И имали са месо на масата. Стесняват се. „Аз – казва Учителят – ще ям ошав.“ Донесла майка ми, сварила ошав. Казал: „Ошав“ – ошав, и там приготвила вегетарианско нещо и месната храна я махнали. След това поседяли малко с Учителя, разговаряли. Баща ми искал да го заведе на хотел в Айтос, щото намира, че неговият дом е беден. Той казал: „Не, не. Ето тука има едно миндерче, на това миндерче ще си легна.“ Една хубава малка стаичка имало. Променили бельото и спал у дома. И на другия ден с Джанкър Вешлийски отпътували от Айтос за София. И този Гумнеров е бил с него. Първото идване на Учителя в Айтос. В. К.: Коя година е било? Верка: Не мога да ви кажа. На масата присъства вече сестра ми, голямата ми сестра Цветанка. Била родена вече. Учителят много хубаво отношение имал към моята сестра Цветанка. И 1920 година Учителят идва пак в Айтос. На един връх, който го нарекоха Петровия връх, защото на Петровден е било. Наричат на името на Учителя в Айтос. Някой път ще ви заведе да го видите Петровия връх. В 1920 година, именно тогава е било, 1920 г., е пътувал Учителят, защото нашата къща е била далеч от салона. Там има едно семейство, Габровски, къщата ни с една малка вратичка ги дели, за да могат да влизат в салона, да не го разкарват Учителя, защото много народ плъзва и към дома на Габровски, старата им къща. Аз обаче малко дете бях, Учителят е дошъл, без да знам, и като си играех на улицата с рокличка, ний играехме в провинцията босички. Играехме. Там имаше един Николай Костов, който играеше на топка, пък завършил по-късно във Франция, ама много хубаво отношение имаше към мен. И тогава децата играехме така на топка и изведнъж

83. Сед столни за вода на Дранг Бад, гр. София

81. Георги Събев - летописецът на Айтоското Братство

83. Със стомни за вода на Диана Бад, гр. София

84. Пред извора на Диана Бад, гр. София

85. На Елени връх с Учителят - 1931 г.

86. Георги Събев, Кръстю Христов и Учителят

87. Разговори с Учителя на поляната на Изгрева.

88. Георги Събев с Учителя на поляната - 24. XI. 1940 г.

89. Донка Куртева, Георги Събев, дъщеря Лили - 1942 г.

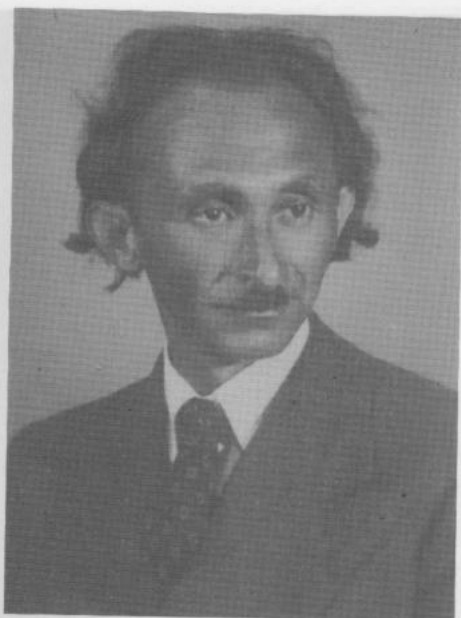
90. Дъщеря Лили, Донка Куртева, Георги Събев - 1952 г.

91. Георги Събев, Донка Куртева, Георги Куртев - 1955 г.

92. Верка Куртева

93. Георги Радев

94. Надка Куртева

95. Добри Ганев Милчев

96. Дора Куртева

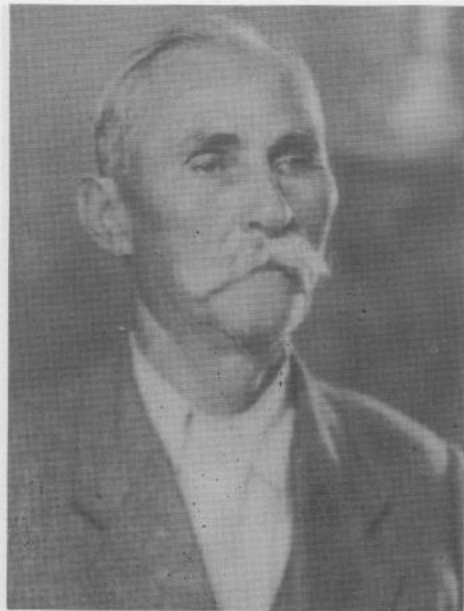
97. Надка Боева

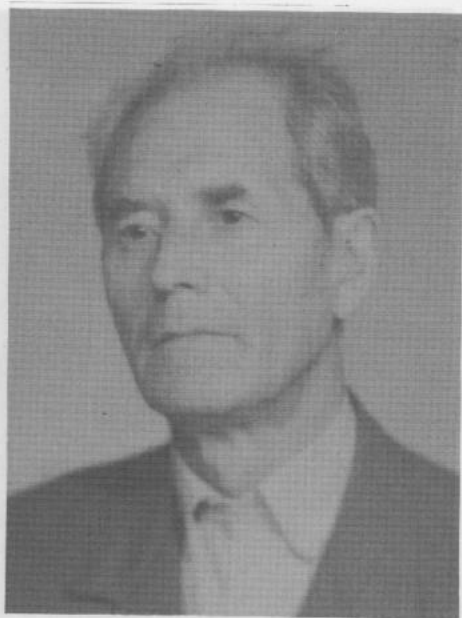
98. Румяна Добрева Ганева

99. Георги Събев - летописецът

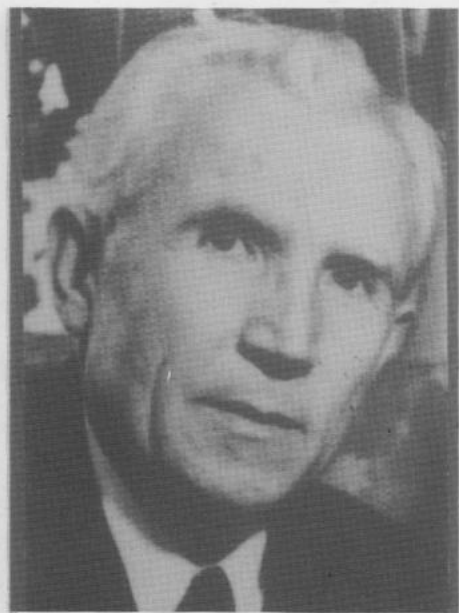
100. Георги Куртев

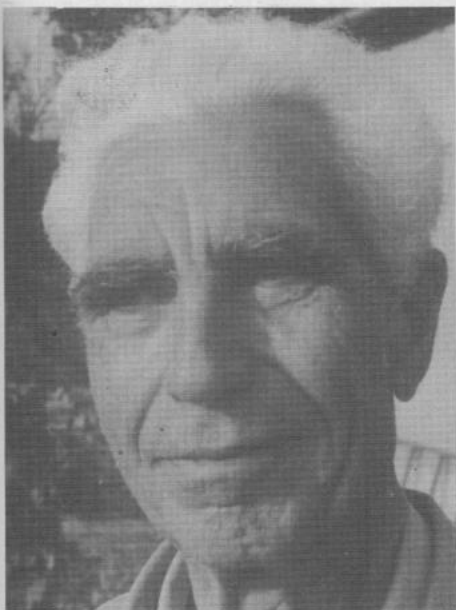
101. Велчо Милевски

102. Вълко Пенев

103. Добри Ганев

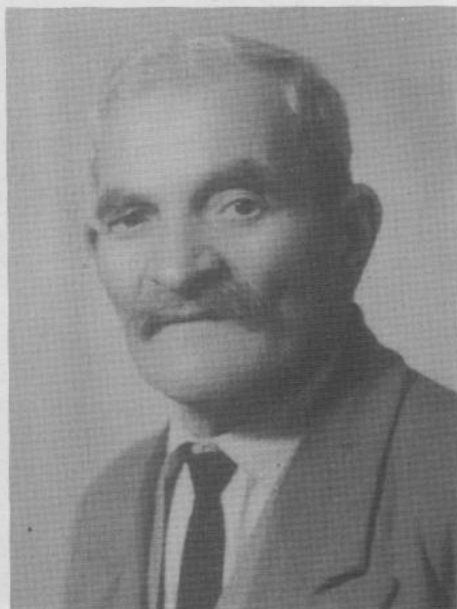
104. Марко Христов

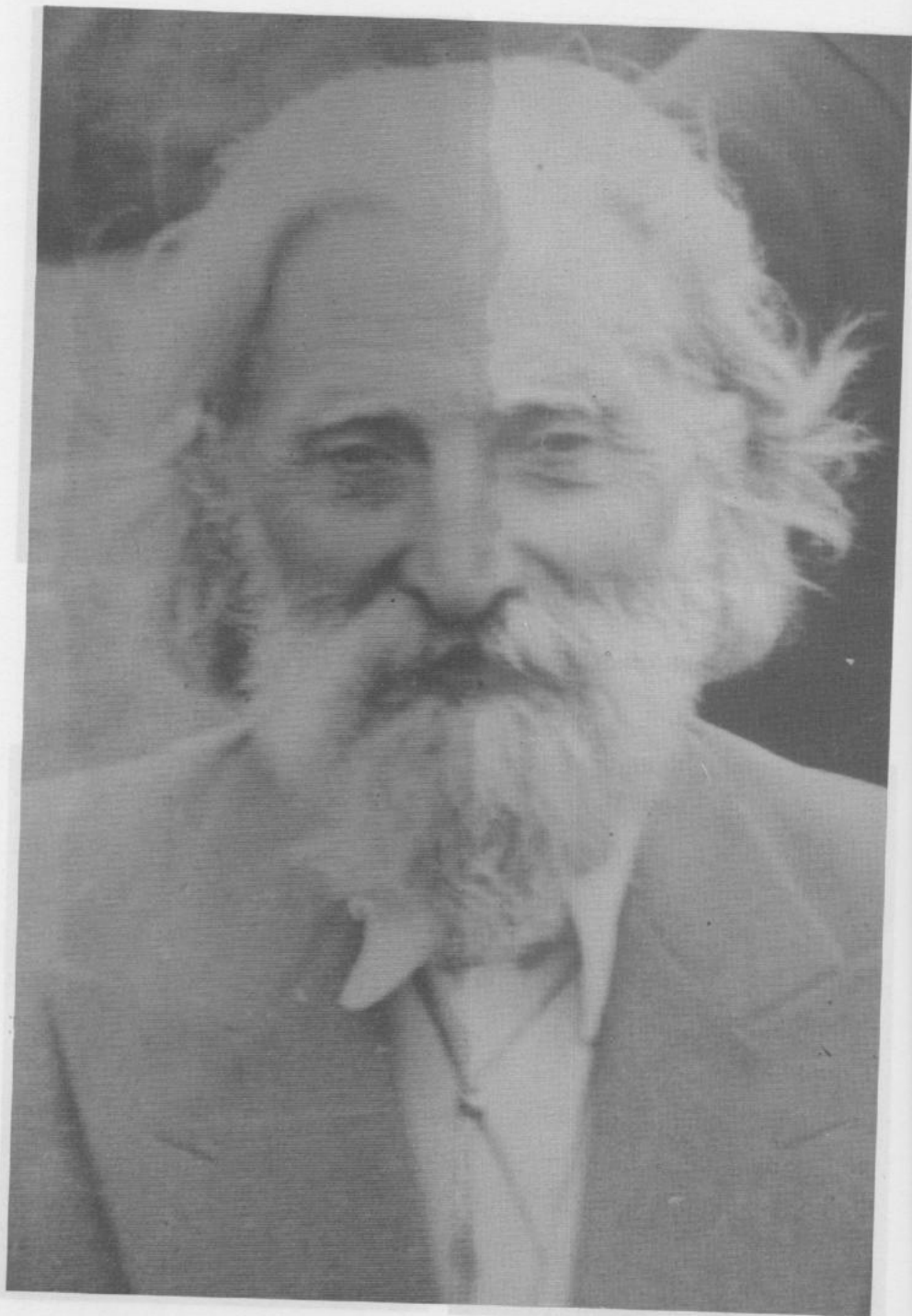
105. Андон Кънев

106. Желю Танев

107. Васил Долапчиев

108. Усмивката на Учителят

гледам – в къщи никой няма. Пък у дома въобще имаше много хора, ний не знаехме защо е така. Тази къщичка още седи, вече е моя. В Айтос. И както това, гледам, никой няма. Рекох си: Дали е дошъл Учителя, бягам през главната улица, отивам у Габровски. Тогава детенце бях и като тръгнах, влизам, виждам Учителя седи така насреща. Аз влизам в дървената стара къща с дървени стъпалца, 4-5, високичка беше. А мъжът ѝ, лесоинженер, Габровски, на кака Кальопа. Влизам, Учителят седи на едно канапе сам, държеше Библията и аз като го видях, крачката ми се разлюляха, стеснявам се. И Учителят като се усмихна, целунах ръка на Учителя. А там беше кака Кальопа Габровска, бяха и други братя и сестри, Епитропов, други сестри. Казват: „Защо не се ръкуваш с другите?“ Рекох: След като съм целунала ръка на Учителя, не си давам благословието. В. К.: Ха, ха, ха. Варка: Малко дете, в 4-то отделение, виж каква будност. Значи познавам Учителя от вековете. И така, държа Учителят беседа. Майка ми беше. Малко хора бяхме. И на другия ден ще заминават за Петровден за върха сутринта. Добре ама ние тоя ден иммахме групова работа. На времето в 4-то отделение държим изпит някакъв. Аз имах изпит, пък учителят ми в 4-то отделение беше на майка ми братовчед. Майка ми и неговият баща са брат и сестра. Аз няхах никакво отношение към него, защото като бяхме ученички, аз и моя братовчедка, на леля ми дъщеря, сме братовчеди на него. Не пропускаше нито едно дете, всички ги биеше, още щом влезе, почва да бие всички, само мене и Тодорка не биеше. Всички. Не можех да го понасям. Аз тоя начин на отношение на учител към ученици не го обичам, ако има причини. И тоя ден ме изпита там за нещо и на бърза ръка аз излязох. Първа ме изпита, защото си знам. Добре, ама баща ми беше казал много наши хора да ги отправяме за върха, на Паспалата. Народ на върха тръгнали, като научили. А че отиват, носят симити да продават, че не знам какво продават на Петровия връх. Баща ми никак не остана доволен, че понеже е Учителят там, много народ, от Бургас, от не знам къде си, от София имаше, много народ се събра на Петровия връх. Към 1000 души са били и се връщат, и вечерта дава беседа Учителят. Вече аз се обличам официално, като другите, и понеже ние сме деца, винаги баща ми имаше такова едно желание да ни наредят в салона, да бъде амфитеатрално нареден. Кака Кальопа изпра покривката на масата, имаше едно кандило виснало, ама кристално, много хубаво и картина – Христос на тайната вечеря така. Нямахме ток тогава, имаше лампи, но бе чист салонът. Всичко бе така наредено хубаво в салона. Аз седях до вратата правичка и други деца. Така ни възпитаваха и хубаво. Обаче аз по едно време така си сложих краката и хлъзгам се по пода, по пода, по пода и застанах до Учителя и така го гледам. Пък баща ми не остана доволен от туй мое действие. Той не можа да разбере трепета на моята душичка. Не, той от неговото гледище, той гледаше да не се смутим. А Учителят така погледна: „Оставете детето.“ Аз останах там, оставиха ми. И в тази беседа, която си спомням, Учителят говореше за един овен, как са го заклали символично и като влизат как притичва, пък то всъщност дават уж за един младенец и това не мога да си го спомня, тоя пример от Библията къде го имаше, малко дете бях. И в тоя момент аз реших да не женя, и то в 4-то отделение. Така го схванах, да не се женя. И Учителят трябваше да заминава от Айтос с файтон за Бургас. Пеню Киров, ръководителят на Бургаското Братство с Учителя беше. Обаче има един турчин, който имаше много хубаво отношение към баща ми, файтонджия от гарата, посреща Учителя с група братя и сестри, които пристигат в Айтос и го завежда у Габровски. Турчинът, тоз същият турчин, след беседата, с файтона, вече на другия ден тръгват. Отиваме у Габровски ние, тати и Кальогини, изпращаме Учителя. Аз си спомням майка ми, баща ми и ние бяхме седем деца. Другите не ги помня. Седем деца. Учителят говори за нашето семейство. Казва: „В една гнездо има седем гълъбчета, славеичета. Едно от славеичетата ще си заминя.“ Майка ми

веднага разбрала и нещо като нож я прорязало. Първото славейче била най-голямата ми сестра, Цветанка, която си замина. И тя, Цветанка, беше се оженила и имаше две дечица. В. К.: Вие казахте, че Учителят имал добро отношение към Цветанка. Верка: Чакай, чакай, ще кажа после. То по-нататък, след като му дойде реда. И така, ние много хубаво семейство бяхме. Брат ми замина в София. Ние живеехме там, където е салонът. И понеже имаше изключителен глас, тенор. В.К.: Той как се казваше? Верка: Вълчо. На дядо ми кръстен. Изключителен тенор. Приятен, много хубав. Аз съм го слушала в стария салон на Айтос. Имаше един учител, Иван Димитров, с него много близки сме, пък аз съм малка, 2-ри клас дете бях и казвам: „Иванчо, сега ще останем тука да слушаме „Чайка“ как изпълнява бати, бати ми Вълчо.“ До него седеше Филип Кутев, който прослави цяла България със своите народни песни и танци, известен е, може би сте чували за него. В.К.: Да. Верка: До него тъкмо седи брат ми и имаше един Димитър Караджов, който в Бургас беше завършил, също флейтист, солист и диригент на филхармонията в Бургас и в музикалната гимназия преподавател. И там си замина. Той беше учител на моя племенник, на най-голямата ми сестра на сина й. Той сега е окръжен лекар в Бургас – д-р Христо Карабаджаков. Някой път трябва да се запознаеш с него, той е много хубава личност. Той ходи в Тунис, в Бизер и се върна. И е в Бургас е окръжен лекар. Синът му, д-р Чавдар Карабаджаков, той пък психо-невролог, завърши медицина, преподавател е в университета при професор Станушев. Не може да не го знаете. Искам да кажа, че и дъщеря му е педиатър, Таня, Таня се казва дъщеря му, Карабаджакова. Ама се е оженила сега за лекар. Не знам вече. Не съм я виждала много, 1-2 години. И тя пак педиатър. Все лекари. Така че има много хубаво отношение към Учителя и към Братството. Не идват. Но аз се прекъснах. Да, за брат ми става въпрос. Брат ми, като бил в София, Учителят много го харесал – гласа му и изпял тази песен „Чайка“, но в Бургас сега, в Пловдив едната му сестра се казва Цветанка, на дъщеря му на брат ми, името носи на моята сестра Цветанка. Другата се казва Бела, на моята майка. Дядо ми е бил, на майка ми баща й бил учител в едно село. Има един Митко, който е сливналия, скоро се видяхме тук с брат ми, и казва той чел някъде за това село, където дядо ми е бил учител. Само майка ми е учила. Другите сестри не са били учили. Един от вуйновците ми, Димитър завършил 5-ти клас, и тя го направила учител, а на времето си, обаче почнал да работи в съда, не му се ходело. В.К.: Сега брат ви Вълчо отива и пее тая песен, Учителят какво казва? Верка: Учителят казва: „Изключителен тенор.“ Аз го чух, „Чайка“, на руски. Сега в Пловдив има дъщеря той, брат ми. Едната е Цветанка и Бела. Сега Бела и Цветанка са отерни певици. Има те изключителни гласове. Добрин Петков там като ги чул и решили да се явяват и пеят. Но аз още не съм ходила и мисля като се оправи времето да отида да ги чуя. Пък Жорко, на сестра ми синът й, на Вълчовата дъщеря Цветанка синът й бил химик, завършил бил химия, а жена му е Катя, пък физика завършила. Те пък имат други дечица и т.н. Искам да кажа, че целият ни род е музикален. Сега за сестра ми Цветанка. Дъщеря й Надка е родена 1925 година. на 28 август 1925 година сестра ми почива. Цветанка почина и Надка остана сираче на шест месеца. Всичките ми сестри бяха в Търново на събор. Учителят казал на събора, и много сестри са го чули. Дора Карастоянова го каза преди две години пак. Казва, Учителят пред всички казал: „Аз отидох, вземах Цветанка и я доведох на събор. Тялото там ще го изпратят близките.“ В.К.: Това е на събора, коя година? Верка: 1925 година. Тя си заминава 1925 година, 28 август. В. К.: Цветанка. Кога е родена? Ами тя е родена... Сега щеше да бъде 88-годишна жена. В.К.: Значи 1900 година е родена. Верка: Да.

2. МУЗИКАЛНО ОБУЧЕНИЕ

В.К.: Вашето детство къде преминава? Верка: В Айтос, после идвам в София. В.К.: Кога идвате в София? Верка: В София дойдох най-напред в 1928 година. Сега чакай да ви кажа нещо. Сега, като бях аз ученичка в Айтос, в прогимназията, вземах уроци по цигулка от един мой съгражданин, Илия се казва, той беше гимназиален учител в Бургас. Аз не бях виждала цигулка, но един ден чувам, пък родителите ни близки, баща му и майка му учители. Аз отивам и чувам, Илия свири на цигулка, и като свиреше, аз си тръгвам, вземала съм две пръчки и почвам аз да си свиря. Той ме настигна и ми даде една цигулчица, и първо ме заведе у нас, и аз го хванах за ръка, и той носи цигулката и аз, двамата, едно малко момиченце. На шест години съм била, шест-годишна и ме води у дома. Ние живеехме в тази турска къща: Много хубав бе ходжата – свещеникът на турците. Има джамии там и се молеха. Аз съм ходила, гледала съм. Баща ми познаваше гимназиалния учител в Бургас и разговаря с Илия и с Жабленски. Той бе един музикант, който е преподавател в Бургаската гимназия, много фин човек и идва в Айтос. Той ме пое да ми предава цигулка. Основата я имам много здрава от тях. Пък имах слух, абсолютен слух и аз тъй си свирех доста години така. Станах ученичка в първи клас и много смешно, за Филип Кутев става въпрос. Предаваше в гимназията по пеене една Джибарова. Абсолютно никакъв музикант. Чудя са как са й дали музикално образование. Първи клас, пък аз вече свиря на цигулка и познавам нотите, знам ноти. Почнах да пиша едно упражнение. Аз казвам: „Госпожице Джибарова, вие сте допуснали известни грешки.“ Тя каза: „Изтрий.“ Аз изтрих дъската и имам учебника в ръката и написах. Каза: „Изпейте го“. И го изпах няколко пъти, и целият клас пей. Втори път пак. Имам три приятелки, все аз пиша нотите, аз ги уча. Три приятелки имам и през голямото междучасие викам: „Хайде да идем да си купим симит.“ Пък в Айтос никъде няма, албанци го печеха, понеже гомямо междучасие, вървим си, купихме симита, пак се връщаме в училище. Аз на час по пеене винаги на тоз чин седя, да не става приятелката ми, защото все оправям някои работи. Но в това време, когато ние сме отишли, те пеят старата песен. Не може да даде нова, защото не може. Чудя се, обаче, като влязохме, тя ни направи забележка. Седнахме си, вече имаме едно наум. Нямам вече това отношение. Казва: „Излез, напишете упражнението веднага.“ Аз пак пиша упражнението. „Изпейте го.“ Изпяхам и уча целия клас да пеят. Тогава тя си грабна дневника и излиза, и Иван Димитров застава до вратата. Той бил дежурен по салон и вижда. Аз и тогава пред целия клас казвам: „Аз ли, аз пиша ноти, аз ги уча да пеят, тя слага парите в джоба си. Искам Филип Кутев да дойде, щото искам да уча. Аз съм нищо пред Филип Кутев.“ И тогава Велико Стоянов, директор на гимназия и прогимназия, заедно бяхме. Димитров му казва: „Велико, Велико, г-н Директор, така и така, Верка иска да повикаш, да назначиш Филип Кутев за нашия клас.“ Пък майка му и баща му са от Братството. Семейството на Филип Кутев са наши хора. Да. В.К.: Това не го знаех. Верка: А-а-а, той много при Учителя е ходил, да, и аз в първи клас, той в последния клас на нашата гимназия. Не беше я завършил още. Казва му: „Филипе, Кутев, назначавам те учител за прогимназията и гимназията да предаваш пеене“. И така си нарежда часовете да им предава и аз ставам причина да се назначи. Не, аз просто така и понеже той е бедно момче, средна възраст, трябваше да работи, да се издържа, тогава си получава парите и си ги слага в книжка и замина, есента замина да следва музика в София. Да следва в София в музикалната гимназия. Беше флейтист, с Караджов бяха близки и най-напред започна с флейта. И изключително музикален, изключителна музикалност. Така се създаде връзка, пък аз от всички бях най-

близка с него, музиката ни свързваше. Пък той един синеок младеж беше, в клуба и се събирахме у дома, свиреше на мандолина, свиреше, и аз на мандолина. Аз свирех и китара, аз и в Братството свирех като китарист. Малка бях, но музикална. Голямата ми сестра почна да свири китара – не може, аз вземах китарата. Мандолина, понеже втори клас като минах, рекох: чакай аз, понеже никой няма музикант да играе на хорото на първи май и на Великден, и леля ми, нейният син имаше мандолина нова, ходих и купих и от тяхната къща през главната улица свиря „Боряно, Борянке“, за да мога да разигравам целия клас. Аз свирех за цялата гимназия и прогимназия. А на другия ден е Великден. Имахме един класен наставник, беше белогвардеец, Николов ли беше, забравих. Той ни беше наставник, малко тъй белогвардеец, беярин, човекът скромен, много добър като учител. Отиваме ний, сутринта викам: „Мамо, ще сложиш три яйца рохкички на мен, на Марийка Андреева, три рохкички в моята торбичка, отделно на Марийка Каракашева. А пък на този ще му сложиш шест яйца преварени, на класния наставник.“ Като отиваме всички, аз нося китарата и мандолината и си вървим, и в една торбичка, тогава нямаше чанти, ами торбички, майка ми ушила и ми сложи козунак, сложи курабии, такива разни сладкиши. Майка ми месеше домашен хляб, бял хляб, мекичък, сложих и него, кашкавал ми сложи и сиренце, аз съм вегетарианка, други кой каквото носи. И събираме се целият клас да обядваме, но преди това закуска направихме и си прибрахме всичкото, поканихме и класния наставник, този при нас не беше, той беше се скрил в един шубрак, ний го открихме всички с класния състав, ний като взехме двете – аз, Мария Каракашева Дърва, отидохме и го поканихме, сложихме му една чиния, напълнихме я, сложиха салам и други, аз сложих парче кашкавал, който носих, сложих му козунак, хляб му дадохме, и обядвахме всички. Той стеснителен, беярин човек, чужденец. В.К.: Та как мина? Верка: Да де, и после да, обедът, закуската и прибираме. И аз сядам да свиря на мандолина. Почвам „Боряно“. Прогимназията, гимназията ги разиграх до обед. Ама играхме, играхме, аз свиря. В туй време Филип Кутев е дошъл на 1 май в Айтос, със пламена шапка. Имаше един Георги Връбчев, Нено Русев, седнаха тъй на една плоча, пък аз на земята съм седнала и свиря. Всичко играе. Филип Кутев прекъсна разговора си, дойде, на коляното си седна, взема мандолината, продължава да свири „Боряно, Борянке“, пък аз с китарата акомпанирам. И след туй ми даде мандолината и аз продължих до обед. След туй правим обед, пак се събираме всичките, вече не помня какво е станало с тях, но помня само едно – след обела вече аз не свиря. Само си дрънкам на китарата и така съм си седнала и мои приятелки съученички около мен, свиря си парчета от китара, които много аз ги знам. И тогава имаше една Дора Атанасова, един Даскалов, бяха настрани. Дора много ме обичаше, тя ми беше като майка, беше ми класна наставница в трети клас и ме обичаше и каза: „Верке, ела да ни посвириш.“ И аз свиря на китара, обаче те приказват помежду си. И си дръпвам китарата и отивам долу. Чакай, рекох, аз като свиря, обичам да ме слушат. Ха-ха-ха, детска работа, детска работа. Не това искам да кажа, едно хубаво отношение към китарата.

В.К.: Сега искам да ви питам друго. Как стана и се случиха нещата, че вие вече се прехвърлихте да дойдете в София? Верка: Тя е дълга история. В.К.: Да я чуем. Верка: Аз боледувах, тропическа малария изкарах. Първата година в училището се записах. Около 20 дена ходих и заболях. Много тежко. В.К.: Коя година? Верка: 3-ти клас бях в прогимназията, но записах, 20 дена нямаше и заболях, и почнах да търся къде да се завра в къщи. Хвърлят одеала, хвърлят това, дава баща ми хинини с шоколад, нищо не минава. Рекох: „Тате, само планината.“ И майка ми ходи да посреща изгрева. „Мамо, с теб ще дойда на изгрев.“ Заедно с трима братя и там майка ми посреща изгрева, аз останах. Една жилетчица бях сложила и си

носех една книжка. Викам: „Мамо, ти ще отидеш“, защото другите ми сестри ходят на училище. „Аз ще остана тук. Като съм там, съм по-добре, влезе ли между четири стаи, веднага почва да ме тресе.“ Пък и след туй отдолу, както е нашата къщичка имаше такова нещо, като навес, постлаха ми един хасър, след туй едно одеало, отгоре дюшека ми и като се върна, право там. Щом влезе в стайте, почва да ме тресе. Като треперя, мине треската, тропиката, аз слизам долу, топло ми стане. Температурата – 39 ли, 38 и половина, топло ми е, слизам и почвам да си решавам задачи, да. Добре, ама се прехвърлих се в Братската градина, там да мога да излизам на зеленина, на върха. И ме заведоха. В.К.: Това е втората година. Верка: Втората година. Но като лежах на леглото, казвам: „Мамо, аз искам да седна на земята, да ми сложите един дюшек на земята в стаята.“ Пък 70 души болни, които баща ми ги лекува. Баща ми ги лекува. „Затова искам да ми сложите дюшек на земята и ти да седнаш, на стол да седиш и да държиш Библията.“ Тъй, както съм си легнала хоризонтално, значи тежко болна, баща ми го няма в този момент в града, защото той лекува, пък с файтон носят храна, имаше фурна изградена, брашно има, но масло, сирене, другите работи носят с файтон. Дядо Ганчо се казваше и имаше един, тоз Иван Димитров придружил баща ми до градината с файтона. В това време аз съм лежала и казвам: „Мамо, животът ме напуска.“ И майка ми държи Библията и се моли. В туй време пристигат баща ми с този Иван Димитров, идват там, дядо Ганчо ги пренесъл, беше една баба Дона, една гъркиня, много fina жена, да, така. И така, 3/4 час в безсъзнание, унесена, не съм в безсъзнание, но унесена. Тогава казвам на майка ми: „Животът ме напуска.“ Баща ми се моли, това момче, и то си прави молитва там, майка ми, слугинята и изведнъж казвам: „Мамо, вашите молитви доведоха Учителя.“ Аз проговорих, Учителят ми възвърна живота. И седях, седях още малко, след туй на Иванчо подадох си ръцете и казвам: „Иванчо, поеми ме“ и сядам. Като седнах, аз станах, понеже с къси чорапки бях и терлички, обух белите си обувки и първо се ръкувам с баба Дона и с всички се ръкувах. „Мамо, пригответе на всички храна, аз искам само картофена супичка с най-много две картофчета, черен пипер и лимон – ангелска супичка.“ Тогава Учителят още е дал ангелската супа на нашите, после в София. И така ставам.

3. НА ГРАДИНАТА В АЙТОС

Верка: На градината е имало змии, ама много змии. Имало е и смоци. В.К.: Какви смоци? Верка: Цялата околност, Айтос, Анхиало, Бургас, Айтос, градината до Ченге, имаше едно място, там свърталище на змии беше. Аз обаче като станах, заставах на втория прозорец на Салона и поглеждам един дъб. Рекох: „Сега, ще дойде време, след много време тук ще бъде цял град. Така ще бъде построен.“ Само ний, Братството там се събираме. То е 24 декара място. Имаше от една сестра, Василка Иванова, подарък беше местото. В.К.: Как подариха това място? Верка: Кака Василка. Имаше наша сестра, която го подари на Братството и така с труда на 500 души създаде градината. Най-напред беше една колибка, после построихме тази къща. И сега, именно от там дойде моето заболяване. До къде бях стигнала? В.К.: Значи до градината. Вие вече сте оздравяли. Верка: Оздравях и заставах, обаче баща ми с бастуна си бутна на, има едно такова като малко балконче, стълбището, бутна един смок. Аз искам да слеза долу. Има една малка скамейчица, която още седи, аз много я обичам, седнахме, този ме придружава. Той е учител. Той ме придружава. И от малко момиченце все с него съм. Този Иван Димитров. Той е гимназиален учител, но е професор сега. И сега е тука, в София. Имат отношение към Братството. Имат, защото баща ми ги е свързал. Неговите родители още си спомнят за моя баща. И така, много змии, по реката

текат, както тече реката, около нея смоци, толкова много. Отивам нагоре и викам: „Иванчо, придружи ме нагоре.“ Той вика: „Чакай, бе Верке, много змии.“ – „Нищо, че има змии, искам нагоре.“ В.К.: Откъде толкова много змии? Верке: Много. Чакайте, ще ви кажа, но ги изтрепаха. По друг начин. Аз ще ви кажа. Има една скамейка, един хендек около лозето, пълно със змии, смоци, смоци. Хич не съм се плашила, обаче той дръпна с бастуна на баща ми, дръпна, аз с пръчката, отваряме си път, обаче има едно изворче, от което е много хубава водата. Отидохме с бастуна, бутнахме, измих си ръцете, плиснах си малко и той, аз с това правя и пак се връщаме, и си отиваме. Отиваме горе, майка ми приготвила супата и си хапнахме. Но аз почнах, сама искам да се разхождам, понеже майка ми в града, аз останах там. Един ден казвам: „Тате, аз мисля да изляза нагоре, както е братската градина.“ Оттам минаваме един дълъг път, отивам на Петровия връх, от Петровия връх отивам още нагоре и се връщам по една много хубава алея 2 пъти, три пъти го минавам тоя път и се лекувам по тоя начин. И действително, аз оздравях по тоя начин. Третата година не ходих пак на училище, но рекох, чакай да се занимавам. Викам: „Тате, дай ми една машина, да уча бродерия.“ След туй мина ми, рекох: „Тате, дай, аз искам да мина при кака Стефанка шев, да се занимавам.“ Щото още болестта в мен, нали? Но знаеш как стана заболяването? Когато в градината я построиха вече къщата, имаше един трап. Аз си го тъкувам и от там е. Има един трап, пълен с вода. Този трап, гдето са носили вода да строят къщата, по-рано имаше комари много. И тогава ми дадоха едно парче краставичка, отрязано на слънце и казвам: „Комарчето е кацнало на това парченце, аз заболях от туй нещо.“ Така си мислех, по детски. И до ден днешен бягам от морето. Това малко дете, трети клас, заболях още от първата година. Викам: „Мамо, затуй искам да отида на градината.“ Мина известно време, рекох: „Искам да отида и до Ченге.“ Там още понеже змии имаше. От Учителя има пример с един adept, не знам дали сте го чели. Един adept имал една къщичка. Едно момиченце било там, едно момиченце. Adeptът видял как една змия, пепелянка, тръгнала към момиченцето и adeptът трябвало да убие змията. А той пожалил живота на змията и змията клъцва момиченцето, и то умира. Тогава казва Учителят: „Ами кой е по-ценен, животът на змията или на човека?“ Трябва да го имаме предвид това. Сега казват, че на Витоша имало змии. Пак се навъдими змии. Защо ли? Когато ги избиват, те се въдят, змиите. Сега един ден пак аз бях там, беше минало време. Един ден Нено Ганев, учител беше, аз тогава току-що бях оздравяла и дойде на градината, събота беше. Рекох: „Нено, остани тази вечер тук.“ Пък имаше много приятели там. Баща ми ги лекува в Айтос и му подариха една каручка, мои роднини, защото баща ми е един човек, който на целия град услужва. Направи, Илия се казваше, направи му една каручка и му купи едно конче, за да може от Айтос да дойде на градината и от градината в Ченге, в Тополица – да лекува наши приятели, да. И целият град, и нашите приятели обикаля и така баща ми идва с каручката там, но аз вече казах: „Тате, искам да отида“, с Нено отиваме горе. Сега легнахме, една рекичка, и аз съм се излегнала, и той. Както така си приказваме, приказваме, имаше един овчар, Желю се казваше. Седи на едно креватченце, ама едно такова нещо има на края на това, на дръжката и се чуля защо ни гледа той. Пък Нено знае, ама мълчи, не казва, чудим се защо. В това време се задава един овчар, който го гонеха като комунист на времето, казваха му немца, пък той здрав, прикрива се, пък той брат на този, аз това не го знаех. Той беше гимназиален учител, математик и физика завършил. Като овчар му викаха немца, и като овчер се прикриваше като комунист. Оттам той идва. Той забелязал змията, ходи с такъв кривак голям, защото е висок, има такова нещо, мина, тракна, взема камъните, хвана я змията, чукна я така и я зави, зави и я хвърли в един хендек. Тази змия, аз лежа така на земята и той, другата пепелянка до мен. Той уби змията, спаси живота ми. Змийски истории.

Действително аз като малка, пък ще ми кажат нещо тъжно, но хубаво, имам приятелка в 4-ти клас, казваше се Анета Грекова, много фино семейство, баща ми ги въвеждаше в Братството, ходехме на Салона, но с нея ние бяхме близки, обаче аз понеже боледувах три години, на третата година аз минах в гимназията с пълно отличие. От матура бях освободена трети клас в прогимназията. Бях освободена, само Нено Ганев ме остави по математика да държа матура. Велико му каза: „Не става въпрос за матурата, но тук е четири часа, за това болно момиче, затворено на матура.“ Но бях към края, Велико написа задачите, аз ги реших и така аз взех матурата, и приета бях в 4-ти клас. Един учител, Иван Иванов, пък той е друг, предаваше ми по география и физика. Сега беше през цялото време много разположен към мене, но имаше една сестра Иванка, само той и брат й Илия и пишеха шест. Той по география и пишеше шест, по другото все двойки. Пък биоложката ни беше класна наставница и ни сложи нас двете на един чин, на предпоследния чин, не, на третия чин отзад напред. Аз не обичах отпред да седя, там ме сложи. Сега неговата сестра искаше да седне с Аненка. А ние се казваме Аненка и Веринка, искаме също да седнем двете. Той сега не се обръща с името ми, Верка, а на презиме: „Георгиева, ще седнеш там, при другата, приятелката й ще седне тук.“ Аз казвам: „Може, обаче нас класната наставница ни сложи двете. Тя ни сложила.“ Пък Аненка каза: „Не, не, не, не, няма ти си съгласна?“ Рекох: „Как няма да съм съгласна?“ Пред него нарочно го казвам и той чу и каза: „Не, не“ и така ни остави. И започна едно настроение срещу мен. Казва ми: „Георгиева, аз ти казвам, ти трябва да отидеш там.“ Казвам: „Г-н Иванов, г-н учителю, в час, ако класната наставница разреши, но класната наставница не разрешава. И така започна настроение срещу мен. Е сестра му каза: „Бате, бий ги, бий ги двете.“ Пък ний имяхме една хубава дружба. По едно време закъсняхме двете и той ни остави прави, наказани. Стоим най-напред, и двете наказа, след туй каза: „Георгиева, разкажи урока. Отначало ми пишеше шест и на Анета, Аненка шест. После пък се захвана, защото аз не се сменям вече с Иванка и стана едно настроение, и така почна да ми пише тройки, накрая ми писал двойка. Сега класната наставница пред всички каза: „Отличница на класа е“, всичките приятелки знаят. Той на име не ме назовава: „Георгиева, трябва да се засилиш.“ Аз казвам: „Аз се старая.“ Само толкова. Той пак тъй каза. „Ама, г-н учителю, ама Верка е отличничка.“ Ча-ат, ча-ат, взе да ги бий, защото казват. „Аз ли не знам или вий?“ Почна настроения срещу мен, пише ми двойки. Пък той има намерение, щото от неговата страна да ми пише двойка. И Султанка Огнянова, и нея в 5-ти клас четири години остави. Така гонеше учениците, и сега е същият. Обаче аз не се давах. По едно време аз заболях. Две седмици не отидох на училище. Аз си четях по география и по химия, по математика. Като се подобрях, приятелките ми у дома идваха. Минават покрай нас. У дома викам: „Мамо, утре отивам на училище, щото отивам да ме изпитат по алгебра, геометрия, физика и химия, трябва да бъде там. Другите предмети мога да ги уча у дома.“ Той казва: „Не, още три седмици.“ Т.е. желае аз да не мина, да остана в същия клас. Да, пак пък три години бях по болест. И така започна едно настроение срещу мен.

4. ИДВАНЕ В СОФИЯ

В.К.: Кога дойдохте вие на Изгрева? Верка: Туй беше 1931 година. През 1928 година дойдох най-напред. Филип Кутев ми писа писмо, пък аз пак боледувах. Писа ми писмо да дойда в София, да се запиша в музикалната гимназия, защото свирех цигулка вече. И като писа, казвам на баща ми: „Тате, Филип ме вика.“ Те се

съгласиха, ушиха ми рокля, ушиха ми две рокли, обувки нови и с цигулката си тръгвам аз за София. Посрещна ме там една приятелка, имаше един брат, Начо Петров, отседнах у тях. На другия ден, това беше 19, на 20 бях аз на беседа отидох, имаше един наш брат от Плевен, който живееше у Начо Петров, математик, Иван Анев, баща му е ръководител на Братството, ей там. Той живееше горе, аз отседнах у моята приятелка, защото нямаше свободна стая. В другата стая имаше един Стефчо Грозданов, той пък живееше там. Сестра Тереза Керемидчиева също живееше там. Тодор Стоименов живееше горе и така една хубава групичка бяхме, а ние с Иванчо ходим на беседа, ходим на Изгрев, още Изгревът беше, но не беше така устроен. Салонът тогава се строеше. В Салона и аз ходех на беседа, но аз вземам уроци. Филип ме свърза с Николай. Имаше един син – Васко Абаджиев, Никола Абаджиев, неговото момче, той ми предаваше на мен цигулка от 20 май до 21 юли, един месец. На 22 юли ще се явявам на изпит. Мина много добре. Аз бях приета първа на конкурс. Бях приета в музикалната гимназия. Тогава, 1928 година, ония там, миналата власт забраниха събора ни. От цяла България дошли в София и от гарата ги връщаха. Даже и баща ми дойде с майка ми. Но аз с тях не се върнах, но се върнах малко по-късно и казвам: „Учителю, искам да отида до Айтос, да се приготвя.“ Той казва: „Ще отидеш и ще се върнеш през септември.“ Някакви, даже месец нямаше, но аз като се върнах в Айтос, купих си рокля, купих си една шапчица и трябва да се връщам. Точно да тръгвам за София, почна ме тропическа малария. Пак от Айтос, 1928 година. Не можах да отида и боледах пак от тропическа малария. Баща ми се качва на влака, имаше писмо от Учителя да отиде. „Защо Верка не дойде?“ – пита за мен. Казва на Учителя, че съм болна от тропическа малария. „Ех, нека, ще мине, рекох, ще мине. После – каза – да дойде да продължи.“ И така аз пак заболях доста, тропиката ме гази и отидох аз в туй село Ченге. Бях завършила в Айтос 4-ти клас тогава в гимназията и не мога да уча. Този Иван Димитров го назначиха учител в едно село, Ченге, които са цялото село почти все наши хора, пък баща ми всички ги лекува. И го знаят баща ми, известен е. Аз бях с майка ми, бяхме в Ченге. И все лежа болна у една баба Петранка, синът ѝ ръководител на Братството в Ченге, но много фино семейство. Както си седях, рекох, чакай да си сляза аз в града, имаше една Събка, имаше кон с двуколка така, качих се да отивам аз. И казвам: „Мамо, дай да ти купя захар, да купя две кутии шоколадови бонбони, кафе, пет кутии локум, ориз, там които неща няма в селото, ориз, халва, тахан.“ Имаше една търновска халва с орехи, аз от нея си купих. На тях купих едно кило и на мене едно, заедно де, но аз тая халва много я обичах. Сега я няма. Много ми е мъчно, че няма такава халва, с фъстъци беше. Сега я няма и много ми е мъчно. Тази халва много я обичам. И това им занесох. Имаха момиче, беше в 4-то отделение. Точно си тръгвам, Иванчо с колело отива на Ченге – Иван Димитров. Той казва: „Ела с мен, аз ще те заведа с колелото.“ Рекох, че аз съм тежка. – „Ами, тежка си!“ А пък аз момиченце 4-ти клас, той учител. От гимназиален учител го пратиха там. То за мое добро е било. Качи ме на колелото, взе ми багажа и го сложи. Седнах така, сложих си ръцете така и потеглихме. По пътя има една чешмичка, слязохме там, пихме си, измихме се и поехме, има едно мостче, което се отделя за градината.

С това момиченце като бях аз, имаше едно Верче, винаги слизахме там и слушахме, има там едно дърво, до туй дърво като отивахме, чувахме, че се пее арията на Орфей, „Своето щастие загубих“. Тази песен слушахме до дървото и като се отдалечим, оттам нататък няма. Викам: „Иванчо, сега от тук с теб двамата ще слезем, но ще вървим пеш. Все ще чуеш нещо.“ И тръгваме, и почва да се слуша арията на Орфей. Само когато някой след мен ще запее това нещо, иначе не. В.К.: Чува се отгоре някой да пее? Верка: Чува се, чува се. Той, той, самият Орфей пее.

Там е залесено, като ходим до едно дърво. От там нататък няма. В.К.: По чии ноти, как? Верка: Абе ние го слушаме, пей песни, никакви ноти. Гласът на Орфей слушаме ний. В.К.: Сега спомняте ли си как е мелодията? Верка: Ами на тази – „Своето щастие загубих, Евредика, где си ти. Аз изгубих...“ и т.н. И вървим. Този Иван Димитров е жив. Верчето, онова, също е слушала с мене. Тя сега е в Бургас. Ис нея ще слезем долу, аз всеки ден слушам, отивам до там и се връщам, отивам до там и се връщам, слушам Орфей. Аз много хубаво чувство имам към Орфей. И нагоре, вече се качваме на колелото и продължаваме, отиваме у баба Петранка, приготвила супичка и ядене, пък аз не ям лук в ядене, никак готвено, и той също не яде, че ни направи катмички, поканиха ни на обед. Той беше учител на тяхното момиченце в 4-то отделение. Каза: „Верке, ела да те въведа аз и да те правя учителка.“ А имаше един Митко Арабашев, наш съгражданин, той водеше 2-ро, Иван 3-то, а на първо отделение беше Георги Връбчев. Той си отиде, а го замести Нено Ганев. Много обичах децата. Петранка беше там и един ден рекох, чакай да се изкача от бабини Петрини нагоре както са. Една хубава полянка има, Иван Димитров излязъл от другата страна и всеки ден си ходи, взема си, четете си книги, ама аз това не го знаех. Той живееше в друга квартира, както си вървя, гледам така рекичка една хубава, като елмазчета слънцето брилянтно сребри. Гледам го седи. Аз не му обрънах внимание, гледам там си четете, не му обрънах внимание, и си поемам аз, нали трябва да се лекувам, още да продължавам. И един овчар слиза със своето дете, момченце. Той дойде до мен там, като видя овчаря. Казва: „Добър ден, добър ден. Вий нали сте дъщерята на бай Георги?“ Рекох: „Аз съм.“ – „Твоят баща спаси живота на моята жена. Това е моето детенце, сега се връщам, защото трябва да ходи на училище.“ Един много фин човек. „Заповядайте у дома на обед.“ Рекох, че не можем да дойдем на обед. И след туй пак се върнах в Айтос и почнах да уча цигулка.

Дойде 1931 година. Рекох, чакай, аз защо не отида в София и на ден, на Димитровден аз реших да тръгна за София. Филип ми писа писмо и отивам 1931 година – второто отиване вече. В София бях най-напред 1928 година, когато на ул. „Оборище“ 14 е салонът, никога няма да го забравя, Учителят беше в една стаичка, аз влизам и нося писмо за Учителя. Един брат се обажда, ама не е редно да го дам. Викам, че аз целувам ръка на Учителя. Казва Учителя: „Какво ми носите?“ – „Едно писмо, Учителю.“ – „Сложи го на масата, Верка, аз сам ще го взема и после ще прочета писмото.“ И отидох, сложих го, после седнах, както е така катедрата. Не сте ходили на ул. „Оборище“, не? В.К.: Не. Верка: Ул. „Оборище“, както е така катедрата, от тази страна една голяма маса, на третия ред седнах аз, на първи стол от другата страна са братята, от тази страна са сестрите. Отделно са наредени. Така беше едно време и Учителят пристига, всички стават. Като засвириха брат Симеонов, цигулка и Мария на пианото, никога няма да забравя, като че ли небето и земята бяха едно. Аз не бях на земята, а радостна, обляна, цялата трептя, трептя. Всеки случай беседата я преживях. Аз го знам Учителя от Айтос, нали. Но сега го виждам вече Учителят ме гледа, защото ме знае. Аз го гледам, не съм забелязала коя сестра е от моята страна или кой брат е от другата страна. Не, само Учителя гледам и като пеят, аз също пея, защото знам песните, пък и хубавичко пеех, бях млада, музикална. На небето ли бях, не зная. Така радостно, така прекрасно беше. Учителят изнесе беседата, пак станахме, започна „Благословен Господ Бог наш“, „Ще се развеселя“. През другото време пеехме и Мария ме погледна, брат Симеонов ме погледна и дойдоха и се запознаха с мен, защото ме чуха как пея хубаво песните. И аз вече тръгнах. Живееше Учителят на ул. „Опълченска“ 66. Аз за Изгрева тръгвам, по едно време останах сама, Иван Анев не знам къде се запилял. Пред мен застана Георги Радев, къркочият младеж с бял костюм, хубав, и се запозна с мен, каза: „Вие дъщерята на Георги Куртев ли сте?“ Казвам: „Да“ на нашия брат и така тръгнах

донякъде, после Иван Анев ме придружи до дома. Така ми беше първото отиване, среща с Учителя на беседата 1928 година.

И после, вече 1931 година. Като дойдох и си продължавах учението, но записах най-напред на Гаврийски гимназията. Там беше Каишев, химикът, Гаврийски беше, предаваше биология, професор Стоянов предаваше алгебра, геометрия и физика, а жена му история. Имаше един литератор, който е много близък, идваше на Братството с Паша Тодорова и Аня на Изгрева при Учителя. Той беше по литература. Бяхме към 40 души. Останах единствена. От 6-ти до 7-ми клас бях при този Стоянов, който ми предаваше. След туй записах музикалната гимназия, като частна ученичка. Цанков беше директор. Маестро Атанасов беше в комисия, Турчанов, Аврамов също. След туй, като завърших гимназията, рекох, чакай да запиша аз консерваторията. Най-напред за приемането, цигулка и пиано вече ме приеха, но Джуджев, той е наш брат, беше в комисия. Аз понеже Джуджев вечно се смее, вечно все усмихнат, никога не съм го видяла, тоя път седи тук, в тази комисия, гледам – един сериозен. А пък бях все частна ученичка, само знаех правилни и неправилни тактове и той казва: Запиши „Елено, моме Елено.“ Аз започнах, взех 7/16 такт и го записвам. Накрая аз го записвам. Аз пиша „до“, той казва „си“. Спор. Той казва „си“, аз казвам „до“, щото ми звучи. 15-20 минути спор. И като се ядосах, си казвам „Ще пиша „си“.“ Брашованов беше ректорът тогава и почна веднага да ме изпитва история на музиката, музикани форми и т.н. Веселин Стоянов и той ме изпитваше, професор Атанасов беше и др. Никога няма да забравя тогава по цигулка ме изпитва Аврамов, много фин човек, така ме слушаше и казва, че при изпълнението ми душа има, значи при изпълнението има душевно изпълнение, на музикален език е изпълнението.

5. ОТ ВЕКОВЕ В ШКОЛАТА

Рекох, чакай аз да започна да уча бродерия. Не се знае с мен какво ще стане, да си имам поне занаят. След туй, като минах малко бродерията, виждам, че нямам отношение към нея, рекох, чакай малко шев. И купих на майка ми, една Стефанка беше като шивачка, купих на майка ми един много хубав дефтин, като кадифе, синичко, и взех, че го скроих, щото ме учеше, и го пробвах. И това беше единственото нещо, което уших. Викам: „Мамо, аз нямам отношение.“ А като бях 6-годишна, имаше един Илия, свиреше цигулка в Айтос. Аз бях шест-годишно дете и влизах при него. Като чух, че свири с цигулка, взела съм две пръчки и свиря с пръчките. Той ме вижда, взема си цигулката и една малка цигулка има, хвана ме за ръчичка и двамата вървим, и ме заведе у дома, и ме накара да карам лък цяла седмица. А той в Бургас гимназиален учител.

В.К.: Така. Искам да питам за другия случай – за срещата ти с Учителя. Верка: Аз тръгвам 1928 година за София и ми писа писмо да замина, да отида и аз в София. Беше 1928 година. Отивам, отседнах у Начо Петрови, брат Начо Петрови, това беше 19-ти. На 20-ти аз отивам при Учителя на беседа. На ул. „Оборище“ ставаха беседите. Учителят беше отвън. Приведе ме един наш брат от Плевен, Иван Анев се казваше, Иванчо. Ние живеехме заедно у Начо Петрови и тогава Иванчо ме заведе на ул. „Оборище“. Отиваме заедно, връщаме се, защото за пръв път отивам в София и правя си аз сметката къде трябва да мина, щото ако го няма, да знам как да се върна. Отивам, беше в градината. Баща ми даде едно писмо и аз го сложих в джоба си, имах джоб и сложих писмото в себе си, и отивам. На ул. „Оборище“ имаше една малка стаичка, вън от салона. На брат Иван Радославов и Люба Радославови, в техния дом беше салонът. Много мили хора – той историк,

гимназиален учител беше. И отивам, имаше група братя и сестри млади и аз целувам ръка на Учителя и рекох да дам нещо, един брат се обади и каза: „Сега не е време.“ – „Ама това е само едно писмо.“ Учителят: „Дай писмото. Сега, Верка, ще го сложа в джоба си, после ще прочета писмото.“ И отивам аз в салона и сядам на третия ред от катедрата на Учителя. А Мария Тодорова беше пианистката, пък брат Симеонов – цигулар. И като гръмна салонът, като запяха, наредени сестрите, тука жените, от другата страна братята. В.К.: Значи братята и сестрите на отделни места. Верка: Отделно. Пътека има вляво, аз на третия ред седя. От тази страна Томалевски май пееше и Жорж, цялата група. Там братята. Ама не обръщам внимание никак. Аз знам само Учителя. Трепти ми. Гледам го и почвам да пея. Пък пеех! Почнах да пея. Много хубаво пеех аз. Сега нямам тоя глас вече. Пяхме няколко песни, пристига Учителят, вдигаме ръка, посрещаме го тържествено. Станахме, седнахме, каза да изпеем „Благословен Господ, Бог наш.“ Като изпяхме, после изнесе една беседа, не помня вече върху коя глава – от Йоана може би е била. След туй, накрая изпяхме песента „Ще се развеселя“. Това бяха редовните песни на Школата, на неделните беседи и на Младжкия и Общия клас. Да, много хубаво ме посрещна Братството там и след туй почнах аз да с уча. Това беше 1928 година. На другия ден Учителят ни заведе на Бивака на Витоша. Каза: „Сега вий не трябва да се отклонявате, до Черни връх никой да не си взема храна.“ Пък аз за първи път отивам и много ми беше приятно, радостно. Тогава, аз, като вървя, до мен се приближи Георги Радев, пък аз не го знаех, и носи в джоба си една филийка хляб, намазан с масло и малко кашкавал. Аз рекох: „Ама Учителят каза да не се яде.“ Учителят в това време слиза зад гърба ми: „На Верка е разрешено.“ В.К.: Ха-ха-ха. На Верка разрешено. Верка: Така е разрешено, разрешено и ми дадоха. Половинката аз изядох, рекох: „И вие ще хапнете.“ В.К.: Вижда Учителят хубавото отношение и затова го поощрява. Верка: На мен ми го дадоха, и аз си го хапнах и продължихме нагоре до Черни Връх, и се върнахме. В.К.: Същият ден? Верка: Да, отиване и връщане, но от сутринта, станахме рано, от 3 часа тръгнахме. В.К.: От три часа тръгвате от София за Бивака? Верка: С Учителя тръгнахме от Бивака за Черния връх, ходехме, ходехме. В.К.: Това е много голямо разстояние! Верка: Ама ходехме, ходехме. Ден голям. Голям ден беше. В.К.: Сега, качихте се на Черни връх. Верка: Да. Ходихме и се върнахме веднага. Млади бяхме тогава, но Учителят също ходеше. И така се върнахме през Симеоново. Тази екскурзия така изкарахме, но това беше май месец. Аз започнах да взимам уроци от Никола Абаджиев. Филип Кутев ми го препоръча и се явих, на 22 юни аз се явявам на изпит. Аз свиря у Начо Петрови, там си свирех, но аз съм добре подготвена от Жабленски от Айтос. Почнах малка, но добре подготвена. Обаче тука почнах вече етюди, една пиеска ми дадоха, гами, изпитаха ме. Първа между всички вземах изпита си и се връщам. Събор имаше, който беше забранен. Забраниха ни събора 1928 година и се връщаме. В.К.: Забраниха го военните. Верка: Военните, да, забраниха го и ние се връщаме в Айтос. Аз малко по-късно от баща ми, те се върнаха, аз няколко дена по-късно. Тъй купих си едно палто, манто синьо и една шапчица си купих. Учителят казва: „Верка малко по-късно ще си отиде.“ И аз си отидох. „На септември ще дойдеш да си поемеш работата.“ В.К.: Той каза. Верка: Да, Учителят ми каза да почвам вече да уча в музикалната гимназия. Добре, но отивам в Айтос, пак заболявам от тропическа малария. Туй беше в 1928 година. Боледувам 3 години. Аз пак се връщам в София и от 1931 година почвам вече. Първо започнах да завърша гимназията. Аз единствена от всички вземах изпитите си. Значи петте години ги вземах с пълно отличие. Литераторът беше наш брат, идваше при сестра Паша и пред всички се изказал, че много хубаво съм изкарала. А имам подготовката от един Киприлов, един учител, който беше в Айтос по литература. Основата я имам от там. В.К.: След това? Верка: Записах се в музикалната гимназия

по две години. Първите две години ги вземах за една година. Беше маестро Атанасов и други имаше, но и Цанко Цанков, който беше по теория на музиката и малко хармония. С Жорж вече отивам аз, той ме води в музикалната гимназия, на ул. „Будапеща“ беше консерваторията. Отивам на изпит и из пътя викам „Синкопи“. Гледа ме, чуди се Жорж. „Ех, толкоз пък синкопи ще те питат.“ – „Бе чакай да ги прегледам.“ Почетох ги. Точно вече ми казват, че там е професорът, маестро Атанасов, много мил човек, тогава беше директор професор Стефанов. Там беше професор Стефанов. Той беше флейтист, много мил човек и като отивам, накрая вече е свободно. Изпитват ме по тая фигурка, пък то се вижда синкоп. Кажки какво е синкоп, пък аз из пътя я прегледах. А Жорж вика: „Недей бе, за синкопи ли ще те питат, чак толкоз.“ А пък аз, като вървя през гората, прегледах го и ме изпитаха за синкоп. Виж сега, интуитивно аз съм разбрала. Взех си изпитите за двете години.

Аз имам къщичка на Изгрева и си живея там, но през лятото си отивам в Айтос. В.К.: А кой ви издържа? Верка: Баща ми. В.К.: Баща ви ви изпраща пари. Седем деца сте. Верка: Ами няма значение. Седем, ама те вече са големи, някои са били женени вече. Някои се бяха изженили вече. Когато учех в Консерваторията, те бяха женени всички. Само една Любка беше неомъжена. Другите бяха женени. После аз работех. В съвета ходех да работя в свободното време през лятото. Една година ходих чак в Русе мозайки да работя. Тъй съм се издържала и съм си помагала. В.К.: Да. Тъй, вече сте в Консерваторията. Верка: В Консерваторията поддържам цигулката редовно, с професор Аврамов почнах да свиря цигулка, но той, всички ме одобриха, не само да ги свириш като ноти, но тушето, изпълнението да дадеш. Тогава аз имах една приятелка, с нея изпълнявахме „Серенадата на Шуберт“ Тя е много е хубава, но не мога да я изпълня, защото нямам глас сега. То на инструмент се изпълнява. Чакай сега, нека да продължа. Когато ме изпитваше Джуджев, наш брат, аз му се явявам, винаги се усмихва, и като отивам в Консерваторията, казвам: „Брат Джуджев, честит празник, честита пролет. Довечера ще имаме вечеря в салона, заповядайте.“ Там, в Консерваторията, никой не му е казал „брат“. Всички викат „г-н Джуджев“. Аз на него му казах „брат“, щото се явявам като частна ученичка. Аз нямах средства. Трябва да работя и да се издържа. В.К.: Сега искам да ви питам за някои снимки. Верка: Иван Антонов, другото му име забравих. „Салонски“ му казваха. Той се грижеше за Салона. В.К.: За кой салон? Верка: За Братския Салон. В.К.: За Братския Салон в София. Верка: Грижеше се. Заставаше до вратата, като влизашме в Салона, ако някой закъснее, не го пуска. Като дойдох, в 1928 година беше, и той не иска да ме пусне в Салона, Иван Салонски, затуй, защото съм била малка. Пък аз малка бях, но в Айтос ходех на Младежкия клас. Учителят в това време слиза от горе. Казва: „Защо, Верке, не влизаш в Салона?“ Усмихнато. Носи Библията. Казвам: „Учителю, ами Иван Салонски не ме пуща, защото казва, че съм била малка. Пък аз съм в Младежкия клас.“ Учителят каза: „От вековете си в Школата.“ В.К.: Значи, от вековете си в Школата. Верка: Да, така го каза Учителят. Значи от вековете си в Школата.

6. ГЕОРГИ РАДЕВ СИ ЗАМИНАВА

В.К.: Така, аз искам да ви питам кога е роден Георги Радев. Верка: Чакай, той си замина 1940 година, на 22 юли. Ние бяхме на Мусала с Учителя. В.К.: Вие бяхте тогава на екскурзия: Галилий, Борис, Боян Боев, десетина човека. Верка: Всички, всички, всички, не, повече бяхме, една сестра Пенка Кънева, Буча Бехар, и други сестри и братя. В.К.: И там получавате известието, че е починал. Верка: Ние, като бяхме там, това беше много важно нещо. Ние бяхме там и Учителят говори и видяхме отдолу, отдолу видяхме гроб на загинал скиор и се оказа, че някой си Георги, скиор,

лавината го е затрупала. Учителя каза, че най тежката смърт е от лавина. Това е от Учителя казано и тогава започна да говори: „Нашият Георги, нашият Георги, нашият Георги“ и ние разбрахме, че се отнася за нашия Жорж, който е починал вече. Да, ние бяхме на Мусала, в хижата, не, бяхме още на върха, да. Беше Неделчо Попов, Борис, Мария, аз, Стоянка Илиева, Сийка Костова, Буча Бехар, Галилей, Неделчо, Боян Боев. В.К.: Е, вий колко дена прекарахте горе? Верка: Виж сега, ние прекарахме два дена. Но преди нас тръгнаха други. Ние когато тръгнахме, ние бяхме една група. Учителят тръгва с първата група. В нея група беше Борис Николов, Мария Тодорова. В.К.: Предварително. Верка: Да. Няколко дена преди нас. Аз, с Анина Бертоли си говорехме. Казвам: „Анина“, понеже Жорж не беше добре, „да отидем на Мусала, да се помолим от Мусала за Жорж.“ Тя казва: „Ама ние с баща ми вчера се върнахме.“ Тогава тя отиде до сестра Паша и каза: „Знаеш ли, че Учителят тръгнал с една група за Мусала.“ И аз с Пенка Кънева веднага, взехме си раниците и отиваме с камион – с камион, нямаше рейс. Цялата група – Буча Бехар, една група сестри. В.К.: Вие пътувахте с камион до Чам Курия. Верка: До Чам Курия. Тръгваме, но слизаем най-напред на халите да си вземем продукти. Не от Изгрева тръгваме с камион, а от Халите. Купихме си от халите храна, въже си купих аз на раницата и други работи, провизии си купихме, но като сложих въжето да стегна раницата, изпраща и аз казах: „Станало е нещо.“ Това е било понеделник в 8 и половина часа, в това време е починал Жорж, после се установи това. В.К.: Значи, когато раницата изпраща. Верка: Предварително получавам сигнал, в тоз момент тя изпраща, да, и след това се качваме на един камион и отиваме на Боровец. Из пътя взеха да си приказват това-онова. Аз рекох: „Да запейме Запали се огънят на огнището“, щото Учителят като я даде, Жорж я записа и я пееше много хубаво. Свързвам го всичко вече с Жорж. С Жорж го свързвам. Имаше и други сестри. После пък те си приказват. Рекох: „Дайте бе, дайте да пеем“, понеже Жорж е болен, аз знам, болен в Юндола. В Юндола е Жорж. Аз все, през всичкото време само с мисълта за Жорж, как да му помогнем ний в смисъл с хубави светли мисли и понеже е свързан с тази песен, „Запали се огънят на огнището“, да я изпеем. Те не искат, аз обаче се наложих и почнах да пея и започнахме всички да пеем из пътя. Отиваме на Чам Курия, на Боровец – Чам Курия тогава беше. Слизаем, влязохме, купихме си, аз си купих хубави снимки от Чам Курия, за Мусала, Рила и казвам, купих си гликове, листа, да пиша от Мусала на Жорж писмо за Юндола, защото си кореспондиряхме. Това беше моето желание. Пенка Кънева ми каза: „Верке, понеже имаш едно хубаво чувство към него, така се явява една ревност, едно такова неприятно чувство.“ Пък аз възторжено говоря и си тръгнахме, вървим, обаче на Пенка малко така беше не добре, пък на мене почна да ми отслабва сърцето. Вървим, вървим, всички тръгнаха напреде, само ние двете останахме назад много, двете и си приказваме, и хубаво си минахме пътя, но всичко беше свързано с Жорж. И вече си ходил на Мусала там, преди вече да стигнем на хижата, там, този хубавият връх, една красота има, много хубаво нещо. Реката, едно мостче минахме, заслона, аз забравих даже вече, толкоз години минаха, нали, обаче една хубава, красива гледка имаше, преди да стигнем на хижата. Ние стигаме последни. Галилей пристига с чайник и две чаши вода да ни посреща, топла вода ни носи и казва: „Вий защо идвате, не трябваше да идвате, защото Учителят искаше само нашата група да бъде.“ Рекох: „Кога е казал така? Като отидем до Учителя, ако трябва, ще се върнем.“ Но не се върнахме оттам, отидохме на хижата. Учителят седеше на едно хубаво одеало, на една хубава поляна. Вън от хижата седят групата и ни посрещна много хубаво – слънчево. Усмивнат, радостен, че и ние сме отишли. Другата група отиде преди нас. Ние двете сядаме, Учителят ни посрещна много хубаво, седнахме, говорихме и после се прибрахме в хижата. Закуска даваше Учителят и нас ни

посрещна с топлата вода и викоме: „Гавраиле, видя ли, че Учителят се радва, че ние сме дошли?“ Така хубаво си говорихме и после си легнахме, вече в хижата се прибрахме. Учителят с Борис и Неделчо спяха в една стая, а ние бяхме наредени на нарове, както знаеш, в хижата. От хижата, на Мусала, на върха, сутринта рано излязохме с Учителя. Братята с Учителя бяха в отделна стая, ние сме се наредили сестри: Стоянка Илиева, аз, Пенка Кънева и други сестри нататък и Мария до мен. Между Мария и Стоянка аз бях и Пенка Кънева там до нас, Сийка Костова – това бяха. И много други сестри. И си легнахме. По едно време аз съм започнала да говоря. Да. Сънувам ли нещо, че съм започнала да говоря и казват, разговарям се с Жорж вече. Не си спомням думите, но разговарям с Жорж. В.К.: Това насън. Верка: Там, там в хижата. Пенка го чула, Стоянка го чула, аз говоря с Жорж и казвам: „Не съм съгласна, не съм съгласна.“ Нещо ми говори, ама аз съм казала, че не съм съгласна с това. Може би ми говори, че си заминава, аз викам, че не съм съгласна, не мога да го приема и т.н. Става 1 часа и половина през нощта и Учителят казва: „Ставайте.“ В един часа и половина с фенер се изкачваме вече на върха, обаче аз искам да вървя сама. Галилей се върти край мен. Казвам: „Галилей, тръгвай напред.“ Пък аз за първи път отивам на Мусала, аз за първи път, а Жорж ми казваше: „Верке, човекът, който иска да те заведе на Мусала съм аз, само с мен. Друг не трябва да бъде. Най-напред аз.“ Именно най-напред Жорж, по тоя начин, чрез Галилей ме заведе на Мусала. И за мен така е. И се качихме на Мусала, ама още нищо не. Имаше вятър. Методи Константинов беше. Влязохме в наблюдателницата. Най-напред бяхме отвън, почнахме да играем Паневритмия. На мен сърцето доста отслабна и с Пенка се отделихме на едно място, отделно, и тогава Учителят говори за Георги Радев, вече на самия връх. И аз с Пенка си говорим, по едно време те започнаха да играят Паневритмия. Само Галето свиреше, нямаше други. Беше такъв студ, че невъзможно беше. Само три упражнения изиграха и дойдоха до нас. Като дойдоха до нас, ний станахме. Учителят седна до мен и през всичкото време говори все с мен. Вече Учителят крепи ме, защото вижда, че аз вече знам, но не мога да го приема в себе си. Такова нещо беше, затова Учителят седна до мен и говори ми, и говори Той, а име гледа. Аз, баща за мен беше. Ие. И така си говорехме все за Георги, нашият Георги, така, нашият Георги. Така говори Учителя много. В.К.: За Георги Радев. Верка: В 1940 година има изказани работи за Жорж в Салона. Като се върнах от вънка, като бяхме там, влязохме в наблюдателницата и Катя Зяпкова беше, и много други, те взеха да се чувстват като у дома си, а тези, едни много фини хора, домакините на наблюдателницата на Мусала, тя взе да ги командва. Учителят отначало мълчи. Пък Учителят имаше един термус с топла вода, даде на себе си. До мен, до Учителя седеше Методий. И Методий много хубаво се държа. Даде на Методий, Учителят в чашата си сложи, даде и на мен в една чашка, даде и на Методий, а на другите не. И казва: „Понеже се държат недобре.“ Учителят искаше много строга дисциплина. Казва: „Всички навън.“ Аз ставам, но той казва: „Не се отнася за теб.“ Защото приказват, правят така, глупаво се държат. Неудобно беше на Учителя, не стига, че ни приютиха вътре. Казва: „Всички навън.“ И по тоя начин той ги изгони, като по-строго каза. А Учителят, като баща, седна кротко. И мина време. А, отидохме на една полянка. Закусихме. Утихна времето и закусихме. На една полянка беше и Лулчев там. От София се обаждат Славчо Печеников Славянски по телефона, че Жорж си е заминал. Там се съобщи и както обядвахме вече, аз не знаех, аз още не знам, но предчувствах. Учителят вече знае. И върви Учителят със Савка и Георги Тахчиев. Аз вървя с Пенка Кънева и Сийка Костова, така отзад, но като бяхме на полянката, така съм си казала и Николай Шиваров беше и братята седят, но пиехме си вода, пихме си, после почнаха да ядат, мен не ми се яде. Абсолютно нищо. Дадат ми нещо – „Не, не, не мога да ям.“

И така си седя и наблюдавам Учителя. На Учителя му сложиха маслинки, това-онова, което е за хапване, а в туй време се приближи Лулчев. Той бил на телефона, когато Славчо се обади и каза на Учителя. Учителят ме погледна, нищо не яде, нищо. Още сме горе, нали, после слязохме в хижата. И както си говорихме, Учителят каза: „Тръгваме.“ Всички си прибраха багажа и аз вървя, Учителят върви с групата. Георги Тахчиев, Учителят, Савка. Да, и Савка беше. Вървим надолу, крият от мен, Мария, Борис, назад вървят, крият от мен. Неделчо беше с тях, да, и взе да се провиква, аз рекох: „Неделчо, Жорж никак не обичаше провикванията в планината.“ Обичаше така тихо, пък той, като турист и така пред Учителя го казах. И както вървах, усетих, че крият от мен, аз се изправих пред Учителя. Рекох: „Учителю, да не си е заминал Жорж?“ – „Да.“ Учителят ми го каза и аз тръгнах напред. Имах един бял шал, като вървах аз съм го изтървала, сама вървя напред. След мен Учителят каза на Георги Тахчиев да ме придружава. „Не, не, няма нужда да вървиш с мен.“ И от Мусала слизам на езерото. Имаше камъни и слизам до езерото, на един камък седнах и почнах да плача. Пенка Кънева дойде и каза: „Верке, Учителят те вика горе.“ Беше Борис там и нареждат вече да тръгваме за Юндола. Там да го видя. Тя искаше да отиде друга една, аз рекох: „Не.“ Учителят гледаше спокойствието ми, гледаше да не дава две жертви. Това му беше мисълта и аз казвам: „Учителю, аз искам да отида. Досега ви слушах, но сега няма да ви послушам. Искан да отида.“ – „Добре.“ И се съгласи. Искаше да отиде друга. Той каза: „Не, Верка ще отиде.“ И аз, и Борис тръгнахме. Мария ни изпрати до някъде, там едно мостче имаше, изпрати ни и ние тръгнахме двамата. И тогава Учителят много говорил за Жорж, а те го слушали с Неделчо. А стана грешка, че аз с Неделчо не се срещнах да го запиша това нещо. Той го казал тъй във връзка с неговото заминаване. Много тежко изживя Учителят заминаването на Жорж. Много, защото беше един много добър наш брат. После ще ви кажа за това – телескопа на Изгрева. И както така си вървахме, реши се да отидем ние с Борис. Учителят се съгласи, отиваме там на Боровец, Чам Курия. Слави каза, че ще дойде там с неговото „Бе-Ка-Ве“ му казваха – не беше лека кола, ами едно таквоз скърпено между лека кола и друго нещо, дойде с едни тъмни очила със зет си, Кьосев Георги и така ме погледна, надменно. Но аз бях с Борис. Викам: „Борисе, ако не взема някой камък да го прасна – точно така, както беше – ще вземем една лека кола и ще си отидем заедно.“ Пък аз имах към 300 лева пари в себе си, така съм си сложила и по 20 лева много. Като кореспондирах с него, пратих му една торба с лукчета бонбони, да черпи помачетата, които около него са и той казвал: „От моята годеница.“ Пък аз пред светските хора казвам: „Моят годеник.“ Той казва „моята годеница“, аз казвам „моят годеник“, пък всъщност ние сме приятели само. Да, но пред външния свят. Тогава бяха по-обикновени хората, сега малко по-друго вече е. В.К.: Качихте се на колата, отидохте. Верка: И тръгваме, отиваме на Белово. Оттам слизаме, намерихме една кола – Жоро Кьосев, аз, Борис и Славчо – четиримата бяхме и отиваме вече на мястото. Най-напред видях една сграда. Най-напред отидох, видях палатката, в която той е бил – Жорж, сам сред планината, но ще кажа, знаете ли, което Учителят ми каза. Аз казах на Учителя нещо, което е много ценно. Единствен брат, който си е заминал по тоя начин. Беше сложено кепето му, едно одеало, едно кепе имаше, и тефтерче, в което държеше някаква писалка, нямаше химикалки, но със златен писец една хубава писалка, подарък му беше. Той я беше подарил на мен, обаче взема си я. Да, тези работи за мене никак не са важни. И отивам, и го заварих така. Сложил си едната ръка на тревичката, другата така и с поглед нагоре. Аз го оправих в нормално положение. Най-напред отидох на палатката му да видя, чисто всичко, после ще кажа. Там лесоинженери има, които много са го оценили и са му помагали. Тогава сутринта, било е понеделник, едно овчарче, синът на един овчар, който му

носи всеки ден мляко и му носи, обаче го заварва тъй именно, заминал, и отива, казва на баща си. Лесноинженерите се погрижили много и му сложили едно венче от полски цветя. Цялата поляна беше осеяна от най-различни нюанси на цветовете, от цветя така, където е. Чудно хубава гледка. Аз, както седяхме, тръгнах по една пътека, вървя, тръгнаха Борис и Жоро, и Славчо, тръгнаха така, отидохме на едно място, седнахме на това място, на което Жорж е седял, без да знам. Борис после ми каза. И така аз се отделих и съм си сложила така, обляна така малко в сълзи и с поглед някъде в далечината виждам някакъв си турист, който идва насам. Рекох, дали не е това Жорж, който е излязъл някъде и се връща. Всичкото го свързвам с него, навсякъде го виждам. Толкоз хубаво писмо бях му писала, радвай се, Жорж, на малките цветенца, на камъченцата, така в една поетична форма бях му написала едно писъмце, само тези няколко фрази помня. И Учителят със своята велика Мъдрост, той ми пише писмо, за сетен път се уверявам в мъдростта на Учителя. Да, и тръгнахме, видяхме една барака, за която Неделачо казваше, че било станция на държавната печатница, а то едно нищо и в палатката видях нещичко така, малко кръв, която той е повърнал. Само така погледнах и не влязох, и пак си отидохме. Завъртяхме се, по едно време неговите близки вече знаеха, Славчо им съобщи. Три негови сестри дойдоха, малко неприятности имахме с тях. Още от Юндола те тръгнаха подире ни и за да избегнем тяхната среща, най-вече искаха мен да ме пощадят. Дойдоха чак там, мен искаха да ми помогнат да не изживявам това и тръгнах аз надолу. Заобиколиха ме помачетата, към 20-30 момиченца, на всички им дадох по 20 лева тогавашни пари, така на всички деца, около 30 деца ли бяха. По 20, по 20, по 20 лева им дадох и бонбони нося, раздавам. Имах симит, гевреци, които носех. Жорж не е ял. Взема да пия чай, горчи ми чаят, взема мляко да пия, пия, пак горчи. Рекох си, че кравите сигур горчива храна са пасли, така си го обяснявам. Наредила съм тука гевреци, гевреци и ги раздадох и нищо нито ядох, нито пих нищо. В.К.: Къде го погребяха? Верка: Къде ли? – В Лъджене, Велинград, там го заведоха. Те искаха там. Но хубаво че във Велинград, отколкото там да бяхме го сложили В.К.: Вия казахте, че сте намерили нещо в палатката, за което след това сте питали Учителя. Верка: Не, намерих само това, кръвта. Ама аз му казах на Учителя, само на Учителя, но в София. В.К.: Той понеже има открити каверни от туберкулоза и храчи кръв. Верка: Ама той беше болен, болен човек беше. Той беше закрепнал. В.К.: Така. Значи той си замина. Верка: Замина там, 1940 година, след това неговите близки аутопсия му правили, което не беше никак правилно и оттам го погребват на Велинград. Аз щях да отида, но не отидох аз на Велинград. Трябваше, но не отидох. В.К.: Така. Верка: Чакай, чакай, чакай, още има. И тръгваме ний. Учителят много хубаво ме изпрати. Тръгнахме натам и те го вземаха, ние го оставихме, щото неговите дойдоха и ние се качихме на леката кола и слизаме в Солу Дервент. Там останахме една вечер с Борис. Аз цяла нощ не спях. Една стая, само двамата, Слави и Жоро Кьосев. Обаче Слави и Жоро ги видяхме как спят. Аз седя, не спя, гледам, една сянка в полунощ идва към мен, аз разбрах, че е Борис и казвам, че не съм спала и той също не е спал. Ние, казва, изпращаме приятеля си. Двамата. А пък Слави и Жоро, като ги видяхме, легнали, хъркат, спят. Това е. Да. Всичко което както е било. И после трябваше вечерта да си отидем. Вече на път бяхме в хотела и оттам се качваме. Обаче туй беше хубаво. Когато Жорж върви през мен със своя дух вече аз се усмихвам, отива при Борис, Борис се усмихва. През целия път ни придружаваше, през целия път. Отиваме на Изгрева, Учителят се разхожда отвън. Влизаме у Борисови, идва Марето, сестрата на Теофана Савова, идва и казва: „Верка, Учителят те вика.“ Аз отидох и казах: „Учителю“, как съм видяла, аз видях това нещо, което го казах на Учителя и сега ще го кажа: Видях в Жорж една нишка от тук, от хилядолистника отива в

пространството. Казвам: „Учителю, аз видях една нишка, свързана с небето. Ей тъй се вей, вей, ама финно, финно нещо.“ Казва на Милка Аламанчева: „На съвършените същества душата излиза от тука, а на обикновените – из устата.“ Това беше. Учителят го каза, после държа беседа в Салона, свързана с Жорж. В.К.: Сега, дали е излезнала, дали е написана? Верка: в 1940 година в една от беседите е написана, знам, имаше го. Аз ще видя, тука нямам, много беседи ми вземаха от моите близки.

7. ТВОРЧЕСТВОТО НА ГЕОРГИ РАДЕВ

В.К.: Кога е роден Жорж? Верка: Ами Жорж е роден 1900 година, в Пловдив. В.К.: Кой месец, знаете ли датата случайно? Верка: Дева, дева. Кой месец е дева? В.К.: Чакай сега. Верка: Септември, на 12 септември е роден. В.К.: На 12 септември, Пловдив. Родителите му оттам ли са? Верка: Оттам. Завършил е гимназията с една тетрадка. Но завършва и университета. Неговите състуденти са преподаватели в университета. Жорж, като техен приятел, има много математици, с които аз съм близка. Те казват, той беше наш преподавател. Строг, а като започне да пише, в туй „Житно зърно“ пише за неговия почерк как скрибуца тебеширът. Изключителен почерк имаше, изключителен. Изключителна личност. За мен той е първият ученик на Учителя. В.К.: Значи той завършва гимназия в Пловдив и идва тука. Верка: В София и в София, като студент, 20-годишен се запознава с Учителя. В.К.: Как се запознава? Той казвал ли ти е? Верка: Имало един негов приятел, който го завел при Учителя. И Учителят веднага му дал първо място при себе си. Много хубаво го е приел, много. В.К.: И сега първите години той следваше. Верка: В София следва математика. Първо е следвал химия и след туй математика и химия, и математика е завършил, да. После се занимава с други неща. В.К.: Той кога е идвал на Изгрева? Верка: А-а, те са първите, дошли на Изгрева. Аз 1928 година ги заварих вече на Изгрева. А в 1926 година в една палатка – Методий и Жорж, и Пампоров, тримата са били в една палатка. И там, дето играем Паневритмия, гората от Изгрева, Учителят го е нарекъл „Червеният площад“. Там са излизали нашите приятели на изгрев. Аз също съм ходила 1928 година там, на изгрев, не, аз бях вече на Изгрева. Приятелите са ходили там, един брат ми каза. Учителят нарече това място „Червеният площад“ и ние всяко лято играем на това място Паневритмия, в гората. От Изгрева вдясно така малко. В.К.: Сега, искам друго да питам. Неговата дейност. Сега той идва, учи в университета, после той го напуска. Така ли? Верка: Чакай сега. Когато Учителят дава задача, Учителят им дава задача още като студенти, те отиват сами да си изкарват прехраната. Задача от десет дни. Ходи в разсадника и работят, в разсадника са работили. После са ходили в село Ачларе, Карнобадско. Правят опити на комунален живот. Имаше един брат, Жечо ли са казваше. В.К.: Жечо, Жечо. Верка: В Ачларе. Той, аз го знам. Аз го знам. В.К.: Той имал имот там. Верка: Да де. Насял толкова много ниви и всичките ходят да работят. И той, къркосият младеж, много фин, и той със сърпа се включва във всякава работа. Но вечер той си носел челото и там си свирел, и работи със звездния свят. Тука пише за тоя звезден свят в „Житно зърно“, което е много хубаво. В.К.: После те се връщат. Верка: Не, те са изкарвали жътвата и не им дал пари за пътни. Нищо. И само варял чорба от боб. Толкова се отнасял грубо с тях, за да вземе много пари. И Томалевски е бил, Борис, Александър Стрезов, един брат от Варна, не знам как се казваше, много, много наши братя са били в село Ачларе и са изкарвали опита за комуната. Това е грешката, че моите сестри отидоха в София двете, а пък аз трябваше да отида. Щото аз винаги съм бивала посрещната от приятелите най-

добре, като пристигнахме в София. Те малко по-специални бяха и не можах да го видя Жорж там. Но един от най-интересните личности в нашето Братство беше Жорж.

Сега, създаването на „Житно зърно“. Като се събрали, били една група от 10 ли, 12 ли в семейството на Томалевски. Георги Томалевски. Чайникът ври вече и всички се чудят какво име да сложат на списанието. И тогава Георги Томалевски или някой друг казва: „Житно зърно“ и го приемат всичките, но главният редактор през всичкото време бил Жорж на „Житно зърно“. Много хубава работа, аз много активно участие вземах. В нашия град всички интелигентни хора записах за „Житно зърно“. И почнаха да получават житни зърна. Един лекар, д-р Пенчо Петров, понеже и моят баща беше медик, отива той и вижда „Житно зърно“ на масата му. Казва: „Пешо, откъде имаш това „Житно зърно“?“ – „Ами Верка ми го е пратила.“ – „Ами и аз също го имам.“ На всички интелигентни хора в Айтос, на Джанкърлийски, на д-р Симеонови, на разни учители, на лекари, аз пратих „Житно зърно“ и всички по чекова сметка платиха таксата си. В.К.: И то е доста уморителна работа и продължителна. Верка: От коя година почна не помня, защото не съм била, но през всичкото време аз съм вземала активно участие после с него. Но мога да кажа и нещо друго. Сега аз бях в 4-то отделение, детенце, момиченце, и четях, Библията я четях, обаче ми направи впечатление Исая, и си казах: „Исая е поет.“ Малко дете. Но минаха години, години, години, сетих се аз един ден, бях при Жорж. Казвам: „Жорж, знаеш ли, че Исая е поет?“ Той се усмихна. Само се усмихна, сложи си палтото и отиде при Учителя. И казал това нещо на Учителя. И казвам: „Жорж, кажи, Исая поет ли е?“ Мълчи и се усмихва. Седяхме така, ей така, седя тук, Жорж седи на масата си. Казвам: „Жорж, кажи, Исая поет ли е?“ Той пак мълчи и се усмихва. „Поет е.“ След туй минаха много години, след неговото заминаване. В.К.: Той, Учителят го е потвърдил. Верка: Да, да, той знае, но иска да провери, пък аз 4-то отделение дете бях и после като започна „Житно зърно“, аз бях чела от Евангелието за жената от Йоана и казвам: „Жорж, аз четях Йоан, за мен той е дал най-хубав образ за жената. Йоан дава най-хубав образ за жената.“ И нищо не се обади, ами взе Библия. Взема Библията и взе да си пише статията, без да ми казва. И издаде в „Житно зърно“ редица статии за образа на жената в Евангелието. Много интересно. И пишеше много статии, даже вече в експедицията на „Житно зърно“ съм вземала аз, Руси Димитров, имаше един наш брат, и Петър Манев. А когато Жорж беше вече на Рила, тогава цялото списание аз го изпратих на пакети. С Руси направихме пакетите, изпратихме ги в провинцията, където трябваше. И един ден сама бях, Елена Андреева беше до мен, отиде си, но аз сама направих това, опаковах пакетите и изпратих навсякъде из провинцията това. Щото аз пък оставах на Изгрева да уча, да свиря, да уча, за да мога да се подготвям за изпитите. Те бяха на Рила. Да. Тогава Жорж написа едно стихотворение, аз ще ти дам да го прочетеш. То е от 1935 година. Тогава аз не бях ходила. В.К.: Има ли го публикувано? Верка: Не, няма, то е негово. В.К.: После ще го прочетем и ще го запишем. Верка: Да, непременно. И така, целият ми живот беше свързан с Жорж, до последния си миг Жорж работи и даже една статия прати от Юндол до списанието, и тя е вписана вътре. И всички наши приятели със сълзи на очи, с голяма скръб се разделиха с него. Всички изживяха голяма скръб за нашия обичан брат и ученик на Учителя. В.К.: Сега говорихме за „Житно зърно“. Верка: Ето, от Георги Радев нещо много интересно. В.К.: Това е негово есе, така ли? Верка: Чакай. Слушай.

„Кога ми рече ти, че вече е дошло уреченото време да метна своя кръст на своите плещи. На мен се стори, че леко ще е мойто бреме, щото нищо друго не бе останало в мен. Тогава мислих си, че туй е мъртъв кръст, че туй е мъртво бреме, но

щом го емнах аз на своите рамене и го понесох в пътя, очертан от твоите стъпки, о чудо, този мъртъв кръст започна тутакси да оживява. Отвесното дърво се в миг превърна на светъл великан и како стъпи на моите немощни плещи а до равното дърво се свлече надолу и стори ми се тъмен исполин. То стегна кръста ми като с клеци и почна борбата с двама исполина, борба на смърт и на живот. Не смеех аз глава си да извърна, но ясно чувствах по всяка фибра на своето тръпно тяло страхотното сражение. От страха и напрежение изби по челото ми кървав пот. В мозка ми чаткаха безспирно два остри искрометни меча и сякаш го разсичаха на късове. Светкавици змиести блесваха в очите, като че в моята глава вилнееше страхотна буря. Но някои от тези мощни исполини засъскаха като змии, едната нажежена, лъчиста, светла до бяло, разтеглена, другата пък черна, плъзгава, събуждаше студени тръпки. Аз сецах тези змии да се извиват и развиват и да налитат в люта бран и целият гръбнак изтръпваше от тяхната борба. Ту гламваше в страхотен огън, пояждащ сякаш мозъка в него, ту стенеше в разни тръпки и сякаш сковаваше в лед студен, оловно тежък. Тогава бързах аз, подлютен от този всмукващ от мозъка на моите кости или премръзнал, цял от студ скован, страхотно шибан от ледени камшици на виелица страхотна. Какво бе туй, действителност или съновидение на мозък болен в страхотни тежки часове? Не можах аз да разбера, докле се ти яви, Учителю, видях те, че дигна само пръст и като по чудо стихна страшната борба на оживялия кръст. Свали го пак за миг. „Да си починеш“, рече ти. „Разбра ли, че ти си, който оживяваш мъртви кръст? Че ти си, който възкресяваш за живот силите на злото и доброто? Но остави ги да се борят, не се меси в тяхната борба. Не ще я спреш ти. И никой, който да е в света, че тя е изчезнала и ще пребъде, додето свят светува. Ще свикнеш с тази борба и в мозъка ти няма вече да бучи като страхотна буря тя, като борба на светлина и тъмнина и няма тя да свива сърцето ти в страх и смут. Не ще смразяваш, не ще смразява кръвта в жилите нито ще спира с твоето дихание, защото смело метни къщата си на своите плещи и знаеш, че го носиш, затуй така добре ти чувстваш безспирната борба на бялата и черната змия. Но остави борците да се борят. Спокойно ги носи на своите рамене и ще заякнат те от тяхната борба, нозете ти ще станат жиави и пъргави и издръжливи в тоя тежък път. Не се меси, не бой се, недей участва в тяхната борба, носи ги само, защото те те движат, в твоя път не се съмнявай. Опитай, хвърлил си кръста, тръгни да ходиш ти без него, но ще видиш, че невидимото въже те свързва с тоя кръст и след десетина направени свободни крачки ти ще спреш. Въжето ще те дръпне, кръстът пак ще се потътри подир тебе, отново трябва да го вземеш ти, ако желаеш да вървиш напред. Казах ти, пак ти казвам: смело кръста ти метни на своя гръб и ме последвай. Сега ти знаеш вече как се носи кръст, по тесния път ти тръгни, защото води той до оня връх, където аз те чакам.“

В.К.: От кого е това? Верка: От Жорж. Тук пише: Рилски езера, 1935 година. Георги Радев. В.К.: Вие от къде го имате това нещо? Верка: Ами имам го. Той ми го е дал. В.К.: То не е публикувано. Верка: Никъде. Само аз го имам. И на Георги Томалевски бях го дала да го прочете и пак ми го върна човекът. Никой друг. Обаче исках да го изнеса на една вечеря, но Паша вика: „Не е това нещо за там“ и аз не го изнесох, пък Георги Томалевски държеше. В.К.: Така. Момент. Продължаваме нататък. Сега аз искам да ви питам как той написа „Учителят говори“. Чия бе идеята, как го направи? Верка: Виж какво, там той избра от много беседи извадки. От беседи. Аз също съм вземала участие и всичко туй той написа „Учителят говори“. Но най-ценното нещо от всички беседи го изнесе по теми. В.К.: Той е изваждал квинт-есенцията от различни беседи по известни теми. Верка: От беседи, да, и много хубаво написано, много. В.К.: Той по-нататък взема, че превежда „Занони“.

Какво ще ни кажете за „Занони“ като роман? Верка: От Булвер Литон е. Аз бях малка и го четяхме, получавахме малки книжки, но после беше ми дал Жорж подвързан „Занони“. Никола Нанков, този там, гдето ти го показах, беше като редактор. И Жорж преведе и написа това, обаче цялата материална работа мина в ръцете на Колю Нанков. В.К.: Жорж го преведе, нали? Верка: Друг го издаде. Да не се чува. В.К.: Добре, разкажи по-ясно. Верка: Така, Жорж го преведе, той го преведе и в редактирането взема участие, напечатаването. В.К.: Обаче други вземаха парите. Верка: Парите ги взе другият – Колю Нанков. Да не се чува това нещо. В.К.: Друго искам да ви питам. Какво е изказването на Учителя за този роман, „Занони“? Верка: Отлично. Отлично. Най-хубав роман, който досега съм чела, въобще беше най-хубавият роман. В.К.: Защото Учителят съм чувал че е казал, че „Занони“ е съществувал като окултист. Верка: Окултист, окултист. Ученик на Бялото Братство е бил. В.К.: Да. Верка: Голяма личност е бил Занони. В.К.: Значи това е изказването сега. По-нататък той превежда „Астрология“ от Сефариал. Верка: Да. Преведе негови работи. Но той, виж какво, той това нещо не го вземаше като професия. В.К.: Да печели или да работи. Верка: Не, не, въобще като наука го взема, а не както някои правят хороскопи и вземат пари. В.К.: То има един предговор от него. Верка: Има, да. Аз я дадох на един лекар и ми задигна неговите работи и той си отиде от земята. И така много работи ми изчезнаха. В.К.: На кой сте дали? Верка: Беше един – как се казваше той? Ще си спомня за него, те са двама братя. В.К.: Това е по отношение на превода с астрологията. Сега, „Лица и души“ пише. Верка: Това е негово издание. Той там пише за много. „Лица и души“ е едно много хубаво списание, което той написа и имаше от професор Михалчев изказване по отношение на Жорж и тази книга. В.К. По-нататък той превежда за Махатма Ганди. Верка: Да. Биографията. Ако я намеря, ще ти я дам. Тя е малка. Единствен той я преведе. Аз гледах на филм живота на Ганди, в България преди няколко години – всичко това, което го четох, после го видях. Значи, те са използвали тази книжка. В.К. При правенето на филма. Верка: При правенето на филма, да. Много хубав образ дават за Ганди. Ганди е една голяма личност. Много голяма личност. В.К. По-нататък всички негови статии биват събрани от списание „Житно зърно“ в една книжка. Верка: „Пътят към звездата.“ Там има много работи; „Сфера на Сатурна“ има, и много други статии има. В.К.: Вие имате ли ги всички тия неща? Верка: Имам ги в една... В моята племенница са неговите книги. В.К.: Във вашата племенница. Тя има. На сестра ви дъщеря. Коя сестра? Верка: Надка се казва, Надка Боева, на Николай Боев съпругата, на най-голямата ми сестра, Цветана, дъщеря ѝ.

8. ЖИВОТЪТ МИ С ГЕОРГИ РАДЕВ

В.К.: Сега какво ще ни кажете за вашия живот с Георги Радев? Верка: Най-светли работи, най-хубави, заедно ходим на екскурзия. Сега връзката ми с Жорж. Ходим на концерт, на опера, на драма, в планината. Уличният живот не го познавам, както за себе си, така и за Жорж. Ето това мога да го кажа в две думи. Много хубав беше животът ни. Пеехме в хора на Братството. Той имаше много хубав глас, тенор. Аз пеех алт. В.К.: Сега виждам го, че свири на виолончело. Верка: На чело, челист. Вземаше уроци от един приятел. И когато си замина Жорж, този квартет, на неговия приятел Георги Иванов, който и той не е между живите, изнесоха в салона на четиридесетия ден от заминаването на Жорж концерт от Моцарт и от Бетховен. Много хубаво нещо прозвуча. Учителят беше жив, дадохме една хубава вечеря от плодове само и хляб. В.К.: Спомням си преди години вие ми бяхте разказали една интересна опитност, когато Жорж вече не е добре, вече е болен, вие отивате при

Учителя и Учителят каза: „Ако има един човек, който да го обича, може да се спаси.“ Верка: Е-е, те са работи, защо трябва да ги изнасяме. Той беше обичан от всички, но аз се грижех за него през всичкото време и последната ми среща беше вече когато тръгна за Юндол в Родопите. Не трябваше да отива там, според мене не трябваше да отива там. Той много мъчно изживя раздялата, да. Аз помня преди това, като беше веднъж малко болен, беше доста години преди това, бях на Витоша. Сама аз даже нямах желание да отида на Витоша с групата на Учителя. Но седях до Учителя. В един момент аз изживях нещо, като че ли в тоз момент почувствах, че Жорж може би ще си отива. Аз го изживях и Учителят ме погледна, но после веднага ми се промени състоянието. Когато да тръгна, той ми нареди раницата – кашкавал, захар там, чаша. Сам я подреди и от неговата стая тръгнах, и той си легна. Тръгнахме обратно, вече към 4 часа се прибрах при Жорж, беше така, като мен се беше излегнал малко и погледнал през прозореца, той стана и се усмихна. Аз нещо заговорих, свързано с Учителя, той каза: „Верке, имаше един момент, който изживях и нямаше да ме заваряш.“ Това нещо аз там съм го изживяла, а той ми го каза. Значи Учителят продължи живота му. Десет години Учителят му продължи живота. Той е страдал от бронхо-пневмония като ученик и беше небрежен към тез работи. Това е неговият път и Учителят каза: „Трябва да премине, да погледне през звездния свят.“ Аз го сънувах този свят звезден, Жорж ме въведе да го видя този звезден свят насън. Звездите, не такива обикновени звезди, както говори Учителят за слънцето. Това слънце, което ние виждаме, не е това слънце, което е в другите светове, но този звезден свят аз го минах, Жорж ми го показа насън. Най-красивият свят.

После го видях насън пак, той в една зала, вътре наредени така много и пише, аз само го погледнах. Той така само каза, в един момент като работят – с мълчанието, чрез мълчанието се свързвам с него. Творческа работа, духовна. После го видях насън между много хора, как Паганини дава концерт. И те са на концерт. Всички музиканти, Хайдн, Хендел, Бетховен, всички до един. Свириха Паганини и Жорж между тях, и Учителят там. На една голяма маса насядали, аз отивам с блюдо компот да поднеса на Учителя. Като отивах, поднесох на Учителя това и тогава, в това време Паганини в един голям салон, много голям салон, като нашия, само че много, двойно, тройно по-голям салон, препълнен, и Паганини изпълнява музика от Учителя с грамаден оркестър и както така, така и аз се събудих. Само единствен път. Но казах на Учителя тоя сън на живота. В.К.: Учителят какво каза? Верка: Аз го казах на Учителя съня. Ами влязла съм в един свят, да. Първият път го сънувах аз Жорж още и казах на Учителя, чакай да си спомня съня на Жорж. Когато Учителят си замина, аз много тежко изживях заминаването на Учителя и съм горе в стаята на Учителя, сънувам го. Как бай Ради седи и пази. Аз тръгвам с Учителя. Учителят, облечен в оранжева дреха, с такива геометрични фигури и застава на мястото, там, където е, ето там, където е главата, долу заставаме двамата и казва: „Аз често идвам тук, защото в тази форма вече никога няма да бъда.“ Уважава формата и ми дава една беседа, едно томче, подвързано в същата материя, дава ми, така се пошегува и вземах, и пак си тръгнах обратно. Учителят си влезе горе и аз си отидох. Вторият ми сън беше пак как аз отивам при Учителя като ученичка с престилка и с книгите. Бай Ради пази долу и при Учителя, обаче дойде един много хубав младеж, като войник слезе и казва: „Учителят те чака горе.“ В един свят, първия свят седи Учителят и казва: „Чакам те, Верке.“ И показва едни зали, всички врати отворени. Каза: „Свободна си, можеш да влезеш навсякъде“ защото бай Ради не ме пуска. Да. След туй ме въведе в един свят различен. Вторият ми сън, пак сънувам Учителят седи, един грамаден огън и аз подклаждам огъня. Огънят аз продължавам да го подклаждам и до мене седи Учителят и казва: „Това е Мъдростта.“ Имаше едно

същество. „Това е Любавта“, а пък за мене казва „Вярата“, символично казано. Такъв един сын сънувах, толкова хубав и краткоце ви го казвам и редица други сънища има, които не съм ги записала, но постепенно почнаха да оживяват в мен.

Вървя аз в една обстановка рилска и както вървах, доста вървя, има една такава каменна плоча, седи Георги Радев. Всеки, който минава, си слага товара на едно място. Раници някои носят, най-големите, аз си нося едно такова малко вързопче и го нося и го сложих и после взех така да си пея радостно, че последното вързопче аз оставям. И тръгвам по един определен път. Тогава аз видях Георги Радев и като ме видя, каза: „Аз ще те съпровода.“ Води ме до една римска обстановка, една хубава алея, която винаги си спомням на Рима, когато отиваме така, тази алея винаги си я спомням. По една такава алея вървя, вървим, вървим и дойдохме до едно място, една площ голяма, необработена. „Това е работа, която на земята трябва да обработим.“ – Жорж ми го казва. След туй видях един град, много красив град, и Жорж ми казва: „Това е белият град, в Библията го има, за тоя, белия град се говори.“ Аз туй не го знаех. На вас ви го казвам. Много работи от невидимия свят Жорж ми ги казва. В един сын пък сънувах, как Жорж води ме в много красиви места, води ме и по едно време рекох, искам да видя ада. Искам да видя, и ада да видя. Той ме въведе в един султански дворец, в баня как се къпят мъже, жени, такова нещо и един султан се приближава към мен. Аз седя до Жорж и идва един султан, но моята коса е дълга, доста дълга, косата на една плитка сресана и седя до Жорж и гледам, султанът се приближи до мен, обаче едно светло същество слезе и го махна, не позволи да се приближи до мен. Излизаме. Казвам: „Жорж, какво значи моята коса?“ – „Твоята честност, която те брани. Чистотата.“ И ме поведе, изведе ме навън. Много хубави сънища имах аз с Жорж, много хубави. Много. Аз си бях записала в едно тефтерче, трябва да си ги припомня, да си ги видя и да си ги запиша, защото са много ценни и ме въведе във всичките светове.

Една вечер пък сънувам Учителя. Сънувам все с Учителя. Пък всички светове. Учителят отгоре тръгва и ми казва: „Във всеки свят Учителят е със специфичен костюм“. Аз само с една рокля беличка, а той във всеки свят със специфичен костюм, специален такъв и като наближаваме земята, със сивия си костюм беше и каза: „Като отидем на Изгрева, Галилей ще ни посрещне.“ Аз го сънувам и действително води ме натам и Галилей става и ни посреща. Сутринта отивам на Паневритмия, първият човек, когато срещам, беше Галилей. Казвам: „Гали, много поздравя от Учителя. Сега Учителят е тук. Аз и Учителят сме с теб.“ Той се зачерви, зарадва се и се ръкувахме. То беше действителност. Аз го сънувам и сутринта намирам Галито, казвам: „Гали, в този момент аз и Учителя сме при него.“ Много добър брат беше Гавраил Величков, много. И всички наши братя наедно с него, така. В.К.: Той колко сестри имаше, Жорж Радев? Верка: Чакай сега. Анна, Божана, Мария и Катя. Четири сестри и той един, пет. В.К.: Коя е жива? Верка: Доколкото знам, всичките са живи още. В.К.: Всичките са живи. Например, те дали имат някои негови неща? Верка: Може да имат, но аз не съм ходила, така. Борис е ходил, но аз не съм ходила. В.К. Дали има някои неща запазени от рода му, от сестрите му? Верка: Ах, те нямаха отношение и малко той така ликвидира кармата си с този род. Най-хубава връзка имаше с майка си, аз също я знам, но той 11-годишен е останал без баща. Баща му е бил много богат, търговец.

Имаше един професор, Цанко Цанков, който бил много бедно момченце така, средно положение, добро, но нямал пиано, та ходел у Жорж. Те имали пиано, та ходел там да се упражнява. Имаше към него едно хубаво чувство. Когато Жорж си замина, аз отидох да кажа на Цанков, че Жорж си е заминал, бях си ушила една рокля, Стойна ми беше купила копринен бял жоржет, една рокличка на глисета и отивам при Цанков. Много мъчно го изживя. Беше в кабинета си като директор,

така се въртеше и казваше: „Всичко друго очаквах, но не и това за Жорж.“ С голяма скръб. Преди няколко години той беше отишъл след 9 септември 1944 година в Западна Германия, жена му Карин Цанкова. Оттам замина за Америка. Има един Георги Сталев, който е бил в Америка при Цанков. Той ми беше тук професор по хармония в гимназията. „Единствено същество, което ми направи най-хубаво впечатление, беше Верка.“ Веднъж Кирил Икономов, като ходил в Германия казал: „Този ли е човекът, за когото тъгуваше ти?“ Толкова ученици е имал. Златка Арnaudова, на професор Арnaudов дъщеря му, даде ми да запишем най-хубавите работи, щото аз вземах редица години уроци от професор Цанков по хармония. Контрапункт, теория на музиката, модулации, всичко там, лежащ тон. Имах ги аз от Георги Цанков, които Мария ги взема и Борис не ми ги даде. Дадох ми една концертна цигулка. Аз имах цигулка, но Учителят един ден отивам, извика ме и казва: „Верке, един наш брат, който е бил в Германия, ми донесъл цигулка. Чувал ме навън, покрай нас мина и ми донесъл цигулка.“ Донесъл му цигулка и Учителят тогава ми я даде. Имахме един наш брат от Тополица, Иванчо Джоджев, казва: „Верке, Учителят ме прати, понеже имах цигулка хубава, мога ли да купя тази?“ И си я купи, дадох я с кутията. И остана тази цигулка, която Учителят ми даде. И така стана, че сега концертната цигулка още е в Борис. През време на бомбардировките остана там и не ми я дава, и нотите ми всички от Цанков не ми ги дава. В.К.: И за какво му са? Верка: Защото те работеха с Крестеняков. Мария и той, с Крестеняков. А пък аз, ами той е съвсем променен вече. Не е оня Борис. После имах едно палто, което бях си купила, с кафяво, с кожи тука, на ръкавите кожа, оставих го у тях, защото аз живеях на Изгрева на улицата, та ми беше малко, какво да ви кажа, нямаше къде да го сложа. Не го бях облякла, 158 лева струваше и туй палто го даде на една друга, носи го, но не ми го даде. Такива разни неприятни ми сведения.

После си купих виола аз и професор Сугарев ме занимаваше с виола, но като бях завършила. Понеже обичах много. А с професор Сугарев имахме братски оркестър и Асен Арnaudов го доведе и свиреше виола, а пък аз до него свирех втората цигулка. А преди това със Сашо Попов се бяхме виждали там, тъй че имам много хубава връзка с него, и като почнах да вземам уроци, като отивах, все ми казваше: „Мила родино, мила“, защото жена му пък шведка и жена му много хубави чувства има към мен.

9. ВЪЗПОМЕНАНИЕ ЗА ГЕОРГИ РАДЕВ

В.К.: Сега искам да направите един опит да ни разкажете нещо за Жорж Радев. Аз заварих едно поколение, което беше заминало и друго поколение, което разказваше много интересни неща за Георги Радев. Верка: То нямаше човек, с когото да е разговарял и да не е останал с отлични впечатления за него. И го търсеха, много го търсеха. В.К.: Мен ми напави впечатление, че предишните поколения, независимо кой каква професия имаше, непрекъснато говореше с най-хубави чувства за него. Верка: Да, точно така е. В.К.: И ми показваха много книги, които той беше превел. Верка: „Пътят на звездата“ имаш ли я? В.К.: Не, нямам я. Верка: Много е хубава. Коя беше още? В.К.: Той и „Занони“ е превел. Верка: „Занони“ е преведена, от Булвер Литон. В.К.: Той пишеше в „Житно зърно“. Верка: Пишеше и във вестник „Братство“ и си работеше много, обаче всичките неща, които ги имах, трябваше у мен да бъдат, но взема ги една сестра и не ми ги даде. А Учителят беше казал, че всичко, което е от него, да се даде на мен. В.К.: Коя е тая сестра? Верка: Е, ... В.К.: Както и да е. Сега, вие откога го познавате Учителя? В.К.: Аз още не съм била родена, когато баща ми е бил човек на Братството и откакто почнах, като дете вече, бях на три и половина или четири годинки, когато Учителят идва в Айтос, у

дома и ние имамме специална стайчка за него. Като дойде, тогава само се отваряше. Легло за Учителя. Обаче баща ми излиза и аз, щом го видя, че е сам, хоп, влеза при него. И той ми определи прическата – правия път и каза: „Тази прическа е вашата“. Ама сега прическата не съм си още направила. И знам, че тогава Учителят дойде, аз винаги ходех, малко детенце бях и имаше едни такива гребенчета, като си дърпам косата насам и той ми го правеше, тя си падне на прав път. Малко дете бях. „Това е твоят път“ – Учителят. В.К.: Това символично, правият път. Верка: Правият път, свързано с това. И цял живот аз само така. Никакви други прически не съм имала. Само така. Сега обаче побелях. В.К.: Това беше от най-малка възраст, после вече? Верка: После вече станах ученичка, не бях виждала Учителя, но 1928 година аз дойдох в София вече. Но и преди това Учителят идва пак 1920 година и отседна у сестра Габровска, защото Салонът е близо до тези наши сестри една малка вратичка ги отделяше, където е Салона, да не разкарва баща ми Учителя от единия край на другия. Те седнаха там. Там седнаха и Учителят там отседна и аз бях малка, 4-то отделение дете вече. И както седях в къщи, виждам – никой няма. Викам, дали не дошъл Учителят и отивам, както прашничка, босичка играехме, отивам у сестра Габровска, Учителят е в старата им къща, станах, повървах по стълбите, но вече почват краката ми да треперят, защото виждам с какво същество имам работа. И той ме покани да седна до него, целунах му ръка, имаше едно такова канапенце, той седна и покани ме да седна, пък аз такава бях и за него нямаше значение. Отвътре аз как почувствах в момента, че Учителят е в Айтос. Отивам и го намирам, без да ми каже някой. Това е абсолютна истина. И после, вече на другия ден, трябваше баща ми да замине за Бургас с Учителя. Да, това беше в 4-то отделение, гдето ти казвам, а в 1920 година вече. Учителят държа беседа в Салона и тогава говори за женитбата. С такова впечатление останах от това и си реших тогава в момента, аз няма да се женя. Малко дете бях. От 4-то отделение дете съм решила да не се женя. И след това, вечерта, пренощува у дома и на другия ден баща ми го изпраща до Бургас, до Минералните бургаски бани. Там с файтон от Бургас, отиват да го посрещнат Учителя и ние отидохме сутринта много рано да го изпратим от Габровски. Качиха се на файтона, файтон, защото в Айтос нямаше тогава леки коли и помолих баща ми да отиде и аз с него, защото двамата братя, Учителят и още един брат, а насреща на малкото да седне баща ми. Добре, ама баща ми тогава не ме пусна. Хем Учителят му каза и не му пусна. И още ми е мъчно. В.К.: Колко години бяхте? Верка: 4-то отделение детенце. Ама аз знам кой е. Вътре в душата говори на човека. След туй отиде той, баща ми, с Учителя и това, но преди да тръгне файтонът, 3-4 пъти стане, седне, дойде до мене, погали ме по косата, пак, 4-5 пъти. И тогава се качи, и файтонът отиде, но аз чакам да дойде баща ми, вече в мене говори онова, съвсем за друг живот, обаче връща се баща ми. На пътната врата го чакам, помня коя къща беше и той дойде и в момента слиза от файтона, и баща ми вади пари да плати на файтонджията. Но последният каза: „Аз пари не искам, аз Господа возих във файтона.“ А това е турчин-файтонджия, никога няма да го забравя. „Аз Господа возих, пари не искам, бай Георге.“ В.К.: Ако и да е турчин. Верка: Ами да, аз бях малка. И като отивам горе с баща ми, бях приготвила едно малко столче в салона. Седнах на столчето. Отстъпих му той да седне на столчето и аз му викам: „Татко, аз няма да се женя.“ А той ми каза: „Като станеш на 18, на 20, на 30 години, има време, тогава ще го кажеш.“ Сега и така, и цял живот го изпълних, не съм се оженила. Мога да разговарям с всички хора, но дотам. Аз естествено стана да се свържа с Георги Радев тука на Изгрева. А преди да бъда на Изгрева, баща ми, нали идва често при Учителя и той, Жорж, му направил един пакет, грамаден, с плодове, най-различни – мандарини, портокали, ябълки, ама то най-най хубави и ги донесе и каза: „Ще ги дадете на вашата дъщеря Верка от Георги

Радев." Той ми ги прати. И после, като дойдох тука, той ми предаваше по някои предмети така, френски учех с него. В.К.: Той, Георги. Верка: Жорж, да. Работех после и други така неща и се свързах така естествено. Тутакси, спонтанно станаха така нещата. В.К.: Ясно, да. Вие коя година дойдохте в София? Верка: 1928 година дойдох. Тогава аз срещам Учителя през детството – 1920 година, а в 1928 година дойдох. На ул. „Оборище“ бяха беседите. В.К.: Колко годишна бяхте тогава? 15-20 годишна? Верка: Бях 18-години. В.К.: Бяхте завършили гимназия в Айтос? Верка: Не, аз тука завърших музикална гимназия, да. В.К.: Вие изобщо завършихте музикална гимназия. Верка: И после, аз нямах средства, явявах се, задочно се явявах и си вземах образованието. Обаче баща ми много се трогна и все така се радваше, щото той ми казва: „Ако аз бях ученик на Учителя, аз също нямаше да се ожения. Но казва, пък народих едни дечица – 7 деца и тези седем деца до едно приеха Учението на Учителя и сега възпитавам и децата.“ Щото да не говорим за тях. Няма какво да ви кажа, вие ги знаете. И после се върнах в Айтос, тогава бях болна аз. В София мен този въздух много ме лекува. Ако отида в Айтос, вечно болдувам. И баща ми, направихме една къщичка там, през 1931 година. Като дойдох, нямах къщичка и живеехме под наем. По-късно баща ми купи едно място и построихме една малка къщичка от стая и кухня, и антрене, но помен няма от нея вече, всичко е променено. И като дойдох, първото ми идване бе да отида на беседа на ул. „Оборище“. Не знам София и вървя, вървя по трамвайната линия, и така някак си намерих аз мястото и баща ми беше дал едно писмо да му го предам. Като е ул. „Оборище“, една малка стаичка имаше, там седеше Учителят, преди да започне беседата. Обаче, аз като видях, влязох, целунах ръка на Учителя и предадох писмото, той го сложи в джоба си и казва: „Ще се видим после, Верке.“ И влизам аз в Салнона, както е, не съм слушала тогава беседа от Учителя, в Айтос беше друго. Но там навлязоха ония хубави хора, аз седнах точно срещу него, точно така, на мястото срещу него и никой не ме интересува. Тогава сестра Мария свиреше на хармониума, а брат Симеонов на цигулката. Просто като че ли не бях на земята. Учителят говори, не си спомням коя беше беседата. Станахме и само гледах. Направиха молитвата, изля се песента „Благословен Господ Бог наш“ и на свършване на беседата – „Ще се развеселя“. И след туй аз вече тръгвам да си отивам, тогава Георги Радев се изправи пред мене, без да го знам кой е. И така, като сега го виждам, с къдравите си, той имаше руси къдрици коси. Изправи се пред мен и каза: „Аз искам да ви придружа до вас.“ Аз живеях на Дъбово тогава, срещу гората у един наш брат. „Аз – каза – ще ви придружа.“ Казвам: „Благодаря“, ама аз не го знам, че е Георги Радев. Казвам: „Аз искам сама да отида до нас“, да мога да запомня улицата нали, пътя по който е до моята квартира. Той обаче през всичкото време вървял след мене и чак когато отидох до Дъбово и се отделях вече да си отивам до моята квартира, като се обърнах, той продължи през гората сам и така ме придружил. Колко хубаво, никога няма да го забравя, никога. И Учителят каза: „Вашиите връзки са от вековете и ще продължат за вековете.“ Той беше много интересна личност, желан събеседник от много сестри, така, с всички близък. Вече когато се сближихме и станахме като приятели и виждах в него човека. За него ще кажа, той държеше за изработените качества в човека, висшето образование, тези работи може допълнително да ги получиш, да работиш, но да се изработиш като човек, това е целта. Това за мен е Жорж Радев. Аз, като дойдох от началото, мина ли от таз страна, видя ли го с някого, понеже Жорж е много интелигентен човек, аз хооп, стеснявах се от него. Той обаче идваше у нас, в моята квартира, с баща ми бяхме и така спонтанно, непринудено се развивах отношенията ни. На планината с него, на концерта с него, на опера с него, на театър с него. Аз уличния живот не познавам. В.К.: Той, Жорж сега кога е роден? Верка: Той е 1900

година, на 12 септември. В.К.: Къде е роден? Верка: В Пловдив. В.К.: В Пловдив. Верка: С една тетрадка е завършил цялата година. Ни учил, нито нищо, цялата година. Такъв език, блясък в чуждите езици. Вие не го знаете! В.К.: Не. Верка: А-а-а. В.К.: Той е завършил в Пловдив, а родителите му откъде са? Верка: Той в Пловдив се премести зимата. Той от 11-годишна възраст е бил сирак. Баща му починал, майка му останала. Аз знам и майка му. И сестра му Мария. В.К.: Майка му как се казваше? Верка: Добра. В.К. Добра се казваше. Сега той се казва Георги Радев, значи майка му се казва Добра. А колко сестри има той? Верка: Тази Мария, Катя, Ана и Божана. Четири сестри и той един, пет. В.К.: От тези сестри има ли някоя жива? Верка: Всички са живи, доколкото знам. Мария един Арахангеловден, задушница, ама точно съм станала и чистя стаята, и тя пристигна и ми носи жито, и ми носи и козунак. И така си поприказвахме с нея. Тя е завършила във Франция, какво е завършила тя, френска филология, мисля, и цялото семейство говорят езици, майка му, една фина жена беше. Как да кажа, живея с неговия хубав образ и през вековете аз ще падам ще ставам, ще гледам да го настипна малко. Поне да се приближава малко. А, силата ми след него остана малко. В.К.: Еднообразно. Верка: А, не за еднообразие, аз въобще мога да се разнообразя – и на театър, аз други работи нямам, ходя на планината. Там ми е разнообразието на мен. В.К.: Той е завършил гимназия? Верка: В Пловдив. А университета тука е записал. Но той от Пловдив знае Учителя. Бил е на 18-годишна възраст, когато Учителят е бил в Пловдив и го завели при него. Същото е станало с моя баща и Учителя. Същото. Както той сядат до Учителя и така, и остана верен като ученик. В.К.: А Учителят е държал лекция в Пловдив. Верка: И после. Пловдив. Не знам, сигурно, поканили са го приятели. В.К.: Не, той държал лекция там и Жорж случайно отишъл там. Верка: Не случайно, а са му казали, специално е отишъл човек да му каже и той отива при Учителя, един хубав младеж. И от този ден той остава верен ученик на Учителя. В.К.: сега, някои от неговите сестри бяха ли в Братството? Верка: Мария беше само. В.К.: А, Мария, да. Верка: И Катя, ама те симпатизираха. В.К.: Той завършва гимназия, след това идва тук да следва. Верка: Най-напред записал химия, обаче после математика. И там, неговите състуденти и Георги Томалевски ми каза, че като студенти те заедно са били и имало някаква книга, професорът само я имал, а искали да си вземат някои работи от нея, но той не си раздавал книгите, не ги давал. Обаче Жорж, в неговото съзнание го е държал много високо и пратили него, и на него му е дал книгата. И тогаз се събрали тези негови колеги – математици и си взели бележки от нея. И така, той завърши с пълно отличие, дипломата му е още в университета. Не е вземал даже и дипломата. И стенография знаеше, държали са изпит в Народното събрание като стенограф, получил е златен медал. Остава на Изгрева. Всецяло се отдава в служба на Братството. В.К.: Сега той е пишел разни неща. Верка: Предаваше частни уроци по френски, по латински, много го търсеха и имаше частни уроци, работеше, но не беше обвързан с това. Можеше това, да си вземе дипломата и да работи чрез нея. В.К.: А защо се отказа от дипломата? Верка: Така, не държи на нея, просто го изкара факултета. За него е важно знанието да получи, нали, естествено, дават му диплома. Още не я е взел. Това го знам. В.К.: В коя година е завършил? Верка: Ами в 1900 година е роден, на 18 години е завършил гимназия и веднага е започнал университет. Като ги сметнеш, четири години... В.К.: От какво се препитаваше той? Верка: Ами с какво, ами нали с уроци. Той предаваше много уроци – и френски, и химия, и всичко, но специално езици. Латински много добре знаеше и френски. Други езици не. В.К.: Аз съм виждал, че има от него преведена една книга, „Занони“ Верка: „Занони“, да, „Учителят говори“ на френски, „Льо метр парл“, последната страница на френски дадена, също една беседа от Учителя. В.К.: От него ли е преведена? Верка: От него. Той беше в Алианса, ако

беше учител, първи щеше да бъде. Един негов приятел, аз ходех така на едни курсове, негов приятел, много интелигентен човек, състуденти са били, ме видя и той казва, че по-добър преподавател по френски и произношение от него е нямало. В.К.: Сега тази „Занони“, издателството на кого ли е? Верка: От Булвер Литон. Ама не знам кой я е издал. Тя е много по-рано издадена. В.К.: Той колко време я превежда? 1-2 години? Верка: А, не знам. Не мога да кажа. Не е ставало дума. Може други да знаят, ама аз не съм се сещала да го питам. За мен не е важно кога. В.К.: Сега той е превел тази книга и след това какво още? Верка: Много работеше, „Пътят на звездата“ и още една книга, не, една негова книжка, може би я имате, малка, там пише за ... „Лица и души“, именно. Тя е негова. В.К.: „Лица и души“. Верка: Аз я дадох на една и не ми я върна. И „Учителят говори“ дадох на една сестра, хем с неговия подпис, че ми я поднася. Добре, ама дадох ѝ я да я прочете и тя не ми я даде. Това е. В.К.: Много важно за тебе, защото има подпис. Верка: Подпис има, ама аз ѝ го казах на едно място. В.К.: Хубаво. Аз, понеже на снимката го виждам, той е много слаб. Верка: Той деликатен беше. Много деликатен. В.К.: Да. Така значи. Доста деликатен. Верка: Фин. В.К.: Аз си спомням, че имаше, в една от беседите бях срещнал, понеже той е бил и добър астролог. Верка: А-а-а, нямаше нещо, което да не знае. И Хиромантия, и Френология, и ме караше да наблюдавам. Верке, еди-къде си ще застанеш – зад някоя сестра, като играеше паневритмия и ще се завъртиш да я видиш, щото аз като видя един човек по това, френологически мога да кажа къде е Меркурий, Слънцето и асцендента къде му е, Сатурн ли е. И той ме праща да наблюдавам. И като направи хороскопа, с абсолютна точност съм определила някои работи. Така работехме ний. После свирехме двамата. Аз с цигулка, той на чело. Ето го на снимката. В.К.: Да, аз го виждам тука. Той къде учи чело? Верка: Ами в София. Имаше един много добър приятел от операта, челист, той му предаваше. Даже неговите етюди още ги помня. Гдето ги свирят, аз ги запомних и отвреме навреме си тананикам. Да. После има от Пенчо Славейков, „Люляк ми дъхва над поляни“. Върху тези стихове той даде музика. Аз я имам. Аз я знам, но сега съм малко грипава и не е място. В.К.: На ноти имате ли я? Верка: Не, но може да се нотира, може да се нотира. В.К.: Трябва да я нотирате. Верка: Аз ще я нотирам, може. В.К.: На едно място бях срещнал в беседите, Учителя казва: „Един наш приятел – това се отнася за него – си направил хороскоп и казал, аз до 33 години имам живот.“ И Учителят каза: „Не знаят астролозите, че над хороскопа стои Бог.“ Верка: На кого го е казал това? В.К.: Бях срещнал така някъде, но той понеже бил така доста слаб, боledувал. Така ми разказвах, че по хороскоп бил си определил колко живот има. Верка: А, не, не е вярно това. Това не е вярно. Това абсолютно не е вярно. Жорж си определил и рекъл. Напротив, Учителят много хубаво го приемаше и много ценеше. И много, всички приятели го обичаха. Всички. И сестри, и братя. Никога не съм го ревнувала. И казва на някои, които казват някои работи, аз им казвам: „За мен нямаше да бъде интересен, ако само с мен беше.“ За мен беше интересен, че той е навсякъде, с всички е любезен, с всички е внимателен, услужлив. До последния ден той предаваше математика на една сестра. Тя сегашна е скулптурка. Той ѝ предава физика, физиката от край до край, тази физика. Той ѝ предаде урок. Но като си отиде, каза: „Те ще я скъсат, тя е много слаба.“ А той беше болен. Аз не бях съгласна. Но той е от тези, които до последния момент гледаше да упъти, да помогне на учениците, специално на студентите. В.К.: Спомням си, веднъж бяхте ми разказвали преди Нова година една случка с него. Болен бил и вие отивате при Учителя и Учителят казва: „Ако има още един човек, който да го обича, ще се задържи. Верка: Не ми е казвал такова нещо. В.К.: Такова нещо не си спомняте. Верка: Няма такова нещо, няма такова нещо. Учителят каза: „Той трябва да прогледне – нали беше астроном

– зад звездното небе.“ За него трябва да кажа, че на Витоша прекарахме едно лято заедно, даже до късна есен бяхме на палатки. Аз му помагах. И той беше там, и аз. Това му закрепихме здравето. Какво да кажа за Жорж, за него са бледи думите, които могат да определят неговия образ. Но истината трябва да се каже. Например, мен ме заболя зъб. Аз от туй заболяване получих и абцес, а Жорж извадил билети за Пшехода, такъв цигулар, полски цигулар. Той не е идвал. Вика: „Верка, ето два билета. Ще отидеш при Учителя, ще знаеш, че ще ти мине.“ – „Жорж, как ще отида при Учителя да го занимавам сега. Зъбът ме боли, затова ли?“ – „Ще отидеш.“ И съм отслабнала. Нито ядях, просто нямах сили, пък то един гранулом, и ме тормозеше. И аз отидох при Учителя, ама така подута страната ми. Изправих се. Той се усмихна: „Какво има?“ Казвам: „Учителю, не мога.“ – Не смея да му кажа – тука нещо зъбът ми. „А-а, ей сега, както си права и обърната, ей сега ще взема една губерка, ще го бучна и той ще ...“ – Докато го каже, веднага нещо се проби в мен. Казвам: „Учителю, той се проби.“ – „Бягай – каза – бягай.“ И аз, докато ида до нас, се оправих. Жорж, като ме видя, ахна. „Сега, Жорж, преди да тръгнем, да сваря малко макарони.“ – „Не, аз искам фиде.“ Фиде имах. Сварих му това, фидето със захарчица и там сирене, какво е било и си хапнахме у дома двамата. Бързаме, а на мен като че ли ми се ядеше още. Той каза: „Не, като се върнем от концерта, пак ще се върнем, ще си го доизядем.“ Така и направихме. Така че между нас имаше, едно красиво приятелство имаше и на мен това много ми липсва. 41 години, откак Жорж си замина, 42 почна. Нито за миг от съзнанието ми не е излязъл, както и Учителят. В.К.: Той къде живееше? На Изгрева ли живееше? Верка: Да, на Изгрева, с Борис. А имаха те къща, сестрите му, майка му, апартамент имаха. И там ходеше той при майка си два или три пъти в седмицата. И майка му дойде веднъж да го потърси. Тя, една хубавичка жена и сестрите му, въобще хубави хора. Има много, много да се говори за него, обаче не е необходимо всичко да се знае. За тебе може да е, но за други, не желая. В.К.: Искам друго, като си припомните някои епизоди, да скицирате, за да можете да ми ги разкажете. Верка: Да, тези обикновени работи ви казвам. Другите ще си ги запиша и тогава ще ги прочета или ще ги запишем. В.К.: Сега искам друго да питам. Неговата сестра Мария къде живее? Тука ли? Верка: Тя живее на ул. „Бузлуджа“, ама не знам адреса ѝ, не знам. Един два пъти съм ходила с него, обаче не съм обръщала внимание. В.К.: А сега тука къде живее в момента? Верка: Пак там, пак на ул. „Бузлуджа“, В.К.: Как може човек да иде у нея? Верка: Питай Борис, той ще ти каже, или Томалевски, ако си близък.

10. ДУХ НА ВОИН, ДУША НА ДЕВОЙКА

В.К.: Вашият баща коя година е роден? Верка: Моят баща, чакай сега ще ти кажа. При освобождението на България, нали е 3 март, значи на 3 март роден е баща ми. Трябва да е бил на 7 години. В.К.: Той на колко години е бил тогава? Верка: А, имаше и клане през 1876. Турците потушават възстанието, в едно село Лясково, там са ги гонили тези, турците и те са бягали от тях и баща ми е бил тогава на 7-годишна възраст. В.К.: Когато е било Априлското възстание? Верка: Да, на 7-годишна възраст. И майка ми била там, майка ми била 4-годишна и всички изселват децата си и ги водят да се подслонят вън от селото. И като влязъл на майка ми баща ѝ в селото, като влязъл, видял наредени така на един дръвник главите им там и със секира да ги секат, да ги убиват. И в това време влязъл дядо ми Иван, а пък брат му и той бил там, вика: „Иване, бягай, докато не са дошли, защото и тебе ще те заколят.“ И дядо ми избягал и се скрил някъде. По този начин той си спасил живота. Баща ми тези работи ги казваше, защото е свързано с тогавашните събития. После то има и други работи, които и за баща ми мога да кажа, някои и други работи. И за него ще

ми кажа, но всичко туй ще го скицирам. Ей сега така не бива да го ровя. В.К.: Да, сега трябва да питам родът откъде идва. От бащина линия родът откъде е? Верка: Те са айтотзлии. В.К.: От Айтос. Верка: Да. В.К.: Ами майка ви? Верка: Също и тя е от Айтос. В.К.: Разкажете сега, понеже съм му виждал снимки. Верка: А, за баща ми почвам. Той, когато е бил младеж, те са били много бедни. Баща ми е бил секретар-бирник в Аюляково, едно село там. Нямало е човек, на когото да не е помогнал, като писар. Обаче се научава, че в Сливен се явяват на конкурс за фелдшери и той отива и се явява, и само като гледал какво е написано на дъската. Преди него гимназисти имало. Другите ги скъсали, а той гдето е гледал там на дъската, излиза и решава задачата, и той веднага взема изпита. А другите са ги скъсали. Беден е бил, много беден, ама завършва за фелдшер. В.К.: Той завършва тази школа в Сливен. Верка: Сливен, фелдшерска и става, назначават го в Айтос фелдшер. В.К.: Той после се оженва. Верка: А, преди това е бил женен, преди това. В Кермеклий е бил с майка ми. В.К.: Коя година се оженва? Не знаете ли? Верка: А, не ги знам тези работи. В.К.: Те къде се оженват? Верка: В Айтос. А Кермеклий е било едно село, където е бил секретар-бирник. Ина турците много им помагали. И си послял една нивичка така и той, понеже дали му място и те отиват и му го жънат, те го сеят, те го прибират зърното. Всичко те. И всяка година идваха в Айтос да видят баща ми. С едни такива бради, турци, хубави. Аз поне съм ги виждала. И баща ми ще им постели един, хасър ний му викаме, един такъв и каминка имаме долу, и им даде кафе, и им даде захар и цяла нощ осъмват, постила им там майка ми на земята. Те осъмват при него и той разговаря с тях. Знае турски перфектно. Учителят и той си е служил с турския език, и той го знае. Учителят много пъти и той си е служил с турския език. И той го знае. Учителят е минал по тези села и за него ще ти кажа, как е минал. Много има, много. Сега ми изпъкват. В.К.: В момента разказваше, по време на Балканската война баща ви в Скопие ли е бил? Верка: В Скопие. Там с брат Боев са били заедно. Туй нещо пак ще го запиша и ще ви го предам. Всичко го знам много добре. Но в моето съзнание три личности лежат най-много – Учителят и баща ми, Жорж, Учителят, Жорж и баща ми. Но Учителят не ме пусна да ида в Юндола. Каза: „Аз две жертви не искам да давам на Братството.“ Аз бях готова. А той отиде с Борис отначало, защото на него беше познато всичко в Юндола. С брат Борис ходих аз, там го видях, когато почина, там е бил. Много са го уважавали лесоинженерите и са му помагали. И мляко са му носили, леглото му са променяли, всичко, видях. Но видях една нишка тука, излиза от него във въздуха, чак в Небесата се губи. Това забелязах и споделих с Учителя. Той каза: „На обикновените хора душата им излиза от устата, а на необикновените от тук.“ /хилядолистника/. Аз казах туй, което го видях, казах на Учителя. И други работи има много, много хубави, но постепенно, постепенно ще си ги запиша, както трябва и ще ги запишем тогава. И свързано е с Учителя и с Жорж. За баща ми има много. В.К.: Аз искам да ги запишем, да не се изгубят. Верка: Ама непременно. Аз благодаря, че се обръщаш. Те и други искат да им разказвам, но не искам. На теб. Не искам на другите. В.К.: То не с всеки човек може да се говори. Верка: Това е за мене свещено. Те трябва да го разберат. А пък нашата дружба протече малко, защото нали почина. Аз от 1931 – 1940 година, това ми е било близостта. 1928 година, от 1931 година до края. А пък съм 42 години без него, но в съзнанието ми е още. Защо ли? – Защото аз въобще няхам намерение да се жения. Той ми беше един много добър приятел. Много може да се говори. Но „Пътят на звездата“ не си я чел, нали? В.К.: Не. Верка: Аз ще я поискам. Ти познаваш ли приятелите? В.К.: Не, аз не контактувам. Верка: Добре де, аз ще се обадя на един да му каже или пък... Ще видим в другиден. Тя ми беше от него дадена, но аз я дадох на един да я чете. Той ще ми я даде. В.К.: Аз видях една снимка. Вие сте горе, на бивака на Рила, при огнището. Вие бяхте там с

палатки, нали? Верка: С палатки, да, огнището, долу на огъня. В.К.: Коя година беше това? Верка: 1937 година. Огньовете, големите огньовете, с Борис Николов. В.К.: Сега тука Жорж виждам на снимката, с челото. На колко години е тука той? Верка: Ами тука той, към 1933 – 1934 година е тук. Всички снимки, аз които знам. Той е свирел много по-рано, но аз откогато го знам. Той е дома, ние заедно се събирахме и при него. Аз на цигулка, той на чело, той свиреше и партовата позиция, много добър беше и хубава ръка имаше Жорж. Най-хубавият е този, Божественият пръст у него е най-добре поставен. Учителят го каза. В.К.: Тук има една снимка. Верка: Таз е много хубава. Ето Мария, Борис, майка му на Борис, Елиезер и Жорж. В.К.: Това е горе на... Верка: Това не е ли Харамията? В.К.: Харамията. Верка: Това е 1939 година. В.К.: Тука вие сте с него. Верка: Да, аз съм седнала с панталон, Мария, Борис, Жорж и аз. Палатка имахме. В.К.: Това той в лодката. Верка: В езерото. Не мога да разбера кои са братята. В.К.: Тука се возят. Вие возили ли сте се на тая лодка? Верка: О-о-о, и съм карала. В.К.: И сте карали, да. Тука той вече говори, това е разговор с Учителя. Верка: А-а, знаменит. В.К.: Тука е на Изгрева. Казаха ми, че той е водил астрономическата клетка. Верка: Да, слънчевия часовник. На това място аз съм чела и съм писала, но тези двама братя не ги знам. Нито този. Този да не е брат Кисъов, не знам. А Жорж седи тука до самия часовник, слънчевия. В.К.: Сега тука пак го виждаме в тези бараки, в които живее. Верка: Тука е в бараката, във вестибюла на Борис Николов. В.К.: Тука го виждам пред бараката. Верка: Пак същата барака, гдето е живял. Тогава тук е живял Борис, Жорж. С Борис бяха в една стая. В.К.: Фактически това беше обстановката, при която живеехте. Верка: Ето този брат, Генчо. Той художник беше. Наш брат. Ето го. Елиезер, Никола Нанков, Тената, Цанка, мъжът ѝ и Борис. Този забравих как се казваше. Но много интелигентно момче беше. Знам го. В.К.: Това в неговата стая ли е? Виждаме го с една голяма книга да чете Жорж. Някаква много голяма книга тука чете. Вероятно е в неговата стая.

Как протичаше вашето приятелство? Верка: Но аз бях с него на планината, на концерт, на театър и на опера. Това ни беше животът. Уличният живот не го познавам. В.К.: Сега искам друго да ви питам. Той Учителят му е дал „Наука и възпитание“ да преработи. Верка: „Наука и възпитание“ – направи второто издание. Аз имам тука, трябва да търся, да го намеря. Тука отзад има, дето ми са беседите, там има книжката „Четвъртото измерение“, обаче я дадох на едно място и не ми я дадох. В.К.: „Четвъртото измерение“ от него ли е? Верка: От него. В.К.: А-а, това не го знаех. Ще трябва да ми напишете на едно листенце така какво той е написал, за да може да знаем, за да ги търсим. Верка: Да, да, няма ги, всичките работи ги няма, много работеше. Той беше като редактор на „Житно зърно“. Той беше. Имаше специална кутия някаква, вземах му пощенска кутия, писма или нещо, когато той не излиза, да му ги предам. След туй ключето остана у мен и аз го дадох на Елиезер Коен. В.К.: Аз знам, че той дълги години е бил редактор на „Житно зърно“. Верка: Да, той беше. Той от самото начало. А името „Житно зърно“ като че ли е от Георги Томалевски е дадено. Като се събрали, решили да издадат някакво списание, обаче всички те мълчали и той изведнъж казал: „Житно зърно“ и го възприемат, и затуй си носи името „Житно зърно“. Аз имах един в Айтос лекар, Хаджи Петров се казва, много фин човек, завършил в Мюнхен медицина, и рекох да му пратя и аз „Житно зърно“, а пък баща ми, нали той медицински фелдшер, той с тях работеше. Той му определяше диагнозата, само гдето нямаше документ в ръката си. Той имаше голяма практика. У тях са били, чайникът ври, Георги ми разправяваше, наредили сме се там десетина души, млади, интелигентни момчета и решават да издават това списание и Томалевски казва: „Житно зърно“. После пият чайовете и разговори помежду си, хвърчахме, хвърчахме и Учителят казал на Жорж че Томалевски е

роден поет. А пък туй, дето е погребан Жорж във Велинград, нали и пише „Дух на воин, душа на девойка“, същото нещо аз го срещнах в една беседа, но съжалявам, че не си отбелязах в коя беседа и кое томче. В.К.: Но за него. Верка: Срещнах го, да, и други работи, когато ги напиша, тогава, да не се мъча сега да откривам, защото туй не е записване даже. Той беше с всички. И с децата, отиваше на тяхното ниво, и на най-простия човек ще застане, ще го укрепи, види ли някой човек, измъчен, или сестра, тъжни. Веднъж, както на Рила беше, каза че ще дойде на обед, дойде чак в три часа и каза: „Верке, видях една сестра така умъчнена и рони сълзи на Рила, бях сега три часа с нея, за да мога да я измъкна от туй състояние.“ Ей това е братство. Малко да ме види неразположена и ще намери приятелка и ще каже: „Идете да видите Верка, зад нея съм аз.“ Такива грижи полагаше за мен, и аз също. Това ни беше животът, но опошли се, тука особено като дойдох, опошли се. Аз много неща... И искам да си намеря една квартира, да изляза оттука. В.К.: Трудно. Верка: А, ще намеря аз. Има, има. Един младеж има, баща му с това се занимава. Той ще ми услужи. Ами ще се сменим. В.К.: Да. Трудно се издържа да се живее в големи сгради, между много хора. Верка: А не, много хубави хора има, много хубави хора. Ще ви го кажа и ще ви го напиша, за да влезе и то там. То е много важно. И някои мои сънища ще ги напиша, много са хубави, духовни. Скоро го сънувах пак, преди два дни Жорж, няколко дни, едно след друго го сънувам всяка вечер. Да. В.К.: Сега, освен това, което искам да направим, искам след това да ми напишете вашите опитности. Сега тия опитности за Учителя, които почнахте да ми разказвате, тия от Школата и опитности, които имате, съновидения и други опитности. Верка: А, нямам такива ясновидения, то не е. В.К.: Такива сънища. Верка: Да де, сънища. В.К.: Те са също интересни. Вие ще ги напишете в една тетрадка, тази тетрадка, аз която ще я приема. Верка: Ще я приемеш, аз ще ти я дам, на никой няма да я дам. В.К.: Тя не е необходима нито на вашето поколение, нито на моето. Верка: Но ти, аз на теб ги давам, имам доверие, на друг не бих дала, тя и една сестра иска. В.К.: Това не е за другите. Верка: Кой каквото е прекарал и разговорите му с другите хора, то си е за тях. Лично те, нашите отношения и даже мислих един ден да отида да ги посетя сестрите му, пък рекох, хайде да не отивам. Те не ме знаят, че съм тука. Те ме знаят, че съм на Изгрева. В.К.: Те тука не могат да не намерят. Верка: По-хубаво. Не ви съветвам там да ходите. Недейте. Те ще ви кажат туй, което съм казала аз. В.К.: Аз искам това да го напишете. Верка: Аз ще го напиша. Туй, което съм казала, ще го напиша хубаво, но има нахвърляни работи. В.К.: После ще ми ги прочетете и аз ще ги запиша. Щото трябва да се почне. Докато се почне е трудно. Трудно е да се почва. Но ще стане добре. Голяма работа, не е малка. Верка: А-а, той даде такова нещо! Той имаше прозрение, дълбоко прозрение и никъде не се изявяваше. Като влезе, и походката му пък, леката походка. Веднъж вървим, той, не се чувства как стъпва, толкова леко, а пък скоро четох в беседа за неговата походка. А пък аз, като кон топуркам с ток и той вика: „Верке, ти като кон топуркаш.“ Викам: „Верно.“ И сега доста работя върху походката си. Това е. Хубав човек беше. В.К.: Трудно изработва човек някои неща в себе си. Има един портрет на Христа, изваден на снимка. И какво казвате за този образ? Верка: Най-се приближава, най-близко до Христа. Този образ. Братата малко деформирана. В.К.: Това го казва Учителят. Верка: Учителят, аз го чух. В.К.: В Салона. Верка: В Салона. В.К.: Това е бил същият образ. Верка: Същият. Васил Искренов ги превади и аз си купих. В.К.: Значи братата е деформирана. Верка: Братата, иначе всичко, чело, всичко и веждите. В.К.: значи най-идеално се приближава. Верка: Този е образът, който се приближава до Христа. Този е образът. В.К.: Щото имам в къщи нещо подобно, да. Какво казвате, при баща ви са идвали много турци? Верка: Турци и говори на тях. Поставила им, нали ти казвам да седят, да не е на земята и огънат непрекъснато, цяла

нощ гори, кафенцето пият и те и като им говори, говори, те викат: „Аллах, Аллах“, хващат си брадиче така, „Аллах, Аллах“. Пък едни хубави, синеоки. Те скромни хора. Те носят с колите си дърва да се продават в Айтос. Или видят баща ми, знаят вече къщата ни и идваха. В.К.: Аллах, Аллах, слушат какво им говори баща ви. Верка: Да, да, към десетина турци така идват, седят и слушат какво ще им говори на турски баща ми. Ние имяхме един двор, който се отделяше от къщата, там бяха колите им. Баща ми си имаше едно конче, една каручка, лозе си имяхме. Като им постелят, като седнат, че като почнат да си говорят, то всякога е интересно. И аз съм седяла през всичкото време да ги слушам. Щото много хубави хора бяха. Стари на времето си, щото аз съм сега много стара вече, те не бяха даже и колкото мене, но имаше хубавата обхода, която е имал с тях. И едни турци от Цариград му купили воденичка и още я имаме, кафе да си мелим. Още я имаме. Тя е у Донка, една от сестрите. Хубав човек беше и баща ми, ама... За братската градина ще ти кажа друг път. В.К.: За почерка на Георги Радев? Верка: Рядко изработен почерк имаше. В.К.: Никъде не сте виждали такъв почерк. Верка: Никъде. В.К.: Добре, останаха ли някои писма от него? Верка: А-а, аз ги изгорих, не знаех. Не исках да се четат от други. То е вече личен характер, личен характер. Важното е идейното. В.К.: Добре де, не остана ли някое писмо, заради почерка му да имате поне. Верка: Ама аз ще намеря бе, аз ще намеря. В.К.: Така поне заради почерка му. Верка: Почеркът му е чуден. Аз и с Георги Томалевски ще се срещна и ако има някои работи да ми ги даде на мен, пък аз ще ги донеса тука. Ще ги дадем. В.К.: Случайно ако намерите някое забутано писмо от Жорж, все пак ни интересува, трябва да го публикуваме. Верка: Аз имам едно хубаво стихотворение, което е написал той на Рила и от Георги сега ще искам второ копие. Аз му го дадох, той ми го напечати на пишуща машина и ми го даде. В.К.: Оригиналът имате ли го на ръкопис или го нямате? Верка: Оригиналът аз го дадох на Томалевски, дадох го, не ми го е върнал, но ще го поискам. Ако го има, ще ми го даде човекът. В.К.: За да може да го отпечатаме. Искам да видя оригинала на неговия почерк. Ако ви попаднат пак така някои неща от него. Верка: Не, аз което си помисля и за Жорж и брат Боев, пък и за Учителя вече има такива хубави работи. Но за почерка – само от това, което му дадох да го напише и да го прегледа и изчезна от тука. Някой го е вземал от мене и изчезна. Давам на някого да го прочете и те го приберат. От Мара Белчева искате ли нещо? Да ви кажа да го запишете? В.К.: Да, да. Аз трябва да ви вкарам в едно поле на спомени от преди 45 години. За човека е трудно, докато влезне в тази епоха. Ето сега, например, докато вкараш щепсела на магнетофона да се върне и възпроизведе магнетофонния запис на събитията и докато дойде тая епоха, да дойдат тези спомени, това е трудно. Не се смущавайте, ние правим един опит. След време ще искам да ми изпълните някои неща на китара, някои песни. Верка: С китара. В.К.: Така искам да ми изпее някоя песен. Верка: Е, ще изпеем.

11. УЧЕНИЦИТЕ СЕ ИЗПИТВАТ ЧРЕЗ ЖИВОТА СИ

В.К.: Значи вие сте виждали Мара Белчева. Верка: Да, на обед на Изгрева и разговаряше с нея Учителят много хубаво. Тя е много хубава жена. Аз не съм срещала такава красива, хубава жена като нея. Не знам дали сте я виждали. В.К.: Не, не съм я виждал. Тя е поетеса, нали? Верка: Поетеса, да, тя пише тука, пише за себе си. В.К.: Тя е била съпруга на Пенчо Славейков. Верка: Тя беше приятелка, там пише. И го запишете. В.К.: Да, ще го запиша. И друго да питам. Значи вие тогава я видяхте, с Учителя говори. Верка: Да, в бяло беше облечена, помня като сега, с посивели така малко коси, но хубава жена. Една хубава вечна усмивка играеше на лицето ѝ. Добър, хубав човек, пожертвувателен. Това, което направи

за Славейков Пенчо, аз пък не знам, от всички наши български поети на първо място слагам Славейков в стил. Той имаше много хубав език, Иван Вазов също, той е преди. Но Пенчо Славейков повече ми харесва. В.К.: Аз съм срещал името на Мара Белчева в „Житно зърно“. Верка: Тя описва спомените си с Учителя. Аз моите „Житно зърно“ ги дадох на едно място. Изчезнаха, обаче имам такива, много течения в една книга обща от „Житно зърно“, ще ви дам, да, от което имате нужда да запишете. Аз ще я взема „Житното зърно.“ Те са мои. Аз ги дадох на моята племенница. Тя там си четат и е запазено. Хубав човек.

В.К.: Тя, освен това на Изгрева е била там и Генерал Стоянова също. Верка: Да. Аз и за нея мога да ви казвам, аз и нея ще я вмъкна непременно. Тя много ме обичаше и аз я обичах. В.К.: Но не й ли се противопоставяше нейният съпруг? Верка: Не, напротив. Никой не й пречеше, никак. А, знам и задачи, които се давали от Учителя, вечер на излизане. Един хубав случай с нея на безстрашие, тя го изпълни, тя го приложи. В.К.: Отиване до Витоша. Верка: Отиване до Витоша, да и среща една мечка и не се уплашила и минала покрай нея. Тя я даже погалила ли, какво, обаче мечката не я пипнала. Тя си отишла и си свършила тази задача. Тя обичаше да ходи много на планината. В.К.: Аз си спомням, че Учителят е давал задачи да се ходи на Витоша. Верка: Със стомнички ходихме, със стомнички се връщаме, в най-различни годишни времена. И зима, и лято, и пролет, и есен, в най-различни сезони. Тя изпълняваше всички казани неща от Учителя, тя ги прилагаше. Рядко хубав изработен човек беше. Тя е от Котел, да. Ама аз и мъжа й познавам, и дъщерите. Едната е Надя. Тя е жива, Надя. Аз мога да ви срещна с нея. Тя може да каже много работи за баща си, специално за майка си. Но и ние, учениците на Учителя, които сме били в Школата, всеки може да каже за ген. Стоянова много хубави работи. Аз не знаех че починала, ако знаех, че е починала, щях да отида на погребението. Но с нейната дъщеря, Надка, мога да се срещна. Тя знае перфектно немски и френски, хубави хора бяха. Бащата рядко хубав човек. В.К.: това Генерал Стоянова. Верка: Лично. В.К.: Аз съм я виждал на снимки, ген. Стоянова, как бели китарфи. Верка: Ами да, разбира се. И аз съм била там, дежуряхме. Ние им свирим, пък те готвят, пък и ние, цяла музикална група готвехме, приготвяхме яденето и на обед ние им свирим, те пък пеят. Те, като се хранят, ние им свирехме на обела, после ние, като започнахме да се храним, Учителят каза: „Те, като се хранят, вие пък ще им пеете.“ Да, такива хубави неща. Това са наглед дребни неща, но като видиш и Мара Белчева, ще видиш какво е. В.К.: Аз съм ви виждал на снимка от Паневритмия като свирите на китара. Верка: Да, аз свирех, защото нямаше друг китарист и се сменяхме с Невенка Капитанова. Тя си почина много отдавна. И на Рила и на Паневритмия с Невенка се сменяхме и остана едно хубаво чувство между нас двете. Тя почина в Никопол. На една снимка я гледах. В.К.: Защото аз съм ви виждал на много снимки, че свирите наедно с оркестъра. Верка: Да, аз им акомпанирах, защото то е подвижно пиано, защото не могат да изнесат пианото. Пък ние с Невенка се сменяхме. Аз помня една година на Рила дойде професор Михалчев, Н. Генчев, на Владимир Аврамов сестра му, Христина, може би я знаете, тя тогава е била с един Стоянов, професор-биолог и с него тя била много близка, тя ми го каза, лично сестра Аврамова и останаха възхитени от оркестъра и музикантите. В.К.: Вие казахте, че Жорж е преработил коя беседа? Верка: „Наука и възпитание“. Учителят го е накарал „Наука и възпитание“ да го преработи. А пък после той, „Живот за цялото“ също е преработено от него. Много хубаво е написано. В.К.: Той го е преработил в по-хубав стил. Верка: В по-художествен стил. А пък иначе езикът, който имаше Учителят, естествено сравнение с Учителя не може да се прави, нали, аз никога не сравнявам хората. Ние сме нищо пред тях. С такива хора никога не трябва да се прави сравнение. В.К.: Но в тоя случай Жорж беше го направил в

художествена форма изгладено. Верка: И по е изгладено, но и в по-друг стил. Същото е. В.К.: Той също е извадил материали „Учителят говори“ от беседите, така ли? Верка: Да, но и аз имам пръст в тая работа. Аз съм избирала мисли, да. В.К.: Вие ги избирате по теми. Верка: Не, не, той. Другата работа той си я свършваше. И накрая преведе „Учителят говори“ на френски. В.К.: Той я преведе от български на френски. Верка: Да. Не цялото, не цялото, една беседа, която той я преработва. На Учителя първия стенограф е бил професор Гълъбов. Това знаете ли го? В.К.: Да. Верка: После на Доганови, на Норка и на брат им, и той стенограф е бил и след туй вече почнаха другите наши три сестри, даже и брат Боев. Две сестри и брат Боев. Това е. В.К.: Понеже аз съм виждал брат Боев така да стенографира, на снимки съм виждал. Верка: Ами то почерка ще го видиш, чакай да видим дали го имам. В.К.: А в „Житно зърно“ той освен че е редактор, то има и негови статии. Верка: Има, той всичко пишеше. След туй няколко души – Томалевски, Петър Манев и други писаха след неговото заминаване в „Житно зърно“. Георги Норман, това е Томалевски, той пише. Първата му среща с Жорж от Търново на съборите, затуй от него можеш да получиш много работи. И от него, свържи се. То аз колко хора съм пратила при него. Знаете го, нали? В.К.: Да. Верка: Много хубав човек е, много, рядко изработен човек. Интересно и брат Борис, Жорж /Георги Радев/ те бяха около 100 души студенти, младежки клас, живот беше. Тодор Стоименов беше председател на младежкия клас. След туй брат Борис стана вече председател, след заминаването на Стоименов и като ръководител е сега на нас. Хубав човек, хубав. И за него трябва да се пише. В.К.: Сега в „Житно зърно“, там има Жорж много неща. Те могат да се извадят. Верка: Могат. В.К.: Правил ли е някой опит да се извадят някои неща от Жорж? Верка: Ами аз ще си ги взема. Аз ще взема „Житното зърно“ тука, после ще й го върна.

Георги Радев си замина на 22 юли 1940 година в Юндола. В.К.: Вие през това време бяхте на Мусала. Верка: Аз бях на Мусала, когато научих, че той е починал. На Мусала бях. Аз ще ви кажа подробности, какво съм мислила да правя, обаче той каквото ми казваше ще кажа, всичко. Така имахме една спонтанна непринудена връзка, едно фино отношение един към други. Той с всичките беше акуратен. И така стана, някакси спонтанно се развиха тези връзки. Но никой не му пречеше и всичките сестри бяха свободни да се срещнат, да го поканят, ако ни поканят и двамата, отивахме, ако поканят само него, ходеше, когато пък поканят само мене, аз си отивах. Ако поканят, трябваше двамата да ни канят, как, ходели сме и двамата някъде, обаче така свободни бяхме. И на Рила. Баща ми му занесе от Чортленската вода на Юндола, една дамаджана. В.К.: Вода. Верка: Аз му писах и той му занесе вода. Тя много хубава е вода, чортленската вода. Има я в Айтос. Трябва, Вергилий, туй лято аз като ида сега, ще се срещна с председателя на Айтос, на Съвета в Айтос, ще се срещна с него, той е, малко роднина падам с него. Той е инженер. Ще помоля да направим, да възстановим чортленската вода. Само брат Борис знае, той понеже е най-голям майстор, ти го знаеш; да. Да можем да я отделим тая вода, щото има млако смесица от една друга вода. И отгоре минава река, има малко смесица. Особено по отношение на водата имам хоби, гдето се казва. Чистите кристални Рилски води ги обичам. Да, и чортленската вода много хубаво я знаем, от 50 години. знаеш ли, от 20 години два пъти в седмицата дамаджана от 5 литра вода на Учителя се носеше. Баща ми изпращаше. В.К.: И сега като замина Жорж, Учителят беше наредил да ви предадат на вас нещата. Верка: Всичко. В.К.: Обаче те ни ви ги дадох. Верка: Аз, грешката ми е, че не казах. Видж какво, никога не обичах да занимавам Учителя с такива работи, никога. Хубавите спомени не се поддават на описание, което сме прекарвали. В.К.: 40 години от тогава не е малко, не е малко. Верка: 41 години, 42. Сега на юли ще почне 42 години. В.К.: Не са малко 40

години. Верка: Ами скоро, скоро ми се обажда на сънища. Сънувам го много често. Той беше рядко изработен. Я го виж. Туй говори и погледът му, и походката му. Интересно от къде сте ги намерили тези снимки. В.К.: Попаднаха ми. Верка: А, верно. Аз мислех, че щях да ги търся ли? Не. Аз благодаря. Само ще ми извадите няколко, нали? Да ми увеличите. Двечки ми дайте от тези. Ето там ме има мен с Жорж и там и Жорж отделно. В.К.: Аз ще ви направя. Верка: Даже веднъж, когато отивам, той имаше ключ от моята къща и аз имах ключ от неговата. Веднъж отивам и той го нямаше и аз извадих челото, защото съм свирела, та наши песни така ги изсвирвах на неговото чело. Чак долу с пръсти позициите си хващах. Като видях как ги прави, и аз тогава започнах да хващам тези позиции, а с китарата съм свирела толкова хубави неща. Ключът така, и с пръстите съм свирела мои творчески работи, на никого не казах че са мои, мислеха че са от някой автор, пък то... Имат и много такива импровизирани работи в музиката, и него ще запишем. Що. Сега малко така мозъкът ми хвърчи нещо, засегнато, нервната ми система, централна, дето се казваше, но хапове вземам известно време. И то като дойдох тук. Преди това, на Изгрева нямаше това нещо. Поне Мика /Мария Тодорова/ като беше, събирахме се, хубаво, приятелство имаме, ходехме да си пазарим в града. Което ми е казала, някои работи си останаха в мен, и нейния живот трябва да хванеш, на всяка цена. Когато отида на годишнината на баща ми, винаги от Учителя там една глава четем, защото приятелите за по-дълга беседа нямат време. Те от 10 часа почват празненството, ще направим наряда, и след туй даваме да четат от наряда. Не, нарочно не четем беседи а от туй, защото по-кратко, че приятелите си заминават. А няма превозни средства, нали? Зимно време е, та така. Има много работи за казване, но постепенно, постепенно ще ги възстановя. Нека ми се възстанови малко здравето и да се върна от Айтос.

В.К.: Жорж беше слабичък, висок. Така ли са високи като него от неговия род? Верка: Те са такива, Божана е следвала, свирела е на чело, мисля, и тя и е следвала в Италия, а пък Мария във Франция. Има една сестра, Ана се казва. Той с нея най се погажда. Той ми разправя: И с другите, но с Ана, каза, много бях, действително като брат и сестра, хубава връзка е имал. Туй той ми го каза. Обий се някой ден и с тях, може да отида да ги посетя някой ден. Може, толкова години минаха, не знам какво е станало все пак. Мария беше малко болна. В.К.: Сега къде живее тя, не знаете? Верка: Там, на „Бузлуджа“. Не е женена. В.К.: Мария Радева се казва. Верка: Има една сбирка такива книги – издадени стихотворения от нея. Тя е поетеса и първите стихчета той ми каза кои са, са от него. Тя я издаде. Аз я имах и тя ми изчезна от тука. В.К.: Разкажете нещо за Димитринка Антонова. Верка: Димитринка Антонова всеки ден метеше пред Учителя там, на поляната до брат Борисови, на поляната. С такива малки ножички чистеше буквите на печатарите. Ние се разхождаме като вали дъжд, слаб дъжд, излизахме така, изправяхме се с тънки роклички, много е здравословно. Учителят казваше от юни месец не знам до кой, ко края на месеца да се правят тия, дъждовни бани се казват. Ний на поляната ходехме и се събувахме боси и газехме по тревата, щото това е здравословно. Всичко онова, което Учителят е казал. В.К.: Димитринка Антонова е била осакатена с едната ръка. Верка: Тъй е родена. В.К.: Да, аз съм виждал, чел съм някои от нейните неща в „Житно зърно“. Верка: От нея има стихове. Написала е „Нишките“. Аз му дадох на Борис Николов някои работи да ги запише, да ги препише и не ми ги върна. Ама това за „Нишките“ непременно той има. Е, поискай за Димитринка Антонова. Има той няколко хубави работи от Димитринка. Трябва да ги рови и той, да ги търси.

В.К.: За Олга Славчева значи така: среща поета Иван Вазов. Верка: Да. И той я поканва в къщи, в Борисовата градина с голямото куче, седат на пейката и тя

вероятно му цитира някои стихове. Ама тя много хубаво сама се е представила. Тя си е поетеса, и много хубаво, има нещо Вазовско в нейната поезия. Да, много хубав човек беше тя. И тя трябва да се помене в историята на Братството. Да знаят какъв човек е била. Олга много я ценяха и Жорж, и Борис. Живееше в един хубав свят на поезията, изработен в поезията, но „Тя на чурук дъска не стъпваше“ казва Учителят за Олга. В.К.: За Олга Славчева. Верка: За Олга Славчева: „Тя на чурук дъска не стъпваше.“ В.К.: Какво значи това? Верка: Значи, щом е чурук, ще падне, на здраво стъпва. Това значи. Тъй го казва Учителят, сега. Аз много ми е приятно. Един път така ходих при него, като се връщах, да не стане нещо. Той: „Верка, може ли да ме почакаш, защото имам работа.“ – „Може, Учителю.“ Все като отивах хубави разговори имах и колко пъти ме е утешавал. Има той работи и лично, и с Учителя, и тях ще ги запиша. Ама ти едно екземплярче и на мен ще дадеш. В.К.: Като се опечатаат. Ето една стара снимка от рода ви. То е отдавна. И баща ви къде, той в църква ли е ходил? Верка: Ходил е на църква. В.К.: Той понеже бил религиозен. Верка: Ама този Христодоров познава Учителя и Христодоров го запознава с Учителя. В.К.: У дома? Верка: Не у дома. В.К.: В църквата. Верка: Не, не в църквата, в някаква къща, където се събирали. Обаче той се отказа от Братството, а баща ми остана. И развива голяма дейност в Айтос и околността. В.К.: И баща ви там за пръв път среща Учителя. Верка: Вижда Учителя, да, и Учителят го поканва да седне до него. По такъв начин Учителят си откри учениците. Баща ми много богат духовен живот е имал. Но те са двата свята – физическият и духовният. Трябва да се приближим към Божествения свят.

12. УЧЕНИКЪТ ПО ДУХ ПОЗНАВА УЧИТЕЛЯ

В.К.: Сега продължаваме по-нататък. Искаме да ми разкажете онзи случай с турчина. Верка: Учителят пристига в Айтос. На гарата баща ми го посреща с един турчин – файтонджия. И го довежда не у дома, защото ние сме далеч от Салона, отива у Габровски. В.К.: А Габровски кой беше? Верка: Той е лесоинженер. В.К.: Лесоинженер. Верка: У неговата другарка, семейството му. Те са наши много добри сестри. Между тях и Салона има една малка врата, като комшулук му казват. В.К.: Вратичка. Верка: Вратичка, и той от стаята на Габровски преминава в салона. Защото Учителят спеше там. Ако беше у нас Учителят, щяхме да го се разкарваме из целия град, защото щом чуят, целият град ще дойде на беседата. И така, аз бях малка, 4-то отделение дете, аз не знаех това нещо. Гледам, у дома, пък играехме на топка с един Николай Костов, и както така гледам, двора ни затымнено там. В една турска къща живеехме, хубав двор, с овощна градина. Така навсякъде отворено, пък ний въобще не слагяхме ключ, щото цялата провинция, като дойде някой от цяла България къщата да е отворена и да могат свободно да си влизат. И затова погледнах, рекох, дали не са у Габровски, дали не е дошъл Учителят? Отивам в двора, те живееха в стара къщичка с няколко такива... Дъсчена стъбичка, три-четири стъпала. И Учителят седи в Салона на едно канапе и държи Библията. Аз се качвам и се малко стесних, обаче Учителят се усмихна, стана и ме покани да седна при него. Аз целунах ръка на Учителя, пък имаше много от София – брат Епитропов и много други, някои сестри от София, и сестра Габровска каза: „Като целуна ръка на Учителя, защо не поздравиш и другите?“ – „Аз, след като съм целунала ръката на Учителя, не си давам благословението.“ Да. В.К.: Ха-ха-ха. Верка: И после почнаха разговори. Това беше вечерта. Вечерта се прибираме, баща ми се разхожда и на другия ден ще заминават за Бургас. Обаче на другия ден ходеха на Петровия връх. Това беше 1920 година. А ние бяхме деца в 4-то отделение и държахме изпит, както едно време беше. Накрая матура. Обаче ний, тоя де, Николай

стаматов се казваше учителя, наш роднина, на майка ми братовчед, и ме изпита първа, за да мога да отида. Добре, ама те отидоха много рано на Петровия връх. И като чули, че на Петровия връх има събор, гдето се събират с Учителя, гражданството се научило и са отишли там да продават какво ли не. И Учителят казал да се прибираме в града, и вечерта се изнесе беседа. Тогава аз се облякох вече празнично, както трябва, народ в салона, отвън на двора много народ, гражданството се научило. Учителят изнася една беседа в салона в Айтос. Ний щото сме деца, слушаме така накрая, по-възрастните хора, нареден салона хубаво. Сестра Габровска салона го беше изчистила, едно хубаво кандило вишново, така голямо, тогава нямаше ток, с лампи и салонът чист и една покривка, така е направена масата. И Учителят сложен така и баща ми, всички седят насреща. Аз както седях правичка рекох, сложих си така краката, леко се плъзнах по пода и застанах до Учителя. Баща ми така неприятно малко му стана, намира го, че не е правилно. Пък аз, трепти ми сърцето, душата ми трепти, че Учителят е тук. Но го познавам още от 5-годишно дете, тогава бях вече голяма, в 4-то отделение дете и Учителят, той каза, пък Учителят сложи ръката си на главата ми и каза: „Оставете детето, оставете детето.“ През всичкото време слушах беседата. Само едно запомних, което запомних беше за една овца ли беше, така го дава примерно, не че заклана овцата, пускат кръвта тече, да видят една млада девойка, да видят дали ще се изглаши, за да поеме Христовия път. Добре, ама това беше само един пример, даден така от Учителя и за това го възприех и си реших в себе си да не се женя. Аз го възприех и оттогава реших да не се женя. В.К.: Значи в 4-то отделение, на беседа. Верка: Да, аз решавам да не се женя. Разбрах това. И после, вечерта се прибираме и на другия ден се ходи, не беше на Петровия ден, като се върнахме. И на другия ден вече ще пътува Учителят на минералните бани с файтона на този турчин, до Бургаските минералните бани. От минералните бани ще го поеме Минчо Сотиров за Бургас. Той беше ръководител на бургаското Братство. Аз много исках да отида да изпратя Учителя до минералните бани. Но бяха във файтона само трима души, толкова приемаше. Учителят много искаше, пък баща ми казва: „Няма място, Учителю.“ – „Но аз тука между краката ще го сложа.“ – „Много неудобно ще бъде.“ И не ме прие баща ми, за да не притесни Учителя. И тръгват. Аз зад гърба на Учителя, докато се качи на Файтона, малко се връщам, като вече го изпращам, на файтона като се качи, аз колко пъти си подавам ръката, Учителят слезе, даде си ръката да му целуна ръка и ми гладни косичката, пак втори път и тръгна файтонът. Аз отзад махам, махам, махам, докато се закрие. Отиват на минералните бани. Имаше и други, които заминаха с файтони от Бургас – Нейчо Паскалев, сестри и братя от Бургас, и от Айтос отидоха някои. Ний, понеже сме деца, останахме. Майка ми също присъства, ходи, отидоха. Ний деца бяхме. Пък и 7 деца бяхме ний. В.К.: Не са малко хора. Верка: То не файтон, трябва цял рейс. Ха-ха-ха. И така пристигна Учителят на минералните бани. Една част от тях влизат да се къпят, на банята да отидат, а Учителят отказал. Баща ми казал: „Учителю, нека се къпят, нека да отидат до селото Баньово.“ Там имаше, брат Милчо се казваше, ръководител на Братството в селото Баньово, ръководител беше. В.К.: Тия минерални бани къде са? Верка: Бургаските минерални бани. В.К.: А, Бургаските минерални бани. Значи баща ви тръгна с Учителя, не отидоха да се къпят, другите отидоха да се къпят. Верка: „Оставете ги да се къпят.“ И се качват и отиват в селото. Ама онези чакат от Бургас. Пък те в туй време отиват в селото. Като пристигат, в едно семейство Михаил Божкови, Учителят отсяда там с баща ми. И отива, и казва на всички приятели, на ръководителя, че Учителят е тук. Празник, тържество, всички приятели, че Учителят е там. А Учителят искал да зарадва и тези, макар че са били на Петровия връх всички, но в селото отива. Той сам пожелал Учителят да създаде радост на всички,

както обикновено в живота беше. И отиват в селото, направят една голяма трапеза, всички приятели от селото, братя, сестри, имаше много народ. Там, у брат Милко станала вечерята, ръководителят и Учителят между всички, радостни, целуват му ръка и го изпращат с файтона обратно. Но понеже Михаил Божков имаше пчели и много хубав мед поднесе на Учителя, един как му викат, заедно с медната пита, но го поднася на Учителя. И пак се връщат на Минералните бани, тогава Минчо Сотиров с файтона си, с друг файтон, той го придружава до Бургас, а баща ми се връща с този турчин обратно. И като слизат в Айтос вече, у дома казва: Сега моето момче ли там името му как е, защото много го обичаше, аз го помня тоя човек, един много фин човек, беше учител на турското училище в Айтос. Интелигентен човек беше. Казва, искам сега да си платя аз от Айтос с файтона до Габровски и от Габровски до баните и обратно, всичко туй. „Аз Господа возих, бай Георге, не искам пари. Аз Господа возих, пари не искам.“ Така много хубаво каза. Още ми звучи това нещо. В.К.: Макар че е турчин, ако, че е турчин. Верка: Няма значение. В.К.: Значи виж го как го вижда. Верка: Те са религиозни. Не, той веднага разбира кой е Учителят и след туй аз бях си приготвила у дома едно столче, имахме салон, турска къща, но един голям, по-голям от това, едно столче и сядам и казвам: „Тате, аз няма да се женя.“ А баща ми казва: „Къзъм, искам да го чуя това като станеш 20-годишна.“ И станах 18-20 годишна, и след като се минаха години, 50 годишна станах, пак беше на Изгрева, вече съм там, казвам: „Тате, ето, вече 50-годишна станах, аз както виждаш, аз не съм се оженила. И нямам желание.“ Имах приятелство с Георги Радев, това няма значение и така започна моя братски живот с Учителя, с Братството. В.К.: Ами този Салон в Айтос кои го правиха, как го правиха? Верка: Братството бе. Той беше на едно семейство, казваше се Божил, кака Василка. Беше на Божил. В.К.: То къща ли е било първоначално? Верка: Не, то беше салон, салон. Аз така го знам. Салон. Но и ний живеехме даже в същия двор, в братовата му къща. То беше късно обаче. Но този салон какими Калъпини имаха така вратичка, комшулук му казваха и живеехме там, и си прекарвахме много хубаво живота. Вечер се събирахме у дома, двор голям, аз с китарата започвам да пея песните на Учителя, влизам в Салона, почвам да пея, още малка бях и правеше впечатление, че съм музикална. И като влезех вътре, оживяваше се Салонът. Имаше един учител, Георги Иванов, беше учител в едно село Кермекли, наш брат, той щом види, че ме няма, дойде да види да не съм болна. „Като влезе Верка, и веднага оживява салона.“ Така завърших после. Късно завърших, само 4-ти клас в Айтос, защото боледах от тропическа малария. В.К.: Да, това ние миналия път го написяхме. Верка: Да, затова аз като завърших 4-ти клас, станах учителка в едно село, Ченге. Имаше един учител, Иван Димитров. Той, с него отидохме в това село Ченге. Иванчо – ръководителят, беше младо момче. Баба Петра беше вдовица жена и баща ми излекува момчето в Айтос, в амбулаторията, но тука имаше гангрена. И как го излекува, не знам и спаси това момче. Пък тя беше вдовица и имаше 5-6 деца. Вдовица, но строга, строга, дисциплинирана, почтена жена. В тяхното село нямаше по-почтено семейство от тях. А пък Иванчо беше ръководител на селото, синът ѝ. В.К.: Кое село? Верка: Ченге, Ченге, сега е Карагеоргиево и той като ръководител четеше много. А баба Петра значи бе дисциплинирана жена, а на Иван книгата от ръката му не слизаше, макар че са на село. Село, но почтено и хубаво семейство. Имаха едно момиченце, баба Петранка като почина, неговата дъщеря, Станка се казваше, беше болна много и на градината, вече братската градина, ги събираше баща ми 70 души болни и ги лекуваше. И в Айтос, и в Тополица, Ченге, и ги лекуваше баща ми всички. Та и тази Станка, закрепи здравето ѝ баща ми, което както казваше Учителят, ако се лекуват с вяра, инжекции няма да има, медицински няма да го лекува, но понеже той им слагаше за засилване, знае как да

ги лекува, инжекции им слагаше и така закрепна, стана, беше една хубава, но помага на майка си. Ходеха да орат, дъщерята, Иванчо, Еню, един хубав. Еню имаше син, всички на работа. Баба Петранка там. Аз ходех у тях, понеже боледувах, ходех у тях и помагах на баба Петранка и на всички. Слагях в казанчетата и топлех слънчева вода, като се върнат, да се облеят със слънчева вода. Палатка имаше за събличане, за къпане, и така. А баба Петранка, тя правеше едни хубави катми, и така си прекарвахме на времето, помагах през всичкото време. Помагах, но се и лекувах.

13. ДУХЪТ, КОЙТО РЪКОВОДИ

В.К.: Разкажете за събора на Петровден. Верка: Учителят пристигнал от гарата, времето беше хубаво, но в полунощ завалял един много силен дъжд. Баща ми отива от нас, където е в 12 часа в полунощ при Учителя. „Учителю – казва – много дъжд вали, а другите лежат.“ Казва: „Георге, ние тръгваме.“ И влиза Учителят в стаята на Габровски и си вдига крачолите на панталона. Подвиват крачолите и в това време изгърмява се, изгърмява се и се явяват накрая три звездички на облачното небе. Да. Той казва: „Георге, видя ли звездичките?“ – „Видях ги, Учителю.“ Втори път влиза Учителят в стаята си. Още един път изгърмява, прояснява се времето и тръгват. В.К.: Значи още един път си завъртват панталоните. Верка: Да, както вие ги правите мъжете и изгърмява още един път, и се оправя времето, и тръгват. Другите спят. Те тръгват, обаче народът сутринта след дъжда отива на Петровия връх. И то 1920 година беше. В.К.: И тогава времето вече се оправя. Верка: Се оправя и там си прекарват целия ден, но понеже много народ имаше и се връщат по-рано. В.К.: Сега, тези беседи, лекции на Учителя в Айтос записани ли са? Стенографирани ли са? Верка: Виж какво, ами как ще са, няма такова нещо. В.К.: Нямахме стенографи, нямахме кой да ги запише. Верка: Нямахме. В.К.: Някой записваше ли нещо, случайно баща ви или някой друг? Верка: Ами може, ама аз бях малка, нали, не помня. Но спомням си това, че Учителят държеше беседа и си спомням този случай, нали ви казах, то само принципно така дадено, обаче тогава именно аз реших да не се женя. Аз така го схванах. Беседата беше цялата, като че ли за мен беше това нещо. В.К.: Разкажи за холерата. Верка: Това беше през Балканската война. Баща ми вземат го войник. Не помня годината. Тогава е бил фелдшер и лекува. Появява се холерата, обаче страшно е било вътре положението. Вие знаете като лекар, повръщане, диария, колко е страшно положението. Всичко било изцапано. Той си избира 11 души и той един, 12, но поддържа връзка с Учителя, с писма. И вземат, та изчистват болните. Войниците почнали да плачат. Казвали: „Бай Георги, ама ний имаме деца.“ Той казал: „Аз също имам деца. Косъм от главата ви няма да падне. С вяра тръгваме.“ Имало само един учител и на един му струела кръвта, аз не ги знам така и той казвал: „Дайте ми един бинт да натисна, да го вържа.“ Добре, ама имало лекар, който с маска се движел. В.К.: Маска. Верка: Не такива, гдето лекарите ги носят, но качулка, гдето считате му и устата му, всичко друго е покрито, да не се зарази, и с файтон се движи, не смее да стъпва, с кон се движи. В самата болница, вътре всички избягали, скрили се, тогава баща ми взема 11 души, между които имало един Димитър, бил болен, учител от Видин и слязъл, че пролазил и му дал бинта да върже на този човек раната. И почва по тоя начин, изчистват и почва да ги лекува. Имало един евреин, лекар. Казал му да слага в една чаша по седем капки йода баща ми го увеличил на 16 капки йод, защото нямало резултат. И искат сега да го осъдят – военен съд. Как си е позволил! И понеже има резултат. Явява се на военен съд и той обяснил работата и толкова. Но – това беше холерата. Обаче по-късно с брат Боев в Скопие стават войници, 1917 година е било или по-късно, не

знам коя година. Ние бяхме деца. Пак в турската къща живеехме. Аз бях ученичка в прогимназията, първи или втори клас и ние, като замина баща ми за Скопие и с брат Боев, тагава вече баща ми е завършил фелдшерски курсове в Сливен и най-голямата ми сестра се ражда, Цветанка се ражда в Сливен. И така, ние го изпратихме тържествено на гарата и замина. Обаче баща ми заболява много тежко в Скопие и ние имахме един братовчед, Енчо, който идва една вечер. Ние даже бяхме така, майка ми все обичаше така да ни кара да играем, хоро играехме с децата, седем деца. И наблизко живееше една моя братовчедка, на майка ми братовчедка и на нас, кака Невенка се казваше, Велико Стоянова, литераторка, живееха срещу нас и идваха у дома. И някой път като ни чуят, че ние не пеем, така чувстват и казват, че сигурно имат някой болен в къщи. И то болен винаги ще бъде аз, защото малко слабичко вървах. Обаче пристига Енчо, който е бил в Скопие, при брат Боев и при баща ми, той е братовчед на майка ми, бабите ни сестри, първи братовчедки. Како, идвам да съобща, че свако ми Георги е тежко болен. Но преди да каже това, аз се хвърлям в леглото и казвам: „Тати е болен, тати е болен“, преди да дойде Енчо. Половин час преди да дойде и вече хоро няма. И Енчо идва и казва: „Бати Георги е болен.“ Това абсолютно е верно. В.К.: От какво е болен? От холера ли се е разболял? Верка: Не, не от холера. Това беше по-късно вече. В.К.: Значи там са с брат Боев. Верка: От простуда, да. И тогава брат Боев е бил здрав и толкова бързо е вървял, докато го видиш на стъпалото, чак горе, понеже е било двуетажно. 3-та местна болница в Скопие. Първа, втора, тяхната трета местна болница. И сега, като му минало, получило се писмо от Учителя. Учителят казал, че трябва да се прави нарядът на съборед ден. Събрали се. И има много наши приятели, но на един брат забравили да му съобщят и пет часа сутринта се събират няколко души от Братството в Скопие да направят молитва. Наряд имат. Обаче един Станю го забравили, но той бил от нашия край, от село Вресово и сънува сън и казва: „Станю, тръгвай, сложи Библията и тръгвай при Георги, там се събират на молитва.“ Като отива, а пък било толкоз оградено с войска, германците там, то птичка не може да прехвъркне. Как е влязъл, не знам. И казва: „Станю, как дойде тук?“ – „Христос ми казва, в болницата иди, там е Георги. Христос ме изпрати. И затова мен никой не ме спря.“ Всички спяли, тези спяли. И той се качил горе, понеже е войник, носи нещо, а той Библията носи. Сега, той им казва, а пък баща ми вика: „Добре де, как ти ни намери?“ Пък той вика: „Нарядът, нарядът ме доведе.“ – „Това е нарядът – казва брат Боев – Ето ти наряда“. И така си продължили, изкарали си първия ден наряда и получават писмо пак от Учителя. Дава им нареждане как да работят и дошло така, че трявало да бягат от противника. А брат Боев на Шар планина е ходил и там заболял от ревматизъм, и се обръща в туберкулоза. Оттам си носи заболяването брат Боев, не че по наследство. И баща ми един ден с брат Боев си говорили и понеже имало много болни, трябвало да бягат. Имало около 1500 души болни тежко. Едните били тежко, пък другите по-леко. Тези, които са по-тежко, той решава да ги евакуира, понеже лекарите избягали, изчезнали. Той решил тези болни да ги изпрати в България. Ти знаеш как се изпращат – открит лист ли там да им дадат, за да пътуват, с носилки на гарата, на влака ги товарят, и събличават на близките да излязат да ги чакат. Някои други градове, които има, да ги посрещнат близките. А леко болните ги пращат и тях да ги изпращат, но не с линейки така, с носилки, ами по-леко болни и тях ги изписали. В туй време лекарите се връщат и гледат, няма болни. Извикали Георги, баща ми и брат Боев. Пък брат Боев казал: „Георге, ще решиш там тази работа, ще влезеш в скришната си стаичка, ще решиш сам тоя въпрос.“ Затуй брат Боев няма намеса в тази работа. И военен съд го вика баща ми. Като ги извикали, те рекли: „Кой ви разреши на вас да изпратите болните?“ Обаче баща ми казал, че той не лекува, той се грижи за тях, че никой няма освен

него. „Аз реших. Вместо да пратим 700 души в гроба, аз давам моята глава. Аз ставам жертва.“ И те казват: „Ти си за наказание.“ – „Аз ще изтърпя наказанието.“ За наказание на Куртев и на Боев – открит лист за София. В.К.: Отпуска. Верка: Не, защото бегат вече войската, връщат се, а всички останали офицери с войската до Сливен, там с гарнизона. Едно разстояние било колкото разстоянието, колкото все едно от София до Сливен. Да, такова нещо. Но те пътуват само двамата за София и ги посрещнали много хубаво. Много се зарадвали. Казал: „Учителю, ние имаме успех, изпратиха ни за наказание, дадоха ни по един билет да пътуваме безплатно, а всички тръгват с войската, вече се връщат в България.“ Тогава брат Боев като вече заболява и като отиват при него, винаги баща ми имаше един кош ябълки. Като отива някой при него, той го изпраща, „за наказание“ по една ябълка му дава, като си отиде вече в София, туй е за наказание да го даде на брат Боев. За наказание му изпраща по една ябълка. Така много мило беше, много. Един хубав човек. В.К.: Значи Учителят ги посреща. Верка: Много радостно. Държал ги цяла седмица. Че им готвили там стенографките, на ул. „Опълченска“ 66 ги посрещнал Учителят. Там е кака Василка, други братя и сестри, въобще си спомнят много хубаво.

Измина един много хубав живот. Ние, които бяхме в Школата на Учителя, бяхме от векове в нея. Дано сме спомогнали малко чрез живота си в нея, та да заслужим да се срещнем в следващите векове отново в Школата на Учителя.

14. ЖИВИЯТ ГОСПОД

Обичах да ходя на концерти. Макар че Изгревът беше отдалечен от града, аз не изпусках почти нито един концерт. Винаги се намираше някой да ме придружава, но имаше и случай, когато си отивах сам-самичка. Какво пък толкова имаше за умуване, та нали Учителят лично бе дал много задачи на учениците сами да ходят през нощта на планината Витоша, за да укрепва тяхната воля в бестрашие. Нали имахме една формула: „Без страх, без тъмнина – в Любовта безгранична!“ Освен това бях чела и знаех, че ако човек държи съзнанието си будно и държи непрекъснато връзка с небето, то нищо лошо няма да му се случи. Та нали бяхме ученици и онова, което се преподаваше, трябва и да се прилага, защото само онова, което е приложено, е истинско знание. С тези разсъждения аз спокойно отидох в града сама на концерт. След като свърши, поех сама пешком. Вървах по ул. „Раковски“, а после по ул. „Граф Игнатиев“ и стигнах до игрище „Юнак“ напълно спокойна, макар че беше се стъмнило, но имаше още минувачи по улиците и уличните лампи осветяваха що-годе пътя ми. Но ето трябваше да поема пътя нагоре покрай Борисовата градина, а това бе Драгалевското шосе, потънало в тъмнина и неизвестност. Преди да тръгна се помолих и непрекъснато бях съсредоточена в молитва и вървах нагоре. След малко усетих, че съм заобиколена от плеада светли същества, които ме охраняват и отварят пътя ми отгоре и аз вървя в шпалир от светлина. Ни за минута не преставам да се моля и така пристигам на Изгрева в едно необикновено състояние на духа. За пръв път изпитвах такова преживяване и смяхах, че бях изпълнила достойно задачата си и че съм била възнаградена за това с необичайното присъствие на светлите същества. Ето, вече съм на Изгрева и преминавам през двора пред салона. Точно в този момент Учителят се показва на балкона от неговата стаичка, поглежда ме, аз се спирам, и отгоре чувам неговия глас: „Сестра, друг път не закъснявайте толкова, защото с това заангажирвате небето да ви пази!“ Аз за миг съм смутена, но още съм под чудесното преживяване по пътя и извиквам: „Учителю, да знаете, придружаваха ме плеада светли същества!“ – „Знам, сестра, но друг път ако ходите и трябва да закъснявате,

събирайте се по няколко души и така се завръщайте. Защото сега ангажирате небето да ви пази, а тези същества си имат друга работа в този момент и нарушавате техния план. А планът на Небето е друг!“

Аз лекичко се прибрах, а Учителят затвори вратата на балкона. Изгревът спеше, само аз не спях. За мен това бе двойно откровение: един път от небето, и втори път от Учителя. Дълго време таих в себе си тази опитност. Накрая реших да я споделя и с другите. Отначало ахнаха всички, но впоследствие чух тълкувания, че аз съм била лекомислена и със своето лекомислие съм затруднила работата на Небето и Учителя. За мен това бе откровение на Мировия Учител и това се крепеше на окултни закони, дадени в Словото на Учителя, които ние с нашето човешко съзнание трудно можем да обхванем. Но да преживееш всичко това и да видиш как действа законът е едно истинско знание. И понеже опитността на един ученик е опитност на цялата школа, затова аз се осмелявам да ви я предам. А как ще използвате тази опитност и този закон, оставам да прецените сами. Ето законът: Човек не може да успее в каквато и да е работа, ако няма съдействието на невидимия свят. Ученикът мъчно може да живее на земята без духовна закрила. Затуй трябва да бъде свързан с Бога. Това нещо аз го проверих. Но научих и нещо друго: никога не изкушавай напразно живия Господ!

Над леглото си Верка бе окачила няколко листчета, изписани с печатни букви мисли от Учителя Дънов.

*„Всичко, което е добро, мога да приема.
Всичко, което е добро, мога да приложа.
Когато искам да направя някакво добро,
няма сила, която може да ми противодействува.
Всичко мога да направя чрез живия Господ на любовта,
Който е създал всичко в света.“*

*„Господи, Ти всичко можеш. Твоят Дух, Който си изпратил да ме ръководи,
чрез Тебе всичко може. И аз чрез Твоя Дух всичко мога.“*

*„Господи, да възрасте онова Божественото, което си вложил в моята душа
преди създаване мира.“*

С Бога, Който живее в мен, всичко мога.

*Заради Тебе, Господи, което нося в моята душа от вечността, аз ще се уча и
ще ти служа.“*

НАДКА КУРТЕВА
(1908 - 1996 г.)

**ПРЕД ИЗВОРА
НА
ЖИВОТА**

МАГНЕТОФОНЕН ЗАПИС ПРЕЗ 1986 г.
ОТ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. ЧИЧО ПАНАЙОТ – СВЕЩЕНИК

Вергилий Кръстев /В.К./: Искаме да ви разпитаме за рода ви. Сега майка ви – откъде идва вашият род по линията майка ви? Тя Бела се казва. **Надка Куртева /Надка/:** Ами тя идва от дядо ми. **В.К.:** От къде са те? **Надка:** От Айтос. **В.К.:** Тя, майка ви, кога е родена? **Надка:** А, не... **В.К.:** Не може да си спомните. Ами от рода на баща ви откъде идват? От Айтос ли? **Надка:** Да. **В.К.:** Откъде имате така спомен за рода? От колко поколения? **Надка:** А, не мога да ви кажа. **В.К.:** Вашият дядо как се казваше? **Надка:** Баща на баща ми е Вълчо. А на майка ми, Иван. **В.К.:** Сега дядо ви Вълчо колко синове е имал? **Надка:** Ами как да ви кажа. Преди баща ми един брат, втори е баща ми. Трети – още един брат, четвърти – още един брат и другите са починали. **В.К.:** Те са останали живи четирима братя или пет. Вие помните ли имената им? **Надка:** Ами Димитър е първият, вторият Георги, третият Андон, четвъртият Панайот. Всички бяха така природно интелигентни и добри и станаха все секретар-бирници бяха. Баща ми е бил в първо време секретар-бирник, след това отива във фелдшерската школа в Сливен, завършва и става фелдшер на града. Чичо ми Андон също е секретар-бирник, чичо ми Димитър – също секретар-бирник, а чичо ми Панайот – свещеник в Айтоската църква. След туй идва в Карнобадско в едно село, доста години. На времето, когато баща ми е бил ръководител на Братството, чичо ми е пеел много хубаво духовни песни и е идвал в първо време, когато баща ми се е занимавал, духовно се е пробуждал и той с него. Но става свещеник, певец още първо беше в Айтоската църква. След това владиката се намеси, щото баща ми се изяви като един много добър ръководител и деец на Братството, владиката от Сливен забрани на чичо ми да се среща с баща ми. На баща ми му беше тъжно, защото беше много добър чичо ми, мъка му беше. И като отиде някога на кафенето, вижда чичо ми седнал на една маса и като види баща ми, свие се, малко се дръпне да не го види баща ми – страх го беше – той пък ей така, крие се, такъв малодушен е бил. И тати казва на кафеджията: „Две кафета. Едното на мен и другото ей там на пога.“ Ха-ха-ха. Чичо ми ще се обърне и ще му благодари така. Ще кимне с глава и толкова. Минаха много години, баща ми живя с една мъка тъй, той не беше човек, който ги изживява, той ги разбираше нещата много добре, но все пак така беше обидно, като кръвна част от живота му беше мъката. Минават много години, владиката почина, чичо ми остаря, баща ми отиде на Градината вече по нареждане на Учителя, там отседна, там си беше. Чичо ми един ден идва у нас в Айтос така, все е изживявал някаква скръб и не се е виждал много години, но научава къде живеем ние със съпруга ми, обаче мисли, че там баща ни живее. Аз като го видях да хлопа на нашата врата, познах го, но не му казах. Казва: „Тук ли живее Георги Куртев?“ **Рекох:** „Заповядайте, сега ще дойде.“ Той си беше в тяхната къща – съседна на нашата. Нали знаеш нашата къща? Дойде тати. **Викам:** „Тате, чичо Панайот.“ – „Тъй ли?“ Той му стана много приятно. Тъй близко към 10 часа беше преди обяд. Оставих ги на обед у дома, приказваха си доста, тати му говори. Той много уважаваше баща ми като духовен човек, като честен и имаше нещо, което той виждаше в него и поприказваха си доста, отиде си чичо ми. Мина известно време, отиваме на градината. Гледаме, тъкмо отиваме за градината, пък от гарата, там нали от нас като тръгнеш, отляво на едно такова място, гледаме чичо ми Панайот дойде и аз, като го видях: „О, чичо, добър ден.“ – „Къде, бе, Наде, къде отивате?“ **Рекох:** „Отиваме на градината.“ – „Ами и аз ще дойда. Аз искам да се срещна с татко ти.“ И тъкмо отиваме, брат Слави, на Иринка баща й с каручката и го качихме на каручката, и го заведохме. Тати като го видя, много, много му домиля така. Седнаха двамата на една бяла скамейка тъй южно от градината, от къщата отдолу,

седнаха там двамата и вика: „Наде, сварете там по едно кафенце, за мен и на чичо ти.“ Сварихме им, седнаха, приказваха си. Той му казва: „Бате, аз не се чувствам много добре.“ Той казва: „Призовки имаме вече, Панайоте, трябва да се готвим, защото сме възрастни.“ И тъй, в този дух му говори. Поседяхме малко, поприказвахме, качиха се тати и чичо Панайот на каручката, ние останахме с Добри, и го заведоха до гарата. След туй още веднъж пак сме на градината, погледнахме – чичо идва пак от Бургас. От гарата на Айтос там до градината има три километра, пак пристига. Стана му още по-мило на баща ми. Остави го на обед, нея вечер ношува той там, на градината, при баща ми и така минаха тези братски срещи между с него. В.К.: А за другите братя? Контактуваше ли? Надка: С всичките братя контактуваше. В.К.: Те другите влезнаха ли в Братството? Или? Надка: Не, само баща ми. Чичо ми беше като оглашен. Учителят много хубаво е говорил за чичо ми Панайот. Той беше свещеник по селата, след това в Карнобад, Айтос, Бургас и на всички бедни хора е опявал без пари. И е раздавал даже, и с вехто расо е ходел, като беден служил на това. И баща ми това много го радваше и му казваше: „Панайоте, това ще те спаси един ден. Ти си бил истински работник на Божието дело.“ И така. В.К.: Казвате, Учителят имал добро отношение към него. Някои изказвания? Надка: Ами ние сме били много малки, когато Учителят е идвал у нас и тати е искал да покани брат си. Даже дали сме били родени още не знам, когато Учителят е идвал. Чичо ми е бил певец в Айтос. Много хубаво е пел и тати го е поканвал. Тогава още не са го подозирали чичо ми, не са пречили на чичо ми да се вижда с брат си. Поканвал го е у нас и той пел църковни песни. Много хубав глас. Когато чичо ми ще пее в черквата, чуят ли че Панайот Куртев ще пее, целият град се свличаше в черквата да слуша един хубав глас на един певец. По природа те са духовни всички.

2. УЧИТЕЛЯТ ПРИ НЕОБИКНОВЕНИЯ СЕАНС В АЙТОС

Надка: Не зная сега, баща ми още преди да се запознае с Учението на Учителя е бил секретар-бирник в село Кирмики, сега Люляково, и той там е посещавал един дядо Петър, който бил духовен човек, но бил близко, приятел, просто симпатичен. И този дядо Петър бил доста духовен човек и все от Библията си четяли нещо, и му подарил даже една Библия на баща ми. И след това постепенно се срещат в града – беше авторитетен човек баща ми, фелдшер вече, и там духовни хора, такива черковни хора се събират – съграждани негови образували някакъв кръжок по спиритизма така, правели сеанси на масички. Били и тези, айтозлии казват: „Абе тук идва един г-н Дънов, който изнася в черквата сказки. Този човек се занимава, той е наш човек, който ни води духовно, така ни запознава с някои неща, елате, ако обичате.“ И баща ми пък е бил добър черковник, с поповете в черквата винаги е влизал. Всяка неделя е в черква, преди да се запознае с Учителя. И той отива на тази среща, спиритичната. Учителят там. Тогава се запознава с Учителя баща ми и тези четири-пет души ли, не знам колко са били, почват сеанса на масата, както тати седял настрана и Учителят седял така, другите са действали – аз което съм слушала от него – изгасили лампата. И в това време баща ми вижда едни клончета, черешки, черешки по цялата стая, но си мълчи. Учителят му казал: „Вие виждате ли нещо?“ Казал: „Да, едни черешки така в стаята.“ – „Как се казват?“ – Казал си името. – „Вие ще станете духовен ръководител на Братството.“ И попитал: „Ами този, който седи до мене?“ – от едната страна на Учителя, а другият от другата страна на Учителя, но не знам сега дали са освободили място за баща ми до Учителя, като са го запознали, това не помня. Учителят казал: „Тоз, който стои от тази ми страна“ – тихо разговарял, „как се казва?“ – „Михал.“ – „Той – казал – вечно ще

остане Михал.“ – „Ами този?“ – „Той – каза – ще се яви гонител на Братството. И този човек така ще пострада, близките му всички ще го изоставят, ще гладува в мизерия и в нищета. Твоите два лева ще са последните, които ще го нахранят.“ Минава време, този човек се обявява против Братството. В.К.: Как се казваше? Надка: Не го помня... Копринаров. В.К.: Копринаров. Надка: Да. Но преди това... Учителят тогава е идвал в Айтос по тях години и е държал сказки в църквата по френология. В църквата или в църковния двор, не знам. И така. Минават години, този човек така изпада и наистина става враг на Братството. Баща ми беше човек с широк мироглед. Той никога не чувстваше, че хората са врагове. И ако има, в даден момент е готов веднага на този човек да помогне. Понеже той вече работи в духовен път и има духовни възгледи и разбирания, необикновени. Тогава този човек почива вече.

След туй продължава животът в Айтос. Учителят идва често в Айтос в първите години у дома на гости и при една задушница сме живяли в една къща – а Айтос е бил тогава малко градче. Както е църквата, малко по-нагоре имаше една малка черквичка, откъдето костите, като ги вадят от гробовете, са ги слагали там и другото наоколо е гробища. И нашата къща е била близко до гробищата и с балкон към гробищата. И един ден, задушница нали правят, отиват много хора на гробовете и носят, и поповете четат там молитви. И тати и Учителят седнали на два стола на балкона и наблюдават. И тати му казал: „Учителю, има ли някаква полза от това идване по гробовете, четене на молитвите и т.н.“ Казал: „Да, защото много грешници са вързани в гроба. Когато отиде свещеник или близък и прочете там молитва, за него е едно облекчение.“ Защото много приятели са задавали въпроса даже скоро на Айтоската градина пак един брат протестирал срещу помени за това-онова. Сестра ми Дора даже знае това и им казала, че при такъв случай Учителят е казал, че е много хубаво нещо. След туй Учителят продължава да идва.

3. СЪБОРЪТ ПРЕЗ 1920 ГОДИНА НА ПАСПАЛАТА

Надка: През 1920 година ние бяхме в отделенията още, деца. Айтоското братство кани Учителя на гости в Айтос за Петровден. Защото празникът Петровден никъде в България не се е празнувал. Баща ми по свой почин и приятелите от Айтос, там на 5 километра от града има един връх, Паспалата, който се нарече Петровски връх. Там всяка година се посрещат приятелите от Айтоската околия, от Бургас идват там и в името на Учителя на именния му ден се празнува този ден. В 1920 година поканват Учителя на именния му ден да посети Айтос и отсяда у Габровски, защото ние сме живели под наем, в нашата къща имаше много деца. От Бургас идваха приятели срещу Петровден, а у сестра Габровска беше най-тихо. Те две сестри и съпругът ѝ имаха стара къща с две стаички, след туй направиха хубава голяма къща. Но Учителят го прие тати, там, у тях. Намери за най-удобно там, защото е най-тихо и уединено и той през целия ден беше си спокоен. Учителят спокоен и баща ми с него. И срещу Петровден ще отидат на Петровския връх, там се събират всички приятели от цялата околия. Те се събираха по много – по 500-600 души от нашата околия и повече бяха. Даже до хиляда души бяха в миналото. От селата. Само от Айтос 100-150 души бяха. И ще тръгват. Но през нощта се изсипва пороен дъжд. И брат Паскалав, Кирил Паскалев, ако помните – доктор, един наш брат имаше тука, той е синът му, а неговият баща – Паскалев, началник на пощата в Бургас, идва у дома и казва: „Брат Георге, няма да може на Петровден да отидем на Паспалата.“ Тати казва: „Аз отивам, пък вие сами ще решите за себе си.“ И се облича тати, взема чадъра и отива у сестра Габровска. Брат Епитропов и други много гости са у брат Божил. А брат Божил е брат на сестра Василка Иванова,

която беше при Учителя много години. Той е в стара къщичка, но в салона там вече се събирали мамини и брат Божил, там, колкото гости имало и брат Епитропов запалил фенера, запътват се, но като виждат – извива се дъжд, се отказват. А тати минава през брат Божилови – има комшулук, казваше се така и в сестра Габровска отива. Като се качва по стълбите, Учителят отваря вратата и казва: „Дойде ли, Георге?“ Казва: „Дойдох, Учителю.“ Затворил вратата Учителят. След 5-10 минути изтрещява гръм и отваря вратата, казва: „Георги, я виж, погледни на северо-изток, какво ще видиш?“ Пък било мрачно, дъждовно време. Казва: „Учителю, един лек кръгзор вече се изяснява.“ Затворил вратата Учителят пак. Още по-силен трясък след 5-10 минути. Отваря и казва: „Георги, я провери пак.“ Казва: „Разширява се кръгът, Учителю.“ Трети път влиза Учителят. Минават пак десетина минути, изтрещява се много. В това време Учителят отваря и казва: „Георги“, ама запретва си панталоните, крачолите долу и казва: „Да тръгваме.“ – „Да тръгваме, Учителю.“ И тръгнаха. Брат Епитропов му казал: „Брат Георги, не е писано да ходим на Паспалата, на върха тази нощ.“ Пък тати му казал: „Като имаме Учителя и тебе ли трябва да уча?“ И тръгва тати и Учителят и другите с фенера, а другите по-късно, почакали да утихне дъждът. Татюви с чадърите тръгват.

4. БРАТСКАТА НИВА

Надка: А във от града има една чешма – Балар-чешма. Айтоското братство, понеже идваха все у дома, намират се в една къща, не можем да посрещаме и изпращаме. Обаче не е достатъчно да се срещат приятелите и решили да се направи една къща, тъй една нива да се закупи, да направят един братски дом, където сега е къщата на Братската градина. И този брат Димитър Арабаджиев /ето този, на снимката/, има нива близко там някъде и казал: „Аз давам голяма нива, има кюнк с вода, можем да я разработим и да направим нещо.“ И тати, всичко това, когато били на тази чешма – Балар Чешма, казал: „Аз, докато с Учителя не говоря, не поемам нищо още, никакъв ангажимент не мога да предприема и да ви дам.“ И тогава седнали на чешмата да си починат малко, защото е доста далечко и тати казал: „Учителю, мога ли да ви попитам нещо?“ – „Може, Георге, кажете.“ – И му разправя, че така и така, Айтоските братя от цялата околия и от града искат да се направи нещо, където да се събираме пак в Името на Бога, в такъв дух, нали, не съм била там да възпроизведа разговора. И тогава Учителят казал: „В какъв дух искате да се направи, кое ви накара това да си направите?“ И му казват, че искат да се съберем, да си общуваме и така. Той казал: „Ами с каква цел я искате?“ – „Искаме я“, казал, „когато някой пътник, след като изградим и постигнем това, някой пътник мине – странник късно, да намери там едно чайче с хляб и сиренце, да си почине и да си отмине. И когато брат или сестра искат на уединение, в размишление, в молитви месец или десет дни, да започват там, да се подвизават.“ – „Божествена ви е идеята, ще я имате.“ Тогава казал, еди кой си брат иска да даде нива. – „Почакайте малко. Има време. Тя ще дойде, но не там.“

Минава, колкото минава, сестра Василка е вече в София, отиде да учи плетачество, защото бяха решили да не женят младите сестри на времето и братя. И така Василка, тя в София, каза: „Учителю, викат ме в Айтос братята ми, ще правим подялба.“ Бащата, майката умрели вече. На сестра Василка се пада тази нива от 30 декара и на брат Божил се пада там яхър било това и една стаичка, стара къща на него се пада, а друга част от двора – на другия им брат, който не е от Братството. И идва в Айтос така Васи́лка, правят тази делба и се връща в София. Може да е говорила с баща ми, но не знам какво са говорили, отива при Учителя. Учителят казал: „Василке, в Айтос Братството иска да прави Братска Градина.“ Тя

казва: „Учителю, аз се чудя какво да правя. Не ми трябва тази градина.“ – „Тогава отиди до Айтос.“ Тя отива в Айтос. Отива при баща ми и казва: „Бай Георги, така и така. Аз подарявам моето място на Братството за Братска Градина.“ Тя била изоставена, камънати и прочие. Събираме се ние, като деца ни е водил баща ни с кофички да събираме камъни, едно дърво дълбоко има там. Не само ние, но нас, цялото семейство, от училище се въртаме и казва: „Хайде сега.“ Мама, той и ние всички, бяхме седем деца, всички отиваме на градината и носим камъни, изнасяме и всички други братя със своите деца, всичко чистеше. За не много време се изчисти мястото. Събират се сега братята. Трябва да изорат мястото, да се разоравя вече. И събрали се в Айтос, в Салона, където било събранието и почват да решават. Тати взел да дава идеи. Един брат земеделец казва: „Георги, ти знаеш да връзваш пръсти, ние имаме думата, за оране на нивата.“ Сега гледат колко хора са. Не са достатъчно рала, за да може да се изоре. Тати казал: „Аз хващам две рала отделно.“ Брат Божил казал: „И аз хващам толкова.“ Друг казва: „Аз...“ Обади се този брат, дядо Станко се казваше: „Изорана е нивата.“ Ха-ха-ха. Отива тати, няколко дни преди да се оре още нивата, той вечер там, в неговото място почва молитви, там се свива, вземал си балтон и някое одеалце – там ляга, там става и все в молитви, защото се започва такава духовна работа. И как даже не помни много хубаво, но сънувал сън, че един от Бургас – беше архиерейски наместник ли, такъв като владика, не владика, но близко – епископ ли е бил, вижда го там. Но в туй време, тати като бил там, от много страни излезнали големи кучета и се насочват към него, към баща ми. Обаче тоз светец, той го оприличи на него, някой духовен дух дойде и той помогна и пръсна тези кучета и се поправя положението. В.К.: Това е насън. Надка: Насън. И минават няколко дни, тати е там вече. Еди-кой си оре нивата. Той ношува там. Рано заранта, тъкмо ще се събуди, от Тополица един брат, Георги Касаианов, тръгнал със своята каруца за оране. Той първи влиза в градината, в мястото. Но тати, като седял тъй, той все ставал рано, и чува, че се свири „Благославяй, душе моя, Господа“. Той много я пееше и хубаво с уста свиреше. Чува баща ми в тишината и казваше: „Никога няма да забравя този момент. Зарадва се душата ми, че идват вече приятели.“ Дойде той, още другите не. Казва: „Бай Георге, нека аз пръв да туря ралото и да отворя браздата.“ – „Много хубаво, брат.“ И тъкмо заорава той, и идват вече от тук от там, събират се не знам колко рода. И за няколко дни, не знам точно колко време са орали, изорала се нивата и тогава решават какво да сеят и да направят една малка колиба, обикновена, в лозята каквито се правеха. И там този, вуйчото, който разнасяше писмата тук на Изгрева, той беше на Гради роднина, брат Васил, той дойде на градината. И почна се вече. Решават и почват постройката. Тези подробности не мога да ви ги предам, защото съм била малка, но знам, че се събраха вече там и почнаха да къртят камъни отгоре, от баира. Брат Божил, на сестра Василка брат ѝ, беше един от най-добрите пионери на Братството в Айтос. Много силен дух и предан. В.К.: Божил кой? Надка: Божил Иванов, на Василка брат. В.К.: Тая Василка, която идва при Учителя на ул. „Опълченска“ 66. Надка: Да, да. В.К.: А-а, да. Тя е от Айтос, така ли? Надка: Тя е айтозлия, сестра на брат Божил. Брат Божил почна вече, ще взема участие в това. Носи камъни на гърба си. Ама турил на един кон, дето слагат темели, тъй да сяда, слага на гърба си и най-големите камъни. Всички братя за градината, от селата събрани стотина души, всички камъни по един, по един ги носят. Брат Божил първият. Тъй като говоря за него и веднага настръхвам, аз имах много голяма връзка и много често ходех при него. И се пренасят материали и почват вече. Постройката полека-лека се вдига. Братята Васил, брат Слави, на Иринка баща ѝ и много други братя се събират и почват постройката, а баща ми в фелдшер, той е на работа. От 12 часа трябва да отиде да види какво става всеки ден и се връща. Вземал за 20 минути от Айтос до градината мястото. Той беше млад човек и много силно бързаше. В.К.: То колко километра е?

Надка: Три километра. И започва постройката, всичко върви много хубаво. Братята работеха, сестрите ходеха, майките ни да готвят. Но в Карагеоргиево, близо, на запад от градината имаме едно семейство, казваше се тази сестра – първата, която се е събудила духовно, баба Петра я казвахме, беше много предана на делото Божие. Тя ще сготви два котела с ядене и една пещ хляб, ще сложи в дисагите хляба и ще ги превърви тука. Единият от страна на дисагите отпред, другият отзад. На рамото котлите и носи на градината за храна на работниците. Това го е правила много пъти. И служи за образец тази сестра в духовния път на нашето Братство. Така постепенно, постепенно се завършва градината и започват да ходят на Школа. Много хубаво се събират. Събирания, вместо да ходят на Петровския връх, правеше се празникът на градината, срещи на градината, закипя един истински хубав духовен живот. В.К.: В разстояние на една седмица как се изразяваше животът на градината? Да кажем от понеделник, вторник, сряда, четвъртък, петък, събота и неделя. Надка: Виж какво, на градината в неделя ден се правеха събирания. Сряда вечер в Айтос. Всяка неделя преди обед всички отиваха на градината. Построи се постройката и за нас стана двуетажна къща, отзад имаше пещ за печене на хляб. Борчета сме сели там и със сестра Габровска, мъжът ѝ беше лесничей, той даде борчетата. Там сме ги сели и ходехме да поливаме. Засяха се овощни дървета, бадеми, ябълки най-различни. Ся се лозе. Лозето беше, не мога да ви кажа точно, но голямо лозе – може би 10 декара. И така потече духовният живот на градината с всичките му подробности, с едно високо съзнание работеха всички, с радост. И когато тогава се учеше „Евера“ от Паневритмията и отгоре братята от селата с червените пояси, с потурите, но лицата им светят, млади, всичките почват отгоре „Евера“ един след други, пеят от върха, от камънаците – там, гдето ги къртят и слизат долу в градината. Така потече един много хубав живот, от който и в моята душа е останала една хубава следа.

5. САЛОНЪТ В АЙТОС

Надка: В градината отначало е имало една постройка. То било яхър, те са останали две стаи на брат Божил. Този яхър те го почистват и го приспособяват за салон на Братството. Тогава почва се голямата борба между свещениците и Бялото Братство. Против Бялото Братство се говори вече. Двама свещеника, но единият бълва както може. В.К.: Как се казваше той? Надка: Шаханов. И почва се вече да лепят афиши, позиви да хвърлят. Те се събират на молитви, поповете отправят проклятие на децата им, проклятие на семействата им. Чудеше се по какъв начин да говори, защото приятелите, много хора от града взеха да не влизат в Братството. Една вечер отива той, попът, в Школата, в събранието и почва да говори срещу Братството. А вътре са били, защото го слушали, слушали, все татюви войници. И мама слушала, а попът, той взел да говори, да напада. Мама казала: „Недейте, защото както Христос с камшици изпъди от храма, от църквата всички търговци, и вий тъй ще бъдете изпъдени.“ Той казал: „Проклятие да има над тебе“ – в такъв дух. Беше много ревностна и смела нашата майка. И така продължава животът в Братството в Айтос, събираха се в салона. Мина време, преди много години, в Айтос салонът ни поостаря. Искаме да направят нов салон. Кметът пък на града е един от добрите граждани, а баща ми беше с авторитет в града и го уважаваха много. И мало, и голямо според професията си. Той в бедни къщи ходеше безплатно и ако трябва на сирачета, в пликчета им слагаше по някой лев, така под възглавницата, да си купят хлябец и т.н. И затова го обичаха. Кметът каза: „Недейте да правите нов салон, да не го съборите“ – защото противодействие имаше вече – „ами като ремонт мога да ви помогна.“ И наистина един хубав ремонт, то все едно че стана нов салон.

И ако дойдете в Айтос, елате да го видите, много хубав салон имаме! В.К.: Той се ремонтира през времето на брат Куртев или после, в ново време. Надка: Да, да. Не мога да си спомня вече. Но се направи един много хубав салон. В.К.: Те просто стените там събаряли. Надка: Стените събаряли. Той беше на ниска основа. Събориха я. Нови стъкла, нови врати, нови прозорци, всичко ново, нов вход. Така мина това.

6. ЧЕШМАТА В СЕЛО ТОПОЛИЦА

В.К.: Разкажете ни как се строи чешмата в село Тополица? Имам снимки хубави за нея. Нарочно ви давам. Аз следващия път ще ви донеса още снимки от чешмата да видите. Надка: А, кога ще се видим следващия път? В.К.: Ние ще донесем, да кажем, утре снимките, ще ги донесем. Надка: Това е чешмата, която още е запазена. Ето чучурите, ето това, но не е много хубава снимката на чешмата, не е ясна. В.К.: Тя понеже е репродукция. Надка: Тука перат нещо, чистят ли, сестрата Еленка – на брат Димо дъщеря му – много мили хора, и още една сестра, двете са. Ей това е чешмата там, много хубава. В.К.: Как се строи тази чешма? Ето още една снимка. Надка: Чакай малко. Извинявам се. Тука е много хубава. Тука братята от Тополица там, пак отиват, мият, чистят, туй са все братя и сестри. Тука тези сестри, това са все от селото. Отишли там нещо да перат. И тази е хубава снимка. А, много е хубава. В.К.: Аз имам още няколко снимки в един такъв аспект. Да. Сега искам да ми разкажете как стана, че започна да се строи тази чешма, каква беше идеята, подтикът и т.н. Надка: Ами как да ти кажа, брат. Тя е много стара работа. Аз бях младо момиче, 17-годишна бях още ли, 16-годишна ли бях, даже се бях разболяла и баща ми с Учителя в говорил, може би там, за тази чешма. Този голям дъб, който се вижда, някъде трябва да има дъб. В.К.: Да, на другата снимка може би да. Надка: На тази снимка. Да, ето тука е дъбът, но той, голям дъб и това наоколо било е блато и голям извор, блика, разлива се водата. А братята, те бяха много идейни, приятелите в Тополица, много идейни, аз знам тати казваше: „Вие сте ми дясната ръка“, защото каквито идеи имаше, да се направи нещо из Братството, те го правеха. Той отива в Тополица. Там сто души бяха. Почти цялото село. Баща ми винаги ходеше в селото – болни ли са, те всички го търсеха. Бай Георге, те го познаваха наоколо из селата и ходеше, и слагаше инжекции, и една стотинка не им вземаше. Постепенно, постепенно селото се събуди по този начин и всички много народ станаха. Имаха къщата на брат Димо, който беше ръководител, стара къща. На Никулден съм отивала там и пълно с народ, празнуваха 19 декември, Никулден и понеже там така се събираха с ентузиазъм голям, решиха този извор да не го оставят така, ами да се направи една чешма. Дават някаква идея – техни желания и тати отива в София и говори с Учителя, като му описва там каква е обстановката, там големия дъб, това, че се разлива един чуден извор. Казва: „Братята искат да направят една чешма.“ Тогава Бертоли, заедно с Учителя и баща ми там говорили, като скулптор да се направи нещо, като образец и Учителят дава своето благословение. Тогава отиват брат Борис да ръководи строежа. Баща ми, заедно с него, а този, Димитър Вълчев, имаха двуетажна къща – две стаи – едната за Борис и за баща ми. Почва се строежът, обаждат се на кмета в селото, той беше от Айтос, един много добър кмет. Цялото село взема участие вече, като се научават, просто се радват. Брат Бертоли от време на време е отивал, тати и брат Борис са били там непрекъснато. Тати не се е върнал не знам колко месеца, докато не се свърши чешмата. Мама отиваше, и така. И почва се чешмата, и вече идва нейният край. Пясъци, цименти, всичко, каквото трябва, доставя там кметството. Улесняват ги, защото виждат една сериозна идея и една голяма работа. И почват там, този

брат Борис там ръководи, тати и той си взема своята насока като ръководител и идва време вече почват да носят от селото баници, вързани в техни месали, носят тавите и носят на работниците там на чешмата баници, хлябове топли, ястия, нашите там готвят, но те от селото вече жените и те принасят. И идва време, свършва се чешмата благополучно със зодиаците, с всичко и тържество правят вече. Цялото село отива. Отиват със своята гайда и даул, Борис и баща ми седят там. Отиват хората от селото, носят разни ризи, разни кърпи, пешкири на чешмата, там за работниците, които са били и свиват едно хоро. А пък тогава цялото село носи баници. Там се направила голямата трапеза.

В миналото минава един управител, минава през Соколица и вижда тази чешма и се учудва че е построено такова нещо. Ама тя беше много красива, много хубава. Сега я промениха. Извадиха зодиаците, това, онова, някои грешки на селото от безотговорни хора. И този окръжен управител минава край чешмата и се учудва, и отива в едно село Баирникой се казва – по селата там и имаше един наш брат, само едно-две български семейства, другите турци. Отиват те по служба, но не отиват и в българската къща, там се случва наш човек. Простичък, пък така хубаво ги посрещнал. И майката, стара жена, пък скопосна, така хубаво ги посрещнали, нахранили ги. Той казал: „Абе в Тополица кой е организаторът на тази чешма в това село? Как можа да направи това нещо?“ – „Ами има един бай Георги-фелдшера от Айтос. Той е ръководител на Братството.“ И този окръжен управител се среща с тати, среща се и с кмета, който е в Тополица и тати им разправя така. Свещено нещо. И когато се развали чешмата по нареждане на кака Стойка, духовете я накараха, че развалиха чешмата, развалиха зодиаците. В.К.: Ама как по нареждане на кака Стойка? Надка: Ама тя по свои вътрешни проникновения е казала: „Сега, когато един човек износва една дреха, сменя я. И сега толкова години стоят тези зодиаци, сега да направим нещо още по-хубаво.“ И така някои се съгласяват, почват и развалиха я веднага, то в сегашно време е това. Но веднага този, който е председател на Бургас, те са минавали там много пъти, виждали тази хубава работа, изработена чешма и викат кмета на селото от новите хора, а той си уши костюм при Добри, познава се и дойде и казва: „Бай Добри, ходим в Бургас на съвещание в съветите, търсят ни в окръжния съвет. Така ме драха, така ми се караха, как аз разреших да се развали тази хубава чешма.“ След туй отиват, обръщат се към Бургас да им дадат право да ремонтират чешмата. Не, и до днес стои така чешмата. В.К.: Хубавото нещо да го развалят. Надка: Много хубаво беше.

Брат Нейчо Паскалев се оплакал на тати, те бяха приятели – наш брат, началник на пощата в Бургас, казал: „Абе, брат Георге, не мога да спя, не знам какво ми е, не знам що ми е.“ – „Нейчо, я иди два-три дни в Тополица на Димо на гости, на брата ръководител. И сутрин рано отивай и пий по няколко глътки вода от тази чешма и си прави там молитва.“ И той отишъл, и поседял, и като се връща, идва, защото бяха големи приятели с тати и казва: „Как да ти благодаря? Сега вече съм спокоен.“ И въобще разтоварен от състоянието си, в което е бил. И други сестри са ходили болни, така с вяра отиваха, пият водичка и като отидеш аслъ, не знам какви влияния имаше там, наистина и аз съм изпитала нещо, и много други наши хора. В.К.: Когато строиха чешмата, имаше ли противодействие отначало? Надка: От никого, абсолютно. В.К.: Така. Аз съм чувал някои други неща. Надка: Той, брат Борис може да ти е разправял.

7. ХОЛЕРНАТА БОЛНИЦА

В.К.: Аз съм чувал някои опитности, които вашият баща е имал през време на войниклъка, когато е бил войник, заедно с брат Боев. Надка: Първо в Чорло. Той

попада там, като местят, попада в Чолро, където се развива болестта холера. Всички български лекари, които са били военни вече, страх ги е да влязат да лекуват холерата, щото ги е страх от зараза, лоша болест. Обръщат се към баща ми. Казват: „Бай Георги“ – той млад е бил. „Георги, така и така.“ Казал: „Да, дайте ми само 14 души младежи – санитарни, които да ми помагат. Там са наши братя, как няма да отида аз с каквото мога да помогна.“ И извикват момчетата войници, те почнали: „Бай Георги, ние имаме деца и ние имаме жени, домове.“ Казал: „Момчета, в името на Господа и Исуса Христа ние щом се съгласим да отидем да помогнем, щото и тези хорица горе имат и жени и деца, и т.н. Няма ни косъм от главите ви да падне.“ Те се съгласяват, обличат се в белите престилки вече, всички с марли, влизат горе – смрад. Реват, охкат хората. Никой не ги поглежда. Веднага смъкват болните, изхвърлят всички тифлеци. Цялата болница я реформират. Изхвърлят всичко, сложили някъде всички болни, там ги наслагали, не знам къде било и ремонтират и пречистват идеално. Слагат нови тифлеци, нови, а болните, тежкоболни изкъпват ги, преобличат ги и ги слагат по леглата. И докторите от далеч се разговарят с баща ми и казват – по толкова капки йод ще даваш да пият и не знам още какво. Баща ми почва лечението както трябва. Сутрин, като се качим, казва, вечер слизаме. Ни ядене, ни нищо, никой и отиваме, казва, между болните, аз почнах лечението постепенно-постепенно, намирам подобрение, но решил, че като дава тези капки, увеличил той не знам още колко капки, те после искали да го мъмрят, щото той докладвал. Казал: „Елате и вижте резултата от моето лечение, аз няма да ви слушам. Съдете ме.“ И продължава. Само един човек е починал, всички други – цялата болница оздравяват. Като слиза, като почистват горе болницата и почва лечението, води баща ми момчетата да изчистят коридора. Там слами, всичко да се пречишти, изгарят ги и намира на едно място един хвърлен да умира, пък той да е айтозлия. Но баща ми отива: „Кой си ти, кой си ти?“ Той познава по гласа баща ми, болният. Казва: „Бай Георге, бай Георге.“ Дава си тати ухото. „Кой?“ – „Клиантиев от Айтос.“ Пък те големи търговци, богати на дървен склад. Казва: „Момчета, дайте носилката“. – „Бай Георге, той умира.“ – „Дайте носилката.“ Веднага го събличат там гол. Качват го горе, измиват го и лекуват го, оживя човекът и живя много време. И идва един руски офицер, младо момче, да – и той лекар и казва: „Къде са вашите лекари?“ Казал: „Аз съм фелдшер еди-кой си.“ Преминал той, вижда чудото след ужаса, който е бил. Казва: „Къде са вашите хора, докторе?“ – „Ами долу са, там, в канцелариите.“ – „Елате с мен.“ Видял, че има подобрение голямо. В.К.: Туй в коя година е било? Надка: Не мога да ти кажа. В.К.: През Балканската война. Надка: И тогава отиват при докторите, те вече го викат баща ми. Не ги е страх от заразата и казал на докторите: Всички вас, докторите, български лекари да ви претопа, казал, в един къп, един фелдшер не струвате.“ Ха-ха-ха, така го разказваше тати. И след туй като се връща, докладвал на Учителя за това, което е изживял. Учителят казва: „Небето ти е помагало.“ Но вечер, казва, като се свърши лечението на болните, иммахме си стаи, агнето опечено на момчетата. Те си имаха почивка, кой свири, кой това, но виното им на масата – всичко. Аз се прибирам, взел съм Евангелието, чета, с чайче, хляб и сиренце, те в друга голяма зала ядат, пеят, играят, заранта никой не му се дава закуска. Тати целият ден работят, от вечер на вечер се хранят, но много хубаво ги гледат и нито един не се разболя от момчетата, които бяха с мен. В.К.: И след това те се връщат вече от войната. Надка: Да, връщат се.

8. ХЛЯБЪТ НА ГОСПОДА

В.К.: Аз съм виждал една снимка – брат Георги Куртев, Боян Боев. Надка: То пък е след туй, в Скопие са били. Друга война. Сега тази е била. Аз нали дете съм

била и нали това, което съм чувала. Брат Боев го вземат, местват във втора местна болница. Баща ми го вземат във втора местна болница. Баща ми като фелдшер, брат Боев като аптекар. Макар че е естественик. Сега не знам защо там, в аптекарството, да продава сигурно това. И двамата в една стая – три години. Две легла в стаята и са живели като братя. Много братя са отивали там войници и са влизали при тях да се срещнат, да си беседват, в неделя ден който можел, четели си беседа и т.н. И там три години. Настъпват германци ли, не знам какви неприятели, французи ли било и искат първа местна болница, искат да изпрати всички техни болни при баща ми, защото българските лекари всички избягали от 2-ра местна болница. Остава баща ми и той лекува болните и вече натоварва ги в такива волски коли и ги изтеглят. В това време се обаждат някой от 1-ва местна болница и казва: „Ще приемеш всички болни от нашата болница.“ – „Аз“, казва, „изпращам последната кола на моята болница, нямам ангажимент с вас“, щото, каза, подсъдно беше да приема даже и това. И както и да е, изпраща ги, но тати си седят с брат Боев там. Идва подобрене, подобрило се положението, отива пак при някакви големци пак български, сега от къде е било, лекари, военни, не лекари и виждат, че тати е евакуирал цялата болница. Ама минава, затишие вече и пак болните и пак други болни се пълнят, болниците пълни, пак си ги гледат. И казват: „Кой ви разреши?“ – „Аз“, казва, „моята човечност, моят дълг към човека. Всички избягаха, останах аз и намерих изходния път, да помогна на тези хора.“ – „Вие знаете ли сега какво ви чака?“ – „Вместо“, казва, „да отидат 800 глави, да измрат, нека една глава моя да отиде.“ Те стават и го поздравяват и казват: „С Боян Боев ви даваме 20 дни отпуск да си отидете в България.“ И като си отива баща ми, нали хлябове няма, това взел къде минал, вземал три хляба, бели, хубави хляба. Един за Учителя, през София щото минава, другия, като си отиде до Айтос за семейството си и третия хляб не знае на кого, просто да го даде на някого. Отива при Учителя и казва: „Заповядайте, Учителю, този хляб. Заповядай. Този хляб за моето семейство го нося, но не знам този хляб на кого да го дам.“ – „Бързай, Георге.“ Д-р Иванов имало, някой наш брат, който също бил на война. От 5-6 дни децата хляб нямат. И всички наши хора са на фронта, а тати бил близък с тези хора. Майка им казва: „Деца, Бог няма да ни остави. Ще ни прати хляб.“ „И аз като се качвам – казва – по стълбите, чувам едно дете като плаче и вика: Трети ден чакаме твоя Господ да дойде да ни донесе хляб, но няма“. И баща ми държи хляба в ръката си и се качва. А тя казва: „И ето, деца, Господ ни изпрати хляб, видяхте ли?“ И Много трагични, много такива спомени имам. Това беше целият му живот и в Балкана като секретар-бирник, преди да бъде в Братството, по природа си е бил такъв, с благородно сърце, уважаваха го.

9. СЛУЖБАТА ПРЕД ГОСПОДА

В.К.: Оня случай със „Завета на цветните лъчи“? Надка: Как беше той? В.К.: С торбата, гдето е била в купа? Надка: А да, то на войната пак. И той в торбичка си я имал. Седнали да се хранят, извадил там хляб от торбата в тъмното. „Даже поискахме вода да пием, като отидохме така, светнах, погледнах – кървава водата от убити хора и животни – такова нещо. И имаше хора, с такова вода си натопиха сухия хляб и ядоха. И аз, каза, като съм бързал, съм си забравил книжката „Цветните лъчи“. Отиваме не знам до къде и се сещам и тръгвам обратно.“ И като тръгва, те някои от другарите му казали: „Абе какво правиш?“ Ама те не знаят той какво търси. Отива, като че ли някой го води, отива там на мястото, още като посегнал, напипал същата топбичка с „Цветните лъчи“. Такива опитности. И какви хубави писма има писани с брат Боев до Учителя. И той им отговаря. Много хубаво

беше. А пък един брат там пак при тати бил от Шумен, ама как се казваше този не знам и пише писмо, вика: „Брат Георге, да напишем едно писмо на Учителя.“ Той вижда, че човекът по друг начин мисли, пак е добър брат. „Аз имам вътрешен живот, вътрешен път и затова казах нека всеки да си напише поотделно писмото и ще ги пратим в един плик.“ Оня писал, не знам как е писал. Обръщение обикновено така. Тати му писал: „Учителю благи“ и му пише едно духовно писмо. Като се връща тати, тогава Учителят казал: „Георги, много хубаво е обръщението ти, не съм получил досега такова писмо от друг.“ Това във време на войната, такова нещо имаше. Много неща ни е разправял, но не се помни всичко. Това е най-повърхностно. В.К.: Аз си спомням, разказвали са ми, когато са били в тази болница, военната, и накрая получават писмо от Учителя, ама то е било много интересно писмо. И те, никой не знае, само те знаят какво е положението. Той, Учителят, им пише за службата, която носят пред Господа. Надка: Много неща има, брат, но аз не ги помня. В.К.: То минаха години. Надка: Много, много неща има, така е, някои приятели като идваха, все опитностите си разказваха и той казваше своя живот. С това искаше да ги поучава в предаността и вярата в Бога.

10. ЗАМИНАВАНЕТО

Надка: Има един случай, понеже ви интересува неговия живот. Той, като се разболя баща ми, Румито беше ученичка в 11 клас. Добри работи, не можех всеки ден да ходя. Сестра ми, Донка, там беше и сестра Койна, Верка, Иринка, сестри около него винаги. Ние от неделя на неделя отивахме и той казва на Койното веднъж: „На 14 февруари ще стане, каквото ще стане.“ Тя казва: „Какво, слънчево затъмнение ли?“ – „Не, не, то ще дойде, ти ще го видиш.“ И казва на нас: „Наде, Добри, искам тази седмица всяка вечер да бъдете при мен.“ И ние, разбира се, оставяме Румито в къщи, отиваме, приятелите винаги ходили в Тополица така. Всички идваха. Той вече зрението му отслабна, не може почти да вижда и все ще каже: „Наде, кой е дошел?“ – „Еди-кой си брат.“ И пак в такъв дух говореше и сбогуваха се просто хората с него и вечерта се събрахме, това в неделя. В понеделник отивам и казвам на една сестра: „Тати си отива.“ Да купим жито, да купим захар, да отидем. Тя вземахме аз, Добри и тя, пак отиваме надвечер, гледаме го седнал на леглото и си мие ръцете. Приятели – салонът пълен беше. Приятели в стаята и всички разговарят с него. Ние, като отидохме, зададе някои въпроси на Добри и Добри му отговори не помня какво и след това хапна кюфтенца от картопки – малко, парченца едно-двечки и се излегна. Като се излегна, след един час той вече се промени. Койното шегаджийка беше, взе да говори нещо така. Той каза: „Койне, свърши времето на шегите. Ако може, всички излезте. Само Надето и Добри да останат при мен.“ И ние двамата останахме. Това беше, може би да беше към 9-10 часа вече вечерта. Пък тази сестра Койна, мъжът ѝ убит при Драва, 21-годишна остана вдовица и си обещала да служи на Бога и не иска да се жени втори път. Тя се връща от семейството, където е била при мъжа си, нали вече няма работа там. Майка ѝ и баща ѝ си я прибират, брат ѝ иска с бравичка да я убие, карат я да са ожени, те са богати хора, обзаведена къща и т.н. Тя, баща ѝ и майка ѝ казват: „Ний, докато сме живи, теб никой не може да те мръдне от къщата.“ Но тя дойде до нас, не се познавахме още, аз я заведох на градината, тя си каза болката и той ѝ каза: „Къзъм, идвай от време на време на градината, няма нищо. Щом ти си посвещаваши живота на Бога, ръката на Бога е върху тебе. Никой нищо не може да ти направи.“ В този дух. Почва тя, десет години ходеше, връщаше се, иде до село, пак се върне, като види, че е нагрят положението – пак до градината и нея вечер баща ми вече чувстваше, че си отива, обърна се на север, към стената, както си четеше и каза:

„Господи, казах свещените думи на сестричката, казах ги вече.“ С които той крепи и поддържал нейния жизнен духовен живот. Дойде времето и каза: „Отворете! Въздух, въздух искам.“ Добри отваря прозореца, аз се разхълцах така. Той ме чу и каза: „Надито нека да излезе.“ Знаеше, че аз не мога да издържам такива неща, слязох долу и тогава Донито, сестра ми и брат Слави, който е на градината влязоха там и тати си подава ръката на тримата и вдига ръцете: „Господи, предавам духа си, приеми душата ми.“ И отиде си. Много интересно беше, много мило беше. Тъй завърши неговият живот. В.К.: Аз си спомням сестра Мария Тодорова казваше: „Аз съм наблюдавала как Учителят приемаше Георги Куртев.“ Надка: Да, да. В.К.: „Ама казва, понеже съм била близко в обкръжението, виждала съм Учителят как го приемаше.“ Надка: Тя и на мен го е казвала. „Втори ръководител не видях така да приема.“ В.К.: „Видях Учител как приемаше ученика си.“ Това беше. Ама тя имаше такъв жест. Надка: Когато беше болен, тя дойде с брат Петър. Дойдоха в Айтос специално да отидем на градината да го видят. И тати беше вече болен, човекът, но имаше бодър дух. Колкото и да му тежи, и казваше така, като беше болен, имаше кризи, нещо на простатата жлеза и казва, като дойдат силните кризи, казва: „Господи, нека малко да се отложат болките.“ Той ги назоваваше не знам как. „Мине колкото мине, пак ме хванат кризи. Когато дойде да се не търпи, викам: Господи, в Твоите ръце съм. Ако може. Пак – казва – получавах облекчение.“ И Мария, и Петър Филипов като дойдоха, тя поплака доста даже. Те много приятели със сълзи се разделиха с него. Ами той беше балсам на раните, на болките. Ще дойдат приятели... Като седяха брат Петър и Мария, у нас бяха на гости, тръгваме си, тя застава тъй на пътеката и казва: „Отива си един добър брат, отива си един ангел от земята, няма да се повтори този живот вече след него.“ Тя тъй го разправя. А брат Петър – а пък ти го знаеш – той през всичкото време сълзите му течаха. Щях да кажа нещо, за което се отклоних. В.К.: Да, Мария ми разказваше един случай преди тези събития. Казваше: „Аз често посещавах Надка и Добри по нова време. Срещнах се веднъж с брат Георги Куртев. Борис беше в затвора, аз бях много умъчнена и той каза: „Отиди и помоли се в моята стаичка.“ Аз отидох и се помолих. Аз съм влизала в стаята на горницата в Търново. Влизала съм в стаята на Учителя, нали? Имам представа и имам вътрешно усещане какво представлява онзи свят, Божествен свят, но при Георги Куртев вече изпитвах усещането на една духовно ученичество.“ Надка: Ама той всяка вечер в 12 часа, болен като беше, сестра ми Дора беше там известно време, то аз всякога не можех да ходя с Румито, защото тя беше ученичка. Добри работи. Тати в 12 часа, имаше си бял костюм, ще стане, ще си хвърли дрехите, с които е бил, чисти долни дрехи ще облече, белия костюм. Ще го хване Дора, вече не може сам, няма тези сили, полека-лека ще го придружи до вратата и казва: „Отиди и си легни.“ Влиза в стаичката и по два, три часа се моли. И една вечер Иринка в градината излиза през нощта нещо по работа, вижда, в стаичката свети и баща ми – тя знае, че всяка вечер в 12 часа той се моли и казва: „Чувам един хор горе, ама чудно пеят. Помислих, че от Айтос сте дошли някоя група и сте на молитва с тати.“ Заранта слязъл тати долу на закуска. Тя казала: „Бай Георги, ама ти снощи имаше гости. Ами в 12 часа, когато ти ставаш на молитва, излязох навън и чух хор от много хубаво пеене при теб.“ Той казал: „Ти чу ли, къзъм?“ – „Чух ги.“ Повече нищо не казал. Той се усмихнал, пак нищо не казал. „И разбрах – казва – че бай Георги е имал посещение, от другаде е бил този хор.“ И на много, не само на сестра Мария, много болни наши хора с вярата са отивали да им каже: „Влезте в молитвената стаичка.“ Като влязат на молитва, и аз съм го изпитвала, много тръпки те побиват. След туй, наскоро вече след промяната, сега Слави е там, на никой не разрешаваше да спи в нея стая. Беше като светая светих за нас тази стая. Обаче сега се промени. Имало много гости на градината – хоп юрган, дюшек – турят там хора да спят. Аз съм против. После натрупаха разни

възглавници, одеала, това, онова. Рекох: „Обърнахте го на килер.“ И доста протестирах, еле направиха там един гардероб там, на градината, прибраха вещите, освободиха стаята. Но атмосферата е друга. Пак е, но няма онова, което беше. В.К.: Да, в тази стаичка аура има. Надка: Ама как не! Беше голяма работа. В.К.: Аз си спомням сестра Мария ми разказваше един случай на Търново. Казва: „Учителят ме извика и ме пусна да се помоля в неговата горница. Обаче ме държа може би една, две минути.“ Учителят казал: „Достатъчно, ще изгориш, няма да можеш да издържиш повече.“ – „И ме извлече. И аз не мога да разбера на небето ли бях или на земята, къде бях.“ Надка: Да, така е. В.К.: Трудно може човек да разбере. Това е една аура, която е създадена от молитвата.

11. ГОЛЯМАТА ТИ СЕСТРА ЦВЕТАНКА СИ ЗАМИНА

Надка: Разбира се, както казват за София, за горницата, във време на съборите, на определени хора се разрешавало да се качват горе. Тати е бил на пост на вратата, други долу още при стълбището, други не знам къде, а баща ми го поставил Учителят на самата врата, откъдето ще се влиза. Идва тази сестра, вижда, че други влизат, излизат, казала: „И аз ще вляза.“ Тати казал: „Не, теб те няма в списъка. Ти не можеш да влезеш.“ – „Няма да те питам аз.“ Казва: „Сестра, моля ти се, недей да влизаш.“ Не послушва, прекрачва прага и пада на земята. То е, сетих се за този случай. В.К.: Тази от Айтос. Надка: Сетне я вземат на тарга и я изнасят, на ръце ли я вземат и я изнасят. В.К.: Не може да издържа вибрациите. Надка: Не може, не може. Тя да благодари, че като отишла в София, е на събор. Пък то Учителят си знай кой трябва да бъде и какво трябва да бъде. В.К.: Сега спомняте ли си нещо от съборите? Когато ходеха в Търново? Надка: Аз не съм ходила. В.К.: Вие не сте ходили. Надка: Само един случай. 25-годишната моя сестра, най-голямата, почина. Мама, тати, Донито, Дора са в София. Сестра ми с децата ще бъдат в Айтос, те я оставиха и си отидоха на събор. Те не предполагаша, че ще се случи нещо. И дойде мъжът ѝ от Бургас, взема я, заведе в Бургас и там в един хотел отседнал с лекари, и сестра ми почина. Пък ний дадохме телеграма в София, че кака ми починала и баща ми получава телеграмата. Пък Учителят, тя е била 12-годишна, не, 9-годишна, когато Учителят е идвал у нас. Тя имаше ясновидство от дете. В.К.: Как се казваше тя? Надка: Цветана. И Учителят е отседнал у дома. Тати във всички къщи под наем, където сме живяли, е вземал по една стаичка повече, където му е молитвената стая – стая за него, място за молитва и Учителят, когато е бил в Айтос викал кака Цветана. Дъщеря ѝ, Надка, ако знаеш, също е така била със сини очи, къдрици коси, много хубава жена беше, първата дъщеря на баща ми и на майка ми. И повикал я Учителят в стаичката и приказвали. Тати на работа, мама готви, шета. Един ден тати бил в къщи. Цветанка, много я обичал тати, той много я обичал. Учителят също имал едно много хубаво чувство към нея. Но нас ни няма, не сме родени, никой още. И тя излязла и казала: „Тате, Учителят те вика“. Пък тя седяла на едно малко столче и Учителят до нея и все така с ръката я гали, а тя на колене, и се молят. В.К.: Това кога е? Надка: Това е хе-е във войните. В.К.: През време на войните. Да. Надка: И тогава кака вижда, ясновидка е, вижда тези, които воловат – на единия главата се отсича, казала: „Тате, двама тука се бориха и на единия му отхвъркна главата.“ И други работи така е проявявала и тогава Учителят, като е бил у дома, казал: „Цветанке, извикай татко си.“ Отива тати. Казва: „Георге, ела сега, ти ще си свидетел на известна работа, аз ще седя. С Цветанка един експеримент ще направим.“ И си слага Учителят ръката на главата на кака ми тъй, както седяли на столчето и тя: „Оле, але, главичката ми, главичката ми!“ И заспива, и почва да говори къде я води Учителят. Но вижда Учителя, като слънце свети той и тя с него нагоре и я завежда в

един свят, къде е било сега това, не знам повече, там имало една чешмичка със сребърно канче. Каквото е виждала така, това е разправяла. По това време е лежала на скамейка. През това време Учителят вижда две същества и казал: „Вграде тази душа.“ И те сядат от двете страни и тя, като вижда Учителя как лети нагоре във висши светове и вика: „Учителят свети като слънце, като слънце.“ Чува всички тези работи баща ми и след това Учителят се връща и казва: „Цветанке, хайде да си ходим вече на земята.“ – „Не, тука е много хубаво, Учителю, не ша да се върна.“ – „Не, ще дойде време, всички ще дойдем тук, но сега ти ще се върнеш на земята.“ И след малко събуждат я и пак разправя всичко. Учителят се усмихнал и казал: „Георге, направихме си една хубава разходка с Цветанка.“ В.К.: Сега през това време тялото на Учителя седи на стола. Надка: Той си седи, тя също седи. В.К.: Той се извлича отгоре. Надка: Той се излъчва и нея излъчва и тати си е седял на стола и слушал разговора им. В.К.: Тези неща трябва много точно да се казват. Надка: Ами аз разказвам както си е. В.К.: Защото обикновено някой казва, че Учителят се пренесъл с тялото си. Надка: Ама защо ли ги разправят тези неща. На мен не ми е приятно много. Тати не обичаше много да се говори за това. Той беше смирен човек и не искаше много да се рекламира неговото присъствие. Той е направил, но мъчи. В.К.: Ето сега това е една много интересна опитност по времето на Учителя. Много интересна. И поучителна. Аз, например, тази опитност не съм я слушал.

12. БЛАЖЕНА ДУША

В.К.: Той къде учи баща ви през време на детството, юношеството, в Айтос? Надка: В Айтос. Бил е много бедно момченце. Дядо ми (баща му) е бил камонар. Зимно време е ходел босичък в снега, на училище, без книги, а много бил умен. Без книги учел всичко. В.К.: Как ще ходи бос? Надка: Да, И си търкам, каза, краченката в снега, търкам, търкам, и бягам и с една такава бедна дрещчица, обаче е най-силният ученик. Много умен, много способен. А майката на този д-р Хаджи Петров, гдето ти разправям, неговата съученичка, и като си тръгват, викали го да помага на баба Марина, че била слаба, не можела ни да смята, ни нищо и баща ми отива. Добре, ама тя месела пита, майка й, и ние, каза, обикаляме с нея масата, да иде питата на нивата, че като се върне, ще чупят да яде. „Добре, ама аз треперя, защото съм гладен. Като вдигнах кърпичката, отчупих с малко.“ Ей такива подробности ни е разправял. С това е искал да каже: „Деца, вие не знаете през какъв път съм минал.“ Минава време, мама пък на най-богатия човек била дъщеря, събират се, 18-годишна. Той отива тогава фелдшер в Сливен и я взема и там се родила моята сестра, голямата, Цветанка. В.К.: Майка ви имаше ли някакви опитности с Учителя? Надка: Мама беше много скромна. Учителят много я уважавал. Когато е идвал, отивал е у нас, даже напоследък мисля мама е била бременна с мен и с Верка, и той казал, Учителят: „Георге, две дъщери ти идват.“ Казал и друго нещо, но няма да ти го кажа. В.К.: И сега аз искам точно това да го кажете. Надка: Него – не. В.К.: Защо? Не ви е удобно или какво? Надка: Учителят казал: „От висок свят идват.“ И какво беше? В.К.: Учителят казва, че идват две дъщери от висок свят. Надка: По въпроса за майка ми. Мама е била скромна, но честна и умна и предана в делото Божие. И така си караха живота. Мама се разболя много от възпаление на гръбначния мозък. Отидохме на лозето. Снаха ми поискала да се качи на гърба й, че от гърба й да се качи на черештата. А тя тежка е била. Стъпила на прешлените тука и там се поражда вече това възпаление на гръбначния мозък и девет месеца лежа болна, аз я гледах. Много тежки страдания, ужас. В.К.: Няма ли стълба, ами да се качи на нея? Надка: Е, на, тогава поискала и се качила на гърба й, какво мислиш. В.К.: Кармична развързка. Надка: Разболя се вече много зле, ние

живеехме у баща ми. Сестрите ми: Донка е в Бургас, другата ми сестра, Дора, е в друга къща и една вечер тати хлопа на нашата врата и казва: „Станете, мама ви е получила нещо като удар, въпреки туй страдание.“ Но девет месеца беше на легло и отидохме, ръцете ѝ, краката ѝ, така се вижда цялото ѝ тяло. И Добри, и аз, и тати направихме молитва около нея. Ние имахме портрета на Учителя, как излиза прав след беседата от Салона. Аз и другаде съм го виждала. Много е хубав. Добри каза: „Видях един лъч от тази картина и вля се в майка ни.“ И тя утихна, и тогава на мен за първи път ми се разлюлява ръката. Нея вечер тати писа писмо на Учителя. Аз, казва, обичам като получа отговор, тогава да кажа съдържанието. Но нея вечер чрез моята ръка се писа: „Блажена душата“ – чрез мене се писа само „блажена душа“ и утихна това страдание и не мина много време, тати получи писмо-отговор. Каза ми там нещо, не мина много време, мама си замина и тати до брат Боев изпраща телеграма, а чрез него телеграма идва от Учителя. Там пишеше: „Блажена душа“. В.К.: Написаното от вас и телеграмата от Учителя е едно и също. Това е голяма опитност. Едното и другото. Надка: Добри, а това е съпругът ми, вижда как лъчът я озарява и утихва, аз през това време пиша: „Блажена душа“. В.К.: А някоя опитност от вашите близки да си спомняте? Надка: Нямам. В.К.: Някои нали от Айтос отиват при Учителя, връщат се, насам, натам. Надка: А, такива нямам. Има много работи за разправяне, но не мога да ви кажа.

13. МИСТИЧНАТА ВРЪЗКА

В.К.: Казаха ми един случай пак свързан с брат Георги Куртев. По онези години някой, но не мога да си спомня кой, нали, в къщата, на градината ли бил и по едно време се похлопва и идва някой, виждаш го и искал да го приемат. Но пазачът на градината не го приема и той минава и си заминава. Надка: Кой, баща ми ли? В.К.: Не, не, не. Друг някой идва. Надка: Някъде отива, че не го приемат. В.К.: Не го приемат и после се установява, че идва някакво същество от друго място. Учителят му обяснил, а брат Куртев казал: „Да, те ще дойдат, ще ни тропат, но ние не сме готови да ги посрещнем.“ Въпросът е, че не мога да си спомня по-подробно. Надка: Знам само един много хубав случай. Тази баба Петра, дето ти казах – хляба и яденето носи, когато се строи градината, имаше син, който стана ръководител на Братството, но като е бил 12-годишен, майка му се е пробудила, значи той след туй влиза в Братството – той от мене е много по-голям – майка му го взема за ръка, води го у нас, в Айтос и казва: „Брат Георги, благослови детето ми, нека и то да възприеме това дело, да служи на Бога.“ И минават години, брат Иванчо наистина възприе идеите, стана ръководител. И един зимен ден, разболява се вече той, брат Иванчо, идва един ден, виелица снежна. Брат Иван толкова болен, че цялото събрание там, колкото са в селото, всички на колене, пък в тях ставаше събранието. Две стаи имаха и още една – три. В едната той лежи болен, в другата всички се молят за него; тати не знае, че е болен. По вътрешен път, той по интуитивен път възприемаше много неща. Пък и не казваше, виждаше ли, не виждаше ли, той такива неща не ги споделяше. И казва на мама – пък виелица, пък колкото отиваш нататък, към градината нагоре, много по-лошо време: „Дай ми – казва – малко хляб и сирене. На път като се тръгва зимно време, без хляб не се тръгва.“ Облича се и слага каскета и мама му вързала едно шалче даже на врата. Каза: „Георге, къде отиваш, бе, ти, като че ли деца нямаш, не помисляш.“ Той казал: „Моля ти се, не се бъркай, аз отивам в името на Бога някъде.“ И каза ли, не мога да си спомня. И отива. И тъкмо жената на Иванчо излиза от стаята му и влиза в събранието, а тати тя не го забелязала. Влиза при него и слага чевите – слагаха на вратите си тъй в селата. Слага той чевийката и остава при Иванчо. Там какво е направил, какво станало,

бати Иванчо идва в себеси си и почувствал една голяма лекота, и казал: „Бай Георге, ти какво направи, аз оздравях.“ – „Чувстваш ли се добре, хайде сега да влезем в събранието.“ И го хваща за ръка и отварят вратата и влизат в събранието. Така беше, със силна духовна мистична ръка беше. Имаше много хубави качества.

14. АЛЛАХ ГО ИЗПРАТИ

В.К.: Имаше един случай, сега си спомням, той отива в някаква турска къща и носи хляб. Надка: А, не хляб, а пари. В молитвената си стая у нас, той ставаше нощем и се молеше, както ви казах. Това е било към полунощ, към три часа. Изпада отгоре една виолетова светлина, в стаята си чува гласа на една монахиня, която се моли, чува й гласа в молитвата си, монахиня, туркиня значи и казва: „Господи, като ходиш“, щото той е бил в турски села и знае турски. Тя на турски казва: „Господи, като ходиш и обикаляш всички бедни хора, недей забравя и мене.“ И баща ми веднага там в чекмедженцето си парите държал, изважда в един глик, слага известна сума, вали снега, ние никой не го знае, ни майка ми, никой не го усеща, тихичко се изнизва той и по гласа, чува гласа през всичкото време. Над Чортлена, горе в баира, в една къщичка бедна отива, тя се моли още, туркинята. Той почакал, после почукал малко, тя отваря, той искал да не го види кой е, подава й глика, „Заповядай тук една сума“, там каквото й е казал. Тя казва: „Мюфтията ли ви изпрати?“ Щото турският кмет на тяхните от време на време изглежда са й донасяли нещо. Той казва: „Не, Тоз, на Когото се молиш, Той ти поднася това.“ – „Аллах те изпрати.“ Значи, от Господа е, и си тръгва. Искала да го види. Казал: „Няма нужда.“ И си отива.

Друг един случай. Като се изселват турците, не му стигало на някого от турците известна сума и не може да замине. Там 120 ли, 200 лева ли било. Баща ми изважда иму дава да си свърши работата. Минават много години. Получава се едно писмо до Айтоското кметство. Тати вече възрастен беше и до нас има един ветеринарен фелдшер. А пък тати е това, през няколко къщи са и приятели, близки ни са. Получават писмо, че еди-кой си турчин е казал на турските там власти, че в Айтос, когато се изселвах, един фелдшер ми даде 200 лева и аз искам чрез тях да му ги върна. Как се казва? Ами фелдшер беше, не знам вече по-нататък как е било. Викат бай Никола, фелдшера, ветеринарния, казва: „Не съм аз. Това е бай Георги.“ Викат тати и му казва: „Бай Георги, да имаш такъв случай?“ Казва: „Да бе, едно време дадох там някой лев на един познат турчин се изселва, човекът няма, не му стигаха парите.“ – „Ето ти парите“, казват. То минало 20 години от тогава. Но оня човек ги връща и тогава тати, името светна в града на баща ми, че как е действал, как е помагал на хората. Тоз човек се случил такъв, че е благодарен, издириха го и му дадоха парите. Такива опитности имаше навсякъде.

15. МИЛОСЪРДИЕТО И ТОДОРИЧКА

Имаше една наша близка – бяха две сирачета, без майка – тя болна, а баща ми отива, лекува ги, инжекции, всичко, всеки ден и ме викаше, че отивах сутрин рано, щото нещо с дробчетата не беше добре, клони към туберкулоза, но не още, вижда го, че е изтощено, бедно, гладно, в мизерия. Тати всеки ден ходи, а аз отивам сутрин рано и я вземам преди изгрев слънце, и я водя там по Провадийското шосе нагоре, към вилиите, вила имаше там доктор Шопов, един богат човек, на чист въздух да диша дълбоко, всяка заран и тя ще каже: „Наде, чичо Георги не стига дето ни носи – кашкавал ни носи, хляб ни носи и без пари лекарство, гледа ни като баща, ами като си отива – казва – намираме със сестра ми там някой лев“ – да си купят пак

нешичко. А големичката ѝ сестра беше вече 16-17 годишна. Баща ми отива, пък познати му са в града, в болницата, нали има администрация, казва: „Това сираче, това дете, моля ви се, помогнете му. В кметството отива, у други, от които зависи, но го назначиха него момиченце там на работа и по тоз начин се облекчиха. И след туй голяма работа – като го видеха, благодаряха.

Друго едно бедно семейство, много бедни – болен беше синът им – имаше някаква рана, не знам каква, на крака, шест месеца го лекува и постепенно, постепенно подобрява. „Бай Георге, как ще ти се изплати?“ – „Няма нужда. Когато Ганицата женим, ще ми дадете един бухчалък.“ Шегуваше се. Или: „Ще ми направите една баница“, така им казва. Минава колкото минава, мина време, бащата умря, майката умря, братът малко не е в ред, по-малката сестра също, средната сестра е учителка. Много милосърдни хора, даже котенце да намерят на улицата, кученце, вземат го, хранят го – от милосърдие и ги подиграваха. След като си заминаха, остана Тодоричка, сестричката ѝ пък се излъчваше от тялото, много бяха религиозни. Тя пък всеки ден в черквата свещениците я пъдят вече и тя отива около черквата сутрин рано, за да си прави там молитва. Тези добри хора, тази малката на Йорданка майка ѝ я праща на „Лъжата“, дава две стотинки. Тогава две стотинки купуват кравайчета. Тя ще види някоя бедна или възрастна жена, ще ѝ вземе стомничките, ще я заведе до тях и дето е купила гевречето, ще ѝ го даде. До такава степен предана и пожертвувателна. Казвам: „Тате, тези добри хора защо така се проявяват?“ – „Те са – казва – някои ангели, които са нарушили своя живот и по пътя на милосърдието идват да си настигнат своята бригада, с която са работили.“ Тъй си го обясняваше той. И той с бай Слави от градината, щото бяха много бедни, тя работеше и ги издържа двама болни така, недъгави, та носеха им хора хляб, лук, масло, сирене, хляб. Тати с каручката им носеше в къщи много често и ги е лекувал, цялото им семейство. Майка ѝ, баща ѝ и Тодоричка. Тати си замина и на четиридесетия ден я бяхме поканили да дойде, на мястото на гроба правихме, сестра Мария Тодорова също беше тогава дошла. В.К.: На мястото на кой гроб? Надка: На тати на гроба, на 40-те и вечерта тя чете си парите, заплатата ѝ 300 лева – няма ги. И каза: „Викам, Боже, плача, ами аз как ще ги прехраня тези хора? Нямам пари други.“ И като си лягала, казала: „Бай Георги, ти беше много силен дух, ти много ни помагаше, ела насън да ми кажеш къде загубих парите.“ И си ляга. Като си ляга, на гроба пред всичките го каза, дойде и го разправи. „Сънувах сън. Отива тати: Тодоричке, къзъм, еди в коя книга, на еди-коя страница отвори, там ти са парите.“ В.К.: Ха-ха-ха. Надка: Е-е, ха-ха-ха. Та това е животът, искам да кажа. В.К.: Това са много големи опитности. Това са опитности, които граничат с трагичното и с отчаянието, нали, и вече идва момент, когато трябва да дойде нещо друго, някаква друга сила, друга ръка трябва да помогне. Надка: За да се прослави пак чрез него Божието дело. Тогава като го видят, на крака му ставаха, майката, бащата, техните хора и тази Тодоричка после. Тодоричка викаше: „За нас бай Георги е Христос.“ Защото в най-такива трагични моменти им е помагал. В.К.: Ама то е знаменателно. Надка: Да, всички се учудиха, заплака, запали свещ и каза: „Бай Георге, ти пак тази вечер дойде и помогна.“ Не помня думите ѝ. Разправи случая. И аз, каза, ставам и ги намирам триста лева там. Но тя е много пожертвувателна и сега. Учителка, възрастна е вече.

16. НА РИЛА ПРЕЗ 1929 ГОДИНА

В.К.: Аз съм виждал някои снимки на брат Георги Куртев на езерата. Кога, как ходиха те? Кога ходи? Надка: В 1929 година, когато реши Учителят да води за първа година учениците на езерата, аз бях болна. Изпрати ме баща ми в София.

Отдох при Учителя. Даде ми нареждане как да се лекувам, какво да правя. В.К.: Какво ви каза? Надка: Чист зехтин да пия и топли картофи да ям. Отивах на Дианабад, две стомнички ми даде, също дебело палто през юли месец, да мога да се изпотявам. Като се върна – една тенджерка с вода, излея там стомничките, пак се върна. Туй юли месец и Учителят ми даде едно дебело вехто палто, негово, обличам го и отивам. Десет пъти ще отида и ще се върна. Първи път наливам водата, втори път както отида вече една чаша гореща вода изпивам, трети път, четвърти път, и така 10 чаши вода изпивам. Един ден четоха в салона, че на еди-коя дата Учителят ще изведе учениците на Рила, на лагер. Аз там бях в Салона, че е хубаво. Говорят, че такъв екип трябва, това трябва и за първи път тогава ни води, аз си мълчах. Въобще не помислих даже че аз може да отида. И брат Бертоли, правят чешмата тогава, Борис Николов е в Тополица и правят чешмата и Учителят праща Бертоли да види как върви постройката и казва: „Ще кажеш на брат Куртев да прати това, това, това на Надежда. Аз ще я взема на Рила. Ималко орехи и мед.“ Такова нещо. Вънени чорали вече, мое палто. Една вечер излязохме навън, на поляната. Учителят получава тази пратка от баща ми и вика: „Надежда!“ Аз скочих. „Ела с мен, да си вземеш багажа, ти утре заран в 4 часа заминаваш за Рила.“ Не, най-напред каза: „Надежда, ти заминаваш за Рила утре.“ Викам: „Но аз нямам екип, Учителю.“ – „Ами той е при мен.“ В.К.: О, хо-хо. Боже Господи. Надка: „Брат Бертоли донесе ти багажа.“ И по такъв начин Учителят ме лекува. Иззаранта в 4 часа ние със сестра ми Донка, нали сме от провинцията, малко по-точни и изпълнителни – в четири часа с малка раничка на гърба. Каза да си купя оттам нещо, каквото беше – захар и маслинки, надупкани с игличка, солта им да излезе, по две-три маслинки – Това се хранех. Ни кашкавал, ни сирене, ни мляко, ни нищо. Топла вода пиех като чайче и медецът въртре. И отидохме ние с Донито в 4 часа. Като ни видя Учителят, от горницата слиза по стълбите, дойде при нас, казва: „Дойдохте ли?“ Ние казахме: „Да, Учителю.“ Той отиде, както е стаичката, нали имаше едно килерче, носи една голяма сопа и казва: „Донке, сложи на Надежда раницата на гърба й.“ Донито ми я постави, закопча ми я. „Я, Надежда, вземи тази сопа.“ Дебело колкото ръката ми едно такова дърво. „Изправи се.“ Изправих се. „Я виж какъв хубав турист имаме – болна била.“ Това беше. Заминахме. Първата година на лагера на Рила не ми даде да излизам на екскурзии. Даде ми нареждане как да работя, как да медитирам, така ми даде задача и наставление. В.К.: Какви точки бяха, може ли да ни ги кажете? Надка: Това: да медитирам на уединение, в такъв дух, да се моля и там да сядам на един камък, близо до езерото имаше, там да медитирам, еди-къде си ще отиваш да се измиваш на рекичката. Каза ми: „Много от сестрите в София знаят много и много приказват, няма да ги слушаш. Може би ще те обиждат, че не идваш с нас. Мен ще слушаш само.“ И аз продължавах този режим. „Шапка на главата си няма да сложиш, нито забрадка.“ И брат Боев, и той не слагаше. На цигани се обърнахме, за 12 дни изгоряхме на планината, на циганка станах, напука ми се лицето просто. Отивам да изпера там, където ми каза Учителят. Дойдат сестрите: „Къде переш, тука не му е мястото, ти това, ти онова“, но аз си препирам прането, защото всеки ден си сменях бельото. Просто отивам да ги преглакна, отивах там на един големи плочи, вдигам си рокличката и лягам на плочите, на слъчевите енергии и така 12 дни минаха. Втората година пак ме покани Учителят. Първата 1929 година, втората е 1930 година. Беше един неделен ден. Тати получава писмо от Учителя. Кани ни пак на Рила. Едно семейство имаше от Бургас и те щяха да отиват и тати както се хранехме, каза: „Наде, приготи се, в сряда заминаваш за Рила.“ Мама, сестрите ми: „Тя миналата година ходи.“ Нито баща ми беше отишъл. Той извади писмото. „Познавате ли този подпис? Ако можете, спрете я!“ В.К.: Ха-ха-ха. Надка: Приготвих багажа, с какини Радкини заминах. В това време Учителят казал на Минчо Сотиров: На брат Куртев дъщеря му, Надежда, ще дойде, една офицерска палатка ще сложиш

тука. И на Учителя беше тук палатката му, само за леглото и тука беше една офицерска и ние, Радка, тези сестри трите и аз бяхме там. Тати, като тръгвам вика: „Наде, ще свариш кафенце на Учителя. Чисто кафе. Някой път.“ А Олга Славчева е между нашите двете палатки. Огънят вечер се разпалва. Слагаме камъни, правехме големи огньове. И заранта виждам Учителя. Рекох: „Учителю, аз искам да ви направя едно кафе.“ Той каза: „Ама аз обичам чисто кафе.“ – „Баща ми ме подсети и ме помоли да ви направя едно кафе. Аз нося чисто кафе.“ Той каза: „Знай, че аз пия чисто кафе.“ Застана прав тъй, че ми е мъчно, че нямаше някой едно апаратче, да ни направи една снимчица. Аз варя кафето, Учителят отгоре ме гледа и аз съм си вдигнала така погледа и пак наглеждам кафето да не изкипи. В това време, вече тъкмо ще се сварява, идва Лулчев с двете издялани ръце, дето на чешмата на извора ще слагат. Там нали мраморни ръце ще слагат. Там в раницата му са ръцете и застана като войник пред Учителя. Аз поднасям кафето на Учителя, викам: „Учителю, на брат Лулчев?“ – „Той – каза – друг път ще пие.“ И отидоха те да слагат ръцете за чучур на чешмата. След няколко дни, аз ти разправях, че жито варих един ден, компот от сливи варих и занесох на Учителя там при него. Горе бѳседка направиха втората година. Вече ме поканват с тях да излизам до 7-то езеро чак и нагоре до връх Дамга са ходили. В.К.: Отивате на Дамга на връха. Надка: Да. И като отиваме на езерото, на петото езеро ще играем Паневритмия. Но на една могилка така, една височинка, едно изворче. И Учителят каза да седнем, помоли братята да почистят изворчето и сложиха една чучурка, и стана една чешмичка. „Да се види – каза – че тук Бялото Братство е минавало.“ Правехме между тези езера – от едното до другото, дето се вливат, ако помните едни камъни имаше като мостове. Ние ги правихме първата година още, носехме камъните. Слагаме камъни там, където се изливаше водата от едното до другото. От първото до второто, от второто до третото – всички камънци там като мост, за да може да се минава. И след това, като вече на Дамга чешмичката направиха, Учителят изважда една кесия с кайсии и колкото хора има, на всички дава, а мен ме подминава. Пък все ме викаше до него близко да сядам. И ме подминава, те започнаха: „Учителю, ами сестричката?“ Защото свърши. Учителят се усмихва, мина една пауза такава, извади една хубава кутия локум, извади и вика: „Надежда, заповядай.“ Аз благодарих, вземах. „Вземи сега кутийката, пък ти почерпи мен.“ По този начин Учителят лекуваше. Никога не ми каза, че си болна, че си това – никога. Даде ми режим – задачата със стомничките, чистият зехтин, интересуваше се винаги чрез кака Василка, викаше ме всеки ден при себе си и за градината в Айтос ме пита, за лозето, че като падат слани какво правят за дръвчетата на градината там. Рекох: „Вземат изпражненията, от добитъци имаше, че ги слагат в лозето, че ги запалват.“ Да, от пушека бягат, не знам какво, ми обяснява Учителят и така.

17. СКЪСАНАТА ПОЛИЦА

В.К.: От какво собствено ти беше болна? Надка: От язва, бе. В.К.: А, язва беше. Надка: Язва. И на последния ден вече аз на Рила от ден на ден почувствах, че съм по-добре. Учителят ме среща: „Надежда, как се чувстваш?“ Рекох: „Учителю, добре, почти съвсем леки тъпи болчици.“ – „Скъсахме полицата.“ В.К.: Скъсахме полицата. Значи това е последният ден на Рила. Надка: Да, аз я скъсах по този начин. И понеже ми каза да се моля много, да се моля, горе както е това, аз още е видело, отидох на една поляна и видях една скала и се качих на скалата. И как съм се молила, като си отворих очите, беше вече тъмно. Рекох: Сега как ще намеря посоката, накъде беше? Тогаз дойде ръководителя от Петрич – Мирчо, ако си го чувал, той е възрастен сега брат, забелязал ме и ме чувал как пея и как се моля, на

глас съм се молила. Но той застанал на една страна и казал: „Тази сестричка тъй е унесена, че като се събуди в тъмнината, няма да се усети.“ И аз така се стреснах, като се събудих, видях тогаз тъмнината и викам: „Боже, как?“ – „Сестричко, недейте, аз ви видях като се молите, разбрах, че ще закъснеете и ви почаках малко. Вървете, аз знам точно посоката.“ И отиваме. Учителят седи и разговаря. Там до него всички насядали и ние отиваме. Аз, тъй отивам, смутена. А Учителят е естет. „Къде са ходили тез? – се обаждат сестрите – да идват тук сега да смущават, когато Учителят говори?“ Аз в земята потънах. Учителят каза: „Надежда, ела тук при мен. Аз знам тя къде беше!“ В.К.: Ха-ха-ха. Надка: Млъкнаха всички. Няма скрито за Учителя. Аз бях на молитва. Изпълнявах точно, стриктно нарежданията и благодарение на това имах много добри резултати. И след туй тати ме заведе в Бургас, имаше един наш брат лекар, как се казваше забравих, рентгенолог, Добри аз и тати отидохме да ме прегледа. Казва: Брат Георги, на Надито язвата, щото по-рано пак ходихме при него, нали той разбира, но не ми казваха на мен какво има, казва, така е циментирана, че другаде може да се отвори, там вече не. Слава на Бога, досега не чувствам вече. В.К.: И си ядеш всичко. Надка: Всичко, нали виждаш. В.К.: Да, значи това са екскурзиите в 1929 и 1930 година. После ходихте ли на Рила? Надка: Не, вече. Тогава ме пита един ден Учителят: „Баща ви защо не дойде?“ И аз му обясних защо и казах на баща ми. И следната година се качи баща ми и майка ми – до 1949 година всяка година, до последната година, всяка година се качваше. В.К.: А той защо не отиваше? Нямахме кой да гледа къщата? Надка: Кой? В.К.: Той защо не отиваше? Надка: Баща ми. Първите години не знам защо не отивахме. В.К.: Толкова ли не можеше да се устрои? Надка: Да. В.К.: Няма настройка за тази работа. Надка: Исслед това вече до края ходеше, даже го има в книгата „Учителят“ или в „Седемте рилски езера“ ли, как баща ми стои прав, а Учителят – един срещу други. С Учителя.

Като валило дъжд, тати излизал, а Учителят казал: „Георги, ела да си поприказваме малко, сега са всички в палатките. Ела малко двамата.“ И ръми дъждецът. Ама тати, приятелите от селата казали: „Бай Георге, ти ходиш всяка година на Рила. Там е студено.“ И му направили един ямурлук външен и тати като го викал Учителят, слагал ямурлука. Учителят, като го видял, казал: „Много хубаво са се сетили приятелите.“ И двамата. Той пък с мушама някаква, какво е бил и там, каза, имаме хубави разговори. Щото иначе, като видят Учителя с някого, веднага се струпват. „Ела – каза – да си поговорим малко насаме.“ В.К.: Х-ха-ха. Щото вали дъжд, всички са в палатките. Надка: Да, всички в палатките. Това беше животът.

Целият град го обичаше. Авторитет беше голям за целия град и даже след като си замина, аз отивам на гробищата всяка заран. Много ме срещат и: Ако не беше бай Георги, крак нямаше да имам, ако не беше бай Георги, не знам какво, нямаше да живея, как не чух, как не научихме и ние да дойдем, когато бай Георги и починал. Отиде си. Досега, като отивам на мястото му, намирам винаги, на гроба му има вазичка, винаги водичка сложена и цвете в нея. В.К.: А знаете ли в коя година е роден? На колко години си замина той? Надка: На 90. На 90 години. В.К.: Коя година? Надка: Роден е на 3 март 1870 година и си замина 1961 година, на 14 февруари. В.К.: Той имаше ли записки? Първите приятели зная, че са си водили записки, тетрадки. Надка: Ами имаше. Имаше такива. В.К.: И какво стана с тях? Надка: Ами съхранени са някъде. В.К.: Добре. Ами той записвал ли си е някои опитности? Надка: Опитности не е записвал, но имало наряди, неговото тефтерче Румито го има, пише в толкова часа, давал им Учителят наряди, в толкова часа, като станете, на молитва какво си почувствал, в 10 часа това, в толкова часа това, в толкова часа това и той всичко това записва. В много негови бележки има: „Днес чувствам присъствието на Бога. Днес Любовта Божия чувствам, че залива цялата

земя. Днес чувствам добродетелта..." В такъв дух, духовни състояния, които е изживявал. Чудни. Учителят не само за тати, но като наряде давал. Всеки е работил. И той така. В.К.: Сега, в първите години знам, че е имало така наречената духовна верига, в един и същ ден ръководителите от братствата в провинцията се молят. Вие знаете ли за тази верига нещо по-подробно? Надка: Не, не знам. В.К.: Не знаете. Сега някои други разговори и опитности, които са били на Рила да ви е разказвал? Надка: Кой? Баща ми? Не, там се среща с Учителя и се разговаря. Виж, аз като бях на Рила, един случай на Рила. Учителят казва на сестра Енчева от Бургас, тя била като домакин, носят празни тенекии на Рила и Учителят казал: „На сестра Надежда Куртева ще дадеш една тенекия да си прави обливки с топла вода.“ Един четвъртък Учителят каза на всички в еди-къде в коя част на лагера ще си съберете съчки, ще си стоплите вода и ще отивате да се обливате. Добре, но имаше само една тенекия. Сестра Енчева забравила да ми даде. Ние четиритях, трите сестри и аз отиваме, палим огъня, събираме съчки, палим огън за тенеките, топлим водата, те идват, топят си чайници, вземат си, носят. Казвам: „Сестри, дайте ни, вече ще мръква, дайте и на нас един чайник.“ Ти си дошла тука на курорт, защо не си си вземала чайник?“ Рекох: „Аз чак от Айтос ли трябва да донеса чайник? Имам едно голямо канче, но с него не може.“ Не. Святкат се, карат се с нас. Аз 17-годишно момиче бях. Най-после пък ми е мъчно сега. Учителят е дал задача, пък ние да не я изпълним. Викам на сестрите: „Сега тази тенекия като си я напълним, вземаме и я носим горе и ще се облеем.“ И така направихме. Отидохме горе, от Русе един бай Георги, като бил долу викат: „Тези, като слезат долу, ще ги биеш, там са трите.“ В.К.: Георги Константинов. Надка: Не знам кой е бил, възрастен брат. И чакаме там някъде зад скалите и вика: „Сега дайте тенекията на мен, бягайте, ще ви бият.“ И веднага отиват и докладват на Учителя: „Дъщерята на брат Георги Куртев как така постъпи.“ Учителят вика каква Василка и казал: „Отиди при Надежда, провери как е било там.“ И аз й разправам така, както е, че се принудихме, понеже те пък отказват да ни дадат, пък там 200 души хора, всеки гребе и мъкне и ние се изморихме да носим и да поддържаме огъня. И идва каква Василка, и аз й разправам всичко. Вика Учителят Енчева, каза: „Аз казах ли ти на сестра Надежда Куртева ти да дадеш една тенекия?“ – „Учителю, забравих.“ – „Отиди, Василке, я поздрави за постъпката, каза, много правилно е постъпила.“ Аз от друга страна се разтревожих, сега може да съм нарушила нещо, направила. Пък ония чакат наготово. От селата две момичета ще бягат, аз така рекох, или трябва да се върнем неполяти, или да напуснем, пък и времето отива, слънцето полека-лека ще залезне. Рекох си: „Ще вземем тенекията, след това пак да си палят огъня, нека си топят вода.“ Те не бяга готови да ни дадат по един чайник вода, даже един чайник, по едно-две канчета да си полеехме. „Вие на курорт сте дошли, не сте дошли тука за Учителя.“ И ми даде Енчева после тенекията.

18. ВАСИЛКА ИВАНОВА

В.К.: Тая същата Василка, която е била на „Опълченска“ 66? Какво ще ми разкажете за нея? Аз съм слушал за нея много, вие сте я познавали. Надка: Предан, себеотрицателен ученик на делото. В.К.: Тя е от Айтос. Така ли? Е, как отива в София? Надка: Ами виж сега. Те се решават там няколко сестри млади, тогава Учителят е говорил, който може да не се жени, нали, в такъв дух. И тези, щото Айтоското Братство с голям ентузиазъм, с голяма вяра е работело и казват: „Бай Георги, ние няма да се женим.“ Казва: „Къзъм, ако няма да се жените, трябва да имате по един занаят най-малкото, с който да си изкарвате прехраната.“ Кака Василка казала: „Бай Георге, аз искам плетачка да стана.“ – „Така ли?“ Отива тати в София,

казва на Учителя: „Ще трябва да изпратим Василка от Айтос.“ Той ги познава и каква Василка, на брат Божил сестра. „Трябва да я купим.“ Братството ѝ купи машина на каква Василка от Айтос, и на „Опълченска“ 66, там имало една сестра, плетачка и каква Василка при нея се научава. И Учителят отива, минава времето, тати нали ходи в София, връща се. Учителят казал: „Георге, аз Василка искам да я оставя тук. Тя ми е, вика, добър работник. Да я оставя при нас.“ И така каква Василка на „Опълченска“ 66, там е плела. В.К.: От коя година е там? Надка: Не мога да кажа годината. Аз малка бях. В.К.: И тя там се занимава, поддържа дома. Надка: Там дрехите переше. И ми казва един ден: Наде, нали по нашему обръщаме дрехите на опаки и простираме. Учителят ги видял и рекъл: „Василке, ти ли пра дрехите?“ – „Аз.“ – „Що са обърнати?“ „Ами тъй знаем, Учителю.“ – „Ще отидеш да ги изпереш още веднъж и налице ще ги закачиш, и няма обратно да ги простираш, ами горе с главата на ризата, както се обличат.“ И така каква Василка продължавала да си седи. Там имаше си барачка на Изгрева. Верен, честен и преден ученик на Учителя. Имал е голямо доверие Учителят. В.К.: Някакви други опитности да е разказвала тя на баща ви? Надка: Не. В.К.: Не може да си спомните. Надка: Не. Идваше, като дойде в Айтос, обикаляше всички. Но у дома отсядаше.

19. БОЖИЛ ИВАНОВ

Надка: Бати Божил, рожденият брат на Василка Иванова, също беше един голям пионер на Божието дело в Айтос. Той си замина 32-годишен. В.К.: Тези всички приятели, които са около баща ви, нали, в Братството, те по една или друга причина отиват в София, срещат се с Учителя, имат някои опитности. Тези опитности записани ли са? Надка: Не, не съм чула. Една опитност има как брат Божил искал да бие попа. Понеже попът пише афиши, те такива дъновсти, събират се в този яхър, че голи, че тъй, чу туй и изпраща проклятие на децата им, проклятие на делото, това вече много години. А пък той е обушар, кърпи обувки, и книжар. Имаше един брат Филип, той беше майстор на обувки. И вече попът прекалил и пише срещу нас и целият град пълни. Идва бати Божил, той много предан, тати казваше „Той ми е дясната ръка.“ Тогава идваха наряди в Айтос, но не по пощата, а по човек. Тати на работа, не може да ходи, чиновник нали е, фелдшер. Бати Божил има своя работа. И като отива тати и бръква в джоба да извади плика, бати Божил вади престилката и казва: „Кажки за кое село.“ И тръгва бати Божил, пеш, няма рейсове, няма нищо. От Айтос до Вресово пеша, знае 150 псалми, знае ги наизуст. От Айтос до Вресово знае с колко псалми се отива. 15 или 20 псалми. Чете в туй време. След туй други път отива в Горица. От Айтос до Горица 6 часа път. Знае колко псалми този път ще произнесе. В.К.: Той ги чете ли? Надка: Той ги знае наизуст. В.К.: Боже Господи! Надка: Искам да ви кажа каква преданост. В.К.: Ние знаем само един псалом. Само един 91 псалом знаем. Надка: Голяма работа. В.К.: Иставаше дума за попа. Надка: Тати казва: „Как тъй ще се изложим с този афиш и проповед срещу нас?“ – „Бай Георге, досега съм те слушал, но да бием попа, трима души сме, няма да те слушам, и в неделя ще я свършим тази работа. След черква, защото гражданите, и те се възмушават.“ Свършва черквата и почва попът против нас да говори. Ще го биеме, пък пушек да се вдига. Добре, ама в това време има един брат, възрастен, който има 13 рани за Освобождението на България, дядо Сапунов и там се събират, съвещават. Получават едно писмо от Учителя. Пък тогава нашите сестри Учителят е карал да ходят в черквата и на балкона на черквата мамини с бели кърпи на главата и всички пеят с певица и със свещеника. Обаче тоя това не зачита, ами пак говори срещу дъновистите, независимо от това. Получава дядо Сапунов това писмо и Учителят пише: „Вие като влизате в черквата, казвате В името на Отца и

Сина и Светаго Духа, приемате кръста на страданиято, а ще биете попа. Каните се да биете попа.“ В.К.: Ха-ха-ха. Надка: Дядо Сапунов вика момчето си, Атанас и казва: „Бягай в чеквата да видиш чичо си Георги, веднага да дойде, ама веднага да дойде, да напусне черквата.“ Отива тати. „Сега, Георги, чети, писмо от Учителя има.“ Чете писмото тати и веднага бяга в черквата. А другите, които са били, не ги знам. „Божиле, веднага при дядо Сапунов, има писмо от Учителя. После ще видим ще бием ли попа или няма да го бием.“ В.К.: Ха-ха-ха. Надка: И отиват у бати Божилови, прочита тати писмото. Божили казва: „Ех, бай Георге, защо не се забави един ден писмото – да го бием, пък тогава да дойде.“ И той казал, попът: „Аз ще ги пръсна.“ Тати бе с 16 години гонение, това не е малко.

20. ГОНЕНИЯТА

Надка: Попът подкупи хора, уволниха баща ми със седем деца, без работа. Мама почва да се тревожи. Той казал: „Ние имаме един Бог на небето, който няма да ни остави.“ Веднага в града се разболял най-богатият човек. Искат да го види, в София да го придружава, 500 лева му дадат. Друг се разболял, искат да отиде там да му гледа, да му сменят, не знам какво да прави, както и да е, по цели нощи тежко болен, пак вадят и му дават възнаграждение, и не е останал. Уволняват го, но властта се възмущава. Най-големите тези доктори, Хаджи Петрови, богатите хора знаят баща ми честен и с него общуваха, дружаха, умен човек. Отиват при кмета и казват: „Ти кого пита, че уволняваш дядото?“ И веднага го викат баща ми, но вече назначили друг. „Ще го освободите онзи и ще си влезе Георги.“ Тати казал: „Ако трябваше него да не го приемам, аз да съм си на работа, но щом сте го назначили, аз не приемам. Той да остане, аз ще си търся лесното.“ – „Ама ти си с голямо семейство.“ – „За семейството си аз се грижа.“ И тогава казват: „Ще има двама фелдшери и Куртев старши фелдшер.“ Баща ми и другият при него и така. В.К.: Тъй се разрешил въпросът. Надка: Когато упованието е на Бога, не може да няма разрешение. Това беше. В.К.: Уповавай на Господа. Надка: Не бой се. Само на Господа! В.К.: Сега други опитности на приятелите, които са ходили по София и се връщали. Те са имали контакт с Учителя. Надка: Е, може, но аз... В.К.: В момента не можете да се сетите. Надка: Не, чувала съм някои такива работи, но не съм ги запомнила. В.К.: Сега друг въпрос. Някоя опитност на вашата сестра. Надка: Коя? В.К.: На Верка, която ви е разказвала, да си спомнете? Надка: Ами не знам. Дружбата ѝ с Георги Радев, и когато вече Георги Радев се разболява и Учителят го праща в Юндола. В.К.: В Юндола, да. Надка: Верка му е помагала, бяха много близки. Както Борис и Мария, така бяха и те. И брат Жорж беше в Айтос двадесет дни с Верка и са общували. А, и една опитност. Попът в Айтос решава да действа, в полицията отива и съобщава: „Тука у Георги-фелдшера се подвизава един с дъщеря му, ходят всяка заран на „Трите братя“ нагоре, слънцето да посрещат, на изгрев.“ И казали: този човек ще го викате, той пропагандира дъновизма. А полицията – айтозлии, знаят. Пращат един там наш съгражданин. Идва той и казва: „Бай Георге, една неприятност има. Имаш ли гости от София?“ – „Имам.“ – „Ами, трябва да го дадете да го заведе в полицията.“ – „Той ми е гост, аз не мога, вие не познавате госта ми. Аз няма да позволя каквото ще наказание да ми се наложи, да го дам. Кажете им, че аз сам ще го доведа.“ И отива тати с Георги Радев. Началникът в полицията казал на тати: „Вие знаете ли, че има служба такава, да се съобщи гост като дойде?“ – „Такава служба няма. За мен няма в Айтос такава служба.“ Наистина нямало. Глобяват го 50 лева. – „Заповядайте.“ И почват да задават на Георги Радев въпроси. Обаче Георги Радев, знаете го вече как говореше и го освобождават, и си отива. Туй преди 9 септември 1944 година.

След 9 септември 1944 година идва тоз началник на полицията, ние пък като се оженихме с Добри, живеехме с неговото семейство в един двор. И имаше две стаи отделни, пък той живееше в горния етаж със семейството си и много близки станахме с жена му и той самия. И аз като пеех в къщи „Весел ти бъди“ и „Нева Санзу“, там ги учих на Рила като ги прави Учителят на 5-тото езеро и казва: „Надежда, ела, напред седни, да можеш да ги научиш, като отидеш в Айтос, да ги предадеш.“ Та ги пеех и хубавичко пеех. Този, като се дигне сутрин да цепи дървна, така застава да ме слуша. Той слуша музика всяка заран от мен, и като излизаше на разходка над Чортлен, казал на Добри: „Много хубаво пее Надка.“ Такива едни хубави отношения имавме. След туй ние излязохме от нея къща, те ни идваха на гости. Идва 9 септември 1944 година, уволняват го него, но понеже на никого не е правил лошо, макар че е бил началник в полицията, не го представиха да го съдят. Жена му, учителка, я уволниха. Тя започна да идва всеки ден у нас. Близки защото бяхме. Вика: „Наде, другаде не мога.“ Мъжът ѝ седи в къщи, плаче, две дечица, няма пари, нищо няма. Един ден тати идва у дома и казва: „Наде, какво стана с Коларов?“ Рекох: „Сигурно го преживява трудно, Еленка я уволниха, бягат, тичат, да може да се настани тя поне като учителка на работа.“ Така, Добри, и той беше в къщи. „Елате с мен.“ Носим в една кошница 1-2 кг захар, кашкавал, носи и други още работи, каквито е имало, лук, боб, леща, така и 500 лева пари. Ние отиваме у тях и „Добър вечер“ – той седнал така, клямнал и дечицата наоколо. „Къде е Еленка?“ – „Ами, Наде, ходи да купи лимони за татко им.“ Казвам: „Бай Славко, баща ми ви поздравява и от него ви носим една кошница продукти.“ Дадохме 500-те лева и това, което носим. Значи глобата от 50 лева, за нея той се сети. Рекох: „Няма нищо, недейте си спомня това.“ И след малко дойде Еленка, и тя се разплака и така. Той се сещаше вече какво е направил. Беше се сменила властта и сега беше никой, без работа. Добре, че не го тикнаха в затвора, както правеха с други бивши. В.К.: Значи глобата от 50 лева се превръща в 500 лева. Дарение. Надка: Такива спомени. Те са малки, дребни спомени, но пълни с живот. Нямаше кой знае какви спомени от живота на баща ми, това беше. В.К.: Как, много спомени има, напротив. Малки, но важни. Малките неща изграждат човешкия път, само ако в тях има живот. Има ли живот, ще има и път. За нас е важен пътят на ученика.

21. ЧЕСТНОСТТА НА ДОБРИ

В.К. Сега друг въпрос. А на Добри никакви опитности да си спомняте? Надка: Добри, съпругът ми, има една опитност, много интересна. Той беше технически ръководител на шивашката кооперация и той решаваше какви платове да идват от Сливен, те въобще със Сливен работеха, с фабриката, какви се изразходват, кога пак трябва да се отиде. И един плат от 200 метра за дамско манто – много хубав, обаче в кооперацията, като идва платът и го дават на магазинерката зачислен, че е получен, обаче намират, че платът не е много хубав и трябва да го върнат. И Добри взема плата от нея и ѝ казва, че ще се върне в Сливен. Тя забравила да отметне, че този 200 метра плат е върнат в Сливен. Баща ѝ учител. Тя малко тъй, не може да си прави нещо сметките. Казаха: „Бати Добри взема 200 метра плат за манто, донесе го, пък го взе и вече не го върна. Сигурно го поделиха помежду си.“ И този, бащата, отива в милицията, то вече след 9 септември 1944 година, и съобщава там. И една вечер, там наши братя с жените си, имат близко до града лозе, имаше кайсии да зреят, поканиха ни. Минаваме покрай МВР-то, един от милицията пък го познават, семейството ни много добре го знаят. „Бай Добри – казва – неприятно, но викат те в МВР-то.“ – „Така ли? Отивайте – вика – Наде, аз ще дойда.“ Отива там, тоз, като го почва, един груб такъв комунист, от едно село – грубиян. Като го почва, отива

началникът, който е на МВР-то и казва: „Бай Добри, дай си следствения лист, дознанието, от това нещо нищо няма да излезе.“ Шото го познаят, обаче оня казва: „Ти хитруваш, ти се прикриваш, теб затвор те чака.“ Имного го нагрубява. Ха да дойде Добри, върнахме се от лозето, прибрахме се в къщи, да дойде Добри, да дойде, 10-11 часа ли беше, кога идва много разтревожен, неспокоен. Оня му казал: „На жена си няма да казваш какъв разговор сме водили тук.“ Гледам, Добри цяла нощ се върти неспокоен. А пък му съобщават през деня, че го пращат в Сливен по работа и този плат, който е там за шивашката кооперация, да си го получи. Но той вече така разтревожен, и не може да се стърпи на едно място. Но ще отива заранта. Заранта станахме на молитва. И по някакъв начин, аз пишех някога, имах връзка с невидимия свят. „Не се тревожи – не ми казаха какво – това са книжни ножове. Твоята честност ще блесне в града.“ И това е. Добри въпреки всичко отиде в Сливен, взема плата, този плат за манто 200 метра и други много платове, обаче не се сеща, че това е във връзка с този плат, който са върнали. И като праща той платовете по влака, решил да отиде при наши много близки, при Маргарита Калканджива, семейството, да види бати Иванчо, кака Веска, Маргарита. „И както седях на канапетото, една светлина примина пред мене и веднага: Абе ти нали за този плат дойде в Сливен. Не се тревожи.“ В такъв дух. Отива за малко в какини Вескини, обажда се вече разведрен и идва в Айтос и отива направо при магазинерката. Казва: „Платът, който ти прие, 200 метра плат за дамско манто, отметна ли го, когато аз го взех, за да го върна?“ – „И-и, бати Добри.“ И веднага в МВР-то. „Ама ела и ти с мен.“ – „Аз кога ще дойда, ще видя, вече съм много разтревожен. Ти си отиди там и аз ще дойда.“ И отива. Там, в кооперацията се научили. Отива Добри в милицията и почва вече разговор с този, той взел да се извинява. Бай Добри, тъй, та законите се това. В туй време тръгват всички от кооперацията, шото е с авторитет и честен. Сестрата на една друга там жена, работи в МВР-то, и като чула вечерта, отива при зет си, в Тополица е пък директор на банката, но приятел на Добри. Казала: „Бати Тодоре, Добри ще го съдят и няма да бъде леко, злоупотребил е с 200 метра плат.“ – „Кой, Добри? Ако един сантиметър е взел, аз на площада ще се обеса. Не може да бъде това.“ Тръгват всички председатели, там всички, ръководството, струпват се в МВР-то, както се върнал вече от Сливен.

А преди това Костадинка и Методий – този, на когото предават ушитите дрехи, той е касиер, приема парите за ушитите дрехи. Една баба на едно момченце за празника Кирил и Методий му поръчала костюмче, обаче бедна жената, носи известна сума като моли, предполагала, че ще я изчакат, обаче този не предава костюмчето, без да получи парите. Добри в тоз момент сварва, че детето плаче и бабата казва: „Аз пък останалото ще ти донеса.“ Дава известна сума. Добри казва: „Що плаче това дете?“ – „Ами – казал Таню – тя има да дава толкова пари за това, а пък тя дава малка сума, аз не мога да го предам костюма.“ – „Дай костюма, аз плащам.“ Тоз бай Таню, като чува, рекъл, чакай аз на другарите да отида да им кажа, че комунист е той. Слага ръцете на кръста, като са събрали там при началника на МВР и вече се събрали, Таню рекъл: „Знаете ли кой е Добри, бе? Кой от вас, като комунист, ще го направи това, което той направи?“ И казва случая. Такъв и такъв бе случаят. Трябваше колкото пари били, да се платят. Той каза: Аз плащам, дайте костюма на детето. Срещу празника Кирил и Методий той зарадва едно дете бедно. Онези вече: „Извинявайте, бай Добри, извинявай, извинявай.“ Казал: „Няма нищо, но втори път бъдете малко по-внимателни.“ Защото той го ругал много лошо този, който бил да го разследва. В.К.: След заминаването на брат Георги Куртев Добри става ръководител на Братството. Надка: Той беше, но си замина той. Вълко беше после. И той две-три години и след туй един брат Марко идва, той и сега оглавява. В.К.: На Весито баща ѝ. Надка: На Весито баща ѝ. В.К.: То така поколения едно след друго си заминават. Някаква друга опитност на Добри с Учителя? Надка: Не.

22. БРАКЪТ НА СЕСТРА МИ ДОРА

В.К.: Вашата сестра Донка? Надка: Ами и тя беше една от добрите. В.К.: Някаква опитност? Надка: Не знам, не знам. Сестра ми Дора, само че и двете в София. Тя ще се жени за един и се ожени даже. Но отидоха при Учителя. Тя беше чиновничка в инженерството. Учителят каза: „Хлябът, който Господ ти дава, ще го оставиш ли?“ Тя каза: „Ами аз работя, Учителю, в инженерството.“ И той беше там чиновник в инженерството. Той завършил инженер, ли какво. Е, нищо. Каза му тя и му подаде снимката. Като излиза, Учителят каза: „Надежда, ти ще дойдеш, на теб ще предам снимката.“ Отивам аз, ще си тръгваме от София за Айтос, отивам, Учителят е в горницата и ме повика горе. Каза: „Надежда, този човек, който е на снимката, 300 години му трябва да мине през голям път, за да стане човек.“ В такъв дух ми говори. Обаче сестра ми въпреки всичко, щото той пък се заканваше няколко пъти, той я виждаше, благородна жена, говори й: Ще ти пререже вените, ще те убия, заплашваше я, а тя се държеше добре, и тя се съгласи. Обаче 20 години много пъти посяга да я удрия и я тормози, най-после тя каза на татко, а той казваше: „Ще търпиш, ти си избра този път, Учителят не разрешава развода. Аз не ти разрешавам. Ще търпиш, ще си изтърпиш наказанието.“ Обаче един ден идва и казва: „Тате, ти може да не разрешаваш, но аз подадох молба за развод.“ И така се ликвидира брака им и сега си работи много добре духовно. И на градината бяха с Иринка двете. Милка Танева имаше една сестра, много нисичка, тя беше в Айтос в нашата къща, с Дора в една стая, две легла. Дора й услужваше, беше с болно сърце. 5-6 години живя, но си замина. След туй искаха вече, дойдоха, описаха къщата, и те отидоха на градината и Милка си замина там, а Дора остана, а пък Иринка дойде и така сега и така продължават. В.К.: Какъв беше въпросът на Учителя, ти ще оставиш ли хляба? Надка: Да. Хлябът, който Господ ти го даде... Не мога да си спомня. В.К.: Ще го оставиш – тоя, въртещия хляб на Словото. Надка: Но имаше една работа в инженерството, почна тя работа, подпомагаше и семейството, голямо семейство, много бяха разходите ни. Ожени се и онзи прибираще парите й.

23. СЪПРУГЪТ МИ ДОБРИ

В.К.: А вие кога се свързахте с Добри, ходихте ли при Учителя? Надка: Да. В.К.: Какво каза той? Надка: Ами даде си благословението така и ние водихме един хубав живот. Нашето семейство беше като център. Кой откъдето дойде, по Петровден, гости от селата, от градовете, всичко у нас идваше. В.К.: Аз съм чувал, че вие сте писали, ти ли си писала, някой е писал на Учителя, че ти ще се жениш за Добри. И Учителят казал: „Пък Надка ще се жени за някой си Добри.“ Надка: Той на Вера, сестра ми Вера го е разправяла това нещо. Аз, нали ходих там като болна, Учителят ме е ценил за много по-голяма работа и не само в избора си, защото не познава Добри. И аз писах едно писмо, исках да се съветвам с Учителя. И той извикал Верка и казал: „Верка, Надежда щяла да се жени за някакъв Добри.“ И Вера като пише едно писмо. „Аз, вика, ако бях, нямаше да позволя да се жениш ти за Добри.“ Пък ние живяхме един много хубав живот. Той предан беше към Божието дело. Сега не зная, аз съм доволен, че бях с него. Той никога не каже лоша дума, макар само той работеше. Аз бях с децата – не ми даваше да работя, до себеотрицание бе в жертвите си и живяхме един много хубав живот. Бяхме едно образцово семейство. В.К.: А знаете ли, ще ви разгадая една тайна във връзка с този въпрос, нали? Като казва на Верка, Надка ще се жени за някой си Добри. Това е един метод на Учителя, когато той предава чуждите думи, нали. Има случай така,

отива някоя естра и той каже какво говорят другите за нея, но в момента това изречение излиза от неговата уста. И когато сестрата каже: „Но да, Учителю, това не е така“ и той каже: „Да, знам, че не е така, но това го казват другите и аз ти го предавам.“ За да може, нали, да я освободи, освободи пътя. Това е, има един такъв метод. Аз си спомням, разправяше ми случай сестра Мария Тодорова. Отива при Учителя и Учителят започва да ѝ говори строго. Ти така, ти така. Надка: Той я разплаквал, като излизала, цялата си душа ми е разкривала. В.К.: И почва да ѝ се кара и после еди-какво си, еди какво си и Учителят млъкна. И я поглежда. „Учителю, всичко, което казахте така, пред Бога го казвам, не е вярно.“ И той казва: „Знам, но ония го казват и аз трябва да го изкажа, за да го изхвърля.“ Надка: За да се ликвидира. В.К.: „Да, знам, но ония го казват.“ Надка: Ами то какво беше при Учителя бе? Единият клевети другия. Другият клевети първия. А Учителят трябва да ги слуша. В.К.: Велико търпение на Велик Учител.

24. УЧИТЕЛЯТ СИ ЗАМИНА

Надка: Когато Учителят щеше да си заминава, тати получава писмо от брат Боев и казва: „Учителят те вика за една седмица в София.“ Тати дойде, ние живеехме близо там вече под наем. Той каза: Наде, пригответе ми куфарчето, ще отида в София, Учителят ме вика, малко е болен.“ Приготвих аз. Баща ми замина. Даже го е лекувал с методите, които тати е чел в беседите и Учителят казал: „Георге, ти откъде ги знаеш тези методи?“ – „Учителю, ама това са вашите методи в беседите.“ – „А, така ли?“ И казал: „Васика и Савка обърнаха колата, тия я ловдигна.“ И до неделя Учителят се подобрил. Тати казал: „Учителю, моля ви в сряда недейте идва сутринта на лекция, още не сте напълно укрепен.“ – „Ще видим, Георге, не ти обещавам.“ Учителят тогава държи последната си беседа. Тати се върна в Айтос. И събота, и неделя, понеделник, а срядата получаваме телеграма от брат Боев: „Учителят се влошава, извикайте брат Георги за цяла зима да бъде при него. Да стои повече, необходимо е.“ И тати дойде у дома: Пак приготвих багажа и плаках. Всичко приготвих за отиване при Учителя, тръгна, но той, както някой път му е тъжно, наведе глава, много умъчен излезе тати. Имина един ден, тати още на влака в Пловдив със Стоицев се виждат на гарата и вика: „По случая ли отиваш, брат Георге?“ – „Че какъв случай?“ – „Ами Учителят си замина.“ И тати продължил пътя си за София. Аз нея вечер сънувам, мама беше си заминала на 2 февруари 1944 година, на 27 декември 1944, същата година си замина Учителят. И мама я сънувам нея вечер, че казва, пък ние в салона правим молитви, всички плачем и вечерта я сънувам и ми казва: „Наде, изпрати ли баща си?“ Казвам: „Да. Отиде.“ – „Татко ти отиде да изпрати Любовта. Каляската е готова.“ Събудих се и казвам на Добри: „Добри, разтревожена съм, така и така сънувах.“ Каза, че то по-духовно така се разглежда съня, че е допуснато. И Добри си отиде на работа и дойде една сестра при мене и на нея казвам съня си и така тревожни сме, че Учителят е сериозно болен и плачем си даже двете. Идва Добри. Той получил три телеграми, от Верка, от брат Боев и от брат Борис и идва, ама тъй, като си съблече дрехите в кухнята, хвърлил си палтото, което никога не го правеше и аз, като видях жеста му, разбрах, че има нещо. Каза: „Учителят си замина.“ Ние двете с глас ревахме и са съобщили на другите сестри, и всички у нас се събраха нея вечер. Решиха, 14-15 души на вечерта тръгнахме за София. И там бяхме, когато дойдоха от МВР-то да искат да го арестуват. В.К.: Разкажете това, къде бяхте тука, в София вече. Надка: В София, в Салона бяхме. Джипка някаква спира и влизат там военни някакви и като ги видяха, те казаха, че идвали за Дънов. Те казват: „Заповядайте.“ И виждат одъра на Учителя, че е положено тялото за поклонение и си излязоха. В.К.: Ама военни бяха, във военна униформа. Надка: Военни, офицери.

В.К.: Не бяха милиционери. Надка: Не знам. В.К.: Значи военни бяха, униформени. А друго нещо казаха ли? Надка: Не. Други братя ги придружаваха и си излязоха. В.К.: Ясно, да. Сега друг един въпрос. Вие сте присъствали на погребението. Надка: Да. В.К.: Аз съм чувал, нали, от много хора съм чувал. Надка: За срутването. В.К.: Чували са срутване или пък други са чували шум, точно вие бяхте ли там? Какво е вашето мнение по този въпрос? Надка: Аз бях отдалечена, щото е голям кръг, братята се наредиха, и аз бях, аз пък и скромнича, не отивам да се пъхам напред за това и си бях на една страна, бяхме си с Паска даже наредени. Всички други, братята по-напред, но и ние го чухме същото нещо. В.К.: Като изтрещя. Надка: Изтрещя. В.К.: Какво, след като хвърлиха пръстта, изтрещя. Надка: Срутване станало, тъй го чухме. В.К.: Защото онези, които са копали гроба, отгоре са слагали върху ковчегата дъски и казват, че дъските са, най-вероятно дъските са се срутили. Казват, нали, може би. Надка: Тъй и аз съм чувала. В.К.: Така. Да, за дъските. Гради казва, че всички хвърляли пръст към краката на Учителя и затова се е получило това нещо. Надка: Той не го вярва брат Гради, че е срутване по друг начин. А истинско срутване. В.К.: Всички, казваше той, не са хвърляли нагоре, към главата, върху ковчегата, а все към краката. Надка: Той така. Пък други пък казват, че има нещо. В.К.: Спомням си една сестра казваше, много, казва съжалявам, че тогава в момента, нали, не спряхме и разровихме, за да видиме Учителя дали е вътре. Надка: Ами! В.К.: Казвам, имам си хас. Това знаеш какво означава? Като неверни Тома. Ха-ха. Това е направо кошуństwo вече. Погребваш го и след това го разравяш, да видиш дали е там или не е там. Надка: Може ли такова нещо? Да.

25. ГРИЖОВНОСТ ЗА БЪДЕЩИЯ ЗЕТ

В.К.: Мина тази епоха. Така, значи бащата на Георги Куртев се казваше Вълчо Куртев. Те са от този край. Надка: Айтозлии. В.К.: Те с какво се занимаваха? Надка: Дядо му е бил беден човек, чешмеджия е бил. В.К.: Какъв? Надка: Чешми правел. В.К.: А, чешми правел. Надка: Беден човек. В.К.: От този край. В.К.: Неговата жена, т.е. баба ви? Надка: На баща ми майка? Бяха бедни хора. В.К.: А на дядо ви по майчина линия? Надка: На майка ми. На майка ми баща ѝ е най-богатият човек. Имал швейцарски крави, голям двор с хубава къща и чешма в двора и все викали: „На дядо Иван пристигат все швейцарски хубави крави.“ Той бил силен, много благороден човек. В.К.: Е, как така е дал бащата дъщеря на беден човек? Надка: Мама била също хубава. Баща ми бил много левент, много хубав. Той и тъй си отиде, хубав човек, но като младеж и се сприятелили. Събирали се, играели на не знам на какви игри, младежи и така си симпатизирали. А дядо ми бил много добър. Дядо ми Иван, на майка ми. Той богат човек, имали земеделие, правели големи хармани, тогава с хармани вършеели житото, като първия харман, който направи, житото, което се овършее, го смила на воденицата и праща чирака у дома, при дядо ми Вълчо, бил прочут така. Добър човек, но много беден. Срещу Нова година ще каже на слугите: „Ще отидете и ще наберете дърва една кола, ще ги занесете у Вълчо Куртев.“ И татюви като станат – чувал с брашно и една кола дърва струпани. В.К.: Ама това преди да се оженят. Надка: Преди да се оженят. В.К.: Ха-ха-ха. Надка: Като бедно семейство. В.К.: Поддържа си бъдещия зет. Ха-ха. Надка: Не е знаел. В.К.: Отгоре знаят и го карат да занесе. Ха-ха. Надка: Но той не само на дядо ми – и на много бедни. Айтос бил така малко градче. Бедните хора на пръсти са. То повече бедни бяха хората. В.К.: Ама хората така са се подпомагали по-рано. Надка: Да. Така е било. В.К.: А когато той така се оженва, той се оженил за майка ви, ходил ли е да пита Учителя? Надка: Ами къде? Той тати не се познавал още с него. Той бил 20-годишен. Мама била 18-годишна. В.К.: Сега запознаването на брат

Георги Куртев с Братството и с Учителя става след като се оженват. Надка: Ами тъй. Даже са имали дете, кака ми я имало. Той е в Сливен, като си идва, завърши фелдшерската школа и идва тука с детето. После не знам точно кога идва Учителят, не мога да си спомня как. В.К.: Вий в коя година сте родени? Надка: 1908 година. В.К.: Осма, а-а-а, защото аз се свързвам с онези снимка, която знам, с брат Георги Куртев, брат Боян Боев и кой още беше. Там го има, по време на Балканската война, значи преди това е било това нещо. Да, запознаването с Учителя. Надка: Ами рано. 1907 година баща ми приема учението на Учителя. 1907, 1906 или 1905 година. В.К.: Значи онези години. Надка: Да. Когато този сеанс е станал в Айтос, гдето ви казах, тогава се запознава. В.К.: Той записвал ли си ги в тефтерче, неговите спомени? Не сте проверявали. Надка: Не съм и после ние не обичаме тъй. Той не обичаше всичко да разправя. И така премина животът ни.

26. ВЕРНОСТТА

В.К.: Сега казвате, след като вие посещавате 1929 и 1930 година Рилските езера, той почва, той отива там. Надка: От 1931 година до последната година баща ми и майка ми всяка година бяха на Рила. В.К.: Цялото Братство там почти ходеха. От Айтос. Надка: А, не, който желае, но Учителят ми каза първата година: „Защо баща ти не дойде?“ И аз като му казах, той даже така малко се позамисли. Аз му писах писмо. Казвам, така и така Учителят пита за тебе. И той следната година се приготви с мама и всяка година бяха на Рила. В.К.: Той имаше ли навик да си записва, да си записва някои разговори с Учителя? Надка: Ами сигурно е имал, но аз не зная, той не обичаше да разправя. Не. Той беше много таен. Например, отива при Учителя. Има някои нареждания. Учителят казва на ръководителите: „Това само за вас.“ Някои събития или нещо и татко като дойде, не разказва ни на мама, ни на никого, макар и най-верния човек, на никого, изпълнява обещанието, което Учителят е помолил, да се пазят тайно. В.К.: На, ти нали ми разправя даже един случай. Надка: Да. И брат Димитър Добрев, ръководител на Сливен, отива си в Сливен, среща се с една сестра, Грозданова, много добра сестра и той я разправял всичко и тя писала на сестра Габровска в Айтос, така и така Учителят казал, каквото е било. И сестрите Габровски се огорчават и мислят, че тати с мама споделят, пък тях ги пренебрегва. Пък той не е. Той, както е казал, така. Никого не признава. Той е верен пред Учителя. И Габровски отива и започва разговор. „Ние значи не сме удостоени...“ Та така и в такъв дух, плачат на мама. „Какво има, що има?“ – „Ами Добрев и всички ръководители, казал на Грозданова, а вие на нас нищо.“ Тя казала: „Аз нищо не знам.“ В това време тати идва. Почнали нали да плачат и тати им казал: „Добрев може да е казал, аз не мога да ви кажа. Вие сте го научили, Добрев да отговаря пред Учителя. Аз оставам верен на Учителя. Това е.“ В.К.: Ха-ха-ха. Надка: Характерен човек беше. Благодарение на неговата мъдрост, на неговия начин на живот, дисциплиниран вътре в себе си беше, затова се разви едно много хубаво Братство в Айтос. В.К.: Да, той ако няма качества, той като център да ви събира. Аз като наблюдавам тези снимки и като гледам сега онези как е застанала така пред него, като войник пред генерал. Това е страхопочитание бе. То е едно вътрешно страхопочитание към Духа. Надка: Да, разбира се. В.К.: Респект. Аз като гледам, не е изкуствена поза. Това е страхопочитание, гледа го в очите. Това в София го няма. Те нямат страхопочитание към Учителя! Надка: Когато тати е бил първият път и са разговаряли с Учителя, и тогава си излял душата пред баща ми, Учителят му разказал всичко. Умъчнен бил Учителят и бил много недоволен. „Казвам им едно, те друго го вършат. Казвам им: Вземете, еди-какви места да се вземат.“ Отзад имаше една кръчмарница. В.К.: На Танушев. Надка: Не на Танушев, долу

отзад, на Учителя зад стаичката едно ресторантче, по цели нощи пият, вдигат шум. „Вие всички сте заспали в бараките, аз зная как преживявам.“ Това счули от тати и много други работи. „Казах им да не ограждат с телове местата си, да не издигат големи къщи, да бъдат такива и такива. За нищо не ме послушаха.“ Цитирал там някои личности пред баща ми. Само това съм чувала. В.К.: Вие преди това споменахте за Минчо Сотиров. Те са контактували, той, Минчо Сотиров. В.К.: С баща ми големи приятели бяха. Много големи. Когато се направи градината и доста време мина. Учителят казва на тати: „Георге, ти ще бъдеш на градината. Няма да се връщаш вече в къщи. Там ще живееш, там ще посрещаш, там имаш сериозна духовна работа. Да поддържащ духа на Братството.“ В такъв дух. После не знам как е протекъл този разговор. И тати си беше там. Идва да се изкъпе, да се преоблече в къщи и веднага се връща. Мама си беше в къщи със сестрите ми. И един ден Минчо Сотиров отива в София и писал писмо на тати. Ако има там не знам какво да прати нещо за Учителя, да занесе. Не знам какво е било. И тати слиза до гарата, занася това и поздравява Минчо, казал на Минчо Сотиров: „Поздрави Учителя.“ Като отива на Изгрева и казва: Учителю, имате от брат Георги Куртев много поздрави. – „Къде го видя?“ – Много стог. Казал: „На гарата дойде.“ – „Аз казах ли му, че той няма да слиза в града?“ – „Чакайте, Учителю, аз му писах писмо и той дойде и ето.“ – Една рамка мед ли било за Учителя, не знам какво е искал. – „Е, това е друга работа.“ Така строг. Учителят на тати се изповядваше, когато отиваше в София при него. С каручката идваше до града за нещо много рядко. Беше останал самотен. Имаше едно семейство български цигани. Жена му беше много добра, работна, но той беше калпазанин. Пък там има градина, около дръвчетата да се разкопае, има неща да се вършат. Те си излязоха и аз му казвам: „Тате, как замръкваш в градината сам в нея, зафучава, цяла зима, ти самотен.“ – „Не съм самотен. Аз не съм самотен. Цялата природа, всичко около мен е с мен.“ В.К.: Всичко е живо. Да, това състояние на духа, докато човек се добере, е много трудна работа. Надка: Отивахме след обед така и други приятели някои отскачаха. Ама постоиш през деня, оставиш го. Зафучала тази зима. Там си остана, там. В.К.: И той в тази стаичка там. Там ли спеше, в стаичката? Надка: А, не, не. Той спеше в другата стая. Там е само за молитва. Легло няма. В.К.: Ами зимно време, когато е студено? Надка: Там горе, в нея стаичка. В.К.: И студено макар. Надка: И студено макар, там има дръвца, пали печката. Сам. Сам се грижи, да си направи попарка, да си сготви нещо. И то повече чай, сиренце, такива работи. В.К.: Защото нали нощно време отива на молитва там, в тази стаичка. Надка: В стаичката, е то е в горния етаж. Горе. Горе са стаите. В.К.: Защото през зимата е студено. Надка: Студено, не студено, в студената стая молитва прави.

27. ПРИЯТЕЛИТЕ

В.К.: Аз съм виждал една снимка, като възрастни вече, нали брат Куртев, Минчо Сотиров и Михаил Стоицев, с бели костюми на градината, но възрастни вече. Надка: Да, да. Много хубаво работят. В.К.: Друго нещо за Минчо Сотиров да си спомняте? Надка: Не, нищо. В.К.: А за Михаил Стоицев? Надка: И за Стоицев също. Стоицев преди години Учителят му казал: „Ти след 20 години ще си заминеш.“ Обаче наближава въпросната година. Той бил в Айтос и по някого, по някакъв път му се казва: „Продължавам ти още десет години“, казва Учителят на Стоицев. В.К.: Ама той чува или Учителят казва? Надка: Сега не знам, така съм го чула. И точно след десет години той пак си замина, брат Стоицев, точно на десетата година той си замина. Даже писа ни писмо, много искаше да дойде и след обед да отидем до градината, но не можахме. И той доживя, дойде да изпрати тати. Че не беше, тя,

жена му, беше малко психично не добре, че не бе се къпал 6 месеца. Боже, гледам косата му фитили станала. Там със сестра Рада от Тополица и една Верка от село Житарово решихме да го окълем. До кръста, той си е с килоти, сложихме го на един стол, стоплихме вода, аз му измих главата, ама коприна стана тая бяла коса, така Рада го търка с това, изкъпахме го, надолу вече той или някой брат ли влезе, помогнаха му. Ох, че се радваше, какъвто беше: „Мили дечица, мили душички, стоварихте един товар от гърба ми.“ Хубави спомени имаме оттам с много братя. В.К.: Споменахте преди това за Димитър Добрев. Нещо да си спомняте? Надка: Ами нищо. Той беше добър работник. В.К.: Сега вие. Тук виждам една снимка, нали, с тези приятели, които са се събрали. Вие контактувахте ли често? Какви срещи правехте помежду си? Надка: Ами ние него ден случайно отиваме с една каруца и кон, нямаше рейсове, с тази, една сестра и с дядо Иван, върви, внучката му и аз. Отиваме, дядо им отива на баните да се изкъпе и тъй случайно срещнахме сестра Енчева, Наско, Николай, Атанас Николов, дето е есперантистът, Митко, негов приятел. И викат: „Елате при нас, елате.“ И там в гората седнахме и хранихме се, и решихме да направим снимки. И си направихме. В.К.: Това към коя година е? Надка: Ами не мога да си спомня. В.К.: Сега контактувахте ли? Надка: Кой ли го е писал това? В.К.: Не, това аз съм го писал в Бургас – тъмната рокля – Надя Куртева. Аз съм го писал. Сега вие контактувахте ли с околните Братства с Айтос? Надка: О, разбира се. В.К.: Обикновено къде се срещате? Ходехте ли в Сливен, в Бургас? Надка: А, ние всеки поотделно, но повече, защото гостите идваха у дома, ние иммахме по-голяма връзка с приятелите. Те ни идваха. Като дойдат, поканват там нашите приятели и се съберем, и си общуваме, пеем песни. Дам за вечеря по един чай или нещо.

Веднъж Пенка Кънева, имаше една сестра, тя завърши педагогика, редовна учителка беше, но се пенсионира и поиска да дойде у дома. Пък Добри, като вижда една кола, турци карат тикви. Излязъл и рекъл: „Ти продаваш ли ги тия тикви?“ – „Продавам ги.“ – „Дай на мене остена, върви ще ги носим у дома.“ И ги стоварихме една кола тикви у дома – бели, хубави. Така и тоз брат Васил, имаме там един наш брат, на Бонка баща ѝ. Идва и вика: „Наде, хайде.“ В.К.: А той е брат Васил, да. Надка: Да, брат Васил. „Дай да отворим някоя тиква да сварим, че довечера да се посъберем тука у вас.“ – „Хайде бе, бай Василе, веднага.“ Сложих в една тава и Пенка у дома. И в една голяма тенджерата сварихме две. Дворът ни беше ограден. Туй една комедия е това. И изнесохме тиквите навън да изстиват, врели значи, после счукала съм орехи с гудра захар в чинийки на всички, така масите са сложени, отиваме да видим тиквите. Пенка излиза и вика: „Наде, ела, моля ти се, да видиш.“ На съседа три магарета. Двете магарета захванали да ядат едната тиква, пък третото магаре на тази страна в тенджерата и си пъхнали главите в тиквите, в тавата. И аз като отидох, като видях викам: „Оле Боже, какво става.“ И като се обръщам, гледам – другото магаре в тенджерата. Грабнах един кол и хукнах да го гоня. В.К.: Ами нали огънят там не гори ли? Надка: Няма огън, те, тиквите са в тенджерата ми, нали са сложени да изстиват. В.К.: Ха-ха-ха. Ядат варени тикви. Надка: Вземах аз една пръчка и ги изгоних. Викам: „Пенке, трябва да я хвърлим.“ – „Как, вика, ще я хвърлим? То е магаре, муцуните на магарето, вика, са чисти. Магаре пие само бистра и чиста вода, докато овцата може да пие мътно.“ Избухнах в смях. И направихме така, с чистите муцуни, взехме тавите и дойдоха всички. Викат: „Их, че хубава тиква.“ И наистина много хубава, като локум тъй хубава тиква. Ах, че хубава тиква, ах, че хубаво е приготвена. Наистина хубава, и сладка, и хубава. Направена много хубаво. Аз вече, като вземат много да хвалят, ставам от масата, влизам в стаичката да се смея. И Пенка вика: „Разбирам те, че гледаш да не избухнем.“ Като свършиха яденето, викат: „У, Наде, много хубава тиква.“ Пенка вика: „То има

причини. "Ха-ха-ха. Аз я погледнах. Тя ми смига и вика: „Остави ме сега аз да кажа стойността на хубавата тиква." И те: „Кажи, кажи, Пенке, не слушай Надито, кажи!" - „Пенке, моля ти се, няма да кажа" - „Кажи бе, моля ти се." И тя разправя и за слушам. Пък той и Добри дойде късно, че и той не разбра, даже и на него не бяхме казали. И като взехме да разправяме и те викат: „А, муцунката на магарето е чисто, те там са чисти." Обрахме всичко, наистина обрахме го така, ама бяха големи тиквите и големи тави, голяма тенджера, имаше за три магарета и остана даже. Такива спомени. У дома винаги беше приятно.

28. ЧОРТЛЕНСКАТА ВОДА

Надка: Учителят е на гости у дома и кака Еленка, сестра Еленка Цочева идва, знае, че Учителят е на гости. Казала: „Бай Георги, може ли, моят брат е много болен, може ли да дойдеш с Учителя до нас?" Без да каже, не, после казала: „Бай Георге, каня ви да дойдете с Учителя до нас." И тати казал: „Учителю, сестра Еленка ни покани да отидем в тях." - „Добре - казал - ще отидем." И отиват. И като отиват, виждат в двора на едно платченце един тежко болен лежи на слънце. Учителят казал: „Георге, те за този ме викат." Влизат горе, запознават се и се запrikaзвали. Те казват: „Учителю - майката и дъщерята, и бащата - синът ми така и така, много болен от туберкулоза." Учителят казал: „Чортлен, нали има тука Чортленска вода?" - „Има." - „Четиридесет дни-ще ходи сутрин сам." Пък той едвам върви. Сам ще отива на чешмата и ще пие по едно кафяна чашка вода. Четиридесет дни. Отива, подобрява се, живя 70-80 години, в Пазарджик се ожени там. В.К.: Всеки ден той отивал, значи. Надка: Всеки ден, четиридесет дни подред и пиел по една чашка вода. Сега, дали е пиел повече, но това съм чула от баща си. В.К.: Ами за Чортлен, дето пращали на Учителя вода, че дето бай Георги помолил някого... Надка: А, да. Не го е помолил, но той сам пожелал. Учителят с тати говорили и Учителят питал, винаги се интересуваше, тя беше много хубава вода, и тати казал: Учителю, ще ви изпращаме всеки месец по 20 литра ли, не знам, но голяма, голяма дамаджана, с мама я носят с кобилица, сутрин са отивали от два часа през нощта на чешмата, защото бавно тече, да я напълнят. И тати си я праща години наред в София. Брат Слави, на Велчо брат му, дето казах, много добър брат, идва и казва: „Бай Георги, и аз искам един път да пратя от мое име на Учителя вода." И изпраща го тати, сега как да откаже. В.К.: Слави, кой беше това? Надка: Слав Милевски. И тати не може да откаже. Казал: „Добре, Славе, пълни ти." Получава Учителят водата и вика Верка. Казва: „Ще кажеш на баща си, че аз само от него приемам вода." А той го домързяло да чака и я доняпълнил с обикновена вода. Разбрал, че голяма грешка, повече на никого не даваше. Той си пращаше водата, докато Учителят беше. Едната дамаджана отива, другата се връща. Две дамаджани така пътуваха постоянно. Та така. В.К.: Сега миналия път вие ми разказахте за онази хубава опитност с носенето на вода. Сега ето аз намерих тука една снимка от онези години. Надка: 1929 година или 1930 година беше това. На Рила. Учителят беше там и братя, ето Жорж, Георги Радев, ето го и Учителят, каза им с пръст да повдигнат камъка. Но дали го повдигнаха, дали не? В.К.: Нали това е някакъв камък, на който впоследствие слагат стрелката север-юг, слагат, да. Надка: Те впоследствие слагат. Много години ме нямаше. В.К.: Слагат една стрелка север-юг. Надка: Може, но там бях, когато Учителят говореше за този камък на приятели. Този единият е Борис. В.К.: Какво точно е говорил? Надка: Каза, че тука този камък, който седи, да се съберат, да се съсредоточат, с пръст да повдигнат камъка, моля ти се, силата си да опитат с него. А той беше скала-камък. Този заслон го нямаше, когато аз бях там.

29. МОЛИТВИ ЗА ЗАМИНАЛИТЕ

Надка: След като си замине човек, много е важно до 40-тия ден да се правят молитви, за да може душата да се ориентира. Псалмите от 1 до последния трябва да се четат. Всеки ден, малко по-малко, на глас. Да се четат всеки ден псалмите от първия до последния. Всеки ден. Още първата вечер на починалия пак трябва някой да прочете в къщи 40-ти псалом. Тати четеше 27 и 63. Четат се и други молитви на заминалите. В.К.: Какво е отношението на Учителя към заминалите? Надка: Ще ви кажа. Ние още не сме били родени даже, мама е била бременна с нас, когато Учителят е идвал у дома. А къщата ни беше двуетажна. Винаги втори етаж е взимал баща ми и тогава градът бил много малък. В Айтос под наем сме живели и както е нашият балкон, пред балкона гробищата, малки гробища така, градът е бил много малък и черквата близко. Задущница било и идват много хора, нали на задущницата, при своите гробове. Станал Учителят и казал: „Дайте по един стол да седнем тук, на балкона.“ Сядат и наблюдават как хората ходят. Тати казал: „Учителю, вие какво ще кажете, нужно ли е да се ходи на гробищата, на гробовете?“ – „Да“, казва, тогава е казал така, това преди много години. Аз съм вече 77-годишна, а ме е нямало на света, когато Учителят го е казал. И казва: „Да, защото ето там в еди-кой си гроб никой не отива, а той е вързан там в гроба и хубаво е там свещеник да ходи и прави молитви за утешение на душата.“ В.К.: М-м-м, значи е хубаво да се молим за заминалите. Но все пак на гроба на Учителя защо се ходи? Надка: Не ходите ли вие? В.К.: Рядко. Надка: Аз ходих сега. В.К.: Защото пък някои ми казват: „Учителят не е там. Няма защо да се ходи.“ Надка: То всеки... От уважение към тленните, не става въпрос за Учителя. В.К.: Защото твърдят, че Учителят веднага се дематериализирал. Надка: Да, това се говори, ние бяхме даже на погребението и още същата вечер се коментира, а ние: чак сутринта рано след погребението, първата нощ, Добри и аз бяхме у Георги Йорданов на гости, той не беше още женен със Станка и отидохме на гроба и Гради ни приказва или други приказваха така за Учителя. Ние бяхме там, когато се пусна тази мъгла за рухването на гроба, щото то беше много народ. Тати беше, носеха тялото на Учителя, ковчега, ръководителите, то беше тържествено. Снегът на парцали вали, ето. В.К.: Аз ти казвам, толкова хора съм чувал да говорят, колкото да е написано. Но ето, както ти го разрави сега, за погребението. Аз си представям сега зимата. Никой не ми е казал, че в това време е валило сняг. Надка: Снегът валише. В.К.: Само, че е било зима със сняг дълбок. Надка: Наредени по двама, по двама, в колона, където се изграеше колелото на Паневритмията там, там се обиколи и се отиде до мястото. И при това, даже тати знае и е казал, че са се подписали всички ръководители. В.К.: Къде? Надка: На една стъкленца го слагат в това, в гроба. Борис може да го обясни. Вътре при ковчега на Учителя е сложено това нещо. В.К.: Какво представлява то? Надка: Ами аз не мога да ви кажа сега, не мога. В.К.: Някой ден. Надка: В стъклено шише сложиха пергамент, а не го видях. В.К.: Вътре поставен някакъв документ, по-специално какво точно? Надка: Брат Борис може да знае и които са били ръководителите, брат Боев, тия, ония, които тогава на времето знаеха. Но това нещо мисля зная, че тъкмо слагат ковчега вече и ще заравят пръстта, срутва се пръст, значи. От баща ми съм го чула, като се изсипва някой път пръст върху ковчега. А Гради го изопачава това нещо. В.К.: Гради го обяснява така, че всички хвърляли на ковчега към краката, а не хвърляли към главата и се получил наклон някакъв. Надка: Не, не, това са негови тълкувания. В.К.: Най-напред, нали не се хвърля пръст върху гроба, бе? Нали след това казваме: „Излез от тялото си“ и не трябва да се хвърля пръст на гроба. Мен са ми казвали това нещо. Надка: На Учителя никой не е

казвал това. Той е Учител и сам си е излязъл от тялото. В.К.: Нали всички хвърлят пръст. Надка: Ама хвърляме, но при Учителя не е бил такъв случаят.

30. НЕБЕСНИЯТ ХОР

В.К.: После един случай, за небесния хор ще разкажете. То в Айтос е било. Надка: В Айтос, в Айтос, нали в Айтос сме си живели. Ние още не сме били родени тогава. Да. И веднъж, понеже тати много се молеше, искате да ви кажа нещо за неговия живот, много се молеше, той ставаше всяка вечер в 12 часа и като вземе да се моли, така се е молил, по два-три часа и минавайки всяка нощ в 12 часа ще стане и после два-три часа ще спи, пет часа е пак на молитва. Една заран, Иринка ми разправя, ние отивахме някога така на градината вечер, поседяваме, тя знае, при тях, отиваме горе и влизаме пак в стаичката, правим си молитва всички. И една случка такава, Иринка го разправя, станала сред нощ и чувам аз, каза, чувам в стаичката на брат Георги свети и цял хор от песни при него. И помислих, че вие от Айтос сте дошли и не сте ни се обадили и влизате при него на молитва и ни става мъчно, защо, че не сте ни извикали. Заранта, като ставам, казвам: Бай Георге, ти снощи имаше гости. Така ли? Тати все едно, че не знае. Ами чух като се пеят, каза, там песни духовни във време на молитва, на твоята молитва. В.К.: Колко часа е било това? Надка: Ами след 12 часа. Точно в колко часа тя е излязла, не знам. Каза, нали, сигурно Добриви, Велчови са дошли и не ни се обадиха. А пеели. Толкова хубаво се чуваше у нас. Ами ти чу ли ги, къзъм? – Чух ги. – Е, много хубаво. И заранта го каза, тя. След туй, след някой ден се разбира що е било. Повече нищо не й казал тати. След някой ден се срещахме. Тя идва в Айтос. Казва: „Наде, аз съм ти сърдита.“ – „Защо?“ – „Да дойдете и да не ми обадите.“ – „Кога, викам, бе?“ – „Еди коя нощ, дошли сте, каза, аз чух като пейте, пък на мен не се обадохте.“ А, рекох, от другаде е бил тоз хор, ние не сме били.“ В.К.: Не е бил от земята. Ха-ха-ха. Тя не разбрала, обаче чула. Надка: Чула, да. В.К.: Значи, тя е слухар. Надка: Чула, ама излязла навън от себе си и гледа в стаичката свети и се чува песен. В.К.: Чула хора. Сега, думата, дума отваря. Сега бабата и лелята на Марийка Малашлиева, тази, която беше на Изгрева, са чували, сутрин са чували русалките като пеели и отивали в Търговище към гората или там някъде. Щото те накрая са живеели. Надка: Чудно хубав живот беше.

31. ЗАЛОЖБИТЕ И ЗАРОВЕНИТЕ ТАЛАНТИ

В.К.: Как се е казвала майката на Надка /Боева/? Надка: Цветана. Той й казва Учителят – Цветанка. И когато идва 20 година, тя беше там на Минералните бани. Учителят казал: „Георге, заведи ме да видя Цветанка.“ Учителят желаел и завеждат го там тогава да се срещне с нея. И когато така ми си замина 1923 година в Айтос, мамини телеграфирали в Търново, че си е заминала Цветанка и тати се качил горе да съобщи, че сестра ми си замина и сестрите ми двете /в това време Георги Куртев е на събор в Търново/ и те бяха с мамини на събор, ние сме само в Айтос: Вера, аз и Любка. И пратих моя братовчед да изпрати на тати телеграма. Тати се качил горе. Учителят още като го видял, казал: „За Цветанка ли идваш да ми съобщиш?“ Тати държал телеграмата в ръцете си. В.К.: Щастлива душа. Надка: Учителят казва: „Сестра Бела с дъщерите си ще си отиде, ти няма да ходиш.“ Тати бе, нали отива да му съобщи и Учителят казал: „Сестра Бела и двете дъщери, тези – Дора и Донка ще си отидат за погребението, а ти, брат Георге, няма да си отиваш и ще останеш за събора.“ В.К.: А какво стана на събора в Търново 1925 година?

Надка: Аз имам две сестри, Дора и Донка, и двете са на събор с майка ми и баща ми. Когато си заминава Цветанка, ние пратихме телеграма, че тя си почина. Оставиха я болна и заминаха на събора. И тя като си почина, ний пратихме телеграма. В Айтос бяхме: Вера, аз и Любка, аз бях на 17 години. И тати отива горе при Учителя и казва: „Дъщеря ми, Цветанка.“ Но още като го вижда, Учителят казва: „За Цветанка ли дойде да ми събщиш?“ – „Да, да.“ Имлькнал. И Учителят казал: „Георге, ти няма да си отидеш. Сестра Бела с двете си дъщери ще отиде за погребението, а ти ще останеш на събора.“ В.К.: Това в Търново. Надка: На 28 август, 1925 година съборът е в Търново. В.К.: Извинявам се много, но аз се връщам отново на този случай, когато Учителят е сложил ръката си върху главата на Цветанка и в това време тя е говорила, нали. Надка: Тя през цялото време говори, а баща ми вижда нейния израз и записва. Учителят предварително е казал: „Ние с Цветанка сега ще си направим една разходка. В.К.: Много е интересно. Надка: Но тя после, по-големичка като е била, във време на войните, нашите приятели тогава с такава вяра се събуждат от простичкия живот и нямало е така столове, маси да седнат, ами на земята са коленичили. Вечер като започнат да се молят, при залез слънце него време почват молитвата цяла нощ, изгрява слъцето, те тогава се разотиват. Такива верни са нашите, много голям подвиг е имало. В.К.: И след това отиват да работят. Надка: И след това отиват направо на работа. Баща ми беше чиновник. В.К.: Но те са се давали сили, защото тя, молитвата, извисява душите. Надка: И тогава така ни Цветанка, тя е там и понеже ясновидство е имала, казва: „Тате!“ – „Какво, моето момиче?“ – „Ами видях еди-кой си, главата му отхвъркна.“ След няколко време виждат, че това е вярно. В.К.: Това кой е бил? Надка: Кака ми Цветанка. Нали тогава войни е имало. Да речем, между две държави. На един от царете вижда, че главата му се отрязва и пада. Вижда такова. Тя не знае. Просто казва една картина. След няколко време този пострадва и другия, съобщават вестниците. Такива много случаи има. Много случаи. В.К.: Тя е била една душа, която е имала нещо малко да си оправя, кармично, слезла е долу и веднага Учителят си я взема горе. Надка: 28-годишна си отива. Но 28-годишна си оправя пътя и си отива. В.К.: За малко е дошла тука, да подпомогне нещо за Учителя или за вас нещо. Надка: Възможно. В.К.: Много интересно. Но важното е, че ето брат Георги какъв антураж му дават от деца, нали, идват от Невидимия свят, какви души. Надка: Ами вижте, ние останахме без образование, всички бяхме с талант, със заложби. Пееме. Аз пеех, пишех стихове като малка, като ученичка, но тати не ни даваше светски песни да пеем в къщи. Страхуваше се, ако завършим, да не се увлечем по света. За него беше свещено Делото Божие. Да бъдем верни ученици на това. В.К.: Абсолютно прав е бил. Надка: Вий завършихте един духовен университет, каза, да не ви тежи. И до края само това. Защото аз много хубаво рецитирах, после влезнах в братския живот. Когато на градината се събираха. Идваха от София, от цяла България, аз 40 деца наши ги занимавах с песни, два класа с песните, хорче, там, на балкона. Народ идваха. Идваха светски хора. Любка Габровска, Надка, Христо, имаше един ветеринаран лекар, той си замина. Стана. Те идваха на градината, рецитираха и пееха. Пеехме и аз от малка им свирех малко на цигулка. И поисках от нашите приятели една песничка, „Край брега брезичката растеше“ за Любка, ще става брезичката, първия кръг момиченца, вторият – момченца, направих им това, че листенца от зелени книги, люли, люли, едните на една страна, другите на друга, все едно че са листенца на брезичката и вятърът развява тези листенца. Туй по вътрешен път. Чувствах един жар духовен, за оня, гдето Учителят говори. Аз чувствах това в себе си и след туй „Ангелът на Доброто“ – една пиеска. Сега се чудя как съм ги подготвяла. И то доста деца, с крилца, ангелчета ит.н. И идваха и от света хора, от града. Нашите от Братството бяха един голям авторитет,

благодарение на живота и делата на баща ми и така много хубава и даже на времето рецитирах едно стихотворение – „Проклятието на съвета“ – много хубаво, духовно стихотворение, забравих го от кого беше и тъй искам да си го спомня, да го намеря и да го дам на Серафим да го рецитира.

Искам да кажа, имах такива заложи, даже в училището в Айтос се научили за тази моя дейност на градината и казали. Видяла една от учителките. Та тогава бях съвсем друго нещо. Никой не вярваше, че аз нямам средно образование, между нашите така. В.К.: Но и аз сега се учудвам. Как, без средно образование ли си? Надка: Да. Само седми клас по новому, а трети по старому – това бе прогимназия. В.К.: Виж какво, колко много си работила, че не се чувства изобщи. Надка: Тогава един брат от Бургас – Щерев, той беше лекар и сестра Щерева, мъж и жена, имаха къща в Бургас. След като рецитирах, занимавах децата, още момиче си бях и тя: „Бай Георги, дай ми Надито, дай ми я бе, имах много деца, такива заложи, ние ще ѝ дадем образование, пак е твоя.“ – „А, не давам.“ Та казваше: „Деца, не бойте се – казва. – Вие вземахте участие в Делото Божие. Аз без вас не можех.“ Щото всеки ден в нашата къща идваха по 30 души хора. Туй трябва да ги посрещнеш, да ги изпратиш, да поддържаш чистота, ред и т.н. А горе 4 стаи и долу – голяма маза и стая. То искаше да я поддържаш и за посрещане и за изпращане. Та затуй сме тъй всичките сестри, които сме били на баща ми. С голяма преданост сме останали, това като наследство, благодарение на него. Можаме да удържим – гледане на Делото Божие. Такива работи. Та учителка една среща баща ми: „Бай Георге, Надито нека да дойде, ще ѝ плащаме там нещо, да даде също това, да образува такава трупичка в училище, да ги занимавам така.“

После бях така на нашия клас, в училището на моите деца, отговорничка в родителско-учителския комитет. Аз бях член. Избраха ме. И веднъж там, пак с учителката, класна наставница на класа на моите деца ходим на обиколка на децата. И една учителка, завеждащ помощник-директор ходи с пръчка, бие един ученик, не може да го примири и разваля реда на целия клас. И като ме избраха, аз трябваше да ходя, да обикалям на нашия клас децата. Отивам, това едно дете, тъй шапката му се върти, имаше едни гугли се плетяха, че с тука така и то си мести това и размирица в междучасието, между чиновете, това, онова. Аз четох за този, Макаренко там, как той най-големите хулигани че ги направил инженери, лекари и т.н., как ги е възпитавал. И отивам в училище, класната наставница, учителите ми бяха много близки и те ми се оплакват: този, вашият клас така, така, така. Рекох: „Чакайте. Та това е на Живко класът. Как може такова нещо, как може вие така да мислите? Вие не сте ли чели за Макаренко, от разбойници направи лекари, инженери.“ – „На Николай еди-кой си...“ Аз отивам в къщи. Бащата болен, майката там, събрала жени, предат си, приказват си. Николай го няма, да седне, да пише, да учи. Казвам: „Къде е Николай, ученикът?“ – „А, играй с децата.“ Викам: „Как играй? Научи ли, написа ли си за утре?“ – тихо, кротко. Тя каза: „Те, учителите го ругаят, те учителите...“ – „Не е вярно“, казвам. „От твоя син може да стане много нещо. Ти няма да се събираш във време, когато Николай има да учи – със съседките си да плетете, но ще му създадеш условия да седнете при него, да го подпомогнеш да си пише, да си учи. Кажй на Николай, аз утре ще дойда, ще му поговоря.“ На другия ден отивам пак у тях. Казвам: „Николай, ти си добро момче, в тебе има бъдеще, какво ще направиш без образование, поне седми клас да изкараш. Може един тракторист да станеш, щото друга възможност не виждам. Там ще си създадеш бъдеще.“ В такъв дух му говорих. И казвам: „Защо с тез мръсни дрехи го пращаш на училище?“ В такъв дух. „Защо не му оплетеш една хубава шапка?“; „Николай, ти можеш да бъдеш един много добър ученик, обаче не знам защо, но сега, рекох, те моля, когато при другарчетата си седнаш и те мушкат, ти ще им даваш по един

лакети, без да се обърнеш и ще внимаваш, ще изслушаваш учителите си, ще започнеш да учиш." Пратих сина си, Живко, по руски, по някои предмети да му предава в прогимназията, да му помага. И той по математика Живко така направи много нещо. Той започна да учи. Казах на класната им учителка, когато види в него едно промяна, да го импулсира, а не да го унищожи. Каквато оценка заслужава, такава ще му сложи. Той излиза по математика. Тя беше класна наставница, много ни беше близка. „Ний, учителите, не можем да се оправим, нека да видим какво ще излезе.“ Изпитват го по математика, пише му пет тя. Таз, която беше заместник-директорката, отивам, каза в класа: „Николай, искам, ти в междучасието няма да позволяваш да се скача, да се вдига прах, ще отваряте прозореца и ти си, който ще въвеждаш реда.“ Тодора Тошева, учителката, каза: „Наде, като отивам в класа, Николай кротък, всички взели книжките си, четат си. В междучасието няма едно нарушение.“ И така, така се създаде и той се издигна, послушен, възпитан. Майката му прати при Добри да му ушийт един костюм, червените тези пионери да му купи, да му оглади, да му я слага „Шапката ще я махаш. В клас не се седи с шапка.“ Той ме послуша много и после знаеш как ме уважаваше. „Лельо Наде, ти ме направи човек.“ После мина няколко години, той заболя от някакъв ревматизъм, но 7-ми клас изкара и след това взема някаква професия и си създаде семейство и т.н. Тъй, такива имах импулси. В.К.: Да, възпитателка си добра. Надка: Да, после имах с класната наставница на Румито, пак бях в родителския комитет. Тя се учудваше. Ама такива идеи ми течаха, аз се чудех, така просто едно след друго. Кореспондирах си с Мария и Борис през тях години и те казваха, че такива чудни писма им пиша.

32. СИЛАТА НА МОЛИТВАТА

Надка: Викахме лекар, наш, защото мъжът ми, Добри, заболя от безсъние, имахме домашен лекар. В.К.: Ама той не може да спи от болестта. Надка: Просто заболя от безсъние. В.К.: А, от безсъние. Надка: От безсъние и от ден на ден се топи, топи, не може да спи ден и нощ. Баща ми се прибра от градината в къщи, у тях. Пък ние в същия двор сме направили наша къща. И една вечер Добри казва: „Наде, отивам си, не може повече.“ Лекар викахме, ще изпратите децата при баба им, у свекърва ни. Врати, прозорци са затворени. В.К.: Лекарство даде ли му? Надка: Даде нещо, но нищо не му помага. Един часа в полунощ беше, когато Добри каза: „Наде, аз си отивам.“ В.К.: Ама и ти не спиш край него. Надка: Ами как ще спя при него. Отидох, чукнах там на баща ми на прозореца. Казвам: „Тате, ела, Добри е много зле.“ Той дойде. Повикахме Велчови, Вълкови и аз, и тати. В.К.: Вълкови кои са? Надка: Наши братя, които живеят много близо. И започнахме молитва. Както се молим, аз изведнъж никой нито съм чула, нито знам нещо, изведнъж запявам: „Идват дни на радост за ония, които служат Богу.“ Изпахме я три пъти. Добри чува, като запяхме. В.К.: Тази песен от Учителя ли е? Надка: Не, просто във време на молитва започнах да пея. Аз не усетих как я започнах даже. Добри чува молитвата. Тати водеше молитвата. И аз изведнъж запявам тази песен и досега не мога да си отговоря как стана това. В.К.: Ама вие при Добри ли се молите? Надка: В стаята на Добри. В.К.: И по време на молитва ти запяваш. Надка: „Чух ви като запяхте и веднага заспах, и кога сте си отишли гостите и кога сте се прибрали не разбрах.“ – разказваше Добри. Тати си излезе и аз тогава си легнах. На другия ден Добри на обед се събуди. Цяла нощ е спал и целия предиобед. Баща ми към три часа станал през нощта до прозореца и лекичко го поглежда, а той е вече спал. В.К.: Но той е бил в молитва. Надка: Той в молитва е бил. На обед тати идва, Добри стана: „Дай ми панталона“, иска да отива на работа. Тати дойде. Няма, олум, каза, няма да отидеш, ще си починеш. Ще отидеш на работа. Наде, свари по едно кафе, каза, да се почерпим

и това. И по този начин Добри оздравя. Вижда го доктор и казва: „Добри, какво стана?“ Вижда го там в работилницата. Казва: „Ами мина ми.“ – „Как ти мина, бе, как ти мина? Аз завчера идвах.“ – „Ами мина ми, на. Нали имаме доктор в къщи.“ И така. В.К.: Аз винаги съм си задавал въпроса именно понеже заговорихме за безсънието. Учителят казва: „Когато един човек е болен, той трябва непрекъснато да се моли, даже и нощем, да не спи, а да се моли.“ Това съм го срещал. Надка: Това неговото беше болезнено състояние. В.К.: Той колко беше голям тогава? Надка: Ами женен, имаме вече Румито. В.К.: Ах, това са вече големи кахъри, само че баща ти беше жив още. Надка: Ами баща ми беше жив, 1961 година си замина. Да, Живко, синът ми, 1952 година си замина а преди това е било това. На децата ми бяха 7 години разликата. Живко беше ученик и Румито беше вече родена. Не помня кои години бяха. Една хубава опитност от молитвата, резултат от една чиста, искрена молитва. Ние много такива опитности имаме.

Един брат, наш съсед, заболя от бронхо-пневмония, ама двойна и пълзяща. Вика баща ми, пак този доктор Хаджи Петров, този брат беше много добър. Предан и верен на братството. Като дойде неделя, с каручката къде каквото трябва за Братството, той беше готов. Заболя и много тежко болен. Баща ми извика д-р Хаджи Петров пак да го прегледа. Идва той няколко дни, обаче нея вечер много зле и му казва, дай да му сложим една инжекция. Бай Слави си отива, но тази вечер по-леко, казва, да си почине. Тати дойде у нас и вика: „Наде, хайде да се съберем пак Добри, Велчо и Вълкови, сина му и жена му, за Слава Божия нека да направим една молитва.“ Влязохме, тати каза: „Наде, ти ще водиш молитвата.“ Аз се изненадах, как може аз. „Ти ще водиш молитвата.“ Както и да е, Господ ме научи и аз поведох молитвата и в това време ама както се молахме, ама такава атмосфера се създаде, такова нещо. Те останаха паметни за мене. Това са едни моменти, които ме вдъхновяват, когато си спомня тези моменти. Пак така както лежеше, ние вече привършваме песента и той, бай Слави, се поотърси, поотърси, седна и каза: „Бай Георги, ако аз оздравя, първо на Божията работа и после, казва, моята.“ И така изпълни обещанието си и живя много, много години – 80 години живя. Молитвата е много велико нещо, но много е важно, не с всекиго можеш да водиш молитва. Сега имаме там една група ние, работим много хубаво и много хубави моменти преживяваме. Аз затуй не ми се седи тук, в София. Румито вика: „Мамо, на тръни седиш.“ Рекох: „Руми, липсва ми моят живот. Вашият живот, това е за мене угнетение. Не мога.“ Виждам я, ние с нея влизаме в стаята, тя си има Библия, има си „Цветните лъчи“, има си „Петимата братя“, беседата много ѝ харесала и си я чете, особено беседата „Малкият стрък“, наизуст вече я знае. И молитвите, едно тефтерче от баща ми, формули, наряди, които Учителят е дал сутрин като станеш, като се събудиш, какво чувствуваш, така известни размишления пак той все си е записвал, тоз час това, тоз час това. Вика: Чета ги всички, каза, мамо. Тя не обича да парадирва. Когато даже Добри беше още жив, при някое изпитание като се намира: „Сашо, Руми, хайде да направим една молитва. Дай да отворим по три стиха от Библията.“ И си ги отбелязват и като отидем, ще каже на Добри: „Татко, сега при такъв момент имаме такова изпитание, това ни се падна, хайде, разтъкувай ни го.“ Както може вече, Господ го научи и им обясняваше вече някои неща. Та оттогава тя си има нещо така, и она ден просто каза, ама тъй, с такова възмущение говореше. Това без цигулките на Учителя, това, пианото на Учителя, това са ценности, трябва да седят за бъдещото поколение. Ей такива работи говори Сашо. Той не може да го измисли това, толкова години ходи къде ли не, та сега ли да го измисли. Преминахме хубав живот.

33. ВЯРАТА НА КОЙНА

Надка: Койна, не знам колко годишна беше, като почина мъжът ѝ. Убит бе на Драва мъжът ѝ, по време на войната 1944/1945 година. И след това тя се връща, след една година, в семейството на баща си. Те са богати хора и брат ѝ иска да я убие, защото я кара да се ожени, да излезе оттам, от къщата им. Материалисти са такива. А тя казва: „Аз вече ще посветя живота си на Бога.“ И крий от мене тя. Бай Георги, пък той ходил там в селото, чувал е за нея, срещнал се с нея, тя научила за мен дойде и аз я заведох при баща си. И там тя бягаше при него, отиваше от време на време, стоеше с месеци, за да избягва. Брат ѝ я чака, баща ѝ и майка ѝ също, търсиха я, а тя е заключена горе, искаха да я съсичат с брадвата. Криеше се и тати я подвизаваше, понеже тя казваше: „Аз не искам да се женя, искам да дойда да си продължа живота. Не ми трябва повече другар.“ И тати ѝ казва: „Много хубаво, моето момиче, идвай тука като те плаши брат ти, като ги няма, идвай тука лятно време.“ Пък тя се поразболя от тревоги и т.н. И тати много години, около десет години и повече, тя като се съберем, тя ще ни разправи по-нататък някои неща, как тя се подвизава. И казва: „Тоз дойде, това говори, оня дойде, това. Оттук влиза – оттук излиза. Аз знам бай Георги какво ми говори и как ми спаси живота и как усили и спаси вярата ми.“ В.К.: Тя е жива още. Надка: Тя е жива, Койна. В.К.: А, това Койното ли? А-а-а. Надка: И тя нея вечер, когато тати вече ни повиква, казва, тя пуска шеги, тъй, нали я знаеш. В.К.: Да, тя е шегаджийка. Тати каза: „Койне, свърши времето на шегите.“ Защото той нея вечер си замина. Пък ний нея вечер, като отиваме, неделя вечер беше, като отиваме с Добри, защото той е на работа, Румито ученичка в 11 клас, аз не можех цял ден, не можем да бъдем там, но всяка вечер сме там. Баща ми седнал, измил си ръцете, дават му там сестрите да си измие ръцете, да седне на трапезата. И сме направили кюфтенца от картофи и хапва, и една стомничка имаше, като дойда с чучурка, и си пиеше от нея вода. И ний сварихме и вика: „Ей, много хубаво, дойдохте ли пак всички? Добри, кажи какво има, кажи из политиката.“ И Добри не знам какво му каза и той пак му отговори нещо и братя, сестри, седим там около него. По едно време той казва: „Излезте всички навън. Само Надито и Добри ще останат при мене.“ В салона са всички. Брат Иван Бойчев беше ръководител на бургаското Братство. Каза: „Бай Георге, може ли при теб да дойдем?“ Щото тати вече си отива. Изведнъж той почувства, че вече ще си отива и казва: „Можем ли да бъдем при тебе, бай Георге, ти си болен, така, искаме братята да бъдем с теб.“ Пък Салонът пълен с приятели. Тъй каза: „В молитвената стаичка влезте, като искате молитва да правите. Само Надито и Добри ще останат при мене.“ И каза: „Наде, хайде, казъм, ти ще водиш молитвата, но няма да се молиш да остана аз на земята, защото мойто време дойде.“ И се молихме така, как да не се молим за баща ми, да си остане, как да кажа: „Господи, приеми го!“ И сълзите ни текат и той каза: „Достатъчно.“ Вече приключихме ний с това нещо, каза достатъчно. Той разбра моето състояние и се обърна, както е леглото така беше от тази страна, обърна се и каза: „Господи, казах Свещените думи на сестричката, казах ги вече.“ Това беше за Койното. Той вече 15 години работи върху нея и затвърди вярата ѝ в Него, защото тя премина през големи изпитания и след туй бях аз и Добри само. Той каза: „Добри, въздух, отвори прозореца. Въздух, въздух.“ И се обърна така. И аз в това време вече на мен взе да ми става лошо, като виждам раздялата и излизам вънка в Салона. Всички спят. Излизам, вземам си една-две глътки вода, пак се върнах оттам и най-после казвам: Добри. Сестра ми Донка беше там и пак иска тя да си остане. Казвам: „Доне, на татко е сериозно положението.“ И аз си влизам, добре, но взех да хълцам вече така. Тати каза: „Надито да излезе.“ В.К.: Той не ще да се тревожиш. Надка: Той не иска аз да се

вълнувам и да се тревожа. Тогава излязох. И аз слязох чак долу в кухнята, нали знаеш, на градината и плача с глас вече. Донито и брат Слави, на Иринка баща ѝ влязоха. Другите отвън, всичко се моли и тати каза: „Господи, предавам духа си, приеми душата ми.“ В.К.: Нали мога да го запиша това? Надка: Може, разбира се. Тя, Марийка го записа по-рано. Аз ѝ го разправях веднъж. Ето така се укрепи вярата на Койна. Така замина той за отвъдния свят. А Койното каза: „Благодаря ти, Боже, че видях един праведник на земята. Видях го как си заминава.“

34. ПЕНЮ КИРОВ

Надка: Разхожда се с жена си покрай морето Пеню Киров и вижда един бедняк, който го спира за нещо. В.К.: Извинявам се, но има ли го някъде описано това заминаване на брат Пеню Киров? Надка: Ами това не знам, но знам, че Пеню Киров – целият материал Минчо Сотиров го имаше, койго го даде на ... В.К.: Георги Събев има ли го? Надка: Не, Минчо Сотиров го даде на Кралю Кралев и Кралю каквото вземе, нищо не можеш да вземеш от него. Той малко е такъв. В.К.: Минчо е бил ръководител на Братството в Бургас. Това е причината. Дава материала си на приемника. Надка: Дано да е за добро. В.К.: Добро или зло – това е засега. Надка: Искам да кажа, че материалите на брат Пеню само аз имах, но е дадено някъде. Едното в тати бе останало, където Учителят води духовни разговори с брат Пеню. Защото брат Пеню е един ясновидец. Брат Пеню е имал големи връзки с небето, реални. И с тати е идвал на дадени наряди. Брат Пеню и тати, там са ходили на „Трите братя“. Всяка вечер брат Пеню надвечер идва, сутрин в три часа отиват двамата с фенерче, изпълняват си наряда там на едно място, като пещера, има таква нещо в Айтос. От Бургас той идва, там горе правят наряда, връщат се. В.К.: От Бургас всяка сутрин? Надка: Всяка вечер от Бургас, всяка вечер. В.К.: Ама с какво? Надка: С влака. Идва вечер, излизат в три часа сутринта, връщат се, минават през кафенето. Той много голям кафеджия е бил. И тати бе, но брат Пеню бе голям кафеджия. Влизат да се почерпят по едно кафе и оттам да си слезе на гарата и той още като влиза вика: „Кафеджия, две кафета.“ – „Абе, брат Пеню, ти си ми гост.“ – „Аз ще черпя.“ Един път ще завърти чашка, два пъти и вика: „Още две.“ Такива хубави отношения, хубава връзка имаха брат Пеню и тати. В.К.: И тогава отива на работа. Надка: Той свиреше на мандолина. Ще видиш... И неговата песен е „Благославяй, душе моя, Господа“. В.К.: А-а, на Пеню Киров. Надка: И Любка, моята сестра, ще я вземе на коляното си, имаме отворен салон и канапе, едновременно къщи, под наем бяха, и ще ѝ вземе ръчичката и с нея свири „Благославяй, душе моя, Господа.“ В.К.: Любка свири с неговата ръка. Надка: Ами тя беше малка и с нея свири. Брат Пеню казал: „Георге, може ли орехи, не мога да намеря.“ Нашите приятели там наоколо, във Вресово имат много орехи. Казал им: „Донесете един шиник орехи за брат Пеню Киров.“ И казал баща ни на брат Вълчо: „Вълчо, ти тези орехи ще ги занесеш ли на гарата, ще изпращам брат Пеню.“ И ги занаса и брат Пеню вади и му дава там стотинки ли било на тях години и тати казал: „Чакай, брат Пеню, какво, защо плащаш?“ – „Ако ти ги беше донесъл, нямаше да ти платя, но понеже ти застави детето да ги донесе, аз ще платя.“ – „Та научих един урок, казва, от брат Пеню.“

Баща ни имаше няколко тетрадки, в които бе записал много неща за Пеню Киров. Той беше му давал да си преписва от писмата, които Учителят му бе изпращал. А пък в тази тетрадка от брат Пеню, Учителят пише едно писмо. Брат Пеню бил ясновидец, та арахангел Михаил му се изявявал и имал връзка с него. И Учителят пише: „Пеню, като дойде Михаил, кажи му след теб да се отбие при мен.“ И след това брат Пеню пратил Михаил и пише: „Пеню, Михаил дойде и аз свърших

своята работа с него." А какви ли не чудесни неща имаше там. Много от тези тетрадки баща ни изгори по време на обиска. В.К.: Ако не беше ги изгорил, милицията щеше да ги вземе и ще ги изпрати в архива на МВР и след време могат да се вземат оттам. Надка: Тогава беше голямо гонение и властта се беше озлобила слесу Братството. В Айтос постъпиха така защото бяхме местни хора и само добро бяха видели от тати. Само добро и човештина.

35. ЗАЩО НЕ БИХА ПОПА

Надка: Много хубав живот имавме, ние бяхме малки, но помня, много неща помня. Ний, седем деца и те двама – девет, като запеехме нашите песни. В.К.: Кои двама? Надка: Баща ми и майка ми. В.К.: А, да, седем деца, да. Надка: На два, на три гласа. Брат ми беше тенор, аз и Любка пеехме сопран, Вера, Дора и Донка пееха алт. Ама хор. И където живеехме под наем, пък една хубава къща, двуетажна. Все големи къщи вземаше баща ми, защото много хора идваха у нас. Е, срещу нас пък, една улица ни делеше, един брат от Стара Загора, началник от Айтос на пощата и жена му, учителка, а той болен все. И ний всяка вечер като пеем, викат: „Като пеят децата, просто ме лекуват.“ Пък баща ми заболява на фронта така от една инфекция, легнал болен, лекували го там, а брат Боев пише писмо: „Сестра Бела, брат Георги е малко болен, не се смущавайте.“ В.К.: Сестра Бела е вашата майка. Надка: Майка ми, да. „И когато оздравее, той ще ви пише.“ Но ние, натъжени, не пеем вечер и братът, онзи, съседът казва: „Иди, Кате да питаш защо децата не пеят тази вечер.“ Макар тати войник, ний нашите песни пеем, друга песен в нашата къща не се пееше. И казва: Отиди да видиш. И мама казала, че децата са натъжени, че татко им болен. След два-три дни тати си идва, дали му 20 дни отпуска и ний вече пеем, и той и мама, всички. „И отиди да видиш – каза, децата тази вечер весело пеят.“ И тя идва и отива и му казва: „Ами брат Георги си дошъл и децата му се развеселили.“ Много хубави спомени имаме из живота с тати и в къщи. всяка вечер песни в нашата къща. Пък като бяхме още ученички, брат Божил, имаше един брат, виж как ми идват спомените, едно след друго. А пък свещениците против Братството пък пишат, те такива, те се събират голи, идат еди-къде си. Проклятие на децата им, проклятие. Много години – 16 години е носена тази борба с Братството, без да реагират нашите хора. И най-после брат Божил не изтърпява. Пък тати го уволняват, попът го наклеветява там, как е успял, а тати, авторитетен човек беше и елитът на града го защитават, но без да знае кметът предава се оплакване от свещеника и уволняват баща ми, като фелдшер в града. И ние толкова деца, тати е без работа, но ще ви кажа как почва сега това. Брат Божил каза: „Бай Георге, не мога да го търпя повече попа. Аз, ние двама, трима братя ще бием попа.“ Тати казва: „Божиле, ние на кого служим?“ – „Не, за всичко съм те слушал, но от сега нататък, не“ – казва. „Попа ще го бием.“ В.К.: Пръчката е излязла от рая. Надка: Обаче има един брат, Владо Сапунов, който е бил войник при освобождението на България и има три рани на гърба си, наш брат, възрастен. Получава едно писмо от Учителя, пък него ден, неделя, вече ще биат попа. Тати отива и казва: „Божиле, внимавайте! Не, няма да правите това.“ – „Няма да те слушаме, бай Георге. Свърши ли черквата, идат ли си хората, ние попа ще го бием.“ Обаче получава дядо Сапунов писмо от Учителя. Пък тогава нашите приятели, сестрите, мамини с бели кърпи на главите, на балкона на църквата пеят при певеца. В.К.: В църквата. Надка: В църквата това, но получава това писмо дядо Сапунов и праща сина си: „Бягай, Наско, да кажеш на чичо си Георги веднага да дойде в къщи.“ Още църквата не е пусната. Отива тати, прочита писмото. Учителят казва: „Като отидете в църквата, кръстите се в името на Отца и Сина, и Светаго Духа и приемате страданието. Кръстът нали е

символ на страданияето и второ се каните да биете попа.“ Учителят от София съобщава това. Тати бяга в църквата и казва: „Божиле!“ – „Какво? Още малко остава.“ – „Не, няма малко. У Сапунов има писмо от Учителя, ела да го прочетем.“ И тримата там, които се нагласили и той ги чака. Обаче отиват. Казва Божил: „Как не се забави това писмо още един ден, та да го бием.“ Той беше много духовит. Този наш брат разнасяше писмата, нарядите. Те идваха така, не по пощата, ами по човек. Тати, като получи писмото, и отива у брат Божил. А той беше и обушар, и книжар и срещу черквата живее. А оня поп бълва проклетия срещу него, затова искаше да го бие. Тати е на работа, не може да тръгне по селата, нямаше рейсове, пеш се разнасят – едното за Вресово, другото за Борица, третото за Гюрденкю, по пет часа пеш път. От първия псалом до последния брат Божил ги знаеше наизуст. Такива верни братя имахме, сестри, предани в нашите среди. В.К.: Феноменална памет. Надка: Така ги знаеше, от Айтос до Вресово колко псалми се прочитат. От Айтос до Горица колко – шест часа. До други села – толкова псалми. В.К.: Той е бил като пощенец нещо. Надка: Не бе, той просто бе куриер на Братството, услужва, защото тати не може да ходи, той е по-свободен, той взема наряда на тати. Той разказваше: „Бъркам в джоба си да вадя плика, Божил сменя престилката си и казва. Дай ми за къде.“ Готови хора сме имали ний, бе, верни, предани. В.К.: Да! Надка: Всяка вечер у нас се събираха. Мама ще вземе, имахме тогава нямахме печки, но огнища. Сложила една такава, пиростия им казваха, един голям тиган, прави халва с орехи, с ориз, с това. Всички чакат. В.К.: Грис-халва. Надка: Грис-халва. Ще седнат всички, приготвила баница, приготвила яденето, всички почват. Грис-халва. Те пък ще донесат една-две такива големи дамаджанки с боза и по цели нощи – песни. В.К.: Моабет. Надка: Не беше моабет, то беше братска среща, нещо извисено, храна за душите. Мама му викаше „баче“ на брат Божил, той „како“. Такава връзка имаха чиста, духовна. Такива отношения. В.К.: Той си е измервал пътя с псалми. Надка: С псалми. Друга мисъл не е имал. В.К.: Той ги знаел псалмите наизуст. Надка: Наизуст. 150 псалми. В.К.: От Айтос до село Горица, да речем, колко псалми отиват и кои. Надка: Да. И понеже ходи, а семейството му, жената му Станка, имат вече две-годишно детенце. Той не може да се застои у дома си, на градината ходеше. Той отива, 40 дни носи камъни от балкана, там както е градината нали има баири, едни къртят камъни за строежа на къщичката, той сложил на гърба си един самар, конете гдето слагат самари да се качат хората, на гърба си сложил най-тежките камъни – той ги е пренесъл от балкана до градината. Казвал на жена си: „На ти две стотинки, купи кравайче на Любка, а ти, ако искаш да ядеш, ще дойдеш да готвиш и там ще се храниш.“ И аз у тях съм отивала, и аз, по-големичка и вземам, на двора имаше сливи и един бакър, ще напълним една кошница, ще отидем, ще сварим компот. Между другото ще слагаме трапезата там. На каква Станка и аз съм малка, но помагам, ще слагаме трапезата, вън, на поляната, и приятелите идват и „Евера“ тогава се учеше. Отгоре до долу всичките пеят „Евера“ и пристигат за обяд. Много красиви моменти, много хубаво, хубав подвиг имаше тогава. В.К.: Това е било може би най-силното средище на Учителя.

36. ИСТИНСКИЯТ РЪКОВОДИТЕЛ

Надка: И сега още приятелите говорят за Айтос. Само се огорчих, това не съм го казвала, но ще го кажа сега да го запишете. Казал брат Борис Николов, само че не искам да се разправят тия работи, но го научих от Бургас от наши приятели, Краеви, гдето ги казват. „Не признавам никакви ръководители, не ги признавам, нито един, само брат Боев. Другите, щото там към Айтос – брат Георги, както и другите – никого не признавам.“ И аз много ми стана мъчно, като знам

себеотрицанието на баща ми. Цялото семейство служи, лиши ни от образование, лиши ни от външния живот. Аз веднъж ходих да работя на полето, да си взема някой лев, да си купя една рокличка. И си купих едно кремавичко, с копринени раенца, много красиво и си поръчах едни бели обувки. Бях 17-18 годишно момиче. Нямахме къде да излезеш. Живеехме в салона, където е, там, под наем. И тъкмо с една моя приятелка излизаме, тати на вратата ме среща. Пък той не знаеше. Кака Желязка, наша сестра, ми я уши, гдето Учителят отседнал, когато дойде в 1920 година у тях. Защото ние бяхме голямо семейство, а те две сестри и имаше при тях условия. Та тати ме среща и казва: „Наде, къде си тръгнала, върни се веднага, няма да може да излезеш, ела, в къщи имаш малко работа.“ И аз отивам и мама, имахме една странична кухня, където живеем и пука кафе в долапче. Той каза: „Ти кого пита, че уши тази рокля? Хвърляй я! И я грабна и я хвърли в огъня.“ В.К.: И-и-и. Надка: До такава степен ни пазеше да не ни увлича светът. Аз тъй си го обяснявам. Мама я грабна и вика: „Георги, не стига, че е с една рокля. Пък аз тъй, сама, със свой труд я уших и кака Желязка ми я скрои и ние двете в събранието, защото са в същия двор, имахме машина, двете си ги ушихме японски, много лесно така. И мама я взема и я скри и аз тази рокля я обличах само кагато той отсъствува от Айтос. Но всичко това преживях. В.К.: Ти си минала през много сериозна школа. Надка: Да, но всичко това за мен беше нещо като изпитание. В.К.: Голямо посвещение си изкарала. Надка: Верка, например, с нея сме близначки, тя беше друга. За Верито не ме е страх, каза тати, затуй държеше за мене много. Нали повери всичките работи на мене и на Добри. В.К.: Да. Надка: И аз ги скрих някъде. В.К.: Сестра ви Верка, тя отива в София. Надка: Тя отиде в София, но беше друг характер. Тя не можеше да се задържи на едно място и да изкара нещо до края, както трябва. Веднъж отиват при Учителя да се оплакват от нея, понеже е непостоянна. А той каза: „Оставете Верка на мира. Не виждате ли, че тя не може да издържа това, което вие носите като тежест на гърбовете си?“ Казали: „А, такава ли е работата, Учителю? – „Такава е. Така е устроена. Не може да издържа. Оставете я на мира, да не изгори и трябва след това да отговаряме за нея.“ Такъв бе случаят със сестра ми Верка.

37. БРАТСКАТА ГРАДИНА

Учителят идва 1920 година в Айтос и отсяда у Габровски, защото там е салонът и има място у тях. На следващия ден е Петровден и трябва да тръгнат всички посред нощ за Паспалата. Но се изсипва страшен дъжд, цяла нощ вали и уплашва всички. Баща ми отива от къщи до Габровски в дъжда и когато наближи стаята на Учителя, той отворил и казал: „Георге, дойде ли?“ – „Дойдох.“ После Учителят влиза в стаята си. Изгърмява се силно. Излиза пред вратата, а баща ми седи и чака. Казва му: „Георге, погледни на северо-изток. Какво ще видиш към небето?“ – „Виждам едно малко кръгозорче от синьо небе.“ След това пак се прибира в стаята си Учителят. Учителят пак след малко отваря, пак се изгърмява силно, тогава отваря и казва: „Георге, да тръгваме. Запретват си крачолите на панталоните и тръгват двамата на път за Петровски връх. Преди да отидат, там има чешма, щото пет километра има път до там, почиват при една чешма и тогава баща ми повдига въпроса за братската градина, която я имаме сега в Айтос. И казва: „Учителю, по желание на приятелите са решили да се направи една братска къщичка, така един път, където да не се идва тук на Паспалата, а да бъде по-близко. И казва един брат от Карагеоргиево, като разсъждавали, като мислили, казал: „Аз имам едно място, при което има един клонк, там може, ще има вода да се полива и т.н.“ И всичките тия неща баща ми ги разправя на Учителя и Учителят казал: „С каква мисия искате тая градина?“ –

Учителю, искаме в тази къщичка да има винаги малко хляб, сиренце и който пътник мине да хапне едно чайче с малко сиренце и хляб, да почине. Наши приятели, които искат да се уединят в размишление, в уединение могат да дойдат колкото време искат и в празниците, и в неделните дни да се събираме." – „Божествена е идеята ви, ще я имате, но ще почакате, не там, гдето братът посочва." Минава известно време, така Василка Иванова, нашата сестра Василка от Айтос е при Учителя вече и съобщили й тяхните, че ще се делят, нали тя има двама братя, сестра, тя има дял там. И викат я, и тя отива в Айтос, и се връща и казва: „Учителю, повикаха ме да си разделим имота. На мен ми се пада към Карагеоргиево една нива от 25 декара." И разправя тя на Учителя и Учителят казал: „Съобщи на брат Георги да дойде от Айтос." И казал: „Георге, ето имате сега мястото, където да се построи градината." И почват вече приятелите, организирват, събира баща ми приятелите от селата и от града, разправя им всичко, мястото го имаме. Почнахме всички приятели с децата си, то беше едно келемле, камънаци. Събирахме, пълнехме едно дере там с камъни и го запълнихме доста – било много дълбоко и така полека-лека събраха се приятелите, сами копаха камъни наблизко в планината. Брат Божил, братът на сестра Василка, той един от най-усърдните братя беше. На гърба с един самар носеше камъните оттам и така се построява градината и се постигна тая идея, която имаха айтозлии. И днеска тя съществува и върши своята духовна роля. В.К.: Сега кой е този Габровски, вие споменавате този брат. Той, Учителят, е отседнал при него, така ли? Това е брат Габровски с неговата другарка и сестра й, Желязка. Ами той дойде, идва в Айтос, Учителят, тати го посреща, но ние сме голямо семейство – 7 деца, баща ми, майка ми. В.К.: Няма къде. Надка: Имаме, но за спокойствие на Учителя, нали ще отидат да го посещават приятели, по-удобно е при сестра Габровска. Той лесовъд беше брат Габровски, лесничей, другарата му домакия, много добро семейство и там е отседнал Учителят, 20 дни е седял. В.К.: В първите години къде се събираха в Айтос, имали ли са Салон? Надка: Не, нямахме салон. Където сме живели под наем, в нашата къща една стая баща ми е отделял за събрание. В тези години ние не сме били родени още. Когато Учителят е идвал, мама е била бременна с нас, с мен и Верка, и казал: „Два духа идват отгоре." Ама тези неща недей ги записва. В.К.: Няма-има. Надка: Вий ги записвахте вече. Дребнави работи. В.К.: Не са дребнави, те са много важни. Надка: Ний в нашата къща тогава една стая на приятелите – братя и сестри, доста голямо Братство имаше в Айтос. Братя, сестри, нямало е столове, нали, баща ми е беден. На земята, вечер се събират, цяла нощ на молитва и на другия ден до изгрева на слънцето. Пак тръгват на работа, вечерта пак почват. По цели нощи такъв ентузиазъм е имало у приятелите. И така се е развивало братството в Айтос, полека-лека се разширява, на брат Божил се пада едно помещение, преработват го, правят го на Салон, където сега са още по-добре. Като дойдете, не сте ли идвали? В.К.: Не, не сме ходили. Непременно ще отидем. Значи се започна от Божил. Надка: Ама тогава го преработват, че го правят на салон и този салон сега пък се поднови и стана един прекрасен Дом Божий. Там се събираме. Много хубава атмосфера, чудно. В.К.: Казвате за този брат Божил със сестра си Василка освен това че дал салон, но много е работил. Надка: Той беше дясната ръка на баща ми. Когато получавах нарядите на времето, не идвах по пощата, ами човек ги донася от София до баща ми – по човек. И тогава тати не може, той е чиновник, не може да отсъства. Брат Божил беше книжар, срещу църквата даже му беше книжарницата и като отиде, бръкне ли баща ми в палтото си, в джоба, бати Божил вади престилката и казва: „За къде, бай Георге?" Той казва, за Вресово, да речем. От Айтос до Вресово са 15 километра. Той знае за тези 15 километра, знае колко псалми може да прочете наизуст. Той ги знаеше всички 150 псалми наизуст. Друго нищо, само с псалми вървеше. Същият наряд

трябва да се занесе и в Горица, Гюргенкьой и т.н., по шест часа път. Той знае от Айтос до кое село колко псалми бяха. В.К.: Пеша. Надка: Пеш, тогава нямаше тези превозни средства. В.К.: Кон няма, пеша. Няма каруца, няма кон. Надка: Пеша, той беше подвижен, енергичен, прекрасен брат. И когато си замина, баща ми дойде, той си ходеше и беше по цели нощи при него и на заранта дойде, просто се просълзи и каза: „Господ ми отне дясната ръка.“ Много ентусиазиран, много предан, до себеотрицание.

38. БРАТСКИ ЖИВОТ

Надка: Неговата другарка /на Божил Иванов/, например, не обичаше много гости. А те имаха само една стаичка и салона. Аз, като дойдеш, ще те заведа да видиш. Тя много бе чиста, а брат Божил беше книжар, извънредно тежки бяха условията му и тя така, даже беше шивачка, малко поушиваше, но не ѝ беше приятно да ходят при тях хора от селата. Както работеха по село, така идваха тогава, мръсни ходеха, бедни бяха хората. И той, за да посреща гости, имаше една гостилничка такава, отива на този Стойко познат, айтозлия, на име Нико. От Тополица приятелите отидоха там да се хранят. „Нико, като идват в града, всички наши приятели, които идват от Тополица, няма да им вземаш пари, ще си отбелязваш, аз плащам.“ По такъв начин приемаше гости. У дома идваха от цялата околия всеки ден по 20-30 души, защото тогава разучаваха песните, духовните песни, а ние с Верка пеехме. Бати Божил и бати Крум дойдат и ние първо научиме песните, идват после у дома по десет човека. Една група от едно село, друга група от друго село и ний с Вера по цели нощи предаваме песните. А пък пеехме хубаво. И така протече животът с много гости. Брат Божил ще дойде: „Какво правите бе, братя? Бай Георги 7 деца има, вие сте седнали тука. Защо тъй правите? Така ще ги притеснявате.“ – „Ама ние само пеем, не им пречим.“ А в къщи бе тясно за тозкоз хора. В.К.: Какво ги хранехте толкоз хора? Надка: На обед боб, сиренце. В.К.: Качамак. Надка: А, качамак не сме правили. Но боб, сготвен, картофи, говеци, бъчва със зеле, сърми, нашите храни са били това. В.К.: И така се изхранваха на събора. Надка: И така си идваха. В.К.: И те са били по дванадесет дена. Надка: По десет дена седяха от село, но и те си донасяха от селата. Разбира се, те не идват празни. Продукти носеха или пък хляб ще донесат, но после донасяха, гостби си донасяха и така, това не е било проблем в нашата къща, за прехраната. В.К.: Сега на този Петров връх защо се е казвало Паспалата? Надка: Паспалата е названието на самата местност там. В.К.: Ходите ли, продължавате ли да ходите на този връх винаги? Надка: До градината, докато се направи братската градина всяка година на Петровски връх, Петровден, там празнуваха именния ден на Учителя. Никъде в България не се празнуваше именния ден, това беше почин на баща ми. И тогава, 1920 година, Учителят като идва в тяхната околия, вали дъжд, нали ви казах, но спира и тръгват. По едно време там, от чешмата се обръща Учителят назад и вижда брат Епитропов, той пък беше у брат Божилови. А Габровски им са съседи, комшулук имаха там двете семейства и брат Епитропов на гости. От София вземал един фенер и застанали на пруста с брат Божил. А тати минава през двора на бати Божил, където е Салонът и през комшулука отива за Габровски, защото пътната врата отатък затворена, Учителят е там. И брат Епитропов така казал: „Брат Георги, не ни е писано да ходим на Петровски връх.“ Тати казал: „Брат Петко, като имаме Учител, може ли да се съмняваме?“ И влизат. И тогава вече знаете. И тръгват и Учителят се обърнал и казал: „Кой там с един фенер се движи?“ – „Той е брат Епитропов.“ – „А, той като старите попове, тъй носеха кандило.“ Обичаше да се шегува Учителят. И вижда приятели от селата с каруци, народ пристига. Казва:

„Какъв е този народ, Георге, тези каруци?“ – „Ами наши приятели, Учителю, от нашия край, които идват за върха.“ – „Така ли? Виж ти!“ И му стана приятно на Учителя. И там. Аз бях малка, вече в четвърто отделение бях тогава и по-нататък. Как е минал денят аз не знам. В.К.: Ами нали тогава, като валял дъждът след това като се отворило Небето, тогава са отишли. Надка: Ами да, тогава, то е същият ден. В.К.: То е същият ден. Това е на 12 юли 1920 година. Надка: Да, той Георги Събев го описва това. В.К.: Сега някой записвал ли е Словото на Учителя? Надка: Не го знам. Малка съм била. В.К.: Сега колко пъти Учителят е идвал в Айтос след този случай? Надка: Ами той преди това е идвал. Ние бяхме малки. В Салона за нас Габровски, щото е близко там, носеха малки столчета. Салонът беше голям, 100 – 200 души се събираха, много народ, Айтос имаше много голямо Братство. Поне 100 души са били. В.К.: Сега някой правил ли е опит да записва там Словото на Учителя? Надка: Не. Никой не е правил опит. Нямахме такива стенографи. В.К.: Вашите случайно, впоследствие не сте ли обърнали внимание в някои тетрадките на вашия баща случайно да е записвал нещо? Надка: Не, баща ми си е водил. Той си е водил бележки. Но той си заключаваше всичко и ключът в него. Ние деца, разни хора идват, някои роднини, той винаги под ключ си държеше всичко. Тези подробности не знам. Като не знам, не мога от себе си да кажа. В.К.: Друг, който е участвал тук, е Васил Долапчиев и Слави Тодоров. Откъде бяха тези? Надка: От Гюргенкьой, Габерово, Поморийска околия, братя, Иринкиният баща, майка й, на Стойно дядо му и баба му. На Бонка /жена на Стойно/ майка й и баща й. Те бяха едни много добри братя. Когато строиха къщата, на градината, то много братя вземаха участие и се направи хубава двуетажна къща, както я знаете. Сега я разшириха, пък на Весито баща й, той и Велчови, и Добри, всеки е давал по нещо. Но е застроена къща, хубава. В.К.: Сега споменавате тука за една баба Петра от Ченге. Надка: Аа, от Карагеоргиево сега. Ама тя беше прекрасен апостол. Възрастна сестра. Като се строи градината в Айтос, ще накара да замесят снахите една пеш хляб и ги слага на дисаги. И тези дисаги нали имат отвори и отпред и отзад и два котела ще сготвят ядене. Не знам колко километра е от Айтос, три и оттам четири. Четири километра кобилищата с двата котела и дисагите през няколко дни, например от понеделник пак идва в четвъртък, след 2-3 дни е носела пеш на гърба си храна за градината, за приятелите, за работниците. Тя и семейството й, синът й. Тя е приела Учението, бати Иванчо, синът й, от нас много по-възрастен, много дейно, много добро семейство бяха, го води 12-годишен и идваха в Айтос и казаха: „Брат Георги, да ми благословиш сина. Желая да стане служител на Бога.“ И наистина той стана ръководител на Братството. А беше толкова природно интелигентен, такъв почерк, малко хора съм виждала така красиво да пишат. И тогава беседите ги нямаше да се четат. По Библията, една глава от Библията, той я преглежда, подготвя се и съм присъствала в Ченге на събранието, да ти е драго да го слушаш в тяхното село, Карагеоргиево сега. В.К.: Как се казваше този брат? Надка: Иван Георгов. В.К.: Иван Георгов. Надка: Иванчо му казвахме. Тати го обичаше като свой син. Много хубаво семейство.

39. ДУХОВНО ПОДВИЗАВАНЕ В ГРАДИНАТА

В.К.: Сега през 1942 година брат Георги Куртев се установява на градината. Надка: Да, виж тези подробности аз не мога да ти ги кажа, защото не помня. В.К.: Но той вече е възрастен. Надка: Ами възрастен, пенсионер. Ами виж какво, по нареждане на Учителя, казва му: „Ти ще се прибереш на градината и няма да слизаш много в града. Там ще се подвизаваш.“ И баща ми остана верен. И веднъж Минчо

Сотиров пише на тати: „Брат Георге, аз заминавам за София, ела до гарата да се видим.“ И баща ми отива и си поприскавали и казал: „Поздрави Учителя.“ Той казал: „Учителю, имаш поздрави от брат Георги.“ – „Аз нали съм му казал да бъде на градината?“ – „Ама аз го повиках с писмо, да се видим.“ – „Ето така може.“ В.К.: Има някоя духовна работа, мисия там, щом Учителят го е пратил и затова не му се позволява да напуска. Надка: Ама много той се подвизаваше. В.К.: Ви е неудобно да говорите за баща ви. Надка: Да, много. Той беше, когато този Марин, има там на Георги Маринов от Нова Загора – ръководителя – неговият син има вила. В.К.: Който беше златар. Надка: Да, златар е този брат Георги. И този, неговия син пък направи до градината голяма вила там и казва там, мен са ми го казвали други, които са били там на градината, в мое отсъствие. Веднъж ръководителите били повикани от Учителя на среща в София и като разговаряли, Учителят между другото казал: „Всички сте добри, но най-добър между всички вас е брат Георги Куртев. Стремете се всички да станете като него.“ Това е от сина му Марин, казва го на всеослушание на градината между няколко приятели. И после някой ми го каза. Това е. В.К.: Ето вижте, вие ни разказахте много неща, които друг никой не може да ни каже. Надка: Сега отиват офицери на градината и така на разговор. Баща ми беше много умен и практичен човек. И казва: „Иринке, набери малко грозде, начукай малко бадеми, да почерпим“, но вън, на скамейката на градината. Сяда тати с тях и те разговаряли. Останали удивени от неговата мисъл и неговия разговор и казват му: „Как сега вий вярвате в Бога?“ Той им казал: „Вий виждате ли сега слънцето, което грее? Тъй, както за вас е действително, че слънцето огрява земята, за мен е, че съществува Бог, за когото аз живея и работя.“ В този дух е бил разговорът им. Гости като отидат, приятели, той все ги изпраща до чешмата. И сега отива да ги изпрати и тях. Потупал го генералът и казал, че е умен човек, защото баща ми не е против комунистите, не е бил по това, той си е бил праволинеен в Божествения път и те много го харесали. Водили хубав разговор, аз не го знам, разбира се, какъв е бил разговорът, но после ми каза и Иринка даже разправяше, толкова хубаво, те го хванаха каза и викат: Вие сте като генерал и като видяли снимката. Ето, снимката говори, вие сте човек на делото. Не мога да предам думите, които те са казали. В.К.: Тук, на снимката на колко е години баща ви? Надка: Не мога да ви кажа. Тука имаме друга снимка. Тук той е по-млад, направи снимка и подари на всички ни по една снимчица. Да, това е същата снимка. На този формат на лицето тук ще го видите. На гърба пише: Георги Вълчев Куртев, роден 3.03.1870 година, град Айтос, 27.08.1945 год, град Айтос – неговият почерк. Той имаше толкова красив почерк. Борис му е виждал, цели тетрадки на времето са писали. Казва: „Такъв почерк, толкова красив.“ Но той със средно образование, фелдшер, това-онова. Обаче има хора с образование, но грозно пишат. В.К.: Тук виждам една снимка в айтоската градина. Надка: Да, да, дали ме има тук някъде? В.К.: Да, минаха много години и няма кой да разказва. И ето, вижте вие колко работи ни разказахте сега. Това е едно допълнение към вашия предишен разговор и за мене е много ценен този разговор.

40. ГОЛЕМИЯТ ОБИСК

Надка: Тати беше в София на посещение на приятелите. След няколко дни получавам вест от него. Тогава имаше големи смущения в Братството в София. Затова го бяха извикали, като един авторитет, за да може да чуят какво ще им каже старият брат. Какво са чули, не знам. Тогава, на 6-7.11.1957 година на Изгрева в София става големият обиск и прибира милицията книжнината. Тати е в София,

когато там се прави обискът. Той ми съобщи телеграфически на мен в Айтос да го посрещна, вземахме един файтон, даже ръмеше малко. Като дойдоха да вземат у нас книжнината, мен ме повикаха. Добри го оставиха у дома, а мен, понеже тати го нямаше, ключът от неговата стая беше в мен, повика ме началникът на МВР-то в Айтос, той е наш съгражданин, даже баща му и баща ми бяха приятели. Повикаха мен, влязоха те, стаите бяха заключени, брат ми парализиран беше долу, дал ключа. Повикаха мен да бъда представител при обиска и тогава вземаха някои работи. Но на градината отива друга милиционерска група. Тя, Иринка може по този случай много неща ще ви каже. И запечатват. Той пък е близък на Надка, съученик. В.К.: На Боева. Надка: Да. И на нас много близък съгражданин. Отиват, но не взимат нищо от стаята на баща ми, а запечатват с червен восък, връщат се в Айтос и казва на Добри: „Отиди, махни него печат и прибори на бай Георги нещата.“ И баща ми взема тогава някои неща и изгаря много работи, защото е имало ценни неща, които не иска да попаднат в милицията, защото може внезапно пак да отидат. Иринка ми е казвала: „Бай Георги много неща изгори. Много.“ В.К.: А някои тетрадки не останаха ли там? Надка: Е, нямам. В.К.: Вие лично нямате, да не би случайно да е останало при Дора, Иринка? Надка: Не, не, не, не. В.К.: Добре. Надка: Ние не рискуваме. Братството в София и някъде може, но ние сме такива, не защото баща ми казваше така: Ние имаме праволинеен път, път Божествен, а вън, в света, кой е комунист, кой фашист, кой какво, нас не трябва да ни занимава. Ние не сме се обявявали против някого, да чуят и затова. В.К.: Навсякъде в Братствата често бистреха политиката. Надка: Не, никога. Нито мъжът ми, нито баща ми, в миналото – д-р Възвъзов, други отвън хора отиваха при него там разговаряха, той им даваше беседи, даваше им други духовни книги да четат, разговори така общо, той беше уважаван, един голям авторитет в града. И после, като дойдоха комунистите – също. Например, който беше председател на съвета, трябваше да се ремонтира Салонът, човекът даде разрешение, отпуснаха материали. Същият салон се преустрои, преработи се, сложиха нови прозорци, врати, стана нещо много хубаво. Туй пак с негово съдействие.

41. ДУХОВНО ОБЩУВАНЕ

Надка: Кажеха ли „бай Георги“ – в миналото и сега, беше един и същ. А на погребението – море от айтозлии, целият град. Всички бедни хора в града той ги е лекувал безплатно. Даже за много бедни, сираци, нещо ще сложи в пликче, някой лев и като отиде, купува му лекарства и ги дава. Така една моя приятелка беше туберкулозна белодробно. Той ѝ помогна. Отивала съм да я вземам и да я водя на разходка сутрин при изгрев слънце към парка. И като ги преглежда – две сестрички, майката, бащата починаха, по-големичката после той я нареди да работи, в болницата нещо да получава, някаква малка заплатичка, но преди това той хем ще им купи лекарска и хем за хляб, за това в едно пликче, без да го забележат, слага под възглавничката. И си отива, а те виждат после и така беше. Тъй целият град. Всички бедни хора. Ходеше той при турци, българи, всички го уважаваха. Бай Георги, фелдшера. Беше много, много честен, почтен, не се занимаваше той с интриги. В нашето Братство е нямало така едни други да се обиждат, да се оскърбяват, не. Много хубав живот премина Братството в Айтос. Приятелите от цяла България отиват по Петровден в Айтос и имаме много гости. Там е едно огнище, тъй да се каже. В.К.: То зависи от ръководителя, щото както казва тя, не се създават крамоли. Надка: И после които го заместиха, нали по-млади братя постъпиха, в същия дух са продължили. И сега също, на, и Марко сега по същия дух продължава.

Тоз живот както се е запомнил, така продължава – и уважение има един към други, събираме се вечер. Тоз даде вечеря, она – посещаваме се и така хубав живот имаме. В.К.: Това е много трудна работа. Надка: Трудно, но непринудено става. Като че ли вече естествено става в нашия живот. В.К. Той е работил за тая работа. Надка: Той по цели нощи работи с тях. Ще чуе някои приятели да имат някои неприятности. Отиде, единият се оплаква от другия, било от Айтос, било от другаде. Той ще им каже: „Олум, вижте тия пръсти. Ти си едният пръст, тоз е другият. Ти, като говориш за другия, мен ме боли. Недейте.“ Тогава по цели нощи се моли за тях. Застава на пост и молитва с дни, да може да се подобрят. По естествен път гледа, сблизихи се. В.К.: Да, но той трябва да го работи с пост и молитва. Надка: Работеше. В.К.: Той работи нощем, по друг начин. Надка: Той много духовно работеше, целият му живот беше това. Той затова като описва живота му, Георги Събев гледа с уважение на това, защото го е познавал добре. А ние имаме това възпитание от баща ми. Нашата къща беше винаги пълна, ежедневно. Приятелите идваха от селата, приходяха непрекъснато. В.К.: А Румито помни ли дядо си? Надка: Ами разбира се. Румито беше в гимназията ученичка. Той ѝ казваше: „Руми, лекарка ще станеш!“ Това бе желанието му. И дано имам малко живот да мога да помагам на татко ти да те издържа, ама той си отиде. Тя беше в гимназията. В.К.: Значи вие казвате, че към 120 души са се събирали в салона. Надка: Ами събирахме се, да. Събираха се. В.К.: В Салона в Айтос. Надка: В Айтос, да. 100 души, 120. В.К.: Но кога? Надка: В Сряда и неделя. Женско събрание имаше в четвъртък след обед. Имаше хубави моменти. Мама пък, с тези двете сестри Габровски, че и аз с тях, тя с другарката на брат Габровски, бяхме роднини.

Те, Радулови са те, на двете сестри беше дал на времето Учителят вместо да се провикват, да си пишат писма, така да общуват. И мама ще вземе да пука кафе, защото тати беше кафеджия, обичаше кафенце чисто, че пука. Там, в мазето, имахме огнище, в долатче, пука и вика: „Кальо, Жилия, хайде, идвайте.“ И тъкмо го опука и почва да мели, и те пристигат. „Беле, чакаш ли ни?“ – „Аз, откакто съм започнала да пукам, мисли ви пращам.“ Ще дойде ден, те ще кажат: „Беле, хайде ела днеска.“ Мама ще каже: „Абе, Георги, аз днеска още от сутринта ще отида при Кальопа да се видя.“ – „Ами отиди, бе, от туй по-хубаво няма.“ Мама отива там. Пък след някой ден – те. И като я изпращат, цял ден са заедно. Чели са, молитва си правят и след туй отиват, изпраща ги тя до някъде. Хай, Белица закъсня, ха сега ний пък ще дойдем. Тати ще излезе и ги гледа на пътната врата, пак разговарят. „Абе, казъм, абе цял ден бяхте заедно, не се ли наприказвахте?“ Такъв хубав живот. После излизаха към парка, тогаз никой не посещаваше парка. Те, женските събрания, отиват там някъде под едно дърво и аз, като малка, съм отивала. Пейт си песни, четат си беседата, пейт си песни, никой няма наоколо и се прибират. Много хубав задушевен живот. В.К.: Какво представляваха тези женски събрания? Надка: Само сестри. От Учителя беше нареждането. Във всеки град го имаше и си четат беседи. Правят си молитва и четат. В.К.: Те къде ходеха? Надка: Ами имаме там, парк имаме и по тяхно желание, да излязат на въздух лятно време. Отиват не всякога, но редовно, четат, беше определен ден четвъртък за събрания и там си отиваха. После от Бургас много сестри идваха на гости, младежи идваха, общо общувахме, по Нова година, по празници пристигаха или пък ний сме отивали. Така например Атанас Николов – есперантистът. Той, ние още от там се познаваме. Наско, имаше един Митко Николов и други младежи още, Аркадий – идваха, пееха, защото ний у нас бяхме голямо семейство и хубаво пеехме и приятелите идваха – цели хорове. В.К.: Значи Аркадий там се е подвизавал. Надка: Ами той е бургазлия. Той после с Мария Каишева се задоми и не мина много време и го блъсна една линейка и си отиде. Той е оттам.

В.К.: Ти казваше: „Аз мога да разправам за Колю Каишев.“ Надка: Да, той е идвал в Айтос. В.К.: Той откъде беше този Каишев? Разкажете ни нещо за него. Надка: Добри, съпругът ми е на работа. Той за няколко дни, за Великден дойде. Ама тъкмо ще боядисвам яйцата и той пристигна. И седна той с мене наедно да ги вадим. В.К.: Каишев. Надка: Да, Колю Каишев. И 3-4 дни ни гостува и ще си отива. Пък ние имаме пет стаи в къщата. В.К.: Той, гдето е правил френологическата карта. Надка: Аз не знам тези подробности. Беше ни на гости и тогава се запознахме. И ние иммахме пет стаи в бащината ми къща, аз и Добри и нашите си живеехме. А той беше в гостната стая – там го настаняхме. Мама, тати, сутрин ставахме, пеехме, молитви си правехме. Беща ми си имаше молитвена стаичка, там си се молеше. И Колю ношува и ще си тръгва. Изпращаме го вече и като се върнахме аз, като се върнах, в стаята, където той е спал нея нощ ухае нещо. Викам: „Тате, мамо, елате.“ И като взех да прибирам едно друго, намерих едно листче и на него написано: „Дано да съм ви оставил нещо от Учителя.“ Никога няма да забравя и такава радост изпитах. И Добри, щото бяхме го изпратили и четиримата – и майка ми, и баща ми, и Добри, и аз. Та дано съм ви оставил нещо от Учителя. А то преди да го прочета това, като влязох викам: „Елате бърже в стаята.“ Аз отивам да изнеса и да пренеса дрехи и викам: „Елате да видите ухание.“ Чудно. такова не ми се е повторило, до такава степен, толкова силно и осезателно беше. След туй дойдохме в София тука с Добри. Той като ни видя, искаше на някой театър да ни заведе, на някоя опера да ни заведе. Викам: „Брат Колю, тук на Изгрева, е най-хубаво край Учителя.“ В.К.: Той живееше на Изгрева? Надка: Ами не знам сега. Той после се задоми, но преди това не беше още женен. Той на Мара Каишева брат беше, на Аркадий жена му, а на Красимира пък беше вуичо, но скоро си замина. Той ни разправяше, че 40 дни е постил, 40 дни постил и до такава степен, Учителят е казал: „Кажете му да хапне“, обаче той на приятелите там на Борис ли, не знам кои са били приятели, казал в Новоселци, тук някакво село имало: „Ще идете, ще ме заведете и ще ме сложите да поемам влага, без да кусам вода.“ Да поема вода. В.К.: 40 дни ама без вода. Надка: Без вода, без нищо. Изкара поста. И той ни го е разправял това нещо. В.К.: Някакви опитности с Учителя да ви е разказвал? Надка: А, не – само това. Това, което ви казах. Повече не. Това не е малко. Това, което ви разправам, като ми дойде наум, изпитвам същата радост и онова чувство, което го изживях в момента. Но това, което той остави, наистина беше много. И вече не го видяхме. Той скоро след туй си замина набързо. И аз за първи път се запознах тогава с него. Той просто така пожела да отидем горе в стаята. В.К.: Непринудено. Надка: Горе в стаята на дома ни и го приехме и тъкмо боядисваме яйцата и той: „Чакай, сестра, аз съм боядисвал при майка си яйца.“ Направихме яйца, козунаци месих и си го посрещнахме, и си го изпратихме.

43. ПЕТЪР ФИЛИПОВ

Надка: Между братята с Петър Филипов всяка година по Нова година колко хубави моменти сме преживявали. По цели нощи сме разговаряли и сме пяли. Марийка Марашлиева /М.М./: Той създаваше такава една атмосфера около себе си. Надка: Да, това са качества. Не всеки човек може да ги има. В нашата къща много приятели сме посрещали, нощите с песни сме изкарвали. М.М.: Като е идвал в Русе, в салона там като сме излизали с него, аз все мислех, че той сигурно е оставил нещо, понеже работи с ванилия, може да има случайно из джобовите му

ванилия, все ми миришеше на ванилия. Той един път се шегуваше: „А-а, значи ти мириша на ванилия“, тъй съм смятала. А той каза: „Никога не съм носил.“ Надка: Той, много пъти като е идвал у нас, тъй се усещаше. М.М.: От него лъхаше някаква чистота. Надка: Хубав брат беше. Ти познаваш ли го? М.М.: Ех. В.К.: Петър Филипов. Надка: А-а-х, да бе, да. В.К.: Познаваме го, да, ха-ха. Надка: Той беше брат. Готов съм, каза, къщата си да дам за Бога. Той го разправя. Като отидеш у тях, петъците, тези петъчни срещи, трапези, картофена чорбичка, баницата, кафетата, дето ги правехме и си гледахме и той все ни гледаше на кафе. М.М.: Много хубава атмосфера се създаваше. Надка: Много, много. В.К.: Не всеки може да създаде атмосфера. М.М.: Не, не може. В.К.: Не всеки има такива качества. М.М.: Умееше да разказва. Много опитности имаше и с Учителя и разказваше. Надка: Връзка имаше и правеше. М.М.: После опитности с приятели имаше. Надка: Да, имаше. М.М.: И умееше да разказва. Надка: Имаше много приятели. Той беше център там, на Изгрева. В неговата къща ний имяхме ключ, Галето имаше ключ, кой нямаше, ти имаше ключ. М.М.: Разбира се. Той беше раздал ключове на много. Кой раздава така? В.К.: Ха-ха-ха. Надка: Аз взех да мия дъски горе и ще постиам чергата, не мога един бюфет, не мога да го вдигна, да пхна чергата. Сега килими имаме, но тогава нови тъкани черги, тъй сме правили. И в това време се звъни. Пък Добри е на работа до късно, срещу празници имат работа. М.М.: Най-много работа имат. Надка: И казвам: „Кой е?“ – „Свой.“ Викам: „Ела, че ми трябваш“, чух го по гласа. Отварям. Влиза. „Какво бе, Наде? Какво правиш?“ Викам: „Не мога тука.“ Той повдигна това, сложих чергата и Добри идва. Викам: „Мълчи сега, няма да казваш.“ И се зъни, защото слагаме райбера, той отива да му отвори, като отвори, да се изненадат двамата. Колко хубаво, като виждаш едни хубави отношения, чисти, няма да ги забравим никога тези хубави отношения с брат Петър. Обикаляхме с него приятели, канят ни на гости, вечер, като се прибере Добри, тримата тръгваме вече – по една седмица е седял, че и повече, до десетина дни. Много му беше мъчно, как плака той за Добри. Още като дойдох, като чуа, че е болница, и Христо дойде, че каза, аз се разплаках и те се разплаках, и Петър, и Борис Ножаров. За девет дни ли, за 20 дни ли беше като дойде Петър, сам дойде. В.К.: Не ви ли омръзва? Надка: Не, на мен и сега, и сега в къщата ми винаги има гости. Винаги. М.М.: Всеки носи нещо хубаво. Надка: Благодат носи, като идва гост в една къща. Къща, в която гости не ходят, остави я!

44. КАК СЕ ПОСРЕЩАТ ГОСТИ

В.К.: Ами все пак това е бит. Трябва да се нахранят, да се наготви. Това не ви ли затруднява? Надка: Нищо, аз от малка съм свикнала. Защо сега краката ме болят? В нашата къща аз носех най-черния труд, защото обичам чистотата, затова. Аз, майка ми, нашата къща беше на етаж и половина, горе четири стаи и салон. Всичко. В понеделник, като станем, почвам да чистя: стъкла да бърша, врати да измия, дъски да измия навсякъде, долу също. Другият ден започвам да пера и на другия ден до обяд пера и тука ми потичаше на ръцете кръв. Така коя с китарата, коя с цигулката се подвизаваха, а аз – с кофите и метлата. Но аз не помня Верка да е умела дъска, а долу цялата ми стая е една стая с дъски, а другото – мазе. И като дойде сестра ми Верка, тя само с китарата. И тя рано отиде в София. Епитропов, като дойде в Айтос, не че се хваля, но казва: „Тази къща е голяма, а такава чистота в нея.“ Долю в мазата всички етажерки, всичко избърсано, всичко подредено, така съм научена от малка и благодарение на тези големи стаи аз не знаех да седна. И като се оженихме, всички приятели, всички у дома се сипват. И сега братята от селата викат: „Гледахме бай Георги и Надито да ни посрещнат.“ Аз, като видех, а пък имяхме едно семейство, сестра Цонка, мъжът ѝ инженер беше, не беше от

Братството, един двор ни деляше помежду и казвай на мъжа й на така Цонка: „Цоне, бай Георги има много деца. Сега другите, като дойдат от града, посрещат ги, а Надка не прави разлика от село, беден-богат. прост, с голяма любов ги посреща.“ Така бях по природа. Тати много ме ценеше, много ме обичаше. И като се ожених, всички приятели у дома. Един ден сега ще дойде Добри, мъжът ми, а аз с малко дете – отиде да пазари от един магазин пак на кредит, а те честни. От един дюкян пазари кашкавал, масло, сирене, каквото е на кредит. Там затваря кредита, отваря друг, той този месец като получи, плаща там, но ние другия месец отиваме на друг магазин. И веднъж, колкото вижда от приятелите от селата, дошли по своя работа, хайде у дома. Веднъж ги доведе 7-8 души приятели. Живко беше на една годинка и аз, като ги видях, нито захар, нищо нямам, нито хляб, чакам той да донесе. И като видях така малко, той ми даде знак: „Бъди спокойна.“ Отива на магазина – носи хляба, кашкавал, един гювеч кисело мляко, не знам още какво, сирене, кашкавал, всичко. Аз, като видях, не мисля че той прави борчове, че трябва да ги плащаме, ами се радвам, че имаме да посрещнем гости. С такава широта се гледа. Идваше време да се плаща, така бе с нашия кредит, с мъжа ми, Добри. В.К.: Добри взима кредит. Надка: Добри след това плаща. Ние се оженихме, отидохме отделно, а приятелите, понеже много любезно ги посрещаме, тука се трупаха. В неделя ден погледни бати Крум, бати Киро, брат Янко, Велчови, Вълкови, децата, Иринчето, Верчето, всички у дома. Аз знам, че в неделя ден ще дойдат. Живко малък беше, ще направя много бисквитки, това, онова, да имам и като дойдат – кафенце, бисквитки, това, онова. Тати тъй започваше с молитви в къщи, такъв хубав живот и сега когато съм сама ми е скучно, защото аз съм свикнала на тоз живот и на някои сестри викам: „Абе идвайте.“ И като дойдат, сърцето ми се отваря и сега, сега. Ами кой колкото може, това е. Затуй брат Петър Филипов като дойде по Нова година му беше приятно, като дойде у дома, но съжалявам, че не сте идвали, толкова близки бяхте. Много хубаво сме прекарвали.

45. ТВОЯТА ЧЕСТНОСТ ЩЕ БЛЕСНЕ В ГРАДА

В.К.: Вие разказвахте някаква случка с някакъв костюм ли? Там, където беше работил ли, нещо ми се струва. Надка: Добри разправяше един случай, ако е този, ще си спомниш. Срещу един празник „Кирил и Методий“ една баба, внученце има. Майката, бащата умрели. Таи баба с малка пенсийка живяли и му поръчала, вече е голямо момченцето, ученик може би в първите класове на гимназията. И отива да си вземе костюма и понеже тогава скъпи са били платовете, отива и казва: „Кирил и Методий“ е утре, пак ще ви донеса парите. В момента има човек, който приема стоката, при него се плаща и дава костюмите. И той казал: „Не, не мога да ви дам.“ Още 400 лева трябвало да даде. „Не мога да ви го дам.“ И бабата плаче, и детето плаче и Добри пък, технически ръководител беше тогава, отива. Казва: „Защо плачат, бай Стамене?“ Той е възрастен шивач. Казва: „Абе не могат да платят 400 лева, костюмчето на детето.“ – Дай костюмчето, плащам парите.“ И така полека, полека, от банка ли ще изтеглим, какво ще правим, ще плащаме после, той ги плати и аз, като дойде и ми казва Добри, аз така се зарадвах, че се хвърлих на врата му. Викам: „Добри, поздравявам те, това е над, над всичко.“ Пък няма жената. Казва: „Дай костюма, аз плащам.“ Пък какво се случи после. Туй пак негова опитност. Той е технически ръководител в шивашката кооперация. Той раздава платовете, но има едно момиче отвън, тя вписва колко плат се приема, колко пък се взема за работа. Но при един случай един топ плат, който е дошъл от Сливен, един плат не е хубав и те го връщат от кооперацията в Сливен обратно. Но тя не го отбелязала, че го връщат. И веднага баща й учител, рекъл: „Тука бати Добри

– технически ръководител, взема 200 метра плат. Той не ги върна. Взема ги, а няма ги настреща.“ И тези отиват в МВР-то, и съобщават, че Добри е злоупотребил с 200 метра плат. А Добри, неговата честност в града свети. Малък градът и го знаят много добре. Добри също се ползваше с много голям авторитет в града. Нашето семейство и сега и сега, като ни видят викат: „Ей, какво семейство бяхте вий.“ И отиваме, Веков и Вълкови имаха къщи в горната част и минаваме край околийското управление, тъкмо един милиционер го пращат да вика Добри да каже къде е плата, защото онази ходила с баща си да го клеветят. И Добри вика: „Наде, отивай ти, нали милиционерът ни среща.“ – „Е, бай Добри, ела малко.“ – „Отивайте, аз ще дойда.“ Отидохме ний, поседяхме малко, връщаме се, няма го. 9 часа, 10 часа, 11 часа вечерта, няма го Добри. Аз се тревожа. По едно време идва ама толкова смутен, толкова разтревожен, легна. И му казали: „Няма да казваш на жена си защо си бил в милицията. А на другия ден му съобщават, че трябва да отиде в Сливен, да получава платове и точно за този плат, който са върнали като неподходящ. Но той в голямата тревога не се сеща и цяла нощ. Става рано, ще отива в Сливен да взема платове от фабриката. И аз викам: „Добри, кажи бе.“ – „Няма да ти кажа, не, няма да ти кажа.“ И застанахме на молитва, и се помолихме и изведнъж в мене, казвам: „Твоята честност ще блесне в града.“ Ама аз не зная защо му казвам, тъй просто: „Твоята честност ще блесне в града.“ И той си замина. Като отива във фабриката, получава плата и пак не се сеща. Складира други материали и ги дава на влака и той отива до Калканджиеви да се види с тях и сяда в градската градина разтревожен, защото честен човек, нали го обвиняват, а това е подсъдно. Там един негов приятел, той работи в МВР-то, и казал: „Брат Тодоре, Добри, много лошо става с него, затвор го чака.“ – „Защо? Ако един сантиметър Добри е взел от Кооперацията, аз на площада ще се обеся.“ Но те си го казали така, пък Добри нищо не знае. Отивам в градската градина, седнах малко, да отида до бати Иванчови, че сме много близки с тях от години и както седнах така, един светъл лъч премина през мен и веднага ми светна и каза: Ами ти нали за този плат си тук? Отивам у бати Иванчови, виждам така Веска, бати Иванчо, ний с Маргариткини като роднини сме. Маргаритка и Румитоги имам на снимка. Румито като бебе го сложила на слънце и то мига, мига, такова. Оня ден беше дошла, че приказвахме и тя, Румито, вика: Како Мрагаритке. И се качи Добри и идва и отива направо при нея. Отива и казва: „Ти плата, който ти го донесох, го вписа, а като го вземах, отписа ли го?“ – „Ах, бати Добри!“ – Веднага.“ – „А да отидем до МВР-то.“ – „Не, ти ще вземаш, каза, книгата“, ядосал се вече Добри. „Ти ще отидеш, аз ще дойда след тебе.“ Щото Добри тогава я познаваше. Тя макар че неграмотна, малко простовата, беше им казал: „Тя не може едни сметки да напише.“ Казал в милицията, защото го обвиняват и той се прехвърлил с думите си малко, защото е чист. И като отива, те с очи го измерват. Пък началникът на МВР-то бил там и казал: „Добри, от тази работа няма нищо да излезе.“ Те го знаят. „Обаче дай си показанията.“ Но оня, един от партизаните в това казал: „Ти какво, ти тъй, ти тъй“, така ужасно го хокал, че като отива, той казва – срам го е да ме погледне. „Добри, извинявай, много те обидих.“ Тогава като се разчуха пък тез правят разследване в МВР-то, без да съобщат в кооперацията. И се разчува това нещо и всички тия от управата, а той е технически ръководител, и отиват целият отдел на ръководството, отиват и тоз бай Таню отива и той да почете с присъствието си. Те отиват и казват: „Как може вий да го държите така, така, да не ни осведомите нас.“ Там председателят, който бил, почнали кавгата с МВР-то. В това време бай Таню отива и тъй си сложил ръцете: Кой, казва, обвинява Добри за злоупотреба? Я ми кажете вий, пък партийци. Ти ли бе, хей, не зная как го нарекъл, когато никога няма да направи от вас като комуниста, от нас като комуниста, което Добри го е направил. Едно сираче не можеха да си платят, плаче бабата и момченцето и той

каза: Дай костюма, аз плащам. Туй е Добри! Гдето аз му казвам: Твоята честност ще блесне. Защото знай, че той е честен. Ний стотинката целим, толкова пазим, а пък такова нещо. Ама се доказва и тази Райна, която работи в МВР-то отива и вика: „Бати Тодоре, верно.“ – „Ама аз казах, един сантиметър да е взел Добри, аз ще се обеса на площада.“ И когато си замина, много голямо погребение беше. Целият град се стече. Методий Шишков, имаше от Бургас един брат, който така ни идваше на гости и отиваха в Съвета при тоз кмет, който ни даде разрешение. Един гражданин комунист, ама не е комунист, а бял брат, мога да кажа. В.К.: Какво даде разрешение? Надка: За салона да се ремонтира, без да дава данни някому никакви и като минава този Методий Шишков, беше дошъл в къщи и отива в Съвета в туй време. Методий разправя: „Кое е това голямо погребение бе?“ – „Ама Добри шивача.“ – „Ама Добри, хайде и аз ще дойда да го изпратя.“ И с Методий идват на гробищата. Много, много хубаво и сега така като ме видят: „Ех, Наде, какво хубаво семейство бяхте вий, целият Айтос ви обичаше, целият Айтос.“ М.М.: Но тогава малък град, всички хора се познават. Надка: Ама обходата ни, отношението ни с хората. Всичко е важно това.

46. СТАИЧКАТА НА ВЕРКА КУРТЕВА

В.К.: После бай Георги е в дъното на всичко. Надка: Но и ние, като отделни личности, и ние сме дали нещо от своя живот. В.К.: Тая приемственост на добродетели е много важна. Щото той може да е светец, а децата да му бъдат различни. Надка: Верка, например, е нямала пенсия, баща ми й пращаше по някой лев. Верка може хляб да не яде, ако отиде някъде, този лев ще го даде. И Станка Баркова, имаше една чиновничка, на Кралеви, на Митко зет им, леля беше тя – на Елка мъжа. Станка Баркова бе наша сестра – чиновничка. Те, бащата и майката умряха и тези две деца, на Кралеви зетят бе малко момченце и още едно имаше, завършиха химията в университета и даже Митко го оставиха асистент тогава. Та тя казва, че отиват на вила с Цвета Бойчева – една зъболекарка беше от Бургас и още една сестра, съм я забравила коя беше и вече се прибират. Това Верчето разправя. Но и Станка ми разправя после: Вали дъжд. Пък аз бях забравила един чадър при нея и тя си има един. Викам: „Вере, дай ми го.“ – „Ти ще си купиш друг, каза, защото на мене някой път ми трябват повече чадъри.“ И така става. Взима Верчето двата чадъра, но предварително на котлона ли, на печка ли, турила чайника да ври и каза: „Нашият Стоян по туй време не приема гости. Все ще намеря някой, който няма никъде подслон, да го прибера.“ Станка, тази Цвета и още една сестра пристигат, а пък тя имаше три легла и ги посреща, а чайниците врат. Като отиват, слизата софиянки, сестрите и братята обаче тези ги оставят така и няма кой да ги прибере. Имръква вече и тя казва: „Вървете у дома.“ Разтворили чадърите и вървели, Верчето ги води да ги подслони. И дъждът ги поизморкрил. На следващия ден изпра чаршафите, щото и тя постила на някои гости, изпра ги да са чисти. „За довечера ще имам гости от Рида, аз ще отида да посрещна гостите.“ Нали уважението какво е. В.К.: Много беше трудно за приятелите от провинцията за преспиване. Надка: Нейната къща беше отворена. Знаеха я от цяла България. И Станка разказва: „Като отидохме, като се разположихме, купихме сиренце, купихме кашкавал, маслини, по два-три чая изпихме – яжте, яжте, така. Сложи ни на леглата, тя си сложи едно старо палтенце на земята и се зави. Ама Верке, ела при нас. – Не, казва, вие сте изморени. Аз така съм свикнала. Сложила си постеля на земята.“ Това беше Верка. И сега е същата, но е болна. Даже един брат има, Ангел и Филка – в Симеоново живеят. Те казват: Много са гостите на Верка, най-различни са хората, а Верка според мене тя го вършеше естествено, това беше живот. Посрещане, изпращане,

това беше животът на нас, цялото ни семейство. Задача ѝ беше да приема и да изпраща гости от провинцията и като я гледам сега, тя е вече в апартамент, в чужда среда, не си дружат, защото са разпръснати и може би това я подтиква. Няма го предишният живот. Това поколение си замина от този свят. Има да живее още. А за връзката ѝ с Жорж, завиждаха ѝ за Жорж. Отива Веса Несторова, били на Витоша Верито с Жорж в една палатка. Те тъй както Борис и Мария са си живели, така също с Жорж и Верка. Приказват си. Веса Несторова влязла и казала: „Брат Жорж, искам да ти кажа нещо.“ Вика: „Заповядай.“ – „Не, но аз на тебе.“ – „Не, в присъствието на Верка можеш, иначе аз не искам нищо да ми говориш.“ Искам да кажа в този дух много ѝ завиждаха. А той казал: „Във Верка виждам неща, които в никой друг не ги виждам.“ И беше един добър приятел. И когато ще отива вече в Юндол при Велинград, и Верка тръгва с него. Той беше сериозно болен. Отиват при Учителя и тя казва: „Учителю, аз отивам там, където го пратиш, аз да му помагам.“ – „Не“, казва Учителят. „Той там сам ще бъде.“ И тя се връща. Викам: „Верке, аз ако бях, нямаше да послушам.“ – „А-а-а, как да не послушам?“ Но като си заминава, на Рила са били, там, на Мусала на екскурзия с Учителя. Кой отишъл и казал, че брат Жорж починал. Верка отива и разбрала. „Ама, казва, Учителю, с Жорж ли стана нещо?“ Той, Учителят, знаеше. „Да, Верке.“ – „Ама аз исках.“ – „И ти ще отидеш, Верке.“ И отиват, намира го тъй, както си пишел и даже едно писмо до Верка пишел там. Там, след туй аз с Верка ходих във Велинград, посетихме Мара Малчева. И тя си замина. С Верка и аз ходихме на гроба на Жорж. Почистихме го, сяхме теменужки, това-онова, видях къде е бил погребан. В.К.: Мара Малчева не е ли учителка? Надка: Не, художничка бе. Починала е миналата година. Тя ме води Верка при нея. Тя на кафе гледеше, хороскопи правеше.

Верка в малката стаичка тя ни посрещаше – целия ни род. Един брат от Горица идва с жена си, пък от Паркинсон е болна. Затова никой не го приема. „Кольо, елате при мен.“ Кольо после разказва: „Наде, ти ако си, няма да го направиш.“ Рекох: „Няма да го направя.“ Това е. Обаче тя вика „Кольо, елате.“ Оправя леглото, угася лампата и тя си ляга. Заранта става рано и той станал и направя му закуска, всичко и „Хайде, на добър час, Кольо“. Няма да го оставя на улицата човека. Какво има. Вика ми: „Наде, ти ако си, няма да го направиш.“ Рекох: „Аз съм малко по-друга в това отношение.“ Тя казва: „Не.“ Тя свикна със самите условия. Кой не ходи при нея. Идват от провинцията и право при нея.

В.К.: Аз си спомням като ходихме у Мара Малчева, художничката. При нея всичко беше в бяло и всичко свети у нея, в апартамента ѝ. На партера беше, но с много хубаво разположение. И слънцето светнало в него. Надка: И все рисува, все икони рисуваше, да. В.К.: А знаете ли, аз първата беседа, която съм слушал да я чете някой в живота си, това беше Верка Куртева. Надка: И къде? В.К.: Беше на Изгрева, точно под навеса. Аз бях ученик и тя четеше беседа. Аз застанах. Надка: Тя много хубаво четеше. В.К.: И сега, когато дойде да извърша нейната работа, си казвам: Виж как нещата са свързани. За пръв път тя чете беседа на Учителя и аз съм първият и последният, който може да направи нещо за нея. Надка: Така са нещата. Свързани от начало до края.

47. НА КАФЕ ПРИ ВЕРКА КУРТЕВА

Надка: Имаше един Павел Желязков. Тя като брат го имаше. Гдето го бе прала, гладила. Отивам там да пием по едно кафе, тя ще му вземе ризата, ще я изпере, ще я изглади и ще му я занесе, ще му изчисти. Веднъж го срещам някъде, не знай къде го видях, че викам: „Сещаш ли се някой път да отидеш да видиш леля си Верка?“ – „Май често пъти не се сещам.“ В.К.: А тя му переше, Верка му переше

дрехите. Надка: Иготи, и го вика там, да се нахрани при нея. Тя като свой син го имаше. Буквално тъй. Той никога не трябва да го забравя, но сега не се сеща. В.К.: Аз, като си спомням как ми гласува доверие преди десетина години, това никога няма да го забравя. Надка: Верка ли? В.К.: Да, това никога няма да го забравя. Надка: Значи вие от дълги години се познавате. В.К.: Да, гласува ми доверие. Близки сме с нея от времето на сестра Мария Тодорова. Понеже ходеше при нея редовно. Тя обичаше Мария. Надка: Те се обичаха. В.К.: Те се обичаха двете и ние оттам се познаваме с нея. И тогава тя имаше проблеми нали с жилището, когато го прехвърляха от Изгрева. Ние оттам се познаваме много добре. И оттам ни е връзката. Но ми гласува доверие преди десетина години, казвам. Надка: Това беше друга Верка. А сега вече е друга. Аз ходих един ден с Рая и тя каза: „Рая, теб ще приема, но Надито не.“ В.К.: Не иска да те приеме. Надка: Не иска да ме приеме. А пък преди това, миналата година ни дойдоха от Айтос – Койнито, Верчето, Стоянка от Поморие и Рая и решихме да отидем до брат Борис и минаваме оттам, където сега живее, купихме от магазина нещо за похапване, но и към Борисови е близко. И купихме нещо, нали да не отиваме с празни ръце и на връщане решихме да отидем при нея, но аз знам, че Верка вече не е онова, което бе, че не е добре и аз й купих кило захар. Като отидем, ще ни направи по едно кафе, да има, и другите купиха там, кой каквото иска, бисквитки и други и влизат сега. Ония, като ги видя, о-о-о, така се зарадва. Аз си стоя настрана. „О, и Надито“, каза. В.К.: Ха-ха-ха. Надка: Не ми отказа. „О, и Надито“. Приказвахме, седнахме. „Чакай, казва, знам че искате кафе да ви варя, ами да ви сваря.“ И свари кафето и дава на всички. Всички си захлюпиха чашките и аз я захлюпих, обаче седя настрана. Тя гледа. На Рая каза нещо, които аз ги знаех предварително. Никой друг не ги знаеше. Само аз. Рая ги беше споделила. Тя ги каза точно „мот а мот“, както е в чашата, каквото видя. Точно туй, което аз знаех. Но аз си мълча. Гледа на Верчето, гледа на Стоянка, гледа на Койнито и Рая вика: „Ами на леля Надя тука чака чашката.“ – „Аз – каза – на свои хора много не обичам, ха дайте чашката.“ В.К.: Ха-ха-ха. Надка: Погледна и каза: Само едно ще ти кажа, като си отидеш, една жена, казва, ще ти каже нещо, ще ти съобщат нещо за една жена, което, каза, много ще те заболи. Само толкова. И ние си отиваме, Рая, Койнито и Верчето, отиваме. Стоянка отиде при дъщеря си, и след десет минути звъни телефонът. Братовчедка ми има еърва и тя беше лекарка във военна болница. Тя като комунистка с този бяха близки, преди Гълъбов кой беше министър, който е председател на Червен кръст сега. В.К.: Да. Надка: Кирил Игнатов. В.К.: Да. Надка: С него те са работили като студенти и като комунисти, лепили са афиши, това-онова, мъжът ѝ партиец и той полковник и тя е тука, моя първа братоведка, и тука женена, и тя се обажда. Знае ме, нали първи братовчедки, майките ни са сестри с нея, а нейната сестра почива в Бургас и тя на кого, на мен ще се обади. И звъни телефонът и ние сме в друга стая. Румито взема телефона: „Руми“ – „Кажи бе, лельо Весе.“ – „Нека мама ти да ми се обади.“ И аз: „Кажи бе, Весе.“ – „Ами да ти кажа, малко ще те поразтревожа.“ – „Я, защо бе, кажи какво има.“ – „Ами Дора, каза, сестра ми в Бургас почина.“ А Вера ми го каза предварително от чашата – гледа ми на кафе. Пред всичките го каза. Те го знаят отгоре и веднага го казаха. Аз, като им казах: „Боже, каза, таз така Верка, значи и на нас каквото каже, ще се сбъдне.“ Рекох: Не знам. Моето – веднага. В.К.: Вие мисля че веднъж бяхте ми казали, че Учителят е казал за нея да не я безпокоят много, че не може да издържи, в такъв смисъл. Надка: Пенка Кънева каза: „Учителю, Верка е много хубав човек, защо не може да работи?“ – „Тя е с лабилна нервна система. Недейте я закача. Той, брат Георги си я поддържа, колкото може. Тя е с лабилна нервна система.“ Значи и ето сега резултатът накрая. Каза ми веднъж: „Шибиха ме, шибиха.“ Рекох: „Вере, защо тъй някога някои остри думи казваш?“ – „Ти, каза, не

си била тука. Шибали са ме, шибали, затова станав вече и аз такава и аз трябва да се защитавам. Какво, няма да се оставя да ме унищожат." Та с Петър Филипов беше много добре. В.К.: Да. Надка: С Борисови. В.К.: Тя идваше при Петър. Надка: Тя идваше. В.К.: Много беше доволна. Надка: Може ли! Кафетата там пиеха, че тя гледаше някога. В.К.: Тя гледаше. Надка: Не всякога, но аз, на мен много пъти ми е гледала, като съм у тях. Викам: „Вере, хайде по едно кафенце.“ Никога нищо не ми е казвала. Тогава „мот а мот“: Няма друго какво да ти казвам, но ще знаеш, като си отидеш, казва, ще ти съобщат за една жена нещо, много ще те заболи. И отивам, и след десет минути Весито се обажда. Тя ми е първа братовчедка, пък тя наша възраст. Ама ние така сме възпитани. Нашата къща беше приют за приятели. Посрещане, изпращане, но благодарение на този живот в цялата околия се познаваха приятелите. Те бяха към хиляда души. Братството на околията Бургас идваше, Сливен, Карнобад, от селата, те много хубави хора имат, такива сърдечни и като ги посрещвахме и като ги видехме, се радвахме. М.М.: Гледаш го с потурите така, а като вземе да ти говори, то ти отваря душата. Надка: Ама те бяха много напреднали духовно. Духовни хора. В.К.: На мен са ми разказвали онези братя, които дойдоха от Айтос с белите ризи, с червените пояси, на съборите, когато са идвали да правят Салона. Надка: Да, да. Не Салона. В.К.: На съборите. Ама и като са строили Салона. Надка: Ама те за Салона няколко души братя дойдоха, а пък иначе, когато ги повикаха. Учителят ли ги е повикал кои, той имаше списък по име – толкова от това, те отиваха – с червени пояси, с чисти бели ризи, оставят жетвата. По него време е жетва, вършитба. Оставят за няколко дни, казват: „Нищо няма да им стане.“ Отиват, връщат се пак и си свършват работата. Предани братя бяха. Няма да кажат „А това-онова“ – не. Първо Божието, после моето. В.К.: Виж, много е било трудно, може би няма такъв случай, където възрастен приятел, от онова поколение на брат Георги Куртев, след това подвизава се в този път и неговите деца да се подвизават, и да издържат до края. Няма такъв случай. Надка: Може да няма, но нашето семейство е такова. В.К.: Аз ги познавам всички. Надка: Ние сме предани, предани сме. В.К.: Винаги се отклоняват в една или друга посока и не издържат и т.н. Надка: А Верка се отказа още от малка. Аз няма да се женя и така си остана. С Жорж имаха дружба, но дружба и ако беше жив Жорж, тъй както сестра Мария щяха да се грижат – тя за него, той за нея, но нямаше да се женят. В.К.: Синовете и дъщерите на брат Ватев, например, отидоха в света, ожениха се, едно хубаво чувство запазиха. Надка: Да, да. Тя, Верка, беше близка с тях, ходеше. В.К.: Те като кажеха „дядо Косю“, нали за него много държаха, обаче си отидоха по своя път. В.К.: Разправяше ми Верка. Но това преди 15 години случай и тя вече беше го забравила. Отива при Учителя и казва: „Учителю, Жорж е болен, ще си замине.“ Той ѝ казал: „Намери един човек, който да обича Жорж, за да го спасим.“ И тя казала: „Никой.“ Нямаше никой. Надка: Защото тя беше единствена, която го обичаше. В.К.: Намери един човек, който да го обича, за да го спасим, да. Надка: Пък като я боли зъб, отива подута. Пък Жорж взел билети да отиват на театър ли, на концерт ли някъде, казала: „Ама Жорж, боли ме зъбът, не мога.“ – „Отивай при Учителя. – „Ама какво ще ми направи?“ – „Бе отивай при Учителя.“ Отива и казва: „Учителю, много ме боли зъбът и съм надута.“ – „Тъй ли?“ Взема една губерка. „Я дай да го видя.“ Като се уплашила. Пробиват ѝ зъба по естествен път и изтича гнойта и хоп, на театъра отишли. В.К.: Ама Учителят го пробива. Надка: Не бе. Той само една губерка извадил и казал: „Дай да го пробием.“ И в това време той протича. И казал: „Той се проби. Хайде, отивай си!“ И там го изцедила с памук, каквото е и с Жорж отиват. То го има там в нейните спомени, кой го беше писал. В.К.: Той, Георги Събев го има в неговите си спомени. Надка: Аз мисля, че ти може да го имаш. Тя трябва да ти го е разправяла. В.К.: Да, хубав човек беше. Аз си спомням

първите ми контакти, когато идваше при сестра Мария. Тя вече е друга. Тогава беше в силата си, млада, в разположението си беше, да. Надка: Мария и Борис много я имаха. В.К.: В разположение когато е и като седне, и като се разположи,ният чай, че кафе. Надка: Верка, като се разположи и разказва. В.К.: То и разположение е необходимо. Та оттам имаме с нея контакт. Да. Да, Верка. Надка: Сега ми е много мъчно за нея. Много ми е мъчно тъй. Румито вика: „Мамо, недей да скърбиш толкова.“ Как няма да скърбя? В.К.: Аз веднъж, след Нова година може би, я срещам тука, на спирката и сега тя ме поглежда и отмества погледа си, така ми е сърдита за нещо вероятно. И аз я поглеждам, а тя сега се обърна, все едно че не ме вижда. Обаче аз не съм вчерашен. Сега тя чака да види дали аз ще отида при нея. Аз отивам. Поклоних се, целунах ѝ ръка. Всички ме оглеждат – аз с шапка, с бомбе, а целувам ръка на една баба, тя ме поглежда и казва: „Аз имам работа.“ Казвам: „И аз имам работа.“ Но ѝ целунах ръка, ха-ха-ха. Казвам: „Аз се качвам на този трамвай. Ти се качваш на другия.“ – „Добре.“ – „Довиждане.“ – „Довиждане.“ – „Ще се видиме ли пак? – „Може да се видим.“ Казвам: „Добре.“ Ха-ха-ха. Това беше. Погледна ме така сърдито и ми обърна гръб. Ха-ха-ха. А когато това се отпечати, ще видим дали ще ме гледа сърдито. Ще видим тогава.

48. ДВЕТЕ БЛИЗНАЧКИ – ВЕРКА И НАДЯ

Надка: Като ученички бяхме в отделни класове и по география имаме учителка една, живееше у наша роднина. Обаче тя като дойде казваше: „Прочетете този урок.“ И не го разказваше. А във Веркиния клас имаше една арменка, Серапи и Верка споделя. Тя още не беше женена, г-ца Ангелова. И аз знам тъй да предавам – прочетете си урока, прочетете си урока. Нареди се да го научим да го разкажем. И тя казва на Серапито и Серапито казва на Ангелова. Тя се беше преместила при тях вече, при тях живееше. Те са сирачета двечките. И тази отива при нашата братовчедка, защото са приятелки и тя Димитрина се казваше и казва: Твоите братовчедки тъй, тъй, тъй. Но тя ми беше на мен класна... И тъй ли? Аз, на мама първа братовчедка беше нейна близка, приятелка. Тъй ли каза, аз ще ѝ кажа. Аз не зная, идва сега тази, тя после се ожени за един художник и казва: Ей, Георгиева – на мен, а тя мисли, че съм аз Верчето, не знай коя е от двете ни. Георгиева, стани да разкажеш урока за Франция. Ученици, сега научихте ли урока, предадох ли ви го добре? Викам: Защо, госпожице? Какво, аз съм изненадана. Отивам у нас, почвам да плача. Вера ме пита защо плача. Викам тъй. Ама аз казах на Сарапито, защо дошла на тебе да си изкарва? В.К.: Нали сте близначки? Те бъркаха ли ви двете? Надка: Ами на, тогава сбърка ни тази учителка.

Хубав човек е Верка, и пожертвувателна, много. При тези условия, да посрещаш и изпращаш. А по три дни е гладувала. А може да умира от глад, но никога няма да отиде да се оплаче или да поиска. Такъв характер. Тя много е твърда. Затуй издържа тука на Изгрева. „Шибаха ме“, каза. Рекох: „Вере, много се промени.“ – „Тебе шибали ли са те тъй, знаеш ли тука какви са? Шибаха ме.“ Шибаха я, докато се разстрои, затуй каза Ангел и Филка, че тук, на Изгрева, приятелите я разсипаха. В.К.: Значи те с Ангел и Филка се познават. Надка: Ама те от Пазарджик, те все са при нея. Там като отидеш, тя на едното легло, Ангел на другото и Филка на третото. Като у дома си, от Пазарджик при нея са знаели да отидат. Много я обичаха. Тя също. В.К.: Да. Надка: Хубав живот. М.М.: Много хубав. То учението на Учителя е в неговото приложение, тогава можеш да изпиташ сладостта, че служиш на Бога, че вършиш нещо в името на Бога. В.К.: Така идват един души, други заминават. Всеки със своя пост.

49. КАК СЕ ПОСРЕЩАТ ГОСТИ

Надка: После всеки си има път, в различни посоки работи. Брат Петър Филипов беше тъй. То неговата къща е отворена. Колко хора ключове имаха. Отиваха, посреща, изпраща ги. В.К.: Аз, например, не бих си дал ключ. Не, впрочем аз също си бях дал ключ, преди да замина за чужбина. Ха-ха-ха. Аз дори повече май направих, оставих си ключовете на Борис Николов и той не ми ги върна, забравил къде ги сложил. Но не бих си отворил къщата за всеки. Надка: Не си го изработил. В.К.: Аз, например, не мога да приемам и да изпращам непрекъснато. Не съм готов за тая работа. Надка: Не знаеш каква радост е, какво нещо. В.К.: Не е лесно, никак ама. Някой път не можеш да успееш, а трябва да се приготи, нали, всичко, а същевременно трябва и да се почисти. И психически да се нагласиш за прием на гости. Може би бих направил нещо друго, което други не биха го направили, но това да приема и да изпращам, не мога да издържа. Надка: Ами да, то всеки човек не е за тази работа. В.К.: Всеки е различно устроен, да. Надка: Ти пък други работи правиш. В.К.: Всеки си има своето място, да. То са необходими качества за това нещо. Това не е малко. Да приемаш и да изпращаш хората, да. Това е много трудно. Надка: Ами брат Божил, гдето ти казах. Жена му не иска гости, а той отива пригостиличаря и уговорва за приятелите от Тополица там като идват, да се хранят там безплатно. „Колкото приятели дойдат днес от Тополица, аз плащам. Ще ги храниш, каквото искат, ще си вземеш бележка.“ И отива после и плаща. В.К.: Не спят при него, нали? Надка: Не спят, как ще спят. Те идват и се врьщат. Рейсове има, но за обеди да се нахранят и да си свършат работата, и си отиват те. Обаче бати Божил отива и плаща. А той бе един книжар, продаваше книги и после чукаха там, сандалки правеха, това-онова. В.К.: И с тия малки парички, с тия малки заплати. Надка: Малко парички. Жена му нищо не работи. Любка, гдето е в Пловдив сега, бе на една годинка. Божил ѝ казва: „На ти 2 стотинки за Любка, кравайче да ѝ вземеш, а пък ти, ако искаш да ядеш, ще дойдеш да готвиш на градината на майсторите и ще се храниш.“ Че ходихме веднъж, че постлахме черга, сложихме трапеза. И помогнахме за готвенето, седнахме, нахранихме се, занесохме една кошница със сливи, сварихме компот. В.К.: А пък коя беше, гдето носи котлите с храната? Надка: Баба Петра. От Карагеоргиево, тогава Ченге беше името на селото. В.К.: Значи носи торбите с хляба в дисагите и котлите с храната. Надка: Не всеки ден, но няколко пъти го е направила. Но не е малък жест. В.К.: Не е малка работа. И то пеша на кобилица. Надка: То е от Айтос километра. От Айтос до градината е три и до селото – 4. Не е малко. Все пееше. Като дойдеше, ще каже, ний нали отивахме и пеем „Ний сме славейчета горски“. Като ни види и вика: „Хайде „Ний сме славейчета горски“ да ми изпее, пиленца.“ Много мили, много спомени имаме ний. Богат живот имавме в Братството на Айтос. Бати Филип, бати Киро, бати Божил, всяка вечер гюмовете с бозата, идват у дома, сестрите Габровски, други имаше Касабови, той беше началник на пощата. Събират се у дома, тати винаги вземаше голяма къща под наем, салон с три стаи и в малката стая за Учителя, само за него имаше легло. Нито той спеше, нито някой. Малка стаичка, молитвена стаичка.

50. ЦВЕТАНКА НА ПОЛЕТ ВЪВ ВИСИНИТЕ

Надка: Кака ми Цветанка, туй е много интересно, може да се напише даже. Кака ми Цветана, най-голямата, е била 9-годишна, но като се събират, по земята мамини са сядали, под наем като са живяли в други къщи. Тя ясновидство е имала

и войни тогава са се водили, и казваха: „Татко, сега като се молах, видях двете царства воюват и на единия главата хвъркна.“ И след няколко дена ще четем едикое си, като воюват кой побеждава, кой пропада. И идва Учителят в Айтос, кака била 9-годишна тогава. Нас ни нямало на този свят. Цветанка пък била много хубава. Надка прилича на майка си. Много хубава. В.К.: На Надка майка ѝ. Надка: Тати отива на работа. А в молитвената стаичка мама шета, защото Учителят е на гости. Имало едно малко столче и Учителят казал: „Цветанке“, /много я обичал/, и като се оженила, дошъл и казал на тати: „Ще ме заведеш да видя Цветанка.“ И сяда на едно столче. Тати в това време се връща. „Георги, ела – каза – ще направим нещо с Цветанка, ние ще пътуваме някъде.“ И тати сяда на стола, а кака на малкото столче и си слага Учителят ръката на главата ѝ, така. И тя: „Оле, але, але, главичката ми“ и я излъчват и Учителят се излъчва и тръгват, пътуват в небесните висини и кака разправя всичко на глас, какво вижда, какво, как, какво пътуване има и баща ми слуша. Казва: „Ето сега се намираме в един свят, в една хубава природа, там ето една чешмичка с едно сребърно канче, минават същества и пият от тази водичка.“ Туй разправя сестра ми. И Учителят чува, като казва: „Цветанке, ти сега ще останеш тук, ще поставя две същества да те пазят.“ Така тя между тях. И Учителят тръгва нагоре в други светове и тя казва: „А-о-у, как виждам Учителя като слънце светлина върви, върви, ослепителна.“ Но като тръгва казала: „Учителю, и аз искам да дойда с тебе.“ – „А, ти не може, ти тук ще останеш, аз ще отида.“ И се връща после. Учителят я поема и тя: „Не искам да се върна. Тук е много по-хубаво.“ – „Хайде, Цветанче, ще слезем вече при татко ти.“ – „Аз не искам, Учителю, тук е много по-хубаво, искам тук да остана.“ – Има време, каза, сега ще дойдеш с мен.“ И тати това си го записал и от него го слушахме.

51. КАК СЕ ОТГЛЕЖДАТ СИРАЦИ

Надка: И като си заминава 1925 година, 28-годишна беше сестра ми, тя е минала през него. Но тати получава телеграма и е там със сестра ми Верка, Донито, Дора – в Търново на събор. А тати, като получава телеграмата, нали се е разтъжил, ама е там, отива да съобщи на Учителя. И като отива още, той казва: „Георге, идваш да ми съобщиш за Цветанка ли? Аз ѝ дадох път нагоре. Сестра Бела ще си отиде и дъщерите ти, а ти няма, ти ще бъдеш до края на събора тук.“ Даже бати Божилови казали: „Само бай Георги може да направи това. Аз не мога, детето ми да си замине, и аз да не се върна. Само бай Георги може.“ Той думата на две на Учителя не правеше. Тати остава, даже една сестра после от Айтос, които са били там, или сестра Габровска, видяли го как излязъл през нощта и, каза, си поплака малко, брат Георги, но не отиде. Мама и Дора изпратиха кака. В.К.: Тя на колко години си замина? Надка: На 28. Беше ли омъжена? Надка: Ами две деца има. Надка Боева и брат ѝ, Христо. В.К.: Значи Надка Боева ви е племенница. Надка: Тя беше 7-месечна, а Христо беше три-годишен, сирачета останаха и тати зася две лозя. В.К.: У-у-у, вие сте я изгледали. Надка: Ами ние я изгледахме. И тя на мен я сложи кака ми тогава, защото като се роди, аз ходих в село, помагах ѝ. Тя каза: „Наде, роди се там, на теб ще я сложа.“ И я сложи Надежда. И така. Че тати съдаде лозе, ходихме да копаем, изкарвахме много и там в града обичат афуз, пък хубаво грозде, всичко на тел, хубаво грозде, не отивахме стъпка да направим, гроздето като се бере. Тати го бере в каручката, отива, продава, взема парите, той ще даде за децата. И ние после се оженихме, всички помагахме. В.К.: И сте ги издържали, те са следвали тука. Надка: Да, Христо беше окръжен лекар в Бургас, а пък той сега се пенсионира, а пък Надка литература завърши. Едновременно и двете кандидатстваха, шото

Христо нали войник беше, после арестуван като комунист и осъден на доживотен затвор, излезе и тогава се записа той. Тогава вика: „Надкe, чакай поне една година, недей веднага да следваш, че много ще натежим на дядо.“ Баща му, друга майка, трудно беше. В.К.: За него съм слушал, че от Айтос са отпуснали стипендия. Надка: Не от Айтос. Братството в Айтос отпуснаха, обаче като комунист му дадоха издръжка, стипендия и той се отказа. В.К.: Аз знам, че е образуван фонд за даровите младежи. Надка: Те после коментираха тука разни, нали знаеш, клоки, но това е истината. В.К.: И вие сте ги издръжали същевременно. Надка: О-о, ние всички. Христо ще дойде, бедно момче. Добри ще купи плата или пък тати ще купи плата, Добри ще го ушие. Дора ще купи шалче, ръкавици, това. В.К.: Ще го облечете. Надка: Да. И бяхме си направили къщата и имаме още някой лев да си довършваме, обаче Добри, като вижда Христо, пък баща му дал само за път пари и тати предполага, че Христо, като идва с баща си, му е дал и не им даде много. И гледам, балтон му ушиха, а няма шалче, пък тогава с купон Добри ми беше купил едно шалче, с купон, от плат така направено, много хубаво. И аз, като видях Христо облечен с палто, викам: „Хинко, ти нямаш ли, бе леля – викам – шалче?“ Ние тъй му викаме. – „Нямам, лельо.“ И аз веднага отивам да го давам. И като отидох да го давам, Добри влезе с мен горе. Имали сме 3000 лева, то не е хубаво да ги разправят тези подробности, не е голяма работа направено, но ето как издръгахме, помагахме. Той ги взема тези 3000 лева. И вика: „Наде, тези пари няма да ги отваряш. Както ти ги давам, така, но аз ще пратя Хинко при тебе, ще му ги дадеш и му дай това нещо.“ И аз останах в стаята, той излезе. „Хинко, леля ти те вика, влез малко при нея.“ И той слезе. Баща ми долу, Дора, чакат, ще го изпращаме за София и аз му ги дадох в туй време, банкноти три по 1000. А Добри ми казва: „Аз ги дадох за семейството ни, на един сирак. Господ помага, когато ти помагаш на един сирак, заплата от Бога ще я имаме, не бой се.“ Мисли че аз ще ми стане неприятно, пък аз също мисля така. Той като видя: „Ах, лельо, само за път пари ми даде татко, и нямах нито лев повече. Питам се как ще си взема билет за трамвая.“ В.К.: А на квартира къде бяха? Надка: Ами те първо при Верка бяха. След туй отидох. Не можеха да учат в една стаичка, на Верито идваха непрекъснато хора. Той си взема квартира, тя си взема квартира. В.К.: Сега другата сестра е Донка, съпруга на Георги Събев. Надка: И Дора, която на градината живее сега. Тя се беше женила, но разведе се. Светски човек. В.К.: Кой? Дора? Надка: И се разведе и си живее толкова години вече. Тя е на 88 години. С Борис са родени 1900 година, но ако я видиш, тя е запазена, щото тя е чиновничка, дойде, отиде. Нищо, пък мъчнотиите сега ми се отразиха зле, ето шипове имам от много труд. В.К.: Спомняш ли си нещо тя да е разказвала, да има опитности с Учителя? Надка: Кой? В.К.: Тази Дора. Надка: А, не, тя не е идвала. В.К.: Ами Донка? Надка: Те живяха с Георги Събев тука. Лилито тука е родена. Аз не знам. Не съм чувала. Той, Георги Събев ако има, той ще ти каже. В.К.: Да, да. Надка: Но тя беше много добра, много гостоприемна и в Бургас тя приемаше много. Бургазлии нашите в провинцията приятелите посрещат гости. И други посрещат. В.К.: Той, Петър, разправяше, нали тя си изгорява лицето. Надка: Не тя, а дъщеря й, Лилито си изгори. Сега нейната дъщеря, Мария, я приеха да следва Славянска филология, българска филология и она ден, миналата седмица единият изпит го взе с шест, она ден другия изпит взе. В.К.: Да, това не е малко, как да е малко, това дори е много. Сега, например, в сегашната епоха такива разкази за нас са чудновати. Надка: Сестра Мария как посрещаше непрекъснато, всеки ден, и сега и сега пак, в Борисовата къща е отворена. Борис също тъй много посреща. В.К.: Вече няма тъй. Надка: Сега няма, но в миналото много гости посрещаха. И от чужбина да дойдат, отиват всички там. В.К.: Сегашното поколение не е подготвено за такъв живот. Надка: Пък и няма условия. Съвсем вече друго стана. В.К.: Други са условията.

Надка: Други са и те се търсят хе-е-е, кой къде – кой в този квартал, кой не знам къде. В.К.: Пръснаха се. Сбъдна се пророчеството на Учителя, където на едно място пише и казва: „Ще дойде време, когато, за да се срещнеш с една сродна душа, ще минеш 400-500 километра и това ще бъде най-щастливият ти ден в годината.“ Ето, така стана. Ето, ние сме се събрали, точно е така. Надка: Така е. В.К.: Ето, ние една година чакаме да се събереме. Надка: Марийка идва да ме вземе за по три дена. Румито вика: „Мамо, много те взема тази Марийка.“ А то е на годината веднъж. В.К.: Ха-ха-ха. На годината веднъж. И ако дойда. Надка: Като дойдеш на Петровден в Айтос, няма да се връщаш веднага. В.К.: По Петровден ли? Надка: Ами за Петровден или за Богородица, това са срещите ни. Ще дойдеш и ще те посрещнем, както можем, но от сърце. В.К.: Добре, приемам.

52. НЕБЕСНИЯТ ХОР

Надка: Баща ми ще си легне рано, после среднощ ще се събуди, ще стане, ще смене дрехите си, с които спи, чисти дрехи отдолу ще си сложи, белия костюм и влиза в молитвената си стаичка. От 12 до 3 часа молитва прави. В.К.: Това баща ви, всеки ден. Надка: Всяка вечер, през нощта. В.К.: Не в определени дни, а всяка вечер. Надка: Всяка вечер, обезателно, всяка вечер в 12 часа. И една вечер, излиза тя от кухничката, излиза навънка. В.К.: Това Иринка. Надка: Иринка. И чувам, каза, в стаичката горе хор, при бай Георги и помислих, че вие от Айтос, братя и сестри сте дошли и сте при бай Георги на молитва и казвам: У-у, Надито пък да не ми се обади. И се прибирам. Изаранта рекла: А, бай Георге, ти снощи имаше гости. Тъй ли? Какви гости? – Ами чух, каза, цял хор пееха. – А, ти чу ли ги? Тати повече нищо не й казал. И тя после ми разправя. В.К.: Значи Иринка чула. Надка: Да. „У-у, Наде, вий да дойдете от Айтос в градината, друг път ми се обаждате, този път да се качите горе и да не ми се обадите.“ Рекох: „Какво бе, ние не сме идвали на градината.“ – „Ама аз снощи чух в 12 часа бай Георги снощи като ставаше, до три часа той си прави молитва, излязох навън и чувам как горе пеете и мисля, че вие сте дошли.“ – „Ти каза ли на баща ми?“ – „Казах му, но той си замълча.“ – „Ти чу ли ги?“ – „Чух ги и дълго ги слушах.“ Щото ние сме много близки. „Ти предполагаш ли, ние да дойдем че да не ти се обадим! Но си чула друго. Отдругаде хор.“ В.К.: Да, за тази стаичка на вашия баща, молитвената стаичка, ми е говорила Мария Тодорова. И тя е усетила там молитвен дух. Надка: Но сега Иринка много се озадачи. В.К.: За тази стаичка ми е разказвала Мария Тодорова. И тя ми е разказвала, аз каза, веднъж ходих, много пъти съм ходила при него, но той веднъж ме допусна в стаичката, но това, което изпитах в неговата стаичка, беше същото, което съм изпитвала в стаята на Учителя и в присъствието на Учителя. И видях, че това беше, убедих се, че това беше един ученик на Учителя. Надка: И когато тати беше болен, Мария дойде и Петър. Тя с Петър идва веднъж, слуд туй няколко пъти сама. И Мария, като си тръгва последния път, вече тати беше болен, последното впечатление, обърна се и каза: „Отиде ли си брат Георги, отива си всичко от градината.“ В.К.: Откъде? Надка: От градината всичко си отива. Така е. Че губи много нещо градината, като си заминува. В.К.: Проекцията на един човек е нещо много важно. И той него Учителят още 1942 година го изпраща да бъде вече постоянно в градината и затова не му е позволявал да ходи другаде. Надка: Отиде, но понякога, но като дойде и веднага се връща. Даже зимно време е сам, после някой път казвам на Добри: Добри, как прекарва там, мъчно ми е бивало. Как тати там седи сега. Няма кой да му стотви, няма никой, всички бяха отишли някъде в провинцията. И отидохме ний с Добри. „Върви да отидем, че ти много мислиш.“ Казвам: „Тате, как си сам? – „Как съм сам, тез хубави градини, таз хубава природа, таз хубава бяла покривка. Ама аз живея

тука с Господа, живя с ангелите, живя с туй. Аз имам винаги гости от невидимия свят. Недей да ти е мъчно." Занесла съм това-онова, след туй му правя бисквитки и той много обичаше, ще си направи чайче, едни хубави бисквитки правя, това-онова. Той така се сроди с градината, че не можеше другоаче. Идваше в града на събрание в салона. Ще остане навън каручка и магаренцето.

53. ЧИЧО МИ ПАНАЙОТ – СВЕЩЕНИК НА БОГА

В.К.: Това означава богат вътрешен живот. Надка: А-а, ама това е голяма работа. В.К.: Това обикновен човек там не може да издържи. Надка: Той, още като бил секретар-бирник и не е познавал нито Учителя, нищо, на млади години, в Люляково, там бил, той е много религиозен по душа. Брат му беше религиозен, пееше в църковния хор, всичките братя на баща ми пееха много хубаво. В.К.: Нали каза, брат му са го направили свещеник? Надка: Свещеник го направи Светият синод. Щото пееше. Като чуят, че Панайот Куртев ще пее, целият Айтос се пълнеше, не можеш да влезеш в църквата. Да чуят от тъмно там как пее. А пък като стана, направиха го и поп. А баща ми името му го знаят в Бургаски окръг, баща ми е член на Бялото Братство, ръководител в Айтос. И казват: „Ти с Бялото Братство, с брат ти, няма да общуваш с него.“ И чичо ми трябва да спазва заповедта на владите да не го уволнят. Тати разказваше: „Отивам в кафенето, Панайот там. Той, като ме види и си даде гърба така. Аз казвам на кафеджията: Две кафета. Едното ей на онова попче.“ В.К.: Е-хе-хе. Надка: Чичо ми ще пие кафенцето, ще се обърне, ще кимне с глава, ще благодари. Но как да приключи живота чичо ми. Поп Иларион, владиката почина, чичо ми напредна, в Бургас беше вече свещеник и старост, не е идвал, знае къде живеем, ний бяхме построили вече в централния двор къща, чука се. Той мен години не ме е виждал, не може да ме познае, ние женени бяхме с Добри вече и чука се на пънната врата, отивам: „Добър ден.“ – „Добър ден.“ Аз го познах, ама мълча. „Какво има?“ – „Ами тука имам брат, Георги Куртев. Може ли...“ – „Заповядайте, влезте. Ето тука.“ В.К.: Той със свещеническо расо. Надка: Да, с расото, с всичкото, с калимявката, с всичко – свещеник. Аз отивам: „Тате, чичо Панайот. Но тъй ми е радостно и тъкмо по обед. Бях приготвила него ден и баница, и много по-хубав обяд. Тати пита: „Имаш ли за обед?“ Казвам: „Всичко имам.“ Отива тати: „О-о-о, Панайоте.“ – „Ами таз къща не е ли твоята?“ – „Тази е на Надито.“ – „Ама Наде, ти ли си бе, къзъм“ – взе да глече тъй от радост, че не сме се виждали години. Седяха, приказваха до вечерта. Вечерта не помня отиде ли си или пък остана, забравих. Минава колкото минава, един ден отиваме с Добри на градината. Гледам, задава се един поп и той, малко по-нисък беше тъй, тати по-строен беше. И малко по-нисичък, тъй малко се поклащаше като върви. Аз викам: „Добри, това е чичо Панайот.“ „Добър ден.“ Наближава ни. „Добър ден.“ – „О-о, чичо, добър ден, какво?“ – „Ами аз отивам при татю ти на градината.“ Ама вече поп, ама той пенсионер вече. И рекох: „Така ли?“ И тъкмо тръгвам, и бай Слави дошъл за Чортленска вода и с каручката, и качихме го на каручката, отиде на градината. Тати много се зарадва. „Бате, идвам при тебе. Аз скоро ще си замина. Дойдох да се видим.“ – „Ами като дойде призовката за тебе и за мене... Там ни е вече мястото.“ И долу на градината нали има една бяла скамейка под борчетата, сядат там. „Наде, направете по едно кафе“. И ние с Иринка шетаме там, да приготвим обяд. Добри, но те двамата остават и тъй си приказват. Щото, когато е идвал Учителят на времето, чичо ми като певец Учителят е казал на тати: Повикай брат си Панайот да пее „Достойно ест“ и още една църковна песен и „Тебе поем“. Ама такъв глас, и винаги го е викал. Като дойде Учителят, винаги баща ми е викал чичо ми, отивал у дома и пее. И тати му казал: „Панайоте, ти беше поп, другите попове кожата обираха от хората, пълнеха си

дисагите със сирене, с това, вълна и не знам какво. Ти ходеше като мене, аз със старо палто, ти със старо расо, бедните хора, те по душа са били такива, безплатно си ги венчавал и кръщавал. Тези твои добродетели ще те отведат в рая. Ти служи на Бога в дух и истина, макар и в църквата. Служенето пред Бога няма църква, няма дънговисти, няма такива, има чада Божии. Ти си един от чадата Божии, който верно е служил на Бога." Така го утешавал. Той, горкият хванал баща ми за ръката, щото тати е по-голям и целувал ръката и го милва и тати и той го милва. Да видиш каква картина, да се трогнеш така. Години не са се виждали. Точно такава среща. Че три-четири пъти идва на градината. Сега като научи пътя, самичък идваше. Тати ще дойде, ще каже: „Чичо ви вчера пак беше при мен, беше му приятно.“ И след туй телеграфираха вече, че е починал. В църквата, сестра ми Донка и Дора живееха в Бургас, и там в църквата владиката, ходили да го видят. Цяла нощ ги държат поповете и го опявали. Тати вика: „Наде, вий няма и аз, каза, няма да отиваме, да не се дразнят чернокапците.“ В.К.: Значи Учителят винаги го е викал. Надка: Викал, за да пее, ама такъв глас, целият Айтос като чуе... Нали певци има и други, когато е редът на чичо ми, знаят го и като чуят, че Панайот Куртев ще пее, пълни се черквата с хора. В.К.: То не случайно Учителят казва: „Моите ученици са навсякъде.“ Надка: Да, да, точно така. В.К.: Независимо къде работиш, важно е да вършиш волята Божия. Надка: Той беше добър свещеник. Там го пратиха по селата свещеник в Карнобадско, някои села и се носеше славата му, че той, като погребва бедни хорица, не им взема нищо, после не ходеше да обира кожата на хората, не беше кождер, съвсем друго бе. Непринуден, обслужваше го по бедност. Те бяха четири братя, пет даже, но единият бе убит. Даже във войната тати в болницата като бил, брат му Панайот попада на брат им Йордан, а брат им убит. В.К.: Това през Балканската война или Европейската? Надка: Е, не знам точно. В.К.: Значи попада на брат си. Надка: На брат си, убит. В.К.: Боже! Надка: Пише на мамини: Кажете на майка ми, че брат ми е убит там. Аз го погребях. В.К.: То е единият брат. Надка: Другите братя всички секретар-бирници. Тати е бил секретар-бирник и след туй отива да държи курсове в Сливен и става фелдшер, но секретар-бирник чичо ми Митю, чичо ми Андон секретар-бирник, чичо ми Панайот – свещеник. И когато съдили в Бургас един секретар-бирник, който злоупотребявал, имаше един д-р Симеонов, който е правист и гледа делото в Бургас и казва: „Аз съм от Айтос и този, който го съдят в Бургас, и той е айтозлия и, казва той, не знае подсъдимия, братята, казва, Георги Куртев, Димитър Куртев и Андон Куртев са секретар-бирници, може да имат на коленцата си ямички, но челата им чисти. Такава честност, така е била работа.

54. ЛЕЧИТЕЛЯТ

Надка: Този д-р Симеонов и д-р Възвъзов, който е идвал на беседите на Учителя и е приел дълбоко то дишане, и го разпространяваше, ходеха на градината при него да си беседват духовно. Д-р Петров, млад лекар, с майка му тати били съученици. Тати, бедно момченце, баща му чешмеджия бил, бедно е това време. В.К.: Какво значи чешмеджия? Надка: Чешми гдето правят, това е бащата на Георги Куртев. В.К.: Баща му, да. Надка: Босичък е ходил на училище, без книжки, защото толкова умен, всички с книжки, а той без книжки. Няма пари. А пък на д-р Петров стария един айтозлия лекар, който с майка му е бил съученик баща ми, и го вика баба им. Повикали тати да показва на баба Марина, майката на този д-р, те богати хора, хаджи Петровите и тати отива. Добре показва уроците, но баба Марина месела тогла пита, пък тя му мирише на тогличко. Тя в глатно ще я завие, че като отиде на нивата, като се върне, тя да изстине. Тати не дочакал, а из един път дигнал това, че

си отчулил малко. Ами трепери, щото е гладен. Гладна мечка хоро играе ли? И хайде, не се ли върна вече питката от нивата? А, върна се, върна се, Георги. Сложили, нахранили се и си отишъл. Пък с Марина бягат, играят около питата, играят. И след туй тя се оженва, богата, много богата и синът им, който в Германия завърши, а баща ми фелдшер, те доктор не признават. Баща ми ходеше у тях. Той инжекции, той ги преглеждаше, няма слушалка така, но всичко чуваше и като се връща Пейчо, разболява се баща му или майка му. „Иди извикай чичо си Георги.“ Намира тати. „Майка ми или баща ми те викат, те са болни“. – „Ами ти бе, олун, ти дойде от Германия, вече си доктор, от мен повече знаеш.“ – „Не, не, ела, моля ти се. Те мене не ме признават.“ Докато бяха живи. Един ден д-р Хаджи Петров преглежда някакъв болен, не може да му определи диагнозата. Хем със слушалка, добър лекар, много добър лекар, той сега в София живее даже, казва: „Бай Георге, ела, един болен имам, не мога да го разбера, иди да го чуеш.“ И му дава слушалките – „Няма нужда, аз без слушалки, но с ухото си.“ Каквото чул тати, сложил диагноза. Взема Пейчо със слушалката – точно там. Тъй аз толкова пъти не можах да чуя. Искам да ви кажа, така се съветваше с него. И като си замина тати, един ден бяхме си боядисали цялата къща, декорация тогава правихме с бои и пера, ама изпирам. Гледам Пейчо Х. Петров пристига, тати си беше заминал. „Добър ден.“ – „Добър ден.“ Той в София живее, значи. „Новост научих, че бай Георги починал. Този светец, кажи къде е гробът му, един голям букат цветя нося, да отида да му се поклоня и да му оставя цветята. Защо не ми съобщихте вий, аз щях да хвъркна, но пак щях да дойда.“ Той и Филип Кутев, те са наши, майка му беше наша сестра. Верка постоянно с Филип общува и казал Филип: „Верка, баща ти и майка ти ми бяха най-добрите съграждани. Вий, като сте били малки, гдето съм ви щипал. Майка ми идваше да помага, щото близнаци, на майка ти, щото съседи сме били през един двор. Дето съм идвал, дето съм ви носил, плачете, аз ви държа, държа, тресна ви, щото вие малки, плачете. Малки.“ Сега Верка, Надито са големи. А като я видял: „Вере, кажи Надито какво прави. Тебе те виждам, ама Надито не виждам.“ Че дойде с оркестъра си той и питал там някои: „Абе на бай Георги-фелдшера търся дъщерите.“ Ходил на градината да обиколи тати той. „Абе Надито къде е?“ И аз съм излязла и някой казал: „Ето Надито.“ „Ей, Наде-Вере, Наде-Вере.“ Аз се обръщам. „Добър ден, о, добре дошъл.“ Казва: „Верка я виждам, но тебе не мога да видя и щото съм ви гледал като малки, искам да ви видя.“ Така си замина и това поколение. Преминахме през хубав живот с приятели и нашите съграждани.

В.К.: Родът на Георги Куртев от къде е? Надка: Айтозлии са. В.К.: Всичките са айтозлии. В.К.: А майка ви? Надка: Също. В.К.: Значи кореняци. Надка: Само че баща ми е бил много беден, нали, а майка ми била най-богата, най-богатият човек на града бил дядо ми. Имал сюрек от швейцарски крави, сюрек, значи много крави и имал голям двор с чешма в двора, голямо земеделие тогава, в тях години още и все викали „На дядо Иван пристига сюрекът, швейцарски.“ Обаче после на земеделец на храма с диканя вършеят и първият харман като мине, баба ми Тодора, на майка ми майката й била много стисната. А дядо ми Иван – много благороден. И много богат, но тъй с полици на тоз, на оня, дето ставал поръчител така, накрая го завлякоха. И първия харман ще вземе той един, два, три шиника, малък е бил тогава градът, на най-бедните къщи ще занесе, на всички бедни хора от първия харман и сетне, на втори харман вече те мелят – богати. С тенекии мед, с бъчви вино, мазетата пълно и дърва, чираци е имал, дърва у тях пълно. Ще дойде тогава Коледа, не Нова година – не се празнуваше, но Коледата. Другият ми дядо беден, той знае, дядо Вълчо още са нямали те деца и едните, и другите. Той ще прати чирака при дядо Вълчо Куртев, а той има 3-4 момчета и като спят бабини ми и дядо ми, на пруста, имало тогава вътрешни къщи, отвънка пруст, намират на двора една кола дърва,

сложена, и един чувал брашно, смляно, сложено в дома. Не само на него, но и на колкото бедни хора има. Това много години го е правил дядо ми. Обаче баба ми вече за следващия харман каза: „Тази година няма да ти дам, ти раздаваш.“ Последен харман. Минава, зимата идва, дядо ми почива. Свършил се харманът, свърши се всичко. Разбрала мама цената на първия харман. После пък става зет баща ми там на тях и дядо ми много го обича, но казва, беше най-добрият човек дядо ми Иван. В.К.: Виж какво нещо. Спреш хармана, и те спрат отгоре веднага. Ха-ха-ха. Надка: Така веднъж сънувам сън, къде ходя не знам, но там, където е градската градина, сега има ресторант, там на пост седи един човек. Аз не го познавам. Той 52-годишен починал дядо ми, той скоро след туй починал. И сънувам го, тогава ходели айтозлии с панталони такива, с антерии, с риза с бели ръкави, и на пост стои и аз минавам и той ме извика този един хубав, рус, бял, със сини очи е бил, мама прилича на него и казва: „Къзъм, аз съм твой дядо Иван.“ Казвам на мама и го описвам: „Същият бе, Наде, същият, това е дядо ти.“ Дядо Слави, тъй се събират като богати семейства, стават служители на Бога и лелите ми всички почват, някои идват в къщи, леля ми особено Стефана, тя била първата шивачка и хубавица, най-хубавата в града. „Бати Георге, вий да не се смеете, че идвам при теб.“ В начало се смеят, какво е туй „набожни“, какво. Тати казал: „Стефана, ако идваш при сестра си като при Господа, добре дошла, ако ще идваш да ми разваляш живота, моля ти, се недей да идваш. При нас връщане няма. Ний сме с Бога, пък ти ходи, където знаеш.“ Другите й сестри и майка й, всички влязоха, обаче само тя не влезе. Но идваше. Тя се примири и като има нужда: „Свако, свако.“ Но тати ребром: „Ако идваш, добре дошла, но ако идваш да ми разваляш живота, моля ти се, недей, престани, недей да идваш.“ И към леля ми баща ми беше много строг. Тати беше строг за такива работи. В.К.: Да, има моменти, когато всеки човек трябва да се определи. Надка: А-а, да. Ама колкото и да е бил добър, толкова и строг. Не е лош, но строг. Дисциплиниран човек. Той беше дисциплиниран към себе си, семейството ни. Казва, ако прави например една копраля преди да залезе слънцето, връщаше се в къщи. И ний всички в къщи започваме да пеем. На три гласа. Брат ми пееше тенор. Любка пееше сопран, Донито и тя, аз Дора и Верка алт. Цял хор, бе. Седем деца. Баща ми пееше много хубаво. И ние всички пеем хубаво. А срещу нас, ние живеехме на втория етаж. Двуетажно и долу мазе голямо и после горе голям салон с три стаи. Дели ни улицата с един наш брат от Стара Загора, началник на пощата беше в Айтос и комунист. Тогава земеделците 1922 година бяха дошли на власт и гонеха комунистите даже и той се разболява, много нежен, а наш брат и жена му Катерина – учителка и ний като пейме, той вика: „Катерина, на бай Георги децата като пеят, просто ми вземат от страданията.“ Добре, ама тати в Скопие беше войник и брат Боев – двамата са били в една стая три години. Три погледа не си отправихме, тежка дума не си казахме.“ Боев рекъл: „Брат Георге, виж-ко.“ Тати: „Ето-ко.“ И като се насъбъряха, пък като отиде тати: „Брат Георге, виж-ко“. – „Ето-ко, Бояне.“ Така са се обръщали един към друг, по своеобразен начин. Така и тати заболява от някаква инфекция, както слага инжекции и се набира, и даже брат Боев писа: „Няма да се тревожите, брат Георги е много болен, положението е критично, но така се надяваме, че ще го мине.“ И като се подобрява тати, и веднага пише ни писмо. А Вера интуицията й от малка е много голяма, казва: „Мамо, ний днеска ще имаме писмо.“ И хоп, писмото пристига. След туй, след време: „Мамо, довечера татко си пристига.“ Казва: „Ами, оня ден ни писа писмо.“ – „Татко довечера си идва.“ Хоп, тати пристига. Ний се разпярваме вече всички, защото тези дни не пейме вече, мъчно ни е и той казал: „Катерина, децата пеят. Иди да видиш, сигур брат Георги си дойде.“ Идва тати и с мама веднага отидоха да го видят и тъй си продължават. Много хубаво семейство бяха и си отидоха после. Хубави спомени.

От детството още ний имаме такъв хубав живот, който протече в къщи. Някога нямаме храна, не сме се нахранили, но за вечеря нещо скромно. Идват бати Божил: „Како, идваме тука, но гладни сме.“ – „Тъй ли?“ Пък месихме хляб. Месихме хляб, но от бъчвите зеле има. Изважда, нареждат с олио, малко сиренце, малко това, а те пък боза носят. Ще вземе, пък един голям тиган имаше мама и огнището, тогава нямаше печки, но така на главницата и ще сложи тигана на пиростии им казваха, и вземе грис и прави грис-халва за десерт и те пък боза носят. „Видя ли как се нареди?“ – „Аз знам, бе знам каква ни как ще ни посрещне.“ Всяка вечер. Веднъж счупих една стомна. Отидох за вода, като се върнах мама бой – преби ме от бой що я счупих, пък беше една хубава глечосана стомна беше. В.К.: Какви тежки стомни бяха. Надка: Тежка, голяма и аз я счупих и срещам бати Божил и му се оплаквам, че са ме били за стомната. Отива и пита бати Божил: „Наде, какво правиш, ходи ли на „лъжата“?“ – „Ходих.“ Майка ми вика: „Питай я какво направи със стомната.“ – „Ами счупих стомната.“ – „Тъй ли? Добре ли те биха?“ – „А-а, много ме биха.“ – „Тъй ли? Ела ще ти дам една боза сега.“ Ха-ха-ха. Ей такъв беше беше, такъв хубав живот. Не се забравя. В.К.: Да. Надка: Много хубав. Затуй да се вкорени Братството в нашите души, във всички ни, благодарение на баща ни. Той все казваше: „А, вие се смейте, ама аз без вас не можах да свърша тази огромна работа, толкова народ, как мога да ги посрещна, ако не сте вие? Където съм аз, ще бъдете и вие, не бойте се само.“ И само да не протестираме нещо, гледаше да крепи душата ни, вътре да няма протест, да няма роптание. Донито се ожени за Георги Събев и там беше един център, в Тоурчак. Георги още много му е мъчно. Георги много хубав живот живя с Донка. А сестра ми Дора се ожени за един, с който после се разведе и си остана сама. Сега живее с Иринка в градината. И като отидат братя от градовета, все викат: „Къде е сестра Дора?“ Иринка се сърди, все сестра Дора канят поинтелигентните хора. Викам: „Иринке, по се разбират, по си приказват и така им прави впечатление, води разговор по-хубав с тях.“ А те все: Сестра Дора къде е, къде е, все питат. Викам: „Недей бе, Иринка не се сърди, не виждаш, те всички те обичат.“ Хубав живот карат там. Сега цяла зима са двечките. И на Таню баща му – Желю, като идва, ги посещава. Наоколо като завала сняг миналите зими, те са вътре в къщи, на топличко. Желю с лопата иде, изрине, прави им пътеки чак до тях и така. Събират се всяка вечер. В.К.: Той им помага. Надка: Да, Сряда вечер си правят, които са там наоколо наши, сестрите му двете, Недялка с мъжа си, Желю с жена си, Мария и Мичето, арменката, гдето ожени на Георги-златаря за сина му. Отиват във вилата. То цяла школа. Отиват всяка сряда вечер. В.К.: На Георги златаря от Нова Загора синът му е Марин. Надка: Който направи тази голямата вила, нали я знаеш, тя е негова. Та сряда вечер си правят Школа, а в неделя пък отиват бургазлии, там общо се прави неделно време. Хубав въздух в дворовете, правят си събрания, още от миналото преди години, много хубаво си прекарвали. Като бяха Велчови, Вълкови, ний, и идем на градината, бати Крум, че някой засвири, засвири се някое хоро, ние се хванем там, на плочките играем вечер, луната свети, звезди, играем хоро, тропаме с крака. Те си отидоха вече и нямам ги, почти няма, не остана никой, та и Спаска си отиде. В.К.: А в неделя в 10 часа в Салона в Айтос. Надка: Има там събрание. Не сутрин, не. Само в 10 часа и сряда вечер. Края на месеца всяка събота в градината се събират 70-80 души. Всеки месец се прави в края на месеца, а това е срещу неделя, вечерта. Щото в неделя беседата, всяка неделя. Там са всички приятели и много с коли отиват и се прекарва. А заранта стават и правят Паневритмия. В.К.: Е да, понеже са там от селата, има превозни средства. А как решиха на времето да правят чешмата в Тополица? Надка: А, виж за нея история не мога да ти кажа. Да кажа, значи не мога да се сетя как беше. Чакай сега, 1929 година се прави чешмата. Брат Борис Учителят го прати, също и Бертоли.

Приятелите от това село искат чешма. А там, гдето са направи чешмата, е един извор и един дъб. В.К.: Блато май е било. Надка: Не е блато, извор беше. И тече тази вода, и долу е станало блато надолу, река имаше, стича се надолу. И тогава приятелите решили, от този кмет взели разрешение и казват на тати, а той споделил с Учителя. Тогава ги изпрати тия двамата, Борис и Бертоли. Но Борис ръководеше всичко, той там беше непрекъснато. Днес останаха снимките от това време и спомените. А това не е малко.

55. С ДВЕ СТОМНИ ЗА ВОДА ПРЕД ИЗВОРА НА ЖИВОТА

В.К.: Надка Куртева ми предаде това, което бил разказал ръководителят на братството от Нова Загора – Георги Маринов, златар.

Това било на един събор на ръководителите на Братствата от цяла България. Учителят се обърнал към ръководителите със следните думи: „Всички вие сте много добри, но Георги Куртев е моят най-добър ученик.“

Надка: „Била съм около 18-годишна. Тогава се строеше чешмата в село Тополица. Аз не бях добре. Направо боледувах. Брат Борис беше дошъл у дома и в разговора си с майка ми сподели същото, че не съм добре със здравето. Тогава мама се обърнала към тати с думите: „Георге, ти на чуждите хора в града помагаш, а на Надка не обръщаш никакво внимание. Не виждаш ли, че тя не е добре? Защо не запиташ Учителя какво да направим за нея, за здравето ѝ?“ Тогава тати се съгласи и написа едно писмо до учителя, което да му предам, а брат Борис изпрати телеграма, за да ме посрещнат сутринта сестра Василка Иванова и сестра ми Донка, съпругата на Георги Събев, които бяха по това време в София.

Отишла сестра Василка с Донка на гарата да ме посрещнат, но като дошъл някакъв влак им казали, че не е от Бургас. Дошъл друг влак, пак бил от другаде и те решили да почакаят на една пейка в близката градинка. Но в това време аз пристигам и като виждам, че няма никой да ме посрещне, пък и нали съм ходила друг път на Изгрева, запътвам се полека-лека с куфара с дрехи и една чанта с един голям хляб.

Пристигам на Изгрева, минавам край голямата порта, салона и като стигам до приемната на Учителя, отваря се врата, той излиза от стаята и ме посреща с думите: „Надежда, пристигна ли? Много съжалявам, че имам важни гости, големци, иначе щях да те приема при мене. Сега ще отидеш при баба хаджийка, сестрата на Тодор Стоименов. Там ще почакаш.“

В това време сестра Василка и сестра ми Донка, като чакали известно време, решили да проверят за влака от Бургас. Казали им, че той отдавна е пристигнал и тогава, като не видели никъде Надка, тръгнали обратно за Изгрева.

Надка, като отишла при баба хаджийка, последната мислела, че Василка и Донка навяно са отишли на „Опълченска“ 66 и искала да заведе Надка там, но в това време пристигали двете посрещачки.

Учителят бил изпратил гостите си и наредил на сестра Василка да отстъпи стаята си на Надка, а тя самата да иде да спи в братските стаи. Василка подредила стаята си, сменила чаршафите си като за гостенка и я предала на Надка. На другия ден Учителят дал на Надка две стомнички, като ѝ казал всеки ден да отива на извора в Диана бад 10 дни подред по десет пъти и като донесе вода, да изпива по две чаши гореща вода при всяко връщане от извора. През другото време да чете и размишлява. Това било лечението, което трябвало да проведе Надка. Така тя от ден на ден се чувствала все по-добре и по-добре и по такъв начин се възстановила.

Освен това Учителят пратил брат Бертоли при брат Георги, бащата на Надка, с поръчение да ѝ изпратят топли дрехи, за да отиде с братята и сестрите на Рила. По това време брат Бертоли пътувал във връзка с чешмата в Тополица и се връщал при

семејството си в София, при което донесъл и дрехите на Надка от Айтос, без последната да знае нешто за това.

Когато Учителят споменал на Надка за отиване на Рила, тя казала: „Ами аз немам топли дрехи за там.“ А Учителят отговорил: „Аз всичко съм предвидил и дрехи ти е донесъл брат Бертоли от Айтос.“ Брат Минчо Сотиров пък дал палатка за Надка и така тя била готова за Рила. Три години подред Надка летувала на Рила с братството и Учителя.

Това обстоятелство събудило известна ревност у сестрите ѝ, но никой не смее да протестира, защото всичко ставало по нареждане на Учителя.

56. ВЕРКА И НАДКА КАТО УЧЕНИЧКИ В ПРОГИМНАЗИЯТА

В.К.: Като ученички, Верка и Надка ги водели от училище на църква, в която служел поп Шаханов, който бил враг на Учителя и делото му. Той използвал всеки удобен случай да изкаже своето отрицателно отношение към него.

Веднъж, след службата, когато учениците били още в църква, той започнал да говори, както обикновено, при което гледал да вмъкне и нешто против Учителя. Така тоя път казал, че когато се събират хората от Братството, дръпвали пердетата и после се събличали голи мъже и жени, като прибавил и други някакви нелепости. Но в това време Верка се провикнала със силен глас, за да чуе цялата църква: „Лъжеш, лъжеш, това не е истина!“

А жената на директора била братовчедка на брат Георги Куртев. Тя чула всичко това и на другия ден извикали брат Георги Куртев в дирекцията и му казали, защо Надка си мълчи и ништо не казва, а Верка се била така провикнала. А брат Георги казал: „Ами децата не могат да мълчат, те трябва да казват истината!“

Когато бил починал Добри, съпругът на Надка, тя ходела всеки ден до 40-я ден на гроба му. Обикновено когато отивала, заклjučвала пътната врата. На 20-я ден обаче тя не заклjučила пътната врата, просто така, като че нешто я накарало да не я заклjučва.

Точно тогава пристига с влака брат Петър Филипов, бутва вратата, отворено, и седнал на пейката на двора. Не след дълго идва Надка и като видяла Петър, много се зарадвала и казала: „Добре, че съм оставила отклjučена пътната врата!“ А брат Петър отговорил: „Ами аз през цялото време съм мислил за това, да бъдеш в къщи, като дойда.“

Горното ми е разказвала Надка Куртева.
Записала Марийка Марашлиева

57. ИЗ РОДОСЛОВНОТО ДЪРВО

Бащата на Георги Куртев се казвал Вълчо и е бил каменар и чешмеджия. Жена му е Дойка, домакиня.

Децата на Вълчо и Дойка са пет сина и една дъщеря: Тодорица, Димитър, Георги, Андон, Панайот и Йордан.

Съпругата на Георги Куртев се казвала Бела. Майка ѝ Тодорка, а баща ѝ – Иван.

Георги Куртев и Бела имали многолюдно семејство. Деца: Цветанка, Вълчо, Дора, Донка, Верка и Надка – близначки, Люба.

Люба починала 1938 година, родена във вторник, 9 часа сутринта, за което Учителят е казал, че деца, родени вторник в 9 часа не живеат дълго. Така тя е починала.

ДОРА КУРТЕВА

(1900 – 1997 г.)

МОЯТ БАЩА, ГЕОРГИ КУРТЕВ

Баща ни, Георги Куртев, имаше многолюдно семейство: пет дъщери и един син. Една от дъщерите бях аз, Дора Куртева. Част от моите спомени се дължат на разказите на моя баща, а друга част – на моите лични наблюдения в семейството, в което живеех.

Когато съм била малка, според разказа на баща ми, Учителят бил започнал да държи сказки по френология из градовете. Веднъж баща ми получава едно писмо от Димитър Македонски, който е рожден брат на Тодор Стоименов от София. Писал на баща ми следното: „Георге, г-н Дънов ще дойде в Айтос и ще държи сказка по френология. Непременно да посетиш сказката.“ – „И – казва тати – аз посетих сказката, запознах се с Учителя и го поканих на гости.“ Отначало Учителят казал: „Не, аз съм на хотел.“ Обаче баща ми му казал: „Г-н Дънов, за благословение заповядайте на обяд.“ И той казал: „Добре.“ И наистина той дойде, сложихме масата, каквото имаме за ядене. Седна той, точно насреща на масата така, че от двете страни на Учителя бяха баща ми и майка ми, а ние, децата, на една малка софричка долу сме наредени на храна. По онова време децата се хранеха отделно от възрастните на малка софричка. А аз още от малка обичам да заглеждам хората. Независимо какъв е, дали е беден, богат, циганин или просяк, обичам да оглеждам хората. И така, аз се оказах на малката софричка, седнала точно срещу него и се случи така, че го гледам направо в очите. Учителят също ме гледа, после огледа всичките деца и направи някои изказвания. За най-голямата ми сестра, Цветанка, каза, че тя има духовна връзка с него и с невидимия свят и направи един опит с нея пред всички ни. Учителят сложи ръка над главата ѝ и тя се извлече от тялото си в невидимия свят и ние чувахме само говор от устата ѝ, да разказва за неща, които тя виждаше в онези светове, през които Учителят я прекарваше и водеше. Този опит е направен за уякчаване вярата на баща ми в способностите и знанието на Учителя. За моя брат Учителят се обърнал към баща ми и му казал: „Той върви по твоя линия.“ А за мен Учителят казал: „Туй нито е лъгало, нито ще лъже.“ Но баща ми понеже в онези години вече се занимава с четенето на окултни книги, знаел за прераждането и решил, че аз имам връзка с някои преродени родови духове. Обърнал се към Учителя и му казал: „Г-н Дънов, аз много добър чичо имам. Имах еди-кой си чичо, да ни би той да се е преродил в нея?“ Чичо ми се казваше Георги. „Не, не“ – казал Учителят. „Никакъв чичо, никакъв Георги, то идва от един висок свят.“ Така е казал за мене Учителят на баща ми. И това нещо баща ми го е казвал в продължение на моя живот три пъти. Напоследък, когато щях да дойда в София и преди да си замина, баща ми пак ми каза тия работи. И аз бях много доволна от това, че Учителят е посочил у мене такова хубаво качество. Наистина аз не можех да лъжа, нито малко, нито много. Абсолютно никаква лъжа. Някога съм икономисвала истината, това не отричам, но общо взето щом икономисам истината, аз веднага се коригирам

в себе си: Не, това не е явно, истината е тази. Не мога да лъжа. Защото съм чувала хора, които тъй изкусно лъжат, че просто сами започват да си вярват. Но за мен е изключена лъжата. И Учителят много право е казал. А той вижда всичко, знае всичко, може всичко. Това е за детето, гдето нито е лъгало, нито ще лъже.

Учителят идваше в Айтос. Вече бях по-голяма, и съм отишла да го поздравя. Ние бяхме много деца в една малка къщичка и да искаше, той нямаше къде да се подслони при нас. Затова Учителят идваше в друга една къща, там хората бяха по-богати, имаха по-големи възможности за посрещане и приютяване на Учителя. Та в тази голяма къща Учителят отсядаше и аз отивам да го поздравя. Обикновено в такива случаи при Учителя имаше някой посетител, а други чакаха реда си. И както чаках в това време, започнах да плача със сълзи, ама така плача, от душа и сърце. Виждам, че в мене нещо плаче от сърце и душа и се чудя защо плача. Това е необичайно за мене. Наближава времето да влезна при Учителя, избърсвам сълзите си, влизам при него, целувам му ръка, сядам на стола и не си спомням какво съм го питала и той какво ми е отговорил. Но запомних едно, че плаках от сърце и душа. И след години, вече в последните дни на баща ми, аз му разказах този случай. „Тате, защо когато исках да вляза при Учителя всякога много, много плачех, без да зная защо?“ А той ми каза: „Защото душата ти е познала Учителя.“ И наистина, след като си замина тати, в една беседа, не си спомням точно коя, намерих тези думи и аз няколко пъти го прочитях в беседата на Учителя, че ученикът плаче, когато душата му познае Учителя си. Разбрах, че има свещен плач. И сега, когато се съберем в края на месеца, да отпразнуваме денят на Учителя, на 27, на всяко число от всеки месец, седнем там на масата, наредим се и аз винаги си плача. Като стане дума за Учителя, аз винаги плача и не знам защо го правя. Вътре в себе си го чувствам този плач като свещено място и от това свещено място получавам помощ и всеки момент то ми помага. Това е за мене светая светих. И всяко нещо, което съм поискала, Учителят винаги ми помага и то веднага, „а ла минут“. Имам един много интересен случай, но той е много маловажен за вас, но аз ще го разкажа, макар да изпитвам неудобство. Касаяше се за едно пръстенче. Бях си загубила едно сребърно пръстенче, което Надка Боева ми бе подарила, долу в избата при мивката. Когато мия чиниите, аз свалям пръстените от ръцете си и ги слагам в джоба на една престилка, за да не се цапа. Измия ли чиниите, бъркам в джобчето и отново ги слагам на пръстите си. Обаче веднъж съм забравила да си ги сложа на ръцете след измиването на чиниите и съм сгънала престилката и съм я сложила както обикновено в чекмеджето на масичката. Мина известно време и по едно време виждам, че пръстените ги няма на ръцете ми. Отивам да ги търся, изваждам престилката от чекмеджето и едното пръстенче с камъче падна долу на земята, видях го къде се отърколи, наведох се и го взех. А онова, сребърното пръстенче го няма, мислих, че и то е паднало долу и го търся, търся, но не мога да го намеря. Обърнах наоколо всичко – няма го. Дойде един брат и една сестра, помогнаха ми и вдигнаха шкафчето с печката, оглеждаме насам и натам, няма го. Както и да е, примирих се. Обаче се качвам горе в стаичката, където имам снимките на Учителя и ми дойде наум да се обърна с молба към Учителя. Свързах се мислено с него и казах: „Учителю, кажи ми къде ми е пръстенчето.“ В същия момент чух: „В чекмеджето.“ Така ми се стори. Отивам, дръпвам чекмеджето, а пръстенчето вътре, точно на средата на чекмеджето. А преди малко, когато проверявах вещ по вещ, игла по игла, там нямаше нищо. А сега имаше. Взех го, благодарих на Учителя и си го сложих на пръста. Това е един малък, обикновен пример, но и за много други работи и по-дребни, и по-едри, и когато съм затруднена с някои проблеми от моя личен живот, аз винаги към него се обръщам, винаги към него насочвам мисълта си. И получавам отговор и разрешение на въпроса. Това показва, че Учителят винаги е

между нас и всякога ни чува и ни помага. Но защо? Това означава създадена вече връзка между ученика и Учителя. Тази връзка е връзка между човешката душа, която е познала Бога и има общение с него. А това общение става чрез молитвата на ученика към Бога.

Учителят често извикваше всички ръководители на братствата в България, понякога им държеше беседи, правеше им съобщения или им даваше напътствия по общата работа на Братствата. При едно такова събиране, Учителят казал: „Всички вие сте ми много добри мили ученици, но най-добрият ми е брат Георги Куртев, единственият най-добър на света ученик.“ Това изказване често го разказваше ръководителят на братството на Нова Загора – Георги Маринов. Дъщерята на Георги Маринов, Ричка, са омъжи за Методий Шивачев, който впоследствие стана ръководител на Нова Загора. Та това изказване през многото години сме го чували както от сина, Марин, така и от дъщерята Ричка, което го знаеха от техния баща, Георги Маринов. Тези похвални слова от Учителя аз ги смятам не като хвалба, а като пример за подражание и като образец на един истински ръководител.

Баща ми, Георги Куртев, имаше винаги контакт с невидимия свят. Аз много пъти съм го виждала как разговаряше и жестикулираше с някого пред себе си, когото аз не виждах. Един ден той ми каза: „Вземи оправ и разтреби стаята, защото ще ни дойдат гости.“ И аз докато оправя стаята, поглеждах навън през прозореца и очаквах да дойдат гостите през портата, защото при нас идваха много гости. Обикновено почукваха, повикваха и някой отиваше да ги посрещне и доведе при баща ми. Но тук се случи съвсем друго нещо. Баща ми се обърна и започна да приема гостите с разни движения, като им посочваше кой какво място да заеме. И между другото каза, че ще имаме един много голям гост. Аз оглеждах стаята и нищо не виждах. Моите очи бяха отворени за физическия свят, но затворени за духовния свят. Аз виждах как баща ми разговаряше с този голям гост, с жестове и с думи. Аз се ослушвам и разбирам, че баща ми пред мен разговаря на някакъв език, който аз не разбирам, с този голям гост. След като свърши разговора, той се обърна към мене и каза: „Ето, вече гостите си заминаха, свободна си.“ И каза: „Да, с един много голям гост още ще имам аз разговор.“ И наистина той разговаря с него, с този голям гост, който аз не виждах, който не знам кой беше и как се казваше. Баща ми не каза нищо.

Веднъж аз стоя на неговото легло и той ми казва: „Доре, където седиш ти, Учителят беше седнал там и един час разговаряхме с него.“ После ми обясни с какъв костюм и как е бил облечен Учителят. Разказа ми какво Учителят му казал: „Георге, ние сме доволни от тебе, хайде ела вече да си починеш. Много стрели те стрелят, но ти преодоляваш. Затуй ела вече да си починеш.“ А баща ми каза: „Учителю, ръцете ми държат, краката ми държат, очите ми виждат добре, нека още малко за делото Божие да поработя.“ А Учителят запитал: „А кога тогава?“ И баща ми му казал: „Когато Бог Отец каже.“ И Учителят кимнал с глава: „Е, добре.“ Баща ми живя още няколко години след този разговор с Учителя. Баща ми си замина на 14 февруари 1961 година.

Баща ми имаше хубав глас и често си пееше „Ще се развеселя“ – песен от пророк Исайя. Баща ми често споменаваше, че негов духовен ръководител е пророк Исайя. В молитвите си в 12 часа, полунощ, той пееше: „Ти си ме, мамо, човек красив родила“ – от Паневритмията. Обичаше да пее една евангелска песен от първите години на неговото духовно подвизаване: „Честит тоз ден, кога стана“. Последните думи на нашия баща, Георги Куртев бяха: „Деца мои, следвайте и прилагайте делото на Учителя. Бъдете верни на Делото Божие. Бъдете умни, добри, честни, любящи, справедливи, обичайте се и си помагайте. Посрещайте с любов гости и изпълнявайте

задълженията си. Бъдете будни за всички. Стъпвайте по моите стъпки и не бойте се! Аз няма да ви оставя никога. Вие сте моето богатство и съм доволен, че всички възприехте делото на Учителя. И стремете се да го прилагате в пълнота. Когато си замина, вземете снимката ми и изливайте болката си, и аз ще ви помагам." За мен днес той е жив, както преди, така и сега, и в бъдеще. Необходимо е само чиста и здрава връзка.

Накрая, в последните си дни на земята пред брат Добри Ганев той си е предсказал и деня на заминаването и лично си е написал некролога. При заминаването си се е ръкувал с дъщеря си Донка и брат Добри Ганев. Вдигнал си е ръцете нагоре и казал: „Господи, приеми душата ми и предавам духа си в Твоите ръце.“ И тихо, мирно, спокойно си замина и с това приключи земния си живот.

Тези мои думи за вас ще бъдат спомени за брат Георги Куртев, а за мен, неговата дъщеря, са живи случки и събития в моя живот.

Записала: Марийка Марашлиева

НАДКА БОЕВА

1. ГЕОРГИ КУРТЕВ В СПОМЕНИТЕ НА ВНУЧКАТА МУ НАДКА БОЕВА

За дядо ми си спомням винаги с голяма любов. Най-светлите ми спомени са свързани с него, в детските ми години, в неговата къща. До завършване на средното ми образование съм живяла непосредствено до него. Много ни обичаше. Имаше желание да ни изучи и не жалеше сили и средства за това. Спомням си с каква обич той пое задължението да ни издържа в София, заедно с мен и брат ми, който завърши медицина и стана главен лекар в Бургас, а аз – българска филология – учителка. Така дядо много ни се радваше, че сме успели и най-вече че се изпълни неговото голямо и съкровено желание. Това беше негов завет и ние бяхме длъжни да го изпълним. А през какви перипетии на живота минахме, само ние си знаем.

Докато учихме, ние живеехме в София, на Изгрева. Тогава Учителят си беше вече заминал. Независимо от това, ние ходехме на беседи, играехме Паневритмия, срещаме се с много братя и сестри, запознахме се с много хора, които също познаваха дядо ми и винаги с любов говореха за него. Всичко това беше едно удовлетворение за нас и голяма радост, че имавме такъв дядо. Той беше благ човек, блага душа. Когато стоиш до него, чувствуваш някаква лекота, някакво особено излъчване имаше, атмосферата около него беше приятна и на душата весело и чисто. Спомням си и до днес неговия светъл образ. Той имаше синьо-електрикови очи със златисти точки по тях. Погледът му беше много мил, гледаше на живота светло и открито, толкова мил човек беше, че от умиление не може да не го прегърнеш, да не се допреш до него, даваше сила, импулс за живота. Много го обичахме. Макар и да не е имал високо образование, той знаеше много, четеше много, предимно беседите и окултна литература, които са му давали голяма духовна култура. Като малка му се чудех откъде знае толкова неща, а после разбрах каква светлина са му давали беседите. Дядо ми често разказваше за себе си, за детските си години. Той е роден през 1870 година в Айтос, в много бедно семейство. В училище се е учил много добре, още от учителя си научавал и запомнял уроците. Казваше: „Аз нямах учебници, както вие сега имате. Ходехме босички на училище.“ По-богатите деца са го канили в домовете си, да им помага на уроците и домашните. И като награда родителите им са го гощавали богато, понеже виждали, че е беден, но способен. Друг път разказваше нещо, което ми е правило голямо впечатление. Като поотраснал още малко, през лятото работел като чираче в едно кафене. Горкото дете, то трябвало да носи тежки тенекии, пълни с вода от Лъджата /чешма/. „Те бяха тежки, краката ми се преплитаха, но носех, само за да получа някой лев.“ Често съм плакала, като разказваше за това, за мизерното детство.

Много обичаше да разказва за приемането му във фелдшерските курсове като войник. И пак му помогнала голямата памет и интересът към знание; как е станал медицински фелдшер, как е работил и какви успехи е имал. И наистина той беше голям хуманист. Обичаше професията си и лекуваше с душа и сърце. След като завършил военната си служба, назначен е в Айтос за фелдшер и такъв е останал до края на живота си. Беше много обичан от хората, много го търсеха и предпочитаха. Освен това, че беше търсен за поставяне на инжекции, но беше и много сладкодумен

и се обръщаха към него да им говори, да ги успокоява и напътства. Той имаше много лека ръка, просто като си сложи ръката и успокояваше болния. Аз самата много често боледувах и като си сложи ръката на болното място, особено на челото ми – оздравявах. Слагал ми е вендузи, компреси, лапи. Ис умилиение си спомням като си сложи ръчицата върху мен, ми отнемаше болката. Това беше една от най-големите му добрини към всички болни.

Дядо ми си е бил по начало религиозен. Когато се оженили с баба ми, той е посещавал църквата и там са пеели. Правеше ми впечатление, че той знаеше много църковни песни. Пееше ги понякога път в къщи. В Айтос се запознал с ясновидката Кортеза и по-после с Учителя. Учителят идвал веднъж в Айтос и след това втори път, когато го пратили у дядо ми, където пренощувал.

Вечерта сложили на масата месо за вечеря, но Учителят казал, че не яде месо. Дотогава дядо ми нищо не е знаел за вегетарианството. Тогава прибрали месото от софрата и сложили пържени яйца. Оттогава – казваше дядо ми – аз не вкусих месо. След това дядо се подвизава в Учението на Учителя. Редовно посещавал съборите в Търново, за което често говореше. Така например разказваше един обикновен случай, който ми е правил силно впечатление като дете. Като били на събора в Търново, Учителят бил на горния етаж в една стая. Отворил прозореца и пуснал внимателно една мишка, която била хваната в един капан. Има и други спомени, които аз не помня. Спомням си само, че когато майка ми умира, той бил на събор в Търново с баба ми. Получила се телеграма и дядо ми попитал Учителя как да постъпи. Учителят казал само баба ми да отиде на погребението, а дядо ми да остане. И така направили.

По-късно започнали в Айтос да се събират на групички, все пеели. Постепенно числото им ставало все по-голямо и когато един от братята, Божил, получил в наследство една къща, за да има повече място, съборили стената между двете стаи и така се получил един голям салон, в който и до днес се събират айтослии. Божил оставил за себе си една стая, но и той и жена му скоро починали, като оставили две дъщери, едната от които, Любка, е осиновена от братско семейство и живее сега в Пловдив. Та ние с Любка се познаваме още от деца, от Айтос. Къщата на Любкини беше в същия двор, където беше салона. В Айтос хората бяха много ентузиазирани. Как хубаво пееха песните на Учителя! Когато идваше някой от София, заучаваха от него дадената от Учителя песен и си я пееха, като я повтаряха много пъти.

В Айтос са идвали от София: брат Епитропов, Минчо Сотиров, Симеон Симеонов, Андро Лулчев, Атанас Николов, Михаил Стоицев и др. Беше дошъл и един друг човек, той беше грък, не му помня името, френолог беше. Гледаше ме, гледаше ми главата и ми каза, че ще стана „филошофка“ или литераторка. И като казваше тъй, аз си мислех: „Как ще стана аз литераторка?“ Не съм мислила тогава, че ще уча нещо подобно, на 5-6 години съм била. И действително позна, аз станах литераторка.

Много интересно ми беше, когато дядо ми разказваше за Балканската война, в която е участвувал като фелдшер. Тогава е лекувал болни от холера. Според указанията на лекарите трябвало да дава на войниците определен брой капки йод. Обаче дядо ми увеличил дозата произволно и наистина, докато работел там, нямало смъртни случаи. Един лекар го запитал: „Абе ти, Георге, по колко капки им даваш?“ Дядо отговорил: „Повече, отколкото е определено.“ Лекарят отговорил: „Абе ти имаш ли акъл, ти си слагаш главата в торбата.“ – „Да – отговорил дядо ми – аз отговарям за болните. Има ли умрели – няма.“ Така той ограничил заразата и смъртността. „Когато лекарите минаваха покрай леглата на болните, си прибираха престилките, да не се допрат до тях, за да не се заразят. Аз минавах спокойно край леглата и всички войници ме обичаха.“ По едно време трябвало да отстъпват.

Наложило се на оздравелите войници да се подписват билетите, за да могат да си тръгнат. Всички лекари обаче се разбягали, не ги интересували болните и го оставили сам, като му казали: „Ти се разправяй с болницата и с болните.“ – „И аз на своя глава подписвам билетите им, пускам ги и те си отиват.“

След това по тоя случай го похвалили началниците му и му дали 20 дни отпуска. Това е, което си спомням от разказа на дядо.

Като отишъл при Учителя в София, той му разказал през какви перипетии е минал.

Веднъж, като се връщал от фронта, минал през София. Решил да се отбие при един наш брат, да го види. По това време нямало хляб и хората често пъти гладували. Майката на това семейство по цял ден се молела на Бога за хляб. А дядо ми, като отивал си рекъл: „Чакай да им занеса поне един хляб.“ И дъщерята, като го видяла с хляба, казала на майка си: „Майко, твоят Господ донесе хляба.“

През войната дядо ми е служил заедно с брат Боев. Тогава брат Боев служил като аптекар. Чувала съм, че брат Боев по-трудно е приел Учението на Учителя. Веднъж, когато Боев бил болен, дядо ми му казал: „Да ти сваря чай“ или „Свари си чай.“ – „Не, не, не искам чай, ще ми мине“, отговорил брат Боев. – „Обаче връщам се аз – казва дядо ми – и чувам, Боян пие чай и си говори: Не щеш чай, не щеш чай, видя ли! А аз се правя, че не чувам и го оставям да си изпие чая.“ Има ги на снимка двамата, много хубави, като млади.

А сега нещо друго. Дядо ми още като млад е останал без зъби и не можел да яде твърди храни, и все избирал средичката от хляба или пък попарки. Една вечер, пак по време на войната, някъде, където трябвало да спят, те нямали мек хляб. Хлябът им бил много сух. Наблизо имало река. Той отишъл до реката, гребнал една купа вода и си сложил сухия хляб да омекне, за да го яде по-късно. Обаче станало така, че донесли пресен хляб в това време и те се нахранили. „Сутринта – казва дядо ми, като ставам, гледам хляба в купата червен.“ А то какво било. Там от боевете текла много кръв в реката и водата станала червена. И той си казал: „Добре, че не съм ял от хляба.“ Та такива случаи разказваше дядо ми.

От млади години дядо ми си е посветил живота на делото на Учителя и много стриктно изпълняваха всичко с баба ми. Но най-важното, което мога да кажа за него, ама най-важното е, че той много се молеше. Много време отделяше за молитви. Сутрин винаги рано ставаше. Винаги правеше молитва за всяко начинание. На обед като се храни, вечер, когато ще вечеряме. Изобщо много предан беше.

Сега за една задача ще разкажа. В София Учителят дал задача да се отиде на Витоша. Аз бях малка тогава и не си спомням точно как е било. Но в Айтос имали задача да отидат на Петровия връх. Така се нарича една местност. Всеки ще си носи малко храна и вода и като отидат към върха ще запалят огън и ще си направят чай. Казано е: Всеки ще върви сам, без да говори с някого, на разстояние един от друг. Всички били в салона в Айтос и на всеки 5 минути трябвало да тръгва по един човек във връзка със задачата. Добре, но някои се настигат. Тия, които знаят, че не трябва да говорят, са изпълнявали, но други пък ги е страх, понеже тръгват рано, в тъмно. И разправяше дядо ми, че се настигали и си говорели. Имаше една баба Петруша, тя вървяла по пътя и си пееа от страх. А то не трябвало нито да се пее, нито да се говори, а да се молят. Други пък ги залаяли кучета и от страх се отзовали в гробищата. Та имало такива курioзни случаи, но все пак, който е могъл, правилно си е изпълнил задачата. Отишли на върха, независимо от това какво им се е случило по пътя, запалили огън и си направили чай. Тия, които си изпълнили правилно задачата, изпитвали голяма радост и удовлетворение. Такова оживление беше, казваше дядо ми, че всички бяха доволни и радостни. Много мили и изпълнителни бяха хората от Братството в Айтос. Имаше една баба Кальопа, колко бе добричка! Идваше у дома, а пък беше много бедна. Баба ми много я покровителствуваше.

Много и помагаше. Почти през ден, през два идваше у дома на обед. Все я канеха. Мъжът ѝ не я разбираше. Караше я да яде и да му готви месо. Изобщо от тяхното поколение имаше много добри хора. Те бяха много верни, много предани на Учителя.

Още от началото, когато Учителят идвал в Айтос, определил дядо ми за ръководител на Братството. Дядо ми е бил винаги скромен, както казва и леля ми, и не искал да го считат за някакво първенство. Той си ръководел работата в Братството, но беседите даваше да чете брат Крум. Той четеше беседите, а дядо ми ръководел молитвите и изпълняваше наредите. А пък какви молитви казваше! Негови, със свои думи, толкова прочувствени, че втори човек от Братството не съм чувала така да се моли. Това го подчертавам: Не съм чувала друг човек така да се моли, като него. Той се молеше от душа и сърце и който го слушаше се просълзяваше, толкова трогателни молитви правеше!

Веднъж бях на Братската градина за няколко дни при него. Аз спях горе в салона, а той – в стаята до него. Всяка вечер той ставаше в три часа да се моли и аз го чувах как се измива, облича белите си дрехи и отива в малката стаичка. Там се молеше и пееше. Няма да забравя как хубаво пееше тогава, в ранната утрин. Аз, която много трудно можах да стана, се събудих и заслушах в пеенето му, но той като че ли не пееше, а хиляди ангели пееха с него. Това беше незабравим хор от сладкогласни ангели, пеещи и молещи се в небесата. Това ме поразя. Разказах му после за това, а той ми отговори: „Ставай и ти, и ще видиш и чуеш още много.“ Когато почина баба ми, той правеше много молитви. Пък и какви думи казваше за нейната душа! Много големи молитви правеше. Аз мисля, че тези молитви му повдигнаха духа и че той благодарение на тия молитви имаше усещане, имаше виждане, правеше връзка с Небето, но никога не се изявяваше. Не казваше: „Това видях“ или „това чух“. Никога не го казваше, но чувствавахме, че когато правеше молитва, не беше той.

Имаше един такъв случай: Молитва в молитва.

Когато той се молел в 2-3 часа посред нощ, чува друга молитва на жена, която се молела и казвала: „Аллах, аз съм бедна. Нямам хляб, нямам пари. Помогни ми!“ Жената била туркиня и се молела на турски. Но дядо ми разбирал турски и в тоя момент си прекръсва молитвата, облича се и тръгва, намира тази къща ли, колиба ли, на края на града и я заварва, че още се моли. Почукал той на вратата, влязъл, оставил ѝ пари и казал: „Аллах ти праща тия пари.“ И се върнал. Много съм се чудила как той е чул и как той е намерил тая жена!

Той имаше много връзки с турци, които много го обичаха. Живял дълги години в едно турско село, където е бил секретар-бирник. Знаеше много хубаво турски и пееше една хубава турска песен и ни я превеждаше на български, но аз съм я забравила.

А как се празнуваха Петровден и съборите! Те се празнуваха много тържествено. Това бяха празници, които се очакваха с нетърпение. Всичко ставаше на градината. Хората идваха от селата от вечер. Няма да забравя, като станехме сутрин, виждахме много каруци. Тогава нямаше както сега автомобили. Всички идваха с каруци и ние виждахме коли, коне и хора под дърветата в градината. Тия хора бяха простички, скромни. Идваха с по-новите си дрешки и с по една черга. Полегнат, спялът през нощта и сутринта ставаха рано, мъчливи, всички на молитва. Това беше толкова мило, толкова хубаво, като че ли бяха ангели.

Спомням си един бай Димо от Тополица. За него си заслужава да кажа нещо. Той беше толкова предан на Братството човек. Може би и не знаеше да пише даже, но тъй хубаво се молеше! Като се молеше, така си издигаше главата нагоре, като че виждаше Господа в Небесата и всичките ангели! Такава хубава душа беше. Беше много трудолюбив. Винаги ми е правило впечатление големите му и груби ръце, но достойни за уважение. Работеше на нивата с много любов и сими и даваше

много духовни енергии за Братството. А той много обичаше дядо ми и много често идваше у дома. И като дете много съм си мислила какво разговаряха с него, когато бай Димо беше толкова мълчалив човек. А дядо ми казваше: „О, вие не знаете каква богата душа е той.“ И наистина имаше много доказателства за това. Никога няма да го забравя!

Освен бай Димо имаше и един бай Панайот. Имаше и един бай Митю, който е още жив и свири на цигулка на Паневритмията по време на съборите. Имаше и много други, които бяха от Тополица и от далечните села. Идваха и едни хубави жени, пребрадени, с хубави селски носии, с шарени престилки. Интересна и живописна картина представляваха, когато всички се нареждаха на молитва. И гледаш как се молят, как пеят, как хубаво звучаха песните на Учителя сутрин рано преди изгрев слънце, като ангели, слезли от небето. Това бяха незабравими празници. А след като се изпълни наряда, те пееха по цял ден. А пък любимият чичо Крум, който четеше беседите, беше много сладкодумен. Около него се събираха много хора и все им говореше. И така се създаваше много хубава, топла атмосфера през всичкото време. И така по цял ден в песни и молитви минаваше времето. Сега разбирам колко са били предани на делото на Учителя. Тогава всички се хранехме отвън, пред къщата. Постилаха едни такива дълги месали, трапезите заемаха едно голямо пространство. Готвеше се в големи казани и оттам се сипваше на всеки в чиния и така минаваше обедът в песни и интересни разговори. Носеха много бонбонии и черпеха. Така минаваше весело денят. Някои разказваха свои случки и преживявания и спомени с Учителя.

Спомням си, например, една жена от село Карагеоргиево, която ми е разказвала, че имали една нива, която продали и парите разделили с няколко души, за да отидат на събор в София, за да видят Учителя. Те много жадували да видят и чуят Учителя. Въодушевляването на братската градина беше голямо. Хората бяха простички, скромни, искрени. Празниците и съборите бяха за тях единствено духовно общуване с приятелите. Те с нетърпение чакаха да дойдат тия празници и общо да се помолят.

Дядо ми, освен че изпълняваше нарядите, които се изпращаха от София, но той правеше и други молитви, свои. Тези негови молитви никъде не са записани и никой не може да ги повтори. Те бяха най-различни и много вдъхновени и пренасяха присъстващите някъде в небесата, и всички придобиваха вдъхновение, просветление, вътрешна радост, пълнота и всички си отиваха изпълнени с вяра и упование.

А когато ги изпращаха, какви песни се пееха! Всички вървахме надолу към чешмата и тия, които остават, заставаха като в шпалир да изпращат гостите и пееха песни. Особено „Братство, единство“, докато се изгубят приятелите от погледа им. Отиваше си един ден, прекаран като че ли в рая на земята. Душите ни преливаха от радост, обич, доброта и красота, чистота и искреност. Споменът от прекараните часове с приятелите оставаше завинаги в съзнанието ни. Съборите траяха три дни. Тогава идваха най-много гости на градината. Идваха от околията на Айтос, от София и от други градове. От по-възрастните братя бяха Минчо Сотиров, Михаил Стоицев, Петър Камбуров, Васка Камбурова, Веса Несторова, Георги Томалевски, Боян Боев и др. Особено Петър Камбуров, свиреше на цигулка и внасяше особена хармония и всички го обичаха, особено дядо ми винаги го очакваше с нетърпение.

Относно разговорите му с братята. Откакто го помня, при дядо ми идваха много хора. Професията му беше такава, че го търсеха не само като фелдшер, но и като съветник. След пенсионирането си той живееше на градината и много хора отиваха специално при него да разговарят. Той имаше интуиция и хората казваха, че той им предсказвал какво ще стане за много неща. И често обичаше да казва:

„Господ каквото отреди, така ще бъде.“ Много пъти повтаряше тия думи. А за далечното бъдеще той казваше: „Вие ще го видите това време, то ще дойде. Вие ще го преживеете това време.“ И наистина много неща, които казваше, излизаха верни.

Дядо ми беше много любознателен. Той четеше не само беседите. Той четеше вестници и други книги. Когато следвах и учех, той влизаше в стаята ми, вземаше от книгите ми и четеше. Питаше ме, после даже ме изпитваше върху това, което той беше прочел. Правеше ми впечатление, че не пропускаше никоя моя книга. Интересуваше се каква е и за какво се разправя. Вземаше я, разлистваше я и пак я оставяше.

Все ме питаше докъде съм стигнала. Той не беше едностранчив в интересите си. Интересуваше се от наука, обичаше да говори за Айнщайн. Аз за първи път чух от него да говори за този велик учен. Той говореше за Толстой, за великите композитори, за които е чел в беседите и какво е казал Учителят за тях. Още в детството си съм чувала тия имена от дядо и после в живота си съм ги преоценявала какво представляват.

Отношението му към близките. Той имаше „милосливо“, както казваше, отношение към близките си. С милост се отнасяше и тази дума често я употребяваше. Обичаше всички мои лели – неговите дъщери, които са били седем на брой. Имал е особени грижи към тях. Най-голямата му дъщеря, моята майка, е починала много рано, през 1925 година и въпреки това той е преживял тази скръб, която засилва вярата му в Бога. Всички те са приели Учението на Учителя от него и са предани на Учителя. Като ги възпитавал в тоя дух, той е обръщал много малко внимание на преходните неща в живота. Понеже се е родил в турско време, отнасяше се с по-малко внимание към външните неща. Например, по отношение на облеклото, на нравите на времето. Обаче с течение на годините той е виждал как се променя животът. Той естествено не можел да стои на едно и също място и се е променил много.

Отношението към баба ми. Те се обичаха много и добре се гледаха двамата. Тя му готвеше хубаво. По природа тя беше по-затворена и вгълбена в себе си, и сдържана. Много мила картина представляваха двамата сутрин през лятото. След молитвата си закусваха и излизаха навън на двора, сред цветята и си пиеха кафето, седнали на малките столчета. А аз нали все късно ставах, виждах вече празните чаши, оставени до саксиите и си мислех: „Пак закъснях, изтървах златния миг.“ В къщи те живееха скромно. Покъщина много малко имаха. Имаха, което е най-необходимото. Той считаше за лукс да се купи за в къщи някаква мебел. Аз си го обяснявам с времето, в което е живял. Баба ми беше от по-добро семейство, поимотно. Тя разбирала кое е по-добро и кое по-лошо, и затова често е водела война, за да купи нещо в къщи. Тя, горката, не можа да живее дълго. Като беше болна, той много се грижеше за нея. Цяла година и повече тя беше на легло. Така премина животът ѝ и най-сетне почина. С нея добре преживяха, имаха хубав живот. По-късно той отиде да живее на градината.

След много години и след построяване на салона на Изгрева, по инициатива на леля Дора, дядо ми се съгласява да построят къща на Изгрева и дава малко пари. Леля също дава своите спестявания. И така тази къщичка дълго време преживя на Изгрева, като приютяваше много хора и от Айтос.

Макар че живееше на градината, той почти всеки ден идваше в града при нас. Не можеше да свикне без домашната обстановка и без контакта с нас. Имаше си каручка с магаренце и така си пътуваше всеки ден с нея.

Спомням си веднъж, като дойде от градината, спря каручката под прозореца, аз го отворих и той ми се усмихна многозначително, светло. Разбрах, че иска нещо да ми каже и зачаках. В същия момент виждам ръката му протегната към мен с един особен жест и държи една красива ябълка, ама като че ли не беше ябълка, а

едно малко слънце, което свети, блести, залива със светлина, любов. Никога няма да забравя този жест и тази усмивка. Мисля, че тогава той ме дари с най-голямата си любов към мен и оттогава нишката на неговата любов не е прекъсвала. И сега, през целия си живот аз го усещам. Винаги е в моите мисли и душа. Всеки ден, когато имам нужда от съвет, аз заставам пред неговия портрет и си говоря с него и получавам отговор от него, и не само от него. И чрез други признаци ми отговаря. За мен връзката ми с него не е от сега. Не случайно ми е дядо. С него аз никога няма да се отделя и чакам този момент, отново да се срещнем.

Веднъж, като отидох на градината при него, той доста развълнувано ми разказа, че магарето му умряло, но така разказваше за него, като за човек – брат. „Изкопахме един трап, там, на края на лозето и го заровихме. Преди да го заровим, направих му молитва, като му казах: Благодаря ти, братко, ти толкова години ми служи, почивай сега в мир. Пожелавам ти в другия живот да дойдеш вече човек. Така го изпратих.“ Погледнах, очите му бяха навлажнени. Такава беше неговата душа. И аз мисля, че този негов брат ще го потърси пак да го срещне. Той знаеше, че Бог живее във всяко живо същество.

До последните си дни от живота той прекара на градината и там почина. Най-важното беше, че той посади великото Учение на Учителя у нас и неговите последователи от Айтос.

2. СПОМЕН ОТ РИЛА

Веднъж дядо ми искаше да отиде на Рила и реши да вземе баба ми и мене, тъй като някои от лелите ми бяха ходили вече, а аз не бях ходила, пък и бях малка и не е било подходящо и мене да ме водят с тях тогава. Тази година, според Учителя, е била най-благоприятната, за да се отиде. Ние се пригответе още от Айтос и тръгнахме с много багаж. Аз бях много радостна, че ще отидем на Рила, на това свещено място, за което бях чувала от хората, които идваха от София у нас. За пътуването не си спомням много, бях малка, но спомените за самата планина, още са живи в мен. Никога няма да забравя прекарването там. Сутрешното ставане и беседите на молитвения връх, Паневритмията, хората. Всичко ми се виждаше там странно и интересно. Усещах, че се намирам в друг свят, с други хора, все усмихнати, все вгълбени в себе си. Впечатляваха ме бистрите води на езерата и разходките по върховете, осеяни със сняг, как посред лятото газехме сняг и пр.

Най-хубавият, най-силният спомен беше следният: Една вечер седяхме край огъня и пеехме песните. В един момент съзряхме, че горе по бялата пътека и белите стъпала слизаше Учителят, светейки с електрическо фенерче. Щом го видяхме, всичките братя и сестри запяхме: „Иде, иде, сам Той иде.“ Неописуемо беше възнението, как Той идваше, слизаше при нас, целият осветен от бяла светлина, като че ли не беше вечер, а стана ден. Дойде при нас, спря се и след като песента свърши, той каза: „Бъдете благословени, деца мои.“ Това беше голямо благословение, голямо възнение на душите. Всеки пое тези думи и ги сложи в душата си и ги понесе през вековете. Нещо незабравимо: всички се ръкувахме и целувахме ръката му. По-късно се прибрахме по палатките, като си носехме благословието – запалената свещ за през целия ни живот вечен. Никога няма да забравя този момент от живота си!

Диктувала на касетофон: Надка Боева

Записала и прехвърлила на машинопис: Марийка Марашлиева.

Коректура на машинописа от Надка Боева и диктувано отново на машинопис на Марийка Марашлиева.

10.04.1991 год.

3. ДУХОВНО ПРОБУЖДАНЕ НА ЧОВЕШКИТЕ ДУШИ В ГРАД АЙТОС

Айтос е малък град, разположен в източна България, в източните разклонения на Стара планина. Започва с буквата „А“ – начало на българската азбука, което означава започване на нещо ново. Според Учителя „А“ значи семе, посадено в земята, което има условие да покълне и расте – самосъзнание. Той се намира в благоприятна природна обстановка, която е давала възможност на човека да се отнася с благоволение към нея. Тази природа предразполага към вгълбеност и към великата разумност и Божествените закони. Предполага се, че тук са живели някогашните богомили, със свое светилище. Тази тайнствена обстановка е помогнала за духовното пробуждане на хората от града. Сред тези магнетични влияния, след Освобождението хората от града са търсили и усещали една духовна потребност за връзка с Бога. Така постепенно в града се създават т.н. спиритични групи, които са привличали по-будните хора, които са желали да влязат във връзка с невидимия свят. Там, в местността Паспалата и т.н. Петров връх се усеща едно магнетично влияние, присъствие на невидими същества, обикновените хора го наричали „тайнственост“, предразполагащо към съзерцание и размисъл. Там никога не са ставали престъпления, това са били почти необитаеми, непристъпни за тогава места. Затова се усеща това ведро магнетично течение, като приятен зефир, което гали лицето, подобно на Божие крило. Така че град Айтос е неслучаен град. В древността той винаги е бил град – в римско време е бил Римска провинция; съществувал е по време на Византия. Тук е дошъл Учителят за първи път в ония години, за да подготви почвата за повдигане на съзнанието на вече подготвените човешки души и за създаване на окултни групи в града.

В този край хората са добри, умни, спокойни, особено през ония години след войната. Това се забелязва още в говора им и в походката им, както и в спокойното им обръщение един към друг. Още тогава у някои се пробужда съзнанието за доброто и злото в света. Това начало е вложено от Бога и е заветът на богомилите. Тази внушителна природа спомага за духовното пробуждане на хората в този край. Създават се мистични групи, като спиритисти, толстоисти и окултисти. Тези групи подготвят почвата за идването на великия Учител Петър Дънов в град Айтос. Отначало той идва като изнасящ сказки по окултните въпроси. По-късно идва като Учител на окултна Школа на Бялото Братство в България. Той е посрещнат от много свои съмишленици, които са го познали по Дух и Истина. Постепенно се създават малки групи от братя и сестри на тази Школа. Голямо било въодушевлението от изнасянето на сказки и беседи от Учителя. Тогава на Петровия връх се изнася първата публична беседа на Учителя, която е събудила интерес у голям брой граждани. Оттогава той става любимият Учител. По-късно стават редовни сбирки на братята и сестрите в града, където се четат изнесените вече беседи в София. Постепенно тези групи се увеличават и малкото салонче в града става почти тясно, стремежът към извисяване на човешката душа непрестанно расте. Всяка сряда и неделя се четат беседите. Съществувал е голям ентузиазъм у хората. Ръководител на Айтоската група е Георги Куртев. У дома му при него са идвали много хора от София и другаде, с които е разговарял и споделял мисли и разговорите си с Учителя. Особено раздвижване ставаше, когато идваха музиканти от София и свиреха новите песни, дадени от Учителя. Незабравими са били вечерите, когато се събираха по домовете и пееха до късно вечерта. В ония години в Айтос имаше един единствен цигулар – самоук, който с голямо старание успяваше да свири и да ръководи за заучаването на песните – Велчо Милевски.

Айтос има голяма мисия да изпълнява в бъдеще. Затова гражданите му трябва да приемат новите идеи за реализиране на това ново Учение – Новата култура, която вече е достояние на целия свят. Това може да стане чрез Словото на Учителя и самосъзнание.

4. ПО-ИЗВЕСТНИ ЛИЧНОСТИ В АЙТОСКОТО БРАТСТВО

БРАТ ВЕЛЧО ИВАНОВ МИЛЕВСКИ

Той беше истински достоен ученик на Школата на Учителя. По природа беше скромни и мълчалив, природно-интелигентен. От рано беше приел идеите на Учителя и си беше открил шивачница с надслов „Братство“. Така беше известен в града. Заради благия си характер и вежливото си отношение, всички го обичаха. Но най-голяма заслуга имаше в братския живот като цигулар. Беше самоук. Употребяваше големи усилия, за да се научи. Той свиреше в Братския салон песните на Учителя с голямо желание и успяваше. Братята и сестрите му се радваха, защото чрез него можеха да научават песните. Свиреше и на Братската градина, особено Паневритмията. Там за първи път хората играеха по музиката на Паневритмията, свирена от брат Велчо. Картината беше впечатляваща! Музиката звучеше несигурно, но братята и сестрите от селата се радваха, че могат да играят и се учат на Паневритмия. Така брат Велчо беше насърчен и все повече и повече успя да се затвърди като цигулар на Айтоското братство. Винаги го канеха на братски среци в града, особено когато трябваше да се заучават новите песни, които се даваха тогава от Учителя.

Понеже беше много предан и изпълнителен на идеите на Учителя, след заминаването на брат Георги Куртев от земята, той, Велчо, го замести. Като ръководител на Братството в Айтос, той направи някои подобрения, особено на братската градина. Най-голямата добрина беше, че успя в ония години да прокара електричество, благодарение на което до днес се ползват. В братския живот в град Айтос той ще бъде запомнен като единствения цигулар. Цялото му семейство споделяше неговите идеи, жена му, майка и дъщеря му, Верка.

Брат Велчо живя достоен живот като човек на Бялото Братство и достойно си замина с молитва на уста.

Светлина по пътя му!

КРУМ ИЛИЕВ

Той беше колоритна личност. По външен вид беше прегърбен, ходеше приведен, главата му беше почти гола и будеше лека усмивка – но той си тежеше на мястото. Беше неженен. Нямаше семейство и често ходеше на гости у братските семейства. По професия беше общински чиновник. Най-голямата му заслуга в братския живот беше да чете беседите в неделя и сряда в малкия салон в града. Четеше ги с голямо вдъхновение от Духа Божии. Срещите с него винаги са били непринудени. Излъчваше една природна интелигентност. Имаше чувство за хумор, поради което винаги беше желан гост. Създаваше приятно настроение. Цитираше беседите на Учителя и поучително ги тълкуваше. Приятна личност беше. Ползваше се с голяма обич сред приятелите и всички го обичаха. Почти всяка неделя ходеше на градината. Виждахме го усамотен някъде да се моли. Мила картина беше. За съжаление, замина си рано от този свят, но остави светъл спомен след себе си. Дано там, отвъд, е намерил заслуженото си място. Амин!

В оння далечни години – около 1949 година, на градината живееше едно братско семейство – Слани Тодоров, дошли от село Габерово, жена му Комна и дъщеря им Иринка. Те бяха скромни и тихихора, научени на всякакъв труд. Работеха усърдно и най-важното – с любов. Тогова с тях на градината живееше и Георги Куртев и много добре се разбираха. Двамата – бай Слани и жена му, Комна, не бяха много млади и си заминаха скоро след като бяха дошли. Остана Иринка, дъщеря им, която също не беше в първа младост, но имаше много добродетели. Иринка беше неомъжена, трудолюбива, отзивчива и винаги в услуга на всички, пожертвувателна, готова себе си да лиши от нещо в полза на другите. Тя беше истинска ученичка на Учителя. Четеше беседи, молеше се и имаше бистър ум. Този отшелнически живот, който водеше, я правеше още по-съвършена. Никога не се оплакваше, от нищо не роптаеше. Такова великодушие рядко се срещаше. Тя беше подобно на онези средновековни монахини, които си бяха отдали живота в служене на Бога. Тя живя един чист и свят дълъг живот на градината, както се казва в песента „Слуга на Бога“. До последния си дъх тя все сама си е обслужвала, не е допуснала да бъде в тежест на никой. Заминала си е от този свят съвсем тихо и кротко. Тя си беше изработила, проправила пътя към небето. Тя живя на градината в най-тежките години и чрез саможертва спаси душата си.

Тя беше една светица!

Амин!

ДОНА КУРТЕВА

Тя е третата дъщеря на Георги Куртев и най-дълго живяла в сравнение с другите си сестри. Израстнала в духовно семейство и до края на живота си беше предана на идеите на Учителя и продължаваше делото на баща си, Георги Куртев. Тя беше самотна жена, на млади години се беше омъжила и развела и от тогава до края на живота си живя на градината с Иринка Сланова. Тя общуваше с много хора, които идваха на градината за братските срещи. Беше великодушна, отзивчива, търпелива, с голямо търпение и съзнание понасяше негодите на живота. Много се молеше, лекуваше се с молитва. Когато пътува за някъде, винаги беше във връзка с Бога. Така тя измоли и своето заминаване от този свят. Тя съблече старата си дреха на земята и замина отвъд – Вечността. Тя си беше приготвила духовното тяло и като птица отлетя в небесните селения. Остава само споменът за нея. С нея си отиде цяла една епоха с един духовен и деен живот, посочен от Великия Учител.

Светлина по пътя ѝ!

Забележка на Редактора: Дора Куртева ме охрани и поддържаше в онези трудни дни, когато подготвах предстоящия сборник „Георги Куртев - животопис“, излязъл през 1991 година. Противоположенията, които срещнах, бяха непосилни. Споделях с нея и тя живееше през зимата при Надка Боева в София, разказвах за спяните, които срещам, а тя се усмихваше и казваше: „Ще успееш.“ Наистина успях, но бе платено с голяма цена: със сили, с време, с пари, които не се възвърнаха. Но важното е, че успяхме!

ВЕРКА Г. КУРТЕВА

Тя си замина през 1997 година в София – последна от всичките деца на Георги Куртев. Живееше от млада на Изгрева и е свидетел на почти всички събития там. Беше много вярна и предана на Учението на Учителя. Учете и работеше. Вземаше участие в музикалния живот на Изгрева – пееше в братския хор и свиреше на китара

в оркестъра на Паневритмията. В началото Учителят сам я поканил, като й подад сам китарата. Тя е една от първите китаристки на Изгрева. Свирела е там, докато Учителят е бил на земята. Като човек – душа беше много добра, услужлива, отзивчива, пожертвователна. Най-много обичаше баща си. „Тате, ела ба“ – често извикваше.

До последния момент от живота си държеше връзка с Учителя.

ВНУЦИТЕ

Сега неговите деца – дъщерите и синът му си заминаха от този свят. Останаха голям брой негови внуци, правнуци, от които внуци са:

Христо К. Карабаджаков – син на Цветанка.

Надка Боева – дъщеря на Цветанка Куртева.

Цветанка и Белина Куртеви – дъщери на Вълко Куртев /син/.

Лили Г. Събева – дъщеря на Донка Куртева.

Румяна Д. Ганева – дъщеря на Надка Куртева.

Има и правнуци и праправнуци, все запознати с Учителя и ще бъдат приемници и продължители на Новото Учение.

СВЕТЛИ ДУШИ В АЙТОС

В Айтоското Братство в ония години има много светли души, които ги ръководеше Духът Господен и работеха всеотдайно за Новото Учение на Учителя. Такива бяха старите братя:

1. Вълко Пенев – ръководител на Братството след брат В. Милевски.

2. Добри Ганев – ръководител на Братството след Вълко Милевски. Изключително добър човек, блага душа. В техния дом, на тяхната трапеза винаги имаше хора.

3. Слави и Петко Милевски – цялото им семейство.

4. Марийка и Спаска Милевски – цялото им семейство.

5. Калиопа и Желязка Габровски – двете сестри и дъщеря им Любка, които старателно се подвизаваха и прилагаха идеите, и живееха до края на живота си с тях. Винаги, когато е идвал Учителят в Айтос, е преспивал в техния дом.

6. Цялото семейство Георги Куртеви – всички са заквасени с идеите на Учителя, както семейството му, така и правнуците му.

7. Баба Недка Милчева – една от най-старите сестри, която продължава да работи за делото Божие.

8. Марко Христов – един от старите братя в града, който е скромнен свидетел на братския живот в град Айтос. Той дълги години беше ръководител и с благия си характер умееше да движи братските въпроси. Нека Бог му дава живот и здраве.

ДИМО ДЖЕДЖЕВ

Освен в град Айтос в ония години имаше много брята и сестри в селата и околията. Това бяха хора, които се подвизаваха с идеите на Учителя. Те с благоговение и умиление се събираха и пееха песните му. Особено интензивен живот протичаше в село Тополица. Там живееше и работеше за Божието дело брат Димо Дждев.

По външен вид беше висок, хубав, строен човек, със светло лице и сини очи. Ходеше с бозави шаечни дрехи. Ръцете му бяха загрубели от земеделска работа. Незабравим образ беше. Като дойдеше и седне нейде все накрая, все мълчеше. И

гледаше с отпращени очи нагоре, като че ли се молеше, вместо да говори. Беше много стеснителен, но не отстъпваше от своите принципи.

При направата на чешмата с минералната вода в селото, той беше неуморен. Това там беше една грандиозна работа на Братството и в цялата околия. Тогава идваха много братя и сестри от София и другаде, за да се порадват на това уникално творение, което направи нашият вдъхновен брат Борис Николов от София.

Като ръководител на братската група в селото, бай Димо остави една блестяща традиция – всяка година на Никулден да се събират на братска среща. Незабравими бяха тези срещи! И досега се правят там такива срещи с много песни и молитви до зори. Това остави бай Димо. Той си замина отдавна от този свят, но споменът за него остава дълбоко в сърцата на братята и сестрите и до днес. Бъди благословен, бай Димо!

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

Накрая искам да изразя голямата си благодарност и хвала към този светъл дух, от който е ръководен нашият брат Вергилий Кръстев. Той, подобно на Дантевия Вергилий ни въведе в преизподнята на Изгрева и така през пътя на годините ни запозна с всевъзможни образи и събития, от които всеки сам може да си направи изводи. Казвам преизподнята, защото в тази история се срещат различни хора, живяли по времето на Великия Учител, като едни от тях са го познали с падане и ставане, а други не са го познали. Чрез техните разкази ние научаваме и разбираме колко трудно е било тогава. А там, Изгревът е била такава преизподня, от която има какво да научим. Бъдещите поколения ще си кажат думата за тази своеобразна история и ще я оценят достойно. Нека Бог да възнагради брат Вергилий Кръстев.

Поклон!

Надка Боева

5. ПРИВЕТСТВЕНО СЛОВО ЗА БРАТ ГЕОРГИ КУРТЕВ ПО СЛУЧАЙ 120 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО МУ

Любезни братя и сестри,

Изминаха 120 години от рождението на нашия незабравим брат Георги Куртев. Паметта и споменът ще живеят винаги в душите ни. За него винаги ще си спомняме с любов и благоговение. Неговият живот бележи една епоха за братството в град Айтос. Той е първият окултист, поставил началото на Бялото Братство в този край. Преминал през църковните песнопения, спиритичните сеанси, той стига до връзка с Великия Учител – създател на Великото Всемирно Бяло Братство, което възприема с цялата си душа и следва всеотдайно до края на живота си. Той е един от първите ученици на Учителя.

Да се говори за окултизъм и да се прилага Учението на Учителя в онези времена е било нещо изключително трудно, и въпреки отричането му тогава, нищо не е могло да го принуди да се откаже. Поради убежденията си е бил преследван от църквата, уолняван от работа и пак назначаван, заради изключителната му честност. Той следва неотклонно великото дело на Учителя.

Отначало се създават малки групички от съмишленици, които възприемат идеите и Учението на Учителя, докато с течение на годините Айтоското братство наброява 200-300 души още преди 1944 година. Така той много млад влиза във Великата школа на Всемирното Бяло Братство и става неин ревностен и всеотдаен последовател.

Още от ония години, когато стават съборите във Велико Търново, той е получавал покана и е един от първите и редовни посетители. Там той е присъствал на създаването на песните от Учителя, изпети или изсвирени от него. За тези съборни дни той разказва с голямо възмущение и въздушевание. Те бяха най-съкровеното нещо за него. Голямо значение имаха срещите му с Учителя в София, на Изгрева и на Рила, които са били много знаменателни. За тях той разказва, подобно на библийски книгописец, с най-точни подробности и тълкувания, нещо много священо, което само той можеше да преживее и разкаже. Особено когато Учителят е бил болен, той непрекъснато е бодърствувал до леглото му. Това е била последната му среща с него. Той беше сеятел на Новото Учение на Учителя в град Айтос. Приложил любовта като основа на живота си и имаше обаянието на Апостол на новия живот – любов към Бога. Обикаляше селата и околията, той намирал готовите души, които сами тръгваха по този път. Познавайки окултните закони, той ги прилагал неотменно при всички случаи. Важно място в живота му беше молитвата. Той се молеше всякога.

В спомени за него се казва: „Когато той се молеше, цялото небе се отваряше, като че ли всички живи същества се заслушваха в напевния му глас и в думите му.“ В последните си години той правеше всичко в името на Бога, затова всички го обичаха. Той е инициаторът за създаването на Братската градина в град Айтос, която благодарение на неговата инициатива и организаторски дух и досега съществува. Там се събират много хора и сега, там той завърши своя земен път.

Той беше подобно на една плодна фиданка, която расте, разлива се и дава плодове. И плодовете са неговите последователи от град Айтос, които са длъжни да продължат тази негова всеотдайност и преданост и да я предадат на следващите поколения. Такъв е бил и заветът на Учителя: Бялото Братство трябва да предаде и утвърди в България. Може би град Айтос ще има такава велика мисия да приеме и утвърди името на Учителя, да се поеме новия идеал за създаването на нова култура в света, когато хората ще се раждат с високо съзнание за любов и разбирателство, когато съзнанието ще се извиси до съвършенство и тогава ще можем да кажем: „И това е живот вечен – да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил на земята.“

И така от скромен медицински фелдшер, Георги Куртев израства в духовна личност, която съсредоточи около себе си едно звено от предани братя и сестри. Той пръв хвърли семето на окултизма в град Айтос и има за какво да се радваме и за какво да работим и допринесем за неговото утвърждаване тук, пък и там, горе, в невидимия свят.

След като си замина от този свят, той оставил едно запечатано сандъче, нещо като завещание. За голяма изненада на неговите близки, те намерили няколко беседи, които той смятал за най-ценни, личното му тефтерче, в което си водел бележки при Учителя и няколко саморъчно написани писма от Учителя. За него това е било най-голямото му съкровище, материалните блага за него бяха без значение.

Нека бъде благословено Словото на Учителя, който е дошъл на земята и е донесъл това Велико Учение. Нека бъде благословен Георги Куртев, който като добър пастир със своята всеотдайност изведе своето стадо до бистрите потоци и показа пътя на спасението и любовта.

Нека отдадем и признаем завинаги тази негова заслуга за нашия град. Неговият благ образ и неговото дело ще носим в душите си. Той ще ни бъде пример на възпитание и служене на Бога. Нека си пожелаем и ние, следващите поколения

да бъдем така верни и предани, вдъхновено да работим за този велик идеал и вървим по неговия чист и свят път.

Целуваме ти ръка, наш мил отец!

Написала: Надка Боева,
внучка на Георги Куртев.
4 март 1999 година, София.

6. БЕЛЕЖКИ

Когато говорим за братския живот през времето на Школата на Учителя, 1922 – 1944 година в провинцията, трябва да споменем, че едно от най-големите братства беше това на град Айтос. То бе свързано с името на Георги Куртев. Беше изминало много време, откакто той си бе заминал през 1961 година, когато, подчинявайки се на една програма, която бяхме създали, за да съберем от неговите пряки наследници всички спомени и възпоменания и документи за техния баща, започнахме последователно да работим с неговите дъщери. Дора Куртева бе една от дъщерите. Френологически и по родова линия тя беше унаследила много физически черти на Георги Куртев. С нея беше приятно да се работи и материалът, който ни бе предоставен, бе в резултат на дългогодишна работа. При всяко пристигане в София при нейната племенница, ние правехме срещи и се опитвахме с магнетофон да запишем някои откъслечи от нейните спомени. Беше трудно, но все пак успяхме да подредим материала и в този обем за нас той е завършен. Ако допълнително ни бъде разказвано още, то също ще бъде включено. Нейните спомени ни дават една картина за мистичния живот и вътрешната работа на Георги Куртев, което липсва при разказа на другите дъщери. За сметка на това, нейния материал е по-малък, но за нас е напълно достатъчен. Беше приятно да се работи с човек, който се отваряше пред нас и изваждаше на показ такива съкровени неща, които са свещени, и към които човек трябва да пристъпва със страх и боязън, да не би да ги опетни или оскверни.

Надка Боева е внучката на Георги Куртев и дъщеря на Цветанка, една от дъщерите на Георги. Тя откликна с удоволствие на нашата покана и ние можахме в няколко срещи да запишем на живо всичко онова, което тя можеше да възстанови като спомени. Ние ги прехвърлихме на пишуща машина и когато решихме, че трябва да ги изгладим и леко да ги редактираме, понеже това беше говорна и разказвателна реч, то ние се спряхме. Нещо у нас ни спря да не посягаме и осакатяваме свещени неща. Затова ние решихме да ги предадем така, както са разказани. Разказът е жив, верен и точен. Чрез него ние се свързваме в онай верига, откъдето произтича и тече този вътрешен живот, който е движил Айтоското Братство и лично Георги Куртев. Ако се обработи литературно, той би загубил силата си и онзи, който би го четял, не би могъл да се свърже с онази епоха, защото всяка дума и всяка реч имат сила, когато се движат и когато са поставени в строго определен ред от онова вътрешно начало, което движи словото у човека. Когато Надка Боева разказваше, тя мислено се закачваше за онази мистична верига и разказът ѝ придобиваше жива реч и от него излизаше живот, а този живот бе животът, който движеше айтоското братство и лично Георги Куртев. Животът е един и същ, но различни са съседите, в които са вместили и различни са формите, чрез които се изразява. Затова разказът на Дора Куртева е строго специфичен и точен и затова е така мистичен. Затова разказът на Надка Боева е така жив и ни свързва с първоизточника на нейните спомени.

Вергилий Кръстев
Марийка Марашлиева

РУМЯНА ДОБРЕВА ГАНЕВА /ПО МЪЖ СЕРАФИМОВА/

АВРАМОВИЯТ ДОМ НА ДОБРИ ГАНЕВ И НАДЕЖДА КУРТЕВА

Родена съм на 7 декември 1945 г. в град Айтос в семейството на Добри Ганев Милчев и Надежда Георгиева Куртева.

До завършване на гимназията съм живяла в Айтос със семейството на родителите ми. След това започнах да следвам медицина в София. От годините на моето детство и юношество пазя прекрасни спомени за един живот като в мечтите, за атмосфера духовна и отдадена на Бога.

Родителите ми с безпрекословна вяра в Учителя следваха пътя, начертан от Него, с една завидна дълбочина, с богат вътрешен духовен живот. У нас цареше хармония, която правеше не само нас – децата, но и всички приятели да се чувстват комфортно. Като казвам комфортно, имам предвид вътрешния душевен комфорт на човека. Освен с приятелите от Братството в Айтос и околната, много близки, истински братски, с любов отношения свързваха моите родители с брат Борис Николов, с Мария Тодорова, брат Петър и Васка Камбурови, брат Петър Филипов, семейство Калканджиеви от Сливен, сестра Пенка Кънева и много други.

Мога да кажа, че нашият дом беше Аврамов дом, отворен за всички приятели. Ние почти не оставахме без гости. Идваха братя и сестри от Айтос и околната, София и провинцията.

Като че ли езикът български, макар един от най-богатите езици, с големи възможности за поезия и писателство, се оказва недостатъчен да се отразят онези вълнуващи, неповторими преживявания на душата, които могат само да се почувстват и изживеят. Каква прелест биваха винаги срещите с нашите братя и сестри. Всичко вървеше някак естествено, непринудено. Започваха разговори, спомени, опитности с Учителя, песни и музика, и се идваше до онова молитвено състояние, което те отвежда в друг свят.

Моят баща, Добри Ганев Милчев, е роден на 1 август 1910 година в село Казанка, Старозагорски окръг, в семейството на Гани и Събка Милчеви. Имали са три деца – чичо Милчо, татко – Добри и чичо Димитър, който си е заминал много млад. Семейството се е занимавало с производство на розово масло, изнасяно за Франция. Българското розово масло е използвано като база на известните в целия свят френски парфюми.

Не си спомням коя година са се преселили в Айтос, където са се занимавали със земеделие и откога са в Братството, но знам, че татко Добри от ранните си младежки години е член на Бялото Братство и до края на живота си служи всеотдайно на Божието дело.

Татко е бил много силен ученик с големи математически възможности, но поради липса на средства, родителите му са били принудени да го изпратят да учи

занаят. Работил е като чирак и усвоявал шивашкия занаят. По-късно става председател на шивашката кооперация в Айтос – до 1952 година, когато си заминава брат ми Живко. Загубата на батко беше страшен удар за него, както и за цялото семейство. Татко беше изключително любящ и нежен баща. Мъката и болката за батко бяха толкова силни, че той помолва да бъде освободен от тази длъжност. Продължи да работи като ръководител на отдел за мъжки облекла към шивашката кооперация.

Татко беше човек с изключително добро сърце, като че ли беше изтъкан само от добрина. Дори много често съгражданите казваха: „Името му, Добри, отговаря напълно на доброто, което носи в себе си.“ Отличаваше се с голяма щедрост и безмерна честност. Когато си замина, айтозлии казваха: „Честността на Добри Ганев блести като диамант на челото му.“ Но най-важното у него беше непокатимата му вяра в Учителя, в Божието дело. Каква мистичност имаше в батко, какъв богат вътрешен духовен живот, без пози и парадирание.

След заминаването на дядо ми, Георги Куртев, като ръководители останаха други, по-възрастни братя, но фактически духовен продължител на делото на Георги Куртев беше моят баща, Добри Ганев. До него пристигаха нарядите от София, до него се допитваха всички братя и сестри. Той остава стълба на Братството в Айтос.

Не е имало случай някой да е потърсил помощ и той да е отказал. Нещо повече – сам издирваше кой е нуждаещ се, кой е сирак и мълчаливо помагаше. Знаеха само той и мама. Ще опиша един случай, когато у дома дойдоха майка и дъщеря, изпаднали в тежко материално положение. Помолиха батко да помогне на дъщерята да получи работа в шивашката кооперация. Но тъй като нямаше никакъв опит като шивачка, в отдела за дамско облекло не искаха да я приемат, бяха претрупани с работа и нямаша време да я обучават. Тогава батко я назначи в неговия отдел. Отначало тя не можеше да се справя, работата ѝ изостава и беше много притеснена, че ще я освободят от тази длъжност. Как ѝ помогна батко? – Няколко месеца той ставаше много рано и отиваше от 5 часа сутрин на работа. До 7 часа, преди да дойдат останалите работници, завършваше нейната работа. Всички се чудеа как така тя, която не може за цял ден да приключи, на следващия всичко е завършено перфектно. Тогава те са се сетили – това е работа на бай Добри. Само той може да направи това. Тя и нейната майка също се бяха досетили, че именно батко ѝ помага по този начин, докато усвои работата и добие опит. Мисля, че тя остана докрай да работи в шивашката кооперация и се пенсионира там.

Спомням си и друг случай. Идва си батко от работа и казва: „Наде, еди-кое си момче е сирак и е абитурагент, няма костюм, а няма и средства. Какво ще кажеш...“ И още недоизрекъл, мама спонтанно: „Разбира се, Добри, ще му купим плата и ти ще го ушиеш.“ Цитирам само два случая, а те са много.

През периода като ръководител на Братството в Айтос, а и преди това, батко често биваше привикван в милицията и разпитван за братския живот в града. Не се страхуваше от нищо. Стоеше спокоен, силен, непокатим. Веднъж началникът на милицията го запитва: „Как се получава, че вместо вие да се страхувате от нас, ние започваме да ви обичаме? Откъде идва тази сила?“ Отговорът бил: „Нашата сила идва от правотата на нашето дело, делото на нашия Учител, от чистотата и почеността на нашия живот. Ние служим на Истината, стоим на здрави основи и не се боим от нищо.“ Моят баща, Добри Ганев, беше много специална личност. Това се усещаше от всички около него. Достатъчно беше да погледне някого с дълбоките си сини очи и този човек биваше окрилен и успокоен. Очите му излъчваха любов и братска преданост. Имаше особена сила да вдъхновява хората. Дали вътрешният му живот или негови естествени качества го паваха такъв, но той имаше мощно излъчване. Кротост, благост, търпение, но и силна воля и решителност да завърши

всяка работа докрай се изливаха от него. Той беше много изработен човек. Да бъде ученик за него беше награда и същност, смисъл на неговия живот. Любима песен му беше „Вехадн“, която много хармонираше с неговия характер и чувство. Пееше я тихо и с проникновение. Дори до последните си дни, тежко болен, помолваше моя съпруг, Александър Серафимов, да му я изсвири на цигулка пак и пак, както преди и да усети отново святостта и красотата от музиката на Учителя.

Татко си замина на 1 май 1978 година. Беше изпратен от целия Айтос и околия, от братя, приятели, колеги и всеки един, който е бил в допир с неговия светъл дух.

В житейския си път моят баща и моята майка особено се допълваха. Царящата хармония и проникването в идейния свят на Високия Идеал създаваха атмосферата на един истински живот в пътя на ученичеството и изработване на характерите в духа на Учението. Те бяха един пример на братство и единство. Навсякъде заедно, дружно те работеха за Делото скромно и упорито и тази вдъхновена дейност се усещаше винаги като музика в нашия дом. Винаги с песен, с молитва, с ентузиазъм – те бяха пробудени и повдигнати хора.

Моята майка, Надежда Куртев, е родена на 16 юли 1908 година в град Айтос в семейството на Георги и Бела Куртеви.

Бих искала да кажа няколко думи за баба ми Бела. Баба Бела аз не помня, защото беше си заминала преди моето раждане, но и досега звучат думите на мама: „Колко жалко, че не познаваш баба си. Какъв изработен човек беше тя.“ С благ, уравновесен, силен характер, с изключително нежна душа и сърце, тя беше неуморен работник за Делото на Учителя, рамо до рамо с моя дядо, Георги Куртев.

Мама е 7-то дете в семейството, заедно с леля Верка, с която са близначки. Външно те много си приличаха, но по характер бяха различни. Това, което най-много обединяваше всички сестри – Надя, Верка, Донка и Дора Куртеви, беше онзи специален духовен елемент, който те носеха в себе си.

Разказвано ми е, че навремето, когато Учителят е посетил дома на Георги Куртев, е казал: „Георги, вие имате много специални деца. Радвайте се!“

Мама не даваше много външен израз на нейния богат вътрешен живот, но той се усещаше от всички, които я познаваха. Стоеше скромно, но и с велико достойнство. Понякога биваше неразбрана и огорчавана, но прощаваше на всички и стоеше високо над тези земни взаимоотношения с присъщото ѝ достойнство.

Тя имаше особено място в братския живот в Айтос и околия, особено след дядо ми Георги. Като един негласен обединителен център се превърна нашият дом.приятели отвсякъде идваха за духовен обмен. У нас, на Градината, в Братския салон винаги се чувстваше нейното присъствие. Ще приготви обед или вечеря, ще подбере молитви, ще прочете по вдъхновение пасаж от Евангелието. Тя беше молена понякога от братя и сестри да даде тон за духовна работа. Имаше и особени медиумни състояния, когато приемаше Свети Дух и изричаше важни напътствия и решения за всички присъстващи. Не си спомняш какво точно, после ѝ го казвах, но това беше най-доброто за учениците – глас отвисоко и то многократно проверено.

Мама поддържаше връзки с много сестри от София и други градове. Често са гостували по месец и духовната работа, която са свършили, се чувстваше от цялото общество на братството в града. С мекотата на нейния характер, с любовта си, тя сгряваше душите и сърцата на всички, които се нуждаеха от помощ. Те я търсеха от нея и я получаваха. Мама беше светица! Мама беше част от тази епоха!

На 11 декември 1995 година моята майка си замина от този свят.

На 9 декември след обяд, у дома дойде леля Дора, най-голямата ѝ сестра с чинка ми Недка Милчева. В къщи бяхме аз и медицинската сестра Мария Тошева. Мама беше получила инсулт и беше на легло в тежко състояние, но в пълно съзнание. И някак странно – правеше впечатление, като че ли склеротичните

промени, проявили се в последните години, бяха отзвучали. Съзнанието ѝ беше ясно и бистро. Парезата беше левостранна и тя нямаше говорни смущения. Заставахме около леглото на мама, запяхме песни от Учителя. Леля Дора и майка запяха, както преди, на два гласа с техните прекрасни гласове. Ние останалите се оттеглихме малко настрана. Мама даваше тон, лекичко дирижираше с дясната си ръка, а леля Дора, застанала до нея права, подеваше песента. Бяха се пренесли в друг свят. Ние ги гледахме, страхувахме се да не ги смутим и сълзи обливаха лицата ни.

Сестра Тошева ми каза: „Руми, за първи път в живота си присъствавам на подобно нещо.“ Картината беше действително неописуема. Те пееха с грейнали, озарени лица, леля Дора вгълбена, а мама усмихната, щастлива, като че ли не е болна.

Двете рождени сестри – Надя и Дора Куртеви се сбогуваха. Две предани, всеотдайни ученички на Учителя се сбогуваха.

Моят брат, Живко Добрев, е роден на 3 ноември 1937 година. Аз съм 9 години по-малка и за мен тогава батко беше моят прекрасен батко. Спомням си, той беше много нежен с мен, свиреше много и много хубаво на цигулка. С родителите ни беше много внимателен, някак особено деликатен. Забелязала съм, че и приятелите от Братството са се отнасяли с необикновена обич и внимание към него. Все пак аз тогава бях на 6 години и не съм можела да разбера всичко от поведението на възрастните.

Изведнъж настана едно страшно време! Батко го взеха в болница, всички изпаднаха в ужас, дори дядо ми Георги си спомням с насълзени очи. И за кратко батко си замина! Оказа се късно диагностициран апендисит и след две операции развива перитонит. Това време е останало в съзнанието ми като катастрофа. Всички – и приятели, и учители, и съученици на бати Живко, където се срещнехме в града, плачеха.

У дома татко и майка се разболяха от мъка! По-късно, когато самата аз станах гимназистка и понякога срещах негови бивши учители и вече работещи съученици, научих, че брат ми Живко е бил любимец на града. Те казваха: „Батко ти, като че ли беше от друг свят – с такива изваяни черти, нежен, красив, а в същото време стегнат, строен, пъргав.“ Външността му хармонираше с неговото вътрешно съдържание. Беше изключително поетична натура. Когато говореше, той излъчваше музика и обич и получаваше обич. Беше пример на честност, справедливост, деликатност и финес в отношенията си към всички. Беше един от най-силните ученици в айтоската гимназия. Обичаха го учители, съученици и съграждани.

Брат ми, Живко, беше много талантлив цигулар. Аз бях малка, но си спомням, чичо Петър Камбуров (който му предаде Идилията) многократно казваше: „След мен най-вярното изпълнение на Идилията е на Живко.“

Много трудно пристъпих към написването на тези спомени за моето семейство. Това време беше истинска „Идилія“ за всички нас и възнението е толкова силно, че често сълзи замъгляват очите ми. Сълзи на благодарност и любов към Учителя, към моя дядо, Георги Куртев, който ни въведе в Учението, в този път на истината; към моите родители и роднини, към нашите прекрасни приятели от Братството, към един живот, който повече не може да се повтори!

След като изпратихме в 1995 година майка ми Надя, отидох в София да посетя леля Верка, нейната близначка. Тя беше в недобро здравословно състояние, не беше добре със сърцето, но духът, духът беше същият! Когато ме видя, тя грейна, усмихна се, прегърнахме се и преди да си кажем каквото и да е, запя песен от

Учителя. Тя пееше възродена, с толкова въодушевление, имах чувството, че това е същата ми леля, както я познавам от младите ѝ години.

Дойде време да тръгвам. Не ми се разделяше. Тя също съжеляваше, че трябва... Казах ѝ: „Лельо, аз пак ще си дойда.“ А тя ми отговори: „Ех, леля, ти ще дойдеш, но аз ще съм си заминала.“

И така стана. В продължение на следващата година след мама си заминаха и двете ми любими скъпи лели – Дора и Верка.

Споменавайки за моята леля Верка Куртева, бих искала да внеса известна яснота по повод изказване за нея от леля Мика (Мария Тодорова, с която бяхме много близки.) В спомените ѝ, отпечатани в „Изгревът“, четем: „Имаше на Изгрева една Верка Куртева, която се мотаеше насам-натам.“ Съжелявам, че трябва да я опровергая, но справедливостта и истината пред паметта на леля ми Верка го налага. Верка Куртева беше изключително духовен човек, вярна и ревностна на Делото на Учителя до жертвоготовност. Тя беше човек с лек, хубав характер. Където и да се появяше, внасяше бодрост и жизнерадост. Каква истинска духовна дълбочина и излъчване идваше от нея! Тя никога не се е мотала. Същата Верка Куртева заедно с брат Петър Фибилов, след арестуването на брат Борис Николов с присъщата и на двамата чистота и жертвоготовност тичаха всяка вечер при Мария Тодорова с продукти и най-важното – за духовна подкрепа в този тежък момент. И една малка подробност, която може би в нашето поколение вече не се знае и помни. Верка Куртева беше най-близката другарка за дълги години с Жорж Радев, още повремето на Учителя. Жорж е един от най-високообразованите и с възможности ученици, надарен математик, с литературни качества и интереси. Верка Куртева напълно хармонизира с него. Музиканка, с широки интереси, дар слово, мистична и задълбочена, тя беше по дух и съдържание истински ученик на Школата на Учителя.

Винаги, когато пред мен изплува образът на моя дядо, аз си спомням с любов и преклонение за неговата скромна обител и за един живот – подвиг.

За живота и дейността на дядо ми, Георги Куртев, един от първите ученици на Учителя и за личността му няма да се впускам в подробни описания, защото вече доста е писано от други братя и сестри. Ще споделя само, че около него имаше една аура, специална аура, която се усещаше и след неговото заминаване. Той живя, работи като истински ученик на Учителя и плодове от неговия живот, отдаден в служба на Великото Дело са налице.

Незабравими ще останат и неповторими беседите в айтоския братски салон, посрещането на Нова година, съборните празници на Градината.

Когато сутрин рано заставахме на молитва, като че ли цялото небе слизаше при нас. Цареше дълбока, дълбока духовна атмосфера. Душата се изпълва с любов, благодарност, благоговение към Учителя. Лицата на всички братя и сестри са озарени от светлината, която Свещеният Дух изливаше върху нас. А какви прекрасни братя и сестри имахме в Айтоското братство. Какви верни, предани души бяха те към Учителя и неговото Велико Дело. И всичко това се дължеше на живота и дейността на Георги Куртев, който ги бе въвел в това Учение.

А когато влизахме на молитва в неговата молитвена стаичка, аз пристъпвах прага с велико благоговение, защото усещах необикновено присъствие в тази малка стая.

Всяка ваканция (вече бях студентка в София, дядо ми Георги Куртев си беше заминал от този свят), няхах търпение да посетя градината, да влезна първо там, където той живя. Неговата аура все така силно се усещаше.

Това са мигове, моменти на човешката душа, които перото не може да отрази. Само тези, посещаващи по това време градината, са имали щастието да усетят присъствието на Духа Господен.

Изключително близки, братски отношения свързваха двамата братя Георги Куртев и Боян Боев. Като ученичка всяка ваканция отивах от Айтос в София на Изгрева при моята леля Верка. На тръгване моят дядо изпращаше пратки за брат Боев, като ми казваше: „Виж ко, поздрави брат Боев и му кажи, ако има един ангел на земята, това е Боян Боев.“

Когато си тръгнах обратно за Айтос, брат Боев предаваше материали за дядо ми и казваше: „Румянка (той така ми казваше), предай моите поздрави на твоя дядо и му кажи: Ето ко, ако има един светец на земята, това е Георги Куртев.“

Когато над братството надвиснаха тъмните облаци, когато иззеха беседите и изпратиха в затвора брат Борис Николов и Жечо Панайотов, няма да забравя молитвите, които моят дядо отправяше към Небето и Учителя. За Делото, за неговите мили братя (така той ги наричаше), които са в затвора.

Той се молеше почти денонощно. Винаги, когато отиваше на молитва в 12, 3, 5 часа през нощта, той се измиваше, преобличаше и така заставаще пред лицето на Бога.

Ще отминат десетилетия и векове. Ще дойдат нови поколения. И всички ще изпитват свещена благодарност към един истински апостол, един истински ученик, за това, което ни е оставил в наследство.

Как трябва да се служи на Великото Дело, как трябва да се прилага Божественото Слово на Учителя!

Амин!

ЖЕЛЮ ТАНЕВ НИКОЛОВ

1. ПЪРВИ СРЕЩИ С УЧИТЕЛЯ

Желю Танев /Ж.Т./: Роден съм на 26 октомври 1913 година. Сега започвам 79 години. Моят баща се казваше Таню Николов Танчев. **Вергилий Кръстев /В.К./:** Откъде е твоят род? **Ж.Т.:** Моят род е от Чирпанско, Старозагорско. Аз съм роден в село Богомилово, Старозагорско, което е квартал на Стара Загора. Главното шосе Бургас – София минава през центъра на нашето село. **В.К.:** Майка ти как се казваше? **Ж.Т.:** Майка ми – Неделя Петкова Танева. И тя е родом от същото село Богомилово. Тя е оттам и аз също там съм роден. В 1921 – 1922 година сме изселени в Карнобатско, по-рано Карака или сега село Козаре. Там съм живял към 34 години и 1954, година вече след 9 септември 1944 година, наложи се да отидем в Бургас, тъй като децата се учеха. Имам две дъщери и един син. Таню е най-големият. Наложих се да отидем в Бургас, тъй като няхмахме вече средства. Като се образуваха ТКЗС-тата, няхмахме средства да издържахме децата си. Това наложи да идем в Бургас. **В.К.:** Твоят баща и твоята майка да имат някои интересни опитности? **Ж.Т.:** Моята майка и моят баща, майка ми първа прие Учението на Учителя. Марашлиева където живее, на долния етаж живее моята сестра – Донка Танева Илиева. Нейният съпруг, който се помина, се наричаше Георги Илиев. Те живееха със семейството си в София, но те бяха от същото село, където и аз съм роден, но той се дигна оттам и отиде в София. **В.К.:** Ти какво си спомняш от майка си? **Ж.Т.:** Майка ми прие именно от моя свако, Георги Илиев когато беше още в село Богомилово, Учението. Това е било 1923 – 1924 година. **В.К.:** Тя срещала ли се е с Учителя, ходила ли е на Изгрева? **Ж.Т.:** Майка ми е ходила на Изгрева, срещала се е с Учителя, но не мога да си спомня нещо да ми е разказвала, но аз като младеж, още не бях оженен, съм имал две срещи с Учителя. Учителят беше за мен едно величие, което не смеех да гледам, камо ли да говоря с него. Той ме запита за някои работи, за живота на село, какво сеем, какво отглеждаме, това ме запита при първата среща. **В.К.:** Кой те заведе при него? **Ж.Т.:** Сестра ми, Донка, която живееше в София, ме заведе при Учителя, а другият път сестра ми ми показа Влад Пашов и ми каза, че това е Влад Пашов. Той беше един скромно облечен човек, дори бедно, не приличаше на градски човек, а сестра ми разправяше за неговите знания. На обед бяхме поканени, на братски обед заедно с Учителя. А Учителят беше седнал така срещу мен. Това бяха моите срещи с Учителя. Но трябва да ти кажа, брат, че Учителя видях в съновидение и то в голямо величие. Това беше през 1973 година. В нея година имам няколко съновидения с Учителя. Тогава видях наистина Учителя в неговото величие. Единият от сънищата ми, който става след полунощ, е следният: намираме се в един салон, като тоя в Тополица и аз като го видях, станах и отидох при него, целунах му ръка, но другите като че ли не изпитвах тая радост, каквато аз изпитвах, а Учителят ме погладих по главата, както се милва едно малко дете по главата. В това време се обръщам вляво и виждам сестра Славка Кайракова, коя си даде гръб към Учителя. Викам й: „Абе сестра, защо стоиш така към Учителя?“ И наистина така беше. Понеже дъщеря й учеше. /И даже след това научих, че са катастрофирали./ В това време виждам зад Учителя един голям образ. Учителят отвсякъде се вижда, а оня

образ около Учителя. Казвам си: Учителя познавам, но този образ, викам, не познавам и тогава чух глас, който ми каза: Това е Бог Отец! Това бе кратката картина с Учителя. Че Учителят дете каза, че Бог говори чрез мен, аз го видях картинно. В.К.: Някои го усещат по Дух, друг му го дават във видение, в сънища, пък някои го разбират. Учителят каза: „Те ме смятат за обикновен проповедник.“

2. ДА СЕ ОПРЕДЕЛИШ НАВРЕМЕ

В.К.: Като младеж имаше две срещи с Учителя, по-нататък имаш ли някои спомени от братския живот от онези години, през времето на Учителя? Беше ли на събори, ходеше ли на Рила? Как протече вашият живот? Ж.Т.: 1934 година се ожених, октомври. Като младеж ходех редовно в Тополица, при сбирки и някои наши хора искаха да ме свържат с някоя сестра от Братството, обаче мен не ме теглеше сърцето така. Понеже бяхме преселени в туй село Козарево и се свързах с моята другарка, която беше малка и дори двама братя прежени, един от най-големите родове на селото ни. По-нататък в мене се явява, понеже аз от младеж още ходех в Братството и когато се ожених, моят приятел беше също оженен и моят кръстник беше негов братовчед. А те обичаха да ходят на кръчмата. Аз самичък къде да ходя? И аз отивам с тях. Може да не пия, ама да съм с тях. Това продължи и когато дойдеше неделен ден, аз изпитвах най-голямата мъка, най-голямата тъга. Когато работех, през деня делничен ми беше приятно, но дойдеше ли неделен ден, ние празнувахме, макар и жетва да е, тогава изпитвах мъка, която не можех да си обясня защо е. И една вечер пак едно съновидение. По пътя за Карнобад имаме една могила, която се нарича Гяурия, на турски, с моята сестра, покойната, тя си беше заминала, отиваме към тая могила, но аз се изкачих сам на могилата. Когато се изкачих на могилата, забелязах, че почвата ѝ беше като сняг, когато вали – пръхкав, потъваш, не се държи, не е замръзнал. И тая почва беше такава, хлъзга се по нея. Като се изкачих на могилата така просто си замах краката, както в снега се прави и си започнах молитвата. Аз си знаех „Добрата молитва“. От дясната ми страна ми се явява кръстникът, от лявата страна се явяват две циганки, но аз продължавам молитвата. Нито кръстникът ме смущава, нито циганките ме смущават. В това време виждам една звезда, една светлина, която идва отгоре. Тази светлина трепти, трепти, трепти, и като идва над мене стана една мъгла, която оросява, сребриста роса, но като ме ороси, аз не можах да завърша молитвата. Това беше едно чудо за мене и аз чувствах как треперя в леглото. Тя беше толкова красива, неизказано красива. В това време вече се събуждам и размишлявам. В момента аз разреших въпроса, че е дошло времето моят приятел, моят кръстник да ги оставя на една страна. Циганките, това е светът, моят кръстник, който ми влияеше и моят приятел, Биню, ти го знаеш, с когото дойдохме тука. И отивам при брат Влайчо. Това е вече борба в мене, защото моите хора, дядо ми, семейството им, те са 5-6 души братя, моята жена е само последна, едно момиче. Голям род са, как ще разреши въпроса. Аз вече се определям, месото аз и без туй не мога да ям, но и не мога да се откажа от него. То е само когато отидем на гости, у нас не се коли вече. Не зная как да разреши този въпрос и реших да отида при брат Влайчо. Описах на брат Влайчо всичко и го питам как да направя с моите роднини, че да не вкусвам вече месо. Но не исках да разваля семейното си положение с другите. Брат Влайчо се засмя и каза: „Абе, брат Жељо,“ пък аз съм ходил при него още като момче, оттогава се познаваме. „Ти не само няма да развалиш семейното си положение, но ще го подобриш.“ Аз се върнах при моите хора, но не казвам всичко на моята другарка, какво ми е казал брат Влайчо. Понеже у нас не се готви месо, и така мина

известно време, а когато отидем на гости, аз им казвам, че не съм ял месо от известно време и не искам да ям повече месо. И така тази мъла се разнесе по моите хора, че аз вече съм дъновист и не ям месо. Но това не ми попречи ни най-малко, напротив, аз станах по-забележителен между тях. По-внимателни станаха към мене.

3. ОТКЛОНЕНИЕТО

Ж.Т.: Моят кръстник много ме уважаваше, аз също и моят другар Диню почна да следи мене и постепенно и той дойде в Братството. Това беше в 1941 година. При едно гостуване в Айтос с моя свако, който имаше леля тука, в село Пирня, и на обед ни поканиха, като сложиха кюфтета от овче месо, което за хората е най-хубаво. Обаче на мен ми се отвори и това беше последното ядене на месо. След това като правим събранието в Козаре, взеха да идват и други освен Диню. Ние се събирахме у сестра ми, у нас в къщи и т.н. В.К.: Кой беше ръководител? Ж.Т.: Имаше един брат, който беше запознат с моя рожден брат, който почина на 33 години, Никола Тенев и който беше най-голям. Той прие Учението с майка ми, но малко по-подире. Та те бяха приятели и първият прие от брат ми, както сега Диню прие от мене Учението. Обаче този брат, той не получаваеше беседи и не можеше тъй да приеме Учението, както другите наши приятели. Ние като ходим в Тополица, гледаме, той идва с нази, ама като ученик без буквар. Също и той. Ние имахме беседи, но той не получава и когато сестра ми Донка от София му каза: „Абе брат Тодьо, ние сме живели при Учителя и му знаеме реда, че така и така трябва да се прави, не тъй, както вие мислите, няма да приемате тия неща, които евангелистите приемат. Ние трябва да сме ученици, както Учителят ни учи.“ Той се обиди от тия думи и взе да страни вече и отиде при евангелистите. Последните му думи бяха: „То и от мене може да не стане нищо, но и от вази няма да стане нищо.“ И той се отклони, отиде при евангелистите и почна да упреква Учението, Учителя и т.н. Казваше: „Толкова години съм ходил, нищо не съм разбрал.“ Та ето накратко: родът му се унищожи, двамата му сина се убиха, въобще от рода му нищо не остана, дотам стигна. В.К.: Това е така. Който влезе в Братството и напусне... Ж.Т.: И ние продължихме след това вече. Дойде на жената братов син, Иван Бинев, на Надка мъжът ѝ, той е болнав сега малко, сигурно го познавате, той почна да идва, едно друго момче също, но то се помина и постепенно майка му на него навлезе, та искам да кажа, че Бог и Учителят ме научиха да взема жена от света, че да се подготвят други чрез нас. Щото, ако бях взел жена от Тополица, навремето половината село влезе в Братството. Една Донка, която познавам от Бургас, тя е на наша възраст, тя остана, а всичко друго отиде в света. При нас се случи друго: аз вземах жена от света, и то от такова семейство, дето най-много бе свързано със света.

4. ИЗКУСИТЕЛЯТ

В.К.: Как се развиха по-нататък събитията през времето на Учителя? Нещо спомняш ли си от братския живот? Ходехте ли на Рила? Ж.Т.: През него време не можехме да ходим, ние по-подире, след 9.09.1944 година, тогава почнахме. В.К.: След като си замина Учителят как се развиха нещата? Ж.Т.: За тия неща по-малко можем да говорим, щото може да сбъркаме някъде. Има неща, които се предават от човек на човек и затова аз не мога да приема всички ония неща за верни, които се предават от човек на човек. Трябва да имам връзка, контакт, изпитани неща и затуй мога да сбъркам. В.К.: Което си спомняш и в което си сигурен, което ти

знаеш. Ж.Т.: Аз ви казах кога беше връзката ми с Учителя, преди 9 септември и след 9.09.1944 г. бяхме в голямо затруднение. С новия строй, с голямата беднотия, по причина на която отидох в Бургас, моят син с гумени цървули завърши училището в Бургас, децата ми цяло лято работеха в ТКЗС-то, те не знаеха плаж, не знаеха абитуриентски вечери. На моя син майка му всяка вечер му мажеше гърба с кисело мляко от чувалите, които е носил. По такъв начин ние можахме да стъпим на краката си, да се издържаме. Та това беше един много труден период и след това вече тука, до градината като дойдохме, имахме по-голяма връзка с Айтос. Когато решиха тука да правят чешмата на градината, да се прекара водата отгоре, аз през цялото време, през цялата зима, откакто се почна работата по чешмата, дори не си спомням други бургазлии дали идваха така, аз идвах всяка седмица, за да прекараме тая чешма отгоре от баира, това, което виждате. Това беше едно голямо богатство за градината и до пролетта водата я прекарахме, което беше едно голямо благо за градината. Мога да ви кажа нещо за живота ни тук, на градината, от живота ни с брат Георги Куртев. Ние от селата, понеже имахме връзка и идвахме тука, макар и да бях по-малък, виждахме каква връзка имаха хората с бай Георги. Те много често се съветваха с него. Аз въпреки това за много неща съм се срамувал да го питам. Но веднъж един, а това беше след 9.09.1944 година, човек дойде, понеже сестра ми беше вдовица и нямаше кой да работи, дойде и се представи да ѝ работи. Той се представяше за брат, но не си даваше адреса, искаше някои съвети, които ние не можехме да му дадем и ние го насочихме да иде при брат Георги в Айтос, който може да му даде най-добри указания за неговия живот. Той идва при брат Георги, дава някакви обяснения на брат Георги, но последният нищо не му отговори, дори не го пуснал да лежи в салона, а му постлали навън, на двора. Това бяха неговите думи, на тоя човек. От това разбрах, че бай Георги добре вижда нещата и реших да следя този човек. Не мина дълго време и се уверих, че тоя човек наистина не е за пущане в двора и в къщи. Една вечер го изказах и му дадох един суров урок, като му казах: „Да не мислиш, че набожните сме Божа кравичка да си играеш с нас! Дай да си направим сметките и да се махаш оттука.“ Той понеже живееше там, при сестра ми, направил си думата за нея, която беше вдовица. Тя ми каза това. В.К.: Да се ожени за нея? Ж.Т.: Не, и аз същата вечер го изгоних, махнах го, после отворих куфара му и видях от нещата, които носи, че той някъде в Севлиево е бил като офицер, ей такива работи. По-късно чухме, че той е имал убийство и затуй бягал. Затуй бай Георги Куртев се е отнесъл така с него. А майка ми веднъж, като отивала в София, го видяла във влака да се крие и така дотука с него. Но това ми беше една от първите опитности с брат Георги, от които разбрах, че той познава добре нещата и правилно решава. Така по-нататък продължи живота ни към Бургас, около градината идвахме да помагаме.

5. ПРАВТА ЛОПАТА Е ЗА РАБОТА В ГРАДИНАТА

Ж.Т.: Имам и друг случай с брат Георги. Когато се продаваше къщата на брат Георги Куртев в Айтос, имаше едно събрание на градината, при което се получи известна дисхармония между братята. Аз се намесих, като дадох моето предложение как да стане. Но тогава сестра Надя се засегна и след няколко дена ме извика настрани и ми каза, че ние засягаме баща ѝ. А аз в отговор на това ѝ казвам, че аз се смятам като изразител на една истина, която съм я видял, и която съм проверил. Ако наистина съм оскърбил брат Георги Куртев, аз ще понеса известни последствия, но ако не съм, ще получа отговор. Не минаха 3-4 дни и ми се даде на сын след полунощ, както винаги ми се дават тия неща: намираме се на

бригада в градината. Брат Георги се намира под ореха и всички ония, които идват, сядат около него, на тревата, без да носят никакъв инструмент /уж сме бригада, а не носят никакъв инструмент/, а той прави така главата, върти главата и гледа откъде ще се задам аз. И аз се задавам отдолу по пътеката и като ме видя, аз отивам и заставам пред него и той вика: „Брат Жельо /той си замина, брат Георги/, аз искам градината да се работи тъй, както се е работила по-рано.“ Кратки думи. Вторият му въпрос беше: „Аз искам да се работи с права лопата.“ И аз тогава му казах: „Наистина, брат Георге.“ И тогава се видях, че на лявото рамо имам лопата, права лопата. Това и показва, че аз не съм го оскърбил. Още в момента ми се дава. Той ме намери такъв, какъвто ме искаше. Аз искам да проверя, викам, дали съм го оскърбил. Но ония, които насядаха край него, бяха без лопати, без нищо, но той следеше за мене откъде ще се задам и с поглед, като отивам при него казва: „Аз искам да се работи градината така и искам да се обръща с права лопата.“ И аз тогава му казвам, ето на. Така че се разреши този въпрос. В.К.: И за какво се касаеше? Ти беше дал друг съвет, така ли? Ж.Т.: Бях дал едно предложение, което на някого не изнасяше. Ще го разкажа когато му дойде времето.

6. БРАТСКАТА ГРАДИНА СЕ ПРЕУСТРОЙВА

В.К.: Ти беше дал предложение. Продължаваме нататък. Ж.Т.: После животът ни тука, около градината протече така хубаво. След заминаването на брат Георги Куртев поде се известна инициатива от Братството. Ние си спомняме още нашите братя, които са работили още през времето на брат Георги Куртев. Ние залочнахме първо водата да прекараме, след това извадихме старите дървета – бадеми и други, и лозето, засадохме ново лозе. Това нещо направихме, млади бадеми също засадохме, и после се яви в нас желанието да направим нов, по-широк салон и направихме туй разширение, което виждате, там разни гардероби за дрехи и т.н. Ето това е едно подобрение, което се извърши след заминаването на брат Георги Куртев. Миналата година решихме да закупим едно място, да разширим градината още повече, с цел това място да се използва за Паневритмия, както тая година видяхме, че дори е малка тая площадка, която имаме. Идват вече много братя и сестри и Паневритмията има нужда от по-голямо място. Макар и да сме останали по-малко, но нещата все повече се разрастват. Яви се и друга инициатива на наши приятели от Айтос, те пък както брат Петър, брат Вълко и други, те влязоха във връзка със съвета, та ни дадоха много хубави материали, с които можем да си правим нещо занаят. Аз мога да похваля братството, че макар и да останаха по-малко хора, но има у останалите инициатива и с помощта и на други приятели от околността, но се направиха доста работи. Разни маси, скамейки и др., които са необходими тука за градината. Моята работа беше тук като снабдител с брат Марко, другите работеха. Аз по-малко се включвах като строител. Моята грижа беше още в градината да изоравам, където е необходимо. От 15 години аз живея тук на вилата си и на мен се падна тая длъжност да се грижа и обработвам градината, да я ора по-точно. Това нещо се възложи на мен и това нещо може да продължи, докато съм жив.

7. ДЖУДЖЕТАТА И ПЕЧАТЪТ НА ЗМИЯТА

В.К.: Спомняш ли си някои неща с Братския съвет след заминаването на Учителя в София, които са важни? Ж.Т.: Има много неща, които много пъти са говорени, но не искам да се меса в тях. В.К.: Това, което ти знаеш, и си сигурен,

твоего мнение. Ж.Т.: Сега като разгледах тая книга снощи „Изгревът“ – том 1/, виждам, че много неща са писани все за хубаво, та не искам да смесвам ония неща, които не са за хубаво. В.К.: Това е история и ние, нашето поколение се сблъсква със същите неща, а вие сте ги минали. Щом сте ги минали, това са ваши опитности и ние трябва да ги знаем тия опитности. Ж.Т.: Аз ви казах още преди това, че тия неща трябва предварително да се обмислят, за да може следващите да се поучат от тях. В.К.: Ти можеш ли допълнително да го помислиш? Ж.Т.: Може, разбира си, да не се нахвърлят така нещата за щяло и нещяло. В.К.: Значи, ние се уточняваме, ти ще помислиш и ще кажеш допълнително. Ж.Т.: Така някои сънища са интересни тук на градината. Аз имам някои записани. Например, миналата година сънувам, че един брат идва, той е непознат и води деца на градината. В това време аз бях пак до ореха, а той идва при мене и аз го запитвам: Къде отивате? А той ми отговори: Ами ние идваме на лагер с децата. – Ами къде ще бъдете на лагер? – Ще бъдем тука на Айтоските възвишения. – Ами не видя ли брат Борис? – пита той. Рекох: Не съм го видял. Ами къде отива той? – Ами той води една група, ще бъдем тука на Айтоските възвишения. И ми посочи тука някъде в Балкана. А тези дечица като пингвини, дребнички, не могат да говоря нищо и той самият, който ги води, и той дребен. Викам му: Брат Борис с какви деца отива той? – Ами те, казва, като тези. И аз като се събудих стана ми ясно какво означава това нещо, този ми сън. Имам още един след заминаването на брат Георги Куртев. В.К.: Разкажи го. Ж.Т.: Пак сме на градината на бригада, обаче виждам една голяма тропическа змия, кафяво-черна, ходи от човек на човек и на лявата му страна слага печат. Аз съм застанал на чешмата, където готвят на високото за празниците. Стоя там на високото и се обръщам и викам: Абе братя, защо ние даваме условия на тази змия да бъде тук между нас? Един от тях се изправи и каза така: Какво от това, че била между нас, като не ни напакостява? В тоя момент аз се обръщам и му казвам: От градината, от шосето, като вземеш тая низина, народима, дето край няма. Най-напред се виждат хората и по-нататък глави, глави и се заличават хората. Но има от шосето насам хора, които са тръгнали към градината, прииждат към нас. Иму казвам: Гледаш ли тия хора, които са тръгнали да идват при нас? Те не знаят тази змия дали напакостява или не, те се страхуват от нея. Така че те се страхуват да дойдат при нас. При мене не дохожда, тя негодува от мене, тя като че ли разбира. Това стана много отдавна, след заминаването на брат Георги Куртев. В.К.: Как се развиха събитията в Братството след това? Ж.Т.: Развиха са дисхармонично. В.К.: Значи сънят се оказа верен. Ж.Т.: Разбира се, точно така. В.К.: И това беше борба за ръководство или за какво? Ж.Т.: Не знам, явиха се някои неща. Той, брат Георги Събев, който седи тука заедно с теб и слуша, ги знае много по-добре от мене. В.К.: Обаче сънят излезе верен с печата. Ж.Т.: Да, верен, слага от лява страна печата. И ето, някои сестри останаха живи, а ония братя, ценните, те си заминаха. Те уж сестрите бяха болни, братята бяха здрави, братята си заминаха, а пък сестрите останаха. В.К.: Които правеха белите. Ж.Т.: Не знам сега небето как ги различава тези въпроси, но стигна дотам. Но важното е, че не излезе сполучлив сънят. А щях да ти кажа защо ми се даде тия джуджета да ги сънувам. Защото Учителят казва в една беседа, който го е срещнал: „Ако не прилагаш Любовта, джудже си, ако не прилагаш Истината – джудже си“. В една беседа го има туй. Затова ми се даде тая картина, все джуджета, и който ги води, и той дребен. Но брат Борис не го видях, но и той водел такива към айтоските възвишения. Та през тая 1973 година много работи ми се даваха в съновидения. А Учителят казва така: „Обръщайте внимание на своите сънища и си ги записвайте, да проверявате кои са верни и кои не са верни.“ Това са думи от Учителя.

8. ИЗПИТЪТ НА РОДА КУРТЕВ

Ж.Т.: И на мен някои неща ми се даваха във вид на стихотворения. Аз съм с малко образование, завършил съм 4-то отделение. На полето си получавахме свидетелствата. Като дойде пролетта, хайде с добитъка, така ни беше ученето. Благодарение на това, че се запознахме с Учението, интересувахме се, четохме и научихме много неща. И казвам много пъти: Единственото Учение и Школа, което сближава учените и простите, това е окултното учение. Аз мога да говоря сега с лекари, мога да говоря и с професори, макар да съм с 4-то отделение. Благодарение на това, което сме учили и което знаем във връзка с истинския живот. Та във връзка с градината, понеже веднъж като пътувах, ми се даде едно вдъхновение да напиша нещо. Сега и да искам да пиша, не мога. Но тогава ми се дадоха тия неща. Та едно стихотворение мога да ви кажа за градината във връзка с живота на брат Георги Куртев. В.К.: Да, слушам. Ж.Т.: Тъй като брат Георги Куртев на времето имаше повече деца и средствата му едвам стигаха за да прехрани децата си. Тогава братството се организира да направи една къща на брат Георги Куртев. И тази къща я направиха и научавам че мястото му е бил дал съветът. Наши братя са ми разправяли, от Тополица и Бургас са работили по цели седмици тука. От Балкана са идвали с материали и др. Та по този начин са направили къщата на брат Георги Куртев и в замяна на туй той е благодарен, че са направили тази къща и казва да се направи една салма, един навес, непосредствено до къщата за добитъка за братята от селата, когато идват в Айтос. Тази салма аз я знам, ходил съм там, виждал съм я и се направи една стая за братята. Обаче впоследствие, като мина някоя и друга година, другарката на брат Георги почна да реагира, че идват много хора и тези хора, чувствайки това негодувание, почват да се отстраняват и не ходят. Вече при тях и аз съм ходил там, но в стаята не влизях. Като научихме това нейно изказване, ние лежахме на двора с добитъка. Понеже тогава ставаха панаири за добитък и най-много тогава идваха от селата или пък някои идват да се спазаряват, та затуй беше дворът. В.К.: Това след 9 септември 1944 година? Ж.Т.: Преди 9 септември 1944 г., след направянето на къщата на брат Георги Куртев. В.К.: Коя година? Ж.Т.: Коя година аз не мога да си спомня, може би 1929 – 1930 година ли, той брат Георги Събев ще знае кога е било. И така хората се отстраняват и когато брат Георги вижда, че братята почват да странят, идва тогава на градината вече. Като идва на градината и хората почват да идват тука. Вместо в двора му, идват тука. И тук се създадоха по-добри условия. След заминаването на брат Георги Куртев решиха да продават къщата в града. Дора Куртева и още една сестра бяха там. Брат Георги дойде един ден тука да им направи долу избата. Аз го запитах даже какво ще прави. „Абе направихме го, да стане по-хубаво за братята и сестрите, които идват.“ А тогава дойдоха сестра Миаха и сестра Дора, дойдоха и хубаво че дойдоха тука. Обаче продадоха къщата и си поделиха парите. Аз тогава казах: „Защо тази стая, която брат Георги е завещал на братството, не дадохте парите на градината за братството?“ В.К.: А те си я поделиха. Ж.Т.: Те си поделиха всичко това нещо. И ето сега аз и на сестра Дора не съм казал. Сестра Дора остава да живее на поляната, в сградата няма къде да отиде и тя до оня ден беше тука. Няма кой да я гледа, няма кой да е с нея. А те са три сестри. Една с една не си пасват. В.К.: Знам. Ж.Т.: Ти знаеш много добре. В.К.: Ами те са правили на Изгрева една къщичка, братята от айтоските села са я направили, а после те са я взели за себе си. Ж.Т.: Няма да разправяме. В.К.: Сега тази къщичка, която бяха направили на Изгрева, тя е с парите и труда на братството от Айтос. Ж.Т.: Не зная него случай. В.К.: Добре. Да спрем дотук.

9. БРАТСКАТА ГРАДИНА

В.К.: Какво казваш, като идваш тука? Ж.Т.: Във връзка с градината, на която идваме да работим, веднъж като идваме по пътя, се вдъхновявам да пиша нещо. То е следното. Това е 20 юни 1973 година, в братската градина:

Там, някъде край полите на Балкана,
китна градина Бяло Братство е създало.
Ред по ред е наредена,
с Любов, песни и молитви е осветена.
Орехи, круши, бадеми и черешки рано зрели.
Плодове им сладки, благи, слънцето ги така прави.
Отдалеч се виждат тополите бели,
в небесата сякаш клоните си вгледали.
Нека да погледнем боровете вечно тях зелени,
на дълж и на шир клоне са разперили.
Дават прием на всички тука, що дошле,
с много радост, с песни край тях са изпели
и със звучни цигулки винаги придружени.
В тоя чуден кът от цялата страна
млади и стари идват да го посетят.
Всичко мило и красиво от душа обичат,
че рай земен те го наричат.
Ако някой в дома си неразположен,
в житейски грижи много е поробен,
сам багажа си стяга,
за Братската градина заминава.
Тука отдиш ще намери,
така ободрен със сила, здраве
за дълго ще бъде обновен.
Тая дивна красота, сред нея съграден
храм свещен на братята на любовта.
Живял е някога свят човек,
на много люде е познат, обичен и благ
от нашия край наставник го зоват.
Всеки, който при него отива,
здраве сила сякаш от себе си им дава,
ободрен и весел човекът си отива,
от Любов изпълнена душата му се прелива.
Ето тука погледнете, лъха ветрец и прохлада,
любовта на Бога тука ни събрала.
Да се видим с поглед мили на очите,
с радост пълнят ни душите.
Братски да се поздравим,
делото свято с вяра да продължим.
Сладки думи от сърце да си кажем,
Бога, Отца нашего да прославим.
Още нещичко ще кажа, нека и това да знаем:
че всичко това ний дължим на Учителя благ, любим.

Като деца ни събра,
вдъхна в нас вяра, Любов и свещени слова,
завет Божий ни остави в последните си думи благи.
Един друг се залобете
и доброто в света с Любов проявете,
мирът на земята вечно въдворете.

В.К.: Много хубаво. Ж.Т.: Това са дадени неща, които са преминали през мене. В.К.: Нещо друго? Ж.Т.: Има и нещо друго пак във връзка с учението. В.К.: Което най-много ти харесва и което е свързано с най-голямо преживяване. Ж.Т.: Понеже сме двама-трима, него ще кажа сега. Учителят на сън, 27 декември, то е било срещу празника 1973 година.

10. УЧИТЕЛЯТ НА СЪН

Учителят на сън

1. Учителят любим и благ, на всинца нази е познат,
кога са двама, трима съберем и в името Негово заговорим,
някаква сила ни вдъхновява, сърцата ни пълни с Любов голяма.
2. Тогава ние виждаме живота красив, доволен и щастлив.
Учителю, Твоето Свято Слово, то за нази няма край.
Умовете ни освети и в нов живот ни обнови.
На добро ни учиш всякога да правим,
Името Твое навред да прославим.
3. Само тогава благословението Божие може да получим,
Любов и обич свята, тука на земята.
Учителю, ние Те молим в радост и беда,
Да чувстваме Твоето присъствие в живота си
През всичките ни дни.
4. Ти си изявената Божия Любов. На всички щедро даваш
на оня, който се покае, ръка му подаваш,
от мрака за да го избавяш.
Учителю, Ти си щит наш и утеха. Всичко за нас правиш.
5. Така в живота ни за всяко добро дело винаги помагаш.
Един друг ученици ни назова, братски да се поздравим
и заживеем в Любовта. Само тогава ще оправдаем името човек,
който да очаква от Бога някакъв успех.
6. Учителю, колко много, безброй добрини за нази Ти си дал,
през вековете си ни водил и за последен път в България събрал.
Тихо шепнеш в душите със тихия си глас.
В полунощ ни будиш, да ни поучаваш и тогаз
непрестанно да работим за Делото Ти свято,
Така Бога да прославим тука на земята.

В.К.: Хубаво го декламираш на своята възраст. Как си го запомнил?

11. ЯТОТО ПТИЦИ

Ж.Т.: Тия неща са много велики за този, който ги дава. Щото Учителят виж как казва, че тука /снощи на сестра Дора се разгърна Библията и така прочетох/ че

брат Георги се е разговарял, той ги е виждал. А пък Учителят казва: „Аз когато изнасям беседа, аз не говоря само на вас, между вас има много повече, които слушат моята беседа и я носят в пространството.“ Та и при нас, някога може да сме сами, идват такива същества да ни посетят, да ни вдъхновят, да ни напомнят, да ни свързват с Небето, с Бога, с Учителя. Имам един пример при запаса 1943 година. Бяхме на Халкидическия полуостров долу в Гърция. Бяхме в един стар манастир на квартира. Спомних си аз празника на пролетта 22 март 1943 година, ама аз съм там далече, но ме свързва тука животът на братството с пролетта. Ставам сутринта рано, а имаше една чешма на стотина метра, отивам там да се измия и да посрещна пролетта сам. Това беше през времето на запаса ми. Отидох, измих се, почнах молитва, почнах да си пея тихичко. Имаше там такива тополи като нашите тука. През това време като започнаха гаргите да грачат една от друга, една от друга и у мене дойде мисълта, че това са душите от Бялото Братство, които посрещат пролетта. У мен дойде такова вдъхновение, необикновено. Никога не съм посрещал пролетта така сам. В.К.: Учителят казва, че ние сме като ято птици и се прераждаме в един народ, после в друг, когато Бялото Братство има някаква задача. Като ято птици се прераждаме от един народ в друг, като души. И това, което казваш, е верно, защото отговаря на един закон от Словото на Учителя. Така се проверяват нещата дали са верни. Човек трябва да познава Словото.

12. ЗАБРАНАТА НА СЪБОРА В АЙТОС

Ж.Т.: Сега мога още нещичко да допълня към това, че тука една година за събора дойде едно нареждане, да не се състои. Но туй нареждане беше устно, тъй като аз бях против тия неща, защото нашите приятели идват от далечни краища, от изток и от запад на България, само и само да дойдат на този свещен празник на градината. Значи получи се тази устна заповед, с която аз не бях съгласен, защото всяка една заповед трябва да се придружава с писмо, да бъде писмена заповед. И какво стана, дойде брат Кралю Кралев от Бургас и каза, че има нареждане от София празникът да не се състои, но седна на масата, а хората идват с багаж, а той казва, че съборът е забранен и че трябва всички да си отидат. Ние изпращахме току-що пристигналите значи обратно със сълзи на очи. Те плачат и ние плачехме, защото те бяха уморени от път и веднага да се връщат. Това беше много неприятно. Даже тая година идва един брат от Шумен, който оттогава не беше идвал. Тогава една сестра каза, че тогава Кралю беше като някой детектив, така се изрази тя, не беше наш брат. Но мина това нещо. Кой беше виновен, кой не, всеки ще си отговаря. Във връзка с това нещо, предложението на правителството беше и причината да не се състои събора, че било лятна кампания, жътвата да не остава. Макар да е така, виж какво ни дойде, какъв удар за тази лъжа, с една дума било то на правителството или на нашите хора. Слушайте сега:

ВЪЗМЕЗДИЕТО НЕБЕСНО

1 юли 1973 година, град Айтос.

Град старинен в Айтос,
преди хилядолетие наречен от певеца и поета,
ученика на Орфея.
Остави диря, спомени и мечти,
та стигнаха до наши дни.

С голяма светлина озари околните села дори,
от дълбок сън човека събуди
и в нов живот го обнови.
Тебе, град Аетос, много люде ви посещават
заради Божествената ви светлина.
Група ученици събуди и заживяха в Любовта.
Така ти озари човека свят,
апостола наш брат от Бога избран,
наставника на този край.
Ти, Аетос, сияеш с аурата си свята,
до тази година пазиш ни благата, посети по нивята.
Но за спомен ни остави всеки да се чуди и мае,
Годината 1973, 1 юли нека всеки помни и знае.
Бури, облаци се развилняха,
навред всичко разпиляха.
Така също се повтори на 8 юли и на човека заговори:
Ти мислиш, че си силен и всичко знаеш
и със силата природна лесно ще се справиш.
Това чудо мина, но не за дълго време.
Само след ден, два, небето отново забуча.
10 юли ураган, гръмотевици и голям дъжд се изляха,
град Аетос навред го заляха.
Хората уплашени от много загуби и щети,
но затова по-добре да се мъчи.
Нека това не забравим, 14 юли по всички тия места
дъждът отново заваля.
За всичко това тези чудни, велики неща
малко хора знаят и в душата си Бога тихичко те славят.
От човека горд заповед се издава,
за кампанията, жътвата никак да не остава.
Тогава така се уговориха,
че денят Петровден събора забраниха.
Макар и така, планът, жътвата остана,
дори някъде и не се прибра.
Нека всички да разберем и знаем,
че със силата природна не бива да си играем.
Тя не прощава и строго наказва,
който против нея се обявява.
Знай, човече, че си частица от тази природа велика.
От нея ще се учиш, живот нов ще сполучиш.
Знание, мир и любов, доброта,
това е нужно за всяка човешка душа
на тази красива земя.

В.К.: Много добре. Ж.Т.: Това е. В.К.: И аз ти обещавам, че това нещо ще го включа в следващия сборник. Тази случка, забраниха събора в името на идващата жътва, небето ги удари и потопа всичко с град и вода. Ж.Т.: Но оттогава ние нямаме тези дъждове, които станаха. Тука имах дръвчета, водата, аз тогава мажех този долен етаж. Водата от градината дотука, край стената вървеше водата. В.К.: Значи два метра вода. Ж.Т.: Вода, дръвчета не извади, а Айтос, тогава беше с блокчета, гранитни блокчета. Беше натрупан, водата като ги набира отгоре, че при автогарата,

до гарата. Те сетне ги събраха на една камара, каква голяма могила беше станала. Едни хора едва ги извадиха и спасиха от водата. Града беше целият залят. Четири пъти дъжд – на първи, осми, десети и четиринадесети. Еднакви дъждове. В.К.: Това е юли. Ж.Т.: Тази низина, хубаво я гледай. Всичко беше море. Не жътвата, ами останаха цели блокове непожънати. В.К.: А те кога забраниха събора? На самия първи юли? Ж.Т.: Не, преди първи. Ние на 12 юли го празнуваме. В.К.: На 12 юли. А дъждът кога стана? Ж.Т.: Ами и той е през юли. В.К.: Сега понеже дъждът е станал през юли, а тогава вие май празнувахте по стария стил, на 30 юни, или как е? Ж.Т.: Аз точно си спомням, това се даде за поука на всички, за управниците и за нас. Да, да, на Петровден го празнувахме. Може да се случи на 15 или у събота или неделята. То може да е у петък, 12 юли. В.К.: Да, те забраниха събора и на следващия ден почнаха дъждовете. Ж.Т.: Те започнаха вече. Те, дъждовете може да са започнали преди 12 юли. Те са започнали предварително. Да се докаже на нас, че тази е причината. Случва се даже при отделния човек аз и това нещо съм забелязал и съм го проверил. Искат да правим нещо, а пък казват друго. Значи ударът е готов. Искат да извърши една работа или да купи нещо с една цел, а пък казва я за друга цел. Ударът е готов, неизбежен. Също както направиха тези. Те искат да съборят братството по някакъв начин, а казват че за жътвата се спира събора. А тука тогава особено се събираха повече стари хора. Да не идват старите хора да им жънат? Но дойде им скъпо и прескъпо. Брат Георги Събев ще помни тия дъждове, които станаха тогаз. В.К.: И те разбраха ли това нещо или не го разбраха? Ж.Т.: Кой ще го разбере? Не могат да го разберат. Те не вярват в Бога, нито във възмездieto. За тях всичко е случайно. Но за нас беше закономерно.

13. ПРИНУДИТЕЛНА ПОЧИВКА

Ж.Т.: При една спирка в Стара Загора, след като мина вече Братската среща там в Стара Загора и брат Чернев от село Кортен, Новозагорско. Димитър Чернев ни покани да отидем до Кортен у тях на гости. Ние бяхме: брат Петър Камбуров, брат Паню от Ямбол и брат Диню от Козаре, също и аз от Козаре, отивахме четиримата и вечеряхме, насам, натам. Бяхме 4-5 човека. Почна се един такъв интимен разговор, че уж щяхме да си лягаме, а пък ние превихме нощта. Полунощ мина, разговори един от друг, все по-хубави и по-хубави разговори и рано сутринта трябва да отиваме в Нова Загора да си хванем влака за пътуване. Един час или два часа ние сме спали и пак бодри и весели отиваме в Нова Загора, хванахме влака. Искам да покажа с това, че имаше време за разговор, имаше време и за почивка, и за сън, и за всичко. Всичко това нещо си дойде на своето място. Имаме един спомен, понеже с Марашлиева се запознахме за пръв път в Русе. Та ще искам да кажа този случай. Това беше много интересно. Спомням си 1946 година е било, 1946 година. По инициативата на брат Влайчо искахме да използваме празниците и да направим една обиколка из България. Започна от Стара Загора, Нова Загора, Карнобад, Айтос, Бургас и който желае да отиваме с рейс от Бургас до Варна. И се събрахме около 24-25 човека и с рейса пътуваме вече за Варна. Но през това време имаше по-малко хора от света, повечето бяхме ние от братството и пеехме в рейса, пеехме братски песни и ония хора само са вслушваха, не се задаваха никакви въпроси. Обаче горе в Стара планина, на Водораздела на Стара планина получи се спукване на гумите, повреда на рейса и ние спряхме, слязохме от рейса. Това беше по обед, направихме една братска трапеза по Великден. Кой яйца носи, кой козунаци, кой каквото имаше, направихме една дълга трапеза и седнахме да правим обед. Тази почивка продължи близо два часа, докато направят рейса. И брат Влайчо ни каза: „Знаете ли защо се

случи тука да спре автобусът и да направим тоя обед? Защото когато Учителят едно време пътуваше от Варна за Бургас, тука е отпочивал." Всички трепнаха от тия думи. Оттам поехме за Варна. Пристигнахме там, намерихме братския салон, пяхме, ходихме на лозето, пренощувахме и после тръгнахме за Русе с влака.

14. ДЯДО ВЛАЙЧО

Ж.Т.: В Русе намерихме сестра Марашлиева и други приятели, разквартируваха ни, пренощувахме. Сутринта рано трябваше да отидем на братското стопанство в местността „Свирчовица“. Брат Рашо от Кирилово с мене, заедно ние отидохме по-напред, а другата по-голяма група с брат Влайчо остана по-сетне. Ние отидохме там. Две кучета залаяха. Отвориха ни вратата и влязохме вътре. Две сестри ни посрещнаха и после се показа и брат Ватев. Но кучетата не ни посрещнаха приятелски. Като дойде голямата група, отвориха се едни големи врати, големи райски ми се видяха, като започнахме да пеем „Братство, единство“, голямата група, която идваше от едната страна, а ние първите от другата страна с брат Ватев и сестрите пеем и плачем същевременно. Всичко пее и плаче от радост и умиление. Такъв един спомен имаме значи с Русе и тогава вече се запознахме. В.К.: Кажй нещо за дядо Влайчо. Ж.Т.: При брат Влайчо съм ходил много пъти. Сега той беше с групата с нас и като си тръгвахме обратно за Русе, за града, една циганка и едно циганче идват насреща ни и почнаха да ни залъгват там, да искат да ни врачуват. По едно време брат Влайчо се спря. А тя искаше да му каже нещо, а той бръкна в лявото си джобче, извади няколко монети и й каза така: „Слушай, на ти тия пари, пък недей да ходиш да лъжеш хората, не е хубаво.“ Каза й няколко думи. Ние тръгнахме и вървахме 50-60 метра и като се обърнахме, видяхме циганката на същото място, стоеше като закована. Такова нещо се получи. И така ние си заминахме. Но това беше една много хубава обиколка, която няма да забравим никога. В.К.: Понеже си контактувал с дядо Влайчо, да кажеш някои опитности, които имаш с него или си чувал. Ж.Т.: Имам. С брат Влайчо много пъти сме имали среща. Много пъти сме получавали писма, много пъти сме били поканвани от него да ходим в неговото село Коньово. Имам доста случаи с него. Една година бяхме специално поканени да копаем кладенец. Брат Бельо от Белчово, Старозагорско и аз, двамата бяхме само. Наистина имаше и гости, но той идваше при нас и при гостите. Ние за два дена направихме голяма работа. За два дена изкарахме към четири метра само с брат Бельо. Между другото брат Влайчо ни казваше така: „Ще дойде ден, когато в този район ще има Школа на децата на Бялото Братство.“ В.К.: Къде е било това точно? Ж.Т.: Там, където му беше градината. „Ще направят – казва – училище на Бялото Братство.“ После една година бяхме събрали наши стари братя: брат Стоицев, брат Петър Камбуров и много други стари братя, за да ни разкажат опитностите си. Брат Петър Камбуров пък ни занимаваше с есперанто. То беше около една седмица. Петър Камбуров ни занимаваше. Имам много добри спомени, много хубави спомени имам от това време. Брат Михаил Стоицев беше много сладкодумен, брат Паню също. Те пък казаха едни спомени из живота на Братството и т.н.

15. БУЙНИТЕ КОНЕ

Ж.Т.: Брат Паню разправяше как ходил при Учителя. Той искал да си напусне занаята като подковач. Но Учителят му дал методи как да се отнася към животните и също да не си напуца занаята. По-нататък той каза, че приложил това, което му

казал Учителят и той можел да се справя с най-буйните коне, защото знаел вече как да ги успокоява и тогава да ги кове. Брат Паню станал известен като опитен майстор да подковава и при него водели най-буйните коне, защото той знаел вече как да се отнася с тях. Много случки бяха разказвани, на много срещи бяхме канени.

Брат Георги Събев разказваше за брат Паню какви спънки имал с добитъка: воловете бодат, конете ритат и т.н. При такива случаи не можел човек да си гледа работата и затуй искал да си напусне занаята. Отива при Учителя и му разказва какви трудности среща. Тогава Учителят му казал да не си напуска занаята, но че ще му каже какво да прави. Като ти доведат добичето, ще го погладиш по главата и по целия гръб с ръка, значи от главата до опашката. Това ще направиш три пъти. В.К.: Имало някаква формула, така ли? Ж.Т.: Имаше една формула. Той казвал формулата и след което добичето се укротявало. И там насетне по-добре е да се върнеш в занаята и най-своенравните коне идваха при мене, обаче при мене бяха кротки и аз по тоя начин продължих да се прехранвам от занаята си. После той каза пак един друг случай, брат Паню, че бил изпаднал в едно трудно материално положение. Задължения имал и отишъл при Учителя и му казал: „Учителю, какво да правя, аз имам голям дълг, не знам какво да правя.“ Той му казал: „Имаш ли нива?“ – „Имам.“ – „Ще наемеш една нива и ще я изореш. Ще я засееш с жито. Аз ще ти кажа как да сееш житото. Като отидеш да ореш, ще четеш „Добрата молитва“ на четирите края на нивата. Като вземеш да я сееш, пак на четирите края на нивата ще четеш „Добрата молитва“, като вземе да изкласява, ще я посещава и ще видиш резултата.“ „Направих – казва – това, а годината беше почти сушава, с малко дъждове. Като дойде дъжд, излее се върху моята нива. На съседите, на няколко крачки от нея няма дъжд. Моята нива стана толкав бой, класовете цяла педя, а пък на съседите, които бяха чифчии, ей такива малки класчета. И те казват: Паню, абе ти уж не си чифчия, а пък твоята нива е най-хубава.“ В.К.: Какво значи „чифчия“? Ж.Т.: Земеделски работник. Ти не си земеделски работник, ти си занаятчия, а пък твоята нива е най-хубава. Аз, казва той, си мълча. В.К.: Как се казваше той, Паню кой? Ж.Т.: Паню Димитров от Ямбол. Той е човекът, който е постил най-много в България. Всяка година по 40 дена непрекъснато пост кара. Седмичните пости и други и други си ги продължава. Ако четвъртък и петък ми се види малко, в понеделник наново поста.

Така работеха и така се подвизаваха братята тук. Има много да разказвам, но днес трябва да изора нивата в градината. Друг път ще ви разкажа още.

16. ЖЕЛЮ ТАНЕВ – АВТОБИОГРАФИЯ

Желю Танев Николов, род 1913 година в село Богомилово, сега квартал на Стара Загора. Баща ми с многочленно семейство се изселва в с. Каракия, настояще Бозаре, община Карнобадска 1922 година. Поради това, че семейството е голямо, от 9 човека – дядо ми, баба ми, баща ми, майка ми и седем деца – двама сина и пет дъщери. А нивата като земеделец е малка, 50 декара за препитание на семейството ни. И купува в с. Каракия 100 декара нива и 40 декара гора на 500 метра от село, отлична работа, удобно за земеделие.

Ето откъде започна връзката ни с Учението на Учителя. Още като живеехме в с. Богомилово, голямата ми сестра Донка се омъжи за Георги Илиев. Първо те се запознах с Учението на Учителя. След това майка ми, вероятно е било 1925 година, също прие от тях, също и брат ми Койчо, беше най-големия от всички ни. Така приеха Учението от сестра Донка и Георги Илиев. И така почнаха да се събират у нас на молитва и приятели на моя брат. И той започна да идва с жена си, след това

сестра ми Пена, 10-ти набор стана вегетарианка, на 17 години. После, по-късно малката ми сестра и така. Носи се слух в селото ни, че сме вече дъновисти. И така започнаха да идват от Братството от Карнобат, от село Тополица, от Бургас.

Събирахме се около десетина човека на молитва у дома. После сестра ми Пена се омъжи в село, но мъжът ѝ симпатизираше много към Учението и започна да става събранието у сестра ми, беше по на център. Брат ми се спомина 1933 година, и остана за ръководител неговият другар, казваше се Точю Донеv, но водеше събранието по свое усмотрение и не получавахе беседи.

Ето сега идва нашият ред. Какво сме ние, още на 17-18 години. Със сестра ми и други приятели почнахме да ходим на с. Тополица на празника Никулден, и след това в град Айтос на Братската градина на Петровден, на Богородица и така аз вече 19-20 годишен. И някои от Братството искат да ме женят за някоя сестра от Братството. Ами, казвам в себе си, аз още не съм в Братството, как ще взема момиче от Братството? И така, решил съм да взема момиче от селото си, да се сродим, понеже нямахме роднини и така направих – вземах момиче от най-голям род в селото ни – шест души братя и най-малката им сестра Иванка. Това беше по нашия план. Но от небето друго се нарежда. Още първата година започнаха изпитанията. Като бременна получи албумин, малокръвна и лекарят иска да махне плода. Ние не се съгласихме и от ден на ден си заминава Иванка, лекарят каза: „Сега само Бог може да ѝ помогне.“ Вече осми месец, с инжекции го умъртви, благополучно се роди, но Иванка вече загуби съзнание, близо два дни. Минаха още някой ден. И лекарят каза: „Прехвърли трапа“ След това я вземахме в къщи да я гледаме като малко дете, малко вижда, малко чува, а още по-важно, че не може да става и да върви, и дори не може да се храни сама. С една дума стана едно новораждане. Тези изпитания бяха началото на януари 1936 година и в продължение на 4-5 месеца така се поправи, че никога не е била така пълна и хубава и като отидохме на Великден, където хората играят както на селата отпразнуват Великден, и дойдоха да видят болната Иванка, и се чудеха, че никога не е била така хубава. И така готова за лятото за полска работа за копане, жътва. И така стана промяната на Иванка. Това, което е яла при голямо семейство се очисти и после стана много по-капризна – като ѝ замирише на месо, и така започнахме живота от 1934 година 15 октомври.

Ето сега дойде ред вече да се опитам да опиша своите изпитания. И така вече като семейство с Иванка и като отидем на гости по някой празник на майка и баща ѝ, хората си ядат месо, ами и на нас тава слагат. У дома няма месна храна, там е лесна работа. Ами като отидем на гости и на кръстника виж и те са приготвили за нас нещо, ама месце. Ето все по-голяма става вече борбата. Като дойде неделя, ние спазваме да не работим, празнуваме и така с моя приятел Коце ще ме води на кръчмата или кафенето, ами аз нито пия, нито пуша. И тогава изпитвам голяма тъга, просто ме задушават в ден на неделата или празника – душевно болен. Чудя се какво да правя. Една вечер сънувам, но това беше съновидение. С моята сестра Пена, която е редовна в братския живот, с нея двама отиваме на една висока могила, връх, и като се качваме, почвата е рохкава, като сняг кога вали. И като заставаме на върха, аз си забих здраво краката в почвата и заставах здраво на земята, и това време започнахме „Добрата молитва“. И по едно време се яви една светла звезда от небето. И идва към нас, а ние още си карахме молитвата и когато ни наближи, стана една златиста роса. И така ни ороси хубаво, че целият от радост треперех, и така аз не можах повече да заспя до сутринта, все така, макар и по-слаб се чувствам, но все треперех. И тогава казах в себе си: Аз вече няма да гледам нито дядо, нито баба, нито кръстник, нито приятели, нито роднини. Дошло е време да се определя като всички братя като вегетарианец. Но рекох пак да не стане нещо недоразумение

с Иванка, рекох си ще отида при брат Влайчо в село Конево да се съветвам – каквото ми каже, това ще бъде. И като отивам при брат Влайчо и му казах добре за съня си, а той ми каза: „То всичко ти е оправено. Това показва съня ти.“ Аз му казвам: „Абе брат Влайчо, да не стане така, че да се влоши живота ни с Иванка?“ А той ми каза: „Абе брат Желю, той няма да се влоши животът ви, ами ще се подобри.“ И така аз се връщам, пълен с ентузиазъм и духовен стремеж. Но не казвам никому. Може би мина един месец и където ме поканят да ям месна храна, смело им казвам: „Аз не ям месо вече.“ И това се разчу из всички роднини и приятели и близки и така никой вече не ни предлага месна храна да ядем. Също Иванка, и тя била готова, така се пресрамахме пред всички.

Ами какво става с моя приятел и жена му – вече не ме кани да ходим на кръчмата, започнаха да идват с жена си на молитва и така той се отказа от кръчмата. И така победата е наша. После тази братска идея се яви в големия брат на Иванка. Неговият син, макар още преди да изкара служба, почна да идва на молитва, после и майка му и така станавме повече от десет човека. И почнаха да идват от София видни братя – брат Боев, брат Сотиров, брат Георги Куртев от Айтос и много други, имахме интересни срещи и случаи, но всичко не може да се опише. Бих показал един два случая. При една братска среща бяхме поканили все възрастни братя, около десетина човека, това ставаше все на село Козаре. Също и брат Сотиров беше дошъл и различни въпроси се разискваха и изказваха от братята. Всеки от своя опит из братския живот. И тогава брат Сотиров каза една своя опитност:

Като офицер на турската граница получих заповед от щаба на гр. Бургас, че трябва в толкова часа да отида. За да отида на определеното време и час, казва, аз ще пътувам с кон. Тогава коли нямаше. Трябва да тръгна рано през нощта, ами докато отида до шосето се пътува по една козя пътека, а мрак, тъмно. Направих си молитва, качих се на коня и потеглих по козятя пътека. И по едно време пред коня взе да пресвятка светлина и оформи се една светла топка и върви пред коня и така излязох на шосето и топката се изгуби вече. И така аз отидох на определен час в щаба на армията. И в това време имаше от селото ни няколко човека, един от тия хора дойде при мене и ми казва, аз го познавам този човек, той ни беше командир на турската граница. Казва се капитан Сотиров. Тогава много са случаите из братския живот, не могат всички да се опишат. И така само отчасти някои случаи.

Ще посоча един много хубав пример с брат Петър Камбуров, много пъти е идвал в нашето село Козаре, че дори и селяните го познаваха. Веднъж като дойде на село и някои от евангелистите решиха да правят диспут. В нашето село имаме доста евангелисти и решили се 6 човека да дойдат и да се запознаят с брат Петър и всеки носи в джоба си Евангелието и разбра се да се опознаят добре отблизо. И така започнаха разговори, относно Словото Божие и така започнаха да му задават въпроси относно Евангелието. Обаче брат Петър добре е запознат и с Евангелието. Много добре им отговаряше на зададените му въпроси, и така не се стигна до никакви спорове. Затова Учителят на много места казва да се проучава Библията, последните думи на брат Петър бяха следните, като станаха да си отиват, каза така: Братя, вие добре дойдохте тая вечер да се опознаем добре и да обсъдим много хубави неща от Словото Божие. То ни пълни душите и ни задоволява. Посочи пример. Сега вие знайте, че във всеки град в нашата страна стават панаири, особено селяните, кой волове кара да продава, кой коне, кой каквото има, а други отиват да купуват. И който е продал, е доволен, че е продал и който е купил, е доволен, че е купил. И всеки си отива доволен в къщи от панаира. И така, братя, нашият разговор с вас е при същия случай – вие си отивате доволни в къщи, и ние сме доволни. Така весело си отидоха хората.

Брат Петър Камбуров, много са нашите спомени с него. Като много пъти идваше на село Козаре. А така се виждаше, че нямаше средства дори дрехи да си купи. И моята сестра Пена и моята жена Иванка и сестра Станка, жената на брат Биню знаете ли какво решиха? Вълна има, хайде сега да изпредем и изтъчем един плат за един костюм на брат Петър Камбуров да го изненадаме. И така направиха. Дадоха го да го валят и така платът е готов за ушиване. Така брат Петър останахме с добри спомени.

Сега ще се върна към моя личен живот, като бял брат. През 1940 година започна войната. Две години запас, аз вече месо не употребявам, но с помощта на Бога всичко се нареждаше добре, хайде нас после ни извикаха на фронта в Сърбия. Бях назначен за каруцар – да карам палатката на командира на полка от Сливен и лекарска палатка – това беше моята задача в щаба на отделението. Относно храната бях още по-добре, защото повечето даваха суха храна и в каруцата имах един чувал ябълки и круши. Ех, велика е все пак вярата ни в Бога. Преди да отидем в Прищина ходехме за фураж в изоставени къщи от албанци, сърби. И като ходехме с конете да видим къде има, с още един войник, от два километра някъде ни видяха, вероятно албанци и залпове ни хвърлиха, към десет изстрела, но Бог ни е пазел: нито кон, нито нас удариха. Така че Бог ни запази да се върнем живо и здраво в дома си.

Животът на земята е борба и изпитания. През 1941 година на сестра ми Донка Илиева с мъжа си се изселиха от село Богомилово, Старозагорско, още през 1925 година и живеят в София на Изгрев. Животът на Георги Илиев трая до към 20 ноември и почина. А на сестра ми Пена мъжът ѝ почина в разстояние на 20 дни и тогава работата падна на моята шия. Събираха се нивата на сестра ми Пена – 160 декара, и нашата чака, станаха 280 декара. Деца 7-8, все малки. Тогава от София се евакуираха и Донка Илиева пита Учителя аз къде да отивам и Учителят казва: „Рекох, на село Козаре, при братя си ще отидеш.“ И така сестра ми дойдоха при нас, живяха 4 години и така продължи живота до 1948 година, докато се образува ТКЗС-то и нивите, земята, добитъкът влязоха в колектива, но първите години нямаше средства. Обедняхме, децата взеха да учат, но пари няма. Тогава се принудих да отида до Бургас. Първите две години мизерия, беднотия, нямаше работа, това беше 1954 година. Когато отидох в Бургас с 5-членно семейство, ние двамата с Иванка и три деца – Таню, Мария и Христина, всички вегетарианци. Благодаря на Бога, че другарите на моите дъщери не им пречат в Учението на Учителя, било то на събрания, било то на Езерата всяка година ходят, даже малкият ми зет ги кара с багажа. Това е най-хубавото, което Небето е наредило за нашето семейство. И внучета се ожениха, и техният живот е добър, радваме се на всичко, което Бог е отредил за нашия дом. А ние с моята, вече баба, Иванка живеем от 21 години на вилата до братската градина в град Айтос. И така мога да кажа, че от целия ми земен живот на земята 86 години, и Иванка 82, това е най-хубавият ни живот тука, на вилата сред природата ни. Всичко в изобилие.

Сега, уважаеми брат Кръстев,

Снимката, която Ви пращам от 16-те братя, тя е голям спомен за нас. Направена е 1981 година, на 29.08. Случаят е следният: Един брат на име Димитър Добрев, настояще е сега ръководител на Бургаското Братство, вероятно го познавате. Тогава на деня, на празника, гледах го, ходи от брат на брат при старите братя и дойде при нас. Казва: „Отивай там пред братския салон.“ Питам го: „Какво става? Защо ни събираш?“ – „Искам да ви направим снимка на пенсионерите за спомен.“ Това ме свързва с едно голямо събитие и ме радва много, че от тия 16 братя аз останах единствен да дочекам 1999 година, за която Учителят я ознаменува като едно голямо събитие за цялото човечество. На езерата през 1939 година

Учителят още тогава казва: „Вие трябва да се пригответе за 1999 година. А какво ви остава – 60 години, един среден човешки живот, който иска да се моли да дочака това време.“ Така че аз съм от най-щастливите да видят това време, което не сме виждали и това, което не сме чували. Но пак ще кажа, че Бог е справедлив, Той ще ни пази и помага.

Уважаеми брат Кръстев,

Радвам се на големия ви труд, който сте положили и още полагате. Дали ще има време да продължите? Събитията, които се очакват, дали не ще ви попречат?

Още едно нещо искам да допълня. Как Учителят в най-трудни случаи на живота, когато заслужаваме, ни помага, дори едно пътуване и пренасяне на багаж от село Козаре за Бургас – валя ме дъжд по пътя, изстинах, простудих се много, но трябваше да се върна пак на село, налагаше се. И в това време през нощта заваля много сняг. И в това време повика сестра да ми мери температурата, наистина аз се чувствах много зле, виждах вече неземни картини. Като ме прегледа, сестрата ми каза: „Много си зле, 41.5 градуса, да викаме линейка да ви вземе.“ И след като се обадиха за линейка, че не могат да дойдат че пътят е непроходим за село Козаре и не можем да дойдем. Край. А преди един ден направихме, напарихме варен ечемик, както Учителят препоръчва, да се налагаме, но нищо не минава, нито пот излиза. Това става срещу неделя и към 10 часа отидоха 2-3 сестри с майка ми да си правят молитва и аз застанах на колене на леглото и още като се започна „Добрата молитва“ и почна да тече пот, но изобилна, просто не капе, а тече от челото и носа. Веднага очите ми се откриха и поисках вода да пия. После като четох беседата, срещнах Учителят казва: „Когато Бог лекува, той лекува веднага, а не с дни или месеци, както лекарите.“ Така Учителят ме върна от смъртта. Ами ако бях си заминал, тогава жена ми и децата ми живи бяха погребани в Бургас. Пари нямаше за хляб, бях занесъл един чувал брашно, че и то ни помагаше, прекарах голяма беднотия, две години с децата заедно в Бургас, цяло лято работех в ТКЗС-то с майка си, а на Таню гърба му обелен от чувалите от вършачката и най-после вече от 30 години дойде хубавото и красивото и за децата, и за нас по един чуден случай. Небето всичко се нареди за всинца ни, да благодарим на Бога хиляди и милиони пъти, че ни дава живот и здраве и озарени от Словото на Учителя ни любим.

С Братски поздрав:

Желю Танев Николов

БЯЛОТО БРАТСТВО В ГРАД АЙТОС

1. ОБЗОРЕН ПЛАН

А. Географска характеристика на град Айтос.

1. Разположен край двата бряга на „Айтоската река“. Какво отражение дава реката върху климата и оттам върху характера на населението, на неговата психика разполовяването на града от реката? Това може да се проучи от народния фолклор, предания, песни, обичаи и пр.

2. Айтос е разположен в Айтоското поле на височина 92 метра надморска височина и това как се отразява не само върху бита, но и вътрешната потреба на населението за извисяване на духа към по-високи извисявания на духа? Проверка в обичаите, религиозните култови потребности на населението още през трите епохи: тракийската, славянската и новобългарската. Справка в историческата и етнографска литература за този край, публикувана на различни места и по различно време.

3. Айтос е разположен в подножието на Айтоската планина, на Източна Стара планина. Това означава, че градът се намира във веригата на Балкана и получава своята част от неговите влияния и енергии за обособяването на населението като неразделна част от онази духовна верига, която обединява и създава дух на обновлението. Кое е свързващото начало на това население с останалото в страната? Справка в народните обичаи, бит, песни, предания, носии, облекло и пр.

4. На северозапад от града се издига скалистото образование и възвишение „Хисар“, височина 322 м. Какво значение има тя за култовите потребности на населението през време на траките, славяните и българите? А през време на турското робство? А след това? За какво е използвана от населението? Как се наричала в различни времена от народа?

5. На изток от града е скалистото образование „Тримата братя“. За какво е служело на населението? И как е свързан градът с него? Справка в преданията и разказите от някогашно време.

6. Климатът е преходен континентален със слабо изразено черноморско влияние. Как се е отразил климатът на психическото възприятие на населението, неговия характер, мисловни, емоционални и волеви особености, определящи общия порядък на строго определен бит, обичаи, поминък. Справка в етнографския музей и литература за този край.

7. Поминък: зърнопроизводство, тютюнопроизводство, зеленчукопроизводство, животновъдство и трайни насаждения. Как това се отразява в дейтелната дейност на населението, върху неговия бит и култови потребности на населението през различните епохи: тракийска, славянска, българска, през турското робство и след Освобождението. Поминък и свободно време за битови нужди, обичаи, фолклор и пр.

Б. Историческа характеристика на град Айтос

1. През 1972 година в центъра на града са открити следи от тракийско селище и малка крепост от 5-6 век. Справка в съответните публикации и търсене на историческата следа, чрез която е прокарван пътя на следващите поколения, които трябва да дочакат идването на Всемировия Учител.

Преди 3000 години, три километра западно от град Айтос имало манастир, в който живял един светия. Градът бил обграден с високи стени и в него бил скрит златен бюст на Орфей.

Римският император, като научил това нещо, изпратил войска да нападне града, за да вземат бюста на Орфей, но като дошли до града, те се изплашили от тишината, която владеела там. Нямамо жива душа, понеже народът се бил скрил в подземията като разбрал, че ще бъде нападен. Върнали се войските при императора и докладвали за положението. След шест месеца императорът отново изпратил войски. Те нападнали града, обаче не намерили златния бюст на Орфей, който и до ден днешен не е открит. Жителите на града били земеделци – вегетарианци. По него време Айтос е бил люлка на духовен живот.

2. На северозапад от града са запазени останките и основите на три кули от средновековна крепост АЕТОС. Намерена е керамика и монети от времето на Светослав Тертер. Каква е ролята и мястото в това време? А какъв е култът им?

3. Да се провери какъв култ е изповядвало населението през времето на траките, на славяните, на българите до приемането на християнството. И какво е останало от онази епоха като предания, обичаи и фолклор. Всичко това впоследствие създава благоприятна почва в душевната нагласа на населението за възприемането на идеи от космополитичен план, а особено през времето от 1900 – 1944 година, по времето на Учителя Беинса Дуно.

4. Като средновековна крепост АЕТОС се споменава за пръв път в хрониката на френският рицар Ж. дьо Вилардуен под името Лакил /френски: орел/ Справка във френски пътеписи за Балканите и България в съответна поредица от чужди пътеписи, излезнала досега до том 9. През 1206 година е разрушена от латинските войски. А защо? Какво цели с разрушаването и латинската раса? Какво иска да наложи тук, успява ли? Как налагането на чужда религия се отразява на населението? Справка народния фолклор – песни и предания. Кое е онова, което прекарва населението през тази епоха, държи го, укрепва го и го съхранява, за да го прехвърли в идните поколения? Коя е тази добродетел и онази душевна ценност, съхранена в поколенията?

5. Градът под името АЕТОС /гръцки: орел/ се споменава от византийския хроникист Никита Хоният. Направи съответна справка от неговите публикации и съпостави защо е наречен орел? С какво е свързано това? С местността, с предания или с култови потребности на населението или с онова задължение и военна повинност, когато населението е отглеждало орли за лов на владетелите и са били осъществявани от данък или са имали облекчение, или са имали привилегия в някои неща, като правото на свободни култови потребности и култови дейности, които са били свободни и са били в разрез с официалната култова религия. Ако е така, то тази привилегия се предава и в идните поколения през различните държавни формации, като специфична особеност на характера на населението да изповядват своята култова потребност в противоречие на официалната.

6. През време на Втората българска държава преминава нееднократно в български и византийски владения. Какво означава това за населението, за неговата възможност да се приспособява в култово отношение.

7. Турците превземат града през 1367 година. Като нахия /ар. – турски: област, община/ и град е известен от 1367 година. Турският пътешественик Евлия Челеби

18 век го описва като български град Ченгис. Справка в описанията му и в поредицата чужди пътеписи за Балканите. Българският елемент се запазва, бит и обичаи. А какви са култовите потребности на населението? Запазени ли са тракийските обичаи, а славянските и българските?

8. През време на Възраждането е известен с името „Орловец“, „Орлово“. А защо с това име? И кое е това, което го променя на Айтос?

9. През време на руско-турската война от 1828/1829 година турците са разбити при Айтос от руския генерал Ридигер, като градът е освободен и временно става главна квартира на генерал Дибич Задбалкански. След Одринския мир от 1828 година голяма част от българите се изселват от града от страх от турското възмездие и се заселват в Бесарабия. Обикновено в изоставените къщи се е заселвало гръцко население, дошло от Беломорието и Тракия, както гагаузки погърчено такова, това се отнася почти за всички изоставени домове от българите по това време. Как е този въпрос за град Айтос? Проверка къде е изселено това население. Връща ли се непосредствено след 10 години след войната 1828 година, както става на много места или остава в Бесарабия. Кога се завръща избягалото население? Изобщо връща ли се? Ами кой се заселва в изпразнения град и как се променя състава на населението?

10. Възраждане: Църковно-национални борби за обособяване на правото на българската народност за отваряне на училища, правото за българско четмо и писмо, църковно-славянско богослужение в Айтос. Справка във възрожденския архив за града, публикуван в различно време, както и онзи, запазен съответно в града.

11. Освобождението от турците, възраждането на града, бит, култура и особености до идването на Учителя в град Айтос през неговите ранни обиколки от 1900 – 1922 година до отварянето на Школата през 1922 година.

В. Историческа проекция на Учението на Учителя и делото му в град Айтос.

1. Първи обиколки на Учителя в България и гостуване в град Айтос, Кои години и къде гостува?

2. Създаване на първите кръжоци от Учителя и т.н. „духовна верига“ в България и нейната проекция в Айтос. Коя година?

3. Начало на съзнателна група в изучаването на Словото на Учителя след откриването на Школата 1922 година.

4. Създаването на братство и първи събирания. Салон, братски живот от 1922 – 1944 година, събирания, срещи, вечери, празници, работа по изучаване на Словото.

5. Животът на братството след заминаването на Учителя 1944 година – до заминаването на Георги Куртев.

Г. Биографични бележки и път на Георги Куртев и ролята му в създаването на Братството в Айтос.

а/ Детство, юношество, родово обкръжение.

б/ Войник в Балканската война и в Европейската.

в/ Събития в живота му до срещата му с Учителя.

г/ Ръководител на Братството в Айтос.

д/ Духовни опитности и прозрения

Д. Създаването на братската градина в Айтос: Каква е идеята и как се е осъществявала, кой дава мястото, как се започва, как се организира, как се осъществява построяването на вилата, коя година се започва и кога свършва?

Е. Документация по темата за Георги Куртев, Братството в Айтос, градината и сподвижниците му.

а/ Родови снимки на рода му: на бащата, на майката на Георги Куртев, жена му.

б/ Снимки на Георги Куртев: като дете, юноша, младеж, войник на фронта.

в/ Снимки от брака му, роднините му, след брака, семейни и родови.

г/ Снимки на Георги Куртев с Братството и с Учителя по време на Школата.

1. Снимки от първите събори от Търново. 2. При различни събирания в страната. 3. При идване в София по съборите и на Изгрева. 4. На седемте Рилски езера, на Рила. 4. Други снимки от Тополица при строежа на чешмата. 5. Снимки от събирания и братски срещи между Сливен и Бургас и Айтос. 6. Снимки от съборите в околностите на Айтос. 7. Различни братски срещи между приятелите по различни поводи, екскурзии в кръга на братствата – Сливен, Айтос, Бургас. 8. Отделни снимки по различни поводи през време на Школата 1922 – 1944 година.

д/ Снимки на други приятели от Братството, показващи живота му: лични, групови, в които не присъства Георги Куртев.

е/ Снимки на Георги Куртев в градината на Айтос:

1. Снимки на купената нива – подарената такава и нейното почистване и изораване и обработка от Братството. 2. Построяване на вилата. 3. Облагородяването ѝ. 4. Снимков материал от братските посещения в градината с Георги Куртев и такива без него, разговори с приятели. 5. Съборни снимки от живота в градината до 1944 година и такива след заминаването на Учителя, като Георги Куртев е в градината.

ж/ Снимков материал от различни лица, взели участие в братския живот в Айтос, които по един или друг повод имат опитности с Учителя, които са записани.

Ж. Писмена документация по темата Георги Куртев.

а/ Лични бележници, тефтерчета, бележки по работата на „духовната верига“, създадена от Учителя.

б/ Лични тетрадки с почерка му при записването на разговори и срещи с Учителя, както и такива по работа на Словото.

в/ Тетрадки от първите години, когато беседите са преписвани на ръка, като са били изпращани по Братствата, понеже не е имало пишущи машини. Да се намерят или от него, или от други преписващи, защото това са документи за оригиналното Слово на Учителя, което впоследствие е коригирано от редакторите.

г/ Протоколи от срещи с Учителя при неговите посещения по провинцията, когато приятелите изпращат до съседните братства за уведомяване и преписване, или изпращани писма по този повод. Затова тази кореспонденция е важно да бъде събрана и подредена, показваща движението на Учителя и неговата работа с братствата.

д/ Кореспонденция между първите приятели от духовната верига: писма, картички, отворени картички, честитки: такива до 1922 г. и от 1922 – 1944 г. и след това.

е/ Кореспонденция между Учителя и приятелите от Айтоското Братство. Този въпрос да се изучи внимателно и ако притежателите не дават писмата, да се преснемат на фотографски негативи и да се препишат, като не се разпространяват, защото това ще доведе до ревност и опасения за тяхното обсебване.

ж/ Писма, написани собственоръчно от Георги Куртев до приятели или до негови родственици – като същите се препишат, а родствениците да ги пазят.

з/ Други архивни материали, свързани с дейността на братския живот на Айтос, Георги Куртев, негови съвременници.

3. Летописци за живота на Георги Куртев и Братството в Айтос.

а/ Георги Събев – първият летописец за тази епоха, като описанията са написани непосредствено след разказа на въпросните лица:

1. Биография на Георги Куртев.

2. История на Братската градина в град Айтос.

3. Опитности на Георги Куртев с Учителя и с Учението му.
4. Опитности на отделни лица от Братството в Айтос с Учителя.
5. Духовни опитности на приятелите в Айтоското Братство.

Забележка: Тук ще бъдат включени от неговите книги нещата, отнасящи се до братството в Айтос, защото целта на този обзор е именно такъв: Айтос. А неговото творчество остава непокътнато, като изброените пет точки са само една малка част от неговото творчество, което е нещо неделимо и много ценно, защото той е единственият човек, който откликва на Духа, за да запечати в писмо историята на онази епоха, макар че всички негови съвременници не одобряваха неговия стил на изразяване. Но неговите опитности са точни и не могат да се преразкажат. Те са проверявани от мен лично, като съм бил свидетел на възраженията на неговите опоненти, като никой от тях не седна да напише. А когато някои се сетиха, всички онези хора и събития бяха отминали и единствено остана като достоверност написаното от него. Това е един урок за всички, че един оре и сее, но жътвата се прибра от жетварите. А той сееше и ореше и беше жетвар. Затова поклон пред труда му!

б/ Верка Куртева – дъщеря на Георги Куртев, „Спомени за баща ми, живота в Айтос, лични преживявания по времето на Школата с Учителя и Братството“.

в/ Надка Куртева – дъщеря на Георги Куртев, „Лични спомени от баща ни и живота на Братството в Айтос“.

г/ Донка Куртева – дъщеря на Георги Куртев, „Лични спомени за баща ни и живота на Братството в Айтос“.

д/ Надка Боева – племенница на Георги Събев и внучка на Георги Куртев, дъщеря на рано заминалата му дъщеря Цветанка, „Спомени от моя дядо Георги Куртев и живота на Братството в Айтос“.

е/ Други лица, разказали или написали спомени за Георги Куртев и живота на Братството в Айтос. Тези спомени трябва да се издирят и подредят и да бъдат включени съответно в този раздел.

И. Обобщения на епохата при идването на Учителя между българите и живота на Братството в Айтос. Цялостен синтез на етнографския синтез от траки, славяни и българи в една слава за подготовка за идването на Учителя.

К. Становище на Учителя за душите, слезнали и въплътени в плът в Айтос и околностите, създали човешкия потенциал на Братството.

При един разговор на една сестра, току-що се завърнала от една братска среща в Айтос, която със своето въодушевление от преживяното и с искрените си похвали за Братството в Айтос, Учителят я изслушва внимателно и когато изрича всичко онова, което е преживяла я запитва: „Ами тези приятели изпитани ли са? Това изказване ме сваля на земята и аз бях свидетел, когато всички бяха изпитани през годините на няколко десетилетия и всеки получи своята оценка от Учителя чрез живота си, който бе най-точната оценка за положения изпит. А изпитите бяха многобройни, разнообразни, а развързките най-неочаквани и драматични.

При друг разговор, свързан отново с посещения на софиянци на братските тържества в Айтос и завърнали се изказват най-искрени похвали за преживяното, като подчертават, че това са най-прилежните ученици в провинцията, което е било вярно, според всички очевидци и съвременници, Учителят ги погледнал строго и казал: „Ученичеството започва с пробуждането на човешката душа в търсене на контакт с Бога и живот за Бога, което е проявената Божия Любов към себе си, към ближните, към враговете си и към Божественния Дух. А това означава пробуждането на човешкото съзнание, навлизането в свръхсъзнанието, което е път на ученичеството и състояние на ученичеството. А всички онези души в Айтос са в реално съзнание. Трябва да преминат от него в духовното съзнание и да се върнат в

свърхсъзнанието, което е пътят на ученика. А дотогава има дълъг път да се извърви от тези души. А всяка душа е лъч от светлината на Бога и всяка душа е ценна за Бога."

Настоящите приведени примери са затова – да покажат, че пътят на ученичеството е дълъг път, представляващ цели човешки епохи на човешката цивилизация. А животът на Братството в Айтос показва как българското съзнание в един отрязък от време и пространство се е проектирал чрез онези души, които слезнаха на земята, въплътиха се в плът, родиха са като българи, бяха онези лица от Айтос и околностите, които съставляваха живите членове на това братство и бяха живата аудитория на Учителя, защото чрез тези души се даде Словото на Учителя, което Слово бе изява и проявление на Божествения Дух.

2. ФОНД „ДАРОВИТИ МЛАДЕЖИ“

По идея на Жечо Панайотов от София, изнесена пред Братския съвет за създаване на фонд „Даровити младежи“, одобрена и с известия изпратена по Братствата в страната. Следват преписки със съвети и разяснения. Тук представяме етапите в Братството в Айтос. За кандидат е представен внукът на Георги Куртев, син на дъщеря му Цветанка, починала през 1925 година.

Внукът му преди 9 септември 1944 година при някаква комунистическа конспирация, в която е участвувал, е заловен и осъден на доживотен затвор. След 9 септември 1944 г. той се е записал студент по медицина, завършва, работи като лекар и се изкачва на едно голямо стъпало. Става главен лекар в окръжната болница в град Бургас. Ето неговата визитна картичка:

Доктор
ХРИСТО КОСТОВ КАРАБАДЖАКОВ
Главен лекар

Първостепенна окръжна
Болница – тел. 2-49-81
Бургас

ул. „К. Фотинов“ 8
тел. 4-40-44

София, 21 декември 1945 година

Любезни брат Георги Куртев,
Гр. Айтос

Заедно с настоящето Ви изпращаме правилника за фонда „Даровити младежи“, основан при Братството. Този правилник е одобрен в тази му форма от Братския съвет в София, съгласно мандата, даден му на събора тази година.

Надяваме се, че през настъпващите празници ще ви се отдаде случай да поканите братята и сестрите от кръжока Ви /както и кръжоците из селата в околията/

да внесат по някоя сума за засилване средствата на фонда. Доста подходящи дарители за фонда се оказаха нашите братя и сестри, които празнуват свой имен или рожден ден. Вместо да изхарчат суми за прекалено тържествено празнуване, отделят и по една сума за фонда „Даровити младежи“. Също и тия, които имат някакъв радостен случай в живота си /женитба, родено дете, нова служба, материална сполука и пр./

Разчитаме, че и Вашето Братство ще бъде винаги в подкрепа на тази идея на взаимопомощ в Братството ни, като по този начин ще можем към идния Великден например да видим, че са се събрали достатъчно суми и да Ви поканим да посочите и Вашия кандидат, ако имате такъв. Добре е кръжокът Ви да си определи ден на годината, когато всеки да внесе каквото може за фонда „Даровити младежи“.

Когато се реши избирането на кандидат, ще Ви изпратим формуляр, който да попълните с данните, които трябва да се знаят за всеки едно.

Приемете поздрав от всички ни.

За Братския съвет:

Жечо Панайотов.

*

*

*

София, 25 февруарий 1946 година.

Любезни брат Велко Петрушев,

Писмото Ви до Братския съвет се получи на 22 того. Прочетохме го в съвета и държим да ви отговорим следното:

Относно фонда „Даровити младежи“ и изпратения правилник за него, критиката, направена от страна на Варненското братство има и своята добра страна. И ние ще се вслушаме в онова, което е уместно. Защото още при написването на правилника казахме си, че ако нещо впоследствие се окаже неуместно, ще го изменим.

От съобщенията ви за задачите, които Братството ви си е поставило, действително проличава, че материалните Ви средства са вече напълно ангажирани. Така щото като се има предвид, че всичко в Братството е поставено на принципа на свободата, и в този случай ще действваме по свобода: който желае, ще отдели нещо от средствата си, когато може и ще ги внесе за засилване на фонда. Там като че ли имате схващането, че Варненското братство само ще трябва да внесе някаква голяма сума и да изнесе голямата задача - издържането на един младеж да завърши образованието си. Всъщност на този акт трябва да се гледа като на взаимопомощ, проявена от Братствата из цялата страна, както казва поговорката: „Капка по капка вир става“. Ще добавим още, че както правилникът предвижда, ако средствата не достигнат, Братският съвет в София ще добави нужното от общите братски средства. Това е достатъчно да определи самия фонд като общо братско начинание.

Според Вас оня, който е даровит, за него Бог се грижи и ще оправи пътя му. Съгласни сме и с това, но може да се каже също, че именно чрез съществуването на взаимопомощ в братството ни Бог може би промисля да улесни пътя на способните и бедни, дошли между нас.

Нека ни е позволено да донесем до знанието Ви как това начинание на взаимопомощ се посреща в други братски кръжоци. Един от братята - ръководители, например, след завръщането си от събора е говорил по въпроса в едно събрание,

съобщението му зарадвало всички. Не само това, но там се намирало едно малко дете - ученик в първи или втори клас, което се обърнало към баща си и казва с възхищение: „Видите ли! Хората чак от София мислят за нас! Извади сега пари да дадеш и ти за фонда!“ В тази детска наивност прозира конпнеж за наука, а при тежката наша действителност, много таланти и дарби остават заглъхнали. Спомни си и изнесения случай за малката овчарка, която пеела из един балкански кът на родината ни, ходейки боса из снега край колибата, бащината стряха, а в колибата лежала болната и майка - вдовица. Знаеш, че благодарение намесата на един наш брат, тази малка овчарка бе взета под грижите на обществото, завърши музикална академия и стана певица.

Прочее, за нас истината е по средата: единият полюс е Вашето мнение - всичко да се предостави на Провидението, а другият - обществото само да издирва талантите и да им дава простор за проявление. Взаимопомощта, която Братството усвои чрез фонда „Даровити младежи“ е най-малкото, което трябва да направим, защото все пак следва да се проявим като организирано общество. А ония, които ще бъдат подпомогнати, Бог ще ги научи да бъдат един ден и те полезни на Братството. Христос казваше на оня, който Му благодареше, че го е излекувал: „Иди си и прави същото и за ония, които се нуждаят от твоята помощ.“

В писмото си засягате и един въпрос - за единоплушието между членовете на Братския съвет в София. Не знаем дали това е под влияние на твоите лични впечатления, останали от разискванията по време на събора, или тия „сведения“ ти са дадени от някого.

Ако се спрем на инцидентите през време на събора, те бяха нежелателни и за ония от нас, които ги предизвикаха неволно. Всички се видяхме в чудо, защо изникнаха тия разногласия, когато в осем-месечната ни дейност преди това всички бяхме в хармония. По-скоро ще отдадем това на влиянието на някакви духове, които искаха да смутят братския живот и така да попречат на делото на Учителя. Наскоро след това може да се каже, пак се поставихме в хармония. Понеже съзнаваме, че е по-важно да работим за успеха на Божието Дело, отколкото да прокарваме лични становища. С една дума научихме се да си отстъпваме един другиму, а ако някъде се яви разногласие, решаваме въпроса по болшинство.

На сведения от страничен произход, не давайте вяра.

Факт е, че от събора до днес Братският съвет е разрешил и разрешава множество въпроси от капитална важност, не само за братството в София, но и за цялата страна. Когато на идния събор ви дадем своя отчет, ще видите, че сме достойно на поста си. Мислим, че не е умно да търсим пълно одобрение за всичко и от всички братя и сестри. Могат някои да си остават на особено мнение - свойствено е на човека да не се съгласява понякога със своите водачи.

Неправилно сте изтъквали и подписването на писмата ни. Има маловажни писма, които е достатъчно да се подпишат от двама измежду нас, да ги наречем „изпълнително тяло“ или „постоянно присъствие“. В други случаи - там, дето нашите имена са поставени печатно, това е меродавно, защото отговаря на едно решение от страна на всички ни.

Прочее, вярвайте в нашето единоплушие и всеки, който се опита да ни укори, за наша чест поставяйте го на мястото му. Ще имате случай на всеки събор да се уверявате дали сме на мястото си!

Накрай, благодарим ви за искреността, с която разгледахте подигнатите въпроси. От своя страна и ние се поставяме най-чистосърдечно в отношенията ни към Вас, като Ви излагаме нашите разбирания по тия въпроси. Прочее, всички задружно да работим за успеха на делото, завещано ни от Учителя. Той продължава

да бди за него, а ние винаги ще имаме предвид обещанието си да служим безкористно и разумно на това дело.

С братски привети: ... /От фонда./

*

*

*

Айтос, 26/IV.1946 г.

Обичний брат Жечо, /Панайотов/,

От телеграмата ми до брат Т. Стоименов то 22 того знае вече, че брат Крум е преселен в Невидимия свят.

На 21 имаме сбирка на градината от цялата околия. Крум сутринта на 21 дойде в 4 часа. Направихме си наряда в 5 часа и той почна да чете беседата „Голямата вяра“ от книгата „Великите условия на живота“ и като изчете до 24 страница до 12 ред включително, подаде ми беседата и ми каза: „Прилоша ми малко.“ Излезе вън, повърна малко и полегна. Аз го увещавах да го изпратим в града на лекар с леката кола, която имаме на разположение на градината, но той отказа, като каза, че ще му мине. След 1/2 час пак му прилоша, аз настоях да го изпратим в града на лекар и той съгласи. Качихме го в леката кола и го изпратихме, но докато пристигне до лекаря, той почина. През вечерта се е явил на някои приятели и им казал: „Не тъжете. Станалото е по разпорежданието на Бога. Сега бързам, зает съм много, аз съм добре. Вторий път ще ви говоря по-подробно.“

Като се видим с тебе и аз ще ти разкажа по-подробно за заминаването му.

Днес по моя внук, Христо Костов Карабаджаков изпратих до Т. Стоименов, като председател на Братския съвет, заявление от мое име като го представям кандидат за фонда „Даровити младежи“ за стипендия и му писах бележка отделна.

Също писах на Боян по-подробно по кандидатурата на този младеж, за това моля те преди да отидете на заседание в Съвета, срещни се с Боян да ти обясни по-добре. Ти знаеш ний с тебе говорихме по церемонията за приемане кандидата, начинът не е твърде добър. Затова писах на Боян, че в случай че се иска непременно приемането да стане съгласно пункт 6 от правилника, а то значи да изложим младежа в очите на всички като храненик, то аз оттеглям кандидатурата.

И така, моля те да приемете кандидата така, както писах на Боян, както говорихме с тебе у нас.

Сега нарочно и братски поздравявам теб, сестра Веска и брат Благин. За неговото лекарство аз имам грижата.

С братски поздрав:

Ваш верен:

Г. Куртев

*

*

*

Гр. Айтос, 26 април 1946 г.

До Господина
Председателя на Братския Съвет
от Учениците на Всемирното
Бяло Братство
в София

Молба
От брат Г. Куртев от град Айтос

Г-н Председателю,

Съгласно пункт 5 от правилника, фонд „Даровите младежи“ при братството, имам чест да ви представя за кандидат на този фонд за стипендия младежа Христо Костов Карабаджаков, около 24-годишен, от с. Ветрен, Бургаско, мой внук, който от две-годишната му възраст е отгледан и възпитан в Духът и Учението на Любимия ни Учител, от моето семейство. /Понеже майка му почина и той остана на 2 години./

Качествата му са: честен, справедлив, умен и добър. Той е смирен, послушен, тих, вежлив, милосърден и снизходителен. Даровит в науката и сега следва медицина при Софийския медицински факултет.

Моля докладвайте тази моя молба на уважаемия ми и почитан братски съвет и ако намери за добре да приеме неговата кандидатура, да ми се съобщи взетото решение.

С почитание:

Георги Куртев

*

*

*

София/Изгрев, 4 май 1946 година

Любезни брат Георге,

Получих в неделя затвореното ти писмо от 26 април т.г. Получиха се от брат Стоименов и от брат Боян писмата ти до тях, а така също и заявлението по представяне кандидат за стипендиант на фонда - братът Христо Костов Карабажаков.

Понеже разглеждането на последния въпрос в пълно събрание на съвета може би ще стане сега в понеделник - 6-ти того, или една седмица по-късно, използвам случая да ти се обадя предварително.

Относно изоставянето на тържественото представяне на кандидата, бди спокоен и сигурен, че сме се отказали от тази част на правилника; чисто и просто ще пощадиме честолюбието на нашите кандидати и въобще случаят с Христо ще остане в тайна. Даже ако е живот и здраве, да почнем заглащането на сумите, ще му ги предаваме чрез брат Боян, като негов най-добър познат.

Както ще видиш от приложените официални писма, твоето писмо ни завари тъкмо като разпращаме запитванията до ръководителите, дали имат подходящи кандидати. Изпращаме до 20 места, гдето има по-важни Братски кръжоци; изглежда, че засега из провинцията няма на зряли кандидати, освен вашият случай. Но даже да се представят такива, ако се наложи ще поддържаме и втори стипендиант. За сведение ти съобщавам, че средствата на фонда нарастнаха до към лв. 150000. Може би ще се наложи и по събора, братята ръководители по техен почин да гласуват от Братските средства една сума от 100000 лева за засилване

тия средства, независимо от това, което ще съберем от доброволните вноски на всички братя и сестри. Когато му дойде времето, ще разчитаме и на твоята подкрепа в разискванията ни. Проличава от ден на ден, че този фонд ще изпълнява добре задачата на „Взаимопомощ“ в Братството ни, като изискването към кандидатите ще бъде само това - да станат добри, благородни граждани, а за отплата - да изпълнят думите на Христа: „Иди и ти така прави!“

Привсичко, че твоето заявление съдържа почти всички данни, предвидени в нашия формуляр, моля те, направи си труда и попълни нужните сведения със собствената си ръка. Така попълнен, изпрати ни го в най-скоро време, за да го имаме в досието на кандидатите. Прощавай, че ти създавам още един път този труд, но добре е да не се различават кандидатите с едно или друго при избирането им.

Ще ни помогнеш така също като ни кажеш с каква сума се поддържа Вашия Христо месечно, за да имаме предвид какво да определим за бъдеще; може би ще се постареем да я поувеличим малко.

Вчера брат Боян отпътува за Казанлък, отдето след малък престой ще замине да посети някои братски кръжоци из Северна България. Като се върне, ще продължиме работата по определяне кандидатите за фонда. /Вашият кандидат, разбира се, го смятаме приет още отсега - мнението на брат Боян е също в този смисъл./

Нашите чувства по случай заминаването на любезния ни брат Крум вече Ви съобщихме с писмото, което ти изпратих преди няколко дни. Молбата ни е Бог да му даде повече светлина в Невидимия свят, за да може да работи и оттам.

Ще очакваме да ни се обадиш по всички тия въпроси и те поздравяваме сърдечно.

Приеми поздрав и от Веска и Благ, а също и от мен.

Жечо Панайотов

★

★

★

Айтос 10 Май 1946 г.

До Почитаемий и обичан Братски съвет

В. Ст. София

Съобщавам Ви, че получих писмото Ви, заедно с 1 формуляр за попълване от 19 април т.г., който получих на 8-ми того. И заедно с настоящето ми съобщение изпращам Ви формуляра надлежно попълнен и подписан, а заявлението за препоръчания кандидат изпратих по-рано на г-н Председателя на Братския съвет.

Затова моля ви да приемете моя искренен братски поздрав:

Г. Куртев.

Ръководител

Портрет

УЧЕНИЦИ НА ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО

СВЕДЕНИЯ

За Христо Костов Карабаджаков

представен от ръководителя на Братския кръжок в Айтос
като кандидат за стипендиант на фонда „Даровити младежи“ при Братството.

Собствено, бащино и фамилно име	Христо Костов Карабаджаков
Дата на раждането	2 януарий 1922 год.
Месторождение/град, село, околия област/	с. Баня, Бургаско, обл. Бургаска
Народност, вероизповедание, поданство.	Българ., Православ. Българско.
Сведения за семейството: /Живи родители, братя и сестри; занятие на родителите, в братството ли са, от колко години и как са известни като духовни хора/	Баща, майка-моща, сестри - две, едната от втората майка, също и брат от нея. Хлебар е бащата. Само голямата му сестра е в Братството от дете.
От колко години кандидатът е в кръжока Ви, как е възприел идеите на Учителя и доколко се е проявил като духовен човек.	От дете, отгледан от дядо си и баба си в духа на Учението на Учителя. Проява: милосърдие, благодет, търпение, снисхождение.
Какво училище следва през настоящата година, кой гимназиален клас или семестър.	Студент по медицина, мисля че е 2-ри или 3-ти семестър.
С какъв успех е завършил класа миналата година.	Завърши гимназия с 5 преди 4 години, оттам войник досега.
Какво желае да следва през учебната 1946/1947 година.	Медицина.
Други бележки на ръководителя	Стипендиантът е честен, справедлив, умен и добър, с твърда воля, устойчив и упорит в своите предприятия, с добре оформен характер

Гр. Айтос, 10 май 1946 год.

Подпис на ръководителя:

Г. В. Куртев

*

*

*

Айтос, 10 май 1946 година

Обичний брат Жечо,

Вашето писмо от 4-ти того получих на 8-ми того, защото отсъствувах от града. Получих също и официалното Ви писмо, заедно формуляра за сведенията, които ще се попълнят за кандидата. От частното Ви писмо разбрах всичко, благодаря.

На моята подкрепа разчитайте винаги, както разчитате на себе си.

Понеже кандидатът следва, то през тази година аз го поддържам с по 5000 лева месечно, защото в нашата скромност и пестеливост ние преодоляваме някои мъчнотии в средствата си.

В сведенията, които попълних, писах 2-ри или 3-ти семестър, защото не зная точно. Моля, ако има нужда, попитай самия Христо, той е там. Като провериш данните и има нещо нужно или неясно, може да попиташ самия него.

Ний очаквахме брат Боян към нашия край, но ще имаме търпение, щом е заминал в Северна България - то е все работа за Божието дело.

Брат Жечо, моля Ви, изискайте от Христо портрет да ви даде и го прилепете към формуляра.

Сега за всичко Ви благодаря и сърдечно поздравявам всички братя от братския Съвет.

Поздравявам теб и близките до сърцето Ви, Веска и Благги. Аз имам грижата за него.

С поздрав В. Верен

Г. Куртев.

Тукашната кончина на обичния ни брат Крум е в негова полза и радост - той сега е много добре. Като се видим - тогава подробности.

*

*

*

София, 5 юлий 1946 година.

Любезни брат Георги Куртев,

Съобщаваме Ви, че в заседанието си на 30 юний т.г. братският съвет разглежда въпроса за определяне кандидат-стипендиант на фонда „Даровити младежи“ при Братството.

На първо място одобрихме представеният от Айтоското братство кандидат, брата Христо Карабаджаков, на когото от началото на идната учебна година ще се отпускат месечно по лв. 6000 /шест хиляди/ от средствата на фонда.

Братският съвет, като изпълнител на правилника на фонда, поздравява братята и сестрите от град Айтос и от селата, в които има братски кръжоци, че от тяхната среда излиза един млад брат, обещаващ да стане един ден добър гражданин, силен в своите знания и така да бъде за гордост на Братството.

Пожелаваме и на Вас лично добро здраве, за да доживеете и се радвате на зъвършване науките на брата Христо.

Приемете сърдечни поздрави от братята в съвета.

За БРАТСКИЯ СЪВЕТ:

Жечо Панайотов

3. СПИСЪК НА ЧЛЕНОВЕТЕ НА БЯЛОТО БРАТСТВО – АЙТОС, ФОНД „ДАРОВИТИ МЛАДЕЖИ“

N по ред	Име и презиме	От где	Сума	Забележка
1	Георги Куртев	Айтос	1500	
2	Велчо Ив. Милевски	Айтос	2000	
3	Иван Славов	Айтос	1500	
4	Хруши Станчева	Айтос	500	
5	Атанас Тумбов	Айтос	1000	
6	Генчо Алексиев	Айтос	1000	
7	Гани Кънев	Айтос	500	8000
8	Добри Ганев	Айтос	1000	
9	Вълко Пенев	Айтос	2000	
10	Слави Иванов	Айтос	3000	
11	Еленка Цочева	Айтос	60	
12	Желка Ив. Божкова	Айтос	500	
13	Йовка Петкова	Айтос	500	
14	Колю Колев	Айтос	500	7560
15	Кирики Андонова	Айтос	1000	
16	Марко Христов	Айтос	200	
17	Калиопа Габровска	Айтос	200	
18	Жиляска Радулова	Айтос	2500	
19	Вълкан Андреев	Айтос	500	
20	Янко Стоянов	Айтос	1500	5900
21	Иван Георгиев	с. Булчино	1000	Общо: 21460
22	Станка Георгиева	с. Булчино	200	
23	Иванка Цанева	с. Булчино	750	
24	Георги Добрев	с. Булчино	735	

N по ред	Име и презиме	От где	Сума	Забележка
25	Димитър Арабажиев	с. Булчино	750	
26	Иван Петров	с. Булчино	635	
27	Мария Минова	с. Булчино	1000	
28	Митю Петров	с. Булчино	1000	6070
29	Тяна Станчева	с. Булчино	635	
30	Георги Койчев	с. Булчино	500	
31	Лечо Иванов	с. Българово	510	
32	Мата Кънчева	с. Българово	500	
33	Колю Мийков	с. Българово	500	
34	Сава Златев	с. Българово	500	
35	Филип Илиев	с. Баня	500	
36	Гина Янева	с. Баня	500	
37	Никола Киряков	с. Вресово	400	4545
38	Стоян Лечев	с. Вресово	600	
39	Вълъ Станчев	с. Вресово	600	
40	Петър Костов	с. Вресово	600	
41	Христо Атанасов	с. Вресово	700	
42	Димитър Костадинов	с. Вресово	700	
43	Велико Колев Димитров	с. Вресово	400	
44	Димитра Колева	с. Вресово	500	
45	Атанас Костов	с. Вресово	400	
46	Марчо Димов	с. Вресово	200	
47	Стояна Костадинова	с. Вресово	300	
48	Драгна Тодорова	с. Вресово	250	
49	Янаки Желев	с. Вресово	600	5250
50	Димитър Колев	с. Вресово	600	Общо: 37325

N по ред	Име и презиме	От где	Сума	Забележка
51	Станю Костов	с. Вресово	300	
52	Петър Стоянов	с. Вресово	300	
53	Иван Кънев	с. Ябълчево	1100	
54	Петър Тодоров	с. Тополица	2000	
55	Димитър Славов	с. Тополица	200	
56	Киню Димитров	с. Тополица	500	5600
57	Рада Йовкова	с. Тополица	2000	
58	Георги Димитров Тодоров	с. Тополица	135	
59	Димитър Вълчев	с. Тополица	520	
60	Мара Илиева	с. Тополица	200	
61	Иван Колев	с. Тополица	1000	
62	Панайот Димитров	с. Тополица	1000	
63	Иван Коларов	с. Тополица	220	
64	Димо Джежев	с. Тополица	1000	
65	Тодор Д. Трандафилов	с. Тополица	1435	7510
66	Васил Киров Долапчиев	с. Каблешково	4000	
67	Боголюбкака Христова	с. Каблешково	1600	
68	Яни Атанасов	с. Горица	1000	
69	Андрея Калудов	с. Бата	3000	
70	Владимир Калудов	с. Бата	2000	
71	Петър Георгиев	с. Бата	1000	
72	Слава Стоянова	с. Бата	1000	
73	Слави Тодоров	с. Габерово	3000	
74	Ненка Янкова	с. Габерово	1000	
75	Слави Чернев	с. Оризаре	700	
76	Юрдана Тодорова	с. Оризаре	200	18500

№ по ред	Име и презиме	От где	Сума	Забележка
77	Милю Роев	с. Оризаре	900	Общо: 68935
78	Йорга Енева	с. Оризаре	300	
79	Атанаска Иванова	с. Оризаре	500	
80	Янко Атанасов	с. Оризаре	1500	
81	Петър Чернев	с. Оризаре	2500	
82	Паскал Стефанов	с. Брястово	1500	
83	Кирик Димитров	с. Брястово	1500	
84	Черню Калушев	с. Изворище	1000	9700
85	Илия Чернев	с. Изворище	1000	
86	Михалаки Стоянов	с. Изворище	500	
87	Нанка Драгнева	с. Изворище	1400	
88	Злати Янев	с. Страцин	750	
89	Ангел Василев	с. Страцин	300	
90	Георги Димитров	с. Страцин	300	
91	Здравка Генова	с. Страцин	300	4550
92	Димитър Стоянов	с. Бата	3500	
93	Ирина Иванова	с. Каблешково	500	
94	Георги К. Иванов	с. Тополица	1000	
95	Станка Колева	Айтос	200	
96	Донка Г. Кехлибарова	Айтос	100	
97	Станко Георгиев	с. Каменово	500	5800
98	Вълю Пенев	с. Рудник	500	

Общо: 89,485 лв.

Гр. Айтос, 26 ноември 1946 година.
Подписи: Комисия от 6 човека.

4. СПИСЪК НА ЧЛЕНОВЕТЕ ОТ БЯЛОТО БРАТСТВО – АЙТОС, КОИТО ДАВАТ ПРИНОС

N по ред	Име и презиме	От где	Сума	Забележка
1	Георги Куртев	Айтос	1000	
2	Велчо Ив. Милевски	Айтос	2000	
3	Димитра Ив. Атанасова	Айтос	100	
4	Киро Димитров	Айтос	1135	
5	Анастас Тумбов	Айтос	1000	
6	Генчо Алексиев	Айтос	1000	
7	Гани М. Кънев	Айтос	500	
8	Добри Ганев	Айтос	1000	7735
9	Вълко Пенев	Айтос	2500	
10	Слави Ив. Милевски	Айтос	2500	
11	Еленка Цочева	Айтос	1000	
12	Минка Драгнева	Айтос	200	
13	Желка Ив. Божкова	Айтос	250	
14	Йовка Петкова	Айтос	500	
15	Петко Ив. Милевски	Айтос	1500	8450
16	Колю Колев	Айтос	1000	
17	Иван Стойчев	Айтос	200	
18	Керанка Янакева	Айтос	500	
19	Георги Господинов	Айтос	1000	
20	Ташка Касабова	Айтос	500	
21	Жечка Ангелова	Айтос	250	3450
22	Марко Христов	Айтос	300	Общо: 19635
23	Желю Тонев	Айтос	500	
24	Кальопа Габровска	Айтос	800	

№ по ред	Име и презиме	От где	Сума	Забележка
25	Желязка Радулова	Айтос	4000	
26	Вълкан Андреев	Айтос	200	
27	Янко Стоянов	Айтос	1000	
28	Димитър Тенев	с. Лясково	300	
29	Тодорка Петрова	с. Лясково	250	
30	Иван Георгиев	с. Булчино	400	
31	Георги Добрев	с. Булчино	400	8150
32	Иван Петров	с. Булчино	250	
33	Мария Михова	с. Булчино	535	
34	Митю Птров	с. Булчино	500	
35	Георги Койчев	с. Булчино	500	
36	Кера Ангелова	с. Българово	180	
37	Филип Илиев	с. Баня	500	
38	Христо Иванов	с. Баня	220	
39	Желю Иванов	с. Баня	135	
40	Гина Янева	с. Баня	100	
41	Иванка Златанова	с. Баня	100	3020
42	Никола Киряков	с. Вресово	300	
43	Стоян Лечев	с. Вресово	400	
44	Вълю Станчев	с. Вресово	400	
45	Петър Костов	с. Вресово	500	
46	Христо Атанасов	с. Вресово	500	
47	Димитър Костадинов	с. Вресово	500	
48	Велико Кол. Демиров	с. Вресово	300	
49	Атанас Костов	с. Вресово	300	
50	Марчо Димов	с. Вресово	200	3400
51	Стояна Костадинова	с. Вресово	200	Общо: 34205
52	Янаки Желев	с. Вресово	500	

N по ред	Име и презиме	От где	Сума	Забележка
53	Димитър Колев	с. Вресово	400	
54	Станю Костов	с. Вресово	200	
55	Петър Стоянов	с. Вресово	200	
56	Иван Кънев	с. Ябълчево	900	
57	Петър Тодоров	с. Тополица	1000	
58	Димитър Славов	с. Тополица	435	
59	Рада Йовкова	с. Тополица	4000	7835
60	Георги Д. Тодоров	с. Тополица	365	
61	Димитър Вълчев	с. Тополица	400	
62	Иван Колев	с. Тополица	500	
63	Панайот Димитров	с. Тополица	1000	
64	Иван Г. Коларов	с. Тополица	255	
65	Димо Ив. Жежев	с. Тополица	1000	
66	Тодор Д. Трандафилов	с. Тополица	200	
67	Васил Киров Допапчиев	с. Каблешково	10000	13720
68	Боголюбка Христова	с. Каблешково	1000	
69	Яни Атанасов	с. Горица	1035	
70	Михал Вълков	с. Горица	635	
71	Колю Великов	с. Горица	635	
72	Донка Кирова	с. Горица	635	
73	Желю Ангелов	с. Горица	635	
74	Васил Митев	с. Горица	385	
75	Хрушия Миткова	с. Горица	135	
76	Минка Петкова	с. Горица	235	
77	Еленка Дойнова	с. Горица	135	
78	Димитра Апостолова	с. Горица	135	5600
79	Койка Митева	с. Горица	135	Общо: 61,360
80	Марийка Горанова	с. Горица	45	

№ по ред	Име и презиме	От где	Сума	Забележка
81	Димитра Митева	с. Горица	155	
82	Добра Добрева	с. Горица	35	
83	Тодора Маркова	с. Горица	35	
84	Андрея Калудов	с. Бата	1500	
85	Владимир Калудов	с. Бата	1000	
86	Петър Георгиев	с. Бата	500	
87	Слава Стоянова	с. Бата	500	
88	Слави Тодоров	с. Габерово	1000	4905
89	Ненка Янкова	с. Габерово	1000	
90	Слави Чернев	с. Оризаре	300	
91	Митю Раев	с. Оризаре	600	
92	Атанаска Иванова	с. Оризаре	200	
93	Янко Атанасов	с. Оризаре	1000	
94	Петър Чернев	с. Оризаре	200	
95	Паскал Стефанов	с. Брястово	1000	
96	Кирик Димитров	с. Брястово	1000	5300
97	Черню Калушев	с. Изворище	500	
98	Илия Чернев	с. Изворище	500	
99	Михалаки Стоянов	с. Изворище	500	
100	Нанка Драгнева	с. Изворище	500	
101	Злати Янев	с. Страцин	500	
102	Георги Демиров	с. Страцин	200	
103	Здравка Генова	с. Страцин	200	
104	Митю Иванов	с. Баня	500	3400
105	Димитър Стоянов	с. Бата	1000	Общо: 74,965
106	Георги К. Иванов	с. Тополица	1200	
107	Станка Колева	Айтос	200	
108	Донка Г. Кехлибарова	Айтос	100	

№ по ред	Име и презиме	От где	Сума	Забележка
109	Станко Георгиев	с. Каменово	1000	
110	Вълко Пенев	с. Рудник	1000	

Общо: 79,465 лв.

Гр. Айтос, 26 Ноември 1946 година.
Подписи: Комисия от 6 човека.

5. СПИСЪК НА ЧЛЕНОВЕТЕ НА БЯЛОТО БРАТСТВО – АЙТОС, КОИТО ПОЛУЧАВАТ ЛИТЕРАТУРА, 26/11.1946 ГОД.

№ по ред	Име и презиме	От где	Сума	Забележка
1	Георги Куртев	Айтос	500	
2	Велчо Ив. Милевски	Айтос	500	
3	Димитра Ив. Атанасова	Айтос	500	
4	Киро Димитров	Айтос	365	
5	Анастас Тумбов	Айтос	500	
6	Генчо Алексиев	Айтос	500	
7	Гани Кънев	Айтос	500	
8	Добри Ганев	Айтос	500	3865
9	Петруша Петрова	Айтос	500	
10	Вълко Пенев	Айтос	500	
11	Слави Иванов	Айтос	500	
12	Еленка Цочева	Айтос	500	
13	Минка Драгнева	Айтос	500	
14	Желка Ив. Божкова	Айтос	500	
15	Петко Иванов Милевски	Айтос	500	
16	Кольо Колев	Айтос	500	
17	Иван Стойчев	Айтос	500	

№ по ред	Име и презиме	От где	Сума	Забележка
18	Киряки Андонова	Айтос	500	
19	Керанка Я. Кавръкова	Айтос	500	6268
20	Георги Господинов	Айтос	368	Общо: 10,133
21	Ташка Касабова	Айтос	400	
22	Жечка Ангелова	Айтос	500	
23	Марко Христов	Айтос	500	
24	Желю Тонев	Айтос	500	
25	Калъпа Габровска	Айтос	500	
26	Желязка Радулова	Айтос	500	
27	Вълкан Андреев	Айтос	500	
28	Янко Стоянов	Айтос	500	
29	Димитър Тенев	с. Лясково	500	14133
30	Тодорка Петрова	с. Лясково	370	
31	Мария Иванова	с. Лясково	500	
32	Гина Димитрова	с. Лясково	250	
33	Иван Георгиев	с. Булчино	365	
34	Георги Добрев	с. Булчино	365	
35	Димитър Арабаджиев	с. Булчино	370	
36	Иван Д. Кибрилиев	с. Булчино	370	
37	Иван Петров	с. Булчино	365	
38	Мария Михова	с. Булчино	365	
39	Митю Петров	с. Булчино	500	3820
40	Тяна Станчева	с. Булчино	365	
41	Георги Койчев	с. Булчино	500	
42	Лечо Иванов	с. Българово	500	
43	Мата Кънчева	с. Българово	500	
44	Иван Стойнов	с. Българово	500	
45	Колю Мийков	с. Българово	500	

№ по ред	Име и презиме	От где	Сума	Забележка
46	Сава Златев	с. Българово	500	
47	Филип Илиев	с. Баня	500	
48	Христо Иванов	с. Баня	360	
49	Желю Иванов	с. Баня	365	4590
50	Тодорка Ганева	с. Баня	500	Общо: 22,543
51	Гина Янева	с. Баня	500	
52	Иванка Златанова	с. Баня	500	
53	Никола Киряков	с. Вресово	500	
54	Стоян Лечев	с. Вресово	500	
55	Вълчо Станчев	с. Вресово	500	
56	Петър Костов	с. Вресово	500	
57	Христо Атанасов	с. Вресово	500	
58	Димитър Костадинов	с. Вресово	500	
59	Велико Колев Демиров	с. Вресово	500	Общо: 27,043
60	Атанас Костов	с. Вресово	500	
61	Марчо Димов	с. Вресово	500	
62	Марина Станчева	с. Вресово	500	
63	Стояна Костадинова	с. Вресово	500	
64	Драгна Тодорова	с. Вресово	500	
65	Янаки Желев	с. Вресово	500	
66	Станю Костов	с. Вресово	500	
67	Тодорка Тодорова	с. Вресово	500	4500
68	Иван Кънев	с. Ябълчево	500	
69	Петър Тодоров	с. Тополица	380	
70	Димитър Славов	с. Тополица	365	
71	Киню Димитров	с. Тополица	500	
72	Рада Йовкова	с. Тополица	370	
73	Георги Димитров Тодоров	с. Тополица	400	

N по ред	Име и презиме	От где	Сума	Забележка
74	Стойна Ангелова	с. Тополица	500	
75	Илия Киряков	с. Тополица	500	
76	Димитър Иванов	с. Тополица	500	
77	Димитър Вълчев	с. Тополица	360	4375
78	Иван Колев	с. Тополица	500	Общо: 35,918
79	Панайот Димитров	с. Тополица	500	
80	Иван Г. Коларов	с. Тополица	365	
81	Димо Ив. Джеджев	с. Тополица	500	
82	Тодор Д. Трандафилов	с. Тополица	365	
83	Васил Киров Допапчиев	с. Каблешково	1000	
84	Ирина Василева	с. Каблешково	500	
85	Боголюбка Христова	с. Каблешково	1000	
86	Донка Стефанова	с. Каблешково	300	Общо: 40,648
87	Яни Атанасов	с. Горица	365	
88	Михал Вълков	с. Горица	365	
89	Колю Великов	с. Горица	365	
90	Донка Кирова	с. Горица	365	
91	Желю Ангелов	с. Горица	365	
92	Васил Митев	с. Горица	365	
93	Хрушия Миткова	с. Горица	365	
94	Минка Петкова	с. Горица	365	3220
95	Еленка Дойнова	с. Горица	365	
96	Димитра Апостолова	с. Горица	365	
97	Койка Митева	с. Горица	365	
98	Марийка Горанова	с. Горица	365	
99	Димитра Митева	с. Горица	365	
100	Добра Добрева	с. Горица	365	
101	Тодора Маркова	с. Горица	365	

N по ред	Име и презиме	От где	Сума	Забележка
102	Андрей Калудов	с. Бата	500	
103	Владимир Калудов	с. Бата	500	
104	Петър Георгиев	с. Бата	500	
105	Слава Стоянова	с. Бата	500	4555
106	Славе Тодоров	с. Габерово	1000	Общо: 48,423
107	Иринка Славова	с. Габерово	500	
108	Ненка Янкова	с. Габерово	500	
109	Слави Чернев	с. Оризаре	500	
110	Юрдана Тодорова	с. Оризаре	500	
111	Митю Раев	с. Оризаре	500	
112	Георга Янева	с. Оризаре	500	
113	Атанаска Иванова	с. Оризаре	500	
114	Янко Атанасов	с. Оризаре	500	
115	Петър Чернев	с. Оризаре	500	Общо: 53,423
116	Паскал Стефанов	с. Брястово	500	
117	Кирик Димитров	с. Брястово	500	
118	Черню Калушев	с. Изворище	500	
119	Илия Чернев	с. Изворище	500	
120	Михаки Стоянов	с. Изворище	500	
121	Нанка Драгнева	с. Изворище	500	3500
122	Злати Янев	с. Страцин	500	
123	Левтер Христов	с. Страцин	500	
124	Пенко Валканов	с. Страцин	500	
125	Ангел Василев	с. Страцин	500	
126	Георги Демиров	с. Страцин	500	
127	Здравка Генова	с. Страцин	500	
128	Иринка Пейкова	с. Страцин	500	
129	Милю Иванов	с. Баня	500	

N по ред	Име и презиме	От где	Сума	Забележка
130	Димитър Стоянов	с. Бата	500	
131	Ирина Иванова	с. Каблешково	500	
132	Георги К. Иванов	с. Тополица	366	
133	Станка Колева	Айтос	500	5866
134	Донка Г. Кехлибарова	Айтос	500	Общо: 62,789
135	Лечо Иванов	с. Българово	500	
136	Иван Михалев	с. Българово	500	
137	Станко Георгиев	с. Каменово	500	
138	Вълчо Пенев	Рудник	500	
139	Тодор Ангелов	Байръкьой	500	

Общо: 65,789 лв.

Гр. Айтос, 26 Ноември 1946 година.

Подписи: Комисия от 6 човека.

6. СПИСЪК НА ЧЛЕНОВЕТЕ НА БЯЛОТО БРАТСТВО В ГРАД АЙТОС И СЕЛАТА ЗА ВНЕСЕНИ СУМИ ЗА ЛИТЕРАТУРА /СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ/ ПРЕЗ ГОДИНИТЕ 1940 1941, 1942, 1943, 1944, 1945 г./

Извадките са направени от тефтер на Боян Боев.

Справката извади Вергилий Кръстев.

Град Айтос

1. Атанас Тумбов
2. Велчо Иванов Милевски
3. Вълчо Пенев
4. Вълкан Андреев
5. Гани М. Кънев
6. Георги Господинов
7. Георги Куртев
8. Димитра К. Янакиева
9. Добри Ганев
10. Елена Цочева
11. Желка Ив. Божкова
12. Желю Танев
13. Желязка Н. Радулова
14. Калиопа Габровска | 15. Киро Димитров
16. Киряки Андонова
17. Колчо Колев
18. Крум Илиев
19. Петко Иванов
20. Петруша Петрова
21. Слави Иванов
22. Ташка Касабова
23. Янко Стоянов
24. Мара Дим. Серафимова –
преминала в Ямбол
25. Мария Желязкова
26. Марко Христов
27. Иринка Ив. Атанасова |
|--|---|

Село Баня /Айтоско/

1. Гина Янева	5. Тодора Ганева
2. Дафина Иванова	6. Филип Илиев
3. Желю Иванов	7. Христо Иванов
4. Мильо Иванов	

Село Бата /Айтоско/

1. Андрея Калудов	4. Димитър Стоянов
2. Владимир Калудов	5. Петър Георгиев
3. Димитър Вертев	6. Христо Райков

Село Булчино /Айтоско/

1. Станко Георгиев	6. Митко Петров
2. Димитър Арабаджиев	7. Иван Петров
3. Петър Митев	8. Иванка Цанева
4. Тяна Станчева	9. Тачо Петков
5. Мария Михова	

Село Българово /Айтоско/

1. Колю Митков	4. Лечо Иванов
2. Мата Кънчева	5. Димитра Щерионова
3. Сава Златев	6. Иван Стайков Арабаджиев

Село Брястово /Айтоско/

1. Киряк Димитров	2. Паскал Стефанов

Село Вресово /Айтоско/

1. Атанас Костов	11. Петър Костов
2. Вълчо Станчев	12. Станчо Желязков
3. Димитър Костадинов	13. Станю Костов
4. Драгна Тодорова	14. Стефана Райкова
5. Иван Кънев	15. Стоян Лечев
6. Марина Станчева	16. Тодора Станчева
7. Марчо Димов	17. Тодорка Тодорова
8. Марин Желев	18. Янаки Желев
9. Никола Димитров	19. Христо Атанасов
10. Никола Киряков	

Село Габерово /Айтоско/

1. Ирина Славова
2. Слави Тодоров
3. Янко Георгиев

Село Горица /Айтоско/

1. Димитра Митева	10. Люца Пеева
2. Димитра Апостолова	11. Минка Петкова
3. Донка Кирова	12. Еленка Дойнова
4. Ивана Желева	13. Димитра Пеева
5. Михал Вълков	14. Колю Великов
6. Хрушия Митева	15. Вълко Михайлов
7. Хубена Чернева	16. Васил Митев
8. Станка Василева	17. Желю Ангелов
9. Яни Атанасов	18. Киро Великов

Село Изворище /Айтоско/

1. Илия Чернев	3. Нанка Драгнева
2. Михалаки Стоянов	4. Черню Калушев

Село Каблешково /Айтоско/

1. Боголюбка Христова	5. Ирина Василева
2. Васил Киров	6. Слави Георгиева
3. Донка Стефанова	7. Янко Атанасов
4. Иван Георгиев	8. Ирина Иванова

Село Каменово /Айтоско/

1. Станко Георгиев	2. Тачо Петков

Село Караново /Айтоско/

1. Константин Ганев

Село Лясково /Айтоско/

1. Димитър Тенев	3. Мария Иванова
2. Тодора Петрова	4. Янко Атанасов

Село Оризаре /Айтоско/

1. Атанаска Иванова	5. Милю Раев
2. Йорга Янева	6. Петър Чернев
3. Йорданка Тодорова	7. Слави Чернев
4. Лечо Войнов	8. Здравка Николова

Село Просеник

1. Стойна Христова	2. Пенка Вълканова

Село Руен

1. Георги Събев – кмет.

Село Рудник

1. Вълчо Пенев

Село Страцин

1. Георги Димитров
2. Здравка Генова
3. Стойна Христова

4. Ангел Василев
5. Иринка Пейкова
6. Злати Янев

Село Тополица /Айтоско/

1. Ангел Тодоров
2. Георги Иванов
3. Димо Джеджев
4. Димитър Вълчев
5. Димитър Славов
6. Жечка Ангелова
7. Иван Колев
8. Иван Г. Арабаджиев
9. Илия Киряков
10. Киню Димитров

11. Панайот Димитров
12. Петър Тодоров
13. Рада Йовкова
14. Стоян Колев
15. Тодор Димитров
16. Руска Димитрова
17. Димитър Иванов
18. Димо Иванов
19. Слави Димов
20. Павли Георгиев

Село Ябълчево /Айтоско/

1. Иван Кънев

7. НАЧАЛО НА СПИРИТИЧЕСКИТЕ СЕАНСИ В АЙТОС

Първият етап: събуждат се онези, изпратените за духовен живот. Те са с развито религиозно съзнание, посещават църквите, четат Библиите.

Втори етап: Събират се на срещи по домовете и прекарват по цели нощи в молитви и религиозни, църковни песни.

Трети етап: Спиритизмът се прехвърля по градовете. Той има за цел да покаже, че съществува невидим свят. Но той има и много вредни последствия. И много хора изгарят психически или биват отклонявани. Като пример показваме една статия, поместена в списание „Виделина“, изпратена от Айтос, от участник в тези спиритически сеанси:

Четвърти етап: Учителят Дънов посещава тези спиритически кръжоци, разяснява им някои неща и явления. На други показва, че духовете от спиритическите сеанси му се подчиняват на Духа, който е в него. Така постепенно повечето се присъединяват към него. Постепенно с годините спиритизмът в братските среди все по-малко се практикува, защото се знае отрицателното отношение на Учителя към него. Не само това. Но и мнозина заплащат с живота си за своето влечение и отклонение към спиритизма.

СПИРИТИЧНИ ЯВЛЕНИЯ В АЙТОС

Пишат ни от Айтос, че на 10-ти и 20-ти март т.г. един кръжок от 5 души любители на духовните науки, под водителството на г-н Хр. Я-в са държали два

сеанса. Първата вечер, след като насядали около кръгла маса, сложили ръце върху нея и всички в хор изпяват „Достойно“, „50-ти псалом“ и др. молитви – къщната врата изпращава, без да се е допрял до нея човек. Изгасяват ламбата и следват с висок глас да пеят молитви. След 20-25 минути таванът, подобно на вратата по-рано изпращава два пъти и водителят вижда да се явява под него продълговата като кометна опашка светлина, която скоро се загубва. В същото време сестрата на Я-в вижда ръка до самия му лакът.

Втората вечер (20) насядват всички около масата: изпяват няколко молитви твърде усърдно, понеже кръжкоът искрено е търсил да му се дадат докази. Като спират пението, водителят забелязва подобна на първата светлина, във форма на метла. След малко виждат, че бледикава светлина като пушек завладява половината стая. Я-в се досеща да повика брат си, починал преди 10 години. Още не свършил позива си, тавана на мястото, дето виждали да витае черен облак, изпращава силно няколко пъти и се появява светлив синкав дим, който почва да се уголемява. В туй време сестрата на Я. забелязала добре сформирана глава зад гърба си, дето е бил светлият синкав облак. След това запалват ламба, за да успокоят една разтревожена госпожа, неsvикнала още на тия прояви.

Сп. „Виделина“, год. V (1907 година), Кн. VIII, стр. 255-256.

8. РЪКОВОДИТЕЛИ НА БЯЛО БРАТСТВО В ГРАД АЙТОС

А. Георги Куртев –	от 1910 до 1958 год.
Б. Велчо Ив. Милевски –	от 2. 07.1958 до 19.01.1976 год.
В. Добри Ганев Кънев –	от 1976 до 2.05.1978 год.
Г. Вълко Пенев –	от 4.05.1978 до 1983 год.
Д. Марко Христов –	от 1983 до 16.04.1995 год.
Е. Андон Кънев –	от 16.04.1995 досега.

А. ПИСМА НА ГЕОРГИ КУРТЕВ ДО БРАТЯТА И СЕСТРИТЕ В АЙТОСКИЯ ДУХОВЕН РАЙОН.

29.IV.1950 г.

Добри и обични братя и сестри,

Великят Учител на Любовта казва: Животът тук и горе е свързан с непрекъсната връзка. Любовта обединява хората, вярата ги свързва, а надеждата ги туря на пътя. Ние сега сме по-силни, Господ е с нас. Иде новата религия, която сам Господ ще възстанови и ще съедини всички народи и племена в едно непрекъснато братство. Иде вече голямата светлина отгоре. Аз ви препоръчвам първите уроци на Самопожертвование. Човек не трябва да търси на земята спокойствие, но да му бъде радостно да върши волята Божия.

За това добри и обични братя и сестри, ний като сътрудници и съработници на новата религия, религията на Любовта, да бъдем първите от ония, които са приели първите уроци на самопожертвование т.е. едни от ония, които от Любов към Бога и цялото човечество да работим за мир и разбирателство на всички народи. С молитвите и мисълта си да работим за пробуждане съзнанието на всички човечески души от всички народи и племена, да се осъзнаят и потърсят Господа на Любовта, Той да живее в тяхното съзнание и те в него. И чрез неговия Дух да придобият сила и светлина за работа и приложение Любовта Божия на земята.

Всеки от нас с пробудено съзнание да работи върху своя брат и ближен, за приемане и прилагане Божията Любов между всички народи. Небето търси хора, които да работят за повдигане на цялото човечество, за да се образува

непреривното братство между всички народи и племена на земята. За въдворяване Царството Божие в сърцата и умовете на всяка човешка душа от всички народи.

И така, обични братя и сестри, да не търсим спокойствие на земята, а да се опретнем на работа с искреност и безкористие по пътя на Любовта, Мъдростта, Истината и всяка правда и доброта, за да помогнем с каквото можем на всеки отруден и угнетен, когото срещнем в пътя си - това е да вършим волята Божия, за да бъдем и ний радостни и весели.

С Братски поздрав:

Г. Куртев.

*

*

*

28 Юний 1958 г.

Чрез Ръководителя на Айтоското Бяло Братство, Велчо Ив. Милевски до всички братя и сестри на Братството.

Любезни и мили мои братя и сестри,

С особено внимание се обръщам към всички вас, за да ви уведомя за следното: Казвам се Георги Вълчев Куртев, роден в гр. Айтос на 3-ти март 1870 година, значи сега съм на 89 години.

Ученик съм на любимия благ наш Учител Петър К. Дънов от 1908 година, т.е. от 51 година и като негов представител на всички наши братства в Айтоский духовен регион, състояща се от град Айтос и няколко села от Айтоска, Бургаска и Поморийска околии.

Обединителното звено на тези братства е тази градина в град Айтос, която създадохме през 1920 година по благословението на любимия ни благ Учител.

Всички работихме, работим и ще работим с ентузиазъм и безкористие.

И сега аз съм на доста внушителна възраст, 89-годишен, очите ми намаляха, слухът ми притъпя, паметта ми се засенчва, както и силите ми ме напущат, реших да се оттегля на почивка и не се меся на никаква братска работа. Докато Бог ме повика в другия свят.

В особената ми грижа, която имам винаги за Божието дело, ръководено от любимия ни благ Учител, и за по-правилното и добро ръководение на братствата, намерих за добре да ви препоръчам и помоля да се избере засега един комитет от шест братя, а именно:

Во главе моят заместник Велчо Ив. Милевски и членове: брат Вълко Пенев, Добри Ганев, Васил К. Долапчиев, Янко Стоянов и Илия Чернев, които да ръководят братствата и занаят. Да вземат общи солидарни решения, с обща солидана отговорност, както пред Учителя и Бога, така и пред законите и наредбите на властите.

Понеже имам вяра във всички вас, че ще приемете тази моя молба, предварително ви благодаря.

Всеки брат или сестра, които в частния си живот има нужда от какъвто характер и да е, и желае, е свободен да кореспондира с мене писмено или устно. И аз съм готов да го приема и изпратя с Любов

С дълбоко уважение и Любов към всички вас, ви поздравявам с благожелание, Бог да ви даде всичко най-хубаво, което душата ви желае.

Ваш скромни и по-възрастен брат:

Г. В. Куртев

Гр. Айтос

Велчо Иванов Милевски е роден през 1899 година в земеделско семейство. Има двама братя и две сестри. Първоначалното си образование получава в град Айтос, а след това завършва ж.п. училище. Работи кратко време като ж.п. служител, след това изучава шивашката професия, която практикува до 1948 година. Родителите му и цялото му семейство са от първите ученици на Учителя в град Айтос. Бащиният му дом е в пряко съседство с дома на брат Георги Куртев. От малък израства в духовна среда. От най-ранна възраст той контактува със Словото на Учителя. При откриването на Младежкия Окултен Клас в град Айтос той е активен участник, като редовно развива поставените теми и задачи в класа. Участва в Младежките събори в София.

По препоръката на Учителя всеки да научи да свири някакъв инструмент, той научава да свири на цигулка, с което активно участва в музикалния живот на Айтоската братска група. Под негово ръководство се разучават братските песни, с което спомага за правилното им разучаване. Свири и в оркестъра при играенето на Паневритмията.

Беседите, които получавахме от София, пристигаха на неговия адрес и оттам всеки си ги получаваше. И понеже Словото Божие е под Божия закрила и закрилата на Учителя, когато правиха обиските през 1956 година в неговата къща не бе направен такъв, а там бе просто склад на Словото на Учителя.

От 1948 година той работеше като чиновник в Т.П. кооперацията и умееше да пише на пишуща машина. От София бяха донесли една пишуща машина, на която той преписваше нарядите, мислите за всеки ден и водеше кореспонденцията на братството. Тази пишуща машина след заминаването на брат Милевски, от София си я взеха, не знам по чие мнение.

По характер благ, отзивчив, доброделен, той беше предан ученик на Учителя. В семейството му имаше духовна атмосфера, която той наследи от бащиния си дом и която се стремеше да предаде при възпитанието на децата си.

В работата си като ръководител, посочен от брат Георги Куртев, прилагаше колективния метод (работа с цялото ръководство) и резултатите бяха налице.

Брат Велчо Ив. Милевски си замина на 17 януари 1976 година. След неговото заминаване цялата архива и налични беседи бяха предадени на брат Добри Ганев Милчев, който пое ръководството на братското общество Бяло братство, град Айтос.
Нядка Вълкова.

В. ДОБРИ ГАНЕВ КЪНЕВ /1910 – 1978/

На брат Добри

Духът на Любовта
ще го отведе
там, гдето зреят чудни плодове,
там, где всичко е Д О Б Р О!
Сполайте братя ний да го изпратим
при нашия велик Отец.
Сбогом, братко Добри,
ти остави светъл спомен в нас.
Мил, добър и вечно благ
ние ще те помним!

4 май 1978 година.
ВМ/Веселина Маркова/

Г. ВЪЛКО ПЕНЕВ ИВАНОВ

Брат Вълко Пенев Иванов, роден на 22 март 1903 година, пое ръководството, братската група от брат Добри Ганев Милчев през месец май 1978 година.

Произхожда от бедно семейство – майка и още три деца. От дете започва да се бори с негодите на живота. Майка му бе силно вярваща жена с абсолютна вяра в Бога. Това става причина да почувства нужда от духовна среда и започва да контактува със сестри от братската група. По този начин тя въвежда децата си в братския живот.

Брат Вълко Пенев от най-ранна възраст влиза в братските среди. Завързва тясна дружба с брат Велчо Милевски, което определя живота му. При откриването на Младежкия Окултен Клас в град Айтос, той е активен участник, като редовно развива темите и поставените задачи в лекциите. Участва в Младежките събори в София.

По професия е шивач, която професия упражнява до края на живота си.

Във времето, когато той беше ръководител, се направиха редица подобрения на Братската градина, Айтос. В двора на градината нямаше вода. Вода се носеше от чешма, която беше извън градината, а с пълните съдове се вървеше по нанагорнище. Заедно с братята от Бургас, Айтос и селата от Айтоски духовен район се прокопа канал и изгради чешма пред самата сграда, а след това се прекара вода и в сградата. Редовно се правеше ремонти, поддръжки и подобрение на сградите. Въпреки забраната от страна на властта, се правеше всичко възможно редовно да се провеждат съборите на Петровден и Богородица. Тъй като домът му беше в непосредствена близост с дома на брат Георги Куртев, то непрекъснатите контакти с брат Куртев определят обстановката в дома – духовна среда, дом на братски срещи, молитви, общувания.

Брат Вълко Пенев Иванов си замина на 24 май 1983 година. След неговото заминаване ръководството на Братската група в град Айтос бе поето от брат Марко Хр. Марков, на когото бе предадена цялата архива на братското общество Бяло Братство в град Айтос.

Недка Вълкова

Д. МАРКО ХРИСТОВ МАРКОВ /1915 – 1998/

Роден на 22.01.1915 година в град Айтос в бедно семейство. Родителите му са едни от първите ученици на Учителя в Айтос, както и родителите на съпругата му. Има две дъщери. По професия е сладкар.

Брат Марко е ръководител на Братството в град Айтос от 1983 година до 16.04.1995 година. Целият му живот изцяло е посветен в служене на Бога. В неговия дом се посрещат и изпращат с радост и любов много братя и сестри, идващи на съборите за Петровден и Богородица на Братската градина. Редовно, всяка година той прави регистрация на братската група от Айтос в Бургас и уведомява за съборите в съвета, както изискват властите. По време на неговото ръководство става прехвърлянето и узаконяването на братския солон в Айтос. Започва строежът на новия салон в Братската градина. През 1995 година предава ръководството и архивата на брат Андон Кънев.

Мълчалив по природа, милосърден и всеотдаен. Веднъж споделя с дъщеря си как на млади години дал единственото си сако на един беден човек.

За себе си казва: „Аз за себе си съм решил да чета беседите и каквото мога да прилагам. А кой какво казал, не ме интересува.“

Всяка работа започва с молитва и винаги успява. Никога не забравя да каже преди хранене формулата: „Господи, благодаря за хляба, който си ми дал. Искам да бъда чист и устойчив като житното зърно.“

Работеше неуморно, от тъмно до тъмно.

Честен, трудолюбив, кротък, благ и смирен. Такъв го знаят, такъв ще го помнят братята и сестрите.

„За кой ли път
се раждаш на земята?!

За кой ли път
светлее ти душата?!

Облякъл си ефирната

си дреха, исткана

не от днес,

а от много века.

За пример си изпратен
на Земята

смирено – мъдрен

между всички братя.“

Така написа сестра Радка от Поморие по случай 80-я му рожден ден.

А по случай заминаването му от този свят сестра Иринка написа:

„Годините минават,

годините минават,

годините минават.

Животът е сън,

животът е миг,

животът е късче бяла светлина!“

Брат Марко си замина на 30.12.1998 година. Последните думи изрече на 27 декември: „Благодаря ви, като деца на Бога, че се грижите за всички земни неща. Без земния живот не може. Важен е за човека.“

Когато съм бил на градината, Учителят винаги ми е помагал.

Когато се пее песента на Учителя, нямаме право да роним сълзи, защото сълзите отнемат радостта на песента, тя отива горе.

Днес е 27 декември – най-великият празник на нашия Учител. Да направите молитва и да почерпите довечера.“

От дъщеря му: Веселина Маркова.

БРАТ МАРКО

На 15 юни 1991 година се организира от мен концерт в камерна зала „България“ по случай 120-годишнината от раждането на Георги Куртев. Подобно чествуване бях решил да организирам и в Айтос. Отидох, срещнах се с някои приятели, за да се уточним. С мене беше и Георги Събев. Но те започнаха да се отклоняват в разговора ни и аз ги спрях, като им казах, че аз в случая командвам и ако искат да стане чествуване в Айтос, трябва да ме слушат. Съгласиха се. Заведоха ме при ръководителя на Айтоското братство – Марко Христов. Посрещна ме беловлас старец. Седнахме и се представих и в няколко изречения аз представих плана си. Слушаше ме спокойно и внимателно. Запитах го: „Искаш ли да правим чествуване?“ В миг леко обърна поглед с очите си нагоре, без да помръдва главата си и след

няколко секунди каза: „Искаме.“ – „Имаш ли нещо против да го направим в градския салон?“ Отново погледът му се стрелна нагоре и след секунди каза: „Искаме.“ – „Аз предлагам да го направим последната събота от месеца, когато тук се събирате.“ Отново погледът му отправен нагоре, но така естествено, че на никому не би хрумнало, че това е нещо необикновено. Биха го приели за нещо напълно естествено. „Аз предлагам да го направим в петък следобед, привечер. Приятелите, които ще дойдат, ще останат за следващия ден, за съботата, когато ние се събираме всеки месец и си правим своя наряд.“ – „Добре, съгласен съм. Уточняваме се за петък. Аз ще докарам музикантите от София и ще го разгласим с покани. А вие оттук ще го организирате, като съобщите на приятелите по селата.“ – „Добре, съгласен.“ – „Значи се разбрахме. Тогава давайте да пием чай.“ Седим и пием чай.

След малко дойдоха и онези, които трябваше да съдействуват и да присъствуват на разговора ни и да кажат също какво мислят. Дойдоха, но ние пиехме чай. Накрая казаха: „Хайде да се уточняваме.“ Аз се обадох: „Ние се уточнихме с няколко отговори от брат Марко.“ Онези стояха изумени. Не можеха да повярват. Отидоха си. Дватамата се усмигнахме.

Брат Марко продължи: „Сега аз съм ръководител. Идват, питат ме какво да правим. Аз им казвам. Те тръгват и действуват. Те са млади, излизат напред. Аз оставам най-накрая незабелязан. Оставям другите да ръководят. Но решенията ги взимам аз. Но те не се усещат. Само ти разбра как това става.“

Да, аз бях разбрал. Той имаше връзка с Невидимия свят. Разумна и естествена връзка и се осъществяваше по строг, специфичен за него начин.

Честуването премина. Мнозина излязناха на преден план. Брат Марко изобщо не се виждаше, седеше в салона незабележим, като че ли го нямаше. А го имаше! И то как!

Аз също бях най-накрая, аз организирах, но бях зад кулисите. Мен също ме имаше. Но ме позна само брат Марко, защото и аз го познах. Опознаването е взаимно за душите, които имат един и същ идеал. А нашият идеал бе Словото на Учителя Дънов и неговата Школа.

Амин.

Вергилий Кръстев

Е. АНДОН ИВАНОВ КЪНЕВ

Кратка автобиография На Андон Иванов Кънев от град Айтос

Роден на 26 юли 1927 година в село Ябълчево. Баща ми и майка ми са ученици още от първите години на Братството. Баща ми, Иван Кънев Терзиев до края на своя земен живот беше ръководител на Братската група, до завършване на своя земен живот. Той беше много ревностен и работеше всеотдайно за Делото Божие. Той поддържаше постоянна връзка с Георги Куртев от Айтос, като ходеше при него и там се заучаваха на времето всички песни и молитви. Той много беше предан към брат Георги и Учението. А брат Георги много го уважаваше, посрещаше го като истински брат, с най-голяма любов. Към края на 1951 година напуснах село Ябълчево и поех път към град Айтос потърсих си работа понеже почувствах, че в селото няма работа за мене. Тук си намерих вече къде да работя и останах в Айтос досега. Тук се запознах с сестра Пенка, и така се стекоха обстоятелствата, че се оженихме. Тя, разбира се, беше от светските момичета, но ме разбра в моя път и моя живот. Впоследствие поех този път и тя и се разбираме много добре и работим за изпълнение и приизпълнение на Царството Божие на земята. Тук се запознах с много братя и сестри от града и почти от всички братства в България. Събирахме се

често с много братя и сестри на свирки и прекарвахме много весело в името само на Божията Любов. Ходихме често на Братската градина, там, където е живеел и прекарал целия си живот в служене на Бога брат Георги Куртев. Най-много от всички и най-много сме се събирали с брат Добри Ганев и сестра Надка Куртева, с тях имаме големи преживявания на истински братски живот. От тях научихме с Пенка много за живота и Учението на Учителя, почти всички песни и молитви сме ги учили при тях, знайте, че всичко бе иззето от властта и най-важното бяхме на работа, а не бяхме свободни, да работят свободно, но въпреки всичко ние с Пенка отстояхме на всички трудности. От поемането на ръководството от брат Добри Ганев аз вече станах член на това ръководство, със сестра Надежда и Илия Чернев. Работа вървеше добре, но уви, беше за малко време или за две години. Първом си замина брат Добри и после брат Илия. Тогава стана ръководител брат Вълко Пенев, също бях в това ръководство, разбирахме се много добре и работихме с голямо разбиране, но дойде ред и той да си замине от този свят. Тогава пое ръководството брат Марко Христов, с него работихме много години, в разбирателство. От върховния съвет ни пратиha писмо, с което да регистрираме. Брат Марко прочете това писмо пред мен и брат Цветко. Решихме да произведем избори и да изберем новия ръководител на братството в Айтоската група. Тогава се реши да освободим брат Марко Христов, поради напредналата старост и да му дадем почивка. Избра се ново ръководство, начело с Андон Иванов Кънев, а Недка Вълкова – касиер. Иван Славов Топалов за член. Така работихме четири години, а сега от април месец ни се гласува и втори мандат да отговарям за Братството на град Айтос. През това време на ръководство се извършиха много работи за подобрения и подвизаване на всички братя и сестри, които обичат и добре познават Братската градина на град Айтос, тя е всеобща на всички нам, които сме ученици на това Велико Учение. Една мечта ми се изпълни. Отдавна имах желания нашата група да излиза на Парка и да играе Паневритмия самостоятелно и да се научат братя и сестри да играят. Това вече е факт, най-после научиха и айтозлии да играят сами Паневритмия. И на края има много какво да се пише за работата на братята в Айтос но засега спирам дотук.

С много братски поздрави:

Брат Андон

А на вас желая Бог да ви благослови да завършите книгата за Георги Куртев с успех. /Чакаме./

Изпращам ви материали, доколкото можах да събера.

Изпращам ти два броя снимки колективни по твое желание. Вярвам, че ще ги харесаш много, защото в едната почти всички братя са си заминали за отвъдния свят, те ще бъдат много хубави за тази цел.

Общ брой снимки: 7 броя.

Поздрави Марийка Марашлиева от мен и Джана.

*

*

*

БЕЛЕЖКИ ЗА АЙТОСКОТО БРАТСТВО

Брат Вергили Кръстев,

Получих ти писмото и всичко друго, което си писал и до брат Колю. Моето желание да ти помогнем с тези писма, които са писани за Георги Куртев и за Айтоското Братство. Аз много се радвам, че си се заел да пишеш такава хубава книга за Айтоска околия, дано всичко се осъществи за всички нас, които чакаме това да стане.

Брат Вергили, нека да бъде волята Божия. Затова защото Георги Куртев беше Голям Брат, тука всички братя и сестри светец го зовяха, кой го заболи

глава, крака или нещо друго, всички при бай Георги отиваха, на всички се намираше лекарство за оздравяване. Разправяше брат Илия Чернев от Айтос. Разболяла се сестра Кина. Отива при Георги Куртев и му казва, че сестрата е болна. А той му казал: Илийчо, довечера ще дойдеш, никой да не те види, нито кучето, нито сестра Иринка, която по това време е била на Градината. Така и направил. Георги Куртев какво е правил, но сестрата се върнала здрава в Айтос. Той беше много приятен и внимателен към всички, на всички намираше какво да каже.

Веднъж отиват при него военни офицери и разговарят с него, задават му въпроса: „Дядо, ти като стоиш тука виждаш ли Господа?“ А той отговорил: „Ти слънцето виждаш ли? Както ти виждаш слънцето, тъй аз виждам Господа.“ Той беше много любезен и много обичаше всички братя и сестри в околията. Ако не се види с някого за много време, качва се на каручката и тръгва за въпросното село. Така той обикаляше навсякъде. Той си имаше традиция. През зимата, когато няма работа на село и в града, имаше братя, които изпращаше да обхождат всички братства, като на ден се посещаваше по едно братство. Повиква брат Васил Долапчиев, Злати Янев от Страцин, някои сестри, с тях да обхождат всички братства. Първом се тръгваше от Братската градина с указание на дядо Георги като се започне от Айтос – Бургас – Каблешково, Бата – Страцин и много други села – през Просеник, Ябълчево, Вресово, Тополица – и пак Братската градина при Георги Куртев и оттам се разпръскаха по домовете си. Аз съм от село Ябълчево, син съм на Иван Кънев Терзиев. Баща ми беше много ревностен за идеята и ръководител на село. Братята и сестрите бяха малко. Но той винаги държеше връзка с Георги Куртев и се обичаха като истински братя. Ние тогава с нетърпение очаквахме този момент да ни дойдат тези братя и с тях да прекараме поне един ден в името на Господа. С тях беше много весело и хубаво. Когато са правели градината, баща ми е карал камъни от Байра с кола, понеже сме имали големи волове. А братята са играели хоро надолу пред колата, за да построят първата постройка. На всяко написано писмо до Иван Кънев, след като го получи да извърши някоя работа, той оставяше своята работа и тръгва за Братската градина. Там работеше поне по една седмица за обръщане на лозето, тогава то беше седем декара и докато не го свършат, не си идваше на село. След неговото заминаване вече ние с моята жена Пенка поехме този път и до днес работим за изпълнение на Божията воля. Едно се моля Богу – да ми даде здраве и живот, защото още не сме си изпълнили задачата до край.

Да ти разкажа как сяхмe новото лозе. Старото лозе не беше вече годно, изкоренихмe го, обърнахмe местото с голям трактор с рала. Станаха големи трапове и стана невъзможно за сеене. Дойде един ден от Страцин Злати Янев. Мислихмe и решихмe с Пенка да вземем мотика, да заровим траповете и да го подравним, за да може да се сее. И така направихмe дупки и го засяхмe, та днеска има грозде за братя и сестри като дойдат има хем какво да работят, хем какво да ядат. Сега вече имаме и млада овощна градина. Има много за писане и разказване. Смятам, че е достатъчно дотук. Ако можеш този материал да го ползваш, ползвай го – всичко е за добро.

С братски поздрав:

Андон

Ако има грешки, моля те да ми извиниш, защото много бързам. Ти преди искаше да ти пишем нещо тука за около Градината.

Поздрави сестра Марашлиева.

Марийке – Марийке,

Сега не идваш на гости, когато можеш да дойдеш, но след това може би ще искаш да дойдеш, но не знам дали ще можеш.

Бъди здрава и люби Бога.

МИСЛИ НА УЧИТЕЛЯ ЗА ДЕВЕТ ДНИ

ДЕН ПЪРВИ

1. Пред тебе е очертан ден чист и светъл.
2. Аз Съм този път, следвай го безспирно.
3. Животът ще просветне, ще имаш Моя Мир.
4. Ще се осъществи всяко добро дело на земята.
5. Аз живея, за да бъдете и вие живи.
6. Бъди в очакване и прогответи се.
7. Усили светлината на запаления фар в теб.
8. Съизволявам върху ония, които Ми служат.

ДЕН ВТОРИ

1. Силата иде, когато си във връзка с Духа.
2. Да познаваш нещата в тяхната светлина, е доброто, направено навреме.
3. Доброто, направено навреме и на място е основа на живота.
4. Ако в пътя избран успееш, знай, че в Небето живееш.
5. След всяка завършена работа благодари на Бога.
6. Желаната мисъл не е още истинска, а реализираната.
7. Пази окото си да не задреме и тъмнина да не те обвземе.
8. Когато буря вилнее, прибери се в пристанище тихо и призови Ме.
9. За верния в Делото Ми ще изляз Милостта си.
10. На всяко добро дело настоявай и никога не отлагай.

ДЕН ТРЕТИ

1. Всяка мисъл добра, реализирай я.
2. Използвай благата разумно.
3. За преодоляване на всяко противоречие упражни волята си.
4. Основа на живота е Любовта Божия.
5. При наклон постави спирачка. Това е Мъдростта.
6. Онова, което дава разположение на живота е Мирът.
7. Доброто действа като росата на цветята.
8. Всяка мисъл трябва да бъде права и приложима.
9. Истински служител е онзи, който се е отрекъл от себе си.
10. Верният и в малкото и в многото ще бъде верен. Не се обръщай назад. Божественото да изпълни твоята Душа. Очите ти да бъдат насочени към Небето.

ДЕН ЧЕТВЪРТИ

1. От всичко се поучавай, но доброто да приложиш не забравяй.
2. Вярата, придружена с дела, е реална.
3. Стреми се към светлината на Отца, от когото твоята Душа е излязла. В молитва бъди всякога със светъл ум и чистота.

4. Когато тихият глас шепне, той иде от дълбочината на Душата. Душата се стреми да се съедини с Божественото в себе си. Не опетнявай Духа и не го смъквай в низините.

5. Има Души страдащи, които очакват вашата помощ.
6. Няма по-велик момент да се чувствуваш блажен.
7. Стой на вечната канара, на която целият Космос почива.
8. През всичките времена и епохи Бог е бил неизменен.
9. Едно от качествата на ученика е приложението.
10. Благата се дават за всички, защото Бог ги дава.

ДЕН ПЕТИ

1. Всяко присъствие трябва да се преодолее.
2. Докато носиш спокойно ударите на противоречието в живота, ти ще излезеш на добър край.
3. Не пренебрегвай никое слабо същество, но пази всичко.
4. Служба на Бога е прилагането на всички добродетели.
5. Имай желание доброто да преуспява всякога.
6. Изливай сърцето си пред Бога, за да имаш Мир.
7. Ученикът почива, когато работи в Любовта.
8. Когато съзнанието е будно, светлина озарява пътя.
9. За щедрия лишения не може да има
10. Будният грешки не прави.

ДЕН ШЕСТИ

1. В Божественото на първо място е жертвата.
2. Благословение е когато ученикът е искрен.
3. Работи за доброто на всички.
4. Ако светлината ти не е ярка, причината е в тебе.
5. Днес, когато светът най-много шуми, не вземай участие.
6. Когато съзнанието ти е будно, ти чувствуваш красивата страна на живота.
7. Когато Духът ти пошепне, пригответи се и тръгни.
8. Божиите блага ни се дават всеки ден в изобилие, затова и ний от себе си трябва да дадем нещо.
9. Застани на такова място, че Бог да те вижда.

ДЕН СЕДМИ

1. При изгряващото Слънце изпей хвалебна песен на Бога.
2. Служители, светли, благоугодни са всички, които са предали сърцето си на Бога.
3. Подкрепяй с добри съвети всеки нуждаещ се.
4. Храна на Душата е Словото Божие.
5. Докоснатата от Слънчевите лъчи душа расте правилно.
6. След умора идва почивка, а кога ученикът почива?
7. За доброто бъди буден, нека бъде твой спътник.
8. Привикни на точност, отмервай времето.
9. Краката са символи на добродетели, дръж ги в изправност.
10. Мисълта е чиста тогава, когато изхожда от светлината.

ДЕН ОСМИ

1. Бодрост, свежест и прилежание красят живота на ученика.
2. Жилище на Духа е чистото сърце.
3. Извърши най-съвестно възложената работа.
4. За ученика всекидневната програма е определена.
5. Старай се да запазиш в себе си всякога мира.
6. Използвай добрите условия за Богоугодна работа.
7. Първите слънчеви лъчи ободряват ученика.
8. Имай винаги към всички свята обхода.
9. Който носи Мирът и Любовта в сърцето си, той е блажен.
10. Желая, Господи, да преуспее Твоето Дело на земята.

ДЕН ДЕВЕТИ

1. Ученикът трябва да говори умерено.
2. Ученикът е охраняван, когато има връзка.
3. Когато си неориентиран в живота, потърси причините.
4. Изпълнението на закона Божий е цел на ученика.
5. Правата мисъл държи ученика в изправност.
6. За всяка Божия работа намери време.
7. Ученикът следи събитията и се моли.
8. Ученикът расте, когато постоянствува.
9. Когато се приложи и изпълни онова, което е дадено, ученикът със смирение върши всичко.
10. Когато ученикът завърши работата, трябва да се приготви за нова.
11. Псалом 94, 12, 13, 14.
12. Блажен е онзи човек, когото вразумяваш, Господи и от закона си го учиш.
13. За да го успокояваш през дните на нещастieto, догдето се изкопае ров за нечестивия.
14. Защото не ще да отхвърли Господ народа си и наследieto си няма да остави.

От В. Долапчиев, 19.12.1964 г., Тополица

Забележка: Тези мисли си преписах от тетрадката на брат Васил Долапчиев, Айтос, при гостуването ни в Тополица на 17- 19.12.1964 година. Неизвестно е кога са дадени от Учителя и при какъв случай. Предполагам, че братът ги е преписал от брат Георги Куртев, ръководител на Братството в Айтос. Може би ръководителите са били поканени при Учителя и той им е дал за девет дни /от 10.04. до 18.04/ да размишляват на тези теми.

Жечо Панайотов

Забележка на Редактора: Проверих по календарите, през 1934 и 1939 година Великден е бил към 10 април.

ВАСИЛ КИРОВ ДОЛАПЧИЕВ е роден 1887 година на 20 май стар стил в Малко Търново. Влиза в делото Божие на 22.03.1920 г. в село Габерово.

На една лична снимка собственоръчно е написал отзад следното:

„Който работи за Господа, той изпитва необикновен подем на душата и духа си. А сърцето и умът му се облагородяват и просветляват. Днес от всички се изисква смелост и решителност. Без тези качества не може да бъдете ученици на това велико учение. Божественото поставя Любовта за основа на живота и казва: Живейте в Любовта.“ - От Учителя.

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

**ИСТОРИЯ
НА
АЙТОСКОТО БЯЛО
БРАТСТВО**

**ПОУЧЕНИЕ
ЗА ЧЕЛОВЕЦИТЕ
ЗЕМНИ И НЕБЕСНИ**

1. ЧЕСТВУВАНЕТО НА 120-ГОДИШНИНАТА ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ГЕОРГИ КУРТЕВ /1870 – 1990 г./

1. Идеята за тази годишнина бе поднесена от внучката на Георги Куртев, дъщеря на Цветанка – Надка Боева.

2. Започна се оживена кореспонденция с Георги Събев. Трябваше да получа доверието му, както и съгласието му. По-късно той сподели с мен, че за да разреши тази задача, помолил се, отворил Евангелието и му се паднало онзи стих, където Исус изпраща учениците си двама по двама да проповядват, давайки им власт да изгонват нечестивите духове и за изцеляване на всякакви болести /Евангелие от Матей, гл. 10, ст. 1/, Евангелие от Марка, гл. 3 ст. 13-15 и гл. 6 ст. 7. Тогава решава, че ние сме онези двама, които трябва да свършат тази работа. И наистина така и става. Той я бе започнал, а аз я довърших. Пророчеството му се сбъдна.

3. Започна се една борба и люта битка по всички посоки, защото противодействията бяха големи и целенасочени – да се спре всичко. Но аз не се отказвах. Мнозина бяха заблудени. Трябваше да запозная Георги Събев с всички събития и онези лица, които пречеа. Започнах да му пиша писма и да го уведомявам за онези етапи, през които минавах. Бях сам. Съдействаха малцина и то скришом. Боях се от онези, които се явиха да пречат. И то съзнателно.

4. Предоставям писмата, които бях изпратил на Георги Събев, за да се запознаете с фактите и да знаете, че първом предхожда падението на мнозина хора, докато дойдохме до възхода и възходящия път в себе си.

*

*

*

София, 11 февруари 1991 година.

Уважаеми Георги Събев,

С настоящите редове се обажда един Ваш познайник, който се нарича Вергилий, комуто се сърдите несправедливо. Обаждам се във връзка на един стар мой ангажимент, поет спрямо Вас преди няколко години, когато работехме с Вас у дома. Вие знаете колко високо ценя Вашия труд, свързан със записване на опитностите на Братството в Айтос и на приятелите в България. Аз винаги съм смятал, че тези неща трябва да излезнат на едно място. В момента аз имам следната идея и предложение към Вас. То е свързано с предстоящото отпразнуване на 120 години от рождението на брат Георги Куртев. Преди няколко месеца Надка Боева ме извика у тях и поиска моето мнение за едно такова чествуване. Аз в присъствие на свидетел Марийка Марашлиева обясних следното:

1. За чествуването трябва да се направи специален брой на вестник „Братство“ посветен на Георги Куртев. В него ще бъде поместена:

- Биографията на Георги Куртев, написана от Георги Събев.
- Историята на Братската градина - също от Георги Събев.
- Опитностите на Георги Куртев с Учителя, разказани от Георги Събев.

По такъв начин 90 % от специалния брой ще бъдат включени неща от вас. Затова, ако сте съгласен с мен, то изпратете този материал препоръчан или по човек на внучката на Сава Калименов - Елена Николова, на познатия Ви адрес. Ако смятате да дадете допълнителни данни от отпечатаната статия във вестник „Братство“, „История на Братската градина“, може да ги включите, както и някой друг материал, който имате. По този начин в този специален брой искам да бъдат включени всички неща, написани от Вас за Георги Куртев, братската градина и

Братството в Айтос, свързани с дейността на Георги Куртев. По този начин аз ще изпълня едно обещание, което съм Ви дал, защото този брой аз ще го финансирам, а допълнително сумата ще ми бъде възстановена след продажбата на вестника. Смятам това предложение за разумно и Вие ще приемете моето предложение, а печатането на вестника ще се движи от Елена Николова, както досега. Към вестника ще бъдат включени снимки на Георги Куртев и ако имате Вие някоя снимка, в която да сте заснети лично вие с Учителя или група с Учителя, защото искам да покажа, че авторът на този материал е живял по времето на Учителя. Ако имате някоя друга интересна снимка от Айтоското братство, то може да изпратите на Елена.

След като споделих с Надка Боева и Дора Куртева, която е при нея, те трябваше да си помислят и да ми съобщат своето решение. До този момент те не се обадиха. Вероятно не могат да прескочат бариерата, наречена Георги Събев, но това е лицето, според мен, което е работило, а другите са си прекарвали времето в гостувания и празненства. Ако Вие сте съгласен с моя план, целият Ваш материал ще бъде отпечатан от начало до край, като ще им дам правото на Надка Боева да се включи с някоя статия заедно с леля си, Дора Куртева, за да зачетеме и присъствието на рода, защото работата на брат Георги Куртев я вършат братски духове извън веригата на рода. Това е мое мнение. По този начин ще задоволиме всички, така че да няма средня. Който е работил, ще излезе на видно.

2. През месец април в Айтос ще бъде организиран курс по Паневритмия, като главен лектор и преподавател е Ина Дойнова. Ние ще използваме нейното присъствие и понеже аз съм купил с мои лични средства електрически хармоний и радиоуредба, то ние ще я прехвърлим в Айтос, за да може Ина заедно с цигуларите Йоанна Стратева и Петър Ганев и някои от певците - професионалисти да изнесат тържествен концерт по случай годишнината на Георги Куртев.

3. Предварително ще бъде изпратен вестник „Братство“ на всички абонати, така също ще бъде представен на самото тържество, да се продава на цена, която определи Елена Николова, за да се възстанови сумата, която е вложена. Смятаме да има едно кратко слово за брат Георги Куртев, като то ще бъде изнесено от ръководителя на Братството в Айтос, за да се зачете и неговия принос, защото главната организация ще падне върху техните плещи при приемането на гостите. Може и някой друг да го прочете, но това ще се реши допълнително от тяхното ръководство. Те имат право на това.

4. Това чествуване може да се осъществи в градския салон, като се откупи салона за тържеството и се поканят и външни лица. Нашата представителна група от музиканти са професионалисти и за тях е удоволствие да свирят в голям салон. А онова, което ще представим от вестник „Братство“, ще бъде на ниво и няма да се изложим. Същият концерт може да се повтори и за нашите хора в братската градина в Айтос, в удобен за тях ден и то по времето на курса, който съвпада с пролетната ваканция на учениците.

5. Ако си съгласен на моето предложение, то веднага се обади с няколко реда и веднага изпрати материала на Елена Николова. Това е единствения случай, когато аз мога да докажа пред теб, че аз съм верен и предан на обещанието си. Затова моля, приеми моето предложение.

С поздрав:

Вергилий Кръстев.

*

*

*

Уважаеми Георги Събев,

Уведомявам ви към днешна дата, 20 март 1991 година, как стоят нещата:

1. След като получих Вашето съгласие, имах среща с Надка Боева и Дора Куртева и те се съгласиха, като аз използвах спомени на Дора, написани от мен преди години. Надка написа едно послание, то ще бъде четено на тържеството, а за сборника ще вземем материал от нейни спомени, които аз ги имам лично. Така от тях двете ще има материал, който не се повтаря с вашия - аз лично следя да няма повторения на Вашия материал!

2. Имах среща с Елена и тя в мое присъствие Ви написа писмо, че аз съм дал пари и че се задвижват нещата. Тя получи материала Ви за Георги Куртев. Но понеже стана късно, то решихме да отложим за Петровден, защото се оказа сложна и трудна работа с много противодействия. Елена се разболя и ми предаде материала Ви. Аз бях предал и мой материал, който бях събирал 20 години, но накрая си прибрах всичко и аз задвижих по-нататък нещата. Освен това според Елена и майка й, вестник „Братство“ повече няма да излиза, поради много причини. Но обещаха да съдействуват за печат на сборника, след като Елена оздравее. А може и накрая те да го отпечатат. Ще чакаме развоя на събитията.

3. Аз помолих Надка Боева да отиде при Борис и да му иска материал. Тя отиде, но той повече не може нищо да си спомни в тази възраст. Тогава аз извадих от моя архив негово послание от 1969 година за брат Георги Куртев, както и един друг, който съм работил с него. Така че аз ще поместя от него две неща. Така ще се успокоят духовете. Нали така ми препоръчахте.

4. Ще бъдат включени и спомени на Мария Тодорова - съпругата на Борис, които само аз ги имам, защото аз съм работил с нея. Те са интересни.

5. Историята на Братската градина, която бе отпечатана в „Братство“, отново я преписахме, като добавих някои интересни неща на Ваша брошура от 1967 година, която я имам. Спомените на брат Куртев, описани там, ще отидат към опитностите, които са в отделна глава. Не сме променили нищо от Вашия стил, само някои неща са изгладени и то много леко.

6. Всички опитности отново се преработват, като се проверяват с Ваши материали от 1962 година /онези тетрадки, в които са под номера опитностите./ Целта е да се даде пълно и точно и да се редактират. Това го правя в момента аз, като ми помага Марийка Марашлиева. След като приключи, ще бъдат предадени на Весела Маркова от Айтос /дъщерята на ръководителя на Братството/, за да ги препише на чисто и тогава вече ще са готови за печат.

7. Както виждаш, в момента сме няколко човека, които работим и аз я движа вече лично на този етап. Като приготвим материала, ще го дадем за печат. А какъв ще бъде той - това в този момент никой не може да каже. От една страна има улеснение: стига да имаш пари и да платиш, и се печати. Но от друга страна - на пазара няма хартия и всичко се плаща с валута. Изобщо нагазихме в големи проблеми, но смятам да се задвижи материалът и след това Бог да ни е на помощ. И понеже не работим за себе си и понеже не го правим за пари, а за идеята, то смятам да ни се съдействува от Учителя. В момента аз, Марийка Марашлиева и майка ми дадохме по 1000 лева = 3000 лева, така че на тоя етап имаме средства, за да започнем. След като се направи калкулация, накрая ще се продава толкова, колкото струва, за да възстановим средствата си, като нашият труд е безплатен, защото работим за Бога.

8. Понеже само аз познавам целия материал, то смятам това издание на този етап ще има успех, защото за пръв път се изнасят тези неща в по-голям тираж. А какъв ще бъде тиражът - това зависи от печата и от много неща, които не са в наша власт. Ние сме работна група, ще умуваме и ще решим.

9. Изпрати ми и материала за „Историята на чешмата в Тополица“, за да го включим и него. Адресирай го препоръчано на моя адрес, след което може да смяташ, че каквото е трябвало да се направи от теб, е направено. Остава да чакаш, да видиш какво можем и ние да направим. Но ще се молиш за нас, за да можем да устоим и да им се отвори път за реализиране.

10. Докато чакаш резултат от нашата работа, то вземи и подготви материала, който имаш за „История на Братството на Бургас“, както и материали за Пеню Киров, Минчо Сотиров и други братя, както и техни опитности с Учителя. Това ще бъде следващата работа, която ще задвижа, независимо дали ще съдействуват Кралеви. Ти си подготви твоя материал и ми го изпрати на моя адрес препоръчано. Твоето авторство ще бъде запазено - аз държа на тия неща!

11. С настоящето издание на Георги Куртев аз имам няколко цели:

а/ Да пусна твоя материал, за да се публикува най-напред, защото ти заслужаваш това според мен.

б/ Включвам неща на Надка Боева и Дора Куртева, защото идеята беше тяхна за отпразнуване на 120-годишнината.

в/ Включвам на Борис неща, според твоя съвет, да се омекотят нещата, макар че аз вече не ходя при него и нашите отношения са скъсани изобщо. Включвам нарочно неща на Мария, защото тя беше все в негова сянка, а според мен тя го превъзхождаше - това ще видиш в нейните опитности за брат Георги Куртев.

г/ Нарочно не включвам материал на Надка Куртева, който аз съм записал от нея, за да не се обезличава твоя материал и защото тя застана на страната на Борис, когато знаеше, че той не е прав, защото аз им свърших цялата работа.

д/ На Верка Куртева също не включвам, защото тя прави скандали - не е добре сега.

е/ Аз имам мой материал, който съм записвал от Борис за Георги Куртев, но той ще остане за след години, когато това поколение си отиде и дойде друго, защото аз съм много огорчен от положения си труд и отношението им към мен, което няма нищо общо с идеите на Бялото Братство. Голяма сила е огорчението.

Така че и аз държа един голям изпит и искам да си го издържа както трябва, защото полагам усилия и труд вече над 20 години. Затова аз толкова високо оценявам Вашия труд от време, години и жертва за една идея!

В момента всички необходими материали са у мен от 20 години за Георги Куртев - Ваши и мои. С Бога напред. Учителю, съдействай ни! Това е дело за прославяне синовете Божии с техните дела.

Суважение:

Вергилий Кръстев.

*

*

*

Уважаеми Георги Събев,

Уведомявам ви към днешна дата, 10 май 1991 година, как стоят нещата:

1. Получих след три дни изпратения свитък с „История на чешмата в село Тополица“, която бе включена веднага към общия материал. „Историята на Бургаското Братство“ ще остане за следващия етап. А очеркът за художника Генчо Алексиев ще остане за следващата година, когато аз ще пусна една книга, озаглавена „Художници на Изгрева“, където вече съм събрал материал за Борис Георгиев, Цветанка Щилянкова, Симеонова, Шаров, Влаевски и др., като ще направим и изложби, всяка седмица съпроводени с концерт от музиката на Учителя - така ще извадим из забвението нашите художници и ще дадем възможност на музикантите да се проявяват и изявяват, защото те са най-подготвени в този момент. Сега е

времето на професионализма, а те като музиканти са длъжни да поддържат всичко на ниво.

2. Целият материал премина през мене. „Историята на Братската градина в Айтос“ също, въз основата на едно твоё издание, което е при мен, от 1961 година и онова излезнало в „Братство“, успях да съчетая от двете целия материал, като в запазен твой език и стил и самата конструкция на изложение. Това го направихме с Марийка Марашлиева.

3. Краткият животопис за Георги Куртев, който бе изпратил до Елена, аз го взех и като взех материал от други твои стари и пълни издания, които ги имам, успях да допълня и с други опитности. Използвах и твой материал, от твоята поредица „По пътя на ветераните“, онова, което е за Георги Куртев, което е била преписала навремето от теб Мария Арсова. Така че материалът е пълен. Предадох го на Весела Маркова, която го преписа и аз го прибрах. Така че Марийка Марашлиева, Весела Арсова и Мария Арсова са участвували като работна група в подготовката на преписите, като най-много работи с мен Марийка, защото тя ми е първият помощник, защото с нея придвижвам тази работа и тя финансира с 3000 лева и аз също с 3000 лева, така че това ще струва към 6000 лева за 1000 книжки, като са над 120 страници и ще струва по блева книгата, като се заплаща само печата и хартията, а нашият труд е безвъзмезден, както са и безплатни материалите на ония, които участват. Аз съм за това: безплатни материали без отчисления за авторство, безплатен доброволен труд за подготовка на материалите, а се плаща само за хартията и за печата. Нашите тиражи са малки и струват скъпо, защото сме малко хора. Ще да видим дали ще се продават тези 1000 броя, защото аз искам да освободя парите, вложени в тях за следващата книга, която е подготвена за печат.

4. Бяха ми предадени първите материали за коректури и аз ги направих лично и ги предадох. Те сега се подготвят за печат и към 15 май ще бъдат сложени за печат и обещават до 31 май да излезе от печат. Аз излизам в годишен отпуск от 1 юни и ще бъда на вилата в град Своге, понеже ще имам там друга работа - ще бъда с майка ми, която вече се разболя и излезна от строя и аз се грижа за нея. А ми беше голям помощник за дома ми.

5. Следващият етап при получаването, прибирането на книгите и изпращането им до Айтос, ще бъде разискван и ще търся помощта на Весела Маркова и на други лица. Това ще го решим допълнително. А кой ще ги продава в Айтос и как ще се препращат нататък, трябва и ти да помислиш. Аз искам да се раздадат предварително преди чествуването, за да ги прочетат и се засили интересът, останалите книги ще се продават на Петровден или на съборните дни през август. Целта е да се пуснат, да се продават и да се върнат парите по най-бързия начин, за да платим с него следващото издание, което ще прочетеш в обявата, която ти изпращам. Дали ще ме упрекнат в търговия, защото много хора това чакат от 20 години, като непрекъснато ми пречеах и плашеа, онези с които работих, че ги правя тези неща с цел да печеля след време. И сега идва времето, когато мога да бъда упрекнат в това, затова аз ще направя протокол с работната група и издателя да ми се подпишат колко струва и ще се определи по колко да се продава. Това много ме смущава. И ме плаши.

6. Уговорено е и съм получил съгласието на всички музиканти, че ще дойдат на чествуването на 13 юли в събота и ще дадат голям концерт в салона в Айтос, градския салон, който трябва да се наеме за следобед от 17 часа, защото музикалните групи са няколко състави на Ина Дойнова, Йоанна Стратева и Петър Ганев. Това са три отделни формации, като всяка една отделно има свой репертоар от музиката на Учителя. На следващия ден, на 14 юли, неделя, този концерт ще се повтори на градината на открито, да кажем от 10 или 11 часа - това ще се реши от

организаторите. Като главен координатор на цялата тази работа съм аз, но Весела Маркова ще поеме тази организация след 1 юни, когато аз излизам в годишен отпуск. Така че ние ще си дойдем с книгата за Георги Куртев и музикантите, а наемането на салона трябва да се уреди от вас от Айтос. Могат да го отстъпят и безплатно, а ако не желаят, тогава ще се заплати. Защото всички искат да се проведе чествването в градския салон, защото музикантите са много, искат сцена за изява, братският салон в Айтос е малък. Ако пуснем книгата един месец преди това, ще предизвика небивало раздвижване, защото аз познавам включения материал и наблюдавах какотреагира на него Весела Маркова - най-възторжено, като е имала усещането, че се намира на събор, когато го е четяла. Това е така.

7. Имах няколко срещи с Надка Боева и тя ще дойде една седмица преди това, за да помага за организацията. Сподели с мене, че Верка Куртева е направила цял скандал, като е узнала, че се пише книга за баща ѝ, защото смята, че ние сме недостойни за това, а тя, дъщеря му, нищо не е написала за него. Освен това Надка Куртева е била също срещу това чествуване, защото баща ѝ бил скромен човек. Аз знам, че това не е нейна мисъл, а на майстор Борис, комуто тя е психически подчинена, и който е срещу такава идея, за да може никой да няма освен него самия. Аз това го знам, но другите са заблудени. Тя също ми съдействуваше и аз записах на касетки всички нейни спомени за баща си, но понеже не пожела да ми предаде писмата на Учителя до Куртев, то аз не включих нищо от нея, както и от Верка. Когато ми предадат тези материали, тогава ще ги включа във второ издание. Аз не завися от тях, тази работа аз съм я свършил и тя е моя работа, и аз разпореждам с нея. А тя обеща да ги предаде, но се подчини на Борис, който я извика преди няколко години в Бургас при Кралеви и я заплаши пред свидетел да не се дава нищо на Вергилий. Самата Надка бе възмутена от Борис, но му се подчини накрая. А аз затова се разведах с Милка, така и бях разделен с нея цели 9 години. Това ти го описвам, за да знаеш, че предстои голяма битка в Айтос. Това, което ти написах, го знае Надка Боева, Дора Куртева, Весела Маркова, Марийка Марашлиева и Мария Арсова. Така че те заставах зад мене и особено Дора Куртева беше категорична да се чествува 120-годишнината и понеже тя върви по родова линия на Куртев, смятам, че ще победим, макар че Верка и Надка ще пречат. Ще ни подкрепят и други, като Маргарита Калканджиева, но като стане чествването и надойдат музикантите, то те с музиката си и изпълнението си дават генералното сражение срещу мозайкаджийската бригада, която провали цялото Братство. Това е мое мнение и аз имам документи за това. Затова ти ще стоиш в Бургас и можеш да отидеш да говориш с Дора Куртева и да обмисляте организацията, но тук няма да идваш, защото тук се води люта битка и не искам ти да се намесваш и да не изгориш, защото аз зная, че някой ще изгори и трябва да плати за това противодействие срещу една работа за Бога. Аз допълнително ще ти съобща как протичат нещата. Най-много да питате за читалищния салон в Айтос за наемане и да се уточните с Дора за реакцията на Надка. Според Надка Боева ще им се каже, че който иска, ще си го чествува, а който не иска, да си седи у дома. Това е най-разумното. Ако иска, ще присъствува, ако не иска, ще си стои у дома, а ние нарочно го правим един ден по-рано, за да не бъде заедно с деня на Учителя, за да не ни упрекнат, че въздигаме Куртев, а пренебрегваме деня на Учителя. Значи там ви очаква голяма борба. Надка в момента е само жертва на Борис, защото му е подвластна психически. Ако се освободи, тя тогава друго ще говори, а аз това го знам.

8. Може би се питаш защо са обтегнати отношенията между мен и Борис? Ще ти кажа в няколко изречения: През 1976 година си замина Мария Тодорова, жената на Борис. От 1977 - 1980 година той ходеше всеки месец до Бургас, до

Кралевите, за да иска Милка за жена. Кралю не смееше на никой да каже, за да не изложи Борис пред Братството. Аз взех Милка за жена през 1980 година, макар че виждах, че тя е хипнотизирана от Борис, като мислех, че нещата ще се оправят. Два месеца от брака ни в присъствието на Кралю се скарахме за Борис, защото аз казах своето мнение за него, че той е виновен за провала на Братството. Те скочиха и щяха да ми издерат очите, тогава видях цялата истина, че те му са подвластни и аз реагирах остро с думи, те си опаковаха багажа и ме напуснаха заради Борис. Напуснаха ме заради чавек, комуто аз три пъти спасявах живота, комуто дадох жизнен кредит, като се молих на Учителя да вземе от мен и даде на него, за да довърши работата си, но той ме излъга и не свърши нищо. Тази лъжа сега се противопоставя на една работа за Бога, но ние ще победим, защото работим за делото на Учителя!

Вергилий Кръстев

*

*

*

Уважаеми Георги Събев,

Към днешна дата, 10 юни 1991 година, нещата се развиват така:

1. Изпратихме съобщение за чествуването за Георги Куртев до ръководителите на всички кръжоци в страната, онези, които кореспондират с Братския съвет в София. Изпращам такова съобщение и до теб, нарочно изчаках една седмица, защото чаках други събития. След като пуснах съобщението, веднага бях атакуван, а не критикуван, защо ще се прави на Куртев, а не се прави на Боян Боев. Казах им: Когато ми предадете нещата на Боян, тогава ще го чествуваме. Но са недоволни само за това, защото аз съм задвижил нещата за Куртев. Ти ги беше започнал преди 30 години, аз сега ги довършвам - ние сме верига: един върши едно, друг довършва започнатото.

2. Има възражения защо ще се чествува Куртев в събота, на 13 юли и защо в салон в града. Казват, че било по-удачно да стане в градината в събота, а не в града. Аз им казах, че това е съображение на Дора Куртева и Надка Боева: първо да бъде в града, да се поканят освен нашите, но и градска общественост и второ се иска да стане празненството отделно от деня на Учителя, да не се смесват и да не обвиняват, че се издига Куртев по-високо от Учителя. Възражават, че било трудно предвижването на толкова възрастни хора от градината в града. Казах им, че ще наемат градски автобус и с няколко курса ще ги превозят и всеки ще плати по 2 лв. Казаха ми, че няма кой да се занимава с това. Може да е така. Но като гледам, те повече реагират за това, че аз съм го предрешил този въпрос, а не съм ги питал. Аз съм разговарял с Дора Куртева тук и с Надка Боева и те предложиха такъв вариант. Накрая им казах, че това не е фатално, а на място, когато ще се събират на 27 юни в Айтос този въпрос ще го решат. Най-много реагира Весела Маркова, защо съм го решил така. Накрая й казах, че този въпрос аз го решавам, защото аз съм свършил работата на дъщерите на Куртев и че ти си ме упълномощил да разполагам с твоя труд - така че този, който свърши работата на всички, той решава. Подскачат и не могат да се примирят, че аз съм задвижил тази работа и че нещо ще излезе. Затова ти се срещни първо с Дора Куртева и се уточни с нея. Освен това Надка Боева ще дойде по-рано в Айтос, за да задвижи нещата. Но както вие ги решите на място - нека така да бъде. Може накрая да го направят в събота в градината за Георги Куртев, а в неделя да бъде денят на Учителя. Искам да те предупредя, че това е Вашата последна възможност от Вашето поколение, което е целувало ръка на Учителя и е познавало Куртев!

3. Книгата, която трябваше да излезе до 15 юни, ще се забави и ще излезе до 30 юни. Така че за събора ще я имате в Айтос и тя ще бъде донесена там. Аз също много се ядосах, защото бях пуснал съобщението и исках да атакувам във фронт, но и другата ложа има право на атака, затова аз съм в отстъпление сега, докато много злорадстват, че няма да излезе книгата за 15 юни! Още от самото начало бях решил, че книгата ще се покаже първо в Айтос, защото тук софиянци не заслужават, но после промених решението си за чествуването. Двата етапа са преминали, платих съм 4000 лева. Остава да излезе и да се доплати още 2000 лева. Ще чакаме, но рано или късно ще излезе от печат, ако не за 14 юли, то за съборните дни ще бъде в Айтос!

4. Тук за чествуването започнаха големи борби между музикантите, неща, които са ми познати от времето на Учителя и това не ме смущава. Основните единици - Йоанна Стратева и Ина Дойнова ще проведат концерта със своите състави и съгласно програмата, която е съставена от музикантите, с които работя. Освен това Йоанна заминава от 17 юли в Англия на концертно турне и трябва да даде един гала концерт тук и да представи своята програма преди заминаването си. Затова аз използвах това обстоятелство и задвижих въпроса за чествуването на Куртew. Вероятно ще дойдат гости от провинцията за концерта, но ще бъдат неприятно изненадани, че книгата не е излезла. И аз имам право на пропуск. Но като си помисля, че това бе най-удачният момент за такова чествуване, друг случай няма да има това поколение, които са останали от времето на Школата на Учителя. Сега или никога! И аз реших да бъде сега. Но какви големи противодействия бяха и още ги има, не е за разказване.

5. Според мен, макар че е съблазнително едно твое идване тук - по-добре си стой там в Бургас, защото атаката към мен е много силна и аз съм още млад и мога да издържам. Дори ме атакуваха и аз получих хипертонична криза една нощ, когато бях на работа, но се оправих. Ще дойдеш в Айтос за празненството, ти си възрастен, не са препоръчителни такива големи разстояния за теб. Така аз мисля.

6. На 16 юни, неделя, аз и майка ми ще отпътуваме в Своге на вилата, защото съм в годишен отпуск от 17 юни за един месец. Тя не е вече добре и аз се грижа за нея. Уточнил съм се с издателя да ми изпрати телеграма до Своге, когато стане книгата и да отида в София и да я получа от него и я доплатя. След това ще я оставя в Марийка Марашлиева и когато тръгват за Айтос на 12 юли ще я донесат. А как ще стане това, ще се види в момента. Вероятно аз няма да идвам в Айтос, ще ме замества Марашлиева. А що се отнася как ще се продава книгата - за това трябва да се помисли. Кому ще възложите този въпрос ще помислите допълнително. А каквото не се продаде - ще остане за съборните дни през месец август. Смятам, че тя не е скъпа, струва колкото три хляба или едно кило картофи в момента в София.

7. Съобразих се с твоето желание да бъде отбелязано и авторите. Отначало аз смятах да бъде без автори, понеже е сборник, като щеше да бъде отбелязано, че аз съм редакторът. Но сега на корицата отгоре ще бъде отбелязано името на Георги Събев, а отдолу, под твоето име ще се изпише и моето име. Така го решихме с издателя, който също каза, че трябва да има автор на книгата, понеже трябвало да се регистрира в агенцията за авторски права, което той ще направи. Аз съм още невежа в тия неща. А сега се очаква да се гласува законът за авторските права в Народното събрание, но едва ли ще стане до есента и тогава ще го проучим.

8. В разстояние на 20 години бях непрекъснато упрекван, че аз събирам тези опитности за Школата на Учителя с единствена цел, за да печеля след това. Сега идва моментът да кажат, че те са имали право. Ще ме обвинят, че печатам, че продавам и че печеля. А всеки може да провери като вземе книгата и я занесе във всяко издателство или лично да провери колко струва една такава книжка. Издателят

ми се учудва, че я пускаме без никаква печалба, че нашият труд е безплатен, че материалите на авторите са безплатни, че аз я финансирам и т.н. И аз се учудвам, че се хванах на това хоро и трябва да го изиграя. Като получим обратно парите от книгата - ще следва друга книга.

9. Това, което аз задвижвам, е един опит и ако не излезе сполучлив, то ще бъде за моя сметка, но горко на онова поколение, което е около мен, защото аз ще продължа да си работя по същия начин досега нелегално, а те ще ме изгубят като брат.

Желая ти успех.

Брат Вергилий.

2. ПЪРВИЯТ КОНЦЕРТ ОТ МУЗИКА НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ В КАМЕРНА ЗАЛА „БЪЛГАРИЯ“

1. Беше съставено съобщение, което бе препратено по всички братства в страната, както и на по-дейните софиянци.

2. Беше закупена камерна зала „България“ с 220 места.

3. Бяха нарисувани два големи портрета – скици на Учителя и Георги Куртев, както и направен голям плакат за концерта на художника Георги Пенчев по моя молба.

4. Подготвените покани бяха раздавани на ръка в клубчето, където се събираха.

5. Ето дойде и най-голямата изненада. И противодействие. Братският съвет во главе с неговия председател Илиан Стратев забраниха на музикантите Йоанна Стратева и Ина Дойнова да се явят на концерта. А защо ли? Защото не са ги питали и защото музиката на Учителя Дънов не трябвало да се представя на концертния подиум от артисти.

6. Ина Дойнова горко плака. Аз за нея бях закупил електрически орган с 10 лекарски заплати, а майка ми през това време ме хранеше с нейната пенсия. Срегнах Йоанна Стратева. „Слушай, Йоанна, ти нали си цигуларка и 30 години чакаш да се качиш на сцената и свободно да свириш музиката на Учителя. Ето, салонът е готов, поканите са раздадени, всички очакват концерта. Ти ако се подчиниш на това ръководство и не се явиш на концерта, то ще ви се отнемат всички условия от Небето следващите десет години!“ Музикантът у нея надви и тя се яви на концерта. Беше невероятно преживяване. В залата бе и Георги Събев, който слушаше как се рецитират неговите стихотворения, написани за Георги Куртев и сълзи се наливаха в очите му.

7. Концертът бе сполучлив. Аз победих. След това се заредиха от 1991 до края на 1998 година към 20 концерта, които бях организирал и финансирах към 90 %. Останалите 10 % помогнаха други. Това беше първият пробив.

8. От старото поколение музиканти ревнуваха, че тяхното време бе отминало и подвеждаха младите музиканти, че не трябвало музиката на Учителя Дънов да се поднася и изнася на концертния подиум. Питах ги: „А за кого е написана, за кого е дадена?“ Цитирах им случай, как Учителят ги е изпращал на концерт или да пеят по радиото. Питаха ме: „Откъде това знаеш?“ – „Знам, защото го изучавам.“ Показах им поканите, съобщенията от онова време. „Да, ама те, младите, не изпълняват песните на Учителя както трябва.“ – А защо не им покажете и ги научите?“ – „Те, младите не ни обръщат внимание.“ – „А, това е друг въпрос и друга работа. Има си причина за това.“

9. И причината бе в онези, които не осъществиха приемствеността на поколенията. Имената им са написани в „Изгревът“.

Но аз ги качих на концертния подиум и им показах как трябва да се работи. Показах им чрез 20 концерта. Майка ми казваше: „Покажи им как и какво трябва да правят и ги остави свободни.“

Така и направих от 1999 година. Свободни са. Свободни са да се движат в безпътната си.

СЪОБЩЕНИЕ

Общество „Бяло Братство“ гр. София и гр. Айтос организират тържествено чествуване на 120-годишнината от рождението на брат Георги Куртев от град Айтос на 15 юни от единадесет часа в камерна зала „България“, град София със следната програма:

1. Приветствено слово за Георги Куртев от внучката му Надка Боева.

2. Декламация на три стихотворения за Георги Куртев, написани от Георги Събев през 1961 година.

3. Музикална програма от песните на Учителя. В нея участвуват следните състави:

Инструментално дуо:

Йоанна Стратева – цигулка

Петър Цанов – китара.

Електронен орган: Ина Дойнова

Ангел Ангелов – цигулка Тодор Динчев – кларнет

Лъчезар Караджов – тромпет Жан Иванов – флейта.

4. По повод на чествуването е подготвена специална книга – сборник за Георги Куртев, в който участвуват следните автори на материали: Дора Куртева, Надка Боева, Борис Николов / „Послание за Георги Куртев“ от 1969 година, „Очерк за Георги Куртев“ от 1972 година/, Георги Събев / „История на Братската градина гр. Айтос“, „Животопис и опитностите на Георги Куртев“, „История на чешмата – паметник в с. Тополица“/, Мария Тодорова (1998 – 1976 г.) – „Описание на разговорите й с Учителя за Георги Куртев и Айтоското Братство“.

5. Книгата съдържа 124 страници, отпечатана е в 1000 броя и ще струва по 6 лева книжката. Материалите на авторите са безплатни, трудът на работната група, която осигури преписите на пишуща машина, е безвъзмезден: Мария Арсова, Марийка Марашлиева, Весела Маркова – гр. Айтос и д-р Вергилий Кръстев – редактор и издател на книгата. Сборникът бе финансиран от Марийка Марашлиева и д-р Вергилий Кръстев, като това е един от начините за книгопечат в наши дни и братско книгоиздаване.

Тези приятели, които желаят да получат от сборника, трябва да направят по места своите заявки и да ги изпратят на адрес: д-р Вергилий Кръстев, ул. „Васил Друмев“ 1, София, код 1505. А събраните суми да ги донесат на 15 юни в София, тъй като закупуването на книгата и представянето на събраните суми ще става на 15 юни в зала „България“ – София, по време на чествуването. Книгата ще се продава и на 13 и 14 юли в Айтос по време на съборните дни. Парични суми няма да се приемат по пощата и книги също няма да се изпращат по пощата.

6. На 13 юли, събота, в 17 часа в градския салон гр. Айтос тържествено ще бъде ознаменувана 120-годишнината на брат Георги Куртев, при същата Софийска програма, но с разширено участие и на други музиканти и артисти. Поканваме всички приятели да зачетат паметта на един достоен ученик на Учителя със своето

присъствие на тържеството. Онези, които имат свои спомени и материали за брат Георги Куртев и за братския живот по времето на Школата на Учителя, както и за Айтоското братство, така и за останалите съвременници на брат Георги Куртев, могат да ги донесат и при подходяща обстановка и време да споделят с нас своите материали, като могат да бъдат включени в едно второ издание след известно време. Всеки материал и приносителят му ще запазят името си в бъдеща публикация.

Поради икономическите затруднения, умоляваме приятелите да си носят за събора в град Айтос храна за два дни. Подслоняването ще се осъществи по познатия начин: лично, индивидуално и колективно под ясното небе и в Братската градина.

7. На 14 юли, неделя, в Братската градина в град Айтос ще бъде отпразнуван Съборният ден на Учителя, за денят на Учителя, като организацията ще се осъществи от ръководството на братството в град Айтос в ред и порядък, познат на всички. Всички музиканти и музикални състави ще вземат участие в чествуването на деня на Учителя с богата музикална програма.

8. С това чествуване за брат Георги Куртев се слага началото за отпразнуване на паметта на ученици от Школата на Бялото Братство по времето, когато Всемирният Учител на Бялото Братство слезе при българите и славянството, за да сваля Словото на Бога за идното човечество от Шестата раса. Целта на тези чествувания е да бъдат опознати, събрани и издадени техни спомени и материали по време на Школата на Учителя. Всяко тържество по места ще бъде съпроводено от богата музикална програма от музика на Учителя.

9. Първа такава инициатива бе осъществена през месец април 1990 година в град София, когато бе ознаменувана паметта на д-р Георги Миркович от град Сливен /1825-1905 година/ с благотворителен концерт, защото той е съоснователят на „Червен кръст“ в България и благотворителното дело у нас. Той е един от тримата ученици, заедно с Пеню Киров и Тодор Стоименов от Бургас, с които Учителят е започнал първите събори още от самото начало през 1899 година. Чрез списание „Братство“ бе поместен кратък обзор за житейския път на д-р Георги Миркович, както и за осъществения концерт. Музикантите – певци и инструменталисти изпълниха песни от Учителя.

10. През времето на Школата на Учителя бяха основани братства в страната, които имат своя история и свои представители, както и свои опитности, материали – ръкописи, снимки, незаписани разкази от още живи съвременници или от техни наследници. Затова е необходимо тези материали да се съберат, да се подредят и издадат чрез книгопечат, за да се съхранят за следващите поколения, като всяко едно братство може спокойно да финансира едно издание от 1000 броя и да се разпръснат по всички приятели в страната. Авторството на материалите ще бъде запазено, трудът на участниците ще бъде зачетен с вписване на имената им като сътрудници, стилът и езикът – съхранени. За допълнителни сведения, обяснения и разяснения по този въпрос може да даде д-р Вергилий Кръстев, ул. „Васил Друмев“ 1, София – 1505.

От организационния съвет за чествуването
на 120-годишнината на брат Георги Куртев.

Гр. София – гр. Айтос.

Координатор – Вергилий Кръстев.

27 май 1991 година

София.

ПОКАНВАТЕ СЕ ДА ПОСЕТИТЕ КОНЦЕРТА

Посветен на 120-годишнината от рождението
на бр. Георги Куртев,
който ще се състои на 15 юни, събота,
от 11 часа в камерна зала „България“.
В програмата: Музика от БЕИНСА ДУНО.
Вход свободен

ГЕОРГИ КУРТЕВ

/По случай 120-годишнината/

По време на робство в източен Балкан,
в Айтос роди се духовен великан.

В домът на Вълчо проплака дете,
с дарби големи и с добро сърце.

Сред деца то беше третото по ред.
По ум то израстна, излезе напред.

Школото в Айтос завърши с отличен.
От учителите свои тачен и обичан.

Школата в Сливен замина да следва,
но и там успехът по пети го следва.

Върна се от Сливен фелдфебел готов.
Работа подхвана с умение и любов.

Куртев бе от малък с духовен заряд.
Думата му тежка сякаш бе снаряд.

С воля желязна бе на вси познат.
В борба с бедите сякаш бе крилат.

В Айтос запозна се със своя Учител,
Който бе за него велик покровител.

В пътя свой духовен той безспир го следва.
Черната неволя спря да го преследва.

Общините: Айтос, Бургас, Карнобат,
Район са духовен на тоз старши брат.

С каручка малка, с магарешки впряг,
Ходи, обикаля, до кат падне сняг.

Нищо го не спира. Ни жѐга, ни студ.
Кат' Левски неуморен, като никой друг.

В който дом влезе, семе се посява,
А кога повтори, вече разцъфтява.

Раждат се бавно първите кръжоци.
От вадички малки бликваха потоци.

Години минават. Идат души нови.
За жертва узрели. За подвиг готови.

Той навред бе канен болни да лекува.
Който го познае, навек ще добрува.

Тъй Куртев израстна първи ученик,
Достоен следовник на Учител велик.

Множат се групи по села, градове,
Тъй делото Божие все крепне и расте.

Куртев беше канен и навред приет.
Пратеник небесен от идващия век.

Идеи крилати за братство и любов,
пазеше свещено за всеки братец нов.

Той своя опит житейски нам завеща,
Наследство безценно на любящ баща.

19 юли 1991 година.
Бургас.
Георги Събев.

*

*

*

14 юли 1991 год.

Иван Топалов.
Ул. „Д. Зехиров“ N 38
Гр. Айтос, код 8500

Любезни брат Вергилий,

По изключително силно желание на внучката на брат Георги Куртев моята творба да бъде вписана в неговата книга.

Изпращам този материал, ако не е литературно издържан, може да се коригира.

Празникът на юбиляра и Учителят премина на високо ниво.

На градината присъстваха около хиляда души, въпреки затрудненото пътуване.

С братски поздрав:

Ваш брат Топалов

ЮБИЛЕЙНО
ПОСВЕЩАВА СЕ НА БРАТ ГЕОРГИ КУРТЕВ
ПО СЛУЧАЙ 30-ГОДИШНИНАТА ОТ ЗАМИНАВАНЕТО МУ
/1961 – 1991/

Бай Георги го зовяха.
С него заедно много хора окултни
молитви и песни пяха.

С дух мощен, кротък, благ
на Божието дело бе драг.
Не се уплаши от враг,
че разсейваше духовен мрак.

В околията ни мила
създаде школи с духовна сила:
в Карагеоргиево и Тополица;
във Вресово и Горица;
в Ябълчево и Бресница;
в Просеник и Габерница.

Той бе с дух несломим и лекар,
лечител и природен аптекар.
Заедно с лекарството силно,
раздаваше духовен инсулин изобилно.

Цереше навсякъде физически и духовно.
Знаеше, че прави Боже дело угодно.
Гонен беше от поповете,
не се страхуваше от нападите и толовете.

Той бе нравствен ученик на Бога,
носеше в себе си духовна тога.
Окултен ученик на Бялото Братство,
работеше всеотдайно и страстно.

Бай Георги сееше вярата,
ненавиждаше в духовно изневярата.
Молеше се съзерцателно и денонощно,
да процъфтява делото мощно.

С магарешка каручка обикаляше района.
Заедно с бай Слави, седнали в каручката на трона.
Организираше сбирки,
придружени с ядене вечеринки.

Той бе тих и благ,
в разговора бе драг.
Всеки духовно прозираше
и дълбоко в сърцето му съзираше.

Създаде с Божия воля градината,
Тя стана свято място на Родината.
Тук молитви и песни се пеят,
ритми от Паневритмията се леят.

Той веднъж ни каза – Слушайте, олум,
Не приказвам голословом:
Около Градината наша селище ще се опаше.
И действително така стана,
селището да расте не престана.

В този юбилей скромен,
ний направихме нашия помен.
Бог светлина да му дава
и нека нас да не забравя.

Той работи сега от астрала,
да не се руши духовната магистрала.
От небето поздрави ни праща,
кой както знае, тъй да гихваща.

От набожната градина брат Георги
Куртев си замина за другата Родина.
През тез 30 години за нас бе светило.
И днес спомените по него са неугаснало кандило.

Нека ний поука прозрем
и с устрем съзрем,
че за духовната нива
никой не бива да почива.

На работа, братя мили,
за да имаме Божествени закрили.

Иван Топалов
1991 година.

3. ИЗЛИЗАНЕТО ОТ ПЕЧАТ НА КНИЖКАТА „ГЕОРГИ КУРТЕВ – ЖИВОТОПИС“

1. Подготовката за отпечатването на тази книжка бе свързано с много спънки. Отначало не знаех кой е този, който пречи. Много по-късно узнах и след това всички факти се наредиха един след други като доказателства.

2. Предпечатната подготовка бе свързана с много трудности. Аз няхах представа от печат тогава. Платих си колкото ми поискаха. Отидоха 10 лекарски заплати за 1000 книжки, а майка ми ме хранеше с нейната пенсия. Но ме излъгаха. Не направиха корекциите, не изпълниха онова, което исках. За мен беше провал. Но все пак излезе. Оценка тройка – незадоволителна.

3. Трябваше да излезе книжката за 12 юли, събора в Айтос. А тя се отпечати чак през месец септември. Машините се чупеха, всичко се разваляше, щом се приготвяваха да я печатат. Печатарите бяха изумени от безсилието си, от непрекъснатите пречки, които излизаха. И които пречеа за отпечатването.

4. Бях атакуван много силно и се разболях. Нямах сили, бях с непрекъснато главоболие. Тогава изобщо не предполагах, че ми се пречи по този начин, защото знаех, че идеята ми е безкористна и добра. Чак когато излезна от печат и я докарах у дома, малко се окопитих. Полека-лека се възстанових.

5. Закарах я в Айтос в четири чувала. Посрещна ме Георги Събев с Иван Топалов. Поднесох я в салона на братството в Айтос. За пръв път отивах в Айтос. И за пръв път им се поднася такава книжка. Смятах, че ще скачат от радост. Никой не скачаше. Ама никой! Дори ме разглеждаха като някое животно от зоологическата градина. Бях изненадан. Но им казах, че хиляди преди мене са посещавали Айтос. Последен аз го посетих и им донесох тази книжка. Подарих на Надка Куртева. Оставих книгите на Георги Събев да организира разпространението им.

6. Следващата изненада, напълно неочаквана за мен бе, че книжката не се купуваше. Накрая на следващата година ми върнаха един чувал от тази книжка. Защо не я купуваха? Онези, които се събираха в Айтос, почти нищо не знаеха. Само някои възрастни от време на време разказваха за онези времена. Но откъслечно. И толкоз. Не знаеха, а не искаха да я купуват, та да узнаят нещо чрез нея.

7. Единствено след един месец един възрастен брат от Бургас стана и ми благодари от свое име. Беше искрен. Повярвах му. Но само той.

И още един младеж се приближи до мен и каза: „Една полезна книга, излезнала точно навреме.“ И на него му повярвах. Но на другите не, защото бяха закарали 600 броя и не се продадоха. А там се събираха по 1000 броя човешки глави на събора по Петровден на 12 юли. Но не я купуваха. Явно, че това не беше духовен събор, а сборище на човешки глави.

8. Книжката имаше неудачи, на които веднага реагира Георги Събев. Обясних му всичко. Той не можеше да ме разбере, защо имаше противодействия, когато го правим с идеална цел в името на историята на Айтоското братство.

9. По-късно разбрах, видях и се убедих кои бяха онези сили, които противодействаха и откъде идваха. Вече беше по-лесно, знаех кой е противникът ни. Но видях и друго. Видях как сила се изля над нас и ние можахме да свършим работата си. Това бе най-важното.

*

*

*

Писмо на Георги Събев

19.11.1991 г.

Здравей Вергилий, млад издателю,

Като нов издател и редактор при условията, които работим, неминуемо се допуснаха някои грешки, което никой не ще каже, че е направено съзнателно. Но тъй или иначе станалото, станало. Нужно беше да се приложи към книгата отделен лист с допуснати печатни грешки, който се прибавя към всеки печатен екземпляр, с който читателят ще се съобрази, преди да почне да чете книгата.

При друго издание ще се поучиш от грешките, ще бъдем по-осторожни, да не ги допуснем.

Книгата излезе от печат само благодарение на твоята голяма амбициозност и упоритост. Много труд и напрежение ти създаде тази книга, но ти нищо не губиш. Натрупах опит, който ще ти бъде много полезен при следващата книга или издание. Във всеки човек има едно чувство или желание да подчертае своето „аз“, от което трябва да се пазим. То води към гордост, а/от там/ към провал. Да се радваме на всички, които са ни помогнали и биха ни помагали и занапред, ако проявим достатъчно уважение към тях. Аз дадох основния материал, ти добави материали и от други автори по моя изрична поръка. И добре направи, че ме послуша и оформи материала в един почти завършен вид. Така ние се предпазим от завистта на някои хора и добре стана така.

За гласиране на книгата: разграбиха се 25 екземпляра, които носех. Ще се опитаме в Айтос преди и по време на тържеството да гласирам още, а също и в Тополица на Никулден, където се събират хора от цяла България.

С привет:

чичо Гошо.

4. КОНЦЕРТ В ЧИТАЛИЩЕ „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“, АЙТОС, ПО СЛУЧАЙ 120-ГОДИШНИНАТА НА ГЕОРГИ КУРТЕВ

1. Книгата бе закарана в Айтос. Свързах се с един млад мъж, Петър Тодоров, който бе инвалид и се движеше с патерици. Споделих с него идеята за концерта и той я възприе. Възторжено!

2. Бях качен на леката му кола, закаран в читалището, и там със собствени пари платих залата за концерта. Управителката беше негова позната и след като разбра, че входът е свободен, ни взе по-малко. Но близо една заплата бе заплатената сума.

3. Връщайки се в София, организирах музикантите Йоанна Стратева, Ина Дойнова, един флейтист, певци. Уточнихме се да вземат участие и певци от Варна. Платих билетите по влака, отиване и връщане и с цялата апаратура за концерта: електрически орган, тон-колони, усилватели заминахме за Айтос. Посрещнаха ни и ме закараха в салона. Аз останах сам и започнах да монтирам цялата апаратура. За четири часа бях готов. Окачихме портрети на Учителя и Георги Куртев, които носехме от София.

4. Концертът бе сполучлив. Състоя се в петък, на 25 октомври 1991 година. На следващия ден имаше обичайната среща в събота, всяка последна събота на месеца приятелите от околията и съседните градове се събираха на братска среща. Четяха наряди, пееха песни, разговаряха.

5. На следващия ден натоварихме багажа и се върнахме в София. Бях организирал чествуването през месец юни в София, както това и в Айтос. Не беше никак малко. Дори бе непосилно за един човек.

6. Накрая накарах Надка Боева да каже на брат си Христо да заплати залата за концерта, защото е бил стипендиант на Братството. „Откъде знаеш това?“ – „Знам, защото аз съм този, който изучавам историята на Братството.“ Тя му каза. И наистина, още в Айтос, след концерта тя ми предаде парите, които ѝ бе предал брат ѝ Христо. Той присъстваше също на концерта. Но не пожела да се срещне с мене, човека, който организираше чествуването на дядо му. Имаше съображения. Да си ги има!

5. РАБОТАТА МИ С ГЕОРГИ СЪБЕВ

1. Георги Събев беше възрастен, но със запазен ум и сила. Бяхме преминали с него няколко етапа – чествуването на Георги Куртев в София и Айтос, както и издаването на книжката „Животопис“.

2. Бях работил по-рано с него в едно предишно посещение у дома. Той разказваше, а аз записвах. Майка ми все ме упрекуваше, че съм прибрал възрастен човек, който може да ми направи беля и да си замине тук, у нас, от този свят. Изпратихме го благополучно. А когато дойде следващия път, на стената видя некролога на майка ми. Каза: „Здравей, Радке, ще се видим горе.“ Не ми беше забавно. Но факт бе, че тя си замина преди него.

3. През 1991 година се започна от мен подготовка за събиране на всички материали, които той бе събрал. Той ги беше пръснал на много места, дори не си спомняше къде бяха. Трябваше да се съберат.

4. Каквото можеше ми донесе. Другото трябваше да се събере оттук и оттам. Аз също имах част от неговите писания.

5. На 27 декември 1991 година пристигна, дочеках го, престоя три дни у нас и след като записах на магнетофон онова, което трябваше да се запише, го изпратих на гарата жив и здрав за Бургас.

6. Разменихме още няколко писма. Краят на октомври получих писмо с некролога му, че е починал на 18.10.1992 година, на 86-годишна възраст.

7. Аз останах сам. Трябваше да продължа. Но не по пътя, а в борбата. Досега съм се борил, за да издам всичко написано и събрано от него в един том на „Изгревът“.

8. По-късно запознах дъщеря му, Лили, с моя план, както и внучката му, Мария Анастасова. Съгласиха се да съдействуват. Донесоха някои тетрадки, които лично бе подвързал, както и част от неговото творчество. Другата част бе у мен.

9. Когато започнах да подреждам материала, бях отново атакуван остро от онези Сили, които противодействаха. Разболях се. Дадох ми 20 дни отпуск по болест. Отначало не знаех от къде идва атаката. И един ден ми просветна в ума и разбрах. Не искаха и не позволяваха да излезе „Изгревът“, том 10 с материалите, събрани от Георги Събев и от мен за историята на Айтоското братство. Трябваше да отстоя. Трябваше да се справя. Аз бях последният, десетият човек от веригата, който трябваше да реализира труда на мнозина. Трябваше да засвидетелствувам присъствието на стотици хора, родили се в Айтоския край като българи. Или аз, или те! Така бе поставен въпросът. Аз трябваше да довърша работата, започната от Георги Събев. Аз трябваше да победя. С излизането на „Изгревът“, том 10, означава, че аз съм победил. И всички, които са свързани с мен, също са победили.

Писма на Георги Събев

2.12.1991 година.

Бургас

Здравей, брат Вергилий,

На срещата ни на градината не ни остана време за лично общуване, поради голямата твоя заетост, желанието ти да се свържеш с братя и сестри, от които можеш да получиш материали за предстоящата работа. Аз пренебрегнах своите лични въпроси и интереси в полза на общото, ето защо сега седя да ти пиша за онова, за което не ни остана време да говорим на Градината. Имам желание да

дойда в София за няколко дни, за което ще ми бъде необходимо място за нощуване. Може ли да стане така, че да бъда твой гост само за няколко вечери?

Знам, че работиш на смени, и то предимно нощем, вто защо интересува ме коя дата, ден и час бих те намерил в къщи, с оглед на това да определя деня и часа на моето пристигане в София. Когато седнеш да ми пишеш, да не забравиш да ми съобщиш и номера на телефона, за да можеш да ме посрещнеш както по-рано на гара Подуене. Ако това можеш да сториш в скоро време, много ще ти бъда благодарен. Имам безплатен билет за София и да се видя с приятели и братя. Да можем да направим връзка или да се създават нови връзки и отношения с оглед на нашата обща и предстояща работа.

Ина е преподавател в детска музикална школа, за да си разнообрази работата с децата вчера ми поиска от моите гатанки и басни, подходящи за работата й с децата. Мисля да й изпратя, макар че още не са печатани. Ти какво би ме посъветвал? Не рискувам ли с това си добро желание, като искам да й услужа? Могат да попаднат в нечий ръце и да бъдат издадени от името на друг. Колкото е силно желанието ми да й услужа, толкова и рискът е по-голям.

След 1-2 декември всеки следващ ден може да тръгна за София, ако времето не е много студено. Чакам вашият отговор. Ако Господ каже да дойда, тогава ще се стопят всички пречки. Което трябва да стане, ще стане.

Моля ти се, предай на своята майка по невидимия телеграф моята благодарност за доброто посрещане и топлото гостоприемство. Тя е пак при тебе, само дето не я виждаш с физическите си очи. Тя ти е един от невидимите помагачи. Ти не си сам в светлия път, който си намерил и поел. Желая ти все така да имаш крепък дух и издръжливост. Да побеждаваш препятствията с разумност. Разумността ще те укрепи срещу нападките на някои, които са на друго мнение. Нека с живота си докажем, че сме достойни ученици на Мировия Учител.

Не оставяй денят празен да отmine,

Нито в доброто друг да те надmine.

19 май 1988 г. Г.С.

На лавина крак не туряй, в пътя няма да я спреш.

Тази истина едничка навреме да разбереш.

С привет:

Георги Събев.

*

*

*

20.12.1991 година.

Бургас

Здравей Вергилий, брат мой,

Получих писмото ти от 16 т.м. и ти благодаря за информацията, която ми даваш относно извършената работа и за тая, която предстои да се извърши и чака твоя ум и сърце и твоите неуморни ръце. Прави, което можеш, което е за слава Божия, за успеха делото на Учителя, делото на Бялото Братство. Дано по-скоро тези идеи да стигнат до умовете и сърцата на готовите души, които да приобщят усилията си и общо да работим за славата Божия. Радвам се на импулса, който имаш, този Божествен импулс, пълен с безкористие и желание за работа. На Божията нива, която чака да впрегнем ум, сърце и воля, да помогнем на тия, що гинат в неволя и невежество.

Бог да благослови безкористната работа, която вършиш. Продължавай. Помощници ще се намерят.

Аз тия дни завърших новата книга „Срещи, случки и спомени от Изгрева с Учителя“. Тя е около сто страници, 1/2 фолио формат. Тя вече чака своя ред, за да излезе на бял свят.

Като се срещнем тия дни, ако е казал Бог, ще поговорим повече. Дано ни стигне времето. Моето тръгване от Бургас на 27 декември в 5 часа сутринта и пристигане на гара Подуене в 11.30. Моля да ме посрещнете.

Спривет:

Георги Събев.

6. КАК БЕ СПАСЕНА И КАК СЕ ОТПЕЧАТИ КОРЕСПОНДЕНЦИЯТА НА ГЕОРГИ КУРТЕВ С УЧИТЕЛЯ

1. По времето, когато работех с Мария Тодорова и Борис Николов в техния дом от 1969 до 1976 година, често биваха посещавани от Надка Куртева, дъщеря на Георги Куртев и съпругът ѝ, Добри.

2. Няколко пъти поставях пред тях въпроса за написване историята на Айтоското братство. Борис мълчеше, имаше съображения. А Надка го гледаше втренчено да чуе одобрително кимване. Но Борис продължаваше да мълчи. Аз бях много свободен пред тях, казвах направо онова, което мислех и с което не бях съгласен. Те живееха още в тази епоха, която беше преминала преди 30 години. Стояха там със спомените си, стояха и не помръдваха. И там си останаха до края!

3. Накрая се обърнах към Надка и поисках писмата на Учителя към Георги Куртев. Тя се изненада, че аз зная за тях. Борис обясни, че той е диктувал спомените на Георги Куртев по време на Балканската война. Тогава тя разказа как ги е спасила от милицията при обиска на 7 декември 1957 година. Била в стаята си, когато дошла милицията за обиск. Поела с двете си ръце папката с писмата от чекмеджето на масата и ги сложила между чаршафите от гардероба. Помолила се: „Учителю, запази ги.“ И така те бяха запазени. Аз ги поисках да ми ги предаде. Обясних подробно плана си. Тя обеща пред Мария и Борис и пред мъжа си, Добри. Обеща, но после не изпълни обещанието си. А защо? По-късно написах няколко писма за целия този случай. Ето ги. За поучение! И за обучение!

Уважаема с. Надка Куртева,

Предоставям Ви един кратък обзор на онази работа, която съм започнал през 1970 година и я довършваме през 1989 година, преди 19 години.

Каква работа е свършена?

1. Георги Събев в 1965 година пише три статии:

а/ Биография на Георги Куртев.

б/ История на Братската градина.

в/ Опитностите на Георги Куртев.

С които аз съм се запознал през 1969 година и които Борис ги беше изхвърлил като непотребни. А защо? Защото той бил стенографирал всички опитности на брат Куртев, но не беше ги дешифрирал, понеже нямаше време и в момента изобщо не се занимаваше с тия неща, а се занимаваше с мозайки. От тия публикации на Георги Събев аз имам само опитностите, но нямам биографията на Георги Куртев и нямам Историята на братската градина. Ако ги има, да ги даде, молим я за това.

2. През 1972 година накрая насилва Борис да дешифрира и разкаже стенографираните опитности на Георги Куртев, които са в мен и не са давани никому.

3. От 1970 год. до 1974 година аз съм се срещал три пъти с Надка Куртева при Борис и в трите случая съм повдигал въпроса да се оформят всички записани и

запомнени неща от живота на братството в Айтос и от Георги Куртев. През цялото време Борис мълчеше, а Надка уплашено гледаше каква е реакцията на Борис. Борис мълчеше и не даваше своето мнение нито за, нито против, защото не желаше да се реализира моя план, защото много добре знаеше, че аз исках да включа всички онези, които можеха и знаеха нещо да напишат и разкажат за Георги Куртев, като всеки един от тях представляваше отделен автор, а Борис желаше точно обратното, да остане само той като автор, понеже знаеше, че аз ще съхранявам разказаното от него. Дали това е така? Ще се убедите след малко. Тогава Надка Добрева ми разказа как е съхранила писмата и обеща, че ще ми ги предаде, което обещание бе направено през мене и пред Борис и Борис не възрази.

4. През 1979 - 1980 година, поради добрата връзка на Верка Куртева с мен още от времето на сестра Мария, същата се съгласи и ми разказа всичко, което знаеше, като ми предаде част от тефтерчето на Георги Куртев, което бе преписано от Марийка и един екземпляр бе даден на Н. Боева за съхранение. Когато Борис научи, понеже Верка се беше похвалила, той настрои някои познати на Верка, че съм я ограбил и че щял съм да тъгувам с нейните неща с цел да се противопостави на тази работа. Имах няколко срещи с Верка, когато бе настроена срещу мен, понеже съм се продал на Борис - според нейните изказвания. Верка аз уважавам много, защото ми се довери и с нея свършихме една голяма работа, а другото, което се случи, бе задкулисно противопоставяне на Борис. А защо? За да не се свърши работата. А защо да не се свърши? За да остане само той. Борис не е братството, а братството е проявление на Божествения Дух чрез Учителя на земята. През Неговото пребиваване на земята между българите. В това братство участваха всички. А защо? Защото Божественият Дух се проявява в единствено и множествено число. Единствено число беше Учителят, а множествено число - всички сподвижници и последователи на Учителя. Георги Куртев обичал често да казва една формула от Учителя: „Не коригирайте Божественото!“ А Божественото проявление на земята и между българите беше Школата на Учителя, а Айтоското Братство беше част от тази Школа. Въпросът е: Трябва ли да се съхранят нещата от живота на тази Школа?

5. От 1986 година бяха записани опитностите на Н. Куртева, която съдействаше за това.

6. След като Борис узна, че е работено с Надка Куртева, извиква в Бургас Н. Куртева в семейството на Кралеви и забранява да ми се предадат писмата на Г. Куртев. А защо? Да се противопостави на завършването на тази работа. А защо? Защото щяха да се видят работата и дейността на всички участници в тази колективна работа. А това са: Георги Събев, Верка Куртева, Надка Куртева, Надка Боева. Ето това е причината, за да се противопостави в семейство Калеви.

След като научих тази работа, аз реших да защитя Надка Куртева, като се разведях с Милка Кралева, защото също са участвали в това противопоставяне. Аз се разведох след 9 години очакване и причината за разтрогване на брака беше Борис, понеже имаше влияние над Милка още от времето, когато сестра Мария Тодорова си замина и той искаше да я доведе при себе си и да я направи съпруга; по този начин се вижда, че Борис се противопоставяше от самото начало на тази работа, още от 1970 година, преди 19 години. А защо? Кое е по-важно, възбраната на Борис или думите на Георги Куртев: „Не коригирайте Божественото!“ Борис не само коригира, но се и противопоставя на една работа за Бога. А защо? Отговорът е ясен. Искане да остане само той. А дали това е така? Това е една работа, започната преди 19 години и непрекъснато той се противопоставя, като Н. Куртева е лично свидетел на това и го е изпитала на гърба си.

7. През 1987 година бяха записани опитностите на Надка Боева за Георги Куртев и беше направен план от мен, чрез който тя да напише един обзор за Айтоското Братство и който план тя трябва да реализира.

8. През 1988 година Г. Събев беше поканен от мен в София в къщи и той разказа много неща, като онова, което разказа ще бъде допълнение към дадени моменти от биографията на Георги Куртев, но това ще бъде допълнение към онова, което той е написал през 1965 година. Оказа се, че той в момента нямаше копие от биографията на Георги Куртев и историята на братската градина в Айтос и не бяха ми предадени. Ако има Надка, да ги предаде. Стана така, че Георги Събев охладня към мен поради чужди внушения, с цел да се попречи на работата. А знаете вече откъде идват тия внушения. Но беше късно на тези внушения, защото ние изпреварихме и свършихме работата.

Георги Събев настояваше да бъдат включени само неговите написани неща за Георги Куртев и Айтос, понеже били написани и нямало смисъл и от други, на което аз се противопоставих и казах, че това е колективен труд и обща братска работа и всички ще участвуват, които знаят и които могат.

9. Веригата от онези, които бяха написали за Георги Куртев и Айтос е приключена и работата е завършена, въпреки пречките, поставени от Борис. А защо бе свършена? - Когато се работи за Бога идва Божието съдействие и Божието благословение.

10. Какво е необходимо още?

А/ Да се предадат писмата на Учителя до Георги Куртев, които ще бъдат преписани и ако настояват, могат да бъдат върнати на този, когото посочи Надка. Целта е да довършим работата, а Н. Куртева да разкаже подробно как са запазени писмата и да разправи за обиските и как Георги Куртев, като видял опразнената стая, заплакал.

Б/ Всички снимки от Георги Куртев и от Айтоското Братство да ги предаде за преснемане и ще ги върнем, ако настоява, като на гърба бъде означено времето, местността и имената на хората.

В/ Всички собственооръчно направени записки, извадки, тетрадки и др. с неговия почерк.

Г/ Всички допълнително събрани опитности, случки от живота на Братството, Георги Куртев и Братството, разказани от други членове на Айтоското Братство. По този начин няма да бъдат отхвърлени и другите, които могат да разкажат или запишат нещо. Така ще се осъществи една обща работа и една братска работа, в която са участвували всички. А защо? Защото Божественият Дух се изявява в единствено число чрез Словото на Учителя, а се проявява на земята в множеството чрез онези последователи на Учителя, които искат да работят за Бога.

11. Ако в този заключителен етап Надка Куртева не съдействува и не предаде писмата, то аз ще си довърша започнатата работа с помощта и съдействието на Марийка Марашлиева и никой не е в състояние да ни спре, защото това е работа за Бога. Ако бъдат предадени нещата, то ще благодарим на Георги Куртев, че е успял да се противопостави от невидимия свят на онези, които противодействуват. Сега е моментът Надка Куртева да се определи кому служи! На Бога или на Борис!

Кому служи, на една работа за Бога или на човеци, които пречат и служат на лична кауза. Човек винаги бива принуден да се определи. Този, който е влезнал в Братството, винаги бива принуден да се определи. Ние нашата работа сме я свършили. Следващите поколения ще се учудват как е възможно едни да искат да работят в името на Бога и на Учителя, а други лица да противодействуват също в името на Бога и в името на Учителя. Аз имам напълно доверие в Марийка

Марашлиева, защото с нея работим и тя е заслужила това доверие и затова е определена за мой помощник.

Д-р В. Кръстев

София, 27.11.1989 г.

Диктувал: Д-р Вергилий Кръстев

Записала: Марийка Марашлиева.

ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ

Писмото на д-р Вергилий Кръстев беше диктувано лично на мен на прима виста на 27.11.1989 година, с което писмо аз трябваше да отида в Айтос и лично да го прочета на Надка Куртева. В това писмо сбито и кратко бе написана цялата програма, по която работехме с д-р Вергилий Кръстев. Моето отиване беше свързано да се вземат всички онези неща, за които е споменато в писмото, за да може да се довърши работата. Преди заминаването ми бяхме разгледали три варианта:

1-ви вариант – Надка Куртева предава писмата, ние работим с тях и ги съхраняваме.

2-ри вариант – Надка Куртева предава писмата само за да ги препишем, след което ще ѝ се върнат.

3-ти вариант – Надка не предава нищо, а ние трябваше след време да обработим всички материали, които имаме, така че накрая ще се прикачат и добавят текстовете от писмата на Учителя до брат Георги Куртев.

В нашата програма имаше и отдел, в който щяха да се включат допълнително някои и други материали, които щяха да излязат допълнително. По този начин ние довършвахме една работа, една работа, започната през 1972 година, като давахме възможност и на следващите автори, които работят, да прикачат допълнително всичко онова, което бъде написано за Айтоското Братство. Планът ни беше изчистен от всякакви задкулисни планове, защото човек, който играе нечисто и коварно, не може да напише писмо до Надка Куртева, като описва по етапи и изнася неща, които до този момент се пазят в тайна, поради държавната структура у нас. Ние знаехме, че това писмо, оставайки го на нея, ще бъде предоставено на прочит и на други лица и по този начин ние щяхме да бъдем разкрити в една работа, която сегашните времена и събития не позволяват тя да бъде изнесена наяве. Д-р Вергилий Кръстев реши да рискува, защото трябваше да ги принуди същите да се определят. И те се определиха. Как? На 30 ноември 1989 година, след предварително уточняване с Надка Куртева с писмо и по телефона аз заминах за Айтос и тя ме прие в нейния дом. Прочетох ѝ писмото и ѝ го предадох. Нейната реакция беше следната:

1. Тя се учуди за неща, които ние знаехме до подробности.

2. Тя остро реагира срещу д-р Кръстев и най-категорично заяви, че няма да предаде нищо на него и че не иска да има нищо общо с него.

3. От поведението на нея и на сестра ѝ разбрах, че настроението у тях е допълнително вложено и по инструкция на Борис Николов.

Аз се завърнах в София и разказах всичко на д-р Кръстев, като същият ме помоли да напиша горният текст и да бъде прикачен към неговото писмо до Надка Куртева. Уточнихме се, че ние продължаваме нашата работа и трябва да я довършим, защото ние успяхме да преварим всички ония сили, които се явиха да противодействуват. Ние знаем, че ние работим за Школата на Учителя и за Неговото дело, за да могат следващите поколения, които ще дойдат, да имат възможността да се запознаят с епохата, при която е живял и творил Учителят, както и за неговите съвременници.

Най-интересното в случая е следното: От 1944 – 1989 година в разстояние и време на 44 години, а това правят два пъти по 22 години, а това е цикълът на Школата на Учителя. Цикълът от 22 години е слънчев цикъл и Учителят е работил с него. От 1900 – 1922 година, което е подготовка на Школата и от 1922 до 1944 година, което е време на Школата. А от заминаването на Учителя на 27.12.1944 г. до 21.12.1989 година, когато пиша тези бележки, са се изминали точно 44 години и никой до този момент от многолюдното братство в Айтос не успя да се заеме и да придвижи този въпрос. Кой въпрос? Въпроса за съхранение на спомени и материали от братството в Айтос. Единствено бе работил Георги Събев, но това бе една малка страница от този голям труд, който трябваше да бъде написан. Макар че ние успяхме да задвижим лично наследниците на Георги Куртев и те с охота успяха да разкажат онова, което помнеха, но когато трябваше да се завърши работата, те колективно, като по команда се нахвърлиха върху нас. А защо? Нали това беше техен рожден баща? Защо не написаха на четмо и писмо нещо за рождения си баща? Отговорите си сами. А защо? Трябва да дойдат други хора отстрани и отвън, за да свършат тази работа. Защото и Георги Събев е човек, дошъл отвън. Макар че е съпруг на една от дъщерите му. Отговорът трябва да бъде ваш. Обикновено се обясняваше, че Георги Куртев бил скромнен. Това е така. Но неговите дъщери използваша името на баща си след неговото заминаване и непрекъснато се стараеха да бъдат в центъра на вниманието на всички около тях. И не само център на внимание, а и да им се услужва с време, средства и неща. По този начин тяхното поведение измести настрана Школата на Учителя и Словото му и се превърна в метод за обожаване на дадени личности в лицето на дъщерите му. Така че техният довод, понеже баща им е бил скромнен, че не трябва да се напише и обработят материалите за него е неверно. В случая ревността изигра решаваща роля. Но нали когато една работа се свърши, тогава е много лесно да се правят коментари. Но в случая работата не е свършена. А според Учителя, когато един не може да свърши една работа, се изпраща втори да я свърши. Ако той не може, изпраща се трети. Така че накрая десетият ще я свърши. Ние не знаем кои сме подред в този списък на Учителя. Но ние искаме да си свършим нашата работа. На този етап ние сме я приключили и остава да преработим материалите. Така че следващото поколение ще може да отчете и да види нашата работа. И те ще дадат своята оценка.

Написала: Марийка Марашлиева
Съгласен с написаното: Вергилий Кръстев
21.12.1989 година.

7. КОЙ И ЗАЩО УКРИВАШЕ ПИСМАТА НА УЧИТЕЛЯ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

1. Бях вече организирал и финансирал двата концерта в София и Айтос.
2. Сполучлива или несполучлива, книжката за Георги Куртев бе излязла и се четеше. Тя бе работена с голямо разположение от моя страна и в нея присъствуваше Духът на Школата на Учителя. Това се забелязваше от мнозина.
3. Когато представих излезналата книжка на Надка Куртева, говорих с нея и поисках да ми предаде писмата. Започна да ме лъже, че не знае къде ги е сложила. Лъжеше умишлено, защото се подчиняваше на майстор Борис. Отначало, та до края на живота си.
4. Още когато работехме с нея и записвахме на магнетофонен запис нейните спомени, тя ни беше казала, че писмата ги е дала на брат Злати от село Страцин.

Тези спомени се записваха три години подред и то когато идваше при дъщеря си в София и прихождаше на гости у Марийка Марашлиева.

5. Тя също знаеше, че аз зная къде са писмата. Но не ги даде. Друг бе онзи, който бе влезнал в нея и не ги даваше. Този дух бе враг мой. Враг и на Братството изобщо.

6. Тя беше още под въздействието на възбраната на майстор Борис, от който бе възмутена, но му се подчини. Изключително огорчена, но му се подчини!

7. Аз също бях крайно възмутен и знаех много отдавна, че тези хора изобщо не ме заслужават. Да не говорим за големия ми труд, непосилна борба, която водех за съхранение на историята на Айтоското Братство и то десетки години.

8.07.1992 година.

София.

До Надка Куртева

Айтос

Уважаема сестра Надка,

Изминаха много месеци от нашата последна среща. Вие обещахте че през декември 1992 година, когато идвате в София, за да посетите дъщеря си, да се видим и говорим, но пътищата ни се разминаха.

Искам да Ви уведомя, че онова, което аз почнах да реализирам за Айтос и Братството, аз го свърших. Издадохме сборника за Георги Куртев и направихме концерт. Всичко легна на мой гръб и бяха вложени много средства по онова време. Но ние сполучихме.

Остава да се реализира и една друга идея. Да се направи нов сборник за История на Айтоското Братство, в който сборник освен този материал, който бе публикуван, ще бъде включен и друг материал: спомените на Надка Куртева и Верка Куртева, както и други материали, които ще бъдат събрани от Айтос. Освен това е необходимо да бъдат включени и писмата на Учителя до Георги Куртев, които писма Вие съхранявате.

Освен това ще бъдат включени и други неща, които ще се намерят във Вас, а аз съм сигурен, че такива неща има. Сега е време да се направи това. Ако Вие сте съгласна и искате да се доверите на мен, то можете да ги предадете на Марийка Марашлиева, която ще ги донесе и ние ще ги прехвърлим на ксерокс. Ако Вие държите тези материали да ги пазите, или да ги дадете на някой друг, то Вие сте свободна да направите и постъпите, както желаете. Но искам да Ви уверя, че ако Вие не ми предадете материалите, то аз няма да си помръдна пръста и да правя нов сборник. Защото ще смятам, че Вие още сте под влияние на Борис Николов, който на времето тръска юмруци по масата в дома на Кралю Кралев и искаше да разбива черепа и кости. Аз питам, той някаква работа да е свършил за Айтос след заминаването на Учителя? Помислете и отговорете. Аз бях този, комуто вие не предадохте писмата на Учителя до Георги Куртев, като се подчинихте на Борис, но аз бях този, който направи този сборник, направи концерт в зала „България“ за Вашата баща, Георги Куртев и концерт в град Айтос. Това нещо не го направи някой друг. Нито Вашата дъщеря, нито Вашите роднини, нито някой от Вашите братя и сестри в Айтос или на друго място. Това го направи Вергилий. Ис това аз Ви докажах, че Борис направо Ви подведе и Ви обърка. Няма човек, който той да не е объркал. Аз това го знам, но другите са заблудени, както той заблуди и Вас. Ако бяхте дали тези писма, аз щях да включа и Вашите спомени. Аз нарочно не ги включих, за да разберете, че Борис не командва нещата, защото командва този, който върши работа на другите. А аз свърших Вашата работа. Затова Вие сте свободни да се определите. Ако не ми предадете тези материали, то за Вас ще бъде късно. А аз

повече няма да се занимавам с този въпрос. Итози, който ще загуби, това ще бъде Надка и Верка Куртеви, а не аз. Аз мога само да спечеля, защото работя за Бога.
Суважение:

Вергилий Кръстев

*

*

*

Писмо
на Вергилий Кръстев до Андон Кънев и Иван Топалов
град Айтос

23.08.1995 год.

Уважаеми брат Андон Кънев,
Уважаеми брат Иван Топалов,

Позволете ми да Ви поздравя по случай братската среща и да пожелаая успех на брат Андон като ръководител. Няма да му е лесно, особено при наличието на дъщерите на Георги Куртев, които смятат, че са принцеси.

Пиша ви във връзка с една идея, която съм я задвижил от преди десетина години. Така на 15.06.1991 год. по случай 120-годишнината от рождението на брат Георги Куртев аз организирах и финансирах концерта в камерна зала „България“. През есента на 1991 год. издадох една малка книжка за Георги Куртев, която финансирах сам и ми струваше една годишна заплата като лекар и поради инфлацията парите не можах да се възстановят. Освен това онези, които отпечатаха книжката, ме излъгаха при самия печат и аз не бях доволен от работата им. На този етап тя свърши добра работа. Есента, през месец октомври 1991 година организирах концерт в градския салон на Айтос, като финансирах пътя на музикантите, а салонът беше платен от рождения брат на Надка Боева.

В този сборник по мой план трябваше да включиме и опитностите на Надка Куртева и Верка Куртева, които съм записал преди десет години и които Марийка Марашлиева прехвърли от магнетофонен запис на машинописен текст. Тогава смятах да бъдат включени писмата на Учителя до Георги Куртев, които се пазеха в Надка Куртева и която бе обещала да ги даде, за да ги преснемем. Но се явиха хора, които попречиха. Така Кралю Кралев от Бургас извиква у тях Надка Куртева по поръчение на Борис Николов, който бе отседнал у Кралеви. Надка взима за спътник покойната Койна. Там Борис започнал да заплашва Надка Куртева да не ми дава никакви писма, за да бъдат включени в този сборник. Той така крещял и викал, че тя едва оживяла и възмутени с Койна се прибрали в Айтос. Те били извикани нарочно, за да ми попречат на плана. По-късно Надка Куртева беше дошла в София и разказа целия случай в присъствието на Марийка Марашлиева. Беше възмутена от Борис, но му се подчини и не ми предаде писмата да ги включа в сборника. Каза ми, че писмата не са в нея, а в брат Злати от село Страцин. Като разбрах това, аз нарочно не включих нищо от спомените на Надка. Така смятах, че е справедливо.

По-късно говорих с брат Иван Топалов да се съберат някои материали от Айтос от някои възрастни братя, както и за Тополица, в които да бъдат включени спомени и снимки за историята на Айтоското братство. Но до сега не е направено нищо.

В сборника „Изгревът“, том I - III аз съм публикувал спомени за брат Георги Куртев както от Мария Тодорова, така и от Борис Николов. Така че до този етап аз съм направил много неща за Айтоското братство по един план, който го движа от тридесет години. В този план трябва да се реализира написването на история на Айтоското братство, който ще излезне в един от томовете на „Изгревът“. Аз съм

работил лично в София с Георги Събев и той ми е оставил материал, както и онзи материал от книжката за Георги Куртев ще бъде включен. Към тях ще се прибавят спомените на Надка Куртева и на Верка Куртева, които не са малко и които са интересни. Към тях трябва да прибавим и кореспонденцията на Учителя до Георги Куртев, която е укрита някъде в Айтоско. Затова аз искам от Вас да ми съдействувате в това отношение. Сега е моментът да се публикува такава книга, за да остане за поколенията. Трябва да се избърза, защото след някоя и друга година ще започне нова диктатура, която ще спре свободния печат.

От Вас искам да ми съдействувате в:

1. Намиране и предоставянето на писмата на Учителя, както и ония архивни материали, които се пазят заедно с писмата. Те могат да бъдат преснети на фотокопие и ксерокс и оригиналите да се върнат и съхраняват там, където намерите Вие за добре. Но непременно аз искам да прегледам тези оригинали. Имам съображение и освен това аз съм този, който движи този въпрос. И не само движи, но съм реализирал сам своя план.

2. Да съберете снимков материал от историята на Айтоското братство по времето на Школата и след това.

3. Онези, които имат какво да напишат, могат да го напишат и след това по преценка ще видим дали този материал ще може да влезе в употреба.

4. Преди двадесет години Георги Събев беше написал различни опитности на пишуща машина и беше ги раздавал насам и натам. По-късно с него се опитахме да намерим първите преписи, но ги нямаше. Ако ги има някъде в Айтос, при някои хора, искам да ги ползвам, защото той от тях е правил втора редакция, но първата редакция е по-хубава според мен.

Ето, това е моят план и причината да Ви пиша и на двамата. Това е обща работа за делото на Учителя и за историята на Айтоското братство. То има история и трябва да бъде публикувано. Няколко човека са работили в тая връзка. Смятам, че съм ясен и смятам, че Вие вече знаете моя план и че нямаме повече време.

В последния брой на „Братски живот“, бр. 3-5, има написан „Апел“ срещу мен от група хора, както и от самозван председател на Управителен съвет. Първо, това са лъжи и изобщо не е вярно това, което са написали. Второ, аз съм този, който свърши работата на Жечо Панайотов, Пеню Ганев, Сава Калименов, Гита Стратева и без мен те няма да имат историческа проекция. Аз свърших работата на бащите им, а синовете водят борба срещу мен. Трето: Всички тия музиканти, които са се подписали, аз им организирах, финансирах към десет концерта и ги качих на сцената като музикални артисти. Четвърто: Под внушение на Михайловистите от Франция, които ги подкупили с гостуване в чужбина, с подаръци и обещания, те решиха да направят този апел срещу мене. За да попречат на „Изгревът“, II и III том, защото там се изобличават Михайловистите и техните поддръжници тук. Пето: С този апел срещу мен, те искаха да си разчистят пътя за концерта на Михайловистите в зала България. Те го разчистиха, но Михайловистите не пяха песните на Учителя, защото хармонизациите на песните бяха „чужди по дух хармонизации“ и нямаха нищо общо с песните на Учителя. Така музикантите и тези, които са се подписали, се продадоха за паница леща и си продадоха първородството и вместо те първи да излезнат в зала „България“ и да се качат първи на тази сцена и да изпълнят оригиналите на песните на Учителя, те сами си докараха французите и оставиха да им откраднат първородството. А на стр. 382 „Изгревът“, том III, е написано за „Завета на Учителя“, да излезнат българи-музиканти и да изпълнят песни на Учителя в тази зала, където десетки пъти той е ходил и е слушал там гастролещи музиканти. Книгата „Изгревът“ излезна на 12 май 1995 година и за два месеца всеки, който искаше, можеше да я прочете. Така че нямат извинение.

Описвам Ви нещата както са. В следващия том аз ще дам отговор на тези лъжи и всички ще видят какво представляват. В Бялото Братство има една Школа, има един Учител, който е Бейнса Дуно и едно Слово, което е Слово на Бога. Това са три неща, които съществуват днес и съставяват „Духовният Изгрев“. Аз работя днес за него. А всички други, които правят Управителни Съвети, правят Ръководство и Устави, са самозванци. Така че този Устав е написан от самозванци и хора, които написаха една организирана лъжа и я изпратиха в провинцията, за да попречат на двата тома.

Това Ви пиша, защото Марийка Марашлиева идва с два кашона книги и да не би някой умник да се противопостави на продажбата на книгите. Ако има такъв, кажете му какво аз съм свършил за Айтос и какво са свършили онези, които са се подписали под „апела“, които се пишат големи ръководители, големи лектори и големи проповедници. Аз смятам, че на Вас в Айтос не Ви са необходими такива хора, а работници на Божията нива. Аз съм един от тези работници. Аз съм посял за Айтоската нива много идеи и ако Вие ми помогнете, ще направим богата жътва, защото нивата е узряла. Ако не ми помогнете, то аз ще си ожъна сам, сам ще овършея, сам ще отида на воденица и сам ще ви напиша историята на Айтоското Братство и ще ви го донеса.

Защото аз не съм самозванец, а един работник. Това съм ви го доказал през 1991 година.

Пожелавам Ви живот и здраве и дано не сте забравили как се жъне.

Ваш Вергилий.

8. ЩЕШЕ ЛИ ДА ГО ИМА „ИЗГРЕВЪТ“ ТОМ X

1. Надка Куртева си беше заминала от този свят. Заминаваха си един след други тези поколения. Нямаше никаква приемственост между възрастните и младите. Пълен провал по всички линии. Виждаха го всички, но мълчаха. Дори воюваха срещу томовете на „Изгревът“.

2. Щом на мен не ми гласуваха доверие, който свърших толкоз много работа, то какво излиза от всичко туй? Отговорете си. Много държа на това.

3. Аз не бях отстъпил нито крачка назад. Бяха се нанизали много томове на „Изгревът“. Тогава реших да направя последен опит.

4. Намерих адреса на сина на Злати и му написах писмо. Изпратих копие и до ръководителя в град Айтос – Андон Кънев.

5. Бях дал ултиматум на онези от Невидимия свят, че ако не ми предадат писмата на Учителя до Георги Куртев, няма да си мръдна пръста за историята на Айтоското Братство. Бях го решил. Целият материал бе у мен, събиран над 40 години от Георги Събев. И от мен. И съхранен от мен. Събран и подреден. Чакаше времето си.

6. Мина време и писмата ми бяха донесени от Весела Маркова. Направих опис и върнах описан по пощата, какво има в мен.

7. На един от концертите в София, който организирах, в залата бе синът на Злати – Колю. Колю бе пазил писмата и ги бе предал на Андон Кънев и той ги препрати към мен. Весела Маркова ме запозна с него. Казах му: „Благодаря ти за доверието. Да знаеш, че за тези писма аз съм се развел с жена си. Платил съм много за тях.“ Колю ме оглеждаше и не вярваше на очите си, че ще срещне такъв човек. И че съществува такъв човек. И че го има!

8. След като писмата дойдоха у мен, разбрах, че Небето беше вече решило да отвори път да се публикува всичко туй, събрано за Айтоското Братство.

9. Започна нов етап за подреждане, за систематизиране на материали. Всеки автор, който си беше заминал отдавна, идваше отгоре над мен и извяваше своите претенции. Поставяха ми условия, дори ми пречеа. Когато бяха живи, нищо не направиха, а сега ме притискаха отгоре.

Накрая аз не издържах и реагирах остро. Един след друг ги изпращах от мен, че аз съм този, който решава, но не и те. Те бяха се провалили, а аз бях този, който сега ги спасяваше от забравата. „Или ще ми съдействувате, или се махайте от мен.“ Така се разделях с всеки един от тях.

10. Особено ми беше трудно с Георги Събев. Цели десет дни материалът бе разположен в хола ми, на отделни купчини и аз го прескачах непрекъснато. Той държеше за едно или друго, а аз държах да не изхвърля нищо от това, което бях записал от него. Цели десет дни се разправях с него. Успях да подреда и да вметя неговия материал и това, което бях работил с него. Но по моя преценка. И по мое решение. А не по негово. Накрая се съгласи, защото успях всичко да подреда, както трябва. Съгласи се и излезнах на прав път, по който тръгнах към „Изгревът“, том X.

*
* *

София, 25.01.1998 година.

Уважаеми непознати Колю Златев,

Обажда се Вергилий Кръстев от София. Да Ви се представя. Аз съм този, който е съставил и издава поредицата „Изгревът“ от том първи до том седми. В момента се работят следващите два тома. Но имам материал за един том, който ще обхване историята на Айтоското Братство, с живота на Георги Куртев и всички опитности на приятелите от Айтоския край.

В разстояние на тридесет години аз съм събрал материал за историята на Айтоското Братство. Записал съм спомените на Надка Куртева, Верка Куртева, Дора Куртева и целият този материал е готов за печат. Освен това съм работил с Георги Събев и целият материал, който той имаше за Айтос, ми е предаден от него, за да може да го включа в някой том на „Изгревът“.

Така че материалът за Айтос е събран. Вероятно има и други материали, но никой не предава нито снимки, нито нещо друго. Сега е времето да се отпечати историята за Айтоското Братство, докато сме живи и можем.

Защо Ви пиша всичко това? За да Ви уведомя как стоят нещата.

Има и нещо друго. И това ме кара да Ви пиша писмо. Още през 1974 година Добри и Надка Куртева по баща, в присъствието на Борис Николов и Мария Тодорова ми разказаха как са спасили от обиска през 1957 година писмата на Учителя Дънов до Георги Куртев. Аз им разказах своя глан и те обещаха да ми ги предадат, за да ги публикувам. Оттогава измина четвърт век и аз реализирах моя глан и материалът е готов за публикация. Трябва само да се прибавят писмата от Учителя до Георги Куртев. Към 1986 година Надка Куртева в присъствието на Марийка Маращлиева ми каза, че писмата ги е предала на брат Злати от Страцин, за да ги съхранява. Тя обеща да ми ги предаде, защото аз записах нейните спомени с баща ѝ, а не някой друг. Но по-късно се намесиха други хора и я отклониха от това намерение. При една среща между Маргарита Калканджиева и мен, тя ми съобщи, че дъщерята на Надка - Руми, която е в чужбина, след погребението на майка си е поискала да вземе писмата от Вас, но Вие сте ги били предали на Кралю Кралев от Бургас.

В момента тези писма ми трябват. Аз описах за какво ми трябват. Питам Милка Кралева и тя отказва, че баща ѝ е получавал писма от Вас. Също и Кралю отрече да е получавал писма от Вас. Значи тук някой лъже.

Аз написах няколко писма на Андон Кънев, да придвижи този въпрос, но той нищо определено не може да ми каже. На пръв поглед той иска да ми съдействува и накрая нищо не излиза. Ето защо пиша писмо до Вас, за да си изясня този проблем. Аз зная, че писмата са предадени на Вашия баща и след неговото заминаване са останали при Вас.

Затова аз имам само два въпроса към Вас:

Първият: Предавали ли сте писмата на Учителя Дънов до Георги Куртев на въпросното лице Кралю Кралева? Връчили ли сте и някои други материали, останали от Надка Куртева за съхранение от баща Ви, Злати?

Вторият: У Вас има ли оставени материали от Надка Куртева във връзка с историята на Братството в Айтос?

Искам да ми отговорите на тези два въпроса. Друго засега не искам.

Ако вие искате да ми съдействувате, това е друг въпрос и аз ще ви благодаря. След като получа от Вас отговора на тези два въпроса, аз повече няма да ви безпокоя. Ако искате да ми съдействате, това е друга работа.

Аз искам да публикувам писмата към останалия материал, защото там им е мястото. Но ако не ми се предадат, аз пак ще публикувам материала, но непременно ще отбележа имената на онези, които са съдействували и на онези, които са противодействували. Истината е една. Илъжата е една.

Защо Ви пиша всичко това?

Аз съм този, който организира и финансира първия концерт на Братството по случай 120-годишнината от рождението на Георги Куртев в град София, като бе изнесено кратко слово с подходящ концерт от песни на Учителя.

Аз бях този, който организира концерта в Айтос по същия повод и с мои пари бе заплатен салона и аз доведох от София музиканти, като им платих пътните разходи. След това Надка Боева взе пари от рождения си брат и възстанови сумата за салона. Но това я накарах аз, защото той беше стипендиант на Братството, с братски пари се изучи да стане доктор и ги накарах да плати салона. Те се изненадаха, че аз знам всичко това. Но това не го направиха доброволно, а под мое давление.

Аз бях този, който състави онази книжка за Георги Куртев и я финансирах с мои пари. Тя ми струваше десет лекарски заплати. Накрая, след като занесох книгите в Айтоската градина, за да се продават, то накрая ми върнаха един чувал с книги, вместо да ги изкупят. Събирах пари за някакви строежи в Троян, движеха се с леки коли, но нямаха пари да откупят към сто броя и после да ги раздадат на комуто трябва. А инфлацията изяде парите.

Защо Ви пиша това? За да знаете, че аз съм този, който движи тези неща. А дали вие ще ми съдействувате и дали вие ще ми отговорите на тези два въпроса, то вие ще решите. Ако ми съдействувате, това е добре. Ако не ми съдействувате, също е добре. Нещата ще бъдат ясни.

Адрес: Вергилий Николов Кръстев,

Ул. „Васил Друмев“ 1, София 1505

Тел. 44-79-53

★

★

★

Писмо от Андон Кънев,
ръководител на Айтоското братство от 1994–1999 г.
до Вергилий Кръстев

12.03.1998 година.

Айтос.

Брат Вергили,

Обаждам ти се във връзка с писмата, които е писал Учителят до брат Георги Куртев. Брат Колю Златев от Страцин я открива най-после и я донесе тук при мене в Айтос. За да можем да ти я изпратим, трябва да се обадиш на Весела Маркова, ако дойде накрая на месец март тук в Айтос, на Братската градина, ще я изпратим по нея. Само че ще те моля след като я получиш и си свършиш работата по нея, искам същата да ни я върне обратно, за да остане в архивата на Братството. Дано ти помогне, за да можеш да довършиш книгата за Георги Куртев, това е, с което можем да помогнем. Желая ти много здраве и успех в тази благородна работа.

С братски поздрав:

Твой брат Андон.

9. СЪДБАТА НА ПИСМАТА НА УЧИТЕЛЯ ДО ГЕОРГИ КУРТЕВ

1. На следващия концерт внучката на Георги Куртев, бойката Надка Боева идва при мен и пита: „Вярно ли е, че писмата са у теб?“ – Вярно е.“ – „В никакъв случай няма да ги връщаш, ще ги оставиш у теб и ще ги пазиш. На тях не им трябват.“ – „А-а, аз за тези писма се разведох, когато ми пречеха да ги получа. Когато са у мен, за тези писма аз не искам Колю Златев и Андон Кънев да ме упрекнат, че съм лъжец и крадец. Ще ги върна.“ – В никакъв случай няма да ги връщаш.“ – Ще ги върна.“ – „Няма да ги връщаш.“ Не се разбрахме. А концертът започна.

2. По-късно Надка Боева беше говорила с Андон Кънев и настояла писмата да останат у мен.

3. Дъщерята на Надка Куртева, на име Румяна по телефона от САЩ ме уведоми, че трябва да ги пазя и да не ги връщам. Казах им, че всички внучки да направят завещание, че като наследници на Георги Куртев писмата трябва да останат у мене. На съхранение.

4. Междувременно се свързах със съпругата на Андон и заявих, че рано или късно аз ще върна писмата. Тя бе разочарована от цялата тази история с писмата.

5. Според мен в бъдеще цялата кореспонденция на Учителя с учениците му трябва да се издаде по оригинала. А самите оригинални писма да се пазят в Държавен архив. А последователите на Учителя Дънов могат да ги четат в отпечатани издания, а почеркът на Учителя в издадените фотокопия в печатни книги.

6. С напредъка на размножителната техника и новите технологии за печат, ще осигурим всеки, който се интересува да види, да прочете и да се запознае както с почерка, така и със съдържанието на писмата.

7. Но това е друг етап, към който сме се устремили, но не сме стигнали още. Може да се осъществи по мое време или по друго време след мен. Аз държа да бъде по мое време.

8. Една от задачите ми е да осъществя приемствеността на поколенията. Това може да стане по три начина. И което се реализира.

А/ Чрез мен се отпечатва оригиналното Слово на Учителя Дънов.

Б/ Чрез мен се отпечатва „Изгревът“ – а това е историята на Школата.

В/ Чрез мен трябва да се отпечати оригиналната Песнарка с песните на Учителя и оригиналната Паневритмия.

Но това става чрез мен, а не чрез другите. Запомнете това добре.

10. ЗАЩО БЕ СЪХРАНЕНА ГРАДИНАТА В АЙТОС ПО ВРЕМЕ НА СОЦИАЛИЗМА 1945 – 1990 ГОДИНА

1. По време на социализма, когато управляваше комунистическата партия и власт, почти всички салони на братствата бяха затворени и отнети по различен начин, но от едно и също място. Остана само салонът в град Бургас и то само защото Кралю Кралев го бе записал като личен имот. Остана и Братската градина в град Айтос. А защо ли? Ето защо.

2. Съставът на Айтоското Братство е многолюден, като членовете му са от съседните села, поради което публикувахме списъците с имената им. След 9 септември 1944 година, когато идват комунистите на власт, те идват в името на бедните селяни и работници, онеправданите и отхвърлените от буржоазното общество. Членовете на Айтоското братство от града и селата са бедни хорица, обикновени селяни с малко земя, която обработват, за да се прехранват. Георги Куртев е с обикновена фелдшерска заплата и със седем деца. Беднотия до шия.

По онова време в Айтоската градина на почивка е Весела Несторова, дошла от София. Тя е добър музикант, пее хубаво, приглася си с китарата, има дар слово, може да говори за Учителя с часове. Тя е поетеса с богата култура за времето си. Учила в американския колеж тук и специализирала 4 години в САЩ. Богата е на спомени от Изгрева и от живота на Учителя в Мърчаево. Изобщо човек, от когото всеки може да научи нещо от Школата. И не само да научи, но и да му бъде показано как се пее, как се играе Паневритмия.

3. Георги Куртев оценява нейната дарба и способността да пее песните на Учителя, да проповядва в Дух Словото на Учителя и я взима със себе си на ериколка по селата в Айтоския край. Цели шест месеца двамата, Георги Куртев и тя, качени на една магарешка каручка пътуват от село на село. Пристигат и престояват в домовете на братята и сестрите. Вечерта се събират на молитви и песни. След това Георги Куртев се обръща към Весела Несторова: „Говори, сестра, за Учителя.“ И Весела започва да говори разпалено, като никога и никъде не е повторила това, което е казала в предното по престо си село. Различна е била проповедта и с необикновено за слушателите впечатление. Куртев седи и слуша, а Весела говори. След това той се обръща към приятелите със следните думи: „Братя, сега е дошла нашата власт, на бедните хорица. Тя е наша власт, тя нас защитава. Ние трябва да я подкрепим.“ Това са били заключителните му думи всякога при посещенията на всяко едно село. А са пътували цели шест месеца.

4. Георги Куртев е минал през беднотията. Той е човек от беднотията. Преминал през сиромашията. Всеки един такъв човек по онова време е с леви убеждения. Това е естествено. Те са против богатите, срещу чорбаджии, които са натрупали богатството си чрез неправда. И отгоре на всичко туй тормозят съселяните си с властта на парите си, на положението, което заемат като богати хора. Тук няма нищо осъдително за Георги Куртев и наследниците му, които също бяха с леви убеждения.

5. Приятелите от селата познават и имат пълно доверие в Георги Куртев. Той ги е въвел в Братството. Всички слушат и изпълняват съветите му. Те съдействуват на първите мероприятия на новата власт, за да станат първите ТКЗС – та, с които земята става обща и се обработва в кооперативи. Те не възразяват на местната

власт, те са трудолюбиви, изпълнителни към нарежданията на местната власт. А освен това местната власт, както и онази в град Айтос, знае какво е говорил Георги Куртев по селата. Оставят ги свободно да се събират в селата по къщите, да пеят песни и да правят своите събирания. Не им пречат, защото през деня са съвестни, трудолюбиви селяни. Това ми го разказваше много пъти лично Весела Несторова.

6. Всяка година на 12 юли, Петровден, в град Айтос в Братската градина става събор. По времето на Георги Куртев не е спрян нито един събор. Но властите са обезпокоени от събирането на цяла България на посетители в градината на 12 юли. Няколко пъти викат ръководителите след заминаването след 1961 година на Георги Куртев. Викат ги и им казват: „Ние ви познаваме всички. Ние не сме срещу вас. Ние не искаме да пречиме да се събирате в градината. Но ние сме против това събиране на хора, дошли отвън от цяла България.“ Няколко пъти това ми го е разказвал Добри Ганев, зет на Георги Куртев и един от ръководителите след това.

Ето, това е причината да остане Айтоската градина по време, когато салоните в страната се затваряха от комунистическата власт, когато всеки месец в София или в страната ставаха обиски и се взимаха отпечатаните томчета на Учителя Дънов. И ги караха да подписват декларация, че няма да се събират и да четат тези книги. Това беше от 1957 до 1989 година.

7. На съборите по Петровден в Айтос се събираха стотици хора. Идваха от София и от другите градове онези, които не можеха да се излязат по различни причини там, където живееха. Идваха тук, взимаха думата и проповядваха с високопарни думи и с думи купешки от друго място. Говореха, но селяните нищо не разбираха, защото говорът им бе неразбран. Имаше комични случаи при тези събирания и за онези, които ставаха говорители пред това множество. Именно властта беше срещу тези празнотуници, а не срещу селяните, които се събираха от селата. Дори спряха няколко събора. Историята на един от тях е описан от Желю Танев. Другият бе спрян от властта, когато бе изпратен Кралю Кралев от Бургас, да оповести нарежданията на властите. И което е най-важното, съображенията на властите бяха такива, че никой не можеше да им възрази. И вчера и днес, че и утре. Това какво показваше? Този събор трябваше да се ръководи от Духа на Словото на Учителя, а отделни личности се стремяха те да ръководят събора. Оттам стана размиването между думи и дела, между Словото на Учителя Дънов и неговите последователи. Днес, след 1990 година, нещата се преповтарят. Излюпиха са нови проповедници, научиха се думи непознати и непонятни и говорят ли, говорят. А кому? И защо? А животът на ученика е съвсем друг. Този ученик има път. Това е пътят на ученика. И той е очертан в Словото на Учителя Дънов.

8. През есента на 1991 година успях да отпечатам книжката „Животопис – Георги Куртев“. Споделих за трудностите и пречките, които срещнах, с Весела Несторова. А тя се усмихна и ми каза: „О-о, то си има причина. Вероятно не е бил съгласен лично Георги Куртев. Аз пътувах с него цели шест месеца от село на село през 1945 година и го познавам много добре. Той бе изключително серт човек. Не позволяваше друг да командва. Беше отвътре остър като бръснач. Външно се усмихваше, говореше с всеки, беше добронамерен и доброжелателен, но отвътре бе остър и режеше като бръснач онези, които му противодействаха. Ставаше рано, в 12 часа през нощта, обличаше белия си костюм, четеше молитва, пееше песни, работеше с Пентаграмата всеки ден от 24 часа до 3 часа през нощта. Тогаз се справяше с всички онези, които му пречеха съзнателно или несъзнателно. Била съм там. Видяла съм го. Убедила съм се. Затова си имал трудности. Затова е. Вероятно не е бил отначало съгласен с теб. Чудно ми е, че си я издал тази книжка. Но с това не трябваше да почваш. Трябваше да почнеш с нещо друго!“

Слушах, слушах и недоумявах. Не се съмнявах в думите на Весела Несторова. Беше точно, защото всичко изпитах на гърба си. После целият този материал за Айтоското братство преминаваше през мене – минавах стотици лица. Картината ми беше ясна и много добре позната от векове. Тогава си спомних защо се бях разболял. После си спомних защо и сега се разболях. Причината бе една. Идваше от едно и също място. Оттам, където започваше противодействието.

Но ако аз не го направех „Изгревът“, том X, кой щеше да го направи? Никой. Помислете върху това, защото аз съм на правата страна и на правия път. Аз си имам път и ръководител, с когото отпечатахме 10 тома на „Изгревът“. Имам си и Учител. И знам кой е той. Той е Всемировият Учител на Вселената – Беинса Дуно, със светско име между българите като Петър Дънов.

9. Историята на Братската градина е описана. През нея са минали десетки поколения последователи на Учителя Дънов. Стотици са последователите на Братството в Айтоския край. И техните имена са вписани и публикувани. Животът на тези последователи са дадени в техните спомени, събрани от Георги Събев и от мен. Те също са публикувани. Тези лица днес ни се усмихват на старите снимки от една преминала епоха. Част от тях публикуваме. Да се знае, че ги е имало и че са били. И че нищо не е измислено, нито е преиначено. А животът на човека е път на възкачване и път на слизане. И това е описано. А има и път на възход и път на падение. И това е описано. Трябва да го има описано, защото го има в живота и там се среща.

Защото утре следващите поколения да не се подвеят. И да не бъдат отклонявани. И никой не може вече да се оправдава, че не е знаел. Има го отпечатано. На тогава тогава ще се каже: „Има го написано, има го отпечатано. Да си го чел. Да си го прочел.“

Сега разбрахте ли цената на тоя труд от 40 години? Разбрахте ли каква голяма услуга ви е направил Георги Събев, като е събрал всичко? Разбрахте ли защо водихме тази борба, в която трябваше да победим? Ако го има „Изгревът“, том X, това значи че съм победил.

Това е обща победа за всички. Ети ви „Изгревът“, том X – плодът на победата ни.

И след година, и след векове си спомнете не за нас, а за това, че сме били едни от воините на Бялото Братство, които сме спечелили битката, борбата за запазване и съхранение историята на Айтоското Братство.

Амин.

11. ЧОВЕКЪТ КОЙТО С ЮМРУК РАЗБИВАШЕ ЧЕРЕПИ И КОСТИ

Тази история трябва да се разкаже и опише. Тук мнозина платиха с онова, което бяха изработили вътре в себе си като качество на вярност, преданост към Великия идеал от Словото на Учителя Дънов. Платиха и се провалиха по всички посоки. Бяха изпитани. И в изпита си паднаха. Но ги затриха онези Сили, които влезнаха в тях и бяха Силите на Духа на Заблуждението. Но и те имаха вина, че допуснаха в себе си тези Сили да ги задействуват в съвсем различна посока от тази, която в момента следваха.

1. От дълги години беше в мен задвижен онзи план, чрез който да се опише историята на Айтоското Братство. Отначало работех с Верка Куртева, която живееше в София. Записах каквото можех. Ако тя бе се съгласила 10 години преди това да разказва, щеше от нея да излезне един том от „Изгревът“. Тя беше преживяла

на Изгрева от 1930 до 1972 година, когато го разрушиха. Познаваше всички и знаеше много. Но когато се съгласи да записвам, тя беше вече много неща забравила. Но това, което записах, беше верно. Беше проверено от мен чрез другите.

2. През 1986 година започнах да работя с Марийка Марашлиева по програмата на Изгрева. Тя познаваше както Верка, така и Надка Куртева. Аз се срещах няколко пъти с Надка Куртева и обяснявах и изисквах да запише онова, което знаеше. Отначало се двоумеше, но после се съгласи. И в разстояние на три поредни години, когато идваше от Айтос в София при дъщеря си Румяна, то Марашлиева я извикваше при нея на гости, аз отивах там и записвах нейния разказ чрез магнетофона. По-късно записът и на двете сестри – близначки бе прехвърлен от Марашлиева от магнетофонния запис на машинописен текст.

3. При всяка една среща поставях пред нея въпроса да ми предадат писмата на Учителя до Георги Куртев. Тя обясни, че ги е предала на брат Злати от село Страцин, за да ги съхранява. Тя обеща на онзи етап да ми ги предаде. Обеща, но не си изпълни обещанието. Обеща да ми предаде снимки от живота на баща си, но също нищо не ми предаде. А защо? Ще разберете.

4. Един ден отивам при Марийка Марашлиева и тя ми разказа, че предния ден при нея е дошла Надка Куртева и разказала следното: В един хубав ден тя е била извикана чрез Кралю Кралев в Бургас от името на Борис Николов, който е гостувал на Кралю в Бургас. За да не бъде сама, тя взима със себе си и сестра Койна, за да я придружава и с голямо разположение пристигат в дома на Кралю от град Бургас, понеже знаят, че отиват при духовен брат. И то заслужил и възвисен брат. Непосредствено при срещата си с Борис той започнал да крещи и да вика срещу Вергилий Кръстев и заплашвал Надка да не предава никакви писма на Вергилий. Той толкова бил озверен, че с големия си юмрук тропал по масата и крещял: „Аз с този юмрук разбивам черепа и кости.“ Надка и Койна стояли като втрещени. На Надка ѝ прилошало, станало ѝ толкова лошо, че веднага си тръгнали за Айтос. „За малко не ме убиха тези думи“ – разказвала Надка. Цяла седмица лежала на легло в Айтос, не могла да стане и да се окопоти от случилото се. Когато крещял и викал срещу Вергилий, там е била и малката Мария Кисова, неговата нова спътница в живота, 40 години по-млада от него. Тя направила забележка на Борис: „Така не се говори.“ Но той продължавал да тропаш с юмрук и крещи. На срещата присъствували Кралю Кралев с жена си, Милка Кралева, дъщеря на Кралю Кралев и съпруга на Вергилий Кръстев. Ето това ми разказа през лятото на 1988 година Марийка Марашлиева.

5. Аз бях толкова възмутен от всичко чуто. Знаех че това е вярно. Пред Марийка Марашлиева заявих: „Аз ще се разведа с Милка Кралева. Аз се развеждам. Те не ме заслужават. Тези хора са обсебени от майстор Борис и му се подчиняват безпрекословно.“

След няколко дни се срещам с Надка Куртева. Тя ми повтори същото в присъствието на Марийка. Запита ме и ми се скара: „Ти защо си им разказал за писмата?“ – „Ами тя ми е съпруга и съм споделял своите планове и тайни с нея.“ – „Те те предадоха и то за нищо.“ – „Аз ще се разведа. И то незабавно.“

6. Написах им писмо на Кралеви и им казах, че знам за посещенията на Борис у тях, за привикването на Надка Куртева и за юмрука, който трошал черепа и кости. Изпратих им копието, което бях предал на адвоката, копие с молба за развод.

На 8.08.1988 година подадох молба за развод. Беше заведено дело за развод на 16.01.1989 година. Второто дело се гледа на 22 май 1989 година и получих развод. Разноските по бракоразводното си дело ги поех лично аз, равняващи се на две лекарски заплати. Издръжки плащах доброволно, равняващи се на две лекарски

заплати годишно, т.е. на шест месеца по една лекарска заплата за издръжка на дете на име Богдана, родено на 6.06.1981 година в град Бургас. Юмрукът на майстор Борис, който трошеше черепа и кости, разруши този брак. И то умишлено!

7. Аз следвах своята програма. Бях работил над 35 години сам, неотклонно към една цел: да се опише историята на Школата на Учителя Дънов. Бяха излезнали 9 тома от Изгрева. Бях задвижил да се набира 10 том, който бе историята на Айтоското Братство. Материалите бяха събрани от мен преди десетки години. Сега през месец април 1999 година аз ги подредих и ги предавах последователно да се набират на компютър. Бях осигурил за този том коректор – внучката на Георги Събев, която бе и правнучка на Георги Куртев.

Трябваше да оформя онова, което бях решил да включа в този том – да публикувам цялата история по събирането на тези материали, както и борбата, която водих и то сам срещу Силите на разрушението, които имаха за цел да затрият всичко и да се заличат всяка следа от Айтоското Братство. Бяха останали малцина, които нещо знаеха и помнеха от онази отминала вече епоха.

8. На 5 май 1999 година отивам в дома на Марийка Марашлиева след обяд. Обясних ѝ, че трябва да се опише от нея в декларация протокол цялата история с онзи случай, поради който аз се разведах. Тя се съгласи. Седнахме на масата и тя започна да пише на пишуща машина, като се уточнявахме предварително за последователността на разказа, който трябваше тя лично да напише. И да се подпише. Но когато стигнахме до онзи етап, където той в Бургас, майстор Борис, е вдигал и стоварвал юмрук по масата с викове, че трошал черепа и кости, то тя спря. Написа го, но се спря. Не искаше да го напише. „Това не го е казал.“ – „Как да не го е казал? Ти нали сама ми го разказа. Та нали аз като го чух от теб, пред теб реших, че ще се разведе. Разведох се. Изминаха оттогава 10 години.“ Марийка мълчи. Някой в нея е вече влезнал и не ѝ позволява да го напише. „Нали Надка Куртева на този стол, който ти седиш, идва и го разказва и на мен в твоето присъствие, за да се убедя лично. Чух го от нейната уста.“ Марийка мълчеше. Не искаше да пише. Не искаше да излага Борис Николов. „Значи за това, което ти ми каза и което Надка Куртева ми разказа пред тебе, за същото това нещо аз се разведах. Аз се разведах, за да се противопоставя на лъжата и измамата. Ти си свидетел. И сега ти искаш да запазиш един идол. Този идол отдавна е паднал, защото той е виновен за всичко. Той провали цяло Братство и стотици хора. А аз съм платил най-много.“ Но аз не отстъпих. „Продължавай да пишеш.“ Марийка седи. В нея нещо ѝ забранява да пише. „Няма да пиша. Такова нещо не е имало.“ Аз стоях като втрещен. Не казва, че не си спомня или че е забравила, което може да я извини. Но отрича, че е имало такова нещо. В мен нещо се надигна от дъното на цялото ми естество, надигна се и изригна като вулкан. „Аз от този миг се разделям от теб. Напускам те. И повече никога няма да ме видиш и срещнеш, докато съм жив на земята.“ Тя стоеше, гледаше ме с презрение. Разбрах, че бе обсебена от майстор Борис. Обадох се по телефона на Вихър Пенков да дойде да прибере електрическата пишуща машина, с която тя работеше. Тя ми струваше четири лекарски заплати, а майка ми ме хранеше с нейната пенсия. Прибрах си касетките, които ѝ бях дал да ги изважда на машинописен тескт. На следващия ден, 6 май 1999 година Вихър ми докара електрическата машина и онези книги от „Изгревът“, том 9, който бях оставил при нея. А Вихър сподели: „Марийка не е същата вече.“ Разказах му всичко. Той едва ли можеше да ме разбере през какъв ад бях минал.

На следващия ден Марийка Марашлиева обяснява на Вихър Пенков: „Такова нещо не е имало.“ На още по-следващия ден казва: „Имаше такова нещо, но аз не мога да го напиша.“ Казах му: „Вихър, ти чу това и го запомни добре!“

И така Юмрукът, дето трошеше черепа и кости, строши още един череп. Но не моят. Провали още един човек, и то този, който досега работеше по моята програма. Но и тя се определи. Тя се върна при своите си, при ония, с които бе завързана. И то окончателно. Така я провалиха.

9. Беше през 1972 година и бях на Салоните с Борис Николов и Мария Тодорова на лагер. Беше дошла Марийка на гости, която долу беше при лагера на Петър Филипов. Аз й гледах на кафе. Мария присъствуваше и слушаше. Бях точен. Казах на Мария: „С този човек в бъдеще ще работя.“ – „Да, ама Петър Филипов няма да я пусне.“ – „Ще я пусне.“ И наистина я пусна, след неговата кончина. Работихме с нея 13 години.

10. Беше 1986 година. Бях се върнал от Либия, където работех три години и с парите, които донесох, отпечатах 9 тома на Изгревът. Посетих към 10 пъти дома на Борис Николов. От тези десет срещи само три пъти ме посрещаше истинският Борис в тялото си. Другите седем бе майстор Борис, мозайкаджията. Тези две лица ги познавах много добре. Последният път с истинския Борис когато се видяхме ми каза: „Аз съм дотук. Ти продължаваш. Ние ще бъдем с теб, които сме горе. В никакъв случай да не им отстъпваш.“ Прегърнахме се и се разделихме. Следващите срещи ме посрещаше майстор Борис. Борис Николов беше си напуснал тялото. И този майстор Борис вдигаше Юмрук и трошеше черепа и кости на своите съвременници.

11. А сега ще разкажа как майстор Борис насъска псетата срещу мене. Аз съм в дома на Марийка Марашлиева и работя. Аз диктувам, а тя пише на пишуща машина. Пристига Илия Узунов и от вратата съобщава: „Борис нареди на Вергилий нищо да не се дава.“ А аз слушам от другата стая. Извиках го. Той се изненада. Питам го: „Ти да си свършил някаква работа с Борис в твоя съзнателен живот? Помисли и ми кажи. А аз ти казвам, че не си свършил. Но той те подкупи на времето, като ти позволи да влезнеш в братските стаи в къщата на Стоянка Илиева. Влезна и не излезна. А можеше да си сковеш една барака. А се продаде на Борис и за една печка, която направи за салона и той ти плати три пъти по-скъпо. Затова сега вървиш и изпълняваш нарежданията на майстор Борис.“ – „Откъде знаеш това?“ – „Знам го. И още повече знам.“ Илия стоя няколко минути. Непрекъснато го питам да ми каже каква работа в разстояние на 40 години е свършил с Борис. Не можа да каже. А лично съм го чувал как псуваше Борис на майка, когато на един Петровден се четеше посланието на Борис Николов като ръководител пред гроба на Учителя. Псуваше го. А сега му изпълняваше нарежданията. Никакво противоречие тук няма. Те си бяха такива.

12. Изминаха няколко дни. Последователно пристигна и Драган Петков. Идва и говори същото. След няколко дни пристига Георги Йорданов – и той същото разнася. Така майстор Борис насъска псетата срещу мен. И то побеснелите псета. Разлаяха се и другите кучета в селото. И сега още лаят. Ще лаят, защото техния Господар ги е насъскал срещу мен.

Но спомените на Илия Узунов, Драган Петков, Георги Йорданов съм записал аз и са вече публикувани в „Изгревът“, том IV и том VII.

Публикувани са и спомените на Марийка Марашлиева в „Изгревът“, том VI.

Но това стана благодарение на Вергилий. Това не стана от псетата, защото те бяха псета, за да лаят. И това не стана от майстор Борис, с чийто Юмрук трошеше черепа и кости. И претроши много черепа и кости. Неговата работа, на майстор Борис, аз не я свърших, но работата на Борис Николов я свърших и съм я публикувал в том II и III на „Изгревът“. А имам материал от него, който аз съм записал за още два тома. Да, но това го направих аз, а не другите. И не псетата. Това е разликата.

Защо трябваше да опиша всичко това? – Да се знае. Да се знае с каква цена съм заплатил подготовянето и издаването на „Изгрева“, том X. Да се знае, че аз съм десетият член на веригата, който трябва да си свърши работата и да заключи кръга, като свърши и довърши работата на останалите. Аз трябва да я завърша. След мене няма друг, който може да я свърши. Аз съм последният. Последният, който трябва да разкаже всичко.

Щом най-голямото Добро е посетило българите в лицето на Всемировия Учител Беинса Дуно – Петър Дънов, то и най-голямото Зло е посетило също българите. Тези неща вървят заедно, ръка за ръка за човешките земни.

Онези, които вървят със Словото на Учителя Дънов, от човешки земни ще се превърнат след време в човешки небесни, в животворящия Адам, който е животворящият Дух, носен от Словото на Учителя Дънов.

Онези, които вървят, завладяни от Духа на Заблудението, стават слуги на своя господар и ще си продължават по своя път на човешките земни от хиляди години.

Ето защо има двама човека на земята. Единият е земният човек, влаещ се като червей по земята. Другият е небесният човек, крачещ свободно по земята в Дух и Истина.

Амин.

БЯЛОТО БРАТСТВО В ГРАД ЯМБОЛ В СПОМЕНИТЕ НА:

- 1. МАРИЯ ТОДОРОВА ПОПОВА /1893-1981/**
- 2. ЙОРДАНКА ТОДОРОВА ПОПОВА /р. 1928 г./**
- 3. ЯНКА СИМЕОНОВА ШОПОВА
/ПО МЪЖ ГРЪНЧАРОВА/**
- 4. ЕЛЕНКА СТОЯНОВА ЧЕЛИКОВА**
- 5. ТОДОР АТАНАСОВ ПОПОВ /1895-1966/**
- 6. ГЕОРГИ РАДЕВ ДЮЛГЕРОВ /1895-1991/**
- 7. ТОДОР АБАДЖИЕВ**
- 8. ГЕОРГИ АТАНАСОВ ПОПОВ /1898-1984/**
- 9. НИКОЛИНА КИРОВА ПОПОВА /р. 1921 г./**

МАРИЯ ТОДОРОВА ПОПОВА

/1893-1981/

ВЪНШНИЯТ И ВЪТРЕШЕН ЧОВЕК

Завърших сливенската гимназия и вместо да изпитам удоволствие от свободния живот, изпаднах в тежка депресия. Затворих се в къщи и не желаех с никого да се срещам. Причини за това ми състояние нямаше, баща ми беше богат човек, бях напълно задоволена.

В съседната до нас къща дойдоха да живеят три сестри – учителки: Донка, Мара и Ташка. В определени дни у тях са събираха хора и се чуваха песни. Помислих, че са евангелисти. Веднъж излязох пред къщи, те бяха на улицата, поканиха ме, показаха ми портрета на Учителя, дадох ми беседи. Това беше първата ми връзка с това общество.

Като ученичка в Сливен живеях у чичо си – братът на баща ми. Негов кум беше доктор Миркович, който беше кръстил не само неговите деца, но и мен. В тяхния дом се намираха броеве от неговото списание „Виделина“, които с интерес преглеждах, една годишнина пазя и досега.

В ямболската група имаше много млади хора, за съжаление някои от тях си заминаха рано. Един от младежите – Иванчо, при съобщението, че Учителят ще посети нашето братство, съчини песента „Поздрав на Учителя“. Излязохме вън от града и Го посрещнахме с тази песен. Беше вълнуващо преживяване.

Записах се студентка по славянска филология в София и веднага се озовах на ул. „Опълченска“ 66. С какво вълнение и наслада съм слушала Словото на Учителя. Стаичката малка, прозорецът отворен, той изправен пред него, ние събрани на дворчето, а и то вече тясно, стоим в снега, в дъжда, слушаме, пренесени в един друг свят, на който той само леко открехва завесата и никой даже от храма не се разболява.

Започнаха лекциите в Школата, екскурзии на Витоша, събирания по домовете в града, незабравимите разговори на пейките пред салона, братските обеди и вечери – един незабравим живот! Започнаха да се случват и някои интересни работи – вечер, когато изгасях лампата, виждах цялата стая пълна с очи, които ме гледат. Смущавах си и помолих Учителя да ме освободи от тях. Започнах да се излъчвам. Знаете ли какво значи да виждаш тялото си простряно на леглото? И това не издържах.

Когато моят бъдещ съпруг, един от първите ученици на Учителя – Тодор Попов, ме заведе при Учителя да получим нещо като благословия за добър старт в живота, той ме посочи с глава и каза: „Това не е тази, която виждаш.“ Какво искаше да каже, остана загадка за мен. Вероятно за вътрешния човек.

Често боледах и колкото пъти съм се молила за помощ, Учителят винаги ми е помагал.

В братската група в Ямбол имаше доста добри и предани сестри и ентузиазирани братя. Освен на обикновените събирания, събирахме се и у дома, като канехме и външни хора. Обикновено избирахме една тема, един я разработваше, а всеки, каквото знаеше, допълваше. На нашите сбирки идваха и анархисти, и комунисти и понякога възникваха оживени спорове.

Четвъртъчните женски събрания се провеждаха в дома на Стела Марангозова. Тази достолепна сестра изплащаше тежка карма. Имаше три момчета, които едно след друго си заминаха, а тя беше почти винаги на легло с три тумора в коремната област. Учителят беше предложил да разсрочи кармата ѝ, но тя отказа.

Пропуснах да отбележа, че по време на моето следване брат Боян Боев беше учител в гимназията в Панагюрище. За да живея по-дълго време в Изгревска атмосфера, пожелах годината на стажа да прекарам там. Там се запознах със семейство Чуклеви, където се хранехме на обяд с брат Боев на пансионатни начала. Наш ученик беше и Тодор Симеонов, който по-късно учителства една година в Ямбол.

Беше време на идеен кипнеж и директорът на гимназията ме назначи ръководител на кръжоците. Анархисти, комунисти, окултисти, теософи отсъстваха с дни от училище, за да се приготвят за разисквания и спорове.

Разбира се, неоценим помощник ми беше брат Боев. Почти цялата си заплата той раздаваше на бедни ученици, а понеже синът на местния свещеник стана негов последовател, уволниха го без право на учителстване от всички училища в страната.

През годините на тоталитарната власт за събиране и дума не можеше да става. В Ямбол властниците бяха особено ревностни в изпълнение на тези си задължения. Бог да ги благослови и да им отвори очите. Имаше няколко къщи, които поддържаха, доколкото е възможно светлината, която Учителят ни даде. Такова място беше домът на Янка и Панайот Грънчарови и брат им Петър. Имаха билков магазин и там отивахме за кратка визита и информация. У тях идваха от София Мария Тодорова и Борис Николов, Галилей, у нас – Томалевски, Колю Нанков, Кирил Икономов и др. В каргона – т.н. стар Ямбол се подвизаваха Николина и съпругът ѝ Попов.

Не ми е възможно да изредя всичките мили и сърдечни наши братя и сестри, с които поддържахме искрени връзки.

Забележка: Сведенията са дадени от дъщеря ѝ, Йорданка Попова.

ЙОРДАНКА ТОДОРОВА ПОПОВА – ЯМБОЛ /р.1928 г./

1. СИНЬОТО ОКО

Късметът в моя живот бяха родителите ми, а щастието – срещата ми с Учителя Петър Дънов или Беинса Дуно на физическия свят, макар и кратко. По този повод дядо ми казваше: „Ако майка ти и баща ти не си играеха на следване, ами се бяха оженили навреме, и ти щеше да се родиш по-рано.“

От ранно детство ми правеше впечатление, че у нас, освен близките ни роднини идваха и хора, към които отношението на родителите ми беше особено задушевно. Когато ги попитах кои са, те ми отговаряха: „Това е чичо еди-кой си и леля еди-кой си.“ И така до края на живота си те останаха мои лели и чичовци.

Понякога се затваряха в стаята, някой четеше нещо, следваха разисквания, песни, а понякога и ожесточени спорове.

От време на време идваше и един висок, слаб човек с черно манто, бяла коса и брада и беше много интересен. Това беше чичо Петко Епитропов.

В спалнята ни под картината на Христос в Гетсиманската градина имаше друга, малка, на стар човек със затворени очи. Казано ми бе, че голямата е на дядо

Боже, а малката на дядо Сънчо. Това беше портрет на Учителя, репродукция на известна картина от Борис Георгиев. Всяка вечер майка ми ме изправяше пред тях, за да си кажа молитвичката, с уговорката, че ако съм била послушна, дядо Сънчо ще дойде, ще ме вземе за ръчичка и ще ме заведе в една градина, където има много деца. Бях само дете в къщи и ми беше скучно.

Една вечер, изправяйки се за молитва, видях, че от портрета на дядо Сънчо ме гледа едно хубаво, засмяно синьо око. Майка ми, изненадана, седна на стола, а аз захлупих лице в полата ѝ. Вдигнах глава, окото продължаваше да гледа и се усмихва. След малко майка ми въздъхна със съжаление и каза: „Хайде, вдигни си главата, окото се затвори.“ Колко пъти след това, та и до днес се вирам в него. Нищо не помръдва.

Около 1938 година отидохме на събор в София, бяхме на квартира у брат Бертоли. Всичко ми беше много интересно, нямах още 10 години. Майка ми помоли Учителя за среща и той ни прие. След като сподели с него семейни проблеми, попита го каква ще стане. Учителят ме погледна и каза: „Ако тръгне по твоя път, ще стане учителка, ако тръгне по пътя на баща си, ще стане зъболекарка.“ Бях дете с подчертани музикални заложби, избрах по-трудния път и станах зъболекарка.

След беседа децата се събирахме и играехме на поляната. Там имаше една леха с цветя под формата на котва. На това място са били палатката на Учителя и първите му ученици.

През съборните дни на Изгрева се събираха много хора и майка ми ме подсещаше, че е добре и ние, децата, да помогнем с нещо, най-добре в кухнята.

Един предиобед, разочарована, че ми няма приятелките /така е било наредено/, влязох в кухнята и си предложих услугите. „Нареждай чиниите в трапезарията“ – предложиха сестрите.

Един ден, след беседа, нареждайки чиниите в трапезарията, виждам, Учителят идва насам. „Тук няма никой“ – си казвам. Себе си не смятах, чувствах се нищожна като комар. А знаех, че той е някъде отпред, до салона, всред голяма група от братя и сестри, чийто гърбове виждам. Влезе в трапезарията, застана в средата и изпитателно ме фиксира с поглед. Аз се смутих, но все пак, поглеждайки го, продължавах да нося чинии от кухнята и да ги нареждам. Изведнъж се сепнах – от фигурата на Учителя се показа една по-висока фигура с бяло лице и строги светлосини очи. Не знаех какво да правя. След малко фигурата потъна просто в образа на Учителя, той постоя още малко, обърна се рязко и излезе. Колко много съжалявам, че не събрах смелост да отида и да му целуна ръка.

2. ЗА КАРМАТА СЕ ПЛАЩА НАВРЕМЕ

Присъствахме още два пъти на съборите, докато Учителят беше физически между нас. Оттогава остана една снимка на ямболското братство и някои, които са имали връзка с него, заедно с Учителя – 1942 година.

В къщи идваха много братя и сестри от София и провинцията. Водаха се интересни разговори и много съжалявам, че касетофоните не бяха още навлезли в нашия бит – Георги Томалевски – след него би трябвало да върви човек с молив и бележник. Колю Нанков – с учудваща информация по много въпроси, Кирил Икономов, със своите разговори за музиката.

Веднъж идва и брат Лулчев, прави хороскопи, говори много, но ми направи впечатление, че добре му допада императивното наклонение. Интересни сведения за последните му дни в затвора ни даде наша близка, чийто зет /съпруг на сестра ѝ/ е бил заедно с друг военен в една килия с него. Както се разговаряли, Лулчев се

смъкнал на колене и изговарял само: „Да, Учителю, не, Учителю, сега.“ На смаяните си съкилийници казал, че Учителят Дънов му се явил, казал му, че ще получи смъртна присъда, но той може да я отложи. Лулчев отказал. „Каквото трябва да се плаща, този живот да бъде.“

Баща ми, Тодор Попов, разказваше един интересен случай с Кемал Ататюрк – човекът, който установи републиканската власт в съседна Турция. Още през времето на последния турски султан, Абдул Хамид, в страната се заражда движението на младотурците, които искат да наложат известни реформи, но биват преследвани. Техен водач е бил Кемал Ататюрк, който преди това е бил служител в турското посолство в България и говорел много добре български, а бил и много интелигентен човек. Подгонен от властите, бяга към българската граница и се скрива в една застава. Началникът на заставата го приютява и го крие около месец. Бил е наш съидейник или симпатизант, но имал при себе си беседи, които Ататюрк чел и естествено бил впечатлен. Когато обстановката се успокоила, той се прибрал в Турция, благодарил на спасителя си и казал: „Аз ще взема властта и ще те покана на гости.“ Военният след време наистина получава покана и отива да се съветва с Учителя. Учителят му каза: „Ще отидеш и ще му кажеш много здраве от ханъмтата.“ Когато отишъл в Турция и предал поръката на Учителя, Ататюрк изненадан споделил, че когато започнали борбата, сънувал че една ханъмка му се явява и му казва, че ще спечели борбата, и че за този сън знае само майка му. Колко истина има в този разказ, не зная.

В ямболското братство имаше и двама цигулари – вечно усмихнатият Ламбо Димитров, военен музикант и Матю Юлзари, син на богато търговско еврейско семейство. Изглежда неговите домашни спокойно понасяха отклонението му от вярата в Йехова. Имахме и двама китаристи – Петър и Панайот Грънчарови. Всички заедно свиреха на събранията, на празници и на Паневритмията, когато играехме на Боровец.

3. ИСТИНСКИЯТ ЛЕЧИТЕЛ И СПАСИТЕЛ

Бях вече на работа в Ямбол. Моя братовчедка, страдаща дълго време от порок на сърцето, получи тежка криза. Извикаха ме да бъда при нея през нощта, за да ѝ поставям инжекции. Почти никой не мигна, молихме се Бог да ѝ помогне. На разсъмване съм се унесла за минути. Вратата се отваря и със своята свободна походка влиза Учителят, откача от закачалката бялата ми престилка и казва: „Иди да спиш, аз ще я лекувам.“ Братовчедка ми живя още дълго след този случай.

Разболях се от плеврит. Уж оздравях, а поддържах постоянно една лека температура, което показва, че процесът в дробовете не е ликвидиран. Майка ми, много обезпокоена, сънува, че тя и една сестра ме подкрепят, от мене капе кръв, явява се Учителят и пак казва: „Оставете я, аз ще я лекувам.“ На следващия ден нямаше и помен от температура.

Наши съседи, силни на деня, искаха да строят жилищен блок, като незаконно заграбиха от съседните дворове. На нас оставаше само една пътека да минаваме. Баща ми се много разтревожи и получи силно главоболие. В тези дни братята Марин и Петър Камбурови с Данка и Христо Колеви от Прослав минават през Ямбол на път за Елхово. Слизат на Ямболската гара и си казали: „Хайде да отидем да видим Тодор.“ Връщам се от работа и баща ми казва: „Много пропусна. Марин, Петър и Данка, и Христо бяха тук, свиреха, пяхме, много хубаво беше.“ А майка ми добави: „Накрая Петър изсвири рапсодията.“ На следващия ден баща ми получи инсулт и почина. Трогателен беше жестът на Георги Томалевски, който дойде с думите: „Не

можех да не дойда и изпратя Тодор." Словото при погребението беше много прочувствено. По-късно, от книгата за Георги Куртев прочетох, че истинските си ученици Учителят изпращал с рапсодията. Дано баща ми да е бил от тях.

Строежът се осуети, а дъщерята на този, който предизвика смъртта на баща ми, загина трагично.

След години, по силата на градоустройствения план, върху нашия и съседните парцели трябваше да бъде изграден жилищен блок. Имаш големи неприятности с оценката и плана. Плаках и се молих Учителят да ми помогне. Една нощ, на разсъмване, сънувам Учителят, явява се на тавана до кръста, подава ми един пъпеш, на който е издълбано името му, Беинса Дуно и казва: „Утре ще ти дойда на гости.“ Събудих се, разтреперана от вълнение.

Много често хората, които строят, се канят едни други да оглеждат строежите си. Моя близка няколко пъти ме беше канила, но майка ми беше болна на легло и аз не намирах свободно време. Сутринта тя идва като фурия в къщи и просто ме завлече на техния строеж. Издигаха междинните стени, изпълнението некачествено, но апартаментите много слънчеви. Подадох заявление за смяна и макар че беше незаконно прехвърлянето от частен в държавен строеж, за Бога няма нищо невъзможно.

По-късно, под предлог, че правя религиозни събрания, искаха да ме изселят, но Бог изсели този, който ми готвеше този сюрприз.

След заминаването на баща ми, от едно чекмедже, в което баща ми държеше ценни за него неща, майка ми извади и ми показа Антиминса, даден на баща ми от Учителя, но кога и при какви обстоятелства – не знам. Много пъти той ми е казвал, че има да сподели интересни преживявания, но нито ги записа, почина внезапно и не можа да ги сподели с никого.

4. ПАНИ СЛАВОВ – ЯМБОЛ /1895 – 1988/ КАК СЕ ИЗПЪЛНЯВАТ СЪВЕТИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Брат Пани или дядо Пано, както го знаехме всички, беше от близкото до Ямбол село Калчево. Останал е от малък сирак, бедно момче, отчаяно от живота, една вечер, не издържайки повече на мизерията, отива край река Тунджа, плаче, моли се и пожелава да сложи край на живота си. В тъмнината му се явява някаква светла фигура, успокоява го и обещава да му помогне. Запознава се с последователи на Учителя и влиза в ямболското братство, става подковач на добитъка и работата горе-долу потръгва. Нещо го тегли към София, иска да се срещне с Учителя. Когато го вижда, в него познава странния светъл човек, който му е спасил живота, но пак го пита: „Ти ли беше този, който ми се яви край реката?“ – „Аз бях“ – отговорил Учителят. Казал му няколко формули, които да изговаря тихо, прокарайки ръката си от главата до края на опашката на животното, което трябва да подкове, за да го предразположи и укроти. Прочул се брат Пано и при него започнали да водят животни, с които никой от другите подковачи не можел да се справи.

Позамогнал се, купил си нивица, купил си и къщичка, но задължиял и пак отишъл за съвет при Учителя. Учителят му казал през пролетта да отива на нивата си сутрин преди изгрев слънце, да се спира на четирите ъгъла и да казва определени формули и молитви. Селяните с изненада забелязали, че Пановата нива дала най-висок, едър и пълен клас. Дядо Пано продал житото, изплатил дълга си. Минка – другарката му, изтъкала едно хубаво, меко одеало, изпекла с любов и благодарност един хляб и отишли да благодарят на Учителя.

След известно време продаде къщичката си на село, братството в Ямбол събра някаква сума и си купи в града нова, горният етаж на която беше дълго време братски салон. Имаше много столове, но за да се пести място маси не купи, а на празниците слагаха на облегалките на столовете по две дълги дъски, покриваха ги с покривки, всеки донасяше по нещо, музикантите засвириха, ние запявахме и празникът минаваше чудесно.

След 9 септември три семейства от Ямбол се преселиха в Прослав и създадоха братското стопанство – дядо Пано, Георги Радев и Данка и Христо Колеви, които няколко години живяха в Ямбол. Не знаей по какви причини Радеви и дядо Пано се върнаха.

Дядо Пано беше известен не само в Ямбол с това, че прекарваше дълго време в пост. Даже два пъти в постил по 40 дена. Четеше постоянно и обичаше да разисква прочетеното. Няколко години живя у дома. Тук му се случи нещо, колкото и неприятно, толкова и забележително. При него идваше от време на време Влайчо от Конево, посещаваша ги и други хора, а нали всички ние бяхме под наблюдение, идва един ден един от големите началници на МВР, откача от стената портрета на Учителя и го стъпква, обира беседите, напътва един чувал, слага го на гърба на този стар човек и го повежда към милицията. Развежда го из килиите в мазето и му казва, че ако го затвори тук, никой няма да го чуе и види. След шест месеца въпросният подполковник едва успява да се добере до жилището си, пада и умира още млад.

Една вечер дядо Пано сънува, че подполковникът идва и му иска прошка, а той му казва: „Аз ще ти простя, но ти се моли Този, на Когото стъпка портрета, Той да ти прости.“

Почина над деветдесет години, но боledуга и беше известно време на легло.
Забележка: Сведенията дадени от Йорданка Попова - Ямбол.

5. ЯНКА ПАНАЙОТОВА ГРЪНЧАРОВА ЯСНОВИДКАТА

Янка, по мъж Грънчарова, а по баща Симеонова Шопова, е от село Мокрен, Котленско. Разказва ми, че още като момиче имала известни интересни преживявания и виждания. Още като ученичка някакво общество – вероятно евангелисти, са я канели на техни събрания, но не са могли да задоволят нейния духовен глад. Ръководителят на тази група е бил неин преподавател – учител. Тя продължавала да се моли и да търси отговор на много въпроси, които я вълнували. Една вечер на стената се очертава светлата фигура на възрастен човек с бяла брада, който ѝ казал, че на едн-коя си дата да се качи на влака за София, да седне в определено купе и да не става, докато пристигне. В София на гарата ще я посрещне възрастен човек, също с брада, ще я поздрави с вдигане на ръка. Тя трябва да му отговори по същия начин и този човек ще я доведе при него. Тя споделя това освен с родителите си и с учителя – ръководител на религиозната група. Той също решава да тръгне. Бащата на Янка я изпраща до Страдджа, настанява я във влака. На софийската гара я посреща с вдигната за поздрав ръка Боян Боев и я завежда при Учителя – този, когото тя е видяла на стената. Янка разви ясновидски способности, омъжи се в Ямбол, при нея идваха и идват за съвет много хора отвсякъде. Вече е възрастна и болна, но пак помага според силите си.

6. СПОМЕНИ НА ЯНКА СИМЕОНОВА ШОПОВА

/ПО МЪЖ ГРЪНЧАРОВА/ КАК НАМЕРИХ УЧИТЕЛЯ

Бях на 18 години. През това време имах едно сериозно заболяване. Изпадах в безсъзнание и ставах насън и говорех с Бога. Лекарите бяха безсилни да ми окажат някаква помощ. Както съм лежала на леглото, така постепенно съм се издигала от него. Родителите ми много са се разтревожили. В селото имаше един брат, който беше много религиозен и те са се обърнали към него с молба да ме посети. Той беше Кръстниковист. Когато е дошъл, аз съм била излъчена цяла нощ. На сутринта съм се събудила. Тогава той започна да ми говори за Кръстников, че той е Миров Учител и ако му чета книгите, ще ми се премахнат тези физически страдания и аз ще оздравея.

Въпреки заболяването, аз продължавах да работя. Посрещах много хора и им помагах, каквото ме учеше Духът. Но душата ми беше неспокойна, много пъти вече се питах кой е този Миров Учител, за който ми говори Духът, че е в България и дали е същият, за който ми говори брат Георги.

Един ден, към 3 часа, цялата къща се разтърси до основи, таванът се отвори и се появи един ослепително светъл човек, качен на кон с трънен венец на главата. Заговорихме и ми каза, че не е този учител, за когото ми говори брат Георги. Когато му отправих въпрос: „Кой сте вие?“ – той ми отговори: „Аз съм Исус Христос.“ И се изгуби. Родителите ми дойдоха разтревожени да питат какво е станало.

И така, душевните борби и физическите страдания започнаха отново. Братът настояваше да ме заведе при Кръстников, но аз категорично отказах.

Един ден цялата стая се обля от бяла светлина и се появи един човек със сив костюм, сиво бомбе и брошка на яката и ми каза: „Е, сестра, възприемаш ли този Учител, за който ти говори братът?“ – „Не – казах аз – искам да видя истинския Учител.“ – „На 28 август ще дойдеш в София и ще видиш истинския Учител“ – каза той и се изгуби.

Тогава аз казах на брат Георги, че на 28 август ще замина за София. Отначало той ме оборваше, но аз не исках и да чуя за неговия Кръстников и му отказах категорично. Тогава той ми заяви: „Без мене няма да отиваш никъде. Ти си едно просто момиче, къде ще отиваш сама?“ – „Мене Духът ще ме заведе“ – му казах аз. Великият Учител ми каза да спра на гара Подуене. На 27 август потеглихме. Духът ми съобщи, че на гарата ще ме чака човек с бял костюм, който понакуцва.

Щом пристигнахме, братът каза: „А сега накъде?“ Но една звезда се появи и започна да ни води всред хората. Тя се спря на ревера на един човек, който понакуцваше, както го описа Духът. Братът се спусна към мене и аз към него. „Ти си!“ – казах аз. – „Ти си сестрата, за която съм изпратен.“ Това беше брат Боян Боев.

Когато отидохме на „Изгрева, на балкона ни посрещна същият образ, който ми се беше явил на село. Настаниха ни при брат Борис Николов, за да починем и пренощуваме.

На другия ден сутринта, скрита зад една ябълка, аз се молах на Бога. Не се чувствах достойна да се приближа до Учителя.

Играеха Паневритмия – един светъл кръг от хора, от които се излъчваше светлина, а в средата беше оркестърът и Учителят. Над тях видях още един кръг от светли феерични същества, които също играеха, а над тях един блестящ триъгълник, в който се виждаше едно око със синя ослепителна светлина.

Един от братята дойде и ми каза: „Сестра, ела при Учителя.“ Понеже съм го погледнала унесена и неразбираща, той повтори: „Учителят, Учителят ме прати да те извикам.“

Тогава аз отидох, а той ми се усмихна и ми направи място да седна до него. Всички минаваха и му целуваха ръка, а аз стоях до него и безмълвно плачех. Учителят ме погледна топло и мислено ми каза: „Е, намери ли ме най-после?“ Аз също мислено му отговорих: „Никога не ще забравя този свещен образ.“

После отидохме в салона. Учителят започна беседа, а над него видях едно много светло същество, което му предаваше.

След обяд, на полянката, където се събрахме, брат Боян Боев ме извика и каза, че Учителят иска да си направи с мен и брат Боев снимка. Той каза, че Учителят тогава се снимал за първи път.

След снимката, въпросният брат, с когото отидохме в София, отишъл при Учителя и започнал да говори против мене: „Тази наша сестра работи с хората, но не е просветена и аз трябва да ѝ помагам.“ Аз не можех нищо да кажа и само плачех. Но Учителят казал на брата: „Небето ѝ дава светлина, брат. Едно малко изворче, младо и крехко е извярало у вас, не го подбентвайте, защото то ще извре на друго място.“ Тогава Учителят се обърна към мене и ми каза: „Успокой се, когато детето намери своя изгубен баща, то плаче от радост.“

След това се завърнахме на село. Бяха ни дали много беседи. Образувахме група и почнахме работа с моите съселани. Братът се заеде с мене, но Духът ме ръководеше. Започнах да чета беседите на хората, които идваха у нас. Баща ми направи инсталация /електрическа/ на двора, за да можем да се събираме и четем. Даваха се цели беседи от Духа, от Учителя, но братът искаше да ги използва и предава на Кръстников, а той от свое име да ги издава. Така бях принудена да напусна селото.

Учителят, разбирайки ролята на брата, казва на брат Боев да дойде на село. Брат Георги го поканва да ношува в тях, но брат Боев казва: „Не, брат, наредено ми е да ношувам в сестра Янка.“ На сутринта, когато му поливах да се измие – той пожела да му поливам с кратунка – каза, че разбира положението, в което се намирам и каза: „Сестра, не може да работиш тук, ела при Учителя. Той ще разреши въпроса.“

Отидохме при Учителя в София. Тогава тсй нареди да отида в Ямбол и тук да започна работа.

Сестра Янка дойде в семейството на братята Петър и Панайот Грънчарови, по-късно се омъжи за брат Панайот и създадоха едно хубаво семейство. От София идваха много братя и сестри у тях.

7. СПОМЕНИ ЗА ЯМБОЛСКОТО БРАТСТВО

С умиление си спомням годините, през които в Ямбол имаше голямо и дейно братство, всред което премина моето детство и юношество. Братята и сестрите не бяха, разбира се, ангели, не им липсваха дребните човешки недостатъци, но за нашето семейство бяха повече от роднини, защото във всеки от тях се чувстваше оня свещен порив да служат на Бога и делото на Учителя, което обединява душите. Не минаваше ден, без някоя сестра или брат да се отбие в дома ни, също и много от приятелите от София, особено докато баща ми беше жив. С техните синове и дъщери и досега ме свързват сърдечни чувства. Сегашните борби за първите места ме много огорчават и мисля, че от това само губим.

Първото посещение на Учителя в Ямбол е било около 1912 – 1913 година в дома на баба хаджийка, тъй като в 1914 година има вече формирана братска група. Първ ръководител е бил Ради Дюлгеров. Сведения за това време дава неговият внук, Радко Радев. Събранията са ставали в неговия дом.

След него за ръководител бе избран Тодор Абаджиев, който предостави една стая в скромния си дом за събрания. Неговата съпруга, Димитрина, хубава и енергична жена, беше рядко отзивчив човек. Ако някой от братството се разболееше, призоваваше веднага нея – излъчваше сила и бодрост.

Отначало, за да се уверят приятелите, че има задгробен живот, Учителят е разрешавал спиритическите сеанси. Веднъж бил призован духът на Христо Ботев. Медиум била Димитрина Абаджиева, чрез която Ботев с мощен глас произнесъл кратка реч. Но тъй като всички се доста увлякли по сеансите, за да не пострада някой, Учителят ги посъветвал да ги прекратят.

Забележителна фигура в ямболското братство беше адвокатът Георги Драганов. Той заедно със съпругата си Цанка и други братски семейства често се събираха у дома. Той събира много материали и състави един забележителен труд – Древни и нови богомили.

В братството не липсваха и музиканти: двамата братя Петър и Панайот Грънчарови, единият китарист, другият цигулар. Когато Учителят посъветвал Янка да напусне родното си село Мокрен и дойде в Ямбол, Панайот се оженва за нея, поживяха дълго и през всичките години поддържаха духа в братството. Сестра Янка беше ясновидка и много от братята и сестрите от София често прескачаха за съвет при нея.

Към братството се беше приобщил и синът на най-големият търговец, еврейн, Матей Юлзари, който до заминаването си в Израел поддържаше връзка с братята. Той също свиреше на цигулка по събранията и на Паневритмията.

Друг цигулар беше вечно усмихнатият Ламбо Димитров, военен музикант, с когото няколко години свирехме в оркестъра на оперетата. Неговия брат, Иван Атанасов, доскоро поддържаше, доколкото му бе възможно, музикалното настроение по време на събрания.

След заминаването на Тодор Абаджиев отвъд, ръководител стана един скромен и благ човек, Кани Великов, кожар по професия. Неговото избиране беше доста интересно. Станало е с жребие. Три пъти подред жребият е определил него. Накрая е приел жребият.

Забележка: Останалите не се накаяха да разкажат спомените си.

8. ЗА ТОДОР ПОПОВ И ОРЕЛЪТ

На фронта, пред първата световна война, баща ми, с чин подпоручик, е бил изпратен на разузнаване през едно минирано поле към френските позиции. Тези, които са били изпратени преди него, не са се върнали. Той е отправил гореща молба към Бога и Учителя и веднага един грамаден орел долетял, кацнал на едно голямо дърво и го следи с поглед пред всичкото време, докато отиде, заснеме данните и се върне. За доказателство намерил някаква кутия от цигари и се подписал на нея.

9. ПИСМА НА ЙОРДАНКА ПОПОВА ДО ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

2.11.1993 г.
град Ямбол.

Здравейте, брат Кръстев,

Благодаря за отзивчивостта и труда, който сте положили да ни снабдите с тези ценна книга. Днес Ви изпращам дължимата сума.

Моите отзиви, струва ми се, не Ви са предадени съвсем точно. Не бих си позволила при наличието на такъв огромен дългогодишен труд да отправям критика. Мога само да Ви поздравя! Забележката, която направих, не беше по Ваш адрес, а по адрес на Мика Тодорова, която уважавам - мир на духа ѝ, светлина вечна на душата ѝ - че тя, в желанието си да обясни причината за заболяването на баща ми е поразширила обяснението. Пък може и баща ми да е дообяснявал. За съжаление, той почина внезапно, и въпреки че ми казваше, че ще ми разкаже много и интересни неща - не можа. А и нашата къща приличаше на клуб, идваха много гости. Радвам се, че имах възможността, когато събирането беше невъзможно, организирано искам да кажа, да се радвам на изключително интересната компания на приятелите и съидейниците на баща ми, изтъкнати наши братя, които идваха през летата у дома като Томалевски, Н. Нанков, Кирил Икономов, когато това беше все още възможно, макар и трудно за него, а и много други - брат и сестра Грива. Та Учителят, който е бил много често в такива случаи лаконичен, много строго е казал на баща ми: „Застанал си между две мощни течения, ще те унищожат. Или само тух, или само долу.“ Баща ми казал и на останалите от групата, всички отишли при С. Ников, върнали си дипломите, подписани от Ани Безант, извинили му се и се прибрали на Изгрева. Това е.

Приемам критиката Ви, чувствам се виновна, че не намерих време да изпълня обещанието си поне що се отнася за това, което зная за и от баща си. Ще го напиша и изпратя в най-кратък срок. Помолила съм и другите, които знаят нещо, по-възрастните от мене, но и те досега нищо не направиха, затова настоявам за Вашето присъствие. Верно е, че когато човек се съсредоточи, повече спомени изплуват в съзнанието му, след време се връща и допълва някои пропуснати неща. Но заети с братските работи, пренебрегваме други. И тук сме обхванати от лидерски амбиции, нещата не вървят гладко, а биха могли, сега сме една шепа хора, но когато няма съгласие, и отгоре не помагат. Бях ръководителка една година, исках да въведа някакъв стил на работа, но не ме възприеха. Господ ни е събрал не да се харесваме или не, а да учим, но ние се занимаваме повече с външни неща и аз се дистанцирах.

Чета писмото Ви и Ви отговарям. Не съм казал, че има много неверни неща по простата причина, че аз бях малка, когато са се развивали тези събития. Когато Учителят си замина, аз бях на 14 години. Имам едно пояснение по отношение на теософската литература. Баща ми още като ученик е превел биографията и учението за кармата от Блаватска. Като студент успява да я издаде втори път / първото издание е в Ямбол, 1919 година / някъде около 1924 година. Показва я на Учителя. Той казал да му остави книжки на катедрата и след беседа казал: „Братя и сестри, един наш брат е превел тук Учението за кармата от Блаватска, който обича, нека да си я купи.“ И по този начин баща ми си спечелил малко пари, защото и той, както и повечето, се е издържал сам. После, в първото томче на Младежкия окултен клас, „Двата пътя“, в беседата за кармата, Учителят казва: „Който иска да научи повече за кармата, да чете литература, има на френски, немски, английски.“

- стр. 115 на новото издание. Така че моите забележки не се отнасят за Вас, драги д-р Кръстев. На Вас можем да изкажем всички нашата голяма признателност и благодарност. Мисля, че за това беше виновна и безпросветната тъмнина и страх, в които живяхме. У нас правиха три пъти обиск, баща ми остана без работа, имахме постоянно неприятности, страхувахме се да поддържаме връзки един с друг.

Предадох на новата ръководителка Вашето предложение. Тя го е споделила с някои сестри, поканили са Йоанна Стратева и Ина Дойнова, дадох им и Вашия телефон, казах, че предложението е Ваше, какво са направили, не знаей, но ако са Ви пропуснали, чувствайте се поканен, аз Ви каня, ще бъдете мой или на две докторки гост и ще ни бъде много приятно. Обадете се за Вашето решение. Ще имаме възможност доста да си поговорим.

Като Ви желая здраве и успех във всяко начинание, очакваме Вашия отговор.
Със сестрински поздрав:

Й. Попова

П.П. Няколко пъти споменавах на Йоанна и на Митко Грива да Ви помолят да посетите професор Стоян Джуджев, единствения останал от първите ученици на Учителя. Мисля, че е още жив. По линия на есперанто ние много си го тачим, а бяха близки с моя баща и той ни е гостувал, а по конгреси сме се виждали често. Неотдавна му писах, но неговата дъщеря е своего рода филтър, затова помолете Митко Грива да Ви заведе. От него ще получите, мисля, ценни сведения. Предполагам, че е още във форма, въпреки многото години.

*

*

*

08.02.1994 г.
град Ямбол

Здравейте, брат Кръстев,

Въпреки няколкократните ми напомняния към две-три по-възрастни сестри, досега почти нищо не е направено. Ние винаги много приказваме и обещаваме, но работа малко вършим. И аз, за съжаление, попаднах в това число. Винаги сме с добри намерения, и макар да знаем, че пътят към ада е покрит с неизпълнени обещания, прибавяме още към тях. Няма шега - започваме.

Тук живее една ясновидка, Янка Грънчарова, и тя и семейството на съпруга ѝ бяха близки с Учителя, но както у нас, така и у тях при няколко обиска пропаднаха много неща. Иззеха кореспонденцията, портрети, макар че за това глатиха с живота си. Ще опиша този случай с брат Пани, който имаше също доста преживявания и съвети от Учителя.

Радко Радев, който сега живее във Варна, Ви е е предал материали за началото на Братството, но те се отнасят за второто идване на Учителя в Ямбол. Първото е станало в къщата на баба хаджийка - на снимката, която имате - първата до брат Боев. От другата страна на брат Боев е баща ми, на последния ред, отдясно наляво, след четиримата мъже е майка ми, а дванадесетата по ред, пак там, съм аз с бялата рокля. Снимката е правена на 23 август 1942 година. Ще извадя копие и ще ви направя списък на хората.

Извинете ме, че забравих парите, хората имат желание да притежават книгата, даже ме питат за още екземпляри, но зимата е тежък финансов сезон, ако има желаещи - по-нататък. Тук натоварихме едно младо братче да се грижи за книгите, то е много изпълнително и ако има нужда, ще Ви се обади.

Моля Ви, още веднъж извинете ме. И при нас работите не вървят гладко. Аз си дадох оставка от ръководството. Не предполагах, че българският народ е с такива лидерски апетити. Новата ръководителка е учителка - старозагорка, приятелка на Милка Кралева.

Със сестрински поздрав:

Й. Попова

П.П. Желая тази година да бъде плодотворна за Вас, да Ви донесе здраве, радост и духовен просперитет.

*

*

*

26.09.1997 г.

град Ямбол.

Здравейте, брат д-р Кръстев,

Получих отдавна писмото Ви, но не можах бързо да Ви отговоря. Тогава четях с интерес 6-ти том. Моите поздравления. Сега чета седмия. Почти всичките автори, да не кажа всички, ми са добре познати. Повечето от тях са минали през нашия дом. Открих даже роднини. Майка ми чрез баба ми е потомка на Иларионовския род - Елена. Там, в къщата на баба ми, която беше срещу църквата в долната махла, като малки сме се събирали братовчедите. Там още бяха живи сестрата и братът на баба ми, Дона Ив. Маркова от рода Марковци и оттам се родим с Петко Тодоров - писателят. Майка и Мина Тодорова много си приличат. Даже един от вуйчовците ми (първи братовчед на майка ми), челист в операта, се казва Иларион. От останалите живи софийски роднини зная само доц. Йордан Ватев. Става дума за Емилия Михайловска, която съм срещала като студентка на Изгрева, но не сме запознати.

Четейки материалите, ми идват доста идеи на ум и ще разширя в най-скоро материала, който ви изпратих скоро, обещавам.

Тук вече сме три самостоятелни групи. Всеки иска да бъде лидер. Когато някои амбициозни наши сестри, за да доминират в братството, ме принудиха да си подам оставката и да се оттегля за известно време, не съобразиха (а може би са го направили по поръчка), че Небето ме е оставило без наследници, за да осигури чрез мене салон за братството с пиано и мебели. Досега сме се завили в неугледни помещения с три пейки и няколко стола, да ти е неудобно да поканиш човек. Човек, когато дава гръб на някого, не знае на какво дава гръб.

Поводът на писмото ми е повече да поръчам да запазите по един от 5, 6, 7 томовете. Ако не намеря по кого да изпратя парите и за разноските, ще ги изпратя по пощата. Тук идваха Йоанна, Ина, д-р Стратев, К. Златев, кога ще дойдете Вие?

На много от ръководството, а и извън него им казах, че нашият бивш главен лекар, когато искаше да направи забележка, казваше: „Д-р ..., много съм доволен от вас, но тук така и така сбъркахте, това трябваше да направите така и така.“ И сполучливо смекчаваше удара. А вие направо оскърбихте д-р Кръстев, а след това признавате приноса му за историята на братството. Тази година е юбилейна, 75 години от откриване на Школата.

Със сестрински поздрав:

Й. Попова

*

*

*

24.10.1997 г.

град Ямбол

Здравейте, брат д-р Кръстев,

Благодаря за интересното Ви писмо. Прочетох го не само аз и много ни развесели. Прав сте, братството се образува най-напред между душите в духовния свят и тогава се проектира на земята. Зная, Учителят е казал да се работи по групи, но убедена съм, че е необходима и една обща група, която със своята дейност ще даде силен духовен тласък за пробуждане съзнанието на хората. Поне така ни е учил Учителят. Това добре се чувства на събиранията, например в Стара Загора, Мадара и др. Че има много още да вървим и пъшкаме, това ни е пределно ясно!

Използвам замнаването на моя съседка, за да Ви изпратя сумата от 28000 /двадесет и осем хиляди лв./ с молба, да ни бъдат изпратени по един брой от 5, 6 том и два от 7 том. Тъй като единият от 7-я том е за братската библиотека тук, моля изпратете някаква фактура или бележка, за да оправдаем сумата от 7 хиляди лева. Колко сега струва 5 том не знаем, затова изпращаме тази сума, като се надяваме, че ще покрие пощенските разноски, трамвай и труд. Ако не достигнат, моля пишете, ще изпратим допълнително. Тук, в нашата библиотека, която аз създадох с беседи от родителите ми - те и двамата получаваха по един брой и след разните обири все пак остана нещо - присъства по един брой и от „Изгревът“ и допада или не, се чете, тъй като има много ценни сведения.

Второто Евангелие за Христа е писано от четиримата Му ученици, вие дадохте възможност третото Евангелие да бъде написано от повече хора. Вероятно такава е била волята на Учителя!

Защитавайки Вашата кауза пред някои от авторите на въпросното писмо, им приведох примера на шефа на нашата ямболска болница, който, за да направи забележка на някого, ще каже: „Д-р еди-кой си, доволен съм от вас, добре си вършите работата, но тук и тук сгрехихте, трябваше да направите това и това!“ Просто трябваше най-напред признателността за вашата дейност и след това обвиненията. Учителят много пъти е препоръчвал: „Учете се от светските хора!“ За някои работи, разбира се.

Сега ще Ви оповестявам по въпроса за погребението на Учителя. Сведенията ми са от братя, присъствали на самото място. Същото ще ви го потвърди и д-р Димитрова, чиито майка и дядо са присъствали до самия край на това трагично за нас събитие. Майка и Марияка Тодорова Чернева, по мъж Анастасова и дядо ѝ, Тодор Чернев от Кортен, ръководител на тамошното братство, казват, че наистина дъските се наклонили най-напред при краката, след това при главата и гробът пропаднал. В този момент брат Боев възкликнал: „Учителят си взе тялото!“ А в беседите, които Вие вярвам добре знаете, Учителят е подчертал: „Учител, който остави тяло в земята, не е бил никакъв Учител!“

Вземам си сериозна бележка от вашата покана и ще добавя всичко, каквото зная и съм събрала допълнително. Тук има и други, които биха могли да добавят нещо, но не зная защо се дърпат.

Моля Ви, когато получите писмото ми, обадете се на Софка Бояджиева. Синът ѝ, Димитър Бояджиев работи в централата на СДС. Където ви е удобно, там се срещнете, но казаха, че понеже не Ви познават, парите ще ви предадат срещу паспорт. Не се обиждайте, нали?

Желая Ви всичко най-добро, д-р Кръстев, работете, както сте работили досега. Добри или лоши, това сме засега. И аз бих желала да живеем в хармония, но не става. Аз съм съсем сама, родителите ми починаха, бракът ми се оказа несполучлив (платих един кармичен дълг), нямам братя и сестри и влизайки в ямболската група, предполагам, че ще срещна сестри, но зарад лидерски апетити

бях грубо изхвърлена. Загубиха те, а аз бях щедро възмездена - и в братските и в местната преса съм на първите страници. Тук имаше един брат, на когото братството помогна да си купи къщичка, в която се помещаваше братския салон. Но той остаря и се разболя. И ми се струва, че ако и малко останалите сестри бяха поели грижата за него, той нямаше да търси баба да го гледа, и разбира се апартаментът, изплатен предимно с братски пари, остана на наследниците на бабата.

Моят апартамент, ако си спомняте спомените ми, тук в общината се води на мое име, но горе - на името на Учителя, надписан с неговата ръка - Беинса Дуно. Ако не беше така, щях да го сменя с по-малък, да сложа няколко милиона в джоба си и да не правя сметка дали да си купя вафла или не! А нашите, ако бяха по-умни, щяха да имат салон с цигулка, пиано и мебели. А сега се завираме в една стая на три пейки и няколко стола, три от които съм взела аз от есперантския клуб.

Купих хармониум с общи пари, но понеже аз го нося, казаха, че свири грубо и силно и го отхвърлиха. Продадох го на сливенци и те веднага го грабнаха. Съжалявам, че не се сетих да го задържа за новия салон в Айтос - те заслужават такъв подарък. И понеже съм си доста директна, за което често съжалявам, им казах, че не са сестри, не за приятелки, но и за познати не стават. Това е!

Още веднъж Ви желая всичко добро!

Със сестрински поздрав:

Й. Попова

*

*

*

05.05.1999 г.
гр. Ямбол

Д-р Кръстев,

Забавих малко изпращането на материалите, защото търсих една снимка от времето на стажантството на майка ми в Панагюрище с братска група повече от младежи. Аз имам много други материали и ми е трудно да намеря нещо, което не ми е необходимо. Ще продължавам да търся. Изпращам Ви снимка пак от Панагюрище на Боян Боев от млади години. Направи ми впечатление, че в книгата братята и сестрите дават сведения и за рода си. Това не съм го направила подробно, струваше ми се нескромно, но щом е така, братята на дядо ми по майка - Симеон Райков, следвал драматургия в Женева, е бил първият директор на театър „Сълза и смях“. Дядо ми по майка е обучавал първия български набор с руски офицери в Котел и т.н.

Й. Попова

ЕЛЕНКА СТОЯНОВА ЧИЛИКОВА

ПЪРВАТА СРЕЩА НА РУСКА

Свекърът на майка ми, Илия Иванов Караиванов през сръбско-българската война се запознал с вегетарианци. Било е през 1915 година. Като се върнал на село Малко Шарково, разказал на жена си, Катина Абрашева, че има хора, които не ядат месо. И тя, още като научила, се отказала от месна храна. След една година почти всички в къщи станали вегетарианци.

През 1930 година майка ми, Руска Янева Вълева, се оженва за сина на Илия Караиванов – Стоян Караиванов и отива да живее при свекъра си. Баща ми, Стоян, чрез някой си Апостол се запознава с Учението на Учителя и ходил на Изгрева.

През лятото на 1932 година една учителка на има Йовка, от София, дошла с влака до Елхово и оттам пеша до нашето село Малко Шарково. Когато спряла преди селото, на моста при местността Чал-Баба, се измила и си сресала дългата коса. Наоколо овчарчетата помислили, че е самодива и се разбягали. Тя казала: „Деца, елате, аз съм учителка, имам книжки, ще ви разкажа и приказки.“ Децата се приближили, тя им разказала за Учителя, дала им книжки и те останали много доволни.

Отишла в градината на дядо Илия и казала: „Изпраща ме Учителят да дойда у вас на гости.“ С дядо отишли в къщи, гостувала няколко дена хранела се само с плодове и когато си тръгнала, поръчала на дядо, без снаха си Руска да не идва на Изгрева.

През есента, като прибирали реколтата, дядо казал: „Стягай се, булка, утре ще отиваме в Елхово, и оттам на влака за София.“

Още не били се качили на влака, майка ми се разтреперала, станало ѝ лошо и дядо ми казал на каруцаря да кара обратно за село, но той казал: „Аз назад хора не връщам.“ Когато се качили на влака, всичко ѝ минало. Било е през 1932 година.

Пристигнали на Изгрева, все едно че била в Рая, крила като чели ѝ поникнали. Помни, че брат Симеонов свирил, Учителят държал беседа, помни стенографките, Боян Боев. Среещнала се и с Учителя, но какво е говорила, не помня. На Йовка, учителката, казал да не се жени, но тя не послушала, оженила се и си заминала.

Първата ѝ мисъл като била при Учителя, е била дали ще ѝ се родят деца и през 1933 година се ражда сестра ми Катина, в 1936 година брат ми Илия, в 1939 г. – аз, Елена, и в 1941 г. – брат ми Яни.

Всички са вегетарианци и в Братството.

Баща ми, Илия и Христо Караиванов от Варна, са братя.

Разказала: Елена Стоянова Чиликова.

Записала: Йорданка Попова – Ямбол.

ТОДОР АТАНАСОВ ПОПОВ

/1895–1966/

МОЯТА СРЕЩА

С УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ – БЕИНСА ДУНО

1. РАЗБОЛЕЛИЯТ СЕ ПОДПОРУЧИК

Било е може би 1913 – 1914 година, бях ученик в ямболската педагогическа гимназия. Тук преподавател по психология беше Боян Боев. Той беше организирал теософски кръжоци, които ние с интерес посещавахме.

Една сутрин идва в къщи моят съученик Йордан Маров, и ми се похвали, че предната вечер в къщата на баба хаджийка слушал един много интересен сказчик,

пристигнал от Америка. Предложи да ме заведе. Тази вечер беше първата ми среща с Учителя Петър Дънов, който по него време пътуваше из България, правеше френологични измервания на главата на българина и изнасяше сказки.

Останах силно впечатлен и на следващата сутрин предложих на г-н Боев да заведе и него. „Добре бе, младо!“ – така ни наричаше. На следващата, последна вечер от пребиваването на Учителя в Ямбол, беше първата среща на Боян Боев с Учителя на физическия свят. Предполагам, че за всички нас тази връзка датира от векове. Дано е така.

При следващите му посещения в нашия град, събранията ставаха в дома на Ради Дюлгерев, сведения за което е дал внукът му, Радко Радев от Варна.

След завръщането му от Америка, на Учителя било предложено да стане евангелски пастор в Ямбол и на въпроса какво възнаграждение ще иска, той отговорил: „Каквото вие определите.“ Църковното настоятелство не могло да реши въпроса и така назначението не станало. Така било писано!

Още не завършили последния клас на гимназията, бе обявена Първата световна война 1915 – 1918 година. Нашият випуск бе изпратен в Школата за запасни офицери за шест месеца и оттам на фронта. Сбогувахме се с Учителя и на всички той каза: „Не бойте се, ще има изпитания, но всички ще се върнете живи и здрави.“

След неговото идване в Ямбол се образува т.н. окултен кръжок. Бях още ученик. Събирахме се в дома на Ради Дюлгерев, а често и у трите сестри, учителките Донка, Ташка и Мара, които по-късно се преселиха в София и заедно със съпруга на Мара, Трифонов, останаха предани ученици на Учителя до края на живота си.

Бях назначен взводен командир и фелдфебел. При мене бѐше бивш квартирант на нашия брат Петко Епитропов, който заради някакви разногласия с него имаше отрицателно отношение към всички последователи на Учителя.

Някъде по фронтовата линия бяха станали бунтове, подклаждани от комунистите и един ден виждам – една каруца вози няколко войника с белезници, съпроводени от стража. Като светкавица ми мина мисълта, че този мой фелдфебел ще ме постави на изпитание. Помолих се на Учителя и в миг почувствах, че ме втриса. Отидох при лекаря и го помолих да ме прибере в лазарета, защото наистина се почувствах зле. Легнах там и след минута чувам, че ме търсят, да разстрелям с ротата осъдените от полевия съд момчета. Лекарят каза, че подпоручик Попов лежи болен в лазарета. „Как така болен, аз преди малко го видях да ходи из позициите.“ Дойде, провери, изръмжа и си отиде. Така Учителят ме избави от една страшна беда.

Връщайки се в отпуск от фронта, по случай Великденските празници, група офицери се събрахме в бюфета на Софийската гара. Почерпихме се по един бира, пожелахме си весело прекарване и се разделихме. Аз, както е обичайно, се запътих към ул. „Опълченска“ 66, нетърпелив да се видя с Учителя и му благодаря за помощта. Посрещна ме засмян, поговорихме малко, каза, че му донесли боядисани яйца и той на всяко от тях написал по един стих от Евангелието. Яйцата бяха поставени в едно панерче върху гардероба. Той се качи на едно столче, порови, порови и възкликна: „Ах, ето го! Имаш Евангелие, нали?“ Ние всички носехме малки Евангелия в джобчетата на куртките си.

Целунах му ръка, сбогувах се и с нетърпение бързах да завия зад ъгъла и прочета отбелязания стих. А той гласеше: „Не се опивайте!“ Милият наш Учител, колко деликатно, изискано, под формата на шега ми каза, че на окултния ученик за каквото се смятах, не е разрешено да пие дори и бира.

2. ЧОВЕШКАТА НАУКА И БОЖЕСТВЕНАТА НАУКА

Учителят продължаваше да пътува из страната и ние слушахме с интерес Словото му, което разкриваше пред нас един нов живот, основан на принципите на Любовта, Мъдростта и Истината, но не тази любов, това демагнетизирано понятие от нашето ежедневие, тази Мъдрост, която надхвърля границите на обикновеното знание и една Истина, която те прави свободен. Бяхме млади, ентусиазирани, готови да претворим в дело идеите на Учителя. По-късно разбрахме, че това е доста трудна работа.

Някои от нас се отправиха към висшите учебни заведения, други започнаха някаква работа или занаят, но за отбелязване беше, че повече бяхме хора от средната, даже и под средната класа в материално отношение. Изключение правеше есеистът и художествен критик Кирил Кръстев – баща му беше книжар и издател, но след университета той не се задържа в нашите среди.

В София, естествено се отзовах на „Опълченска“ 66, където Учителят вече беше започнал да изнася лекции и бяха започнали да излизат първите негови отпечатани беседи. Събрахме се доста млади хора и той на всеки от нас каза: „Рекох, добре е да запишеш химия, ти естествени науки, ти медицина, ти финансии, педагогика, музика, литература... и т.н. Тези, които нямат възможност да следват, ще се самообразоват. Как ще изучавате Божествената наука, ако обикновената не знаете?“

Имах навика, в университета, на масата, на която седя, да оставям томче от някоя беседа и в почивките отдалеч наблюдавах дали някой ще прояви интерес. Един ден един фин, деликатен студент, взе томчето и се зачете в него. Приближих се. Попита ме може ли да му го дам за няколко дена. Следващата седмица ми го върна с молба да го заведа при този философ. Този младеж беше Борис Николов. Защо после този умен човек напусна научното поприще и стана мозайкаджия, не разбрах. Верно е, имаше тогава едно такова настроение да слезем до народа (повечето от нас бяхме бедни студенти, сами се издържахме и си помагахме кой с каквото може) да основаваме кооперации – организирахме общарска, но майсторът се оказа некоректен и аз трябваше да плащам. Други отидоха на село да помагат в полската работа. Всичко това е описано. Идеята „Благото на един е благо на всички и благото на всички е благо на един – казва Учителят – но хората още не са готови да я реализират!“

През 1922 година присъствах на събора в Търново. Тези събития също са описани. Там се чувствахме като в ангелски свят.

Когато се закупи мястото над Борисовата градина, 10-15 души, заедно с Учителя, се установихме там на палатки. Това беше първата школа. Бяхме Никола Нанков, Кирил Икономов, Борис Николов, Стоян Джуджев, Кръстю Турлешков, Георги Томалевски, аз – Тодор Попов. /Другите не помня – бел. на ред./ По-късно се построи салонът, стаята на Учителя и мястото бе наречено Изгрев. /Атон на староегипетски също значи Изгрев./

3. УЧЕНИКЪТ ИМА ЕДИН УЧИТЕЛ

През 1922 година бе открита и окултната Школа с Младежкия клас и Общия окултен клас.

Същата година, към края, около станалия бързо известен писател Николай Райнов се събрахме горе долу същите хора, жадни за повече знания, заедно с

Благой Мавров, трима художници, един висш военен и основахме теософската школа „Орфей“. И неразбиращи още строгите окултни закони, тичахме горе при Учителя, слизахме долу в града при Софрони Ников, докато един по един започнахме да боледуваме.

Заболя ме силно глава. Правих дълбоки дишания, пиех гореща вода, казвах формули за ограждане, главоболието се усилва, не минава. Най-после отидох при Учителя. Той ме погледна строго и каза: „Застанал си между две мощни течения, ще те унищожат – или само тук, или само долу!“ Никакви приказки за силови полета, Учителят беше винаги кратък и пределно ясен. Казах и на другите, отидохме при Софрони Ников, върнахме си теософските дипломи, подписани даже от г-жа Ани Безант, извинихме се и кротко се прибрахме на Изгрева. Софрони Ников не се разсърди, той също добре познаваше окултния закон, че при двама Учители не можеш да учиш.

Между нас имаше и един студент по медицина. Веднъж в разговор с група ученици, Учителят каза нещо, а Иван Гарвалов даде някаква препоръка. Учителят сърдито отговори: „Аз от циганин съвет не искам.“ Всички останахме изненадани, Иван беше симпатичен и умен българин. Вероятно Учителят се е обърнал към този, който в момента се е настанил в Гарвалов, но последният не може да го преживее и после, като лекар, написа един академичен труд от четири тома, озаглавен: „Социална психопатология“, където фигурата на Учителя не беше представена в благоприятна светлина.

4. ЕДНО ВАЖНО ПРАВИЛО

Пак по време на следването си се запознах с един руснак – белогвардеец, който предложи да съберем сума от 10000 лева, за да отвори ресторант. Ангажирах се, събрах сумата, нали всички бяхме бедни студенти, и търсихме начин да припечелим нещо.

Руснакът откри ресторанта, даже доведе и оркестър от балалайки, работата уж тръгна, но колкото пъти го подканях да започне с погасяването на дълга, все отговаряше, че още не е в състояние, докато един ден изчезна и трябваше аз да изплащам заема. Когато споделих огорчението си с Учителя той се засмя и каза: „На вълци угощение не давай, с лъвове не се състезавай, с лисици договор не сключвай, с мечки приятелство не прави и със змии не си играй.“ Искаше да каже емоции не се старай да удовлетвориш, и тебе могат да изядат; със силните на деня не дели периметър, ще загубиш при всички случаи; с хитреци избягвай всякакви отношения, ще бъдеш излъган; с груби хора не свързвай приятелство, ще те наругрят дори и несъзнателно и със змии, които символизират човешките чувства, не си играй, ще те ухапят.

Животът в Школата и в университета вървеше, но от напрежение вероятно получих тежки спазми в сърдечната област, не можех да се изправам и да дишам. Отидох при Учителя с молба за помощ. Бях се свил на стола. Той ме погледа, погледа и каза: „Стани, изправи се!“ Протегна дясната си ръка към мен, подвижи леко пръстите си, сви ги и направи движение, като че ли изхвърля нещо. Засмя се и попита: „Е, как се чувстваш сега?“ – „Нищо ми няма, Учителю, нищо не ме боли вече.“ Целунах с благоговение десницата му и си излязох, за да не разплача пред него.

5. ВРАТАТА НА АГАРТА

Незабравими бяха и дните, прекарани на Рила – сутрин беседа и Паневритмия, вечер интересни разговори край огъня.

Една нощ дълго не можех да заспя, излязох от палатката и седнах край езерото. Небето беше обсирано със звезди, които тук, на планината изглеждат по-големи, по-блестящи. Наслаждавайки се на тази мистична обстановка, дъхът ми спря – от височината до езерото на Чистотата слизаше един грамаден светещ човек, носеше се плавно и бавно се потопи в езерото. Не съм от страхливите, бил съм и на война. Някой леко ме потупа по рамото. „Уплаши ли се, Тодоре?“ Обърнах се – беше Учителят. По лицето му играеше закачлива усмивка. „Тук е една от вратите на Агарта.“

Още като ученик преведох и издадох книжката „Учението за Кармата“ от Елена Блаватска и „Древните терапевти“ от М. Карадия. По време на следването си успях да я издам втори път. Разбира се, похвалих се на Учителя. Беше преди беседа в салона. „Остави книжките тук, на масата“ – ми каза той. Чудех се какво ще последва – критика или похвала. След беседата Учителят каза: „Братя и сестри, един наш млад брат е превел „Учението за Кармата“, който се интересува, може да си купи.“ Жестът беше трогателен. Някои от приятелите имаха отрицателно отношение към теософската литература, но в първото томче на Младежкия окултен клас, в беседата за кармата, Учителят казва: „За кармата ще ви кажа толкова. Който иска да научи повече, да чете, има по този върпос литература на немски, френски, английски, италиански.“

Група братя и сестри, заедно с Учителя, насядали на пейките пред салона, разговаряли на различни теми. Била и съпругата ми, Мария Попова. Дошъл един брат и казал: „Учителю, дошли са софийски дами, желаят да се срещнат и разговарят с Вас.“ – „Кажете им да почетат малко теософска литература и тогава да дойдат, тогава ще се разберем.“

Завърших университета, станах учител по естествена история, химия и физика, учителствах няколко години в провинцията, поддържах тясни връзки с братството. На власт дойде Кимон Георгиев, който за да направи икономии на държавата, уволни единият от семейните двойки. След съвет с Учителя, реших да замина за Франция и следвам зъболекарство. Не беше леко нито на мен, нито на семейството ми, но с Божията воля и помощта на Учителя завърших и се завърнах в Ямбол.

6. ТРИКРАТНИЯТ ЖРЕБИЙ

Тук ръководител беше Тодор Абаджиев. Той отначало е бил евангелист и е имал отрицателно отношение към нашето движение, но след запознанството си с Учителя става негов ревностен последовател. Когато на шега му кажем: „Тодоре, ти едно време гонеше дъновистите“, той отговаряше: „Е, гонех ги, гонех ги и ги стигнах.“

В дома си беше отделил една стая и там се събирахме, там беше нашият салон. По-късно събрахме пари и подпомогнахме брат Пани Славов, който е известен в България с подвизаването си с пост, събра се една сума и заедно с това, което той имаше, се закупи една скромна, но хубава къща, горният етаж на която беше превърната в салон. Братството броеше вече към петдесет души. Между нас имаше както интелектуалци, така и занаятчийи, търговци, бивш военен, медицински

служители. Животът течеше относително спокойно и всеки според силите си се стараеше да прилага принципите, залегнали в Учението на Учителя.

Когато Тодор Абаджиев – той беше доста възрастен – си замина, трябваше да се избере нов ръководител. Изборът ставаше чрез жребий, имаха право да участват само мъжете. През времето на Учителя за ръководител на братство никъде не биваше избирана жена! Изборът се падна на един скромен и тих брат, Каньо Великов, кожухар по професия. Той веднага реагира: „Не мога аз да бъда ръководител, тук има учени хора, аз съм прост човек, кожухар, не мога!“ Решили да повторят избора. Паднал се пак на него и понеже той продължавал да отказва, отнесли въпроса до Учителя. Отговорът бил: „Рекох, ще теглите жребие.“ Когато теглили братята жребие трети път, изборът се паднал пак на него. Всички го приели радушно. Той беше скромен, тих човек, всеки месец по веднъж посещаваше всяко братско семейство, докато беше жив.

Както у нас, така и в дома на Георги Драганов, адвокат и общественик, идваха много братя и сестри от София и провинцията. Идването на Георги Томалевски, Колю Нанков, Кирил Икономов, беше за нас празник. С тях ме свързваха не само идеите, но и тясно приятелство от младежките години. В дома на Панайот и Янка Грънчарови идваха често Мария и Борис Николови, Галилей и др. Веднъж дойде и Боян Боев, на когото уредих в Сливен и Ямбол лекция по линията на Народния университет. При едно от своите гостувания, Томалевски също омая слушателите и в двата града със своя блестящ стил. Сказките бяха пред гражданството.

Петко Епитропов, при своите обиколки в провинцията също отсядаше у нас. Два пъти ми гостува и Любомир Лулчев, с когото се познавахме добре от София. Помъчих се да му внуша, че на окултия ученик не е позволено да се занимава с политика, но той беше непреклонен, беше убеден, че върши някаква полезна работа.

През годините на тоталитаризма за всички нас настанаха тежки дни – обиски, конфискации на книги, уволнения. Всеки трябваше да обърне поглед навътре към себе си и да оправя своя собствен свят – доколкото може.

Преди 9 септември 1944 година единадесет години работих в Сливен. Там естествено бях във връзка с братството. Останал съм с незабравими спомени от стария ръководител – Михаил Райнов, Димитър Добрев, а със семействата Кантарджиеви и Калканджиеви ни свързваше сърдечно приятелство. Също и Марко Шишманов.

(Бел. на Й. Попова: Баща ми споменаваше, че има много и интересни преживявания, но почина внезапно от инсулт.)

Забележка: Сведенията са дадени от дъщеря му, Йорданка Попова.

7. ТУРЧИНЪТ

Юли, 1920 година. Учителят бе отишъл на почивка на „Сините камъни“, точно на Куш бунар в Сливенския балкан. Отидох и аз десетина дена след тях. Компанията този път беше необикновено малка – Димитър Добрев, Марко Шишманов, Иван Калканджиев и аз. Около седмица преди пристигането ми, Марко Шишманов е имал едно рядко преживяване, с което не захъсна да ми се похвали.

„Понеже бяхме малко, чувствахме се по-свободни и разговаряхме с Учителя даже и малко „приятелски“ – започна бай Марко. „Аз се осмелих да кажа в един разговор, че досега не сме имали някое необикновено преживяване от невидимия свят, което би ни импулсирало за по-деен духовен живот.“

Учителят слушаше, без да възрази нещо, даже даваше вид, че не слуша. Два дни след това мое „оплакване“, след обед всеки се оттегли в палатката си на почивка. Току що си бях легнал, с полуотворени очи, унасях се вече в дрямка, гледам, в палатката ми влиза един грамаден турчин, въоръжен до зъби с ножове и пищови. Още с влизането си измъкна грамадния си ятаган и го вдигна високо, за да го стовари върху врата ми. Аз извиках, скочих ужасен и изхвърках от палатката. Обърнах се да видя гони ли ме, но за голяма изненада нямаше никой. Приближих се до палатката, послушах се – вътре никакъв шум. Окуражих се, повдигнах плата, който служеше за врата – палатката беше празна. Чак тогава разбрах, че съм имал посещение от астралец. Прибрах се малко засрамен и твърде развълнуван, легнах пак, но не можах да заспя. От време на време поглеждах към вратата – разбира се, никакъв турчин не се яви.

Когато мина времето за почивка и като чух, че другите братя са станали, станах и аз. Току що излязох от палатката и гледам – срещу мене на десетина крачки стои Учителят, гледа ме и се пуши от смях. Приближих го и преди да го заговоря, той ме пита: „Е, почина ли си, добре ли спа, не сънува ли някой лош сън? И ти си един от недоволните, че нищо не съм ви показал досега, не съм ви направил някое чудо, а само съм приказвал. Аз ти изпратих само един безпльтен турчин, да ти опитам куража и ти едва не се побърка от страх. Ами ако ви разтвори астрала с неговите ужаси, знаеш ли, че половината от вас ще полудеят? И кой ще плаща за това? Само аз! Някои искат да съм им дадял сили да работят. Давал съм. Но знаете ли какво правят тогава „любезните“ ученици? Първата им работа е да вържат мене, за да не им преча и го удрят на живот, на ядене и пиене. Знаете ли колко съм хапан и драскан от моите ученици? Аз съм решил обаче да не допушам повече това, нито да плащам за когото и да е.“

През време на разговора дойдоха и другите братя.

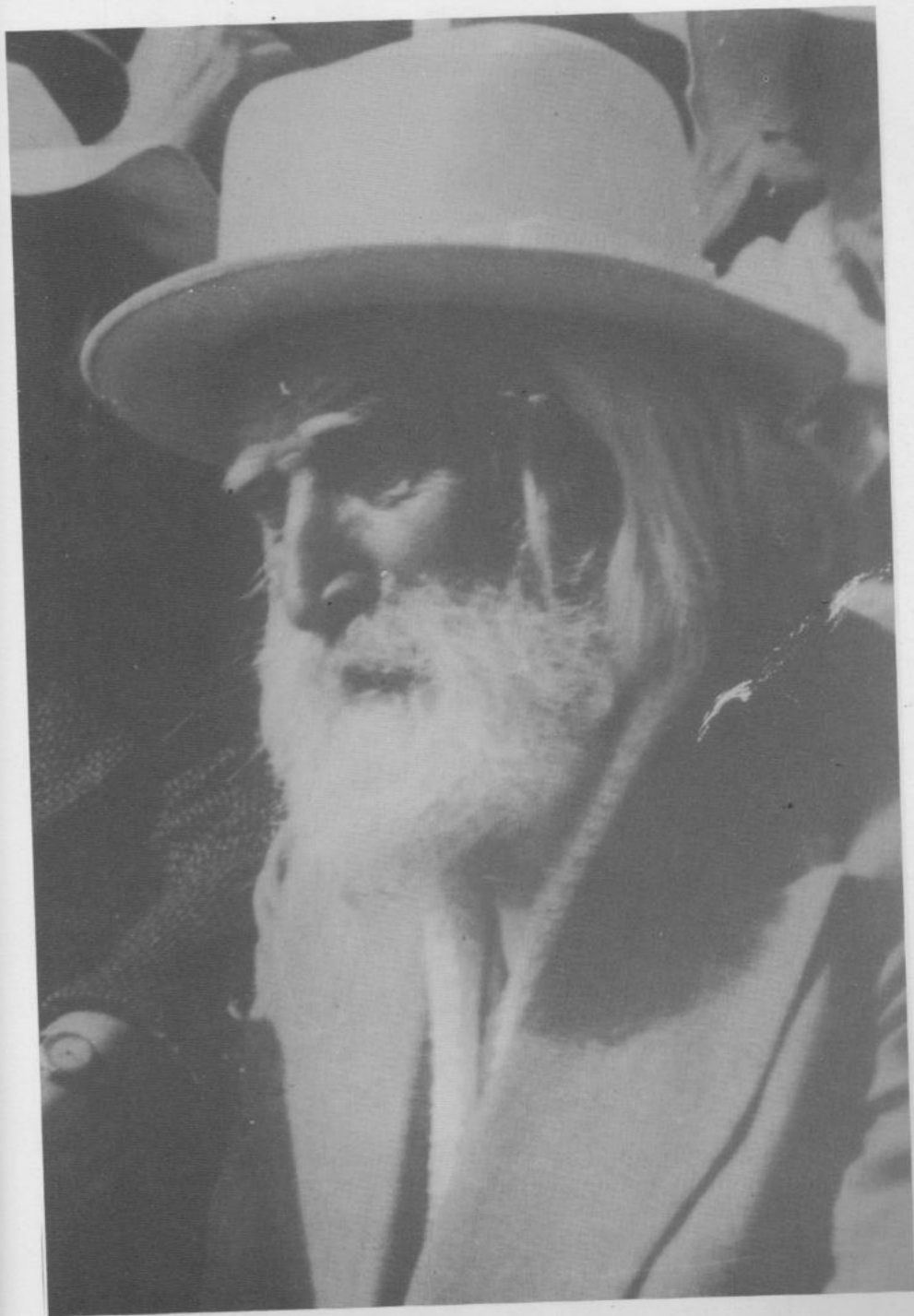
След малко Учителят продължи с малко по-мек тон: „Да, Балканът е пълен с такива духове – скитници, българи и турци, които все още се гонят да се убиват и „освобождават“. Те не знаят, че отдавна са умрели, че отдавна са престанали да бъдат турци и българи, а са само безпльтни човешки същества, но са дълбоко невежи и заспали. Някои от тях скитат по Балкана повече от 300-400 години и все мислят, че вършат онова, което са вършили на земята. Я, Марко и другите, наберете малко сухи съчки и клотуци и ги натрупайте там, на полянката до извора.“

Разсметяхме се и за по-малко от половин час натрупахме един доста голям куп сухи дърва. Учителят отиде до купа, драсна клечка кибрит и го запали. Ние стояхме настрана и с голямо внимание и любопитство го следяхме.

Когато пламъците обхванаха по-голямата част от купа, Учителят започна да го обикаля и да говори нещо тихо. Обиколи го няколко пъти и след това дойде при нас. Направи ни впечатление, че димът от огъня не се разстиляше нашироко, както обикновено, а се отправи нагоре, към небето, като че излизаше от фабричен комин.

„Посъбрахме малко от скитниците – каза Учителят – и им дадохме направление нагоре. Сега, като ги откъснахме от тяхната среда и изпратихме в друга, при по-напреднали души, те ще разберат какво е станало с тях и какво ще трябва да правят занаят. Гледайте и вие да се будите за духовния живот, защото като умрете, може и вие да скитате като този турчин по гори и планини и да мислите, че правите екскурзии с вашия Учител.“

Тодор Попов – Ямбол.

109. Учителят Петър Дънов

111. Боян Боев (Григорев)

110. Боян Боев, Учителят, Янка Симеонова (Грънчарова)

111. Боян Боев, Учителят, Янка Симеонова (Грынчарова)

110. Боян Бонев 112. Учителят на Рила - 1939 г. (Григорови)

113. Ямболци на Рила ядат мекици - 1939 г.

114. Учителят с ямболци на Бивака

115. На Бивака ямболци с Учителят - 4. IX. 1942 г.

116. Ямболци на Изгрева - 28. VIII. 1939 г.

117. Съборът на Изгрева - 31. VIII. 1942 г.

118. Учителят с ямболци на събора - 24. VIII. 1942 г.

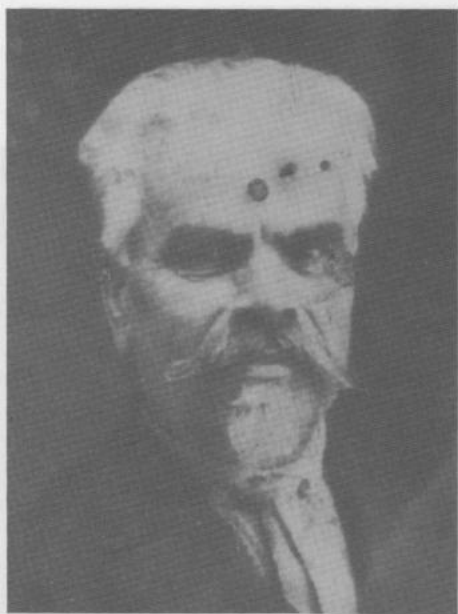
119. Учителят с приятели от провинцията

120. Мария Райкова, Йорданка Попова, Тодор Попов

121. Боян Боев - прав, вляво и Мария Райнова до него - 1923 г.

122. Тодор Абаджиев

123. Ради Дюлгеров

124. Георги Радев Дюлгеров

125. Георги Атанасов Попов

126. Тодор Попов

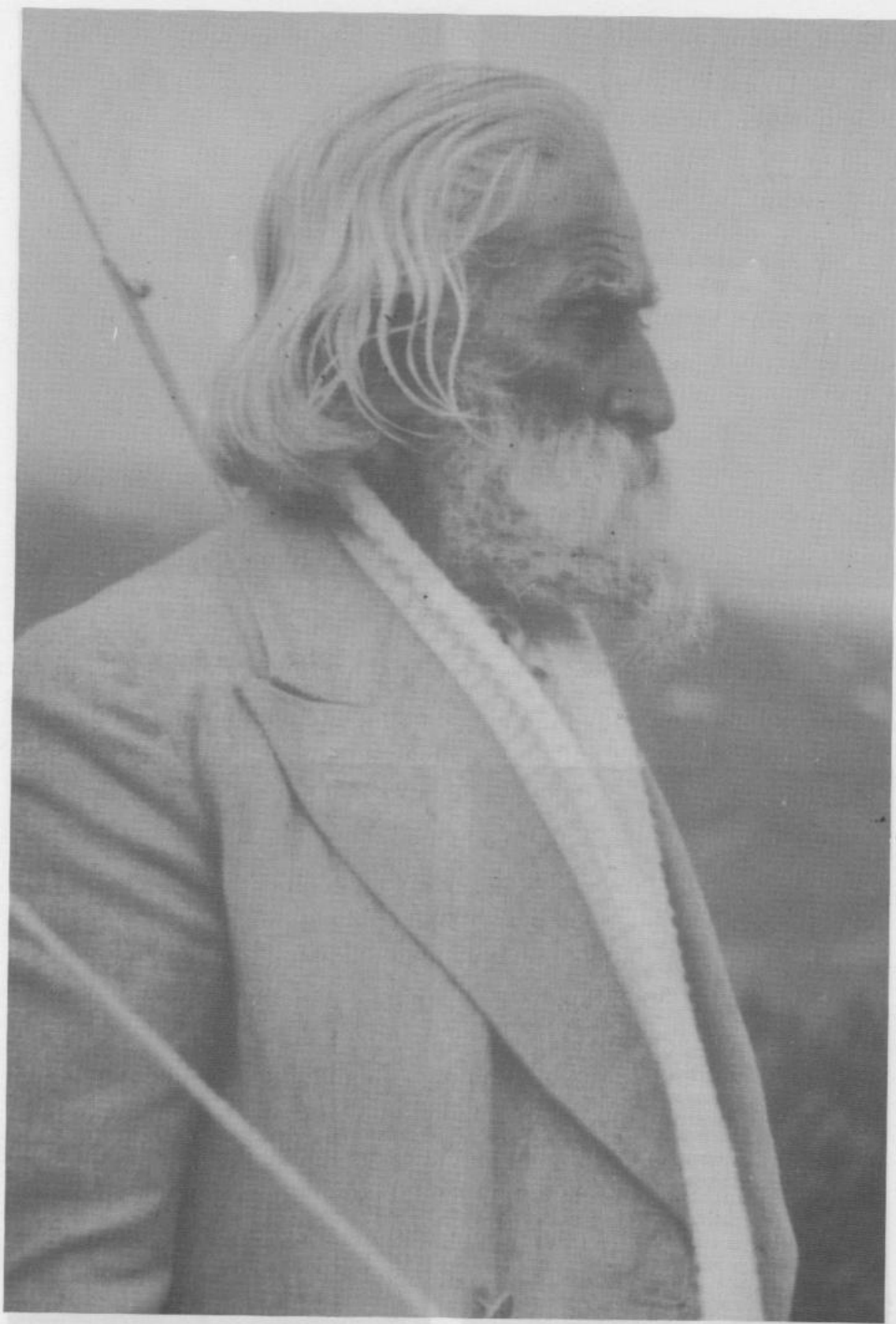
127. Мария Райнова

128. Йорданка Попова

129. Николина Кирова

130. Учителят Петър Дънов

Август, 1922 година, събор на Бялото Братство в град Велико Търново. Съборяните са над 2000 души, селяни и граждани, учени и неучени, мъже и жени, чиновници и работници, дошли от всички краища на страната на братска среща, да чуят Свещените думи на Учителя. Запознанства, разговори, песни, свирни и пр. – цяла седмица.

Няколко дни след започването на Събора, почти на свечеряване, виждам брат Драган Попов, софийски адвокат, с когото се познавах добре, да идва от югоизточния край на лагера към кухнята с кирка и лопата под мишница. Личеше, че беше уморен. Полюбопитствах да узная какво е правил с тези сечива. След като ги предаде в кухнята, отидохме на една усамотена полянка, седнахме на тревата и след като си пооправи пенснето на носа, брат Драган започна:

„Брат Тодоре, тук стават работи, колкото интересни, толкова и страшни. Ще трябва да си коригираме разбиранията за любовта, защото иначе можем много лошо да си изпатим. Ако някой друг беше ми разказал това, което аз направих и което сега ще ти разкажа, ще помисля, че ми разказва приказки от хиляда и една нощ. Макар и да не видях най-главното – героят на приказката – аз не мисля, че Учителят фантазира, защото ще трябва да обявя и целият събор за фантазиране с всичко, което се върши и говори тук.

Вчера Учителят ме повика и ми каза да му занеса една тава – бакърена, но добре калайдисана, която да събира около четири литра вода и едно шише, бутилка някаква, която да събира два литра и да се запушва добре с тапа. Шишето да бъде пълно с вода. Намерих тия неща и му ги занесох. Като му ги дадох, той ми каза: „Сега ще отидеш на югоизточния край на лагера, близо до съседното лозе и ще изкопаеш един трап около два метра дълбок и широк, колкото да можеш да копаеш. Тази работа е доста трудна, но ти ще копаеш по малко и когато го изкопаеш, утре или в друг ден, ще ме намериш и ще ми кажеш. Помощници няма да търсиш!“ Взе тавата и шишето и си влезе в горницата.

Аз копах вчера и днес, като го довърших, намерих Учителя пак в горницата и му съобщих, че трапът е готов. Той влезе вътре и почти веднага излезе с бутилката в ръка. „Да вървим!“ – каза и забърза към „обекта“. Направи ми впечатление сериозния му вид. Бързаше, косите му се развяваха, брадата малко щръкнала напред – вид, който имаше, когато беше ядосан. Следвах го почти тичешком, мълчаливо.

Като стигна трапа, огледа го, наведе се, пусна полека добре запушената бутилка и изкомандва: „Заравяй!“ Започнах да заравям, но понеже и това беше уморително, отвореме навреме спирах да си почивам. При една по-дълга почивка, като видях въпросителния ми поглед, малко нетърпелив вече от мълчанието му, поусмивна се тъжно и каза: „Сега вече мога да ти кажа каква е работата. От около една седмица един тъмен дух беше кацнал като гарван в Горницата, седи, наблюдава какво се върши там и непрекъснато сипе обиди и подигравки. „Проракува“, че от вас нищо нямамо да излезе, защото сте били една паплач, че аз само съм си губел времето и пр. Няколко пъти му казах да си върви, но не иска. Казах му, че ще го накажа, ако не се махне, той си плези езика и се подиграва и с мене. Вчера за последен път го предупредих, че ако не се махне, аз ще го махна, но тъй, че да ме помни хиляди години, и че никакви молби за помиване не ще ме трогнат. На това той ми отговори пак с плезене на езика и ми каза, че нищо не мога да му направя, само съм се хвалел. „Добре – казах му аз – ще видим какво мога да направя.“. Магнетизирах, без да ме види, водата в тавата и я внесох при него. Тя го привлече и

той се хвана в нея точно като мишка в капан. Разбра какво стана и започна горещо да се моли, но аз му казах, че съм глух за молитвите му и налях водата в бутилката, където влезе и той, точно като она дух от хиляда и една нощ, който бил извлечен от морското дъно от един рибар. Сега той е там, в трапа и чак след 700-800 години, когато тия места станат ниви и почнат да ги орат, ще го изровят и ще излеят водата, за да видят още какво има в бутилката. Тогава той ще бъде освободен, но вярвам, че ще бъде вече малко по-друг. Да, който плези език на любовта, влиза в бутилката, това всеки трябва да го знае." Махна с ръка и ми каза довиждане. Ето, брат Тодоре, какви работи стават още на Събора ни, освен песните, проповедите и молитвите. Внимавай да не изглезиш език, волно или неволно на любовта, защото ще влезеш в бутилката."

Тодор Попов – Ямбол.

9. ЯСНОВИДКАТА КОРТЕЗА

След завръщането си от Америка, Учителят често обикаляше България, отначало да прави френологични изследвания, а после, след като създаде общество Бяло Братство, да проповядва Словото Божие. През 1914 година дойде и в Ямбол, за втори или трети път, където братството наброяваше вече 40-50 души. На събранията, които ставаха всяка вечер в братския салон в къщата на Ради Дюлгеров, идваха и външни хора, които оставаха много доволни от беседите на Учителя. След престой от 5-6 дена, през което време държа и една сказка в читалище „Съгласие“, той замина за Сливен. Придружиха го няколко свободни братя, между които и 2-3 ученици – гимназисти, членове на братството от 2-3 години, между които и моя милост.

Сливенското братство беше по-многобройно, защото там се подвизаваха по него време ясновидците Георги Сотиров и Кортеза Стефанова или както я наричаха само Кортеза. Някои я наричаха и „сливенската светица“. Георги Сотиров седеше у дома си, винаги препълен с хора, дошли от всички краища на България, а Кортеза оставяше често своите гости и ходеше да проповядва извън Сливен, почти из цяла Югоизточна България. Където отидеше, в домът, в който отседнеше или на гробищата, където много обичаше да ходи, ставаха истински митинги. Тя казваше в кой гроб кой е погребан, кога и от какво е починал, с какво е облечен, за да затваря устата на широките социалисти, които много я нападаха и устройваха даже скандали.

В Сливен Учителят пожела да я посети, защото се познаваше с нея по-рано от гостуването си у д-р Миркович, с когото били твърде близки. Кортеза, разбира се, много се зарадва на това посещение и сияеща ни въведе в своята приемна. Домът ѝ се намирал срещу мъжката гимназия. Приемната ѝ беше една голяма стая, на втория етаж на паянтова постройка. Източната стена на стаята беше цялата заета от икони и кандила, като в църква, а около останалите стени имаше миндери за сядане.

Кортеза беше твърде словоохотлива! Още ненасядали по миндерите, тя започна да ни описва своята дейност. Имаше ясен и приятен глас, но се изразяваше малко неграмотно, защото, доколкото ми бе известно, беше ходила на училище до трето отделение, а и средата, в която се беше родила, не беше грамотна. Описа околностите на Сливен и го нарече втора „Света гора“, защото в средните векове в околностите му е имало повече от 40 манастира и параклиси, много „Аязма“ – лековити изворчета и пр. Похвали се, че и на нас, ямболци, е открила едно „Аязмо“ – „Свети Спас“ на Бакаджика.

Оплакваше се, както казах, от широките социалисти, но се хвалеше с поповете, които навсякъде я посрещали радушно и отваряли широко вратите на църкви и манастири. Учителят рядко се обаждаше да запита нещо, а ние – аудиторията – само мълчахме и слушахме. След доста приказки, Кортеза се обърна към Учителя и с доста повишен тон му каза: „Знаете ли, г-н Дънов, че аз не вярвам в прераждането, за което Вие понякога говорите. Не, прераждане няма и не трябва да има, защото ако има, хората ще станат мързеливи. Ами тогава всеки ще оставя работата си за другото прераждане, а сега само ще яде и пие. Не, г-н Дънов, няма прераждане и Вие не трябва да проповядвате такова нещо. Вие ще направите хората мързеливи с това прераждане!“ Изглежда го наставнически и мълкна в очакване на възражението. Тя знаеше, че и той е ясновидец, но изглежда го считаше още за начинаещ и искаше да го поучи. Често ми е казвала, когато съм ходил при нея по-рано, защото беше братовчедка на майка ми, че е говорила все с Ангелите, със Света Богородица, с Исус Христос и със всички светии. А Учителят, доколкото знаа, подобни неща не е казвал.

Учителят се усмихна на това нейно изказване и каза: „Този въпрос е много лесен за тебе – да узнаеш има ли прераждане или няма. Ти си ясновидка, избери си един астралец, който отдавна е напуснал земята, и виж какво ще стане с него. Ти ще видиш, че той, след като скита известно число години в различните полета на духовния свят, най-после ще се изгуби за погледа ти. И ако продължаваш твоето търсене, ще го намериш на земята, увит в пеленки, да плаче в ръцете на някоя майка. Значи той се е родил пак на земята, преродил се е. Няма защо да спорим по този въпрос. А който е мързелив, той си е такъв с и без прераждането. Ония, които са проучили добре този въпрос, знаят, че той е свързан и с неумолимия закон за карма, който ще ги изключи от това велико училище, наречено Земя, ако не си учат прилежно уроците. А това изключване е нещо много страшно. То значи понижение, което свършва със загубване на човешката форма и съдържание.“ – „Не, не, г-н Дънов, като гледам нашият българин колко е мързелив, само това му трябва да му се каже, че той пак ще идва на земята, то да стане още по-мързелив. Не, аз не вярвам и не искам да се уверявам с никакви опити и проверки.“ Учителят се усмихна и само каза тихичко: „Ех, както обичаш.“ Разговорът мина на друга тема, не след много свърши и ние се разотидохме. По пътя, преди да се разделим, Учителят каза: „Ако Кортеза беше образована, тя щеше да надмине и Ани Безант, но сега ето докъде е стигнала. Ех, и тя ще се научи.“

Кортеза живя дълго, но нейното ясновидство постепенно намаляваше, а заедно с това се стесняваше и кръгът на нейната дейност. Накрая тя остана само една обикновена и проста старица и умря потънала в мизерия, изоставена и забравена от всички, включително и от нейните попове.

Пиша всичко това с дълбоко огорчение в душата, за да подчертая дебело твърдението на Учителя, че любов без мъдрост и мъдрост без любов са не само невалидни, но често пъти и гибелни.

Кортеза беше чиста и смирена девица, отдадена на пост и молитва и на служене на народа. Но нейното невежество и постоянното й общуване с фанатичните попове я направиха фанатичка, по-голяма и от тях самите. И нейният фанатизъм не можа да бъде пречупен дори и от един авторитет, какъвто беше Учителят. А този фанатизъм е бил най-големият враг на човечеството през всичките времена на неговото съществуване и му е донесъл най-големите злини.

Редно е да се зададе въпросът, как става човек фанатик. Когато човек търси разрешението на житейските въпроси или спасението – свое и на другите само чрез своето сърце, т.е. само чрез вярата, като изоставя своя разум, или обратното

– ако търси същото само чрез доводите на своя ум, чрез знанието, изоставяйки сърцето си да стане на камък, той става фанатик.

Мъдрост и любов или разум и сърце трябва да вървят паралелно в човешкото развитие. Това са „мъжът“ и „жената“ на човека, защото поотделно мъжът и жената не са още човекът.

Тодор Попов – Ямбол.

ГЕОРГИ РАДЕВ ДЮЛГЕРОВ

/1895 – 1991 г./

КАК НАМЕРИХ И ПОЗНАХ УЧИТЕЛЯ

1. СПИРИТИЧЕСКИ СЕАНСИ В ГРАД ЯМБОЛ

Баща ми, Ради Иванов Дюлгерев, още от малък е възпитаван в религиозен дух. Ходил е редовно на църква и спазвал постите. Макар и с основно образование, е имал буден и критичен ум.

От църквата се разочарова, след като вижда, че божии служители са поголеми материалисти от обикновените хора.

По това време – края на миналия век, светът се увлича по социалистическите идеи за братство, равенство, по марксизма, но и тук вижда утопията и фалша на самата идея и на нейните последователи.

Доколкото си спомням, през 1906 година в Ямбол идва Тодор Бъчваров – спиритист, литератор и книжар. Той е разпространявал списание „Виделина“, редактирано от д-р Миркович, а също и списание „Родина“.

Отначало той – Тодор Бъчваров – се приобщава към евангелистите. В едно неделно събрание, където му се е отдало да ръководи, той прокарал свои разбирания за невидимия свят, за задгробния живот. В беседата си той говорил за хора, които могат да четат мислите, за ясновидци, които виждат през прегради, далеч в пространството, такива, които могат да виждат душите на умрелите и да разговарят с тях. „Днес, казал той, можем по изкуствен начин чрез хора, наречени медиуми, като ги приведем в магнетичен сън, да общуваме с жителите на невидимия свят и черпим информация. „След събранието, един от присъстващите, собственик на керамична фабрика в Ямбол се оплака, че синът му е заминал зад граница и отдавна нямал никаква вест.

Бъчваров се съгласил да направи сеанс, на който присъствал Александър Кръстников, Тодор Абаджиев, баща ми и др.

На сеанса приспали едно младо момиче – медиум. Явил се синът на фабриканта и разказал всичко, какво се случило с него. Освен това той дал много доказателства и факти за неща, които знаят само в семейството.

Този случай заинтересувал всички присъствували и на другата вечер се прави втори сеанс по инициатива на представителя на фирма за шевни машини „Сингер“ в Ямбол.

След този сполучлив сеанс, Бъчваров събрал доста хора, които се интересуват от спиритизма. „Спиритизмът, казал той, не е едно просто, безсъдържателно явление. Неговите корени са в древността – от великото учение

на Буда, Кришна Зороастър, Хермес и техните ученици Питагор, Платон, богомилите, розенкройцерите, Щайнер и др. Тези велики учители са членове на Всемирното Бяло Братство, което ръководи човечеството. Спиритизмът е един от начините, да се покаже съществуването на душата и след смъртта. Той се явява и като спирачка за предпазване на човечеството от падане и гибел и да го въведе в пътя на светлината и прогреса."

Преди всеки сеанс се прочита молитва за успешното му провеждане и за връзка с членове на Всемирното Бяло Братство.

Така, в продължение на две години, от дом на дом, според желаещите правехме сеанси, които се ръководеха от Тодор Абаджиев и се изнасяше по една беседа.

През това време на два пъти от Сливен идва една ясновидка на име Кортеза, направо в нашия дом и сутрин в неделя излиза пред къщата, на поляната и се качва на маса. Събираха се много хора около нея, които я познаваха. Тя посочваше отделни лица от публиката, казваше им имената, също и на техните близки починали, отношенията им и пр. След това отиваше на гробищата и на всеки гроб казваше кой е погребан, името, дрехите, с които е погребан и посочваше техни близки, ако имаше наблизо. В дома ни: приемаше хора, които имаха нужда от помощ и лечение. Всички оставаха доволни. Накрая на спиритическата дейност, медиум се оказа един мой братовчед. На сеанса се яви един светъл старец със светещ триъгълник на главата. Чрез медиума той говори за прераждането, за кармата, че трябва да развиваме добродетелите си, като насочваме ума, сърцето и волята си към възвишени мисли, благородни чувства и добри постъпки. Дотогава нищо не се знаеше за окултизма.

Чрез медиума този старец още каза: „Понюже вие научихте, че има задгробен живот, че човек е безсмъртен, трябва да прекратите тези сеанси. По-нататъшното проучване на невидимия свят може да стане непосредствено, като се развият необходимите дарби. Сеансите са вредни за медиумите, които губят своите магнетични сили.“ На другия ден Тодор Абаджиев получи и писмо от Учителя със същото съдържание – да прекратим сеансите.

2. УЧИТЕЛЯТ ПОСЕЩАВА ЯМБОЛ

Оттогава започнахме да се събираме неделен ден, четяхме Евангелие и се държахме сказки.

Наскоро след спиране на сеансите, около 1908 година Учителят дойде в Ямбол и отседна в Тодор Абаджиев, а събранието се състоя в нас. Дойдоха много поканени хора, дойде и Учителят. Той изсвири нещо на цигулка и след това говори много. Запомнил съм някои от неговите думи: „Човек трябва да пази здравето си. Когато стомахът се разстрои, главата страда. Когато две противоположни мисли се явят в главата тя заболява и се отразява на стомаха. Човек е сложно същество. Той прилича на каруца /неговото тяло/, впрегнато от кон /неговият ум/ и кочияш /неговият дух/. Чрез волята той държи юздите на коня – ума – и го направлява там, където духът – азът на човека – го насочи.“ Накрая спря погледа си на иконите по стената и каза: „Днес набожните се кланят на светците, свещи им палят, но знаете ли какви са били те? Те са били много учени хора, знаели са за произхода и същността на човека – човек е дух и жива душа, еманация на жив лъч от Бога. Човекът, който срещахме на всяка крачка, е жив светия, защото Бог живее в него. Ние целуваме тези книжни светии, палим им свещи, а когато излезем навън и видим един наш дължник, хващаме го за яката и заплашваме със съд.“ След това посочи иконата на

св. Георги. „Змеят представлява човешките страсти, низши влечения и инстинкти. Конят – човешката мисъл, а човекът – неговият дух, който със силата на волята – копието – убива животинското в себе си.“

През време на цялата беседа Учителят не говори за Бога, а мен ме интересувахе – що е Бог? Къде е, още повече, че ми бяха казали: „Този съвършен човек е съвършен и знае всичко.“ Той приключи посещението и тръгна да излиза и когато посегна да вземе шапката си, обърна се към мене и каза: „Бог е същество, чийто център е навсякъде, а периферията никъде.“ С отговора си той отговори на моята мисъл.

От този момент нататък кръжокът на Бялото Братство в Ямбол започна своя живот. По това време Боян Боев беше учител в Ямбол, в гимназията по естествени науки. Разрешили му да изнесе цикъл от сказки за произхода на човека, живота и отношението на учените към окултизма. Той можа да изнесе само пет сказки. Запознахме се с него при една моя леля, където квартируваше и където продължи сказките.

Учителят писа, че ще дойде в Ямбол. Ние съобщихме това на Боян Боев и той много се зарадва, защото когато е бил в Германия, отишъл при Щайнер с желанието да бъде негов ученик, но той след като го попитал откъде е, му казал: „Там има един Учител, в нея школа ще бъдеш.“ Още същата вечер Боев е видял Учителя и ни го описа, а когато Учителят дойде, Боев каза, че е видял същия образ.

При това свое идване Учителят говори в читалището. Тодор Абаджиев ангажира салона и попита Учителя да напечатат ли афиши, а той отговорил: „Вие сте достатъчни афиши, само кажете на някои и други.“ Салонът се напълни със слушатели от интелигенцията на града. Събранието бе открито с песента „Братство, единство“ под диригентството на един наш брат, учител в гимназията. Учителят говори за химическите елементи, които проникват в тялото, в кръвта на човека и как влияят върху характера му, кои храни какво съдържат, месото как влияе на човек, накрая характеризира слабостите, от които страда нашият народ със следния анекдот: „Един българин считал себе си за добър, на никого лошо не е направил. Като умрял, отишъл направо пред вратата на рая. Свети Петър му казал, че името му го няма в списъка на праведните и го отправил към ада. Понеже много спорел, Господ накарал да проверят дали е направил някакво добро. Оказало се, че е дал някога един морков на една бедна жена. Тогава Господ казал на един ангел да го изтегли с моркова нагоре от ада. Но за неговите крака се хванали и други души. Той протестирал, не им позволявал, като казал, че морковът е негов. Тогава морковът се счупил и всички паднали долу.“ Именно този егоизъм, че и други ще се спасят, пречи на българите да вървят напред.

3. СЪБОРЪТ ПРЕДИ БАЛКАНСКАТА ВОЙНА 1912 ГОДИНА

В 1912 година Учителят с писмо извика на събора в Търново Тодор Абаджиев и баща ми, Ради Иванов Дюлгеров. Понеже баща ми имал братовчеди в Плачковица, решили да прекъснат пътуването и да продължат със следващия влак. Отбили се в кръчмата да попитат за роднините, но се оказало, че самият кръчмар е един от роднините, почерпил ги с ракия и те не могли да откажат. Когато пристигнали в Търново, Учителят ги посрещнал, здрависал се с тях и ги попитал: „Хубава ли беше ракиятката?“

Съборът траял три дена и на раздяла им казал: „Когато си отидете, няма да започвате никаква работа, докато не си набавите дърва и брашно за годината.“ На тръгване той повтори пак същото. Тогава те го запитали: „Учителю, война ли ще

става?" На утвърдителния отговор те го попитали какво ще стане с тях самите. Той отговорил: „Всички ще отидете и ще се върнете.“ Това той повторил три пъти. Това става на 25 август, а мобилизацията стана в началото на септември. И наистина всички бяха мобилизирани и всички се върнаха.

Тодор Бъчваров разказва следния случай с Учителя. Движели са се с Учителя във Варна по обяд. Бъчваров казал, че наблизо има гостилница и поканил Учителя да отидат и обядват. Учителят се съгласил, но не повел по улицата, която води до гостилницата. Не изминали много път и Учителя се навел и взел от земята пет лева /сребърни/. „Ти ме каниш на обяд, но аз нямам пари. Тези пари са определени за нашия обед.“

4. ДОМЪТ ГУМНЕРОВ

Петко Гумнеров, собственик на къщата на ул. „Опълченска“ 66 в София, се оплакал на Тодор Абаджиев, че е тежко болен – последна фаза на туберкулоза. Запознал се с Учителя и поискал да бъде излекуван. Учителят казал: „Може, но ще струва много скъпо.“ Гумнеров отговорил: „Учителю, аз имам една къща и една пенсия, давам ги за Бога.“ Тогава Учителят го попитал: „Колко живот искаш?“ Гумнеров поискал 20 години. Учителят му дал 30 години. От този момент той се почувствал здрав, а всичко, каквото е имал, оставя на разположение на Учителя. След това Гумнеров и жена му посрещали и изпращали гости от цялата страна.

През 1917 година минах през София и се отбих да видя Учителя – заварих голяма и богата трапеза на обяд и около 30 души гости от провинцията. Попитах Гумнеров за голямото изобилие, тъй като в провинцията с купони се получава по 200 грама хляб от царицата. Той ми отговори, че тук е така през цялата година – и зима, и лете. Спомних си как в една беседа Учителят казва: „Благата, които идват към мене, ако не ги възпирам, ще ме затрупат.“

5. КАК ЩЕ СЕ РЪКОВОДИ БРАТСКИЯ КРЪЖОК

След Балканската война в Ямболското братство се включиха доста интелигентни хора, които предявиха претенции да бъдат ръководители. Тодор Абаджиев имаше шестокласно образование, но е чел много духовна и всякаква литература, имаше голяма библиотека, беше буден и активен човек, а и материалното му положение беше добро. Той беше център. Учителят отправяше всички писма до него. Абаджиев казваше: „Учителят е наредил аз да ръководя братството. Ако той ми нареди да отстъпя, веднага отстъпвам.“

Щом се съберем в неделя, започват спорове. По това време Учителят съобщи, че тръгва за Сливен и аз на следващия ден, без да съобщя никому, отидох там. Намерих го, но имаше много хора, които очакваха да бъдат приети. Зачаках и аз. Когато дойде моят ред, Учителят излезе, погледна часовника си и каза: „Часът е 12, идват да ме вземат за обяд. На твоя въпрос ще отговоря довечера в края на беседата. Като видиш, че привършвам, задай мислено въпроса си, аз ще ти отговоря.“

В това време дойде едно малко дете и го покани на обяд. Той покани и мен. Там бяха познати наши приятели като Михаил Райнов, музиканта Чорбаджиев, Михаил Кантарджиев, Димитър Добрев. След обяд му зададох въпроси. На въпроса дали жълтата раса ще залее Европа, Учителят отговори: „Това събитие е минало вече. Тези, които са го писали, са видели неговото отражение и го отчитат като бъдеще.“ – „Защо поскъпва храната?“ Той отговори, че Бог е дал достатъчно, но хората го задържат, за да получат по-висока цена. За войната каза, че Европа

прилича на голям хамбар. Научили се мишките и го нападнали. Един котарак обаче ги подушил и всеки ден изяждал по една мишка. Събрали се те да обмислят какво да правят. Решили да закачат звънец на котарака, за да го чуват когато идва. Но възникнал проблемът, кой да закачи звънеца. Този въпрос и до днес не е разрешен.

На въпроса България ще влезе ли във войната, Учителят отговори, че засега пази неутралитет, но няма да издържи. На въпроса какъв ще бъде краят, Учителят каза: „Един вълк, като разкъсал жертвата си, една кост се забила в гърлото му. Той помолил щъркела, който бил наблизо, да извади костта. Щъркелът извадил костта и поискал малко от плячката, но вълкът му казал: Бъди благодарен, че когато вади костта, не ти загризах главата.“

Вечерта се събрахме на беседа – „Вие сте солта на земята“. Към края на беседата зададох мислено въпроса на Учителя. Той се обърна към мен и каза: „В един град двама съдружници решили да направят баня. Построили я и дошъл ред да поставят пода. Възникнал въпросът какви да бъдат дъските – рендосани или не. Този спор продължил две години. Накрая отнесли въпроса до съда, който постановил – да поставят една рендосана и една нерендосана дъска и който на която иска, на нея да стъпва.“

6. КЪДЕ СЕ НАМИРА ВЯРАТА

Кръстников беше преместен в Бургас. Там намерил една медиумка на име Златка. Правил много опити с нея и основал „Общество за психични изследвания“. Изследванията печаташе във вестник „Витлеемска звезда“ и разпространяваше.

След Балканската война той дойде в Ямбол заедно с медиумката и прави сеанс в нашата къща. След приспиването ѝ, духът, който я ръководеше, в края на сеанса каза, че иска да ѝ даде подарък, като я накара да вдигне ръката си. За миг в отворената длан се появи цвят на върба, току-що откъснат, а времето беше есенно, дърветата бяха без листа. Следователно цветът е бил откъснат от южното полукълбо, където в момента беше пролет. /А може би материализиран в момента./

През есента на 1914 година Учителят дойда в Ямбол и отседна в дома на Зафир Бояджиев. Насрочиха срещата на Учителя с братството да бъде у дома. Преди обед всички се срещнаха с него. Аз също поисках да ми каже нещо. Той взе ръката ми и каза, че имам голяма вяра, но аз бях много критичен. Впоследствие разбрах, че Учителят има право.

7. ВОЙНИКЪТ НА ПОСТ

През 1915 година предстоеше отиване в казармата. Попитах как да съчетая клетвата и службата. Той ми каза: „Ако спите и върху вас произнесат клетвата, вие отговорен ли сте? Ако вашето съзнание не е съгласно с това, вие не носите отговорност. Ако ученикът на Бялото братство го поставят на дъното на ада, той трябва да отиде, защото там има готови души, на които трябва да се помогне, да излязат от тъмнината. Ученикът на Бялото Братство във войната е вън от войната. Той е един екскурзиант и наблюдател, който гледа делото на тъмнината. Има възможност да оцени силата и възвишеността на великите добродетели.“

Имахме секретни постове. Една вечер бях на такъв пост на връх Петреник. Нощта беше ясна. По едно време виждам хора, правеха прибежки на малки групи. Ако не дам сигнал, противникът ще избие другарите ми, ако сигнализирам, ще започне престрелка и ще има убити. В това време на безизходица, в която се

намирах, в лъчите на луната близо до мен се появи Учителят и ми каза три пъти: "Няма нищо." И се изгуби.

Събудих тези, които спяха наблизо. Те се приготвиха да стрелят, но аз ги спрях и отидох да проверя. Оказаха се папрати, които се клатеха от вятъра.

След няколко месеца ми се отдаде възможност да проверя дали това видение беше истина. Отбих се в София на ул. „Опълченска“ 66. Учителят ме посрещна и започна да ме разпитва за фронта, после ме задължи да предам поздрав на братята в Ямбол. Не остана време да попитам за моето преживяване, а ми беше и неудобно. На сбогуване той ми каза: Помни адреса ми! Отговорих му, че го зная, но Учителят повтори: „Когато ти стане нужда, повикай ме.“ Тогава вече попитах: „Това, което се случи, вярно ли е?“ – „Вярно е“ – ми отговори Учителят.

8. ВОЕННОПЛЕННИЦИТЕ

През 1917 година наш приятел, Атанас Янков, отива на фронта, но още при пристигането им ги разбиват при завоя на Черна. След отстъплението правят проверка и установяват, че брат Янков го няма. Съобщават в Ямбол, че е изчезнал безследно и родителите му правят панахида.

Един от неговите приятели отива в София при Учителя и пита за Атанас. Учителят му отговаря, че е жив и е много добре и поръчал да съобщят на близките му. След това отиват и други негови приятели и на тях казал същото.

През 1918 година попаднах в плен и французите ни предадоха на сърбите. В лагера срещнах Атанас и му разказах всичко. Той ми каза, че като попаднал в плен, направили го писар и се сприятелил с един поручик – сърбин. Той имал роднина генерал, който дал разрешение на Атанас да се движи свободно и да избира храната си. Живял така, както го е виждал Учителят.

В края на пролетта на същата година бях в отпуск. Обзе ме мрачно чувство, чувството, че този път няма да се върна от фронта. Реших да отида и попитам Учителя какво ще стане с мен. Той ме посрещна на вратата и ме попита откъде идвам. Казах му за моето лошо настроение. Той погледна нагоре, постоя малко така и ме попита бил ли съм в сражение, чиято картина описа. Отговорих му, че съм минал през това място един ден след сражението. След това той се съсредоточи и три пъти ми каза: „Ще идеш и ще се върнеш.“ Аз му благодарих и заминах.

След моето пленяване ни закараха в Солун. Изпитвах големи трудности с храната. Можех да ям само хляб.

По същото това време баща ми ходил на събор в Търново и попитал Учителя за мен. Учителят му отговорил, че съм жив, но съм поставен на изпитание. Баща ми попитал кога ще се върна. Учителят попитал колко е стоял Йосиф в затвора? Баща ми отговорил: „Две години.“ Учителят казал, че като се навършат две години, ще се върна.

Плениха ме на 19 август 1918 г. и на 20 август 1920 година бях в София. За тези 2 години „екскурзия“ по чужбина изпитах на дело покровителството на Бялото Братство върху тези, които имат връзка с него.

9. УЧИТЕЛЯТ И НЕГОВАТА ОПОРНА ТОЧКА

Съборните дни бяха в Търново. Всички се стремяха да спазват ред и чистота. Намерените чужди вещи се окачваха на определено място. Всички се стараеха да помагат в работата, но най-най-важната работа беше духовната. Учителят нареждаше да се събираме на групи по симпатии, да обменяме мисли, да се

изказваме по окултни и философски въпроси, да разучаваме песни и др. Бяхме се събрали само младежи и Учителят дойде при нас, ние го заобиколихме. Той каза: „Аз мога мъртви да възкресявам в моя власт е това. Мога да лекувам всички неизлечими болести, но каква полза? Представете си, взема едно прасенце, оваляно в калта, окъпя го в едно корито с топла вода и сапун, но като го пусна, къде мислите ще отиде? Пак в калта, ще отиде в най-нечистата локва и там ще се оваля. Питам, има ли смисъл този труд, който съм положил?“

„Представете си, че застана във от София, където се пресичат пътищата от Европа и започна да лекувам. Славата ми ще се разнесе по целия свят. Ще се събере много народ – болни и придружители, журналисти, лекари, които да проверяват какви промени са настъпили след лечението. Ще дойдат търговци, циркаджии, кебапчии. Ще се превърне на ориенталски панаир. Излекуваните ще кажат: Колко е кратък животът, нека сега го използваме по-рационално – да ядем, да пием и се веселим. И болестите наново ще са явят. Тогава питам, има ли смисъл от жертвата, която бих дал?“

„В миналото Архимед е казал: „Дайте ми опорна точка и с лост ще изместя орбитата на земята.“ Аз пък казвам като Архимед: „Дайте ми опорна точка и аз ще изместя с моя лост орбитата на живота. Опорната точка, това сте вие, учениците, а лостът е моето учение. Когато приемете това учение, ще приемете и силите, които носи то и ще го понесете в света. Хиляди ще тръгнат след вас.“

Някои от младежите казаха: Учителю, Вие сте на възраст, а ние сме деца нуки, невежи, кога ще усвоим това учение, кога ще станем силни? Учителят каза: „Дайте ми ученици прилежни, които да прилагат. Ако трябва време и 100, и 120 години ще продължа, в моя власт е.“

10. ИЗ БЕСЕДАТА „И ОБХОЖДАШЕ ИСУС ВСИЧКАТА ГАЛИЛЕЯ“ ОТ 5 ЮЛИ 1925 ГОДИНА, СТР. 35 ОТ УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Аз бих желал между всинца ви да се образува една вътрешна връзка на любов, да има взаимно уважение и почитание помежду ви, да зачитате вашите добри чувства. Аз забелязвам в новото движение тук, в България, една лоша черта, тя е, че няма зачитане. Окултно движение, а започва да се разделя на особени мнения. Няма нищо в това, но важното е, че любовта няма деление. Няма човек в България, който да проповядва любовта по-добре от мене. Няма човек в България, който да свети повече от мене. Мислите ли, че има някой друг, това е заблуждение. Аз мога да светя като Христа, не повече от Христа. Аз мога да светя като Бога, не повече от Бога. И като казвам, че светя като Христа, аз се радвам, защото това е Божията светлина. Не, Божия Светлина е тя! Аз светя като Бога. Защо? Защото Бог е вътре в мене. И вие можете да светите като Бога. Ако Бог е във всинца ни, ние ще се обичаме! Ще има помежду ни взаимно уважение и почитание. Нима аз мога да ви заблуждавам? Засега всинца трябва да се стремите към абсолютната свобода. Не разбирам свободията, но абсолютната свобода. Аз съм за нея. Всеки от вас ще бъде разумен да се жертвува за Истината, за Мъдростта, за Любовта. И ще бъдем готови сега, още днес, всички да изнесем великото дело, да проповядваме за този Велик Жив Господ, който е направил вселената заради нас и от благодарност да покажем, че както той се жертвува за нас, така и ние да сме готови да се жертвуваме заради Него. И този Велик Господ, Този Учител ще дойде за всеки едно от нас.

Та казвам: Този Христос, този Божествен Дух е навсякъде. За мен формите на религиите не означават нищо, защото те не разрешават въпроса за Царството Божие. Отнася за за православиято, протестантизма, католицизма и др. Това са форми, които само подготвяват човечеството. Само Божият Велик дух ще обнови света и Той действа сега. Нека създадем една нова форма и да покажем на съвременното общество, че ние седим по-горе от него и по ум, и по сърце и то не само привидно, но фактически. Само между две души, които се обичат, може да се възстанови онази връзка на любов! ... Да се изпълни волята Божия в живота и към другите, защото Бог е Любов, която е мощният в света. Защото само великите разумни мисли, желаниа и действия съединяват хората. И така именно ние ще бъдем една мощна сила да извършим Волята Божия още сега... Дошло е вече времето ... всички спорове между вас да престанат. Не е въпросът за църквите, но Царството Божие да настане между всички, в душите на всички, за да дойде Божието благословение с Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина...

11. НАРЯДЪТ В ТЪРНОВО

На събора в Търново, през 1922 година Учителят даде наряд да се работи един час извънредно и с парите да се подпомогне печатането на беседите. Мисля си за това и се разхождам из лагера. Виждам Учителя да върви успоредно с мен. Поглеждам го и му казвам: „Учителю, не мога да изпълня този наряд. Той ме попита според наряда колко часа трябва да изработя. Аз му отговорих, че часовете са 365. Като приспаднахме празниците и други дни, той каза: „Поне един час не можеш ли?“ Отговорих му, че мога. „Тогава значи сте изпълнили 1/365 част, която е много по-голяма от нищото. Таз задача, която ви се дава, няма да се повтори никога, но от нея, колкото и малко да изпълните, ще изгради у вас известна волева сила.“ Както вървеше с мен, не усетих кога се е отделил и не го видях наоколо.

12. ЛЕЧИТЕЛСТВОТО НА УЧИТЕЛЯ

През 1934 година сестра ми се разболя, получи силни болки в корема. Викат лекар, взема лекарства, но болките се увеличават. Лекарите правят консулт, но резултат няма. Тогава баща ми се качва на влака и отива при Учителя. Той го посреща и му казва: „Нещо си напечен, идваш ни в това, ни в онова време.“ Тогава баща ми му обяснява и Учителят казал: „Нищо не познали докторите, ще й мине. Сега тръгвай оттук и без да се спиращ, за да свариш влака. За болната ще вземете грах с прясно краве масло и като го сготви, да яде колкото може.“ Оказа се кучешка тения, която изчезна.

Брат ми имаше дъщеря на 6 години. Разболя се, вдигна висока температура, изпадна в безсъзнание. Занесоха а в Александровата болница, но и там положението не се подобрява. Жена му отива с плач при Учителя и му казва, че детето ѝ умира. Той ѝ казва: „Майка, която обича детето си, то не може да умре. Иди и го вземи и му направи супичка да яде“. Когато се върнала, детето отворило очи и казало: „Мамо, гладна съм“

Имам приятел, учител в с. Горка Поляна – Георги Попов. Той имаше момче, което се напикаваше всяка вечер. Никакво лечение не помогнало. Един ден, през ваканцията, го взема и отиват в София. Когато наближили София, детето се разболява и вдига висока температура. Понеже не намерил превоз, занася го на гръб до Изгрева. По това време Учителят разговарял с някого на двора. Казали му, че идва да пита как да излекува детето. Учителят му казал: „Утре в 4 часа устройваме

екскурзия до Витоша. Ще дойдете и вие.“ Тогава Георги повторил: „Учителю, детето е болно и вечер се намокря.“ Учителят пак повторил: „Утре устройваме екскурзия на Витоша. Ще дойдете и вие.“ Учителят казва същото трети път и посочва къде да ношуват, за да им бъде по-лесно сутринта. Посочва и сестрата, която ще ги настави. Повече не можел да пита, било му неудобно.

Сестрата ги посрещнала и постлала леглата с чисти чаршафи. Георги реагирал и поискал някоя вехта черга или мушама, за да не измърсят леглото, но тя отговорила: „Учителят е наредил тук да спите. Неговата дума на две не правим, а бельото ние ще го изперем.“ За всеки случай Георги поставил една мушама под детето.

Понеже били уморени, заспали веднага. На сутринта детето се събудило и казало, че е вече здраво и иска да дойде на екскурзия. Освен това за пръв път се събужда, без да е мокро.

13. ОКУЛТНИТЕ ЗАКОНИ ДЕЙСТВАТ

Сестра Грозданова от Сливен разказва за дъщеря си: Завършила гимназия с отличен успех и иска да следва медицина в Италия. Понеже майката няма достатъчно средства, момичето помолва вуйчо си да помогне за издръжката. Вуйчото отказва, защото нямам доверие на момичета студентки. Тогава Грозданова отива при Учителя и му излага проблема. Учителят отговорил: „Рекох, ще даде, иди си.“ Когато Грозданова отишла при брат си, той я попитал: „За Лалка ли идваш, кажи й да си стяга багажа.“

Борис Николов идва в Ямбол и разказва следния случай: Един ден по време на последната война Учителят го изпратил да отиде в комисарството, за да му дадат бележка за такси да отидат до Боровец. Когато отива там вижда обява, на която пише, че се разрешава даването на коли само за болни, поради липса на бензин. Той помислил и решил да каже, че Учителят не е добре със здравето и така му дали бележка. Когато се върнал, Учителят взел бележката, скъсал я и казал: „Аз не се качвам на кола, която е взета с лъжа. Иди и кажи, че на Учителя му трябва кола за излет до Боровец.“ Борис се върнал и чиновникът му написал нова бележка.

Пак Борис Николов идва във Варна през 1972 година и разказва друг случай. Една селянка се разболяла и отишла в болницата. Лекарите я лекували с всички възможни лекарства, но без резултат. Тогава й казали: „Има един човек, който живее на поляната, зад боровете. Той всичко знае и всички болести лекува. Иди при него.“ Тя тръгнала, но завалил силен дъжд и едва се добрала до една къща, която била на брат Антонов. След като му разказала всичко, той я завел при Учителя. Тя се хвърлила с плач в краката му и го моела да й помогне. Учителят започнал да й говори за нейния живот, за нейните близки, за случки от живота й. „Сега стани, вече си здрава!“ Тя извадила пари и му дала, но Учителят ги дал на Антонов и казал, че тя си плаща, загдето я довел в дъжда.

Един наш приятел от Ямбол – Никола Божков, отива по работа в София и решава да навести Учителя. В трамвая, като плаща билета си, му връщат един книжен намачкан лев. Той поискал да му върнат други, но кондукторът отказал. Започнал спор и нападки, и от двете страни. Накрая идва спирката, той слиза много ядосан.

Отива на „Опълченска“ 66 и заварва около 30 души обядват с Учителя. Сяда и той да се храни. След малко Учителят променил темата на разговора и започнал да говори за търпението и как човек се трови от нервирание. Като се обърнал към Божков, казал: „А има хора, които за един скъсан лев са готови да загубят здравето си.“ И продължил разговора си.

Бях магазинер в една подофицерска кооперация. Един ден идва един подполковник при мен и започна да ме разпитва от каква гледна точка съм вегетарианец. Помислих, че идва с лоши намерения, но все пак му обясних. Накрая ме попита за Учителя Дънов. Отговорих му, че проучвам неговото Учение. Тогава той ми каза, че имал сестра в Казанлък, негова последователка, която му разказала един случай.

Една сутрин, в неделя, когато се приготвяла за събрание, се почукало на вратата. Когато отворила, видяла Учителя. Поканили го и се извинила, че е още с работните си дрехи. Той седнал на стола и й казал, че сега часът е 9, а тя трябва да бъде в 10 часа на беседа в салона. Тя го изпратила и обещала да побърза. След това отишла в салона и попитала къде е отседнал Учителя, но никой не знаел за него.

След този случай тя се заинтересувала дали в салона в София Учителят е държал беседа на тази дата. Отговорили й, че той е бил там и държал беседа. Тогава обясних на този офицер, че според окултизма, такива хора са свръхчовеци и могат да излизат от тялото си и да се движат с бързината на мисълта.

Марин Камбуров ми разказа следния случай: През един неделен ден Учителят и още двама братя били в Казанлък и излезли извън града на разходка. На връщане, вечерта, на една улица видели събрани много хора. Станало някакво убийство. Учителят погледнал и продължил, а другите двама останали да разберат как е станал инцидентът. Разбрали, че убиецът и убитият били приятели, но пили в кръчмата и убийството станало след спречкване. Когато настигнали Учителя, той казал, че причината за убийството са двамата ходжи. На другия ден чули коментара за убийството.

Убитият участвал в Балканската война. Когато нашите войски напредвали към Цариград, в нашия тил се оказали две млади момчета – ходжи. Чудели се какво да ги правят и този човек, убитият, ги завел в гората и ги убил. Учителят видял тяхната намеса в случая.

Сестрата на моята съпруга е вегетарианка, но мъжът ѝ е петдесятник. В тях идва гости от София един от ръководителите на петдесятната църква. Вечерята, която му поднесли, била вегетарианска и се наложило да му обяснят причината. Завързал се спор. Доказвали му чрез пасажи от Библията, че той действа против Божия закон да не се убива.

Сутринта гостенинът разказал съня, който сънувал. Видял двама души да вървят. Единият бил Христос, а другият се казвал Петър. Петър се отделил и му дал една бонбона, като му поръчал да я даде на хазайката, защото бил доволен от мен. Тогава те му казали, че този Петър е тяхният Учител.

Петър Камбуров отива няколко дена преди събора в Търново да помогне за подготовката на лагера за гости. Трябвало да препокрият покрива на вилата. Задала са голяма буря. Учителят дошъл и попитал колко време още е необходимо за довършване на работата. Отговорили му – около два часа. Тогава Учителят застанал срещу вятъра и идващия облак с протегната ръка напред и облакът престанал да се движи. Веднага след привършване на работата завалел проливен дъжд.

Борис Равноустов – сладкар от Ямбол, заболява от ухо. Най-добрият лекар в Ямбол, д-р Момчилов му препоръчва да си направи операция в Бургас. Борис чрез писмо иска съвет от Учителя, дали да се съгласи на операция. Учителят му отговоря, като му дава следния съвет: да направи съгриващ компрес от пресечено краве мляко зад ухото. Той изпълнява съвета, но резултат не получава. На другия ден получава второ писмо, с което Учителят му обяснява, че не е получил резултат, защото не е загрял добре мястото. След втория компрес ухото оздравява.

На един мой братовчед, железар, при работа в окоето му влиза желязна стърготина. След лекарска намеса, превръзки, д-р Момчилов му казва, че окоето му трябва да се извади. Тогава баща ми пак отива при Учителя за съвет. Учителят казва, че ако извади едното око, ще пострада и другото. Препоръчва му да направи млечен компрес на спящото око. Окоето му оздравява.

Написал: Георги Радев

Ямбол – Варна

Забележка: *Георги Радев е роден на 5.11.1895 г., починал 1991 г. Материалът е представен от сина му Радко Радев.*

15. НОВОТО УЧЕНИЕ

Георги Радев Дюлгерев

Учението на Учителя Петър Дънов е построено върху петте добродетели, вписани в Пентаграма и свързани с петте сетива на човека.

Във своите беседи и лекции, той е дал методи и упражнения как да се пробудят тези добродетели. Те са потенциални сили, вложени в човека и като семена, чакат благоприятни условия за своето пробуждане и израстване.

Тези добродетели са: ЛЮБОВ, ПРАВДА, МЪДРОСТ, ИСТИНА, ДОБРОДЕТЕЛ. Когато започне тяхното пробуждане, човек влиза в новия живот. За този нов живот съвременните учени нямат представа. Това Учение, което е в състояние да пробуди тези добродетели, Учителят нарече „НОВО УЧЕНИЕ“. Ново, защото разкрива нови хоризонти на познание, нови сили за овладяване, светлина за вътрешното битие и устройство на човека, за което той никога не е подозирал.

Исторически погледнато, това Учение не е ново. Още преди две хиляди години Христос е проповядвал тези велики добродетели. Той е бил велик и мощен оратор. Според Учителя Дънов, една беседа на Христа е траяла 4 часа и е говорел винаги пред много слушатели.

Христос не е могъл да предаде цялото си учение, защото учениците му не са били подготвени да го възприемат напълно, но и в това, което е записано в Евангелията се вижда, че е говорил за петте велики добродетели.

Един от слушателите запитал Христа, кой е най-ближен. В отговор Христос разказва притчата за милостивия самарянин. Млад човек е бил ограбен и пребит от разбойниците, оставен да лежи край пътя. Край него минават последователно двама църковни служители, но се връщат, за да влязат през друг път в града, за да покажат, че не са го видяли. След тях минава един самарянин – човек от друга националност и вяра. Видял пострадалия, изпитал дълбоко състрадание, слязъл от магарето си, почистил раните му, превързал ги, качил го на магарето си и го завел в близката странноприемница, като платил издръжката му до оздравяването. Този човек бил милосърден, чувствал болките и неволите на другите като свои. Такъв човек е добродетелен.

Друг път Христос отива при своите ученици и им казва: „Ако вашата вяра не надмине правдата на книжниците и фарисеите, вие нищо не сте!“

Тука, в един термин Христос влага две противоположни съдържания. Каква е правдата на книжниците и фарисеите?

Според съвременната наука човек идва от един по-низш свят – животинския. Оттам той е пренесъл всички животински качества, заедно с тяхната правда, с която се бори и до днес. По онова време книжниците и фарисеите са били силните на деня. В тяхни ръце е била съдбата на еврейския народ. Те са разполагали с всички блага и са ги разпределяли по познат начин. Този начин на изява на правдата е свойствен на всички народи. Потвърждение на това са войните, престъпленията,

разрушенията. Тази именно правда на насилието отрече Христос, като учи и противопоставя нова правда – силният да помага и се жертва за слабия.

Един младеж пита Христа: „Учителю, как да наследя живот вечен?“ Христос отговаря: „Да възлюбиш Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила, а ближния си като себе си.“ Любов към Бога, любов към цялата жива природа, любов към ближния си и към себе си.

Христос се е жертвал всецяло, раздавал е на народа своите сили, здраве и изкуство. Работил е непрекъснато, за да повдигне народа и го измъкне от невежеството и страданията, лекувал го е, учил го е как да се пази от болести, учил го е на висок морал, но в резултат е виждал, че хората продължават да живеят по стар начин – отношения на насилие, омраза, завист, клевети. Затова с повишен глас им казал: Истина, истина ви казвам, че в съдния ден самата Саавска царица ще ви бъде съдник, защото тя, като чу за мъдростта на Соломона, натовари камили с дарове и отиде със свитата си на север в пределите на Соломона. Видя архитектурата, реда, слуша неговите мъдри слова и от всичко това бе възхитена. Приближи се до Соломона, поклони му се и каза: „Това, което видяха очите ми и чуха ушите ми е превъзходно. Като се върна в земите си, ще приложа всичко това.“

„Казвам ви – казва Христос – че тя ще ви бъде съдник, защото това, което виждате тук – мъдростта, е по-голяма от соломоновата. Аз мъртви възкресявам, прокажени очистивам, слепи лекувам, бясове изпъждам – нещо, което Соломон не можеше да стори, а вие нищо не приемате.“ И най-накрая Христос казва: „Аз съм Път, Истина и Живот.

„Аз“ – кой е този Аз? Този аз съм Аз! Този Аз сте и всички вие, които казвате Аз и всички народи през вековете, чиито индивиди казват Аз за себе си. Това аз е едно и също нещо, една и съща субстанция. Тя е като електрически ток, който захранва милиарди крушки едновременно. Така, тази субстанция е една в света, във всеки човек, във всяко съзнание. Това велико космическо Аз е една жива Божествена субстанция, която прониква във всяко човешко същество, изпълва го с живот и му дава светлина на ума, разум да различава добрите мисли, чувства и постъпки от лошите, да вижда и открива възможностите. Това Божествено Аз ни учи да изпълняваме правото, възвишеното, красивото. Ако го слушаме, ще се пробуди в нас Висшата Божествената природа, ще се издигнем от човека – животното до Божествения човек, до Христа. Този възходящ път лежи във вътрешното битие на човека, именно в това Аз. Това Аз е реалност, то е същественото, то е истината! Без тази Божествена реалност нашият Аз няма живот, няма знание, няма светлина. В присъствие на тези Божествени сили в нас, Азът ни става способен да възприема всички тези форми и сили на цялото битие и тяхните отношения. А когато се издигнем по-нагоре в нашето битие, ще видим, че нашето Аз е лъч от цялото съдържание на битието и ще го почувстваме като наш живот /Живот за цялото/.

Оттук ясно се вижда, че Учението на Христа е основано на петте добродетели – **ЛЮБОВ, ПРАВДА, МЪДРОСТ, ИСТИНА, ДОБРОДЕТЕЛ.**

А каква е връзката им с петте човешки сетива – обоняние, усещане, слух, вкус и зрение? Пипнем нещо и казваме, че е гладко, топло, твърдо и т.н. Ако не чувстваме нищо, ние сме мъртви. Щом усещаме външните въздействия, ние сме живи. Осезанието е неразделно от живота, то е еквивалент на живота, равностойна сила.

Благодарение на осезанието човек си е създал благоприятни условия за живот. Благодарение на вкуса и обонянието се е развил подборът на храната.

Слухът и зрението развиват контакта с околната среда, науката и изкуството и усъвършенстват човека. И така, петте сетива са врати, чрез които ние влизаме в този материален свят, изучаваме го и намираме хиляди блага, складирани в него, необходими за осъществяването и развитието на нашия живот.

Умът на човек е обширен свят, в центъра на който стои едно разумно същество, което мисли, определя, оценява, решава и привежда в движение. Това същество, невидимо за нас, е съзнанието. То е господар, то е реалното. То организира тялото и проектира знанието и способностите си за своите нужди. Тялото е слуга, подчинен на волевата разумна, невидима сила, която го оформя, изгражда и приспособява за своите цели. Това е душата, която се вгражда в тялото като инструмент за възприемане на силите, законите и хармонията на мировата мисъл, в която е въплътена Божествената Мъдрост на природата. Тази природа е израз и резервоар на Божествени сили, Любов и Мъдрост. А човешката душа чрез тялото е потопена в тази Божествена среда и черпи сили за своето изграждане и развитие. Тя е източник на знание и ще се формира в съвършено тяло – храм, в който ще се всели завинаги Божественият дух.

Един пример – една змия гладувала много дни, не намерила нищо за ядене. Един ден, минавайки край едно блато, видяла жаба. Змията се стрелнала и хванала жабата. Мъчителният ѝ глад изчезнал, и от радост се почувствала като в рая. А жабата? – Тя се гърчела в предсмъртна агония – намирала се на дъното на ада.

Пита се, знаела ли е жабата за радостта на змията и знаела ли е змията за трагедията на жабата? Нищо не са знаели, защото те представляват два свята без връзка.

Това, което става между жабата и змията, се случва и между човек и човек. Това отчуждение, което предизвиква враждебност, тласка към грабежи, убийства, бунтове, войни.

Но има една надежда – един младеж напъва раницата си с храна, обува туристически обувки и тръгва за планината. Изкачва се на високо, за да подиша чист въздух, да посрещне изгрева, да се порадва на бистрите извори, свежите гори, треви и цветя, да види чудесата на дивната природа. Сяда до един извор да си почине. След малко идва друг пътник, изморен, отчаян. Младежът го пита за неразположението му. От десет дни търся работа, но не намирам, семейството ми гладува. Младежът отваря широко раницата си и му предлага храна и го успокоява, че ще му намери работа. След раздялата лицето на младежа сияе от радост. Какво се е случило? Той е почувствувал мъката на пътника, преживял я е, тя е предизвикала неговата жертва. Следователно добродетелта е осезание на човешката душа. Благодарността, надеждата, вярата и любовта на пътника, които са се събудили в душата му, той изпраща към младежа, той го възлюбва като свой приятел и спасител.

Така събуденото възвишено вълнение на пътника, по пътя на интуицията се приема от младежа. Той вкухва от плода на своята добра постъпка, на своята любов. Той се храни от възвишената енергия на любовта. Следователно любовта е вкус на душата, тя е, която определя храната на човешката душа.

Този младеж е човек на любовта, той обича всички хора, те му се доверяват и му стават приятели. Той е безкористен, точен, не ощетява никого. Той е носител на Божествената правда в душата си. Той е като ароматно цвете, чийто аромат се разнася навсякъде. Следователно правдата е ароматът на душата – ухае приятно и привлича всички.

Когато в човека се пробудят силите на душата като Добродетел, Правда и Любов, той става извънредно чувствителен, слухът му се развива извън пределите на обикновения. Той навлиза в друг свят – непознатата област на битието, беззвучен за нас. Тези ултразвукови трептения не се долавят от нашето ухо, но той добива способността да чува „Гласът на Безмълвието“. Тези звуци говорят на душата. При хармоничното или нехармонично звучене се показват болестите и билките, с които се лекуват.

С такива възможности е била рускинята Мария Щайнер. Говорела е на събрания и е демонстрирала тези възможности. На непознати хора от публиката е познавала болестите и посочвала начините на лекуване.

Когато човек чрез ухото се свърже със света на звуковете, неговият творчески ум се развива, а когато проникне в света на безмълвието, на вътрешния мир и хармония, той чува гласа на Мъдростта. Мъдростта е вътрешното ухо на душата.

Заедно с пробуждане на ясновидието се отварят и духовните очи. Те виждат вече това, което никой обикновен човек не е виждал и чул. Те виждат цветовете и формите на човешките мисли и чувства, виждат съзнанието на всички хора. Виждат, усещат и проникват в живота на всички живи форми, на всички живи същества, отъждествяват се и проникват във всички живи форми. Като светлината прониква във всичко, така и той, като лъч от тази жива светлина е свързан с цялото. Вижда живота като Единен, Всемирен, Божествен, който създава световите и движи всичко. Пробудил е едно светло, мощно, велико съзнание и силна, благородна воля, на която всичко се подчинява. Станал е съзнателен Син Божи, светлина от светлините, той е познал истината, че Бог живее в него. Тази велика истина го прави свободен, защото като Божи Син, благата го следват навсякъде.

Затова петте Велики Добродетели са сетива на душата, нейни възприятия и сили, които я свързват с Бога. Добродетелите го свързват и със силите на Божествения свят, и той се ползва от тях. Затова тези пет Велики Добродетели са мощни сили, голямо богатство, които формират истинския, силния човек, владеещ всичко в света. Той създава светлина, идеал, път и постижение в света.

Тази е основата, от която се ражда и израства идеалът за Братството в света.

16. ЧОВЕКЪТ, ПЪТЯТ МУ И НЕГОВОТО БЪДЕЩЕ

Георги Радев Дюлгерев

От най-древни времена човек е усещал в себе си смята на своя ум, на своето сърце, своите чувства, желания, страсти, влечения и обич. Не е могъл, обаче да определи къде се намират в човека тези сили. Тези въпроси са стояли и пред гръцките философи, а са проблем и на съвременната наука.

Всички са посочвали главата като седалище на човешкия ум. Знае се, че във всяка дейност взема участие мозъкът като цяло.

В началото на нашия, 20-ти век, американският лекар, физиолог и психолог д-р Гал, установи експериментално, че във всяка проява на човешкия ум вземат участие отделни области, които той нарече мозъчни центрове. Такива центрове той е открил около 40 и е посочил тяхното място по главата на човека.

Областта, в която се отразява или възприема външният свят, се намира в предната част – долният лоб на челото, над очите, по протежение на веждите. Всеки център е двоен, разположен в лявата и дясната полусфера.

Центърът, който се намира между веждите, се казва локалност. С него се познава къде са поставени нещата в природата, разстоянията между тях и пр. Човек с развит такъв център се ориентира лесно в град, планина и др. Има центрове за форма, гласа, тона, тоналност, ред, пресметливост и др.

Тази способност на възприятията се намира и у животните. Тези центрове се намират на същото място, както и при човека, като някои са развити по-добре, отколкото в човека, а други са в зародишно състояние.

Най-низшите от гръбначните животни е змията, която има също своите възприятия и тези центрове се намират над очите ѝ. Тя знае къде се намира нейната храна, обикаля, отдалечава се и се връща в своето леговище. Познава формите,

цвета, жабите, мишките, гущерите. Възприема звуковете, знае къде да снесе яйцата си. Освен това тя притежава разрушителност, чувство за самосъхранение, родителски чувства.

Ако изправим змията така, че нейният гръбначен стълб да е успореден на човешкия, нейните очи ще гледат назад и нейните мозъчни центрове ще останат зад очите.

Същите тези способности, които се намират в змията, са и в съответните центрове в задния мозък на човек.

Когато отидем нагоре по еволюционната стълба при по-висшите гръбначни животни като кучето, коня, вола и др. виждаме, че плоскостта на тяхните очи е успоредна на гръбначния стълб. Ако се изправят така, че и посоката на очите им ще бъде същото или по отношение на човека очите им ще бъдат на темето.

Колкото са по-напреднали животните, толкова очите им ще се приближават към челото на човека.

През дългия път на развитие през вековете, от змията, през млекопитаещите до човека, ъгълът на очите по отношение на гръбначния стълб се променя до 180 градуса.

Когато дойдем до човека, виждаме, че той е развил силно предния си мозък и челото, вследствие на което той се е изправил вертикално. При еволюцията си човек е развил предния си мозък. Там се намират причинността – разсъдъка, аналитичния ум, разумността, речта, изкуствата.

Следователно, това показва, че живият принцип, животът е нещо единно, който прониква във всички живи форми и ги пресъздава. Той прекроява своята форма и създава нова, по-съвършена, в която внася опита, придобитите сили, знания и способности от миналото. Пътят, който е изминал човек, му натрупва известна опитност, знание, които се синтезират в сили и способности. Те формират центрове на мозъка, в които тези сили и способности се проявяват.

Оттук се вижда, че всички живи форми, от най-висшите до най-низшите, представляват фази на живота, през които съзнанието преминава. Съзнанието е безсмъртно, то присъства във всички фази на живота. Възприело е своеобразно обективната действителност, срещнало е всевъзможни противоречия и е изработило според уменията си своеобразен начин на борба за преодоляване на препятствията.

С това то събужда нови сили, средства и способности и коригира организма си, като го пресъздава в нови форми, годни за по-сложни възприятия и намиране на нови пътища за разрешаване на противоречията, които среща по пътя си.

Обективният физически свят в своята същина със своите мисли и закони е приготвил всички условия – материални и духовни за развитието на всички живи форми на съзнанието. Той представлява една велика мистерия.

Възприятията на всички същества се разширяват, откриват нови знания, синтезират се в сили и способности, които съграждат нови мозъчни центрове и трансформират старите. Те коригират тялото и го пресъздават, за да се появят събудените нови сили.

Мозъчните центрове, както са наредени, показват пътя, който е изминало човешкото съзнание от змията до съвременния човек.

От задната част на черепа, по кривата линия, която минава по темето и спира до веждите, са наредени последователно всички мозъчни центрове, които показват развитието на психиката на човека. Това е пътят на човешкото съзнание. Този жизнен път през вековете представлява нов обект за изучаване.

Първото нещо, което забелязваме е, че човек не е форма, която се появява, расте и изчезва, а е вечен като живата природа. Това събужда чувството за реалност – усещане за безсмъртие, което от вяра се превръща в знание и в способност да вижда своето минало.

Второто, което се изгражда, е надеждата – предчувствие за светло и радостно бъдеще. Човек се пренася в бъдещето и вижда методите, чрез които ще го постигне.

Трето – вижда разрешаването на вечните въпроси – кой е той, от къде идва, защо живее и къде отива. Отговорите се намират в неговото битие.

Човек е неразделна част от целия физически свят. Той е един център от вихри на сили, които проникват в него и излизат от него. Той приема храна, вода, въздух, приема светлина, топлина и енергия. С това той съгражда своята физическа форма. Неорганичните елементи се извличат от растенията и плодовете. По този начин той се явява трансформатор на материалния свят.

Тези процеси не са произволни, а организирани, целенасочени и разумни. Това се вижда от изградените системи в човека. В центъра на този строителен процес стои преследването на една по-висша цел – създаване на едно по-съвършено тяло, заплащаващо в себе си по-възвишени умствени способности. Този архитект е един лъч от Мировия Дух, който е резервоар на разум, мъдрост и любов и който ни свързва с цялото битие. Този жив лъч го усещаме като АЗ – себечувстване, без да познаваме неговия източник.

Според окултизма, този Божествен лъч, неговата същност, енергия и сила, е продължение на Божествения Миров дух. Когато този лъч навлезе в материалния свят, неговото първично съзнание за цялото се помрачава и той забравя своя произход. Вижда се в един чужд, непознат свят, в една непрогледна тъмница и се сблъсква с новите сили и закони. Този лъч, загубил своето величие, се е превърнал в една жива, съзнателна точка, във вътрешен субективен център, който постоянно се сблъсква с обективната действителност, влиза в постоянни противоречия с него, които му носят страдания. Тези страдания предизвикват напрежение и светлина, която осветява изходния път. Тази светлина му дава възможност да отстрани противоречията и да ги превъзмогне.

По този път на противоречия и страдание и успехи, в непрекъснато разрешаване на възникналите проблеми, се разкриват законите и принципите, върху които е изграден този материален, обективен свят. Човешкото въображение се разширява, светлината на съзнанието расте. Разкриват се законите на Всемира. Това става от синтеза на знанието, събрано от дългия опит през всичките епохи на проявения живот.

Този център на синтезираното знание, съградено от светлината на Божествения Дух, е висшето съзнание на човека или Божествената душа, наречена от теософите Висш Манас.

Центровете на мозъка, които възприемат тези нови сили са вяра или осъзнаване на безсмъртието, Божественото, Любов към Бога, възприемане на мировата правда, милосърдие, любов към ближния и към всичко живо.

Развитието на тези психически сили издигат предната част на главата – челото и дават височината на темето. Когато човек постигне това, душата е изградила вече своите сетивни органи и може да прониква навсякъде, където пожелае. Душата се ражда вече като индивидуалност. Тя става храм на този Божествен лъч, овладява всички физически и психически сили и става техен господар.

Следователно, пътят на човека е като Божествена еманация, която излиза от Бога, минава през причинния свят, облича се в неговата материя, после слиза в астралния свят, облича се в материята на чувствата и най-после слиза на физическото поле. Тук от елементите на физическия свят той съгражда своето физическо тяло. Оттук започва еволюционното възлизане на човека – организира астралното си тяло – чувство и страсти трансформира в любов, организира своя ум – прави го силен и проникателен. Преминал е през всички раси на миналото, до старозаветния живот на бялата раса, до идването на Христа. След това започва

еволюционния период. Притчата за блудния син е аналогия, символ на пътя на човешкия дух. Излиза от бащиния си дом с богатството, което е получил, но го пропилява, стига до просешка тояга. Принуждава се да работи при жесток господар и да се храни с храната на свинете, които пасе. Той страда, гладува, стига до най-ниската точка на своя материализъм. Спомня си бащиния дом, изобилието, захвърля пастирската тояга и се завръща. Готов е да стане слуга и да изкупи вината си. Баща му го посреща, прегръща го, възвръща му правата и казва: „Синът ми мъртъв бе, оживя, загубен бе, намери се.“

17. ФАЗИ НА ЖИВОТА

Георги Радев Дюлгерев

В един студен зимен ден на декември 1944 година нашият велик Миров Учител премина във вечността. Вестта за това се разнесе мълениеносно из цялата страна. Тя потопи в дълбока скръб неговите последователи, но за малко, защото в неговото Учение се казва, че човек не е само тялото. Човекът е дух, душа, ум и сърце. Те са истинският, безсмъртният човек.

Тялото е един инструмент на душата, посредством която се събират знания и опитности, които се синтезират и превръщат в сили и способности, които изграждат и организират душата.

Духът изгражда тялото в продължение на милиарди години, потопявайки го във физическия свят. Този обективен физически свят е изграден от мъдрост и любов, които са израз на Божествената воля – кристализираната Божествена мисъл. Следователно Мъдростта създава, моделира формите на физическия свят. Любовта съзидава и е израз на силите в него, а истината е субстанцията, движението, целенасочеността и вътрешното трансформиране физическите енергии в нови форми. Те дават образа, съдържанието и смисълът на този видим свят, в който сме потопени.

Физическото тяло, което се изгражда от духа, постоянно се преустройва, като се събужда в него все повече и повече възприятия от обективния свят. Следствие на това се усилват /усъвършенстват/ органите от създадените вече възприятия и се пробуждат потенциалните, не проявени възможности на човека.

През своя жизнен път тялото на човек се износва, защото проникват в него чужди, неорганизирани вещества, които образуват утайки. Те подплушват каналите, по които протичат жизнените сили на душата. От това тялото става тежко, инертно, неспособно за творческа работа и не може повече да служи на душата. Затова тя го напуска, като изтегля всичките жизнени сили от него.

Ето защо тялото остава неподвижно и като купчина разнородни елементи, събрани някога по волята на Духа да му служат, сега остават свободни, отблъсквайки се взаимно. Газообразните излитат, втечените изтичат, а твърдите стават на прах. Тялото се разлага и изчезва, а човешкото Аз, душата и духът отиват да си построят по законите на Кармата друго тяло – по-красиво, по-способно, с по-големи възможности, за да може да се приспособи към новите условия, към по-сложния бит на новото време.

Животът е всемирно явление и изпълва всичко.

Живот има в минералите, функционира в кристалите, като съгражда тяхните форми. Оттам животът преминава в по-високите форми – растителна, животинска и най-висшата – човекът. Човекът е венецът на творението, най-организираното същество.

Минералното царство е несъзнателно, животът тук слабо се забелязва. Движението, устройството на молекулите, които формират структурата на минерала

е предизвикано от съзнание, което е далеч. Формирането се извършва от сили по начин, както магнитното желязо привлича железните стърготини.

Втората фаза е растителната – растителното царство. Тази фаза е подсъзнателна. Тя е като човек, който диша, кръвообращението работи, обмяната на веществата става правилно. Процесът е подсъзнателен, съзнанието е над този процес и го ръководи.

Третата фаза е животинската – животинското царство. Тя е вече съзнателна фаза на живота. Животното усеща, съзнава външната среда и нейното въздействие върху него и реагира съответно.

Човекът е четвъртата фаза на живота – самосъзнанието. Това е двойно съзнание. Едното е обективното усещане на външната среда, както животните – възприема образите, движенията, промените и силите, които му влияят.

Всички тези образи и впечатления, проникнали в човешкия ум, са копия от оригинала – отразяват точно външния свят.

В човешкия ум, в центъра на неговото поле има една жива, разумна точка, която като фар осветява обективния ум, възприятията. Проучва тяхните форми, свойства, сили и възможности, съчетава ги в нови форми и сили, създава нещо ново, от което и той и другите ще се ползват.

Тази творческа сила е субективният, вътрешен ум – творческата възможност на субективното творческо съзнание. Затова човек има творческа сила, една по-висока степен на съзнанието, наречена самосъзнание.

Един пример: Зима е, наклали сме огън и го поддържаме постоянно да не загасне. Кучето е легнало до огъня и се топли. Ние се отдалечаваме от огъня, той загасва и кучето трепери. То вижда как поддържа огъня, защо не прави същото? Защото липсва съответната способност – субективният ум.

Човешката, самосъзнателна фаза на живота /на съзнанието/ не е последната. Има една още по-висока, по-велика фаза на живота – т.н. свръхсъзнателна или космическа фаза. Това е ум с нови, велики сили на съзнанието, които правят човека недосегаем.

Както субективното съзнание разделя човека от животните и го въвежда в една недосегаема за тях култура, както и животните нямат представа за човешкия живот, за неговите възможности, ум и култура, както в отдалечаването на човека от животното – дистанцията създадена от субективното начало на съзнанието, така и свръхсъзнателното начало на ума разделя съвременния, обикновен човек от човек с възможности, необясними за нас. Този човек се въвежда в едно ново поле на прояви и възможности. Той се отдалечава от нас толкова, колкото ние стоим далеч от животните. Неговото тяло е изградено от етерна и духовна субстанция. Съществата от това поле са известни като Всемирно Бяло Братство. Някои от неговите членове се обличат с материални тела, като нашите, но със способности, надвишаващи ги многократно. Те проникват през твърдата материя и познават съдържанието ѝ, те виждат на хиляди километри и могат да определят дистанцията. Могат да определят диагнозата на болен и начина на лекуването му. Виждат не само пространството, но и проникват в душата на човека и най-съкровенните тайни за тях са видими. Те виждат нашите мисли, чувства, тяхната проява и развой. Те могат да излизат от телата си, да отиват далеч и да се върнат. С волята си могат да излекуват болни от разстояние, могат да влияят на гравитацията и отклоняват светлината и др.

Тези велики свръхсъзнатели същества са пазители и водители на човечеството, те са свързани с него, защото животът на всички – от най-низшето до най-висшето е единен и Божествен. Те са слизали в началото на всяка култура, създавали са благоприятните условия за развитието ѝ. Такива са били Конфуций, Буда, Зороастър, Хермес, Мойсей, Христос, нашият Учител. Те са изпращали свои

ученици и посветени, създавали са школи /окултни/ – египетската на Хермес, орфистите на Орфей, Питагорейците, Богомилите, Християн-Розенкройцерите, теософите на Щайнер, Йогите на изток и др.

Всички тези школи изнасят знания, изпитани и проверени от тези великани на светлината. От тях е създадена окултната /тайната/ наука и нейните разклонения. Изучаването на тази наука осветява пътя на всеки, вървящ по него и му помага да развие нови сетива, възприятия и възможности. Тези сетива са като семена, като потенциални сили, които очакват своето пробуждане.

В школите се изучават методите за развиване на тези способности, с които мирозданието разкрива своите тайни на ученика.

Както слепият чрез пипане опознава предметите и добива ограничена представа за обективния свят, така и ученият чрез опити изучава фактите и иска да ги обясни. Каквато е разликата между слепия и зрящия, такава е разликата между учения и окултиста-ясновидец, който вижда причините, силите и разума, който обуславя фактите, явленията и връзката им с цялото. Окултистът-ясновидец вижда тяхния ритъм във Всемира и хармонията, която звучи и превръща светлина и цвят и всичко, където минало, сегашно и бъдеще е едно.

Когато разглеждаме човешкото тяло, формата и съдържащото се в нея, виждаме чудеса, които човешкият разум не може да си обясни. Този механизъм не е още изучен, няма архитект, механик, скулптор, химик да сътвори такова удивително устройство като човешкото тяло. Тогава кой е строителят? Очевидно вътрешният човек. Ние го усещаме като Аз, който възприема отвън навътре, преработва възприятията и излъчва мисъл, чувство и творчество. За своите мисъл, чувство и воля, той е изработил съответни органи. Ние знаем ли за силите, знанието и възможностите, които проявява това АЗ? Нищо не знаем, смесваме го със своето тяло.

На вратата на древния Делфийски храм в Елада имало надпис: Човече, познай себе си, защото който познае себе си, ще познае Бога и вселената." Той напомня за древните египетски окултни школи.

Азът е нещо безсмъртно, то не умира, а продължава своята дейност и през живота. Това се забелязва чрез живота на тялото. То многократно сменя своето съдържание чрез подмяна на клетките. А вътрешният архитект – свидетел на тези промени и пазител от външните разрушителни влияния, е винаги един и същ. „Аз съм бил, съм и ще бъда!“ Но когато се наложи да посетим починал и да отидем на гробищата, в нас нещо трепва: „Нима и аз ще умра?“ Но връщайки се в града и влезли в нормалния ритъм на живота, ние забравяме. Защо? Нещо силно, властно ни казва: „Аз съм жив, аз никога не умирам, аз смърт не зная!“ Това е вътрешният глас на човека, гласът на безсмъртното начало в нас.

Нима не е ясно, че миналият живот на човека, който се пробужда в животното, което за да задоволи глада си, напада, разкъсва и изяжда подобния си – прогресира? Отказва се от този порок. После го виждаме да използва силите му като роб – жестоко. По-късно съзнава, че това е жестоко, но все пак го счита за по-нисш от себе си – работник. Макар да се ползва с по-голяма свобода – да работи, където пожелае.

Ако животът умираше и изчезваше заедно със своята опитност, откъде имаме този прогрес? Ако господар и роб умираха и изчезваха безследно, откъде е дошла идеята да се отрече робството и от господарите. И господарят е ставал роб и то многократно. Робството е един тежък спомен, който му напомня, че това е престъпление.

Откъде е дошла идеята и чувството за състрадание и любов и волята да помагаме? Около нас има хора, на които им прави удоволствие да измъчват и убиват,

а други помагат, жертвуват се, спасяват ближния си от беда. В тях се е пробудило милосърдието и любовта.

На какво се дължи това? – първите са груби материалисти, които считат всичко извън тях за източник на блага и са готови с всякакви средства да обсебят тези блага. А тези, които притежават милосърдие и любов, възприемат единството на живота – Великият разумен дух, който ги изпълва. Те живеят за цялото и цялото е техен живот и радост. Тази изява на духа е видимо битие на живота. Този дух е основата, върху която е изградено това голямо разнообразие на силите и законите, тяхната хармония и единство на безсмъртието и вечната светлина. Това възприема новият човек, това е Любов, която се събужда. Събужда се вярата, която усеща, възприема и знае за вечното, разумното, непоклатимото в него. Като видение то озарява надеждата за неговото бъдеще, облечено в светлина, могъщество, радост и величие.

Тези три категории са нови сили, които се събуждат в човека. Те са първите кълнове на свърхсъзнанието. Те са новото, което идва и ще преобрази света. На тези хора очите им са отворени и те виждат мировото величие на Божествения свят и че те са свързани и съработници на това.

Нашият Учител идва от този свят, огрян от Всемирна Любов, изпълнен с дълбока Мъдрост, в която грее лъчезарна Истина. Той дойде и донесе едно всемирно послание, в което са дадени законите за изграждане на нова световна култура на новата раса, раса, която е логика на боговете.

Той дойде да ни покаже пътят и методите как да приемем благата на този завет. Той дойде между нас, откряна мантията си, за да видим неговата сила, неговата светлина, мъдрост и любов. Той ни даде наука – това велико послание в 7000 беседи, в които разкрива знание за нашето духовно издигане.

18. ЦИКЛИ НА ЖИВОТА

Георги Радев Дюлгерев

Пролет е, най-красивият, животворен, пълен с цветя и светли надежди сезон. След него идва лятото, есента и накрая зимата – четири сезона, характерни със своите особености. Пролетта – буйната растителност, лятото – с горещините, есента – с мъгли, дъждове и хлад и зимата – с бури и сняг. И студове, на какво се дължат тези промени? Единственият отговор е – Слънцето.

Слънцето в своето движение от юг на север и обратно дава тези промени. Ако се застане на 22 март в 12 часа на екватора, ще се види, че слънцето е в най-високата си точка, в своя зенит и излъчва мълнии светлина. От този момент нататък то се надвесва на север и хвърля толкова светлина и енергия, която е толкова силна, че подтиква растежа на всяко коренче, на всяко растение. То събужда живот в цялата природа.

Слънцето се движи на север и усилва своята светлина, а земята, жадна за топлина, я поглъща. Това трае до 22 юни. Тогава слънцето се издига до най-високата си точка на север. Излъчената енергия е толкова много, че остава в излишък и започва да радира обратно. Образува се двойно течение на слъчевата енергия – едно артериално – от слънцето към земята и друго – венозно – от земята към слънцето. Тези две течения предизвикват летните горещини.

Слънцето продължава движението си на юг и на 22 септември – есенното равноденствие – краят на лятото и началото на есента. То продължава на юг, светлинната му енергия намалява, а заедно с това и неговото влияние върху природата. Земята е още положителна, тя още отдава топлина, но това приключва

към 22 декември и от положителна става отрицателна. Слънцето е в най-отдалечената си точка на юг и тръгва на север. Земята е изстинала, зима е.

Но идва наново 22 март.

Друг кръг, аналогичен на годишните времена е денят. Сутрин слънцето се показва над земята, издига се нагоре и усилюва своето лъчение, което се поглъща от земята. Това трае до 12 на обяд, като достига най-високата си точка. Този процес ни напомня на пролетта. След този час слънцето усилюва излъчването на енергия, която не може цялата да бъде погълната от земята. Излишната сменя посоката си – обратно към слънцето. Това двойно течение е характерно за лятото.

След залаза на слънцето влиянието му намалява, но земята е положителна и отдава топлина до полунощ. Това е есента на деннощното.

След полунощ земята сменя поляритета си, готви се да поглъща слънчеви лъчи, но слънчевото влияние е още нищожно. Това е зимата.

Този двоен глад за слънчева енергия през пролетта, рано сутрин, когато слънчевите лъчи се възприемат цялостно от материята и внасят своето съдържание в нея – концентрираната слънчева енергия.

Този факт е бил познат на древните мъдrecи, учителите на древните окултни школи, защото са препоръчвали на своите ученици да излизат рано сутрин, особено през пролетта, да посрещнат първите слънчеви лъчи на полето или на високи места. Те проникват в човека и внасят сили и здраве. Това е практикувано от учениците на Хермес в Египет, есеите, Христовите ученици, питагорейците, орфисти, богомили и съвременните окултни общества.

Цялата природа, всичко, каквото съществува по земята, е дело на кондензираната слънчева светлина – енергия. Това е било известно на всички окултни учители и ученици.

Атомите са миниатюрна слънчева система, а електричеството е трансформиран слънчев лъч. Установено е, че ако земята напусне Слънчевата система, температурата ѝ ще се понижи до абсолютната нула. При тази температура материята на земята ще се свие така, че ще се получи ядрен взрив, при който Земята ще се превърне в невидимо етерно тяло. И ще се превърне в светлина, т.е. от каквото е съставена.

Самият човек е синтез от слънчева светлина, т.е. от слънчеви продукти. Ние се греем на слънце, живеем на светлина и се храним директно и косвено от нея. А през зимата, когато слънцето е оскъдно, ние ползваме дърва, газ, ток и други слънчеви продукти, с които компенсираме неговата липса.

Но слънчевата светлина не е само механични трептения. Ако беше такава, тя би се превърнала в еднородна маса, в безформена материя, без всякаква целесъобразност.

А ние виждаме точно обратното. Светът се строи целесъобразно планомерно, според плана на един Велик Архитект, че всичко, което става, е целенасочено, защото всички органи и системи в човешкия организъм действат синхронно между сили, здраве, съзнание и разумна дейност, насочена към неговото съвършенство.

Така, слънчевите лъчи са трептения и напрежения, предизвикани от всемирния живот. Те са живи и разумни и осъществяват волята на разумния архитект. Те стават това, което той е замислил.

Този свят е замисъл на Божествената разумност, а човекът е лъч от това живо слънце. Съзнание. Свързани сме с него и получаваме живот, енергия, разум и светлина за живота. Той е физическа, сърдечна и разумна храна за нашия живот.

Апостол Павел е казал на атиняните – „Незнайният Бог е Бог, в който живеем, движим се и съществуваме“, а някои стихотворци са прибавили „и негов род сме“.

В природата, в която живеем и растем, има свой ритъм – годишните времена. Ние живеем сред тях и те оставят своите незаличими следи.

От люлката до гроба човешкият живот е кръг и е изложен на годишните промени. От 1 до 21 години той живее в своята пролет. Детето расте заедно с радиуса на неговия поглед, възприятия и знания. То непрекъснато учи и възприема. Прилича на орел, който лети високо и със своите силни очи вижда широки простори. Така детето расте и пасивно възприема всичко от света. Към 21 година пожелава нещо, което най-много желае и обича. Това желание се събира, натрупва и се превръща в огромна неудържима сила. За този момент в окултизма се казва, че душата разсъфтява и този цвят трябва да се оплоди.

Какво е пожелал? Човек носи своите заложи, дарби и наклонности, изработени в далечното минало. Това, което е пожелал, се превръща от мечта в творческа сила, която не познава преграда. Този млад човек от съзерцател на своята мечта се превръща в реализатор на своя идеал. Той живее във втората фаза на своя живот – от 21 до 42 години и е вече под влияние на двете течения. Съзерцава своя идеал и пътищата, методите, чрез които може да ги постигне. Превръща мечтата в реалност или цветът на душата се превръща в зрял плод.

От 42 до 63 години човек живее в своята есен. Есен е неговият живот. Ние виждаме този неудържим лъв навел глава, превърнал се на вол в тежко-натоварена кола, която влечи към брега на житейското море.

Какъв е този товар? Семейство, деца, проблеми. След време децата израстват, задълженията намаляват, но той чувства, че и силите му намаляват и вече може да намали напрежението. Към 63-та година той е свободен от всякакви задължения и е като дете, седнал на брега на житейското море. Вижда какви бури, вълнения и кризи е преживял. Сега прави преоценка на ценностите в своя живот.

Този нов идеал на стареца, макар и ценен, се обвива в кора, превръща се на семка и пада в плазмата на живота, отива си заедно с него, за да се появи идната пролет. Оттук започва един величествен кръг – кръгът на човешката история.

Историята на човека, специално на нашата бяла арийска раса се е развивала под влиянието на четирите годишни времена. Тя е имала своите пролет, лято, есен и зима.

Според окултизма зародишът на нашата пета раса е от избраните най-чисти и благонадеждни индивиди от четвъртата раса – атлантската. Те са били заселени около Хималаите и са образували впоследствие петата арийска раса. Тяхното съзнание е било обширно, пръснато навсякъде. Те не са могли да отделят себе си от другите. Виждали себе си в целия род. Те са били ясновидци, виждали са небесния свят, а материалният е бил за тях като мъгла – непознат. Имали са стадно съзнание или т.н. колективно подсъзнание. Между тях са живеели риштите – Великите Учители, които са се отличавали с цветна величествена аура и са били смятани за богове. Целта на еволюцията е била да се съсредоточи в една точка обширното съзнание и да се създаде индивидуално съзнание, индивидуален център, от който да се проектират всички дарби и способности на човек. Риштите са спомогнали за разделяне на труда, като послушните са били защитени от глада и природните стихии.

Изминали са хилядолетия, докато всички осъзнаят, че този свят носи условия за добър и радостен живот. Техният поглед от небесния свят, постепенно се е обръщал към физическия, като източник на материални блага, към неговите закони. Постепенно материалният свят е станал по-ясен за тях. Виждането на вътрешния човек, на душата, постепенно изчезнало, но споменът за него останал. Дотук е първата фаза на човешкият живот – пролетта на неговата история.

Поглеждайки този земен свят, човекът пожелал да го опознае и овладее. Това опознаване е цветът, който се е появил и трябва да се оплоди. С това настъпва втората фаза – проява на творческите възможности – любознателност, да опознае

законите и силите на физическия свят и волевата, творческа сила, чрез която благата на този свят могат да бъдат овладяни и съзерцанието на идеала – това са двете течения, характерни за лятото. На тази основа са се появили древните култури на Халдея, Вавилон, Персия, Египет. Те са имали ясен спомен за невидимия свят, но и физическият свят е привличал тяхното внимание. Тук индивидуалното чувство започнало да се пробужда и усилява. Виждали са, че колкото по-голяма нива е засята, толкова повече жито ще вземат, повече ще се облагодетелстват. Това ги е накарало да търсят помощници – такива са станали по-слабите, неуките, непредприемчивите. Но жаждата за повече блага събудило егоистичното чувство в човека, да чувствава себе си отделен, да облагодетелства повече себе си.

Със засилване на това себично чувство, на този егоизъм, човек започнал да забравя за интересите на другите, почувствувал се господар. Свещен егоизъм завладял народите и се образували класите. Народите възставали едни срещу други, това довело до хаос, в който загинали древните цивилизации. Хората са се отчуждили един от друг, станали са жестоки, отмъстителни. Това е най-тъмната епоха, когато разгромът и човешината са се отдалечили.

В този ред са се явили нови цивилизации – еврейската, гръко-римската. Това е тъмната печална есен на човешкия живот.

За да се ограничи самоизстреблението на хората, се явяват гражданските закони, но се узакони робството. В края на тази епоха се яви Христос. Той възвести братството между хората, че животът, който живеем, не е наш, той принадлежи на Бога. „Бог е наш и той живее във всички хора и на всички дава живот.“ Нашето битие, нашият ум, сърце, душа, дух и тяло, всичко е създадено и е проникнато от този велик Божествен живот – ние сме деца на Бога, братя сме, един Бог, един живот, една сила живее в нас!

Да обичаме ближния като себе си! Тази нова светла мисъл се разнесе като мълния по всички посоки в тъмния хоризонт на човешкия род и събуди светли надежди и хората започнали да се събират на групи, общества, братства и комуни. Но страшното минало и настояще на човечеството и омразата са изпълнили атмосферата. И сега, като леден вятър тази омраза затрупва семената на това всемирно живо Слово, посято през есента. Снежната пустиня се разпростира навсякъде. Човек живее със своето минало. Той, като хищник, живее своята зима. Но семената на живота Слово са пуснали дълбоко корени и под влиянието на страданията, които сам е създал, се учи да създаде нов идеал.

Той вижда, че в производството на един елементарен продукт е синтезиран живот, усилията на цялото човечество. Този процес е започнал още от създаването на слънчевата система и зараждането на елементите.

Ето защо този комплекс от процеси са дело на човешкия дух през вековете. Но и самият човек не принадлежи на себе си, той е продукт на цялото битие, рожба на мировия Дух. Неговият разум е път, изминат и огряван от законите на мировия разум.

Човек принадлежи на цялото, защото усилията на цялото е проектирано и живее в него, свързано е с него и не може да живее извън него.

Ние днес обичаме природата, но сме длъжни да обичаме и човека, ближния си. Тази любов ни задължава да бъдем искрени, честни, справедливи, да помагаме на слабите.

Любовта, това е езикът на живата природа, говор на мировия дух в човека. Когато се пробуди този миров дух, ще настъпи новата епоха, ще настъпи пробуждане на ново съзнание – нова пролет в човешкия живот.

Зазорява се, пролетното слънце изгрява, ледът ще се стопи и то ще стопли сърцата на хората. Царството Божие ще слезе на земята и ще настане Царството на Любовта.

ТОДОР АБАДЖИЕВ

СПИРИТИЧЕСКИТЕ СЕАНСИ В ГРАД ЯМБОЛ

Един от първите етапи, през които преминават онези българи, които копнеят душите им за духовен живот, това са спиритическите кръжоци.

Този етап има за цел да докаже нагледно и с доказателства, че зад материалната бариера съществува друг, Невидим свят. И го доказва.

По това време списание „Виделина“, основано от Георги Миркович от Сливен след неговата кончина след 1905 година се продължава от Тодор Бъчваров. В него са поместени две статии: „На самоуверените неверници“ от 1910 г. и „Знаменията на времето“ от 1909 година от Тодор Абаджиев, който става по-късно ръководител на Ямболското братство, чийто образ виждаме в снимките редом с Учителя.

1. НА САМОУВЕРЕНИТЕ НЕВЕРНИЦИ

В. Шопов и Фурнаджиев,
пловдивски евангелисти.

Нашата беседа с вас, почтени представители на евангелизма, бе интересна, но вие, по стар навик не обичате да се отнесете сериозно към мненията на вашите противници. Ако това сметем за самоувереност в правотата на личните ви убеждения, все пак то не е лишено от високомерие – невъзпитаност.

„Това, гдето се чуват да свирят музики, гайди, да дрънкат камбани и пр. е болестно състояние.“ В. Шопов.

„Сам Д. веднъж във Варна ми каза: Страх ме е да не ми изскочи чивията.“ Фурнаджиев.

Моля да ме извините, че не ви отговорих на подмятанията, които счетох за недостойни; времето бе много късо: вие бързахте за вашето събрание, а въпросът не е от естество да ви се отговори на подмятанieto с ирония.

Ако вам е мила истината, има маса авторитети по окултизма и медиумизма, към които можете се обърна за по-широко осветление на въпроса. Аз не мога да отида по-далече от своя личен опит и наблюдения, от които мога ви наброя факти, на които почиват моите убеждения, и ще чакам вие, просветените умове да се произнесете.

Започвам.

Миналата година (1908) по случай посещението града ни от Кортеза Стефанова, се събрахме повече от 50 души в къщата на Р. Д-в. Между събранието личаха: един Д-р по правото и един ветеринарен лекар. Съобщенията, които Кортеза даде, най-много озадачиха прависта. Тя му съобщи колко души са в къщи, имената на всички и най-важното, че детето му се казва Иванчо – по името на двамата си деди – и че то страда от водянка, което за родителите съставлява най-голямата грижа, защото лекарите са искали да правят операция, а това задава не малък страх за хора, които нямат надежда у Бога. Каза им още, че няма нужда от операция, но да го дадат ней и тя след една седмица ще им го повърне здраво! На ветеринарния лекар каза, че има момче във втори клас, че по френски е скъсан и най-важното, че е непослушно. Бащата потвърждава вярността на думите й.

По-предната вечер в къщата на баба Катеринка каза на Ради Дюмеров, че баща му, Иван, с покойното му Иванчо са при него. Че баща му има белег на лицето си, причинен от болестта, която го е погребала. А това синът даже бе забравил!

Няма нужда да казвам, че всички тези хора Кортеза за пръв път вижда и че всички дадени съобщения бяха факти, които самите лица не отричат!

Това за нас, простосмъртните, които не познаваме тази дарба, може да е непонятна или лудост – според вас, но аз бих казал, че много учени и умом здрави хора биха завидяли на такава лудост, която разкрива миналото, настоящето и бъдещето на хората! Явява се тогава въпросът: луда ли е Кортеза? За да се отговори на тоя въпрос, налага ни се втори: как е възможно луд човек да отгадава с положителност и най-скритите тайни на човека? А човек, който иска да минава за интелигентен, не може и не бива да оставя горните въпроси без отговор.

Може ли луд човек със спокойствие в душата, с ясност и положителност да дава отговори, които смайват и най-положителния ум!

Как могат луди хора да ни разкриват неща за невидимия мир с пълнота и знание, на които и най-мъдрите философи-богословци биха се позамислили.

Това не показва ли, че Кортеза притежава и проявява сила, която трябва да озадачи здравните умове? Геният на човечеството – Исус – фарисеите наричаха луд. Галилей бе за йезуитите луд; но днес признателното човечество ги прославя.

Във вестник „Дневник“ миналата година (не помня датата) един пише за своя баща, който е повърнат от Ал. Болница като безнадеждно умопобъркан, че бил доведен при Кортеза, която за три дни го е излекувала съвършено, без да употреби никакви лекарства, а онова, което Христос препоръча: „Ако имате вяра колко синапово зърно, бихте горите преместили.“ И това го прави не медик със своите познания, а една мома, която само второ отделение е свършила!

На 15 октомври имяхме сеанс; едно момиче на 14 години, спящ медиум и вижда Хр. Ботев, който между другите съобщения казва: „Преди 38 години аз се борих за правда и свобода, а днес искат да проливат българска кръв само за един.“ Като натърти последните думи! Медиумът е дете без образование, занимава се с домашна работа, от политика не отбира, не познава Ботева и неговия живот; а говори с него и то като го описва предварително! Това дете е здраво и до днес, върши си обикновените домашните работи, без всякакъв признак на лудост. Как си обяснявате това?

На 20 октомври в сеанс заспа войник, когото пръв път виждам, на когото името и лицето и сега не зная. Поканен транса да произнесе молитва, след туй той вижда духа на Ненча, личен негов приятел, със светло облекло дошел с мисия да бъде ръководител. Попитахме духа на какво дължи честа да бъде дух ръководител. Отговори: Аз съм прераждан 4 пъти физически и 5 духовно: 1) във време на татарското нашествие в Русия – роден арапин, живях 62 години; 2) в Индия от арийско племе, живял 40 години; 3) в Америка от италианско произхождение живял само 7 години; и най-после в България – Чирпан, гдето умрял на 18-20 годишна възраст. Тези прераждания са му помогнали да се издигне духовно и заедно с 5-тях духовни прераждания след смъртта е можал да се издигне до положение да стане ръководител. Войникът – медиум не знае нищо за теорията метаспихоза – превъплъщение. Отде накъде да говори за това? Как обяснявате и тоя случай?

Същата вечер заспива други медиум и вижда духа на Русчо М-ч. с голяма рана в стомаха; являият се покойник обяснява, че тази рана е вследствие нередовния живот. Той виждал настъпването на една грозна и мъчителна смърт, затуй и решил да посегне на живота си като си отрязва гърлото с бръснач. Но сега вижда, че е направил по-голям грях. Поиска молитва, която приема коленичащ, става, благодари и си отива. Как обяснявате вие това?

Същият медиум вижда духа на Боян, тукашен гражданин, заминал преди две години на велики заговелки от задушаване. Казва, че е бил жив погребан, но умрял после в страшни мъки при съзнание, че се намира в гроба. Показва си ноктите на медиума, които са пълни с трески, прави усилия да се спаси и драскал сандъка. Съветва всички да бъдат трезвени и по-редовни в ядене, за да не изпадат в неговото положение. Иска молитва, благодари и си отива. Де може медиумът да измъдри това?

На 25 октомври след съобщенията от частен характер каза се от един светъл дух да приготвим дълбока чиния, пълна с вода и я оставим на масата 1 метър пред медиумите; те седяха на първия ред, 20 минути след угасване на ламбата всички останахме учудени, като видяхме, че наистина медиумите са измокрени и около чинията с вода е съвсем мокро. Кой е пръскал медиумите, когато чинията с водата никой от присъстващите не е можал да достигне?

На 12 ноември. Духът води медиума в една дълбочина с голям огън! И му казва, че това е мястото, дето ще иде свещеник Ш., а за свещещик А. казва, че ще е само 2 години в чистилището. Казва му, че то се дели на 4 области: обитателите на които носят съответно облекло в първата – тъмно кафяво, във втората – кафяви, третата – куршумени и четвъртата – кремави. Духовите от първа категория гледат нагоре, от втора – пред себе си, от трета – малко по-нагоре към светлината, а от четвъртата – с поглед право в светлината, идуща от горе! Всички коленичили са непрестанно на молитва към Бога. Св. Дух благослови всички присъстващи в чистилището и си отива. – С какво въображение може да се създаде това, което медиумът няма такива убеждения?

В тъмния сеанс Д. З. Вижда св. Дух как пречиства стаята от всички нечестиви духове, спира се над всички и ги благославя. М. вижда Руска, нейна съседка с тъмно облекло, проси молитва и си отива. Д. З. вижда как събличат кремовото облекло на баща му и го обличат по-светло и преминава в светлината. А-в усеща лъхът на втрѣ през лицето си, а М. казва, че духът на покойния Ат. Драгиев желае духовна песен; удовлетворен – благодари и си отива. М. Вижда духът на Ст. Атанасов, който поздравява и си отива. М. вижда покойната М. П. Гакева в полумрак: желае молитва; удовлетворена – става, благодари и си отива. М. вижда духа на М. Дражева със светло облекло. Г. Б-в пожела да го опише; това медиумът направи с поразителна точност! Същият вижда духа на Керанка, нейна приятелка, която дава наставление на своите да живеят в братолюбие; казва, че поради молитвите в сеанса ѝ е помогнато да излезе 6 месеци по-рано от чистилището. Вие, които не вярвате ни в чистилище, ни в моление за мъртвите, как ще обясните тия случаи?

На 15 ноември същият медиум вижда св. Дух, който я изобличава, че не правила всяка вечер по три поклони, както ѝ е поръчал на сън! Наставява я да не мисли в св. Неделя да върши оставената поради сеанса работа. Защото Бог сътвори света в 6 дни, а седмият осветил – ден за почивка и хваления Богу! – В понеделник аз ще ти помогна по-лесно да свършим работата си. Духът кани медиума да коленичи и се моли за стоящите до нея г-жа и г-н Б-ви. После става на крака, по 3 пъти прекръсти горните лица и се моли Бог да ги прости, като се разкаят за своите грехове. Сяда на стола, св. Дух ѝ казва да се върне и медиумът се събужда. И това ли ще отдадете на халюцинация? Ами заповедта за неделата на що отдавате?

Друг спящ медиум, Б. вижда духа на М.Т. която съветва медиума да е последователен в обещанията си. Същият пита: Защо не сме канили мъжа ѝ, понеже имала много да му говори. А тоя случай?

Чрез пишуш медиум се яви Киранка, която поздрави и моли да поздравим домашните ѝ, като им кажем по-добри съвети да дават на децата, за да не бъдат в мъки, както аз съм била една година и 40 дни. Съветва медиума да се опрости с Б.,

защото не е добре да се сърдят. На А. каза да бъде с по-добро сърце. С гордостта нищо не печелиш, а кога дойде тук (зад гроба), ще види какво значи гордостта. – На що отдавате тия добри поуки? Могат бясовете тъй мило да съветват за добро?

На 19 ноември спящият медиум Ю. Вижда светъл дух – старец – който го изобличава за греховете му. Кани го да се помоли. След молитвата вижда една градина, пълна с различни цветя, невидени досега и с разнообразни краски, които омайват погледа и насищат душата. Въздухът е препънен от благоухание? Отдясно вижда голяма светлина, от която излизат много хора. Всред градината гледа високо дърво, на което върхът се губи в небесата; листата му блестят от светлина и всички се различават по цветът си! Вижда трен, че с голяма бързина се отправя към него, върху трена седи старецът, а щом стигна до медиума, който обзет от страх да не бъде смазан – тренът веднага спира, старецът му казва: само вие ли имате тренове? А кой ви даде умът да ги строите? Какво мислите за небето и обитателите му? Може ли да се ходи там, както апостол Павел и Йоан са се въздигали или не?

Г. М-в пита за едно свое видение, а вместо отговори, медиумът вижда същото видение – на Данаил не се ли даде да види съновидението на царя?

Чрез Хр. Д-в пише духът на Ружка Милкова – казва, че е била половина година в чистилището, но Бог послуша молитвите ми. Молете се и вий, за да получите по-добро място. Благодарни на мъжа си за всичко, но желае да я споменуват в черква по празниците. – Кой по-добре знае от какво се нуждаят покойниците – ако не самите те.

В тъмния сеанс Д. З. вижда бащата на А-е, че прави движение пред сина си, поздравява и си отива. Вижда духа на дядо Стойчо, който чрез медиума дава доказателство на своя син: казва кога е умрял, колко време е бил в пъкъл, и че от една година е в чистилището отгдето може скоро да излезе, ако синът тури начало на нов живот. Що значи: „въздавам беззаконието ... до трети и четвърти род.“ Не се ли въздават и добрите така – от чадата на родителите? В тоя сеанс Д. З. вижда Исуса придружен от Мохамед, но последният не е такъв блясък, а само светъл; задължава Д. Д. да каже на ходжата с по-голяма енергия да проповядва вечния живот – „поканете го на сеанс“ – Д. З. вижда видение: Исус разпнат на кръст, М. К. Вижда три жени, облечени в бяло облекло: Майката Господна, Мария Магдалина и Ружка, покойна жена на Г. М-в. Що значат думите: „Дето има двама или трима в мое име, аз съм там?“

На 22 ноември спящият медиум М. вижда духа на Аника Андонова да придружава Майката Господна, която накара медиума да стане, да земе кандилница с огън и тамян, които като ѝ се дадоха, заобиколи цялата стая – без да се събуди – под ръководство на Духа, който казва, че така се почиства стаята от нечестивия. След това М. коленичи и пак под ръководството на Духа произнесе молитва със следното съдържание: О, пресвета Богородице, предобра моя Надеждо, Дево, ти като знаеш моите скърби, сега ела ни на помощ ти, покровителка на скръбни, страни и бедни, ела ни благослови и помогни за упрощаване на греховете ни. Духът каза, че в града има много неверующи, за които ще се дадат знамения. – не след много стана известно землетресение. Как обяснявате това предричане?

Чрез пишущ медиум Хр. Г-в се яви духът на Ружка, а след нея Гоце Делчев, който каза: Наистина се чувствава промяна в милото отечество, но аз, авторът на революцията, съжалявам, че не съм там. Много нещо бих направил за роба брат. Враждата между двата лагера ще утихне тогава, когато язвата на вътрешната организация изчезне оттам Сандански, главореза... Медиумът не се занимава с политика, още по-малко с Македонския въпрос. Как обяснявате това изявление?

На 26 ноември същият медиум, Петър, в началото нищо не вижда; поканен да се моли под ръководство; видя се повдигнат. След втора молитва, вижда много хора,

заловени за ръце преминават край него. След трета молитва, чувства се по-високо, вижда като през огледало една къща, от която излязва ярка светлина. Чува глас, който му казва да се качи по на високо; там вижда врата затворена. След малко вратата се отваря, но той не може да влезе вътре! Чува глас, който му казва: „Понеже идеш за пръв път, не можеш да влезеш, но втори път ще бъдеш пуснат.“ Събуди се. Апостол Йоан, богословът в Откровението ни описва Небесния Йерусалим, портите му и пр. Какво мислите за видението на оня медиум?

Най-сетне нека разкажа за един сеанс, който стана причина да се избегне една напразна смърт.

На 27 ноември чрез пишуш медиум ни се каза непременно да направим тази вечер сеанс, и да поканим г-ца Б. След молитва същата Б. пада в полутранс и вижда църква с много хора, които коленичещи се молят за медиума да я вразуми Бог и я избави от лошите мисли, които са я налегнали. Веднага медиумът вижда ангела на невинните души, който казва, че ще пише чрез М. и ще посочи всичките ѝ грешки. Задължи присъстващите да я наблюдават, защото тя е под влиянието на злото. Каза нейните приятелки да вземат от нея „онази мръсотия“ – за да не посегне на живота си!...

Чрез пишушния медиум М. ангелът казва: „Тази вечер Б. мисли да посегне на живота си с отрова, която трябва да се вземе от нея. Нейните другарки трябва да я предпазят, иначе тя ще потъне в мрака, а Бог не желае една невинна душа да се владей от сатаната, затуй аз съм пратен от Вишния да направите обща молитва, а аз внуших на баба ѝ да я пусне, иначе щом си излезе от тях Р. Д-в тя щеше да бъде просната на мъртвото си легло. Потрудете се другарки и другари и не я оставайте сама тази вечер. И кажете на баба ѝ, че утре ще бъде късно – сбогом.“

Вземахме потребните марки, и лицето е живо и днес.

Освен това, много и предостатъчно случаи са ме убедили в голямата полза от спиритическата доктрина и аз споделям възгледа на спиритистите. Едно време споделях вашите религиозни убеждения. Отвърнат от сухотата на догматизма ви, потърсих храна в социализма. Отвратен от неговия епикуреизъм и безбожие сега се радвам на душевно спокойствие – вярващ в Бога и безсмъртието на душата. Ревнувате ли на това?

Гр. Ямбол, 29/1 1909 година.

С почитание: Тодор В. Абаджиев.

Сп. „Виделина“, г. VIII (1910), кн. 4-5, с. 126-132.

2. ЗНАМЕНА НА ВРЕМЕТО

(писмо)

Историята се повтаря.

О, Ниневия, Ниневия, покаяй се за греховете си! Викаше пророк Йона, но няма кой да го слуша; така и днес Бог по разни начини подсееща човечеството към покаяние: като дава глад, суша, наводнение и пр. Ала човечеството спи своя златен сън! Най-после чашата се препълва и катастрофите почват – след Италия може би е ред на България!

Вчера и завчерашните трусове ни заставиха да устроим извънреден сеанс, с особена цел: да ни се каже нещо по последните катастрофи. На 4-и вечерта се събрахме. Както се разбра, медиумът се боял да седне във веригата, защото във време на съня си може да стане трус и той да се стресне, но това ние не знаехме. Когато се изправи за молитва, преди началото на сеанса вижда пред себе си Св. Богородица, която я изобличава в маловерие и я кани без страх да седне на веригата, което тя стори. Успокоена, заспива и вижда голяма непроходима гора, а зад гората

светлина, при която не може да отиде. Но след молитва явява се Йосиф, мъжът Богородичен, който с едно махване на ръка унищожил препятствието и медиумът се намерва пред него. Духът казва: аз съм пратен от Бога да ви кажа, че не сте вече за търпение! Вас Бог ви напомни по разни начини да се покаете, но вий продължавате да живеете в разврат и грабеж. Кажете на вашите водители: пастири и свещеници, че домът Божий не е тържище – да не продават вярата с пари, за да си пълнят джобовете и да забравят своите длъжности. Да не мислят само за мобилирането на църквата и да живеят в лукс, а сърцата им да остават пусати! Ако някой пожелае да подари нещо за църквата, то тези пари да се събират за помощ на бедните.

Кажете на свещениците, че първом те трябва да се разкаят за своите грехове, и тогава да съберат целия народ и го поведат на открито за обща молитва. И ако всички се разкаят, Бог ще им прости, ако ли не, ще видите по-големи знамения. Моля ви направете малко труд, и разкажете това на всички: ако Христос е толкова страдал за вас, вий не можете ли поне 2-3 думи да кажете за него? Още веднъж ви моля, разкажете това на всички, кажете на свещениците за обща молитва, и ако те не ви повярват кажете на настоятелите у църквите; и разгласете на цялата страна.

Трябва са се правят общи молитви и след туй всички да заживеят с братска любов помежду си.

В това време медиумът почна да глече: казва, че вижда голям огън, а духът го успокоява, като му казва, че тоя огън е приготвен за онези, които няма да повярват, като им се каже. В същия момент с радост медиумът казва, че вижда Исуса Христа, носещ се на облак, недосегаем от пламъците, държащ знаме в дясната си ръка и чува глас, който казва: „Чакам да прибера всички невинни души и ги заведа със себе си в рай.“

„Вий, всички тук, не бойте се: и да пострада тялото гнусаво – душите ви ще са с мене в рай.“

О, братя християни, види се, че още много жертви неправдата и злото днеска ще принесат за изкуплението свое.

Дано Бог с Духа си ни укрепява да стоим верни на постовите си като негови съратници за царството му.

От спиритическият кружок.

Тодор Абаджиев/

Ямбол, 5/II 1909 г.

Сп. „Виделина“, г. VII (1909), кн. 1, с. 17-18.

ГЕОРГИ АТАНАСОВ ПОПОВ

/1898 – 1984/

СПОМЕНИ ОТ СЪБОРА НА БЯЛОТО БРАТСТВО,

СЪСТОЯЛ СЕ НА 19 АВГУСТ 1922 г.

В ГРАД ТЪРНОВО

Учениците на Бялото Братство по традиция всяка година от 19 август до края на месеца си правеха Събор в различните градове на страната, където от всички села и градове се стичаха за тази среща с Мировия Учител – Петър Дънов. За мене са незабравими спомените от Събора, станал на 19 август 1922 година в Търново.

С нетърпение очаквах уречения ден за тръгване от село. Тогава шосета и превозни средства нямаше, затова трябваше да пропътувам 60 километра пеша до най-близката ж.п. гара в град Ямбол.

На другия ден, 17 август, потеглих за град Търново. Качих се на влака, който идваше от София.

Какви бяха първите ми впечатления: Всички пътници бяха облечени в бели дрехи. В хор пееха песента „Братство, единство ние искаме“, като че влакът принадлежеше на тези хора, които говореха на един език, пееха едни песни, отношения – братски и сестрински, всички бяха свои!...

Като малка капчица се влях и аз в това сребристо бяло море, тъй като и аз бях в бял костюм. Веднага аз станах най-непринудено техен и те мои.

Влакът изпищя и потегли. На всяка гара и спирка прииждаха все нови хора, братя и сестри, които също като мене се сливаха и ставаха свои в своите си!...

Пътуването беше великолепно. За известно време живеехме в друг свят, свят на хармония, свят, откъснат от земните житейски дребнавости.

Неусетно пристигнахме до полите на Балкана и влакът даде знак за навлизане в тунел. Една сестра ме помоли да ѝ дам палтото си да го запази от пушека на влака. „Ще се очерни – каза тя. – Аз ще го завия с тази покривка.“ С готовност го съблякох, съгнах го и ѝ го дадох. Тя го обвнимателно и го сложи под шарената си престилка.

Бъв влака настъпи мрак. След няколко минути светна, пак се мушна под земята... И така преминахме двадесет и четири тунела, докато излязохме на открито небе.

Наближавахме стария престолен град. Слънцето се скри. Мръкна се. Като на стена светнаха електрическите крушки, които даваха образно разположението на град Търново.

Влакът забави хода и даде знак за пристигането си. Прекъснахме разговорите си и се разшавахме да се готвим за слизане. Аз си взех куфара и прибрах палтото от сестрата.

Още не беше напълно спряло движението на влака и аз скочих от него на земята, облякох се и тръгнах към града. След като бях изминал вече известно разстояние от мястото на слизането, спрях се и почнах да си проверявам багажа. За моя голяма изненада и уплаха констатирах, че портмонето ми с парите от джоба на самото липсваше. Сърцето ми затуптя силно. Претърсих се няколко пъти, обаче все същите резултати – портмонето е изгубено! Къде може да бъде? В главата ми нахлуха най-различни предположения, но не криях, че мисълта ми се спираше главно на сестрата – доброжелателка, да не би тя да го е прибрала!... И най-трудно беше да я попитам и как да я питам, като не може съвестта ми да допусне, че тя може да бъде способна на това унизително деяние – да ми открадне кесията. Къде е тогава смисълът на нейното посещение на свещено място – събора! На нейния висок идеал, за който говореше през цялото пътуване. Аз все продължавах да се претърсвам и бърбях насаме.

Един стар белокопсат брат сигурно забеляза моето явно смущение и тихичко ме запита: „Братко, какво има, загубил ли си нещо, а?“ – „Загубих, брат, загубих си портмонето.“ И докато се колебаех да споделя или не цялата история с палтото и сестрата, той с висок глас извика: „Братя, има изгубено портмоне с пари на един брат, потърсете го!“

А народ, свят, такава навалица, че дето се рекло: яйце да хвърлиш, няма къде да падне.

За мене всичко беше загубено и аз се чудех откъде бих могъл да намеря пари за връщане. Не се минаха обаче и пет минути, чу се отговор с напевен глас:

„Намери се-е-е!“ Този глас продължаваше да вика и приближаваше към нас, като се срещнахме и ми предаде портмонето.

Като ми го подаде, каза: „Брат, колко пари има вътре, не знам, но колкото и да са, виждате ли този народ, това са все наши хора, които служат на Бога, на високия идеал. В никой случай нямаше да останете без средство. Само да се обадите, кесията ви сигурно щеше да се окаже недостатъчна да побере това, което щеше да ви се даде.“

Аз наново се насърчих и вече радостен потеглих с общата вълна към лагера, който беше на югозапад от града.

Лагерът беше разположен на хълм покрай лозята. Там имаше голямо братско лозе от 12 декара. То е било подарено на Бялото Братство от търновския гражданин Боковски затова, че е бил излекуван от Учителя, след като бил напълно изоставен от лекарите, които се видели в невъзможност да го спасят. В това състояние съпругата му се обърнала с едно писмо до Учителя, който след получаването му веднага пристигнал в Търново, за да го види у дома му. Болният страдал от ставен ревматизъм и сърцето му било съвсем отслабнало. След пристигането на Учителя болният още до вечерта се почувствувал добре и се привдигнал от леглото. Всички съседни, при камбанен звън са очаквали да чуят вестта за неговата смърт, обаче изненадата била голяма, след като той почнал да се поправя и след няколко дни е могъл вече да излиза от града. Скоро гражданството се научило за това рядко събитие и масово започнало да се приближава към Учението на Бялото Братство и по-специално към Учителя за помощ от различен характер. Боковски е оздравявал напълно и след това е живял до 82 години.

От благодарност за всичко това Боковски е подарил лозето си на Бялото Братство, понеже Учителят не е приемал парични възнаграждения.

Тези данни ги научих от една сестра, близка на дъщерята на Боковски, разправяни й лично от нея.

На другия ден, 18 август сутринта с група братя и сестри слязохме в града. Първото нещо, което спря нашето внимание, бяха разлепените афиши със съдържание: Утре, 19 август т.г. митрополит ... (забравих името) кани г-н Петър Дънов на диспут и т.н. В салона на читалище „Надежда“.

Това ни разтревожи. Върнахме се на лагера и съобщихме това на Учителя. Аз не чух какво казал, обаче забелязах, че в лицето на по-старите и близки до Учителя братя не се забелязваше никакво смущение.

Аз не разбрах, пък и до днес не ми е ясно, от кого зависеше ние първи да влезем в салона. Това беше най-важното в момента.

След вечеря Учителят се обърна към всички ни и запита: „Как желаете: преди закуска или след закуска да отидем в салона?“ Отговорът беше, че желанието е да отидем преди закуска. „Тогавя“, каза Учителят, „ще станете по-рано.“ Като определи часа, в който всички да бъдем готови за тръгване.

На 19 август 1922 година утрото беше светло, бодро, небето ясно, чисто, никакво петно от облаче не можеше да се забележи по красивото му лице.

Рано, в уречения час, наредени по особен начин в особени редици, мъмчаливи, съсредоточени в една мисъл, според указанията на Учителя, потеглихме за сградата, където Учителят щеше да свещенодействува този ден, денят „Преображение Господне“. Придружени от по-стари братя, постигнахме пред читалищната сграда, където имаше вече много да чакат. Братът ръководител отключи вратите и ние навлязохме в салона. Закаяхме пристигането на Учителя с хорови песни, най-вече песента „Братство, единство“.

Точно в уреченото време ето че и той пристигна. Всичко утихна, зае си мястото на поставеното бюро всред салона и след като ни поизгледа, ни покани да отстъпим

местата си на гостите свещеници и владци и много други, които бяха дошли. Ние веднага сторихме това и се качихме по балконите или застанахме правостоящи, кой където намери място.

Салонът се препълни от публика. Владците заеха първите места, имаше и официални лица и всички извадиха бележници. Личеше, че всички идат в този салон да развият битка, диспут, да нанесат унищожителен удар на Учителя.

Учителят погледна часовника си, взе присъщата си красива стойка и заговори: „Най-важното в този свят, това е животът. Моето Учение не е теория и диспут. То е основано на строг научен опит. Ние сме готови да изправим всичките погрешки.“

В тази си беседа Учителят каза много неща. Добре е всеки брат и сестра да ги прочетат.

През време на беседата на всички ни направи впечатление, че владците заспаха. Дори произведе един смях, като седеше на първия ред срещу Учителя и който изтърва молива си, както го държеше. И вместо да си го потърси и вземе, той наведе глава на чина и не се вдигна до края на беседата.

Направиха ни силно впечатление думите на Учителя към владците, с които приключи беседата се: „Ами ако аз съм една нишка, която носи Божественото Учение и ако вие скъсате тази нишка, какво ще спечелите? /стр. 21/ Вие ще изгубите вашия идеал, както го изгубиха преди две хиляди години евреите, като отхвърлиха учението на Христа. Няма да остане народ на земята, който да не се поклони пред тази Истина и да не я приложи. Сега и вие, българите, колкото по-рано възприемете това Учение, толкова по-добре ще бъде за вас.“

С тези думи Учителят завърши беседата си и като че зачака за нападение. За наша изненада, владците си поразтърсиха омърлушените лица и никой нищо не каза по беседата.

Един от владците само се изправи и каза на публиката: „Господа, моля след обяд в два часа всички да заповядате в този салон, да чуете словото на митрополит..., което ще бъде критика и отговор на г-н Дънов.“ На това Учителят каза: „Не, това не може да стане. В два часа никой не може да дойде тука, нито който е тука, може да излезе. Който желае да бъде тука, нека не си отива, а да изчака.“

Като каза тези думи, Учителят постави малкото си бележничке във вътрешния джоб на палтото си и с бърза походка напусна салона.

Един от владците се провикна подигравателно: „А-а-а! Чувате ли, значи се заканва!“ И пак повтори апела си да бъдат тук, като набърбори още много нелепости по адрес на Учителя.

Един от нашите братя, който стоеше до мене, ми прошепна: „Брат, да останем тука, да видим какво ще стане.“ Аз му отговорих, че щом Учителят напусна салона, аз нямам работа тука и веднага си излязох.

Небето бе синьо и ясно, времето беше чудесно. Народът не напускаше двора на читалището, а продължаваше да коментира последните думи на Учителя. Едни предричаха земетресение, други градушка, трети буря, а нашите братя мълчаха и се чудеха какво може да стане.

Щом като владците и официалните лица се качиха на леките си коли и напуснаха читалището, масата са раздвижи по разни посоки и само за пет минути всичко се опразни и утихна.

Аз се прибрах на 12 часа, а някои от нашите братя останаха, за да бъдат свидетели на събитието, което се предполагаше от думите на Учителя.

След обед към един часа, братът на Петко Епитропов слезна от вилата, в която беше Учителят и каза: „Всички братя да направят улеи около палатките си.“

Това съобщение постави всички ни в недоумение, защото по нищо не личеше, че може да вали дъжд, небето беше съвършено ясно! Но въпреки това, всички се

хванахме на работа и за 10-15 минути всички си бяхме направили улеи около палатките и погледите ни бяха обърнати нагоре към небето.

Настъпни вълшебен, тайнствен час. От всички страни на небесния свод се появиха облаци, като великани, които бързо се струпяха над града.

Вятърът започна отначало да подухва леко, докато се разрази в страшна тъмна буря, прах, пясък и листа се разнасяха от земята във въздуха, дърветата превиваха върховете си към земята...

Започна едър дъжд, примесен с градушка, която престана, а дъжд се изливаше като из ведро на земята. Облаците притъмняха и забулиха Търново. Всичко плувна във вода. Това беше точно 2 часа и пет минути. През това време и дума не можеше да става за някакво предвиждане. Всички се бяха умълчали, като че ли се извършваше някакво свещенодействие на природата. Така бяхме арестувани в палатките до 4 часа следобяд.

След като силният дъжд престана и само ръмеше, от града дойдоха братя, които бяха останали там и разказваха впечатленията си от тези, които преди тази канонада разправяли глупости, а след това онемели и гузно избягали от читалището.

След като всичко стихна и дъждът спря, Учителят слезе от вилата и каза много ценни думи за това събитие, с които се разбираше, че никой не е в състояние да развали това, което Бог иска да направи.

След това даде песента: „Фир, Фюр, Фен“.

На другия ден, 20 август, още от сутринта мъже, жени от всякаква възраст цял ден прииждаха и всеки търсеше да види Учителя. А владиците се изгубиха и отказаха от всякакъв диспут, престанаха да „търсят истината“, като се задоволиха само да говорят отдалече нелепости за Учителя.

Сборът продължи до края на същия месец. Имам много спомени и впечатления, които ме окрилят през целия ми живот и са ценни само за мене, т.е. лични, и затова се въздържам да ги изнасям.

КРАТКИ СВЕДЕНИЯ ЗА ГЕОРГИ АТАНАСОВ ПОПОВ

/2.12.1898 – 9.07.1984 г./

от Мара Попова, съпруга на Г. Попов

Георги Попов е роден на 2 декември 1898 година в с. Горска Поляна – Ямболско, Бургаски окръг. Завършил е гимназия и педагогическо училище в Ямбол. Работил като начален учител на село Горска Поляна в Странджа планина до 50-годишна възраст, а след това се изселил в Пловдив. Бил е 2-3 години учител в с. Калояново, Пловдивско.

Около 1972 година са дошли в Русе.

Бащата на Георги Попов е бил земеделец. Наричал се Атанас Попов. Майка му била домакиня. Тя била много религиозна. Знаела много песни. Дядо му бил свещеник – поп Георги.

Сведенията получих от Мара Попова.

Записала: М. Маршлиева.

НИКОЛИНА КИРОВА ПОПОВА

1. ДВЕТЕ ДИНИ

Казвам се Николина Кирова Попова. Родена съм в град Ямбол от родители: Стоянка Кирова Мишкова и Кирил Николов Мишков. Майка ми е в Учението от 1915-та година, баща ми – от 1918-та, краят на 1918-та година, началото на 1919-та. Три деца сме от баща, сляп военно-инвалид от войните, и трите сме родени вегетарианчета. От 1970-та година аз възстанових вегетарианството, бях го напуснала.

Между другото на майка ми това е втори брак. От първия брак тя има две деца – момче и момиче. Мъжа ѝ го убиват в турската война, 1912-та година. Оженва се за баща ми вече вдовица 6 години и половина, той е от европейската война инвалид. Раждаме се ние трите, за които казахме. Синът на майка ми, доведеният наш брат, който се казваше Слав – работник, стругар, остава без работа в Ямбол и майка ми го праща да отиде в София, да потърси така Василка, да го свърже с Учителя и да му каже къде може да намери работа. Среща се така Василка с брат ми, пита тя Учителя и Учителят казва така: "Нека да отиде до Львов мост, да мине Львов мост и там да търси работа." Отива той на моста, минава моста, вече гледа витрините и вижда една витрина, което му говори, че може да намери работа. „Металик“ пише на витрината. Влиза, поздравява и пита майстора: „Майсторе, търся работа.“ Пита го майсторът: „Какво работиш?“ – „Стругар съм.“ – „Почваш веднага работа.“ Той отговаря: „Ще дойда утре“, да може да си вземе надника пълен. Като се връща вече да си отива, където е спял, има някой лев в себе си и решава да почерпи Учителя и така Василка с нещо, че си намерил веднага работа. Отбива се на пазара, вижда много дини и казва на продавача: „Майсторе, претегли ми две дини.“ Тегли му магазинерът две дини, плаща ги брат ми, поема ги и тръгва. Направил 7-8 крачки, обаче чувства неудобство, не може да си смени ръцете, пречат двете дини, няма къде да ги остави. Връща се той и казва: „Бе майсторе, може ли да оставя тези две дини, пък да взема една по-голяма, че далеко ми е пътя, не мога да си ги сменям. Съгласил се човека, сменил той дините, оставил двете, вземал една по-голяма. Отива на „Опълченска“ 66. Каква Василка шета назад-напред, той маха с пръстче и казва: „Како Василке, намерих си работа, искам да почерпя.“ Влиза тя в кухнята, през туй време Учителят е в кухнята, и казва: „Много хубава диня.“ Тя дали е режела, или външния ѝ вид само виждат, не знам, ама казва: „Учителю, това Славчо ни черпи, намерил си е работа.“ Учителят се засмял, той чува вече усмихнат говор. „Аз не го видях, казва, щото ме е срам от него.“ Учителят казал: „Да, той взема две дини, направи няколко крачки и като разбра, че няма да може да стигне с тях – неудобно, не може да ги сменя, върна се, остави двете дини, помоли майстора, продавача и взема една по-голяма диня.“ Моят брат се чуди. „Абе, казва, тоз човек след мен ли е вървял, точно да знае какъв е случаят.“

2. ДВЕТЕ РЪЦЕ НА УЧИТЕЛЯ

Друг случай. 1959 година появи се много лош грип. Говореха за черен грип. Разболя се моят другар, след него се разболях и аз. С много високи температури,

а при мене болките бяха ужасни, страшни болки в кръста, умираш от болки. Майка ми и баща ми дойдоха, поплакаха си половин час, че аз страдам много и се прибраха. Колко време е минало, не знам, аз съм в ръцете на моя мъж, той болен и аз болна, заспаха съм за момент и той ми каза: „Абе Кунче, защо се стресна, каза, бе много хубавичко се беше успокоила.“ Ще кажа защо. Защото двете ръце на Учителя се допряха до кръста ми, изправени на кръста ми точно на болното място, се допряха до болното ми място. Заранта майка ми идва, сняг голям беше навалял, къщата ни е ниска, почука на прозореца и пита: „Кунче, как си, бе, мама?“ Казах: „Мамо, влизай, влизай.“ Влезна. Питам я: „Какво правихте вий като си отидохте веднага с тати?“ – „На колене, каза, молихме Учителя.“ През туй време, значи, аз съм заспала, болката ми мина. До сутринта тъпа болка, но не е болка вече. Убито място, като смачкано, но не болка.

3. СИНЯТА ПРИШКА

Трети случай. Учителят идва в Ямбол. Отиват на лозето на бай Тодор Абаджиев, който беше ръководител на Ямболското братство много години. Баща ми със синя пришка на ръката, това са неща страхотни, страхотни страдания. Почва да се слага обяда, постави се под големия орех долу чаршафите да се слага обяда. Мама, смирена, скромна, стеснителна, казва: „Учителю, моят другар с много болки долу в дерето е, в калта му е заровена ръката, да му отнеме температурата.“ А майка ми разказва по-нататък: „Със сълзи на очи, каза, погледнах Учителя. Той каза така: Рекох, ще му мине.“

Сложи се трапезата, аз слизам надолу, това са само пет метра, може би от лозето до наклона, наклонът е 4-5 метра местото ми е много ясно, защото там ми беше пчелина, той, баща ти вече е изправен, изтърсва си ръцете и каза: „Айде, жена, мина.“ Никаква болка. Това става просто за няколко минути само. А що народ умираше от тази синя пришка.

4. ЛОШОТО КУЧЕ

Катя имаше каруца, водеше ме винаги с кабриолет. Товареше нас, децата и багажите над рафтата, обикаляхме. Братята Иван и Илия от Ямбол отиват на Бакаджиците. Този случай аз не съм била там. Тогава беше монашески манастир още. Бил е. Чукаме на вратата, вратите са много голями, много високи, четири крила бяха, това помня много добре. Излиза монахът. През туй време имали са три кучета, доколкото си спомням от мама. Едното куче се мушка между краката на монаха. Той казва: „Аз изтърпнах, като излезе кучето“, защото беше много лошо и на никого не е прощавало, искал да каже. А като излезе, то клекна между краката на Учителя. Учителят беше на първата линия, така да се каже, колко човека са били, не знам, пред вратата. Но на монаха му направило впечатление. „Абе, каза, туй куче никога не е допускало такова нещо, а какъв е този човек, дето клекна в краката му?“

Това мога да кажа. Може би има и други, не може да няма и други случаи, но сега малко съм объркана. Не мога да си ги спомня. Друг път ще продължим.

По следите на архива на Анина Бертоли

Голямата организирана лъжа продължава да се носи из България и да трови последователите на Учителя Дънов. Тази мъгла рано или късно ще се разсее. И ще огрее слънцето и ще излезе всичко на видело. И ще се види кое е истина и кое е лъжа. Кое е вярно и кое е заблуда. И кои са слугите на Лъжата.

Ето защо публикуваме следните писма.

1. Писмо на Жана Венкова Иванова от 14 март 1999 г. до Милка Кралева.
2. Отговор – писмо на Милка Кралева от 16 март 1999 г.
3. Писмо на Жана Венкова Иванова до Милка Кралева от 31 май 1999 г.
4. Писмо на Жана Венкова Иванова до семейство Гобо от 31 май 1999 г. на български език.

5. Писмо на Жана Венкова Иванова до семейство Гобо от 31 май 1999 г., преведено на френски език.

Всеки, който се запознае с тези писма, може да ги провери, защото зад тях са фактите. И голямата организирана лъжа. Лъжата и кражбата вървят заедно, водени от Духа на Заблудението, който е и Дух на Опорочението.

А Духът на Истината е в оригиналното Слово на Всемировия Учител Беинса Дуно.

6. Съобщение за отпечатаното Слово на Учителя Дънов по оригинала с ISBN.

7. Съобщение за излизането от печат на „Изгрева“, том IX.

8. Духът на Заблудението и Духът на Опорочението в деянията на човеците земни.

1. Писмо на Жана Венкова Иванова до Милка Кралева от 14 март 1999 г.

Уважаема Милка Кралева,

Обажда се Жана Иванова от книжарница „ИЗГРЕВ“, ул. „Граф Игнатиев“ 28, София 1000, във връзка със следното:

1. Преди 3 месеца вие официално заявихте пред 10-ина души в книжарницата, че ще ми изпратите на ксерокс-копие писмото, което сте изпратили до семейство Гобо.

2. Заявихте официално, че това, което е писал Вергилий Кръстев, не било вярно, а било другояче. Ето защо аз чакам вашето писмо, за да проверя кой си служи с лъжа.

3. Вергилий Кръстев ми показва лично писмото на Величка Няголова от Париж, която след срещата си със семейство Гобо, получила отговор, че Милка Кралева и Георги Петков са изпратили писмо до тях, в което се казвало в никакъв случай да не

се дава архива на Анина Бертоли на Вергилий Кръстев. Лично аз съм чела писмото на Величка от Париж.

4. След като получа обещаното от вас ксерокс-копие писмо на френски, аз ще го изпратя на семейство Гобо, за да проверя дали това е същото писмо, което вие сте изпратили. По такъв начин ще разбера кой си служи с лъжа.

5. Ако вие изпратите ксерокс-копието на писмото, което обещахте пред 10 човека, това означава много неща.

6. Вергилий Кръстев е направил постъпки, чрез други лица да му се изпратят ксерокс-копията на вашето и на Георги Петков писма, за да ги публикува в „Изгрева“, за да се знае кой пречи.

7. Целият случай е описан в „Изгрева“, освен това куфарите са били натоварени на лека кола, престояли са през нощта и на сутринта ги свалят от колата, след като са провели телефонен разговор с някой от България. Това могат да бъдат само три лица: Георги Петков, Милка Кралева и Павел Желязков.

8. Целият случай е описан в „Изгрева“ и единствено Вергилий Кръстев знаеше за този архив. И той беше упълномощен от Борис Николов /а не от майстор Борис/ и Анина Бертоли да прибере архива от Франция.

9. Значи, вие успяхте да вземете книги от Павлина Даскалова от Програмата на Вергилий Кръстев, а едновременно пишете писма срещу Вергилий Кръстев на семейство Гобо и научаваме от идващите в книжарницата посетители, че вие говорите срещу „Изгрева“ и срещу неговата Програма.

Доколкото знам, имате дете от него. Ами утре, ако му се отворят очите на това дете, то веднага ще ви напусне.

Чакам изпращането на обещаното ксерокс-копие писмо, защото онези 10 човека питат получила ли съм писмото. А пък Вергилий Кръстев ми каза, че майстор Борис е провалил цяло Братство, с хиляди хора и в момента също сте провалени от него с издаването промененото Слово на Учителя Петър Дънов.

С уважение: /подпис/
/Жана Иванова/

2. Писмо на Милка Кралева до Жана Иванова от 16 март 1999 г.

До Г-жа Жана Иванова
ул. „Граф Игнатиев“ 28
1000, СОФИЯ
16 март 1999
Госпожо Иванова,

Писмото, което получих е подписано от Вас, но не е Ваш стил. Зная чие мнение ми предавате, но нямам намерение да коментирам този факт. Ще запазя писмото с всичките му лепенки и т.н. В бъдеще подобни материали ще свидетелстват за Вас, и тези, под чиито думи се подписвате.

Не Ви изпратих копие от писмото си, защото преосмислих даденото обещание. Не съм длъжна да участвам във Вашата лична война със семейство Гобо, нито да ставам нечия машина. Обещанието ми бе неразумно. А истината си е истина. Тя не се нуждае от доказателства. Не Ви задължавам да ми вярвате.

Не ме заплашвайте, че някой някъде си щял да ме пише. Една заблуда повече там, не е от значение. Друг ще държи сметка за това, не аз.

Нека не замесваме децата във взаимоотношенията си. Недостойно е! Чии очи и кога ще се отворят, нека не обсъждаме. Вие какво общо имате с моето дете? Дали то ще ме напусне или не, Вас какво ви засяга? И какво ако това стане? Моя грижа бе да му осигуря условия да се развие. Но ако 18 години то е при мен, въпреки „пророчества“ още от ранната му детска възраст, че щяло да ме напусне, това е от значение само за мен и за детето. Вашият коментар просто не е на място.

Заблуждавате се, че съм си правила труд да търся издадените от Вас книги. Истината е, че сестра Павлинка сама ми ги изпрати, за да Ви помогне в разпространението. Тя впоследствие ми се обади със скандални подробности около връзките си с Вас, които не е моя работа да коментирам тук.

Още веднъж благодаря за безценната реликва: Вашето писмо. В следващото хилядолетие то ще бъде експонат, по който студентите ще изучават как не трябва да се мисли!

/подпис/

Милка Кралева

3. Писмо на Жана Иванова до Милка Кралева от 31 май 1999 г.

Госпожо Кралева – Милка,

Дойде определеното време да Ви отговоря на писмото от 16 март 1999. Ще Ви отговоря последователно.

Вие си служите с лъжи.

Пред 10 човека, тук, в книжарницата, говорите едно, а след това пишете съвсем друго в писмото си.

Павлина Даскалова лично ми разказа – първо по телефона, а след това в книжарницата – за случая с книгите. При една от срещите в Бургас, организирана от Вашата фондация „Сила и Живот“, Вие сте разбрали, че тя има книги и сте й писали да Ви изпрати от всичко, което има, включително и неиздаденото Слово по оригинал, на Учителя Петър Дънов. И когато тя Ви изпраща нашите книги „Проявление“ и „Оживяване“, Неделни беседи 1942-1943 г., в чиято подготовка е взела участие група от Търновското братство, Вие й правите скандал, че Ви ги продава по-скъпо. А тя е завишила цената, смятайки, че съм й ги предала без търговска отстъпка, без да ме попита и да провери. Тя беше психически съкрушена, огорчена от Вашия тон. И ми съобщи, че сте я канили лично да Ви посети в Бургас, уж във връзка с библиотеката на фондация „Сила и живот“, която сте устроили в братския салон. А Вие всъщност сте търсили нейната подкрепа за Вашите действия във връзка със салона в Бургас преди срещата на всичките представители от България на Братството в Айтос на 27 март т.г. Така че „скандалните подробности“ от моите връзки с Павлина са Ваша измислица.

Писмото до Вас съм го написала на моята собствена машина. А Вие Вашето сте го писали на чужд компютър, придобит с лъжа. В разговор с Мария Митовска разбрах, че този компютър е закупен с пари, донесени от Англия лично от самата нея за закупуване на компютър за Словото. Тези пари са имали за задача да подпомогнат първоначално създаденото издателство „Сила и Живот“, в което са взели участие група последователи на Учителя Дънов. Те повечето са били от София,

а за Вашето участие е настоявал лично майстор Борис. И така, след като се създават дисхармонични отношения, издателството остава на Ваше име. Значи майстор Борис предава на Лалка оригиналите да ги редактира, а след това организира и издателство, за да издава промененото вече Слово на Учителя Дънов. И когато Мария Митовска Ви се обаждат за тези пари да ѝ ги върнете, както и други лични нейни средства, или да ѝ върнете компютъра, Вие не връщате нито парите, нито компютъра. Изненадата за Мария Митовска е била както голяма, така и съкрушителна. Тя не Ви е познавала до този момент, тя се отказва да търси парите и компютъра, а сама продължава работата си.

Така че Вие пишете Вашите писма на чужд компютър. Със същия компютър издавате променено Слово на Учителя Дънов. И то умишлено и целенасочено.

Предадох на моя сътрудничка да напише писмото ми на компютър, купен за Програмата, която издава оригиналното Слово на Учителя.

Когато Ви предупредих у Вас, че издавате на Лалка промененото Слово, Вие се ударихте с юмрук в гърдите и ококорено ми казахте: „Променено, непроменено, аз ще издавам. Аз трябва да съществувам.“

След като разказах за това на Вергилий Кръстев, той се смя и каза, че така говори майстор Борис, който Ви е обсебил.

И след написването на писмото от 16 март т.г., Вие идвате „ни лук яла, ни лук мирисала“ в моята книжарница, смирена. А защо? За да ме заблудите ли? Това не може да стане.

Понеже Вие искате да останете в историята, то аз предавам писмата си за публикуване в „Изгревът“, том Х. Аз ще остана в историята, че съм работила по програмата на Вергилий Кръстев и под неговото ръководство съм издавала оригиналното Слово на Учителя Дънов.

Вие ще останете в историята, че сте работили под внушението на майстор Борис, мозайкаджията, който Ви е обсебил и Ви диктува да издавате променено, редактирано Слово на Учителя Дънов. Та майстор Борис предаде оригиналите на Словото на Лалка и ги промениха. Това е написано в „Изгревът“, том IX, който съм чела. И оттам го знам това.

Доказателства – ами погледнете стаята си, облепили сте я със скиците на майстор Борис. Когато Учителят е говорил Словото Си, то майстор Борис не е записвал, а си е правил рисунки и скици. И той друго и не може да прави. Затова е предал оригиналите на Лалка да ги промени.

И когато друг път идвате в книжарницата, ще се обадите, за да си поръчаме фотограф. Той ще дойде и ще Ви накараме да коленичите пред оригиналното Слово на Учителя, за да Ви направи снимки. После ще коленичите пред „Изгревът“ – десетте поредни тома и ще Ви направи пак снимки. След това ще изпратим тези снимки по цяла България.

И ако Ви просветне нещо в ума и сърцето, може да си сложите снимките в стаята, до скиците и рисунките на майстор Борис. Тогава ще си видите заблудата, в която сте изпаднали.

Значи този братски салон, направен да служи за молитвен дом, вие го направихте за книгопродавница, за търговски дом. Още на 19 март т.г. дойдоха от Бургас хора и ми показаха нотариалния акт за салона на Духовно общество Бяло Братство – Бургас, с който току-що бяха се сдобили.

И така дойде Христос с бича, да изгони търговците от храма... Видяхте ли кому служите? Изгониха Ви с бича от обсебения от Вас братски салон.

Исте създали фондация. Това е работа на Черната ложа. А защо ли? Защото има Един Бог, Един Учител, Едно Слово, Една Школа.

Другото е лъжа, измама.

И непременно и двете ще останем в историята, и то чрез „Изгревът“, където ще се публикува всичко.

А дъщеря Ви след време ще публикува писмата на Вергилий Кръстев до Вас, за да видят всички какво представляват онези, обсебените от майстор Борис.

Откъде знам всичко това?

Госпожо Милка Кралева, аз знам.

Аз знам, защото чета „Изгревът“.

Аз знам, защото издавам оригиналното Слово на Учителя Дънов.

Аз знам, защото работя с Вергилий Кръстев. Той е мой ръководител.

А пък Вие навремето, бременна във втория месец, го напуснахте с баща си заради майстор Борис, който беше на 75 години.

Откъде знам това ли?

Госпожо Милка Кралева, аз чета „Изгревът“ и там всичко е написано.

Написано е, за да се отграничи Истината от лъжата. Лъжата е, която днес Ви ръководи в Бургас – една от двете столици на Черната ложа. Само Черната ложа издава променено Слово, под редакцията на Лалка, по програмата на майстор Борис.

Живейте вечно с майстор Борис!

31 май 1999 г.

София

Жана Иванова

4. ПИСМО НА ЖАНА ВЕНКОВА ИВАНОВА ДО СЕМЕЙСТВО ГОБО ОТ 31 МАЙ 1999 Г. НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

Уважаемо семейство Jean-Louis и Ariette Gobeau,

1. Настоящото писмо до вас се изпраща от Жана Венкова Иванова от София. Аз съм тази, която издава оригиналното Слово на Учителя Дънов, по програма, ръководена от Вергилий Кръстев.

2. Досега за 2 години сме издали 40 заглавия книги от оригиналното Слово на Учителя Дънов. До 31.08.1999 г. ще издадем още 10 заглавия. Всичко това се ръководи от Вергилий Кръстев. Изпращам Ви заглавията на отпечатаните книги, на български.

3. Живее в центъра на гр. София, където едновременно се намира и книжарницата, в която всеки може да си купи тези книги, които са много евтини. Освен това аз съм тази, която организира изпращането на отпечатаните книги по цяла България.

4. Така че аз не съм случаен човек, който Ви пише това писмо. А защо ви пиша? Ще ви обясня точно и кратко. А дали сте съгласни с мен – това си остава ваша работа. Аз съм длъжна да ви уведомя.

5. До този момент са излезнали от „Изгревът“ 9 тома. Тези книги се купуват от последователите на Учителя Дънов. Те се продават също в моята книжарница и аз ги разпространявам из страната. И от тях какво научавам?

6. В „Изгревът“, том VII, на стр. 648–672, са публикувани спомените на Анина Бертоли по магнетофонни записи. Публикувани са спомените на сестра ѝ Мариета Бертоли на ст. 673–682. Има техни снимки с Учителя.

7. В „Изгрева“, том VIII, на стр. 559–562, както и на стр. 572–596, са публикувани всички ваши писма до Величка Няголова, както и до българите, в които обяснявате вашето становище за архива на Анина Бертоли. Публикувани са и

писмата на Вергилий Кръстев до вас. Описани са всички етапи последователно. И днес българите ги четат. И ги проверяват, чрез доказателствата, които са дадени от Вергилий Кръстев в „Изгревът“.

8. В „Изгревът“, том IX, на стр. 789–797, е описано от Величка Няголова продължението за съдбата на архива на Анина Бертоли, който вие задържате.

9. Ние, които четем „Изгревът“, научаваме следните неща, потвърдени с факти:

а) Никой не е знаел за този архив, включително и вие, освен Вергилий Кръстев. Това го признавате.

б) Единствено на Вергилий Кръстев Анина Бертоли и Борис Николов са дали пълномощия да го върне в България.

в) Само Вергилий Кръстев знае за филма, а на кутията пише „Voir a Vergil“. Вие изобщо не сте знаели за съществуването на този филм. Той е оригинален и не е преснеман, а Анина на никого не го е показвала, нито е прожектиран. Този филм има история, която вие не познавате. Тази история се знае само от Вергилий Кръстев.

г) Вие натоварвате куфарите на колата на Величка и на сутринта ги сваляте. А защо? Кой ви нареди? Кой е вашият Господар? Отговорете ми. Аз държа на вашия отговор.

д) Вие взимате решения. Вие нямате право да взимате решения. Кой ви дава това право?

С вашето решение сваляте куфарите.

С вашето решение давате на Павел Желязков да прави ксерокс-копия.

С ваше решение изпращате писмо до България, за да zlepоставяте Вергилий Кръстев, като изпращате и копие от неговите писма. А знаете, че онези, които са получили вашето писмо и ксерокс-копията на писмата на Вергилий Кръстев, за пръв път научават за този архив от вашето известие. И те остават изумени.

С ваше решение събирате подписи във Франция да не се изпраща и да не се дава архивът на Вергилий Кръстев.

Вие изобщо нямате право на такива решения. А защо нямате? По простата причина, че нямате нищо общо с Учението на Учителя Дънов и с Неговата школа.

10. Според окултните закони от Словото на Учителя Дънов този, който за пръв път се завърже и закачи за някого, остава до края на живота си завързан там. Вие за пръв път отивате при Михаил Иванов. Вие сте закачени отдавна за него. Той е сега вашият Господар, който ви заповядва да не давате архива на Анина Бертоли на Вергилий Кръстев. Това е истинската причина!

11. Анина Бертоли и Михаил Иванов са били противници, дори и врагове. А сега вие изпълнявате волята на духа на Михаил Иванов, а не на Анина. Там е разликата. И тя се вижда от всички. Това е написано в „Изгревът“. И ние го четем. И проверяваме, че това е така.

12. Вие сега, за да се измъкнете, изнасяте една теза, че това не е написано за Вергилий от София, а за брата на Анина. Братът на Анина Бертоли е живял до 18-годишен в България и знае български. Италианците имат по 4–5 имена. Наистина, едно от тези имена е и Vergilius, но докато е бил в България, всички са го наричали Джулио. Дори родителите му, сестрите му, Анина и Мариета, са го наричали Джулио, а не Vergilius. А децата на „Изгрева“, където е живял, са го наричали Джии. Това лично го чух от устата на Йоанна Стратева.

И това, което казвате сега, е една ваша голяма лъжа. Много голяма и тук никой българин, който прочете „Изгревът“, том VIII и том IX, няма да ви повярва. Освен това Анина Бертоли собственоръчно е написала адреса на брат си в Италия и той се казва Пиетро Бертоли (Pietro Bertoli). Този адрес е публикуван на стр. 575 в том VIII на „Изгревът“.

13. Кои са вашите приятели, на които тук пишете писма?

а) **Йоанна Стратева** – тя не е съгласна с вас. Благодарение на Вергилий Кръстев, който организира над 20 концерта с музика на Учителя, тя и музикантите бяха качени от него на сцената. Нейното писмо до вас на български и френски е публикувано в „Изгревът“, том VIII, стр. 594–596. Аз бях свидетел, когато тя дойде при Вергилий Кръстев и искаше съвет от него във връзка с нейния личен път на музикант. Той ѝ говори повече от два часа. Тогава аз разбрах, че музикантите на този етап нищо не знаят за музиката на Учителя Дънов. А защо? Защото не четат „Изгрева“ от том I до том IX.

б) **Павел Желязков** – той досега е издал няколко заглавия книги на Учителя Дънов. Но той променя, редактира Словото на Учителя. И то умишлено. А всеки, който променя Словото на Учителя Дънов, е враг на Неговото Слово и на Учението Му. Това е описано в „Изгревът“, том IX, стр. 832–833. И то е факт.

в) **Милка Кралева** е бивша съпруга на Вергилий Кръстев и има дъщеря от него, която е на 18 години. Пред мене лично тя заяви, че не е писала срещу него. Но когато поисках да ми изпрати копие от нейното писмо до вас, тя отказа, защото аз бях написала, че ще го изпратя до вас да проверим дали е същото. И тя си служи с лъжа. Освен това, тя публикува книги на Учителя Дънов, които са променени, изменени, редактирани от Лалка. Ние сме проверили и сравнили с оригинала. А Вергилий Кръстев я бе предупредил. Всичко за нея е описано в „Изгревът“, том IX, стр. 829–831.

г) **Георги Петков** – той си беше послужил с измама и лъжа и с чужди пари, за да получи от Лалка преработените беседи. И той също участва в издаването на променено, редактирано Слово на Учителя Дънов. И то съзнателно! Виж „Изгревът“, том IX, стр. 775–781.

д) **Мария Митовска** – тя, заедно с Лалка, открадна труда на Борис Николов, който лично бе дешифрирал стенограмите на Савка Керемидчиева, т.нар. „Свещени думи на Учителя“. Доказателствата са дадени в „Изгревът“, том III, стр. 115 и стр. 393–394. Също и в „Изгревът“, том IX, стр. 781–783. Тя издаде също променена „Паневритмия“ – вижте „Изгревът“, том I, стр. 628–631, „Изгревът“, том IX, стр. 781–783. Тя открадна оригиналния каталог, подготвен от стенографката Елена Андреева, и го издаде от името на Лалка и от свое име. Вижте „Изгревът“, том IX, стр. 279–281.

е) **Христо Дочев** – Научаваме, че неговата дъщеря е била на гости в дома ви. Нейният баща издава книги. Взима по няколко извадки от издадените книги на Учителя Дънов, подрежда ги, слага свои уводи и коментар и прави така своите книги. Беше му предложено лично от Вергилий Кръстев да издаде една оригинална годишнина. Но той отказа. А защо? Защото той има за задача да разбива и да променя Словото на Учителя. Фактите са налице.

Ето това са вашите приятели, от които искате съвети, и на които разчитате. А най-важното е, че Павел Желязков, Георги Петков и Мария Митовска бяха 10 години в групата на Крум Въжаров. Те са негов продукт. А той беше защитник на Михаил Иванов. Той беше от Черната ложа, според Учителя Дънов. Всичките му ученици продължават от вчера и днес със своята разрушителна сила да разрушават Словото на Учителя Дънов. Запомнете това. Днес ние виждаме делата им. Те съзнателно променят Словото на Учителя. А Павел Желязков идва при вас по линия на Крум Въжаров, който бе михайловист, така че всички имате един и същ Господар.

14. Вие имате няколко изхода:

а) Да се подчините на Мариета Бертоли, която ви е написала писмо архива да не го давате на никой българин. Но тя лично чу от магнетофонния запис гласа на сестра си Анина и се е съгласила да го предаде на Вергилий Кръстев. А защо прави

друго сега? Тя не е от Братството, тя сега иска да вземе пари от този архив. Там е цялата работа.

б) Да го изтъргувате с някой българин, като Павел Желязков, който ще го донесе тук и ще промени, подмени и редактира Словото на Учителя Дънов. Ами след време, когато се сравни с оригинала? И вие ще носите своята вина, понеже вече сте предупредени, чрез това писмо.

в) Да го докарате тук, в София и да го предадете на така наречения Братски съвет. А според Учителя Дънов, Той е срещу братски съвети. Тук има една песен, „Писмото“, от Него, която е публикувана в „Изгревът“, т. I, стр. 686. Създадена е от Учителя срещу братските съвети.

Като предадете архива на така наречения Братски съвет, те веднага ще направят комисия с единствена цел да променят, изменят и редактират Словото на Учителя. Че кой ще бъде виновен след това? Разбира се, семейство Гобо.

г) Ако го предадете на Христо Дочев, той ще направи това, което е правил досега – компилация, изопачения. И вие ще отговаряте за това.

д) Ако го предадете на Вергилий Кръстев, той ще го съхрани и ще го отпечата по оригинал. Доказателствата? Изпращам ви списъка от 48 заглавия издадено оригинално Слово на Учителя Дънов. Малко ли е това доказателство?

15. Съветвам ви, като прочетете това писмо, да извикате един българин и да ви преведе онези страници, които съм ви цитирала. Но такъв преводач, на който имате вяра, за да не ви преведе погрешно. И така да ви излъже.

16. Изпращам ви по пощата „Изгревът“, том VIII и том IX, за да ги имате при вас.

17. Вие питате кой е този Вергилий Кръстев?

Той е този, който е съхранил, запазил над 30 години Словото на Учителя Дънов и го отпечата по оригинал. Вижте списъка, който ви изпращаме.

Той е този, който е организиран, финансиран над 20 концерта по музика на Учителя Дънов и е качил на сцената към 20 музиканти, за да се реализират като музиканти.

Той е този, който издава „Изгревът“, който е история на Школата на Учителя Дънов.

Някой да е направил това в живота си? Никой.

А вашите приятели, на които пишете писма, са врагове на Словото на Учителя Дънов, врагове на Учението му и врагове на Школата Му.

Доказателствата са дадени, проверете си ги. И се определете. На кого да вярвате и кому да служите.

18. Имаше много българи, които искаха да ви пишат, защото вашият адрес е публикуван в „Изгревът“, том VIII, стр. 575. Но Вергилий Кръстев ги спря. Иначе щяхте да получите десетки писма и то много гневни. Той ми позволи аз да ви напиша писмо, защото аз издавам, аз разпространявам и в моя дом е книжарницата, където се продава оригиналното отпечатано Слово на Учителя Дънов.

19. Аз повече няма да ви пиша. Вергилий Кръстев ми каза и предварително знае какво е вашето решение. Понеже вашият Господар е същият, който е Господар на Михаил Иванов. А той е представител на Черната ложа, според думите на Учителя Дънов.

Ние знаем вече кои са вашите приятели и на кого служат. Те служат на враговете на Учението на Учителя, като Му променят Словото. Фактите са налице. Словото на Учителя Дънов е Слово на Бога. То е свещено и неприкосновено. Има един Бог. Има едно Слово. Има един Учител – Бейнса Дуно.

20. Уведомявам ви, че това писмо ще бъде публикувано в „Изгревът“, том X, на български и с френския превод. И ще остане като документ и поучение за следващите поколения.

21. Изпратете ни ксерокс-копие от писмата на онези българи, които са писали срещу Вергилий Кръстев да не му предават архива – като Милка Кралева, Георги Петков и др., за да бъдат публикувани в „Изгревът“. Така една голяма организирана лъжа ще падне и ще се види от всички, че е лъжа. И само така може да се измъкнете от клопката и да се оправдаете после, че сте били подвеждани от враговете на Вергилий Кръстев. Друг изход нямате. А следващият ваш печеливш ход е да предадете архива на Вергилий Кръстев.

Ако това не направите, то означава, че вашият Господар ви е вързал отвътре и отвън с много дебели въжета и сте негови роби до края на живота си. А това е защото първом сте вързани в Невидимия свят, още от самото начало.

Истината е една. А лъжата има много лица. Изпратете ми писмата на лъжата, да ги публикуваме, защото те сега тук отричат, че са писали писма срещу Вергилий Кръстев. Отричат, а ние знаем, че те лъжат, затова чакаме писмата им.

Направете си една услуга към Истината. Сами си направете тази услуга.

Друг случай в живота си няма да имате.

С уважение:

Жана Венкова Иванова

Адрес:

1000 София

ул. „Граф Игнатиев“ 28

Жана Венкова Иванова

книжарница „Изгрев“

P.S. Ако изпращате писмо, изпратете го препоръчано, за да не се загуби.

5. ПИСМО НА ЖАНА ВЕНКОВА ИВАНОВА

ДО СЕМЕЙСТВО ГОБО ОТ 31 МАЙ 1999 Г.

ПРЕВЕДЕНО НА ФРЕНСКИ ЕЗИК

Honorés Jean-Louis et Arlette Gobeau,

1. La présente lettre vous est envoyée par Jeanna Ivanova Venkova de Sofia. C'est moi qui publie la Parole originale du Maître Deunov selon un programme dirigé par Vergili Krastev.

2. Jusqu'à présent, en 2 années, nous avons publié 40 livres de la Parole originale du Maître Deunov. Jusqu'au 31.08.1999 nous aurons édité encore 10 livres. Tout cela est dirigé par Vergili Krastev. Je vous envoie une liste des livres parus, en bulgare.

3. J'habite le centre de la ville où se trouve aussi la librairie dans laquelle chacun peut acheter ces livres-là qui sont très peu chers. C'est moi qui organise aussi l'envoi des livres parus dans toute la Bulgarie.

4. Ainsi, je ne suis pas une personne par hasard qui vous écris la présente lettre. Et pourquoi est-ce que je vous écris? Je vous l'expliquerai précisément et en bref. Et que vous soyez ou ne soyez pas d'accord avec moi, cela reste votre affaire. J'ai le devoir de vous informer.

5. Jusqu'à présent 9 volumes du livre "Izgreva" ont paru. Ces livres sont achetés par les adhérents du Maître Deunov. Ils sont vendus aussi dans ma librairie et je m'occupe de leur diffusion dans tout le pays. Et qu'est-ce que j'apprends de ces livres?

6. Dans "Izgreva", volume VII, aux pages 648-672 sont publiés les mémoires d'Anina Bertoli selon des enregistrements sur ruban de magnétophone. Dans ce volume sont publiés aussi les mémoires de sa sœur Marietta Bertoli aux pages 673-682. Il y a leurs photos avec le Maître.

7. Dans "Izgreva", volume VIII, aux pages 559-562, ainsi qu'aux pages 572-596 sont publiées toutes vos lettres à Velitchka Niagolova ainsi qu'aux Bulgares, dans lesquelles vous expliquez votre opinion sur l'archive d'Anina Bertoli. Dans ce volume sont publiées aussi les lettres de Vergili Krastev à vous. Toutes les étapes y sont décrites successivement. Et aujourd'hui, les Bulgares les lisent. Et ils les vérifient par les preuves présentées par Vergili Krastev dans "Izgreva".

8. Dans "Izgreva", volume IX, aux pages 789-797 Velitchka Niagolova décrit la suite du sort de l'archive d'Anina Bertoli laquelle vous tenez.

9. Nous qui lisons "Izgreva", nous apprenons les choses suivantes appuyées par des faits:

a) Personne ne savait rien de cette archive, y inclus vous-mêmes, sauf Vergili Krastev. Vous le reconnaissez.

b) Vergili Krastev est la seule personne à qui Anina Bertoli et Boris Nicolov ont donné procuration de faire retourner l'archive en Bulgarie.

c) Seul Vergili Krastev sait quelque chose sur le film et sur la boîte il y a l'inscription "Voir à Vergili". Vous-mêmes vous ne saviez pas du tout qu'il existe un tel film. C'est un film original et il n'a pas de copies, Anina ne l'avait montré à personne et il n'a jamais été projeté. Ce film a une histoire que vous ne connaissez pas. Cette histoire est connue uniquement par Vergili Krastev.

d) Vous montez les valises dans la voiture de Velitchka et le matin vous les descendez. Et pourquoi donc? Qui est-ce qui vous l'a ordonné? Qui est votre Patron? Répondez-moi. Je tiens à votre réponse.

e) Vous prenez des décisions. Vous n'avez pas le droit de prendre des décisions. Qui vous donne ce droit?

Par votre propre décision vous descendez les valises.

Par votre propre décision vous permettez à Pavel Jeliakov de faire des photocopies.

Par votre propre décision vous envoyez une lettre en Bulgarie, dans le but de compromettre Vergili Krastev, en envoyant aussi une photocopie de ses lettres. Et savez-vous que les personnes qui ont reçu vos lettres et les photocopies des lettres de Vergili Krastev ont appris de cette archive pour la première fois dans par vos lettres? Et elles étaient stupéfaites.

Par votre propre décision vous collectez des signatures en France pour que l'archive ne soit pas envoyée et remise à Vergili Krastev.

Vous n'avez pas du tout le droit de prendre de telles décisions. Et pourquoi vous n'en avez pas le droit? Pur la simple raison que vous n'avez rien à voir avec L'Enseignement du Maître Deunov ni avec son Ecole.

10. Selon les lois occultes de la Parole du Maître Deunov celui qui se noue pour la première fois à quelqu'un s'y accroche et y reste accroché pour toute la vie. La première fois vous êtes allés chez Mihaïl Ivanov. Vous êtes accrochés à lui depuis longtemps. Il est maintenant votre Patron qui vous ordonne de ne pas remettre l'archive d'Anina Bertoli à Vergili Krastev. C'est la cause véritable!

11. Anina Bertoli et Mihaïl Ivanov étaient des adversaires, même des ennemies. Et maintenant vous accomplissez la volonté de l'esprit de Mihaïl Ivanov et non pas celle d'Anina. C'est là la différence. Et elle est vue par tout le monde. Cela est écrit dans "Izgreva". Et nous le lisons. Et nous le vérifions que c'est comme ça.

12. Pour vous tirer d'affaire vous présentez une thèse disant que cela n'est pas écrit pour Vergili de Sofia mais pour le frère d'Anina. Le frère d'Anina Bertoli a vécu jusqu'à l'âge de 18 ans en Bulgarie et il sait la langue bulgare. Les Italiens ont 4 à 5 prénoms. Il est vrai, un de ces prénoms c'est Vergilius mais pendant qu'il était en Bulgarie, tout le monde l'appelait Giulio. Même ses parents, ses soeurs Anina et Marietta

l'appelaient Giulio, et pas Vergilius. Et les enfants à l'Izgreva ou il a habité l'appelaient Gilli. C'est ce que j'ai entendu par la bouche de Ioanna Strateva.

Et ce que vous dites maintenant c'est un gros mensonge. C'est un très gros mensonge et ici aucun Bulgare de ceux qui lisent l'"Izgreva" ne vous croira pas.

De plus, Anina Bertoli a écrit par sa propre main l'adresse de son frère en Italie et il s'appelle Pietro Bertoli. Cette adresse est publiée à la page 575 dans le volume VIII de l'"Izgreva".

13. Qui sont vos amis auxquels vous écrivez des lettres ici:

a) **Ioanna Strateva** - elle n'est par d'accord avec vous. Grâce à Vergili Krastev qui a organisé plus de 20 concerts avec de la musique du Maître elle et les musiciens ont été montés par lui sur la scène. Sa lettre à vous en bulgare et en français a été publiée dans l'"Izgreva", volume VIII, pages 594-596. J'ai été témoin quand elle est venue chez Vergili Krastev en lui demandant un conseil concernant sa voie personnelle comme musicienne. Il lui a parlé plus de deux heures. J'ai compris alors que sur cette étape les musiciens ne savent rien de la musique du Maître Deunov. Et pourquoi? Parce qu'ils ne lisent pas l'"Izgreva", du volume I au volume IX.

b) **Pavel Jeliazkov** - jusqu'à présent, il a édité quelques livres du Maître Deunov. Mais il change et fait des rédactions sur la Parole du Maître. Et tout cela intentionnellement. Et chacun qui fait des changements dans la Parole du Maître Deunov est un ennemi de Sa Parole et de Son Enseignement. C'est décrit dans l'"Izgreva", volume IX, pages 832-833. Et c'est un fait.

c) **Milka Kraleva** est l'ex-épouse de Vergili Krastev et a une fille de lui, elle a 18 ans. Milka Kraleva a déclaré en ma présence qu'elle n'a pas écrit contre lui. Mais quand je lui ai demandé de m'envoyer une copie de sa lettre à vous, elle a refusé parce que j'avais écrit que je l'enverrai à vous pour vérifier si c'est la même lettre. Elle aussi, elle utilise le mensonge. De plus, elle publie des livres du Maître Deunov qui sont changés, modifiés et ou soumis à des rédactions par Lalka. Nous avons vérifié et comparé avec l'original. Et Vergili Krastev l'avait prévenue.

d) **Gueorgui Petkov** - il avait utilisé la tromperie et le mensonge et l'argent qui n'était pas le sien pour obtenir de Lalka les conférences remaniées. Lui aussi, il prend part à l'édition de Parole du Maître Deunov changée et soumise à des rédactions. Et tout cela consciencieusement. Voir l'"Izgreva", volume IX, p. 775-781.

e) **Maria Mitovska** - elle, avec Lalka, ont volé l'oeuvre de Boris Nikolov qui avait déchiffré lui-même les sténogrammes de Savka Kérémidhtchieva, les ainsi nommés Paroles sacrées du Maître. Les preuves en sont présentées dans l'"Izgreva", volume III, p. 115 et p. 393-394. Aussi dans l'"Izgreva", volume IX, p. 781-783. Elle a édité aussi une Paneuriythmie modifiée - voir "Izgreva", volume I, p. 628-631, "Izgreva", volume IX, p. 781-783. Elle a volé aussi le catalogue original préparé par la sténographe Elena Andreeva et l'a édité du nom de Lalka et de son nom. Voir "Izgreva" volume IX, p. 279-281.

f) **Hristo Dotchev** - Nous apprenons que sa fille a fait une visite chez vous. Son père édite des livres. Il prend quelques extraits des livres édités du Maître Deunov, il les range, y met ses introductions et son commentaire et c'est ainsi qu'il fait ses livres. Vergili lui-même lui a proposé d'éditer une année originale. Mais il a refusé. Et pourquoi? Parce qu'il a pour but de briser et de changer la Parole du Maître. Les faits sont là.

Voilà qui sont vos amis auxquels vous demandez des conseils et sur lesquels vous comptez.

Et le plus important c'est que Pavel Jeliazkov, Gueorgui Petkov et Maria Mitovska ont été 10 années dans le groupe de Kroum Vajarov. Ils sont son produit. Et il a été un défenseur de Michail Ivanov. Il était de la Loge Noire, selon le Maître Deunov. Tous ces élèves continuent, depuis hier et aujourd'hui, de détruire avec leur force destructrice la

Parole du Maître Deunov. Gardez cela dans votre mémoire. Aujourd'hui nous voyons leurs faits. Ils changent consciencieusement la Parole du Maître. Et Pavel Jéliazkov vient près de vous par la ligne de Kroum Vajarov qui a été michaïloviste, ce qui veut dire que vous tous vous avez un même Patron.

14. Vous avez quelques voies de sortie devant vous:

a) De vous soumettre à la volonté de Marietta Bertoli qui vous a écrit dans une lettre de ne pas donner l'archive à aucun Bulgare. Mais elle-même, elle a entendu l'enregistrement sur bande de magnétophone de la voix de sa soeur Anina et elle s'est mise d'accord pour le transmettre à Vergili Krastev. Et pourquoi elle fait une autre chose maintenant? Elle n'est pas de la Fraternité, maintenant elle veut obtenir de l'argent pour cette archive. C'est cela toute l'affaire.

b) De la vendre à un Bulgare comme Pavel Jéliazkov qui l'apportera ici et changera, substituera et fera des rédactions sur la Parole du Maître Deunov. Et dans un certain temps, lorsqu'on comparera ces éditions avec l'original? Et vous porterez votre faute, car vous êtes déjà prévenus, par la présente lettre.

c) De la faire apporter ici, à Sofia et de la donner à l'ainsi dit Conseil Fraternel. Mais le Maître Deunov, Lui, Il est contre les Conseil Fraternels. Il y a ici une chanson, "La Lettre", par Lui, laquelle est publiée dans l'"Izgreva", volume I, page 686. Elle est créée par le Maître contre les Conseil Fraternels.

Si vous remettez l'archive à l'ainsi dit Conseil Fraternel, ils feront tout de suite une commission dans l'unique but de changer, modifier et faire des rédactions sur la Parole du Maître. Et qui sera le coupable alors? Bien sûr, la famille Gobeau.

d) Si vous la donnez à Hristo Dotchev, il fera ce qu'il a fait jusqu'à présent - une compilation, des dénaturations. Et c'est vous qui serez responsables de cela.

e) Si vous la donnez à Vergili Krastev, il la conservera et l'éditera selon l'original. Les preuves? Je vous envoie la liste avec 48 titres édités de la Parole originale du Maître Deunov. Est-ce une preuve insuffisante?

15. Je vous donne le conseil après la lecture de cette lettre de faire venir un Bulgare pour vous traduire les pages que je vous ai citées. Mais il doit être un traducteur à qui vous aurez confiance, pour qu'il ne vous les traduise faussement et qu'il ne vous mente pas de telle manière.

16. Je vous envoie par la poste l'"Izgreva", volumes VIII et IX pour que vous en disposerez chez vous.

17. Vous demandez qui est Vergili Krastev?

C'est lui qui a conservé et gardé plus de 30 ans la Parole du Maître Deunov et qui l'édite selon l'original. Voir la liste que nous vous envoyons.

C'est lui qui a organisé et financé plus de 20 concerts de la musique du Maître Deunov et a fait monter sur scène environ 20 musiciens pour qu'ils se réalisent comme musiciens.

C'est lui qui édite l'"Izgreva" qui est une histoire de l'Ecole du Maître Deunov. Esc-ce que quelqu'un a fait cela dans sa vie? Personne ne l'a fait.

Et vos amis auxquels vous écrivez des lettres sont des ennemis de la Parole du Maître Deunov, des ennemis de Son Enseignement et de Son Ecole.

Les preuves sont données, vérifiez-les. Et déterminez-vous. A qui croire et à qui servir.

18. Il y avait beaucoup de Bulgares qui voulaient vous écrire car votre adresse est publiée dans l'"Izgreva", volume VIII, page 575. Mais Vergili Krastev les a arrêtés. Sinon vous auriez reçu des dizaines de lettres et qui auraient été très remplies de colère. Il m'a permis de vous écrire parce que c'est moi qui édite, qui distribue les livres et c'est dans ma maison que se trouve la librairie dans laquelle on vend la Parole originale éditée du Maître Deunov.

19. Je ne vous écrirai plus. Vergili Krastev m'a dit et il connaît d'avance votre décision. Car votre Patron est le Même qui est le Patron de Mihaïl Ivanov. Et il est un représentant de la Loge Noire, selon les paroles du Maître Deunov.

Nous savons déjà qui sont vos amis et à qui est-ce qu'il servent. Ils servent aux ennemis de l'Enseignement du Maître en changeant Sa Parole. Les faits sont là.

La Parole du Maître Deunov est une Parole de Dieu. Elle est sacrée et inviolable.

Il y a Un Dieu. Il y a Une Parole. Il y a Un Maître - Beïnça Douno.

20. Je vous informe que cette lettre sera publiée dans l'"Izgreva", volume X, en bulgare et avec la traduction en français. Et elle restera comme un document et comme une leçon pour les générations suivantes.

21. Envoyez-nous des photocopies des lettres des Bulgares qui ont écrit contre Vergili Krastev et de ne lui pas donner l'archive - comme Milka Kraveva, Gueorgui Petkov etc., pour qu'elles soient publiées dans l'"Izgreva". Ainsi, un gros mensonge organisé tombeta et tout le monde verra que c'est un mensonge. C'est la seule manière pour vous de sortir du piège et de vous acquitter ensuite en disant que vous avez été induits en erreur par les ennemis de Vergili Krastev. Vous n'avez pas d'autre choix. Et le pas suivant qui est gagnant pour vous c'est de remettre l'archive à Vergili Krastev.

Si vous ne le faites pas, cela signifie que votre Patron vous a noué du dedans et du dehors avec des cordes très épaisses et que vous êtes ses esclaves à vie. Et c'est parce que vous êtes noués dès le début dans la Monde Invisible.

La vérité est unique. Et le mensonge a des visages multiples. Envoyez-moi les lettres du mensonge pour que nous les publions, car ces personnes ici nient d'avoir écrit de lettres contre Vergili Krastev. Ils nient, mais nous savons qu'ils mentent et c'est pourquoi nous attendons leurs lettres.

Faites-vous un service envers la Vérité. Faites ce service à vous-mêmes. Vous n'en aurez pas d'autre occasion dans votre vie.

Veuillez agréer, Madame et Monsieur Gobeau, l'assurance de mon respect.

Jeanna Venkova Ivanova

Mon adresse est la suivante:

Bulgarie
1000 Sofia
Graf Ignatiev 28
Jeanna Venkova Ivanova
librairie "Izgrev"

P.S. Si vous envoyez une lettre, envoyez-la recommandée, s'il vous plaît, pour qu'elle ne se perde pas.

Traduit par: Marina Ivanova

6. СЪОБЩЕНИЕ

През 1996-1999 година бяха отпечатани поредица книги от неиздаденото досега Слово на Учителя Петър Дънов. Отпечатаното Слово е автентично, запазен е и е предаден оригиналът на дешифрираните от стенографките на Учителя беседи.

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ СЛЕДНИТЕ ОТПЕЧАТАНИ КНИГИ ПРЕЗ 1996 И 1997 ГОДИНА:

1. НОВО РАЗБИРАНЕ ЗА ВРЕМЕТО	
Утринни слова, 1933-1934, I том	ISBN 954-8091-51-8
2. МЛАДИЯТ, ВЪЗРАСТНИЯТ, СТАРИЯТ	
Утринни слова, 1933-1934, II том	ISBN 954-8091-51-8
3. ПЪРВИЯТ МОМЕНТ НА ЛЮБОВТА	
Утринни слова, 1939-1940, I том	ISBN 954-8091-68-2
4. ОБИЧАЙТЕ И РАДВАЙТЕ СЕ	
Утринни слова, 1939-1940, II том	ISBN 954-8091-71-2
5. ПОСЛЕДНОТО ДОБРО	
Утринни слова, 1941-1942, I том	ISBN 954-9589-01-3
6. БЛИЗО И ДАЛЕЧ	
Утринни слова, 1941-1942, II том	ISBN 954-9589-02-1
7. ВАЖНИ И НАЛЕЖАЩИ НЕЩА	
Утринни слова, 1942-1943, I том	ISBN 954-8091-74-7
8. ПЛОДОВЕТЕ НА ЛЮБОВТА	
Утринни слова, 1942-1943, II том	ISBN 954-8091-75-5
9. ВСЕКИ ДЕН ПО ЕДНА ДОБРА МИСЪЛ	
Общ окултен клас, 1940-1941, I том	ISBN 954-9590-01-1

ПРЕЗ 1998 ГОДИНА ИЗЛЯЗОХА СЛЕДНИТЕ КНИГИ:

10. ДОБРИЯТ ЕЗИК	
Утринни слова, 1938-1939, I том	ISBN 954-9589-09-9
11. ИЗПИТЪТ НА ЛЮБОВТА	
Утринни слова, 1938-1939, II том	ISBN 954-9589-08-8
12. СЪГЛАСУВАНЕ НА МИСЛИТЕ	
Утринни слова, 1940-1941	ISBN 954-9589-06-04
13. СЛАВАТА БОЖИЯ, ЦАРСТВОТО
БОЖИЕ И ВОЛЯТА БОЖИЯ	
Общ окултен клас, 1938-1939, I том	ISBN 954-9589-17-X
14. СИЛАТА НА МИСЪЛАТА	
Общ окултен клас, 1938-1939, II том	ISBN 954-9589-18-8
15. ПРАВ ПЪТ	
Общ окултен клас, 1940-1941, II том	ISBN 954-9590-02-X
16. ГОСПОДАР И СЛУГА	
Младежки окултен клас, 1935-1936, I том	ISBN 954-9589-12-9
17. ВЪЗМОЖНОСТИ В ЖИВОТА	
Младежки окултен клас, 1937-1938	ISBN 954-9589-22-6

18. СМЯНА НА СЪСТОЯНИЯТА	Младежки окултен клас, 1939-1940, I том	ISBN 954-9589-19-6
19. ПЪТЯТ КЪМ ЩАСТИЕТО	Младежки окултен клас, 1939-1940, II том	ISBN 954-9589-20-X
20. НАЙ-ЛЕСНОТО	Младежки окултен клас, 1940-1941, I том	ISBN 954-9589-10-2
21. ЖИВОТ, СВЕТЛИНА И СИЛА	Младежки окултен клас, 1940-1941, II том	ISBN 954-9589-11-0
22. МИНАЛО, НАСТОЯЩЕ, БЪДЕЩЕ	Младежки окултен клас, 1942-1943	ISBN 954-9589-13-7
23. ПО ОБРАЗ И ПОДОБИЕ	Неделни беседи, 1937-1938	ISBN 954-9589-21-8
24. БЛАГОСЛОВЕН	Неделни беседи, 1941-1942	ISBN 954-9589-07-2
25. ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ	Неделни беседи, 1934-1935	ISBN 954-9589-16-1
26. ВАС ВИ НАРЕКОХ ПРИЯТЕЛИ	Неделни беседи, 1935-1936	ISBN 954-9589-24-2
27. ПРОЯВЛЕНИЕ	Неделни беседи, 1942-1943, I том	ISBN 954-9589-14-5
28. ОЖИВЯВАНЕ	Неделни беседи, 1942-1943, II том	ISBN 954-9589-15-3
29. КАТО РОДИ ДЕТЕ	Неделни беседи, 1940-1941, I том	ISBN 954-9589-23-4

ПРЕЗ 1999 ГОДИНА ИЗЛЯЗОХА СЛЕДНИТЕ КНИГИ:

30. ЛЮБОВТА ДАВА ЖИВОТ	Неделни беседи, 1938-1939	ISBN 954-9589-26-3
31. БОЖЕСТВЕНИЯТ ИМПУЛС	Общ окултен клас, 1937-1938	ISBN 954-9589-25-9
32. СКРЪБ И РАДОСТ	Младежки окултен клас, 1938-1939	ISBN 954-9589-28-5
33. ЗАПАЛЕНА СВЕЩ	Общ окултен клас, 1935-1936	ISBN 954-9589-27-7
34. БУДЕН УМ И БУДНО СЪРЦЕ	Общ окултен клас, 1941-1942, I том	ISBN 954-9589-29-3
35. ВЕЛИКАТА ВЪЗМОЖНОСТ	Общ окултен клас, 1941-1942, II том	ISBN 954-9589-30-7

В ПЕЧАТНИЦА СА:

36. НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО	Неделни беседи, 1936-1937	ISBN 954-9589-32-3
37. ВЪЗКРЕСЕНИЕТО	Неделни беседи, 1932-1933, I том	ISBN 954-9589-34-X
38. РАДОСТТА	Неделни беседи, 1932-1933, II том	ISBN 954-9589-35-8

39. ДВАТА ПЪТЯ

Младежки окултен клас 1922

по оригинал

ISBN 954-9589-36-6

40. ТРИТЕ ЖИВОТА

Общ окултен клас, 1922 по оригинал

ISBN 954-9589-31-5

В ПОДГОТОВКА ЗА ПЕЧАТ СА:

41. ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ

Неделни беседи, 1939-1940

ISBN 954-9589-33-1

42. ВЕЧНИЯТ ПОРЯДЪК

Общ окултен клас, 1933-1934

ISBN 954-9589-38-2

43. ПОСТИЖИМОТО

Неделни беседи, 1933-1934

ISBN 954-9589-40-4

44. КЪМ ОБЕТОВАНАТА ЗЕМЯ

Общ окултен клас, 1939-1940

ISBN 954-9589-37-4

45. ОСНОВНИЯТ ТОН

Младежки окултен клас, 1935-1936,

II том

ISBN 954-9589-44-7

46. ВЪЗПИТАНИЕТО

Неделни беседи, 1940-1941, II том

ISBN 954-9589-42-0

47. ДВЕ БОЖЕСТВЕНИ ПОСЕЩЕНИЯ

Младежки окултен клас, 1941-1942

ISBN 954-9589-39-0

48. ЗАВЕТЪТ НА ЛЮБОВТА

Последно Слово

19.III.1944-20.XII.1944 по оригинал

ISBN 954-9589-45-5

ЖЕЛАЕЩИТЕ МОГАТ ДА СЕ ОБЪРНАТ С ПОРЪЧКИ НА АДРЕС:

Жана Венкова Иванова
КНИЖАРНИЦА „ИЗГРЕВ“
ул. Граф Игнатиев N 28
София 1000
телефон: 893897 факс: 878730

Купувайте **оригиналното Слово на Учителя Петър Дънов.**

Търсят се спонсори за издаване на неотпечатаното Слово на Учителя Петър Дънов по оригинали.

Координатор по отпечатване на неиздаденото досега и оригинално Слово на Учителя Петър Дънов е
Вергилий Кръстев.

7. СЪОБЩЕНИЕ

Излезна от печат том IX от поредицата „Изгревът на Бялото Братство пее и свири, учи и живее“. Книгата е със същия формат както първите осем тома. Съдържа 54 коли = 864 страници плюс три коли по 16 = 48 страници снимков материал, с който се онагледява представеният материал от времето на Школата. Представени са снимки на Учителя с ученици, отпечатани на цяла страница. Всяка страница съдържа 52 реда по 70 знака на ред. В том IX са представени спомените на стенографката Елена Андреева от Школата на Учителя Дънов. Цената на една книга е 8000 лв., като 25% от стойността на книгата се дава на разпространителите. Томовете от I до VII включително са по 7000 лв. За един брой. Том VIII е 8000 лв. Онези, които желаят да я получат чрез заплащане, могат за справки да се отнесат до книжарница „Изгрев“.

Книгата ще бъде продавана в книжарница „Изгрев“ на ул. „Граф Игнатиев“ 28 в безистена близо до площад „Славейков“ при Жана Венкова Иванова, телефон 893-897, където също могат да бъдат правени заявки за отделните томовете.

Спомените на стенографката на Учителя Дънов, Елена Андреева, съдържат следните раздели:

1. Родена в робство под пътеводна звезда и освободена чрез Дух и Слово (стр. 3-524).

2. Образът на Учителя през моите очи (стр. 525-574).

3. Моят роман (стр. 576-668).

4. Записване Словото на Учителя Беинса Дуно (стр. 669-755).

Включен е разделът „Духът на Истината в Словото на Учителя Петър Дънов, Всемировият Учител - Беинса Дуно и Духът на Заблудението в езиците и думите на човеците земни“ от Вергилий Кръстев (стр. 756-863).

Тук ще намерите доказателства за промяна и преразказване на Словото на Учителя Дънов от така наречените негови последователи. Словото, което е издавано до 1950 г., е преразказано и подменено от човешки умове. Дадени са факти за промяна на Словото, което се печата от 1990 до 1999 год., и което се отпечатва умишлено и целенасочено. Целта е като се подмени и промени Словото на Учителя Дънов, с това да се отклонят неговите последователи. Ето защо целият им път вчера и днес, от 1945 до 1999 год. е целенасочено отклонен и няма нищо общо с Школата на Учителя Дънов. Дадени са факти, доказателства, документи. Неоспорими. И проверуеми. И то от всеки.

Прочетете, проверете и се определете на кого да вярвате и кому да служите. На човешките умове или на Духа на Истината в Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно.

Има Един Бог, Едно Слово и Един Учител - Беинса Дуно!

Съставителят и издателят на том IX „Изгревът“ е Вергилий Николов Кръстев, ул. „Васил Друмев“ 1, София 1505, тел. 447-953.

Търсят се спонсори за том X на „Изгревът“.

Вергилий Кръстев

8. ДУХЪТ НА ЗАБЛУЖДЕНИЕТО И ДУХЪТ НА ОПОРОЧЕНИЕТО В ДЕЯНИЯТА НА ЧЕЛОВЕЦИТЕ ЗЕМНИ

1. Деянията на мозайкаджийската бригада на майстор Бертоли и майстор Борис.

1. Отклоняване на младежите, влезнали в Младежкия окултен клас и напускане на класа, за да правят комуни, като част от тях се разболяват и си заминават от този свят.

2. Друга част напускат факултетите, в които следват, някои завършват, но не си взимат дипломите и отказват да работят с тях, а стават мозайкаджии в бригадата на майстор Бертоли и майстор Борис.

3. През 1945 година, след заминаването на Учителя Дънов, на майстор Бертоли се осигуряват средства във Франция да издаде книгата „Учителят“, но това не го прави. През това време тук на семейството му се осигурява седмична издръжка от мозайкаджийската бригада на Борис, на брой 100 човека.

4. Майстор Борис предава на майстор Бертоли едно цяло течение на машинописен текст неиздадени беседи и лекции на Учителя Дънов, да ги изнесат в Италия, с цел да се отпечати Словото му на френски и италиански езици.

5. По-късно този материал се прехвърля във Франция при Анина Бертоли, дъщеря на Бертоли и по професия шивачка. И пак с цел да се издават и превеждат на френски език. Това не става по известни описани вече причини в „Изгревът“.

6. Всичко това се прави по линията на мозайкаджийската бригада, по професия мозайкаджии, едните решават, другите решават и накрая - нищо. Никакъв резултат. А защо? Има отговор. Ето го:

7. През 1972 година Борис Николов ме определи за негов приемник и ме посвети в тайната на този архив. Беше уведомена Анина Бертоли. След 1986 година се явих при Анина Бертоли, която бе дошла в София, разказах ѝ всичко и тя обеща да ми го предаде. Дори написа собственоръчно на лист адреса на рождения си брат Pietro Bertoli.

8. По-нататък аз предприех мерки, за да прибера целия архив в България чрез Величка Няголова, която живее във Франция. Но се явиха Сили, които противодействуват, та чак досега. Случаят е описан в „Изгревът“, том VIII, стр. 559-562, 572-596 и том IX, стр. 791-797, дори има продължение и в том X.

9. Цялата тази верига, от 1945 до 1999 година преминава от майстор Борис чрез майстор Бертоли през шивачката Анина Бертоли, та се стигне до приятелките на Анина, които предават архива на семейство Гобо. Кой движи всичко това? Това е Духът на Заблудението. Той е същият, който ръководи Михаил Иванов във Франция, майстор Борис тук и Бертоли, който е и тук, и там, и къде си още не знам.

10. Къде е цялата загадка? В тялото на Борис пребиваха двама съквартиранти в една къща. Единият бе Борис Николов, който бе от Бялото братство, а другият бе майстор Борис, който бе от Черната ложка. Тази трагедия се разиграваше върху всички съвременници на Учителя Дънов. Единият - Борис Николов - решава едно, а другият на следващия ден - майстор Борис - отменя предишното решение. Събират се на съвещание и вземат решение. След два дни Борис прави точно обратното. Всички са изумени. Отиват при него и питат: „Защо променяш решението?“ - „Така реших.“ И това е 45 години, от 1945 до 1992 година. Пълен провал. Единствено Мария Тодорова се опитваше да коригира нещата. Но след като си замина през 1976 година и оттогава, до 1992 година, всички объркани решения и

действия бяха взимани от майстор Борис. Но никой не знаеше, че това не е Борис Николов! Никой!

11. Аз различавах двамата съквартиранти в едно и също тяло. Веднага щом го зърнех, знаех с кого имам работа. Единствено Мария Тодорова и аз знаехме за цялата трагедия. Тя се бореше да оправя белите, сторени от майстор Борис. И затова всички я мразеха заради него.

12. Обикновено от 10 срещи с него най-много 3-4 пъти съм срещал Борис Николов в тялото му, а другите 6-7 пъти бе майстор Борис. Беше невъзможно да се работи. Аз трябваше да стоя при тях, за да спася онова, което можеше да се спаси. Това ще го опиша подробно в един от следващите томове. Материалът е готов. Единствено когато му записвах спомените на магнетофонните записи, в тялото му бе истинският Борис, т.е. Борис Николов.

II. Кой е господарят и кой е слугата в мозайкаджийската бригада на майстор Борис

1. Още през 1972 година представих своя план на Борис Николов да се преснимат всички непечатани беседи на негативни филми, за да се съхранят за 100-200 години. Съгласи се. Направихме опит, като лично заснех една годишнина и дори му я прожектирах с прожекционен апарат на стената в стаята му, като опяхме един бял чаршаф. Хареса му. Трябваше да продължа. Но не се разбрахме. Той искаше да му предавам негативите и оригиналите и да ги препраща по своите незначителни канали. Аз не се съгласих. Казах му, че аз съм приемникът и всичко остава у мен. Намеси се майстор Борис и той обърка всички. Аз не отстъпих пред майстор Борис. И досега!

2. След като бяха съхранени и запазени от многобройните обиски непечатаните беседи и лекции на Учителя Дънов, майстор Борис решава и ги предава на Лалка Кръстева да ги „опресни“, т.е. само да ги препишат. Но тя започва да ги редактира и променя Словото. Случаят е вече описан. Тук е виновен майстор Борис за този провал. И никой друг!

3. Престъплението към Словото е извършено - то е редактирано, променено и преписано на пишуща машина в 4 екземпляра. Раздава се на 4 лица за съхранение. Понякаква „случайност“ аз прибирам по 1 копие от преписа и съответния оригинал.

4. След като окончателно Борис Николов напуска тялото си, в него остана да живее майстор Борис. Всички наблюдаваха промяната, но не можеха да си я обяснят. Само аз знаех. Аз престанах да ходя при него, защото майстор Борис бе мой враг и враг на Словото на Учителя и на Братството. Никой не допускаше такова заключение, което аз съм давал още отпреди. Аз не мълчах!

5. След като едното копие е изнесено в чужбина и днес не може да се върне по вина на майстор Борис и майстор Бертоли, то се започва новото голямо предателство. Майстор Борис започва да организира издаването на промененото вече Слово на Учителя Дънов по негова вина чрез Лалка Кръстева.

6. Отива майстор Борис в град Бургас при Кралю Кралев и настоява да се основе издателство, което нарича „Сила и Живот“, дава погрешна емблема - запалена свещ, поставена в равностранен триъгълник, което е знак на Черната ложа, на която принадлежи майстор Борис. Намират компютър чрез измама и чрез чужди пари и то от михайловистките групи в Англия и започват да печатат промененото Слово (виж „Изгревът“, том IX, стр. 829-831).

7. Цялата верига, организирана и създадена от майстор Борис, се задействува. Тя започва от Лалка Кръстева, която е променила Словото на Учителя Дънов (виж „Изгревът“, том IX, стр. 779-781). Преминува през Георги Петков от Габрово, който съхранява едното копие на променените беседи на Учителя Дънов,

преминава се през Мария Кисова, която присвои дома на Борис, отива в Бургас при Кральо Кралев и чрез дъщеря му Милка Кралева започва да се отпечатва промененото Слово на Учителя Дънов.

Ето това реализира майстор Борис. Делата са налице. Всички имена от неговата верига са налице с факти и документи за деянията на Духа на Заблуддението, който е Господар на Черната ложа.

III. Какво направиха слугите на Черната ложа в лицето на мозайкаджийската бригада.

1. Откраднаха архива на Савка Керемидчиева от Витоша чрез Боян Златарев по внушение на Петър Филипов. Боян бе мозайкаджия от бригадата на майстор Борис. (виж „Изгревът“, том III, стр. 109-115).

2. Откраднаха архива от „Резньове“ на Витоша. Това го направи Боян Златарев по нареждане на Петър Филипов и внушение на Лалка. Виж „Изгревът“, том III, стр. 197-206. Петър Филипов бе мозайкаджия от бригадата на майстор Борис.

3. Лалка Кръстева, след като прибра 5-6 тефтерчета от архива на Савка, започва да ги преписва и да ги раздава на онези, които ѝ даваха пари, с които да плащат за преписа на редактираните от нея беседи. Онези 19 000 лева, които се равняваха на 2 тристайни апартамента, бяха други пари, занесени чрез Нестор Илиев. Сега се даваха други пари. Ето, брат Стойчо Стойчев от Нова Загора ми изпраща една тетрадка, препис на Лалка от тефтерчетата на Савка. Но той е дал навремето 15 000 лева, което е била една много голяма сума. Такива преписи има и на други места. Лично аз притежавам няколко такива преписа. И какво става по-нататък? Според плана на мозайкаджийската бригада на майстор Борис, как се развиват събитията?

4. Ето, сега, през 1999 година излезна от печат една книга - „Дневникът на Учителя Беинса Дуно“ (Петър Дънов) (с ISBN 954-9903-01-X) на издателство „Дар Логос“, като в нея са написани текстовете от преписите на Лалка от откраднатите тефтерчета от архива на Савка. Там дори са поместени 7-те разговора на Духа, които бяха публикувани в „Изгревът“, том II, на стр. 3-103 с разясненията от моя милост.

5. Според мен едва ли някой българин може да се ползва от тази книга, защото тя е отпечатана с лъжа и измама, ръководена от Духа на Заблуддението. А където е Духът на Опорочението, то Духът на Истината не присъства. Там няма дух, защото там е Господар лъжата. Текстовете са заключени за човешкото съзнание от Духа на Истината, за да не бъдат опорочени. Хайде четете! Ще разберете ли нещо? Нищо няма да разберете. Лъжата при всички случаи е лъжа. Тя е една и съща.

6. Искате доказателства. На отпечатаната книжка има посвещение: „Посвещаваме това издание на Лалка Кръстева, събрала и съхранила Словото на Учителя.“

Ами това е лъжа с хиляди крака и хиляди уста. Та нали Лалка ги открадна чрез Боян Златарев и Петър Филипов тези тефтерчета?

Нали тя промени Словото на Учителя чрез своята редакция? Днес 15 екипа, под мое ръководство, 2 години работят и те виждат много добре зачеркванията на думи и изречения на дешифрираните стенограми и онова, което тя е сложила от себе си. Този архив, който е у мене, утре ще бъде предаден в Държавния архив и следващите поколения сами ще проверят, че това, което пиша, е верно. И ще прочетат имената на лъжците, защото те имат имена, и тук имена на лъжци и крадци, но имат същите имена и горе, в Невидимия свят със същите им деяния. Каквото е долу, таквото е и горе, в Небесната тъмнота.

7. А в „Бележки на издателя“ от същата книга, на стр. 271, са написани неверни неща. Освен това тези хора изобщо не знаят как са нещата, защото са извън тях. Дори не са чели изобщо „Изгревът“, та поне да си направят труда. Но едно е ясно: че те са от същата верига, която се движи от Духа на Заблуждението, който ръководи и мозайкаджийската бригада на майстор Бертоли и майстор Борис.

8. И в заключение какво може да се каже за мозайкаджийската бригада на майстор Бертоли и майстор Борис:

а) Те са служители на Черната ложа.

б) Те изнесоха навън, в чужбина, едно течение непечатани беседи и лекции на Учителя Дънов.

в) Това са същите Сили, които действуват чрез техните приемници и не връщат оригиналите в България, за да ги отпечатаме по оригинала.

г) Това са същите разрушителни Сили, които чрез майстор Борис организираха редактирането и промяната на оригиналното Слово на Учителя Дънов.

д) Това са същите Сили от Духа на Опорочението, които организираха издателство „Сила и Живот“ в Бургас и отпечатват променено Слово на Учителя под редакцията на Лалка.

е) Духът на Заблуждението и Духът на Опорочението днес действуват чрез своите слуги, наредени в една верига и завързани един за друг. След това се явяват втора, че трета верига. Целта е чрез промененото Слово на Учителя Дънов да се промени пътят на Неговите последователи. И това те го правят напълно успешно. Това трябва да им се зачете. Аз го зачитам, защото делата им това показват. Нищо повече. Делата на техния Господар са еднакви с деянията на слугите. Те идват от хиляди години и днес са тук. Те са дисциплинирани и служат усърдно на своя си господар. Безпрекословно.

ж) На този етап те присъствуват, те действуват и поради което отклонението от Школата на Учителя Дънов е тотално и невъзвратно за онези, поели по този път. Връщане назад няма. В никакъв случай!

з) А Духът на Истината е в Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно.

То е свещено и неприкосновено!

Мечът на Духа - това е Словото!

И той ще разсече на две делата им - отляво ще падне лъжата, а отдясно - опорочението.

И ще остане чистото, оригинално Слово на Учителя Дънов, за онези поколения, които ще искат да се поят от Божествения извор на Неговото Слово.

Божественият извор е един, чист и животворящ в Дух и Истина.

Ние сме част от Небесното войнство, което охранява, защитава Словото на Учителя Дънов и с живота си полага неимоверни усилия Словото на Бога да се отпечата в своя оригинал.

Амин.

Има един Бог, Едно Слово, Един Учител - Беинса Дуно.

Има една Школа на Всемирното Велико Бяло Братство, създадено от Словото на Всемировия Учител на Вселената - Беинса Дуно.

Тази Школа присъствува чрез Словото на Великия Учител на Земята, в духовния свят и в Божествения свят.

Тази Школа съществува, за да претвори Словото на Великия Учител Беинса Дуно в живот чрез делата човечески, за да се превърне земният човек в Небесен човек, за да стане **животворящ дух с душа всеобхватна като Вселената.**

Дух мощен като Бога и едно с Бога.

Амин.

„Изгревът“ том IX пристига с небесна колесница

Този том бе обемист и дълго време се набираше, повече от 6 месеца. И от 1.X.1998 г., когато го дадохме да се работи, започнаха да се развиват бурни драматически събития около нас. Изневиделица изскочиха всички прикрити врагове и започнаха да ни атакуват. А аз ръководех програмата за отпечатване на Словото на Учителя Дънов по оригинал. Много екипи от провинцията, с които работехме, се обявиха срещу мен под внушение на други враждебни Сили. Разделихме се с тях, случаите са описани в том IX на „Изгревът“.

С онези, с които работехме, и които работеха в книжарницата на ул. „Граф Игнатиев“ 28 - книжарница „Изгрев“, също се разделихме. В един обикновен ден ние разбрахме, че те работят срещу нас, като изпълняват нареждания на двама господари от две различни места. Техните господари не знаеха нищо и не можеха да знаят, защото не бяха чели „Изгревът“. Но ни следяха отблизо какво правим, откъде идват и къде отиват парите ни за печат и как се харчат. Ако беше само това, то бе поносимо.

Изведнъж разбрахме, че те ни пречат. Първо ни затрудняваха в работата ни с екипите, които набираха Словото на Учителя Дънов. Пречеха ни ежедневно с всички възможни начини. А те получаваха заплахи при нас. И то не лоши, а прилични. Второ, в един също обикновен ден видяхме, разбрахме как са източвани парите ни. Целта бе финансово да се обезкървим и да замрем. Това ставаше по три начина. Изпращаха се книги по провинцията, книги с по-ниска цена от тази, която сме приели да се продават. Тази загуба бе голяма, защото от години се практикуваше този начин. В книжарницата се продаваха книги, оставени и от други издатели, по определени цени, а се изпращаха с по-ниски цени. Разликата се плащаше от нас. Търпели сме големи загуби, без да знаем.

Другият начин бе, че се изпращаха повече книги от обявените по списъка. Чак когато един съвестен разпространител ни обърна внимание на този начин на източване на парите, ние се стреснахме.

Третият начин бе, че се продаваха книги, прибираха се парите в джобовете им, без да се впишат в тетрадката. А онова, което бяха написали, точно отчитаха, за да не се усъмним.

И когато аз трябваше да реагирам, то се разбра, че беше изчезнала една папка с документи от банката, без която не можехме да приключим финансовата 1998 година. Изкарахме копие, но трябваше да платим много, много пари.

И като похлупак на всичко изчезнаха и дискетите със записаното Слово на Учителя Дънов, на всички издадени беседи. Откраднаха ги, за да ни попречат. И да ни спрат.

Започнах люта битка. Един след друг се разделяхме с хора, които ни заобикаляха с цел да ни пречат и спрат в работата ни.

Това беше външната страна на битката, която водихме. Но Небето ни съдействуваше и през това време успяхме да издадем по една годишнина от Словото на Учителя Дънов за всеки месец от 1.1. до 1.V.1999 година.

А в провинцията, разпространителите на издаваните от нас книги също работеха срещу нас. Те получаваха книгите с 20% търговска отстъпка. Но ги получаваха на консигнация, т.е. не заплащаха предварително за тях, както това се прави на книжната борса, където плащаш, купуваш книги, но не знаеш дали ще ги продадеш. А това може да бъде гибелно за търговеца на книги.

Освен това започнаха с нашите книги да си правят замяна с други книги. Продаваха ги на завишени цени, далеч по-високо от обявените от нас цени. Нашите книги бяха евтини, но ние не можехме да контролираме към 26 разпространители в цялата страна. Но ни докладваха. Започнаха да задържат парите от продадените книги, работеха с нашите пари. Дори се хранеха с тях. Когато запитвахме, отговаряха, че не са ги продали. Дори имаше някои безочливи, без да си изплатят книгите, искаха още. С нашите книги имитираха някаква своя дейност, разнасяха ги, представяха се за големи величия.

Но това беше до един момент, когато аз спрях всичко. Отрязах всички разпространители. Започнахме да си прибираме непродадените книги. Показа се, че са ги продали, но нямат пари да ни се изплатят. Реагирах по един и същи начин. Първо с изненада. После с озлобление. Разделях се с нас като неприятели. А с парите на моята програма се хранеха и търгуваха.

Сега ще разпространяваме по заявки, за което изпратихме публикуваното съобщение с цените на книгите.

А когато трябваше да приготвя материала от „Изгрева“, том IX от стр. 756-864, битката се водеше и в невидимия свят. По това време се определиха много хора по кой път да вървят. А всички наши противници, дори и врагове, работещи под прикритие, бяха оголени. Булото, което ги покриваше, изведнъж падна и те се оголиха и се видяха в своята голота на пошлост, лъжа и кражба. Всичко това го видяхме, срещнахме се с него и го преживяхме. И го описах в „Изгревът“, за да се знае.

Всички очакваха да спрем работата си. Дори чувахме подхвърлени изрази: „Те са унищожени и вече умират.“

Но ние се държахме още на крака! Но ние водихме битката, без да отстъпим. Изведнъж Небето се отвори и изпрати своята помощ. Дойдоха хора външни, от света, но близки по дух, и ни подкрепиха. Ние бяхме вече в един и същи Дух. Събдна се онова, което преди 30 години Мария Тодорова ми казваше за едно изказване на Учителя: „Ще дойдат готови души от света и веднага ще започнат да работят за Делото Божие.“ И точно това стана по време на тези събития. Дойдоха, застанаха зад нас, помогнаха ни и ние продължаваме да издаваме. Вижте списъка, който прилагаме. Че това никак не е малко. Дори е много за простосмъртни хора като нас.

Етапите, през които минавахме за подготовката за печат на „Изгревът“, том IX, бяха трудни, с много противодействия от онези Сили, които не желаеха да излязат напечатани деянията на Черната ложа.

Печатницата също преминаваше през затруднения. Дори в последния ден се бе счупила една от машините за подвързване. Но вече бяха останали много малко книги.

Книгата бе натоварена на камиона. Обикновено в 12 часа през нощта той тръгваше от Търново и в 7 часа сутринта пристигаше в София. Но тук, в нашия случай от три дни валише дъжд и в Търново, и в София. Те бяха я натоварили на

сухо. Но как щяхме да я разтоварим на дъжда? Той трябваше да спре да вали по някакъв начин. А кой можеше да го спре и да му заповяда да не вали?

Цяла нощ не спях. Разхождах се насам-натам. Молах се непрекъснато. Виждах как камионът се движи непрекъснато в дъжд, а когато пресичаше Балкана, имаше и мъгла. Обърнах се към Учителя с молба. Искях само един час да не вали. Само за един час щяхме да разтоварим, иначе книгите щяха да се намокрят и повредят. Когато колата пристигна, дъждът спря за един час. Разтоварихме я. Когато камионът тръгна, отново заваля. Благодарих на Небето, че ни отвори един прозорец от един час. Всички, които помагаша при разтоварването, бяха изумени от този факт. Тук бяха Жана Иванова, Вихър Пенков, Тони Василев, Момчил Николов от Стара Загора, моя милост - Вергилий, брат ми Стефан Кръстев, шофьорът на колата, на име също Стефан, който ни помагаше.

Рожденият ми брат Стефан обеща да напише стихотворение за този необикновен ден, стоварването на „Изгревът“ том IX на 27.04.1999 година, когато дъждът спря.

А аз реших да поместя това стихотворение и да опиша целия случай во кратце, как „Изгревът“ том IX пристигна с камиона, придружен от Небесната колесница на Небето и на Небесното войнство.

Има Един Бог, Едно Слово, Един Учител - Бейнса Дуно.

Амин.

„Изгревът“ том 9 от 1999 година идва

Автор: Стефан Кръстев

Дата: 27.04.1999 г.

1. Том девети идва,
рано сутринта,
от Търново литва,
към София - целта.	6. Вергилий в мазето
книгите реди,
бог е момчето,
том не повреди.
2. Бързо натовари
трабанта си Жана,
огън я жари,
весела, засмяна.	7. Стефан се поти,
вода се лее,
хич не ломоти,
малко се смее.
3. Вихър избира
томове ценни
в кола ги побира,
седалки - непотребни.	8. Шофьорът подава
купчета разни
не ги подравнява,
това ни не дразни.
4. Тони се бори
с ръка голема,
малко говори,
томове поема.	11. Накрая ги черпи
авторът роден
нашите шерпи,
в необикновения ден.
5. Момчил съблече
дрехата своя,
колко са вече,
1000-та броя.	10. На всеки раздаде
том и надписа,
с дух им предаде
той святата мисия.

ИЗМИСЛИЦАТА И ИСТИНАТА

На 7 юни 1999 г., ден понеделник в 14 часа в книжарница „Изгрев“ на ул. „Граф Игнатиев“ 28 при Жана Венкова Иванова пристигат двама души – мъж и жена. Жената е Зорница Попова, която в концертите през 1999 г. по Слово и музика на Учителя Дънов бе водеща. Идва и съобщава, че търсила Вергилий Николов Кръстев по телефона и понеже не го намерила, то е дошла, за да съобщи, че това, което той е писал в „Изгревът“, том IX за концерта „Възходящият път“ не било верно, че тя изобщо не е била на този концерт, че не е получавала никакъв материал от него и всичко, което е написано си го е измислил. Жана Иванова била изумена. А придружаващият мъж на име Асен казал: „Чакай бе, той е преплел концертите, малко ли концерти бяха.“ – „Не, той си е измислил всичко.“ – „Това по принцип е верно, защо реагираш?“ – „Не, той си е измислил всичко.“ В разговора се разбира, че тя изобщо не е чела „Изгревът“, том IX и точно онова, за което е дошла да опровергава. Жана ѝ предлага: „Вземи прочети и виж там какво пише.“ – „Не искам да чета.“ И си тръгват двамата. Значи тя не беше чела въпросната страница от „Изгревът“, том IX – стр. 838-840, а беше ѝ разказано и тя беше препратена от някого да върви и да разправя, че това всичко е измислено от Вергилий Кръстев. И сега още върви и го разказва, но по чуждо нареждане. Другите, заинтересувани и засегнати лица бяха я изпратили. И тя сега вървеше и им изпълняваше заповедите.

По телефона Жана Иванова ми разказа целия случай. Аз също се смутих. Как и защо това разминаване, къде съм сбъркал. И тогава в ушите ми долетяха думите на онзи Асен, когото не познавах. „Той е преплел концертите.“ Започнах да възстановявам в паметта си преминали концерти и събития. По-късно прегледах всички покани и афиши. Оказа се, че аз наистина бях преплел концертите.

Припомних си, че на един от концертите Зорница Попова трябваше да бъде водещ, бях ѝ предал подходящ материал от Словото на Учителя Дънов. Тя трябваше да отиде при Петър Ганев, който репетираше с певеца Симеон Симеонов и да се уточнят за текстовете, кой текст след коя песен ще се чете. Тогава бяха я изгонили. Симеон Симеонов не беше се съгласил да има водещ. А концерта аз го организирах и аз бях платил залата. На концерта бях сложил микрофон и ми казаха, че няма нужда от него. Тогава намерих в залата Зорница Попова и тя проплака, че са я изгонили. Бях поразен. Значи този случай го имаше.

А защо бях преплел концертите? – За мен това беше една програма, при която трябваше със Слово и музика на Учителя Дънов да се правят концерти.

Всеки концерт беше свързан с много противодействия от всички страни. Водеше се борба денонощно за всеки концерт. Обикновено ми струваше цял месец за подготовка, за покани, за афиши, а изпращахме поканите в писма, в София и до провинцията. Всичко минаваше през мене. А да говорим ли за неприятностите, които имах с музикантите? Аз ги качвах на подиума, но се стигах до онзи момент, в който те започвах, да воюват срещу мен. Изумително е, нали? Те ставаха

проводници на Сили, които противодействаха. За мен всеки концерт бе борба, бях в кръгова отбрана и всички концерти бяха наредени един след друг, помнех случки, събития и лица, но времето бе едно и също за мен. А защо? За мен цялата програма бе един кръг и аз бях в центъра на този кръг и нямаше начало и край – а само една непрекъсната линия от изнасяни концерти. Ето защо бях преплел концертите. И бях ги сбъркал.

А за концерта „Възходящият път“ аз бях заплатил през м. август залата и бе определен за 23 септември 1998 г. в сряда, от 18 часа. Поканите за концерта и афишите бяха изпратени на Рила на Йоанна Стратева. Афишът беше закачен при кухнята на Рила, за да се види от всички. Бяха изпратени покани и за следващия концерт, за 8 октомври 1998 г. във връзка със 100-годишнината на Третият завет Господен. И те щяха да се раздават. И те се раздаваха там.

Какво се оказа? Музикантите през есента заминаха за чужбина. Аз бях платил залата, раздадени бяха поканите на Рила, раздаваха се в София сутрин на Паневритмия, залепени бяха афиши в клубчето на Изгрева, в книжарница „Изгрев“. И навсякъде пишеше: водещ Зорница Попова. В Йоанна Стратева беше текста на „Възходящия път“, трябваше да бъде намерена Зорница Попова и да започне да се готви за концерта. Цял месец се раздаваха поканите с нейното име, стояха закачени афишите с нейното име, при което аз знаех, че тя се готви за концерта. Датата на концерта бе сменена за неделя, 27 септември 1998 г. от 17:30 часа. Зорница Попова не се явява на концерта. А защо? Ето това са въпросите, на които трябва да отговори самата Зорница.

А другото, което е написано, е вярно. Аз бях наистина преплел концертите. За мен бе от значение тези Сили, които съдействаха и другите Сили на противодействието и по тях се ръководех. За мен времето бе едно и също, защото бях сам, съвсем сам срещу всички. Бях в кръгова отбрана. Това бе моето обяснение. Друго не можех да дам. Аз имам добра памет за случки, лица и събития. Но тук се преплетоха тези концерти. А защо ли? За да се дойде до драматичната развръзка със Зорница Попова и с нейните приятели, които я препращат от човек на човек, за да говори, че всичко съм измислил. И сега ще ви предложа няколко покани за концерти-рецитали, при които Зорница Попова е била водеща. Тези покани аз ги подготвих, аз ги печатах с мои пари и ги раздавахме и препращахме с писма.

„ВЕЧНИЯТ ЗАВЕТ НА ДУХА“ – концерт на 27 април 1998 г. Ето какво пише отзад на поканата:

*Любовта да бъде с вас - Любов, която носи Мир, Радост,
Чистота, Разумност и Търпение Божествено.
Любовта на Духа Свети да ви озарява.
Бъдете весели духом. Слънцето на живота
еднакво грее всякога.
Мирът да бъде с всички вас, които носите
Божията Чистота.
Светлината и Обичта еднакво да пребъдват
с всички ви - ученици на живота!
ТОВА Е ВЕЧНИЯТ ЗАВЕТ НА ДУХА.*

Учителят Дънов

*

*

*

„ЕЗИКЪТ НА СЕДЕМТЕ ТОНА“ – 4 юни 1998 г. Ето какво пише на поканата отзад:

ЕЗИКЪТ НА СЕДЕМТЕ ТОНА - ЖИВИТЕ НОТИ

ДО - Основен тон на Любовта. Той е подтикът на Любовта в материалния свят. Събраната енергия, която търси своя път да се освободи. Освобождение чрез Любовта.

РЕ - Първата проява на свободата, подтик към правилно движение, посока към благоприятните условия на живота.

МИ - Дава началото на мисълта, където се изразява направиението на всяко движение, целта, към която човек се движи. Основен тон на Истината.

ФА - Условие да задържи спечеленото като вътрешно богатство. Урежда вътрешните условия у човека, играе важна роля за организирането му.

СОЛ - Придобива мисловна енергия. Този светлинен тон предава духовен стремеж у човека. Основен тон на Мъдростта.

ЛА - тон на живота. В него са условията, в които човек се проявява. Период на зреене.

СИ - Най-високото стъпало, до което човек стига, създава духовно разположение. Закон за благодарност към всичко.

Основният тон е този, с когото започва живота на човека!

От Словото на Учителя Дънов

*
* *

„СВЕТЪТ НА ВЕЛИКИТЕ ДУШИ“ – 16 юли 1998 г. Ето какво пише отзад на поканата:

СВЕТЪТ НА ВЕЛИКАТА ДУША

Начало на всички неща е Духът.

Начало на Духа е Любовта.

Зенитът на Духа е Мъдростта.

Краят на всички неща е Истината, която носи свобода.
Край има само там, дето престават всички противоречия.

Начало има само там, дето всичко е в съгласие.

Светът е това, в което всичко се проявява.

Само дишането на Единния, Вечен оживотворява всичко.

От Словото на Учителя Дънов

*
* *

„ВЪЗХОДЯЩИЯТ ПЪТ“ – 27 септември 1998 г. Ето какво пише отзад на поканите:

*Любовта е Любов за светлината на ума.
Мъдростта е Мъдрост за живота на душата.
Истината е Истина за свободата на духа.
Това са трите начала, от които всичко произтича.
Люби всичкият живот, всичката светлина, всичката свобода!
Мъдър бъди, на Истината всякога верен остани!*

Из Словото на Учителя Дънов

Наистина Зорница Попова на последния концерт не се явява. А защо не се явява? Това е въпроса, на който тя трябва сама да си отговори.

А другото, което е написано, е вярно. Всички случки и събития са верни. Но за моя голяма изненада бях преплел концертите. Как е възможно? Щом се е случило, значи е възможно.

А за изясняване на случая ще приложа писмото, което изпратих на Йоанна Стратева на Рила на 10 август 1998 г., придружено с 300 покани и афиши за „Възходящия път“, които тя раздаде на езерата. Бяха изпратени на Рила също 300 покани с афиши за следващия концерт – за „Призванието“ – 8 октомври 1998 г.

София, 10 август 1998 г.

Здравей Йоанна,

Привет от Вергилий и приятно прекарване на Рила. Изпращам ти писмо, с което те уведомявам за онова, което съм задвижил досега:

1. Както се уточнихме с тебе по телефона, аз задвижих концерта за 23 септември 1998 г. Преди това се уточних с Божанка Ганева, че концертът ще бъде на 23, а на 22 да се прави обичайния наряд и чествуване по преценка на ръководството.

2. Говорих с Петър Ганев, уведомих го за концерта и той се съгласи да участва като ми каза, че може би ще се качи на Рила. Аз му обясних, че на Рила можете музикантите да се уточните за програмата на концерта.

3. Концертът на 23 септември 1998 г. е на тема „Възходящият път“. Направена е покана и отзад са сложени мисли от съответната брошура. Брошурата съм я извадил на ксерокс и я изпращам с поканите, за да може да работиш върху текста, както при всички концерти досега и да си подбереш съответни пасажки. Прави ми впечатление, че в последните концерти пасажите са много кратки. Слагай най-малко по 4-5 изречения. Това не вреди на следващото музикално изпълнение.

4. Извадил съм 400 покани, като триста броя ти се изпращат, за да ги раздаваш по твоя преценка по време, по място и на които хора решиш.

5. Изпращам ти и плакати-афиши, които ще закачите по твоя преценка където трябва. Ще дадете по един афиш да бъде окачен в палатката-книжарница, която е качена горе по мое нареждане, защото това е част от моята програма.

6. Задвижен е и следващият концерт на 8 октомври 1998 г., като ти изпращам също 300 покани и съответно афиши. Според мен този концерт трябва да бъде в същия салон по ред причини. Част от причините се намират в „Изгревът“, том 8 на ср. 331, както и на 522, където пасажите са подчертани с дебели букви. Това е постановка на Учителя и трябва да се съобразяваме с нея. Освен това имаме и опита на

придишните поколения, които се провалиха, понеже бяха сами причина да им се затворят условията за работа. Днес имаме условия за работа и трябва да бъдем внимателни. Ще слезеш долу в книжарницата-палатка, ще вземеш 8-ми том и ще си направиш необходимата справка.

Текстът на „Призванието“ го имаме, то е подготвено за работа, разделено е на пасажки още от първия концерт и текстът се намира при Виолета Гиндева. Този текст ще бъде четен от нея и ще поканим още един мъж, вероятно артиста Юрий Ангелов. Те трябва да прочетат „Призванието“, защото с тях сме работили и те могат да издържат на напрежението. Освен това с Виолета Гиндева аз съм предвижил най-важните неща и аз не мога да я отхвърля. За останалите концерти водещ ще бъде Зорница Попова, така, както съм отбелязал в едната от поканите, които ти изпратих. А ти ще си подбереш музикантите и песните. Имаме достатъчно време. На Рила трябва да се раздават поканите, защото там строго и категорично е написано, че ние сме Школа, че има само едно Слово и един Всемиров Учител. Останалото са човешки измислици.

7. В поканата „Възходящият път“ съм отбелязал всички певци, които са участвували досега. Допълнително ти ще се свържеш с тях и по твоя преценка ще предложиш на всеки да участва. Ако не в първия, то във втория концерт. Във втората покана не съм отбелязал имената на музикантите, понеже това допълнително ще се уточнява.

8. Оставил съм тук по 100 покани от двата концерта, като първата покана ще бъде раздавана през месец септември сутрин на Паневритмия. А втората покана ще бъде раздадена по време на първия концерт, на 23 септември 1998 г., тогава ще бъде съобщено и за следващия концерт. А на 22 септември, на чествуването ще се съобщи за концерта на следващия ден.

9. Защо изпращам поканите и афишите на Рила? Аз имам цел. Аз имам програма и според тая програма движа в момента няколко неща:

а) „Изгревът“, и съм стигнал до 8-ми том, който е отпечатан.

б) Аз движа, ръководя, направлявам издаването на неиздаваното Слово на Учителя по оригинал. В момента досега са излезнали десет годишнини, като „Утринните слова“ успяхме да ги издадем до края. В момента работят петнадесет екипа от цялата страна и са под мое пряко ръководство и отговарят само пред мен. Всеки един екип има по 4-5 сътрудници и това означава, че към 60 човека работят с оригиналното Слово на Учителя. Тези 60 човека непременно ще се качат на Рила и те са служители на програмата и чрез нея реализират себе си, защото имат възможност да работят за Учителя и за Господа.

в) В момента отново задвижих концертите по моя програма, понеже смятам, че само със Слово и музика на Учителя в бъдеще ще се работи. Освен това на концертите показваме онези томчета, които сме отпечатали, макар че на 90 % от зрителите не им изнася това и не им е приятно, защото не могат да се примирят някои, че координаторът съм аз. Затова задвижих тези концерти. А как работя с теб и как движим организацията, ти знаеш най-добре. Програмата осигурява възможност да се реализират стотици хора. Направи сметка в последните концерти колко хора участваха и то успешно. А залата бе пълна винаги от порядъка на 350-400 човека. И всички ръкопляска на музикантите, а не на мене. Аз получавам поздравления от Онзи, който ми е начертал програмата и ме е изпратил да я движа.

10. По мой план е качена книжарница „Изгрев“ в палатка на езерата. Тя има за цел да покаже онези десет годишнини издадени Слово на Учителя Дънов по оригинал. Но това се издава по моя програма, аз движа нещата, а не някой друг. Яна и Жана са служители на тая програма. Те имат горе строго определена задача, да показват книгите и да ги продават. Забранил съм им да участвуват във всякакви

ръководства, комитети и пр. и да не се бъркат в работата на онези, които организират лагера на Рила. Понеже аз имам телефонна връзка с тях, вече ми беше съобщено, че някои от така нареченото ръководство на Рила се опитва да създава проблеми на книжарницата.

Искам да те предупредя, че единствено, което е оригинално на Рила, това са издадените томчета по оригинал. Другото, което се прави сега на Рила, не е по Учителя и няма нищо общо с Школата на Учителя. Доказателство:

11. Спомняш ли си през лятото на 1996 г. ти качи 100 комплекта от „Изгревът“, 2-ри и 3-ти том, но по инициатива на Елена Николова и на Благовест Жеков ти бе забранено да ги продаваш и ти ги послуша. А те са врагове. Какво направиха досега? Та в 3-ти том е описан живота на Рила по времето на Учителя от Борис Николов. Забраниха, да не се знае какво е било. Та днес никой от вас не знае как е протичал един ден на Рила от сутринта до вечерта по време на Учителя. Това, което правите на Рила сега не е по Учителя, а е отклонение. Трябва да се обучавате и то чрез „Изгревът“.

12. През 1996 г. Вихър Пенков с раница качи 20 тома от том 5-ти на Мария Тодорова на езерото на Чистотата на 18 август. Изреждат се 600 човека покрай книгата и всички се подиграват, като нито един не купи една книга. А том пети е „Вътрешната Школа на Учителя.“ На 19, следващия ден, Невидимият свят взе мерки, изпрати мъгла и дъжд до края на месец август и затвори външните условия. Това ти го пиша, защото има опасност някои от ръководството горе да предприемат някои мерки срещу книжарницата, която аз съм изпратил горе и ако стане това, аз ще реагирам много остро и категорично и с това поколение няма вече да работя и те приключват за мене. Небето ще затвори условията. Това не е пророчество, а са мои наблюдения и становища, които защитавам цели 30 години. Книжарницата на никого не пречи. Освен това там ще дадеш два плаката да бъдат закачени за двата концерта. Това е една и съща програма, която аз движа.

13. Преди един месец имах среща с Мария Ташева при Марийка и я диктувах и тя си записа всички филми, заснети по времето на Учителя, които се намират у нас или в чужбина. Казах ѝ, че когато те дойдат при мен, то ще бъдат предадени на нея, а Йоанна Стратева ще бъде консултант по музикалната част. Консултантите ще ги избирам аз и аз ще движа този въпрос. Тя се съгласи.

14. През 1992 г. предадох на Ина Дойнова и на Павлина Даскалова оригинала от оригиналния текст на Паневритмията, описан от Елена Андреева, Мария Тодорова и Ярмила Менцлова. Трябваше да се приложат снимките на Васко Искренов на брой 80 към текста и щеше да бъде публикувана оригиналната Паневритмия. Но онзи, който държеше снимките, не ги даде, за да може неговата приятелка Мария Митовска и някои други от чужбина да издават своя Паневритмия. Ако беше излезнал оригиналът, въпросът бе приключен. Без да ме питат и без мое разрешение те предават материала на Стефан Калайджиев и той включва в него друг материал, разни чакри на йогите и опорочават оригинала. Кой е виновен за това? Виновни са и двете - Павлина и Ина. Това е подигравка с Паневритмията на Учителя и предателство към Школата на Учителя.

15. Школата на Учителя е създадена, за да се издаде Словото на Бога. Днес Школата я няма, но съществува Словото Му. В момента то се издава по оригинала. Всички онези, които наливат вода във воденицата на Асоциацията, са врагове на Школата. Те издават променено Слово на Учителя, за тях Михаил Иванов и Учителят са от една и съща категория. Внимавай да не те подмамат, за да отидеш да им свириш на техните сборки на долната хижа и да наливаш вода в тяхната воденица.

Онези, които създадоха Фондация, са също врагове на Школата. Те работят с чужди пари. Учителят казва: „Ако искаш да разрушиш едно духовно общество, внеси в него пари.“ В момента това става. Астрид като купи апартамента от Николай

Дойнов, направиха ли нещо като книжарница, като клуб, библиотека? Помниш ли, че оттам откраднаха от „Изгревът“ - от 2-ри и 3-ти том по 80 бройки? Пълен провал.

Помниш ли с какви пари се купиха места на Бистрица? А този проблем е описан в „Изгревът“, има решението на Учителя и опитът на предишните поколения. Та нали Красимир се подведе по тази линия и си продаде триетажната къща? Аз го предупредих, че това е клопка и измъкване от нея няма.

Внасянето на чужди пари чрез така наречената Фондация за разни инициативи има обратно действие и то разрушаващо. Аз съм забелязал, че те, когато финансират един концерт, вкарват други сили в залата, които нямат нищо общо с духа на песните на Учителя. Това мога да ти го докажа чрез направените записи.

16. Настоящото писмо ти пиша, за да те уведомя как са нещата според мен и да ти дам възможност да се измъкнеш от клопката, която е подготвена на Рила. Как ще се измъкнеш? Веднага раздаваш поканите за концертите, залепваш афишите и започваш да работиш с музикантите за предстоящите два концерта.

17. Насочвай онези, които познаваш, да ходят в книжарницата. Ако не купуват, то поне да оглеждат книгите. Там е оригиналното Слово на Учителя. Учителят присъства на Рила чрез издаденото оригинално Слово.

Онова, което се прави сега на Рила, не е по Учителя. Дори и Паневритмията е променена. Единствено, което е непроменено, са отпечатаните томчета от оригиналното Слово на Учителя. А те са в книжарницата горе.

Жана и Яна са служители на моята програма и отговарят за отпечатването на Словото и за разпространението му. Това го казвам, за да знаеш, че аз присъствам с тях горе. Когато започнеш да раздаваш поканите за двата концерта и окачиш плакатите, тогава и аз ще присъствам с теб на Рила.

Ти знаеш от опит, че каквото сме захранали с теб по отношение на концертите, сме го реализирали. Ще сполучим и сега.

Припомни си, когато за пръв път аз организирах в началото концерт и това беше по случай 120-годишнината на Георги Куртев в камерна зала „България“, то Братският съвет ви забрани да излизате на концерта. Тогава аз ти казах, че има две възможности: или да избираш мен, или да избираш тях. Ти избра мен. Досега аз съм организирал и финансирал към 20 концерта, в които ти си движеше програмата с артистите.

Издадох осем тома „Изгревът“ и стотици хора имат вече историческа проекция.

Издадени са вече десет годишнини от неиздаваното Слово на Учителя по оригинал, като това нещо го движа аз, а не някой друг.

18. Тези неща ги написах, защото горе на Рила ще има невероятен разкол тази година и да не вземеш погрешна посока. Ти трябва да се качиш на вълната, която ще ни прехвърля към 2000-та година. Как ще се качиш? Ще се качиш с концерта „Възходящият път“ и ще стигнеш до „Призванието“.

Онези, които се противопоставят на моята програма, ще се противопоставят на този, който ме е изпратил. И тогава вълната при своя пад ще помете всички останали и ще бъдат лишени от условия и възможности. Ще настъпи новата диктатура и ще бъдат спряни. А онези, които са на гребена на вълната, ще продължат нататък, защото новата диктатура ще допусне концертите по Слово и музика на Учителя Дънов, по начина, по който ги провеждаме сега.

Пожелавам ти успех. Убеден съм, че ще се справиш. Вече знаеш моето мнение по тези въпроси и тие определена програмата за действие. В тази програма ти имаш свободата да работиш по същия начин, по който си работила досега с мен.

Всичко най-хубаво

от Вергилий.

Дойде времето и на 3 октомври 1998 година бе изнесен поредния и последен концерт-рецитал:

100 ГОДИНИ ОТ ТРЕТИЯТ ЗАВЕТ ГОСПОДЕН

*Концерт-рецитал
по Слово и музика на Учителя Дънов*

*Призвание
към народа ми български синове
на семейството славянско
Дадено чрез Учителя Дънов на 8 октомври 1898 г. от Ангел Елохил,
Ангел на Завета Господен, Ръководител на българския народ
и Повелител на целокупното Славянство*

*Водещ: Виолета Гиндева
Участвава:
Камерен състав „Изгрев“
с певци и инструменталисти-солисти*

*Дом на техниката
Ул. „Раковски“ 108, зала 4*

*3 октомври 1998 г.
събота от 11 часа*

Ето какво бях избрал за посвещение и написано отзад на същата покана за концертите:

*Единствено българите и славяните имат пряк застъпник пред
Бога чрез Всемировият Учител Беинса Дуно и чрез Ангел
Елохил, който е Ангел на Завета Господен, Ангел на Третият
завет на Бога към човечите.*

*Първият завет на Бога към човечеството е Словото на Бога
чрез пророците в Стария Завет.*

*Вторият завет на Бога към човечеството е Словото на Бога
чрез Исуса Христа.*

*Третият завет на Бога към човечеството е Словото на Бога
чрез Словото на Всемировият Учител Беинса Дуно.*

Из Словото на Учителя Дънов

И така премина една епоха, започвайки от първия концерт на 15 юни 1991 г., за да се стигне до последния концерт-рецитал на 3 октомври 1998 г. Бяха организирани от мен към 20 концерта по Слово и музика на Учителя Дънов. Бяха качени на сцената към 20 музиканти, за да се реализират като такива. А 90 % от концертите бяха финансирани от мен. И най-интересно бе, че всички музиканти кой по-рано, кой по-късно, воюваха срещу мен, подписваха се под писма, написани срещу мен. Всички без изключение. А защо? Кой бяха Силите, които ги движеха срещу мен? Та нали аз ги качвах на сцената, организирах им концертите, изпращах поканите, закачвах афишите. Това хора от света не биха го направили. Там има морал и етика, задължителна за музикантите, иначе не биха могли да съществуват.

А знаете ли, че нито един от музикантите не влезна в книжарница „Изгрев“, за да види поне оригиналното Слово на Учителя Дънов, което се издава по моя програма? Не дойдоха, не влезнаха и никой не си купи дори една отпечатана книжка. И за „Изгревът“ също не влязоха. Не го купуваха и не четяха. А откъде ще знаят? От никъде. Макар че на някои от тях родителите им бяха от Братството, но те като музиканти – певци или инструменталисти се впуснаха да хармонизират песните на Учителя Дънов и така вкараха чужд дух, така направиха чужди по дух хармонизации. И това, което днес те изпълняват, са хармонизации, разработки на съвсем чужд дух в сравнение с Духа от Школата на Учителя. Откъде това знам? Моля, аз съм свършил работата на всички музиканти от времето на Школата, работил съм с тях и знам кое е по оригинала и къде е Духът, който движи песните на Учителя.

Това бяха най-подготвените музиканти, които Небето бе ги подготвило и изпратило при мен. И аз работих с тях. Аз моята програма си изпълних засега. Но те не си издържаха изпита с мен. И последния пример е със Зорница Попова, която я хвърлиха да воюва срещу мен. Та нали аз я качих на сцената? Качих една никому непозната студентка и тя на всеки концерт рецитираше пред пълна зала от 400 човека. Та вие извършихте престъпление към мен и към нея. Защо я хвърлихте в огъня за да изгори, нали беше ваша приятелка?

Аз последния концерт с това поколение музиканти проведох. Повече с тях не може да се работи. Ще се чака друго поколение музиканти, които трябва да се подготвят чрез „Изгревът“ и чрез оригиналното Слово на Учителя Дънов. Онзи кредит, отпуснат от Небето за днешното поколение музиканти, ще се отнеме. Те няма да имат вътрешни условия за работа. Няма да могат да работят, защото и външните условия ще се променят. Как? Когато на един концерт при едно музикално изпълнение не присъства Духът от песните на Учителя, то то е безлично, то не носи живот. А където няма живот, няма нищо. Има пустош.

Затова ще се чака следващото поколение музиканти. А дотогава, докато се чака, ще си свършим онази работа, за която сме изпратени – да издадем оригиналното Слово на Учителя и да публикуваме цялата поредица от „Изгревът“.

Амин.

ВЕЧНОТО ЕДИНСТВО НА ЖИВОТА

Земята е едно велико училище, където човек живее, за да се усъвършенствува. За да постигне благородните стремежи на своята душа, той трябва постоянно да се учи. Истината, която хвърля изобилна светлина в нашия живот тук на земята е: познаването на Вечното Единство на Живота.

Животът в безкрайното Божествено съзнание е единен, безначален и безкраен. Проявява се едновременно, непрекъснато във всичко, извън времето и пространството. Той е следователно абсолютен.

Животът на земята, като една малка отсечка от целокупния Божествен живот се схваща в нашето ограничено съзнание като нещо отделно, относително във времето и пространството, като резултат на нашата неясна представа за Великата и Свещена Единност на живота.

Но човешката душа има способност да схваща величното и красотата на живота, когато се издигне над своята индивидуалност, в светлината на Божественото съзнание, във величното на Божествения Дух, който е навсякъде и във всичко едновременно.

Тогава човешката природа надживява своя еготизъм, който създава ограничителните условия и възприема Божествения живот, в който има всички условия за реализиране нашите най-съкровени желания, които са желания на душата да опознае своята Божествена същина.

Човекът, тъй на земята, чрез своя дух и своята душа, чрез своя ум и своето сърдце, изучава живота в двата му полюса - в безкрайно малкото и в безкрайно голямото, в което Бог се проявява.

Душата именно притежава това качество, да се смалява, да става безкрайно малка и да се разширява, да става безкрайно голяма като цялата Вселена. Човешките души са живи лъчи във великото слънце на живота, те са божествени искри, в които е скрит свещеният пламък на Божествения живот, който е единен, непреривен, красив и изобилен.

Във Вселената, с всичките ѝ слънчеви системи, с всичките ѝ видими за нас и невидими светове, има в действителност една единичка същност, която се излявява във времето и пространството, която се проявява във вековете под разни форми, под разни видове, в разни степени и форми.

Тая единствена същност е живият център, алфа и омега на живота, който в своята Божествена същина обединява всичко. Тя е Божественото начало, от което всичко произлиза и към което всичко се стреми и възвръща.

Ако си представим този Божествен извор, Безграничното Божествено съзнание, като централна точка, от гледна точка на Божествения дух, на Божественото съзнание, ще възприемем едновременно образа на цялата Вселена. В този жив център няма ни посока, нито време, нито пространство. Всичко е Тук и всичко е Настояще. Тук е животът в неговата целокупност и пъланота. Тук е Божествения живот в неговата единност и същина.

Но ако разгледаме единичката същност на живота, която ни се разкрива в този жив център, но не вече отгук, а последователно, в която и да е точка на Вселената, ние ще виждаме живота в известно направление, в една отсечка от неговата целокупност и ще го познаем, по отношение на вечната реалност и същина, относително. Ще добием следователно, поради направлението, в което го разглеждаме, поради ограничеността на нашето съзнание, понятие за пространството и в резултат ще си дадем сметка за следния факт - след като сме възприели известна съвкупност от впечатления от първата точка, тогава в другата точка възприемаме други впечатления. Ще започнем да съзнаваме и времето. Нашето виждане в творчеството на единната същност, в Божествената целокупност не е вече едновременно, а постепенно възприемане на една част от Вселената, която е част от нейния образ, част от Божественото творчество.

В безкрайния път, безкрайната орбита във вечността, която трябва да се измине, всичко се свежда към едно и също нещо, една единичка същност, към една и съща централна идея, към Божествената същност, която е изобилане, разнообразие и все пак единност.

Из Словото на Учителя Дънов.

БЕЛЕЖКИ

към снимките - „Изгревът“, том X

Снимка 5. - Молитвена група от 10 човека във Велико Търново - 1922 г. Прави - отляво Боян Боев, а отдясно Георги Куртев.

Снимка 6. - 1. Верка. 2. Донка. 3. Георги Куртев. 4. Надя. 5. Съпруга Бела. 6. Любка. 7. Дора - права.

Снимка 7. - 1. Верка. 2. Донка. 3. Бела. 4. Надя. 5. Еленка Арабаджиева. 6. Любка. 7. Димитър Арабаджиев от с. Ченге. 8 и 9. Двамата синове на Димитър Арабаджиев.

Снимка 9. - Среца на празника на Народните будители - 29. VI. 1928 г. - град Бургас, на връх „Кара-тепе“ (Черен връх), преименуван в „Бял връх“ - 1. Алфиери Бертоли. 2. Георги Куртев. 3. Минчо Сотиров. 4. Любомир Лулчев. 5. Д-р Трифонов. 6. Андро Лулчев. 7. Христо Колев. 8. Иван Калканджиев. 9. Патева. 10. П. Георгиева. 11. ... 12. ... 13. Драгил Драгиев. 14. Н. Тютюнджиева. 15. Банска.

Снимка 10. - Георги Куртев и Минчо Сотиров при „Живата вода“ на връх „Бял брат“ - 29. VI. 1928 г., град Бургас.

Снимка 11. - Седнали: 1. Райна Грозданова. 2. Минчо Сотиров. 3. Георги Куртев. 4. Васил Долапчиев. 5. Чифликчийката Нейчева. Прави: 1. Илия Чернев. 2. Веска Калканджиева. 3. Иван Георгиев Манев от село Булчино. 4. Иван Калканджиев - гр. Сливен

Снимка 14. - Седнали: 1. Минчо Сотиров. 2. Георги Куртев. 3. Михаил Стоицев. Прави: 1. Димитър Добрев. 2. Иван Калканджиев.

Снимка 19. - Георги Куртев е най-горе, при изправените мъже, 6-ти поред.

Снимка 20. - Георги Куртев - горе отляво, при изправените - 19-ти поред.

Снимка 21. - Георги Куртев е в средата, изправен, 2-ри по ред, след тъмното сако.

Снимка 22. - Седнали: 1. ... 2. ... 3. ... 4. Паскалев. 5. Георги Куртев. 6. Бела Куртева. 7. Минчо Сотиров в профил.

Снимка 23. - Георги Куртев отпред изправен, разкراчен, вдясно.

Снимка 24. - Изправена вляво 3-та поред, с тъмна рокля, Надка Куртева.

Снимка 25. - 1. Надка Куртева. 2. Минчо Сотиров. 3. Добри Ганев. 4. Илия Чернев. 5. Васил Киров.

Снимка 26. - 1. ... 2. ... 3. Надка Куртева пред казана за обяд.

Снимка 27. - Георги Радев и Верка Куртева пред огнището на Борис Николов на Рила.

Снимка 28. - 1. Христо Цонзов. 2. Верка Куртева. 3. Надка Печеникова-Кьосева. 4. Донка Куртева. 5. Борис Николов.

Снимка 29. - Седнала отпред с тъмната рокля и с белия шал през врата Верка Куртева.

Снимка 30. - Рила - 1939 г. Учителят на плетения стол, Верка Куртева с тъмния костюм с бяла якичка в средата най-горния ред.

Снимка 50. - Възлизане към езерото на Чистотата. 1. Отпред с каскета Георги Куртев. 2. Стамат от Велико Търново. 3. Пеню Ганев. 4. Учителят.

Снимка 51. - 1. Петър Пампоров. 2. ... 3. Учителят. 4. Олга Славчева. 5. ... 6. Пеню Ганев. 7. ... 8. Георги Куртев. 9. Стамат

Снимка 52. - Над Учителя, вдясно е Георги Куртев.

Снимка 53. - Първи ред: 1. Генерал Стоянова с пъстрата рокля. 2. Сабхай с белия шал. 3. Карден, със сако. 4. Д-р Давидова. 5. Елена Казанлъклиева. Отляво: С тъмното сако Георги Тахчиев, над него с белия костюм Буча Бехар. Георги Куртев е прав, 6-ти поред. В средата: Учителя. Най-горе вдясно: Стефан Белев с побелелите мустаци, до него е Цанка Екимова, старата Попова, Боян Боев, над него Методи Шивачев. Над Учителя е пастира Методи Марков, зад него - Гради Минчев.

Снимка 55. - Георги Куртев е прав горе вдясно, с дясната ръка преджилетката си.

Снимка 56. - В средата Учителя. Горе, прав вдясно е Георги Куртев.

Снимка 57. - Над Учителя вдясно, горе високо, прав с тъмното сако е Георги Куртев.

Снимка 58. - Отдясно прав с жилетка е Георги Куртев, на камъка в профил е Учителя - 30. VII. 1932 г.

Снимка 59. - Седналият отдясно е Георги Куртев, а изправения в средата е Пеню Ганев.

Снимка 60. - 14. VIII. 1932 г. - седналият вдясно е Георги Куртев.

Снимка 61. - 14. VIII. 1932 г. - седналият вдясно е Георги Куртев.

Снимка 62. - Отляво, 7-ми поред е Георги Куртев.

Снимка 67. - 1. Верка Велчева. 2. Стойка от село Тополица. 3. Георги Куртев. 4. ... 5. Паска Касабова. 6. Надка Куртева. 7. Пенка Димитрова. 8. ... 9. Веска Калканджиева. 10. Георги Челебиев.

Снимка 68. - 1. Донка от село Вресово. 2. ... 3. ... 4. Надка Милчева - на Колю-тъпана, дъщеря му. 5. Георги Куртев. 6. Койна Темева от село Лясково.

Снимка 69. - 1. Иван Топалов. 2. Михаил Стоицев. 3. ... 4. Георги Драгнев от село Тополица. 5. Георги Куртев. 6. Желю Тонев от Айтос. 7. ... 8. ... 9. Донка Колева от гр. Бургас. 10. Керачка Янакиева Кавръкова.

Снимка 70. - Донка Злати Янева от село Страцин. 2. ... 3. ... 4. Койна. 5. ... 6. Димитра - „голямата“ от село Горица. 7. Донка Кирова.

Снимка 73. - Първи ред: 1. Керачка от село Тополица. 2. Надка Куртева. 3. Стойка Ангелова от село Тополица. 4. Петра от село Страцин, жена на Ангел Василев. Втори ред: Зад Надка е Радка Бойчева, зад Стойка е Маринка на Тодор Кралев жена му.

Снимка 74. - На балкона Георги Куртев и Желязка Радулова. 1. Мария Милевска. 2. Марийка Маркова. 3. Живка Маркова. 4. Весела Маркова, четвърта двойка - гърбом е Донка Куртева.

Снимка 75. - 1. Илия Тимев от гр. Бургас, гърбом с тъмното сако. 2. Георги Челебиев, с голото теме. 3. Симеон Симеонов. 4. Михаил Стоицев. 5. Георги Куртев. 6. Иван Бойчев. 7. Иван Калканджиев. 8. Веска Калканджиева. 9. Маргаритка Калканджиева. 10. Радка Бойчева. 11. ...

Снимка 76. - 1. Иван Калканджиев. 2. Георги Куртев. 3. Таню Кънев, баща на Добри Ганев. 4. Кънчо Димитров от село Тополица.

Снимка 77. - 1. Стойка от село Тополица. 2. Колю Колев от село Тополица. 3. Слави Иванов. 4. Михаил Стоицев

Снимка 78. - 1. Владимир Калудов от село Бата. 2. Колю-тъпана. 3. Стоян Лечев от село Вресово. 4. ...

Снимка 79. - Димитър Вълчев от село Тополица, баща на Митко цигуларя.

Снимка 80. - 1. Иван Бойчев. 2. Владимир Калудов от село Бата. 3. ... 4. Атанаска Иванова от село Оризаре. 5. Слави Иванов Милевски.

Снимка 83. - Със стомни за вода при извора на Диана Бад. В средата, с белия панталон, с рубашката и превързания шнур е Георги Събев, който държи 2 стомни пълни с вода. Двете отляво, с бели рокли, седнали са латвийки. Вдясно, седнал е Манол Иванов от гр. Варна.

Снимка 84. - Диана Бад, при извора. Седнал до каменната ваза е Георги Събев, с бялата риза. Над него вляво е Буча Бехар с превързаната кърпа, до нея е Мария Златева - права.

Снимка 85. - С Учителя на Рила, Елени връх - 1931 г. Отляво на Учителя със сламената шапка е Савка Керемидчиева, а отдясно е Катя Зяпкова. Вдясно, долу накрая е Неделчо Попов, до него - Георги Събев, с вдигнат ляв юмрук, до него е Стоянка Илиева.

Снимка 86. - Отляво Георги Събев, Кръстю Христов и Учителя в разговор.

Снимка 87. - На поляната на Изгрева. Вляво мъж с очила, пред него е Георги Събев със закрыта брада. В средата е Учителят, вдясно е Пеню Ганев.

Снимка 88. - Учителят на поляната - 24. XI. 1940 г. Георги Събев е с обърната глава към фотообектива.

Снимка 97. - Надка Боева, дъщеря на Цветанка Куртева и внучка на Георги Куртев.

Снимка 98. - Румяна Добрева Ганева, дъщеря на Надежда Куртева и Добри Ганев.

Снимка 99. - Георги Събев - летописецът на Айтоското Братство, като млад

Снимка 112. - 1. Димитър Звездински. 2. Нейчо Георгиев. 3. ... 4. ... 5. ... 6. Учителят говори на Рила - 1939 г.

Снимка 113. - 1. Шарлота, с белия шлифер, от Франция. 2. Нейчо Георгиев. 3. Русава, дъщеря му, правят мекици на Рила през 1939 г.

Снимка 114. - 1. Нейчо Георгиев. 2. Учителят говори. 3. ...

Снимка 115. - Ямболци на Бивака - 4. IX. 1942 г. 1. Отпред, ляво Георги Тахчиев. 2. В средата - Учителят. 3. Нейчо Георгиев до Учителят. 4. Под Нейчо е Иван Анастасов. 5. Пред него е Керачка с рокля на цветчета. 6. До нея, със забрадка е Ленчето Петрова. 7. До Ленчето е Петър Пампоров.

Снимка 116. - Ямболци на събора - 28. VIII. 1939 г. 1. Седнал, с бяла брада и бяла коса е Тодор Абаджиев. 2. До него с бялата риза е дядо Ради. 3. Под дядо Ради е Йорданка Попова. 4. Клекнал, вдясно е Матей Юлзари.

Снимка 117. - Съборът на 31. VIII. 1942 г., Изгревът. Полулегнали: 1. Отляво Мария Тодорова. 2. Цанка Екимова. 3. Катя Грива - вдясно. Седнали първи ред: 1. Зафирка Щелянова. 2. Веска Калканджиева. 3. Маргаритка Калканджиева. 4. Боян Боев. 5. Дъщерята на Веско Искренов. 6. Савка Керемидчиева. 7. Янка Грънчарова. 8. Кирил Райнов, син на Михаил Райнов. 9. ... Седнали втори ред: 1. ... 2. Мария Райнова. 3. Елисавета Георгиева. 4. Минчо Сотиров. 5. Учителят. 6. Михаил Райнов. 7. Крум. 8. Михаил Стоицев. 9. Тодор Абаджиев. Прави: 9. Тереза Керемидчиева, вдясно над Учителя. 10. Еленка Шумнелиева. 11. Верка Куртева. 12. ... 13. Добри Ганев от гр. Айтос.

Снимка 118. - Изгревът 24. VIII. 1942 г. Седнали на земята: 1. Савка Керемидчиева. 2. Дядо Ради. 3. Момичето е дъщеря на Петър Пенков. 4. Радко Радев с бялата риза и презрамки. Седнали първи ред на столове: 1. Племеник на Георги Тахчиев. 2. Майката на Георги Тахчиев, с бастуна. 3. Каню Велинов, бил е

ръководител след Тодор Абаджиев. 4. Митко-турчето. 5. Нейчо Георгиев. 6. Тодор Абаджиев, с внучката си Бисерка. 7. Учителят. 8. Ради Иванов Дюлгерев. 9. Тодор Попов. 10. Боян Боев. 11. Димитрина Радева. Прави първи ред: 1. Георги Тахчиев. 2. Иван Анастасов - цигуларя. 3. Керачка. 4. Зорка Атанасова, с костюма. 5. Цвета Георгиева Радева, майка на Радко Радев. 6. Димитрина Абаджиева, жена на Тодор Абаджиев. 7. ... 8. Стела Марангозова, с черната рокля. 9. Недялка Иванова от гр. Сливен, леля на Радко Радев. 10. Ганка. 11. Еленка Петрова. 12. ... 13. Баба Ирина. 14. Анка Казанджиева. 15. Георги Драганов - адвокат, с вратовръзката. 16. Паню Славов. 17. Анка. 18. Янка Грънчарова. 19. Цанка Екимова. Прави върху столовете: 1. Жената на Паню Славов. 2. ... 3. Жената на Петър Пампоров. 4. ... 5. Олга Славчева. 6. ... 7. Йорданка Попова, дъщеря на Тодор Попов. 8. Марийка Иванова, с бялата рокля. 9. Паничка Владимирова. 10. Николай Люцканов. 11. Йорданка Христова Колева, жена на Христо Колев. 12. Иванка, с бялата блуза, е сестра на Керачка. 13. Калиопа. 14. Мария Попова, съпруга на Тодор Попов. 15. Христо Колев, с мустачките. 16. Петър Пенков. 17. Кирил Бояджиев. 18. Петър Пампоров.

Снимка 119. - Учителят с приятели от провинцията, Гореляво Олга Славчева. Горедясно Петър Пампоров. Прави: 5. Савка Керемидчиева. Седнали първи ред: 1. ... 2. ... 3. Учителят. 4. ... 5. ... 6. Боян Боев

Снимка 121. - Гр. Панагюрище - 1923 г. Прави: 1. Боян Боев. 2. Мария Райнова, учителка. Седнали: Хазяите на семейство Чуклеви.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Георги Куртев. Животопис	3
2. История на братската градина в град Айтос	68
3. История на чешмата-памятник в с. Тополица	83
4. Из тефтерчето на Георги Куртев	98
5. Кореспонденция на Георги Куртев	106
6. Среци, случки, спомени с Учителя Дънов на Изгрева	128
7. В царството на спомените с Учителя Дънов на Изгрева	182
8. Пред прага на загадъчното	272
9. Поезия, мечти и светъл път – Георги Събев.....	442
10. Верка Куртева – „Живият Господ“	447
11. Надка Куртева – „Пред извора на живота“	491
12. Дора Куртева	561
13. Надка Боева	565
14. Румяна Добрева Ганева	579
15. Желю Танев	585

16. Бялото Братство в град Айтос	603
17. История на Айтоското Бяло Братство - Поучения	644
18. Ямболското Бяло Братство	683
19. По следите на архива на Анина Бертоли	743
20. „Изгревът“ том IX пристига с небесна колесница	764
21. Измислица и Истина	767
22. Бележки за снимките	777

Съставител и редактор:
Д-р Вергилий Кръстев

Предварителен машинопис:
Марийка Марашлиева

Компютърен набор:
Буряна Пенкова

Компютърна обработка:
Буряна Пенкова и Вихър Пенков

Коректори:
Мария Димитрова Анастасова - внучка на Георги Събев и
правнучка на Георги Куртев (от стр. 3 до стр. 560)
и
Ефросина Ангелова - Пенкова (от стр. 561 до стр. 784)

Печат: „Абагар“ ООД - Велико Търново

Тираж том X - 2000 броя